

జ గ జ్యో తి

ద్వి తీ య స ం ప ట ము

గ్రంథకర్త :
హరికథాపితామహ

శ్రీమదజ్ఞాదాదిభట్ల నారాయణదాసుగారు

ప్రకాశకులు :
శ్రీమతి క్రా శ్యామలాదేవి

2 వ లైను, శ్యామలానగర్

గుంటూరు - కి

దానభారతీ ప్రచురణలు — 22.

ద్వితీయముద్రణము

1000 ప్రతులు

మూల్యము

₹ 50-00

ముద్రణ :

వి. రామకృష్ణమూర్తి

మేనేజింగ్ డైరెక్టర్

వెల్ కమ్మపేస్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్, గుంటూరు-2. ఫోన్ : 25081

జూన్ : 1983

సర్వహక్కులు ప్రకౌశకులవి

This book is published with the financial assistance
of the government of Andhra Pradesh Ministry of
Cultural affairs. We thank them for their aid.

కృ త జ్ఞ త

ఈ బృహద్గ్రంథమును అచ్చొత్తించుటకు అంధ్రప్రదేశ్
ప్రభుత్వ సాంస్కృతిక శాఖామూల్యులు గౌరవ
నీయులు శ్రీ ఖాట్టంశ్రీరామమూర్తిగారు,
దీనికి ప్రభుత్వపరముగా ధనసహ
యము అందజేసిరి. వారికి
నా కృతజ్ఞతాభి వంద
నములు

శ్యామలానగర్, }
గుంటూరు-6. }
1-1-83. }

కైరా ఈశ్వరరావు

విషయానుక్రమణిక

అయిదవ ప్రకాశము

పేజీ నెం.

శబ్ద సిద్ధి	...	1
నాదబ్రహ్మ ప్రశంస-చంద శాస్త్రనిర్ణయము	...	8
సక్షత శాస్త్ర పక్షఖండనము	...	18
నిరుక్తవాద నిరాదరణము	...	21
నైఋతిక శ్రౌత విధుల భ్రాంతివాదము	...	24
హింసాదూషణము	...	31
వైదికోక్తి	...	35
ప్రకృతి ధర్మ విచారము	...	40
శ్రుత్వర్థ వివరణ	...	48
ఆచారవిధి	...	51
విశ్వకల్యాణ ప్రేమభావము	...	56
దైవ పౌరుష ప్రతిపత్తి	...	92

అయిదవ ప్రకాశము

పంచమశబ్ద మర్యాద	...	93
నాట్యవేద వైఖరి	...	99
జీవాత్మ పరమార్థము	...	106
ఆస్తిక్య ప్రబోధము	...	111
మార్గదేశి ప్రణయము	...	124
వేదశాస్త్ర ప్రమాణ బుద్ధి	...	130
సమతాస్థితి	...	141
వేదశాస్త్రద్వైత ప్రసంగము	...	163
యథా శాస్త్ర వివాహ ప్రమేయము	...	180

ఏడవ ప్రకాశము

దైవ పౌరుష నిర్ణయ విచారణ	...	...	183
శబ్ద ప్రపంచ నిత్యోత్పత్తి	...	...	192
పురుషార్థ చతుష్టయ జీవనస్థితి	...	...	201
మిథ్యాప్రకృతి స్వరూపము	...	...	208
మానవమీంసా వైఖరి	...	...	221
దైవ పౌరుష పరిణామ క్రమము	...	...	236
కర్మము - బ్రహ్మము	...	...	247
అంత ర్నిగూఢ సత్సబోధన	...	...	268
విశ్వకల్యాణ సత్యసంకల్పము	...	...	279
వేదవైదిక విజ్ఞాన గానము	...	...	295
అరిషడ్వర్గ కథనము	...	...	315
దైవాధీనం జగత్సర్వం	...	...	321
స్వరతత్త్వము - ఆత్మ	...	...	329
పరాపశ్యస్తీ మధ్యమోవై ఖరులు	...	...	336
నాదబ్రహ్మము-మానవ ప్రవర్తన	...	...	342
శిష్టాచారము - మానవోచిత ధర్మము	...	...	352

ఎనిమిదవ ప్రకాశము

నిత్య శుద్ధ బుద్ధ ముక్త బ్రహ్మస్వరూపము	...	...	363
సంగీత సాహిత్య సంబంధ గంధము	...	...	370
విద్యాప్రకాశిక	...	...	370
బుద్ధి స్వరూపము	...	...	372
విద్యా శబ్ద నిర్వచము	...	...	382
పురుషార్థ సర్వజ్ఞత్వము	...	...	384
వేద పౌరుషేయ ప్రమాణత్వము	...	...	391

జ గ జ్యోతి స మీక్ష

'తత్త్వ కళానిధి' నీలకంఠశాస్త్రి (కొండిన్య)

విద్యా సము పార్జనమునకు బాల్యము ప్రధానసమయము. భారతదేశమున గురుకులమున వసించుచు గురుశ్రశూషణము నొనర్చి గుర్వనుగ్రహమునకు పాత్రుడై విద్యను నేర్చుట సంప్రదాయసిద్ధమగు విషయము. గురుశ్రశూషణమున ఒకప్పుడు బాలుడు విశేషశ్రమమును ఓర్చుకొనవలసియుండును, ప్రసిద్ధేతిహాసమగు భారతమున తొలుతనే ఉపమన్యుడు. వేదుడు. 'ఉదంకుడు మున్నగువారు ఎంతెంత శ్రమముల కోర్చిరో వర్ణింపబడినది, ఆనర్హరాఘవకర్తయగు మురారి కవిగూడ తాను విద్యాసము పార్జనమునకు పడిన పాట్లను —

“జానీతే నితరామసౌ గురుకుల క్లిష్టోమురారి : కవి :”

అని చెప్పుకొనినాడు.

ఈ గురుకులక్షేత్రము ఛాత్రసామాన్యవిషయమైనను కొందఱు మేధావులకు ఈక్షేత్రముతో పనిలేదు, అట్టివారికి గురూపదేశము నానుమాత్రమే దీనినే పెద్దలు -

“ఉపదేశమపేక్షనై విద్యా : సత్పాత్రసంగతా :”

అనిచెప్పిరి.

అట్టిమేధావులలో హరికథా పితామహులు శ్రీ ఆదిభట్ల నారాయణదాసు గారు ఒకరు. వీరికి అక్షరసమాశ్నాయము రాకుండగనే గ్రంథపఠనమబ్బుట ఆశ్చర్యము. వీరు తమ సంగతిని ఎఱుకపఱచుచు -

“నాల్గేండ్లయీడున నాకెల్ల చదువు

లబ్బె దమంతనే నరసిన కొలది

నే బుట్టులయకాడ నేమాటకాడ

నాటపాటల మేటి ననిపించుకొంటి” (నామాట)

అనిచెప్పుకొవిరి అయిదు వత్సరము ప్రాయమున ఉపనయనము అయిన వెంటనే గురువులకడ కొలదికాలము వేదాధ్యయనమును గావించిరి. అటులనే తమ జనకులకడ

కావ్యములను తమ బాల్యావస్థయందే చదివెరి. వేదమును పూర్ణముగా అధ్యయనము గావించలేదు. కావ్యములనుగూడ సమగ్రముగ చదువలేదు దానితో వారికి గురుసంసిధి యిందలి విద్యాభ్యాసము ముగిసినది, తరువాత అభ్యసంప మొదలిడినగాన విద్యకూడ అంతయే

గాలికి వచ్చిన పాటలను పద్యాలను ఆటలను పాడుచు చదువును అడుచు బాల్య చేష్టలతో తమ గ్రామముగు అణ్ణాడయందే ప్రధానముగ బాల్యమును గడపిరి.

అనంతరము ఆంగ్ల విద్యాభ్యాసమునకై విజయనగరము వచ్చిరి. విజయనగరము వచ్చుసరికి తాము 'గోపిక' స్వస్తిచెప్పి 'గావంచా'కు స్వాగతముపలికి తిమనిచెప్పుకొనిరి. అప్పటికి శ్రీదాసుగారి మేధాసంపత్తి, ప్రతిభ, విమర్శకత, లోకపరిశీలనము గూడ వికసించిన వి. ఆనాటి నానాభావలతో విలసిల్లు విజయనగర వరిస్థితి వీరిశేముషీలతకు అలంబన యష్టిఅయ్యెను. కవిత, అష్టావధానము, హరికథాగానము గూడవారికి అచటనే ఆరంభమయ్యెను,

శ్రీదాసుగారికి సహజములగు కొన్ని గుణములు గలవు, వానిలో - స్వశక్తిపై ప్రగాఢ విశ్వాసము, స్వయం కృషి, స్వేచ్ఛ, నిశిత పరిశీలనము, అనవరత గ్రంథావలోకనము, దాపరికము లేకుండ తన చేష్టలను వెల్లడించుట, సత్యప్రియత్వము, ఆహింసావ్రతము, పరమేశ్వర భక్తి, కలహమునకు ముందడుగు వేయుట (కలహప్రియత్వము) మున్నగునవి. చిన్ననాట అంకురితములు అయిన భావములే ప్రౌఢయౌవనమున మాసిపోక దృఢమూలములయినవి. స్వేచ్ఛాసంపన్ను లగుటచే ఇతరుల భావములను పరప్రత్యయనేయ బుద్ధులుగా అను సరింపక ప్రతివిషయమును స్వతంత్రముగా నూహించుట వీరిస్వభావము.

సంస్కృతాంధ్రాంగ్ల వాఙ్మయమున వీరు పఠింపని ప్రధాన గ్రంథము లేదు, అందునను సంస్కృత వాఙ్మయమునందలి వేదములు కల్ప ధర్మసూత్రములు ధర్మనములు పురాణములు సూత్రగ్రంథములు సంగీత సాహిత్య గ్రంథము - అను వేయేం అష్టాదశ విద్యలను, అనగా వేదవేదాంగ మీమాంసా - న్యాయపురాణ ధర్మశాస్త్ర గాంధర్వవేద ఆయుర్వేద ధనుర్వేద సీతిశాస్త్రార్థశాస్త్రాదులను తమ నిశితమగు మేధా శక్తితో పరిశీలించి కొన్ని కొన్ని సిద్ధాంతములను ధృఢీకరించు కొని వానిని లోకానుభూతితో మేళవించుకొనిరి, అట్టివాని ప్రకాశనమే యీజగజ్జ్యోతి, వాఙ్మయము యొక్క లోతుపాతులకు పోయి ఆద్దానిని సమగ్రము గమథించి, అందలి సాధమునే

యీ గ్రంథరూపమున వెలువరించుటచే ఇచ్చుది భారతీయ చాఙ్మయ పరిశోధకులకు
శ్రీ దాసుగారు పైకి దీసిన యమృతమే యీ గ్రంథము అని చెప్పవలసియుండును,
ఈ పనిని దాము ఎట్లయిన చేయదలంబు నట్లు

“తెలుగు వారలకున్ దేట తెల్లముగను
తెలుగులో నెల్ల విద్యల దెలుప నెంతు :
అన్నివిధము లనునుగాచు నాంధ్రదేశ
మునకు నాయచ్చియున్న యప్పనము దీర్తు

అని ప్రతిజ్ఞ చేసినారు,

ఈ గ్రంథమునకు ‘జగజ్ఞోతి’ యనునామము ఎంతయోయుపపన్నము. నామ
రూపాత్మకమగు నీవిశ్వము నందు రూపాత్మకవిశ్వమును (శాశ్వతముగ) ప్రకాశింప
జేయునది నామరూప ప్రపంచమే. అది అష్టాదశ విద్యారూపమున వెలుగుచున్నది,
కావున రూపప్రపంచమునకు నామ ప్రపంచము ప్రకాశకజ్యోతి, దండిమహాకవి కూడ
ఈ విషయమునే -

“ఇదమంధం-తమః కృత్స్నం జాయేతభువనత్రయమ్ ।

యదిశబ్దాహ్వయం జ్యోతిరాసంసారంన దీప్యతే” (కావ్యాచర్యము)

అనితెలిపినాడు, కాగా అట్టినామాత్మక ప్రపంచసారభూతములగు నష్టాదశ విద్యలను
పిండి తనతెలుగు వారలకు శ్రీదాసుగారు తేట తెల్లముగను దృఢముగను ఈ గ్రంథ
రూపమున అందించిరి, కావున నీ గ్రంథమునకు ఈ “జగజ్ఞోతి” ర్నామము ఎంతయో
యుపపన్నమై వెలయుచున్నది.

శ్రీదాసుగారు గురువుల కడగావించిన విద్యాభ్యాసము పూర్వము తెలుపబడినది..
పరిసిష్ఠితమగు వీరివిజ్ఞానములో అది “అక్ష” మాత్రమే. తక్కిన శాస్త్రాది విజ్ఞానమం
తయు తమ నిశితమగు మేధాసంపత్తితో అనవరత శాస్త్రార్థ్యయనమును గావించి
సంపాదించిన దే. ఈ గ్రంథమును మనము సమగ్రముగ పఠించినచో వారి విజ్ఞాన
సంపద ఎంత విస్తృతమో మనకు అందు కొంతమాత్రమే అవగతమగును.

ఇందు ఒక విశేషముగలదు. శాస్త్రములు సంప్రదాయబద్ధముగా అధ్యయనము
చేయదగినవియే. అట్లుగావించినచో సంప్రదాయ గతజ్ఞానము అందు గోచరించును.

కానీ స్వతంత్రబుద్ధులట్లు చేయజాలరు, కావున వారి ధోషణ స్వతంత్రమార్గము ననుసరించుట సహజము. ఈ విషయము శ్రీదాసుగారి గ్రంథముల యందు సర్వత్రగోచరించును. దానికి తోడు వారు మానవతావాది. తమ మానవతా వాద సాధనమునకు వారు ఒకప్పుడు సంప్రదాయమును గూడ తెగనాడుటకు వెనుదీయరు. కాని శ్రీశంకర భగవత్పాదులమున్నగువారు శాస్త్రజ్ఞానము కంటె సంప్రదాయమునకు గౌరవము నిచ్చి నట్లు తెలియును.

శ్రీదాసుగారి హృదయము - తనసాటివారలకు ఎట్టి కష్టము కలుగ కుండమెలగుచు, ఎల్లపుడు పరోపకార పరాయణుడై, ఎట్టి జీవహింసను గూడ ఎన్నడును జేయక, (జీవహింసయన శారీరక జీవహింస) సత్యప్రతుడై, భగవద్భక్తితో జీవించుట ఉత్తమధర్మము. సకల శాస్త్రములకును వీనియందే తాత్పర్యము అని దీనినే వారు ఈ గ్రంథమున పౌనః పున్యముగబోధించిరి, ఇందుజర్పించిన సకల శాస్త్రతాత్పర్యము గూడ ఇదియే యనివారి భావనము. మఱియు వారు - “ఋషిప్రోక్తములగు శ్రుతి స్మృతులకు ధూర్తులు కొందఱు వాస్తవార్థమును మఱగుపఱచి సత్య - భూతదయా - పరోపకారములకు వ్యతిరేకముగా స్వార్థపరత్వముతో అపార్థములను గల్పించి పశు హింసచేయుచు జనులలో న్యూనాధిక భావముల నేర్పఱచినారని” అభిప్రాయపడిరి. ఈ బోధన మీ ప్రతిప్రకరణమునను పునరుక్తము గావింపబడినది, అట్టితమసిద్ధాంతమును అన్ని పర్యాయములు అంతగట్టిగా దెల్పినగాని వారికి తృప్తిలేదు, ఏదేని యొక బోధ దృఢముగ బోధించుటకు పలువిధములగు దృష్టాంతములతో మనసున గాఢముగ నాటునట్లు పలుమారులు తెల్పుటలో ధోషములేదు. అందుపునరుక్తి ధోషములేదు. సామాన్యజనాను భవవిరుద్ధమగు జీవేశ్వరైక్యమును తనయనుంగు తనయునకు బోధింప నెంచి ఆరుణిమహర్షి తొమ్మిది పర్యాయములు పలుదృష్టాంతములతో ఒకే “తత్త్వమసి” అను మాటను బోధింపలేదా? కావున తాను ప్రధానమని తలంచిన విషయమును ఎన్ని పర్యాయములు బోధించినను అందు పునరుక్తి ధోషము గలుగదు.

శ్రీదాసుగారు మానవతావాదులని తొలుత దెలుపబడినది. వారు తమమానవతా వాదమునకనుకూలమగు నట్లు శ్రుతిస్మృతుల కర్థమును దెల్పిరి.

శ్రీదాసుగారు ఉత్తమ వైదిక నిష్ఠాగరిష్ఠుల సత్సంప్రదాయముననే జనించిరి వారే తమ్ము గూర్చి -

“శ్రీభరద్వాజ గోత్రభవుల మాదిభట్లస్మార్త వైదికులము.
ధరణినన్ను నారాయణ దాసుఁడండ్రు” (రుక్మిణీకల్యాణ)

“మారాకారుడు వేదశాస్త్రసిద్ధి బ్రహ్మజ్ఞాని మాయాదిభ ట్టారాజేంద్రుడు సత్కరింపఁగవుహాయజ్ఞంబులన్ జేయుచున్”

“ద్రావిడాష్టాదశాగ్రహార ప్రభువయి
యజ్ఞముల్ గృహమేధియై యాచరించె”

“బ్రాహ్మణ పథువులై బహుయజ్ఞశాలలన్
బన్నిరజ్జాడాది భట్టవారు” (స్వ వంశవర్ణనము)

అనిచెప్పుకొనిరి, వారి పూర్వ పురుషులలో, ౧ అబ్బయసోమయాజి, ౨ వేంకటేశ్వర
యజ్ఞ ౩ యజ్ఞీశ్వర చయనులు, ౪ వేంకటచయనులు మున్నగు వారు పెక్కురు
సోమయాజులు గలరు.

ఇట్లు దాసుగారు ఉత్తమ సోమపీఠుల వంశమున జన్మించియు ప్రాక్తన జన్మ సంస్కారముచే పశువిశసనమునే గాదు ఏచిన్నప్రాణి హింసనైనను సహింప జాలరు. అది వారి స్వభావము. వీరి యహింసావ్రతపరమాధి యెట్టిదనగా - తాము చర్మమయములగు పాదరక్షలను గూడ ధరింపలేక “కేన్వాసు” చెప్పులను మాత్రమే ధరించిరి. ఇట్టి అహింసాభినివేశము గల్గిన వారు, శాస్త్రము ప్రమాణమని తలంచువారు అగు శ్రీదాసుగారు, యాగములు వేదవిహితములని దెల్పు ప్రమాణ వాక్యములకు అన్యధావ్యాభ్యాసములు గావించుటలో ఆశ్చర్యములేదు, “అగ్నిష్టామీయం పశుమాలభేత” మున్నగు విధివాక్యములలోని “ఆలభేత” పదమునకు స్ఫర్మ మాత్రమేగాని విశసనమెంత మాత్రము గాదనివారు జేప్పిరి, “ఆలభేత” పదమునకు విశసనమే యర్థమైనచో,

“బ్రహ్మణే బ్రాహ్మణ మాలభతే, క్షత్రియ రాజన్యం”
మున్నగు శ్రాతవాక్యములలోని “ఆలభతే” శబ్దమనకు విశసనము అర్థముగా చెప్పబడుచున్నదా అనివారు ప్రశ్నించిరి, మరియు “పశుమాలభేత” అనుచో ‘పశువు’ అనగా చిత్తము, ‘ఆలభేత’ అనగా దైవాయత్తాముగావింపవలయునని యర్థము (అనగా మనుజుడుతన చిత్తమును దైవాధీనము గావింపవలయునను నర్థమును) చెప్పవలయును అనిదెల్పిరి శ్రీదాసుగారు.

- i) అట్లే “ఇషేత్వోర్థేత్వా—” మున్నగు వేదశబ్దములకు లోకోపకారకముగా చరించుటయే మనుష్యధర్మమును నర్థము తప్ప మతేయర్థమైనను చెప్పుట మునుల అభిప్రాయ మెంతమాత్రము కాదు. దానికేగాదు. వేదమంతటికి పరోపకారము సల్పుచే అర్థమని మునుల యభిప్రాయము.
- ii) ‘ఇషమేవోర్థం యజమానాయదధాతి’ అను బ్రాహ్మణమువలన పలాశశాఖ అనుదానికి ‘కుండనిండుగనున్న వండిన యన్నము’ అనగా అన్నకబళము అర్థము. దానిని తనతోటిపాటి ఆకలిగాన్నవారికి పెట్టుమని భావము. (25 పు)
- iii) అట్లే “చోదనాలక్షణార్థోధగ్మః” అనుదానిలోని ‘చోదనా’ శబ్దమునకు, సర్వ భూతదయ, సమస్తప్రాణులును ప్రేమించుటయను నర్థమే జైమినిముని తాత్పర్యము.

తాము ఇట్టి యర్థములనుదెల్పుటకు శ్రీ దాసుగారు ఈ దిగునశిష్టపదనమును ప్రమాణముగా దెల్పిరి—

“ప్రస్తావా దధవోచిత్వా ద్వైశకాల విభాగతః।

శబ్దైరర్థాఃప్రతీయంతే న శబ్దాదేవ కేవలాత్॥” అని. (2 భా. 6 పుట)

“యుగానుసారముగ ఆచారములు నిద్రాహారవిహారాదులు విధానాదులు మాటు చున్నట్లు, వేదముల శబ్దార్థములు, వాని ననుసరించి కర్మములు మాత్రక తీరదు”. (1 భా. 98 పుట).

కావున కాలానుసారముగ శిష్యావ్యాకరణ ఛందోజ్యోతిష నిరుక్త కల్పములు నర్వజన సాధారణోపయోగకరణములుగా ఎప్పటి కప్పుడు మార్చుకొనవచ్చును. (26 పుట) ‘మహర్షులు చెప్పిన ధర్మమును దేవకాలో చితముగ మార్చుకొనవలయును. వేదతాత్పర్యముగూడ, స్వార్థపరతమాని భూతదయగల్గి లోకోపకారవ్రతమును కొనసాగించుటకై భక్తరక్షణ దీక్షాపరతంత్రుడగు పరమేశ్వరుని నిరంతరము నవవిధభక్తిమార్గములచే గొలువవలయుననియే.

శ్రుతిస్మృత్యాదులకు పెక్కురు పెక్కువిధములుగా వ్యాఖ్యగావించిరి. కొందఱు కేవల మానవతే ప్రధానముగాని శాస్త్రముతో పనిలేదన కొనువారికి శాస్త్రవ్యాఖ్యానము

లతో పనిలేదు కాని మఱికొందఱు కేవలశాస్త్రమే ప్రధానముగాని మానవత ప్రధానము కాదనియు, శాస్త్రము చాలవఱకు మానవతకు అనుకూలముగానే యుండుననియు, ఏది యెట్లయినను శాస్త్రసంప్రదాయమునుబట్టియే ప్రవర్తింపవలయుననియు దెల్పుదురు. మఱికొందఱు మానవతను ప్రధానముగావించుకొని తదనుకూలముగ శాస్త్రమును సమన్వయించుచుందురు. నేటికాలమున సంప్రదాయానుబద్ధులమనుకొను డ్విజులు శాస్త్రమునకే ప్రాధాన్యము నొసగిన మానవతాదూరులని చెప్పబడుచున్నారు. కాని శ్రీ దాసుగారు మానవతకు ప్రాధాన్యమొసగి శాస్త్రమును తదనుకూలముగ వ్యాఖ్యానింతురు.

శ్రీ దాసుగారు తెల్పిన తమ గ్రంథరచనా సముద్దేశమును మనముగాంచినచో వారి హృదయము మనకు వెల్లడియగును చూడుడు—

“నాకు మత్రియలోకమునకును హితముతలంచి మునిమతానుసారముగా శిష్టాచారపద్ధతి దేశకాలపాత్రానుసారముగ మార్చి జగద్ధితమునకై అమూల్యసారము నైలుప నాశక్తికొలది ఈగ్రంథమును విశ్లేషింపఁజేయఁజేసెను” (487పు)
 “ఇట్లెంతకాలము కన్నీరు సముద్రమై యుప్పొంగ బ్రతిమాలివ్రాసినను, నోటిమాట లను భోధించినను, నిక్కముగా అరణ్యకోదనముగా మోరకలికాలము గావింపక మానదని తెలిసియు, ఇట్లు పాతవ్రాతనైలుపుట నాసహజకృత్యము.”

“తన తోటిపాటివారందఱు సుఖముగా నెట్లు జీవింపగలరో అట్టి ఉపదేశమును, ఒరులు విన్నను వినకున్నను పల్కలను వ్రాతలను ఇట్లు వెల్లడించెదను. ఇట్టి వ్రాతల మీమరసు కఱగించుటకై కలముల కన్నీటిసముద్రమును కల్పించుట నా స్వభావము.”

ఒకచోట శ్రాతస్మార్తకర్మాచరణశీలుర నుద్దేశించి ఇట్లనిరి - “ఓ దంభశ్రాత స్మార్తకర్మరుడా! నాకు శిక్షక వైయాకరణాదులతో పనిలేదుగాని, నీకు తప్పక భూత దయయును, సకలజన సమ్మతాచరణ విధానమును భోదించి నిన్నొప్పించి నిన్ను కేవల భాగవతుని జేసినగాని నాచదువునేర్పనకు బయ్యేమి? కవినైన సార్థక్యమేమి? ఇంత గ్రంథము రచించిన సాఫల్యమేమి?” (56-71, 71-77 పుట) “పశుహింసను ప్రతిపాదించునట్లు తోచు శ్రాతకల్పమును ఖండించుకొనును, ఉపనిషత్సారభూతమగు “న హింసాత్సర్వభూతాని” “అహింసా పరమోధర్మః” అనువాక్యములను

సమర్థించుట కొఱకును “ఇష్టి” రూపముగా ఈ గ్రంథము రచింపబడినదని ప్రాజ్ఞులెఱుంగునది” (91 పుట)

“నర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అను దృష్టితో లోకులందఱు హాయిగా నుండగోరుటయే మనుష్యుడాచరింపవలసిన విధియని సకల శ్రుతి స్మృతిపురాణేతిహాసముల తాత్పర్యముగా స్వార్థత్యాగియైన లోకోపకారికి బోధపడును, వాడే ఆస్తికుడు, యజమానుడు, వైదికుడు, అనూచానుడు, పారమార్థికుడు” (1 భా-75 పుట) కావున “వేద శాస్త్రపురాణములన్నియు తాము సుఖపడి ఒరుల సుఖపెట్టుటకే పుట్టినవిగాని హెచ్చుతగ్గులను బోధించి పరస్పరద్వేషమును పుట్టించుటకు గాదు” అని తెల్పిరి

శ్రీ దాసుగారు మానవతావాదియయ్య ఆమానవతావాదము నిరైవతారూపముగాదు. వారు పెక్కుచోటులందు దైవపౌరుషములనుగూర్చి సువిఫలముగా చర్చించి లోకవ్యవహారమునకు దైవపౌరుషములు రెండును అవశ్యకములే అని తెల్పుచు అందుతుదకు దైవమునందే హెచ్చు మొగ్గుచూపిరి. భారతీయశాస్త్రములలో ప్రధానగ్రంథములగు బహ్మసూత్రభగవద్గీతలలోగూడ ఈ దైవపౌరుషచర్చగావింపబడినది. (చూ. కృత ప్రయత్నా పేక్షస్తు విహితప్రతిషిద్ధావైయర్థ్యాదిభ్యః” (బ్ర. సూ. 2-3-42) (భ. గీ. 18-13-16) శ్రీ దాసుగారుకూడ ఈ విషయమున ఇట్లు వారి సిద్ధాంతసారమును ప్రదర్శించిరి —

“ఆకాశము భూతములకన్నింటికి ఆధారమైనట్లు దైవము పౌరుషమున కాధారమైనది. పౌరుషము గుఱ్ఱము. దైవము రౌతు. దైవపౌరుషములు రెండును చేరకే కార్యమును జరుగదు” అని చెప్పి పరమార్థముగా దైవగతిన్ దప్పుకొనుటకు పురుషప్రయత్న మెంతమాత్రము కొఱగాదు. “తుదకున్నదే దైవము, మఱి పౌరుషము లేనేలేదు.”

“మిథ్యాభూత పురుషకారము కుందేటికొమ్మువలె అసంభవము. ఎండమావుల నలె భ్రాంతి కల్పితముగాని నిక్కముగా దైవమే వాస్తవమనియు ఆ దైవమే ఆత్మయనియు నాసిద్ధాంతము” (37 పుట) అని తెల్పిరి.

ఇట్టి దైవానుగ్రహ సంపాదనమునకు యుగభేదముచే పెద్దలు సాధనములను మానుష శక్తిసామర్థ్యములనుబట్టి భిన్నభిన్నములుగా పేర్కొనిరనియు శ్రీ దాసుగారిట్లు తెల్పిరి—

తపః ఫలం కృతయుగే, త్రేతాయాంజ్ఞానముత్తమమ్ ।
ద్వాపరే యజ్ఞమేవాహుః, కలౌకేశవక్తిరనమ్ ॥ అని.

దీనికి పలువురు పలువిధములగు వ్యాఖ్యలుగావించిరి. అందు దాసుగారు —
కృతయుగమనగా ఏకాగ్రతపశ్చరణముగావించు సమయము. త్రేతాయనగా పదార్థ
తత్త్వమెఱిగి యుక్తాయుక్తజ్ఞానముతో సకలలోకహితముగా ప్రవర్తించుసమయము.
ద్వాపరమనగా సర్వస్వమును భగవదర్పణము గావించుకాలము, కలియనగా భగ
వంతుని సర్వదా గుర్తుతో స్మరించు సమయము అనివ్యాఖ్యానించిరి. ఏసమయ
మునందైనను ఎవ్వరైనను దేవతాప్రీతికొరకు తమ సర్వస్వము సర్పించుట శ్రేయమే,
అందు గ్రామదేవతలకుగాని ఇంద్రాదిదేవతలకుగాని జంతువులను సమర్పించువారు
అధములు, పాలు నేయి పూలు పండ్లు సమర్పించు వారు మధ్యములు, దయాపరులై
హింసచేయక నిష్కామనతో మనోవాక్కాయ కర్మములను సమర్పించువారు ఉత్తము
లు అని వారు వివరించిరి (ప్ర.భాగ. 4. పుట)

వర్ణాశ్రమ ధర్మవిభాగవిషయమున వారు ఇట్లు నిర్ణయించిరి “వర్ణాశ్రమ
ధర్మములు లోకోపకారముకొఱకే మునుల నియమించిరి, అందు - జ్ఞానము, శౌర్యము,
క్రషి, సేవ అనుధర్మములతో లోకోపకారపరాయణులైన సజ్జనులు పాశ్చభేదమున -
జ్ఞానమధికముగాగల వారు బ్రహ్మణులు, శౌర్యమధికముగా గలవారు క్షత్రియులు,
ఎక్కువవాణిజ్యపు నేర్పుగలవారు వైశ్యులు, మిక్కిలి పరచర్య యందు నైపుణ్యము
గలవారు శూద్రులు. లోకోపకారపరాయణులగు నీ బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్యశూద్రులు
సమానగౌరవము గలవారేగాని వారిలో ఎక్కువతక్కువలు లేవు, గౌరవమర్యాదలం
దలకు సమానములే” (12వ పుట) “ఒకేమనుజునియందు ఈనాల్గు ధర్మములు గూడ
నున్నచో అతడొక్కడే చాతుర్వర్ణ్య స్వరూపుడగు” నని వారి నిర్ణయము. (17 పుట)

ఈగ్రంథమున దాసుగారు చార్వాక ధర్మము మొదలు జాపనిషదర్మన
ము (శాంకర) వత్తుకు సర్వధర్మములను ప్రకరణమును బట్టి పరామర్శించిరి అందు
“ఈదేహయాత్రకు చార్వాకమతము మొదటి మెట్టు అనియ, జగద్గురు శంకరా
చార్యోపదిష్ఠుమగు అద్వైతము తుదిమెట్టు అనియు నడుమనున్న సర్వధర్మములను
మధ్య నున్నమెట్లు”నియు దెల్పుచు నిట్లు వివరించిరి -

చార్వాకమతము దైవమునంగీకరింపని నాస్తికమతమని అందఱు చెప్పుదురు.
కాని “యావజ్జీవం సుఖం జీవేన్నాస్తిమృత్యోర గోచరః” (బ్రతికియున్నంత వఱకు

హాయిగా బ్రతుకు వలయును. చావనివాడెవ్వడునులేడు) అని చెప్పు చార్వాకుడు గూడ తనకు తెలియకుండగనే దైవము నంగీకరించెనని చెప్పవలయును. ఏలయన, సర్వమునకు ప్రధాన సాధనమగు సమయమనునది మనజుని చేతిలోలేదు. అదియే సమయా పరపర్యాయమగు దైవము. కావున సమయము నంగీకరించు చార్వాకుడు గూడ పౌరుషమునే గాక దైవము నొప్పుకొంట రూఢి “27 పు) అనినిర్ణయించిరి, మఱియు దయానిధియగు బృహస్పతి సర్వభూతాను గ్రహముగ నొరుల సుఖపెట్టి జనులు తాముసుఖపడుటకై ఈచార్వాక మతమును బోధించెను. ఈబృహస్పతి మతమునకు కాండలు తప్పవ్యాఖ్యానములను గావించిరి” అనియు వీరుతెల్పిరి. మఱియు జగద్గురు శంకరాచార్య సిద్ధాంతమొకటియే యుక్తి యుక్తనా; యథార్థానుభవ ప్రత్యక్ష ప్రమాణ సిద్ధమును. తక్కిన ఋషిమతములన్నియు, పామరబోధకై దేవతలను ప్రతిమాదులందు దెల్పివ్రట్లుండును” (180 పుట) అని ఆయాదర్శనముల విషయమై తమఅభిప్రాయమును దెల్పిరి.

శ్రీదాసుగారు పలుచోటులందు వేదనిత్యత్వమును చర్చించిరి. ఈవ్రాతలు వివిధములుగా నున్నట్లు అగపడుచు పరస్పర విరుద్ధము లుపించుచు కాని వారు కొన్నిచోటులందు తమసిద్ధాంతమును తెలుపుదురు. వారు (60 64 పుటలు) ఇట్లు తెల్పిరి -

“శబ్దము పర్యాత్మకముగాను స్వరాత్మకముగాను కన్పట్టుచు కృతకమగు చున్నది గావున అయ్యది అనిత్యమనియు వేదములు గూడ అంతేఅనియు తార్కికులు చెప్పుచున్నారు, కృతకమనగా ఇంద్రియద్వష్టమైఘటము వలె (కార్యము) పౌరుషేయము గదా! ద్రవ్యగుణ ర్మ సామాన్య విశేషసమవాయాత్మిక సప్తపదార్థములు గూడ అట్టివేయగుటచే అయ్యవికృతకములని తార్కికదేల చెప్పుడు? కావున తర్కమునకు ఒకముక్కు మొనగాని ఆధారముగాని లేదనియు, ఎన్నటికినితార్కికుడు సంతుష్టుడు కానేరడనియు చెప్పవలయును. తుదకుతార్కికునకు ఆప్తవాక్యమే ప్రమాణము. నమ్మకము చేతనే జనుడు సన్తుష్టుడగును. శబ్దాత్మకమగు వేదము సత్యము; నిత్యము; కృతకము కాదు, కావున తర్కము చిత్తక్షోభహేతువుగాని సంతుష్టిహేతువు కాదని తెల్పిరి (68 పుట) “మఱియు కాలమునకు క్షణము గడియ జాము పగలు రాత్రి దినము వారము పక్షము నెల యేడు మొదలగు విభాగములు మనము కల్పించుకొన్నట్లు శ్రవణైక గ్రాహ్యము ఆకాశగుణమునగు నిత్య శబ్దమునకు అచ్చులు హల్లులు పదములు వాక్యములు ఉదాత్తాది స్వరములుః ల్పితములు;

వేదరూపనిత్య శబ్దము ఎన్నడును కృతకముకాదు, దానికి అప్తవాక్యమే పరమ ప్రమాణ భూతము. శబ్దతత్త్వవిమలగువై యాకరణులు మాత్రమే శబ్ద బ్రహ్మరూపమగు వేదనిత్యా సత్యత్వముల నెఱుంగ గలరు" అని దెల్పిరి.

వారు రెండవ ప్రకాశమున ౧౪-౧౪ పుటలలో వేదస్వరూపము, వేదచోదితార్థము పెదీకకర్మలకు పూర్వమీమాంసా సంబంధము, పూర్వమీమాంసా స్వరూపము, పూర్వోత్తరమీమాంసలకు గలభేదమును సంగ్రహముగను సుబోధముగను నిరూపించిరి.

మూడవ ప్రకాశమున "మిశ్రవాదనిరాకరణ" మనుపేర శ్రీదాసుగారు పార్థ సారథిమిత్రుడు అద్వైతమత నిరాకరణమును గావించెనని చెప్పుచు మిశ్రమతమును ఖండించిన విధమును పరిశీలించినచో వారి తీవ్రవృద్ధత్యము అగపడును. ౩01-౩14 పుటలలో వారు నిరూపించిన శౌతవిజ్ఞానమును తెలియ వలసినదే :

వర్తమానకాలమున, ప్రాచీన గంధములలోని వైద్యము జ్యోతిషము తప్ప తక్కిన శాస్త్రములను నీవుతెలియనవసరము లేదనియు ఆరెండే తోడిపాటివారికి ఉపకారము గావించుట కుపకరించుననియు వారి వక్కణ. వారు యజ్ఞవిధులను శౌత స్మార్త విధానములను ఆయుర్వేద విధానపరములనుగా సమన్వయింతురు. కానిచో సర్వవ్యాపులగు దేవతలకు చేటపీట పొయ్యి తెడ్డులతో పసయేమి అనిప్రశ్నించిరి. మఱియు యజ్ఞవిధులలో యుగభేదములను బట్టి నేడు హింసకు స్థానములేదు, హస్త పాదమున తక్కిన పాదములు ఇముడునట్లు సకలి ధర్మములును మాహింసాత్పర్యా భూతాన" అహింసా పరమోధర్మః "అనుసూక్తుల చేవిధింపబడిన అహింసాధర్మము న అంతర్భ వించును. కావున ఈకాలమున అహింసయే ప్రధానము, మఱియు - వరికి నివ్వరి, సోమతను పూచీకప్రతినిధు లయినపుడు పశువులకు బదులు పిష్టపశువులను గాని కాయగూరలను గాని ప్రతినిధులుగా నేల గ్రహింపగూడదు ? అనిప్రశ్నించిరి.

(ఈశ్వర సంకల్పమే బిందువు, ఆ బిందువు బ్రద్దలుకాగా పుట్టిన భ్వసేవ్యక్త మగుచున్నది. శ్రుతీసంపన్నమగు ఆరవమే శబ్దబ్రహ్మము అందుండియే సర్వవేదములు, సర్వశాస్త్రములును నుద్భవించినవని వారు తెల్పిరి. బాషయందలి సకలక్షరములును అకారము నుండియే వివృతము లగుటచే శబ్దములకన్నింటికిని అకార మేమూలము కావు ననే జగన్మయుడగు విష్ణువునకు అకారము వాచాకమయినది.)

భిన్న భిన్న యుగములలో ధర్మములు తార్కారగుచుండును, ఆయా యుగములకు తగునట్లు మునులు ధర్మమును బోధించిరి, “కకాపరాశరఃస్మృతః” అనుటచేపరాశరుడు చెప్పినధర్మమునే కలిశామున ననుసరింపవలయును “దాసమేవ కలాయగే” అని పరోపకార మొనర్చుటచే కలిజనుల కవశ్యక ర్తవ్యము. సోమయాగములు పనికిరావు, వైశ్వదేవముచేసి అతిథిగావచ్చిన ఏ అధమ జాతివానికైనను అన్నపానాదుల పెట్టుట, భూమిసేద్యము చేయుట ముఖ్యకర్తవ్యములు.

“నష్టేమృతే ప్రవజితే క్రిబేచపతితేపతే ।

పంచస్వాపత్సనారీణాం పతిరన్యో విధీయతే” (ప్రాయశ్చిత్తకాండ - 28 శ్లో) అనుపరాశర వచనమునకు శ్రీదాసుగారు ఒకవన్యస్థను గావించిరి, చూ 2-భా (180 పుట)

స్త్రీపునర్వివాహము నంగీకరింప వలయును । దాన వ్యభిచార నివృత్తియగును.

భగవాన్నామ సంస్తీర్తనముకన్న తరించు సుపాయములేదు అని పరాశరుడు చెప్పెను ।

ఆయా శాస్త్రకర్తలందఱును చతుర్వధ పురుషార్థములను నిరూపించుచు తుదిని పరమపురుషార్థమగు మోక్షమునందుటకు తమశాస్త్రముచే సిద్ధాంతముగా నిర్దిష్టమైన మార్గము ననుసరించు వారేప్రధానాధి కారులని చెప్పుట సామాన్యవిషయము, తత్సామాన్యముగా శ్రీదాసుగారు కూడ తమగ్రంథమున అట్లేనిరూపించిరి, చూడుడు -

“మార్గిదేశియని నోటిపలుకు శరీరావయవ చాలనము, వేషము, చతుర్విధాభినయములును (వాచిక - ఆంగిక - ఆహార్య - సాత్త్వికాభినయములు) ప్రత్యేకముగ రెండు విధములు. మార్గియనుచతుర్విధాభినయ సంగీతము మంత్ర బ్రహ్మణాత్మక వేదమువలె అపౌరుషేయము. కేవల బ్రహ్మసృష్టము అతీంద్రియులగు భరతాది మున్యేక ప్రయోగసాధ్యము, కావున ఈమార్గిగాంధార గ్రామమువలె ఈ భూలోకమున వ్యవహారమునలేదు.

వాచికాంగికాహార్యసాత్త్వికాభినయాయత్మకమగు దేశీమాత్రము భూలోకమున ప్రయోగమున గలదు, వేదములు పఠించుటకును శ్రౌతకర్మము లాచరించుటకును సర్వజ్ఞులగుమునులు తప్పకించిడిజ్ఞులగు మనుజులు ఎంతమాత్రము పనికిరారు. కావుననే ఋగ్యజుస్సామాధర్వణముల నుండి వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయాయత్మకమగు గాంధర్వవేదము పంచ జనులగు మనుష్యులు భయలోకములను దరించుటకు

సంసారులకు సృష్టమయినది. దేశిసంగీతమునకు కావలసినది లోకరంజనమేగాని దానికి మఱెట్టి నియమములతో పనిలేదు (2 భా. 125 పు.)

“చతుర్విధాభినయములతో అభినయించుచు దైవభక్తిగల్గి లోకమునకు పకృతి గల్గించుటయే అవశ్యక ర్తవ్యము”

“స్వార్థపరతమాని భూతదయకల్గి లోకోపకారవ్రతమును కొనసాగించుటకై భక్తరక్షణ ఓజా ‘పదుడగు పరమేశ్వరుని నిరంతరము ననువిధభక్తి మార్గములతో గొలువవలయుననియే వేదశాస్త్రముల ముఖ్యతాత్పర్యము’ (27 పు)

“పరమార్థము నెఱిగిన మహాత్ములు కేవల శాంతరసమయ్యలై ———వేదశాస్త్ర గంధస్వరూపులై పరమ భాగవతులై” తస్మాడ్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్, వీవన్యత్యేత్ (పీవచరేత్) (తైత్తిరీయ) అనువిధివాక్యాను సారముగా ఇహపరసంతారకులై వాచికాంగి కాహార్య సాత్త్వికాభినయము లన్నిటించుచుంబాసురుల కిహపరలోక సంతరణ మార్గముల నెఱిగించుచున్నారు”

“నారాయణుడ మృతుండు సవితృమండల మధ్యవర్తియై చతుర్విధాభినయ విద్వాంసునకు మాత్రమే గిముగ్ధగును”

“వేదములు అభినయ రూపములు. అందుఋగ్వేదము వాచికాభినయ ప్రధానము, యజుర్వేదము ఆంగికాభినయ ప్రధానము, సామము ఆనందసుషిరాది వాద్యాలంకృతము, అధర్వణము నవరసాత్మక సాత్త్వికాభినయ ప్రధానము.”

‘చతుర్విధాభినయ ప్రయోక్తయు వాసుదేవ పరబ్రహ్మము నొక్కరే.” (340 పు.)
‘సంగీతజ్ఞుడగు మనుజుడు మూర్తి భవించిన బ్రహ్మము,” (341 పుట)

ఇట్లు శ్రీదాసుగారు సంగీతాభినయాభి నివేశముతో తచ్చాస్త్రావశ్యకతను తద్విశిష్టతను ఆత్మదృష్టాంతాభిప్రాయమున వివరించిరి.

కాలగతి చాల చిత్రముగా నుండును. అదిమనుజులలో ఎన్నెన్నో పరిణతులను గల్పించునో మన మూహింపజాలము. లోకములో కొందఱు పితృపితామహ క్రమమున వచ్చు వర్ణాశ్రమ వంశాచారములే ప్రధానము సత్యములు అని వాని నెంత మాత్రము ఊర్పు చేయుటగాని, విడుచుటగాని చేయ జాలక వానినేపట్టుకొని ప్రాకులాడు వారు నేటికిని అచ్చటచ్చట వేకువ జామునంజులి నక్షత్రములవలె అగపడుచున్నారు, మఱికొందఱు దేశాకాల పరిస్థితులను గమనించి తదనురూపముగ ఆచా

రవ్యవహారములను మార్పుగా వించుకొని అయ్యది శాస్త్రచోదితమే యని సాటిప్రజలకు బోధించుటకై తమశాస్త్ర విజ్ఞానమును శేషమువేవిశేషమును పయోగించుచున్నారు.

శ్రీదాసుగారు తమచిన్నతనమునాడు అనగా హరికథామృత కావ్యరచనా సమయమున ఎట్లు బాధపడిరో గాంచుడు —

‘వర్ణా : సంకలితా : శ్రియోవిచలితా : వేదా : పరీభావితా :

గావ : క్రూరవిభక్షితా : ఋషిమతం భూమ్యాంవినిక్షేపితమ్.” (హరికథామృతం) ఇందు వర్ణసాంకర్యము గల్గినదేయని అనాటి కరుణాక్షేత్ర సంగ్రామారం భమున అర్థముని వలె దాసుగారు బాధనందినట్లు స్పష్టము, కాని కాలము గడచిన కొలది దేశకాల పరిస్థితులచే గల్గిన ప్రజల హృదయగతులను బట్టి వారుగూడ — జగమునందలి మానవతాజాతి యొక్కటియే. అందఱు మనుష్యులొక్క జాతి వారే — అవివేకులు అన్యోన్యకలహ విద్వేషాదిమూలమున జాతినీతి మతముల బ్రత్యేకముగా కేవల స్వలాభమునకై ఏర్పడుచుకొని— చిరకాల జీవనమున సౌఖ్యమును మంటిపాలు చేసికొనుచున్నారు. అని పలికిరి. అట్లేవారు తమతారుణ్యమున తామురాజమహేం (55 పుట) ద్రవరమున కేగినపుడు అనాడు సంఘసంస్కరణమును పేర విధవావివాహములను ప్రబోధించు కందుకూరి వీరేశలింగము గారిని “విచిత్రవివాహకర్త” అని అపహాసమును గావించిరి కాని తాములోక ప్రవృత్తిని అవగతము చేసికొని కలియగమున పరాశరస్మృతి పరమ ప్రమాణమనియు, అందు విధింపబడిన విధవావివాహము శాస్త్రీయమే యనియు నిరూపించిరి.

శ్రీదాసుగారు వేదమును గూర్చి పలువిధములగు నభిప్రాయములను వెలువరించిరి. వారు వేదములోని కర్మమును బోధించు పూర్వ భాగము కంటె బ్రహ్మతత్త్వము బోధించు నుత్తరభాగమునే మెచ్చుకొనునట్లు తెలియును. దానికి ప్రధానహేతువులు పూర్వ భాగమంతయు నిత్యానైమిత్తి కములగు కర్మములను హింసాసంకలితములగు యజ్ఞయాగాదికర్మములను బోధించుటయే కానొప్పును యజ్ఞపథివాక్యములకు వారెట్టియర్థములను దెల్పినను పూర్వవ్యాఖ్యాత లందఱును ఆవాక్యములను హింసావరాములుగానే అందు కేవలము జ్ఞానముమాత్రమే బోధింపబడినది కావుననే జ్ఞానబోధకులగు వ్యాస - శంకర - బుద్ధాదులనే పరమ ప్రమాణ భూతులుగా శ్రీదాసుగారు పౌనఃపున్యముగ పేర్కొనిరిగాని జైమిని శబరస్వాములను చేర్కొనలేదు - (గాయత్ర్యుపాసనము)

ఇక ఉపాసన విషయమున వారియభిప్రాయములో ఆదిత్యోపాసనము | పథమ కర్తవ్యమనియు, అదిగావింపక ఇతరోపాసనములుగావించినచో ఫలములేకపోవుట సరిగదా, | పత్యుత అనర్థములు కూడ కలుగును గావున | ప్రధానోపాసనమును గావించి ఇతరోపాసనములను గావింప వలయునని స్పష్టముగా దెల్పిరి (423 పు.)

శ్రీదాసుగారికి అచ్చతెనుగు నందమితప్రీతి, తమప్రీతిని వారు -

“మొలక లేతదనము తలియనవకంబు

మొగ్గసోగదనము పూవుదావి,

తేనెతీయదనము తెన్నునకేగాక

పరుషసంస్కృతాఖ్య భాషకేడి?”

అనిస్తుతించినను వారు సంస్కృత భాషనే ఉత్తమభాషగా గుర్తించినట్లు ద్వితీయ భాగములోని “శబ్దప్రపంచ నిత్యోత్పత్తి” అనుప్రకరణమున స్పష్టముగా దెల్పిరి. (192-201 పుట) అందు వారు - సంస్కృతభాషను, జగచ్చైతన్యకర కిరణ - స్వరూపాత్మకుడగు సూర్యునితోడను, సకల బ్రహ్మాండమును దనలో నిమిడ్చుకొనిన ఆకాశము తోడను సరిపోల్చి చెప్పిరి.

“శిష్టాచార : ప్రమాణం” అనువచనములోని శిష్టులనగా స్వార్థత్యాగులై కేవల లోకోపకార పరాయణులై సర్వభూతదయా పరులైన షరమ భాగవతులే శిష్టులు వారి వచనములే అను సరణీయములు అని వీరిసిద్ధాంతము.

ఈగం, థమున శ్రీదాసుగారు వాఙ్మయమున ప్రధాన భూతములగు దర్శనములను మూలభూతములగు వేదములను కల్ప శ్రౌతధర్మగృహ్యసూత్రములను నిరుక్తాదిషడం ముగలను దేశమునగల ఆచారములను ఇవి అవియననేల, సర్వమును తరచితరచి తమ సిద్ధాంతములను ఇందుపనిబంధించిరి, తమసమయమునందు గల కొందఱు దంభా చారములను, ఆసమయమున అచ్చటచ్చట కొలది కొండిగా వెలయుచున్న కొన్ని సంస్కారములను పరిశీలించుచు తమకు నచ్చినవానిని ప్రమాణీకరింప యత్నించిరి తమ్ముఆక్షేపించిన వారిని తమతీవ్రములగు వాక్కులతో ఎదుర్కొనిరి,

తీవ్రమగువాక్కు, నిశితమగు బుద్ధి, అసాధారమగు లోక పరిశీలనము, సర్వ శాస్త్రవిజ్ఞానముగల వారల విమర్శనము లెట్లుండుననుటకు శ్రీదాసుగారి యీ జగజ్జ్యోతి గ్రంథమే యుదాహరణము, ఒకవృష్టితో గాంచినచో శ్రీదాసుగారు మానవతావాది, వారిహృదయము సుమానుషము. ఒకచోట వారు ఇంట్లందురు - “వేదములు శాస్త్ర ములు పురాణములు ఉపన్యసించుట వ్రాయుటకంటె ఆకలిగొన్నవానికింత పట్టెడు కూడుపెట్టుట కోటింతలు మేలుగదా” అని.

వారికొన్ని సిద్ధాంతములు ఎంత విచిత్రములో కాంచుడు, ఉదాహరణమునకు -
 “కన్నతల్లి భూమియొక్క సారమును చీల్చుకొని తక్కిన యవయవములనన్నింటిని
 కాపాడు తనపాదములకు భూసారము ఎక్కనీయక చెప్పలు తొడుగుకొని తనయడు
 గులకు సుఖంకర భూస్పర్శమును తప్పించుటచే పాదరోగములు కల్గుచున్నవి, ఇట్లే
 తనసకలా వయవములకును లేనిపోనితొడవులు కల్పించు కొనియు, వంటకములన్మృగి
 పానీయములను అగ్గిసెగను వండిమఱగించి కృత్రిమ కల్పనములచే సహజారోగ్య
 దశం జెఱచి, ప్రకృతిన్ వికృతింగావించుకొని కోరికష్టములకు బాలై అల్పాయువు
 లగుచున్నారు” (431 పు.)

ఇక తుదిదగు నెనిమిదవ ప్రకరణమున పూర్వము చర్చించిన విషయములనే
 ప్రధానముగాజేసికొని, బ్రహ్మరూపము కైరల్యము, సంసారము, లోకస్థితి కర్మము
 జాగ్రదాదిస్థితులు, సంగీతసాహిత్య సంబంధములు, ఓద్యాద్యైవిధ్యము ఆకాశపదార్థా
 వ్యక్తత, కీటాదులకు గల అమానుషశక్తి సంపదమున్నగు బహువిషయములను
 పూర్వమీమాంసాన్యాయ శాస్త్రరీతుల ననుసరించి నిరూపింపబడినవి ఇందు తీవ్రవాక్య
 త్రప్రయోగము లేని కేవలశాస్త్ర విషయ ప్రదర్శన మాత్రమే, ఇది శ్రీదాసుగారి
 న్యాయవ్యాకరణ పూర్వోత్తరమీమాంసాదిశాస్త్రవిజ్ఞానమునకు మణిదర్పణ మని
 చెప్పుట ఎంత యోయుక్తము,

ఇట్టి శ్రీదాసుగారి సిద్ధాంతములతో ఏకేభవంపని వారు పెక్కుచుండ వచ్చును,
 హృదయశూలములగు తీవ్రశబ్దకాలములతో దూషణము లేకున్న బాగుండునని కొంద
 ఱు తలంప వచ్చును, కాని తమమనోగత భావములను ఆకేపించువారలకు అట్లే
 సమాధానము చెప్పవలయునని వారిభావన. ఏది ఎట్లున్నను ఐకమత్యముతో జనులు
 జీవయాత్రను గడుపవలయునను వారి ప్రధానాశయముతోడ విప్రతిపత్తి ఎవ్వరలకు
 గూడ గలుగదు.

ఇట్లు శ్రీదాసుగారు గహనములగు శాస్త్రరహస్యములను ప్రమాణములతో
 పండిత పామర సుబోధమగు నట్లు తెలియ జెప్పి తరింపజేసిరనుట పరమ సత్యము
 ఇట్టి లోకోపకారక గ్రంథసంతరణమునకు వారికివేనాజోహారులు,

ఇట్టి యుత్తమ గ్రంథమునకు సమీక్షవాచక నవకాశము గలుగ జేసిన సాహి
 త్యప్రియులు సహృద్భులు శ్రీకృష్ణ ఈశ్వరరావు గారికి నాహర్దికములగు అభినందన
 ములను అర్పించు కొనుచున్నాను,

జ గ జ్యోతి

అ యి ద వ ప్ర కా శ ము

శ బ్ద సి ధి

“నిర్వాణోఽవాతే” అను పాణిని సూత్రమున వింతసాధనమున దీక్షమాతీపోఁగా నిర్వాణోదీపః అనియర్థము చెప్పిన పాణిని యర్థమే సహేతుకముగ నున్నది. ఒకప్పుడు వాస్తవముగాఁ గార్యజనక కారణమున్నయెడ నింకొకప్పుడు లేకుండుటెట్లు? కాఁబట్టి యొకపు డున్న పదార్థము రూపభేదము గొన్నప్పటికి బొత్తిగా నే స్థితిలో నైన లేకుండుటెట్లు? బ్రహ్మకారణము, జగత్తు కార్యమను నుపనిషత్సతమే సమంజసముగాని, చార్వాకబౌద్ధాది మతము లెంతమాత్రమును సమంజసములు ముమ్మాటికి న్నానేకావు. “తస్మాత్ప్రపంచం విప్రాణాం సధార్మ్యం మునిస త్తమాః” కాఁబట్టి బ్రాహ్మణులెట్టియూర్ధ్వ పుండ్రములయిన స్థరించఁగూడదు - అను ఁసిష్ఠస్మృతి ప్రకారము నారాయణు సర్పించనివాఁడు బ్రాహ్మణుఁ డెంతమాత్రము న్నానే కాఁడని యూర్ధ్వపుండ్రములచే నలంకరించుకొన్నవారు బ్రాహ్మణులు గాని వైష్ణవులుగాని యెంతమాత్రము న్నానేకారని సిద్ధాంతీకరింపఁ బడెను. ఇప్పటి యూర్ధ్వపుండ్రధారులగు వైష్ణవులును నారాయణునిదప్ప నితర దేవతలం భజించువారును బ్రాహ్మణులుకానేకారనియు సాధించు సకల మునిశ్రేష్ఠుఁడగు ఁసిష్ఠవాక్య మిప్పు డుల్లఁఘించిరో!! యధునాతనా స్తి మృన్మయలు.

వేయేండ్లక్రింద జరిగినది పరోక్షమని కొందఱు, నూతేండ్ల క్రింద జరిగినది పరోక్షమని కొందఱు, రెండుదినములక్రింద జరిగినది పరోక్షమని కొందఱు గోడ తెఱ మొదలయినవాని చాటున జరిగిన పని పరోక్షమని కొందఱు వైయారకణ లభిప్రాయపడుటచే శబ్దముల

యాపనిష్పత్తిని గుఱించికాని శబ్దార్థములఁగూర్చికాని నానాభిప్రాయ
 ములు ప్రాచీన వైయాకరణు లిచ్చుటచేతను నిక్కముగా నేకాల
 మున నెట్లు శబ్దము న్దదర్థము నెచ్చుటచట నెట్లు వాడఁబడెనో యట్టి
 శబ్దములును దదర్థములును నాయాదేశముల నాయాకాలములవాడుక
 యొక్క ప్రాచుర్యమునుబట్టి యప్పటికి సాధువులే. కాఁబట్టి దేశ
 కాలముల వాడుకను బట్టి శబ్దములకును దదర్థములకును వ్యాకరణ
 మేర్పర్చఁబడుచుంటుందేత “ప్రయోగశరణావైయాకరణాః” అను
 వాక్యానుసారముగా లక్ష్యలక్షణములు దేశకాలానుసారముగా సకల
 కర్మములందు మాఱుచుంటుందేత మనుష్యు లేర్పర్చినపద్ధతులకు వ్యవస్థ
 యొద్దియు న్లేదు. “సమ్లేచ్ఛితవైనాపభాషితవై” అబద్ధముగాను
 సందిగ్ధముగాను మఱి యస్పష్టముగాను మఱియు సప్రభంశముగాను
 బలుకఁగూడదను నియమము దేవతాప్రీతిగా నొసర్చు యజ్ఞమునందు
 మాత్రమేగాని తాకికభాష కెంతమాత్రము నెట్టి నియమమును లేదు.
 “ఏకశబ్దఃసుష్టు సంప్రయుక్తః-అప్రసిద్ధమపుష్టార్థమ్” సార్వతాకిక
 ముగా నొసర్చఁబడిన కావ్యములందు సలక్షణ శబ్దములు నియమింపఁ
 బడెనుగాని లోకవ్యవహారమున దేశ కాల ప్రాతానుసారముగా
 యథేష్టశబ్దములను మాట్లాడుకొనవచ్చును. మఱియును వ్రాసికొన
 వచ్చును. మఱియు నితరుల కెవ్విధమయిన యపకారము నొసర్చు
 కున్నయెడల నెట్టి శబ్దములయిన మాట్లాడువచ్చును. మఱియును
 సర్వజనవిదితముగా గ్రంథరచనఁ గావించుకొనవచ్చును. తన యభి
 ప్రాయమును సంపూర్ణముగా వెల్లడింపఁగలిగి యెవ్వరిని నొప్పించని
 ప్రతిశబ్దమును సలక్షణమైనదే కాఁబట్టి లేనిపోని కట్టుబాట్లను వ్యావ
 హారికభాషకొఱకై మును లెంతమాత్రమును శబ్దానుశాసన మొసర్చు
 లేదు. కాఁబట్టి వేదాంగములాఱును పద్ధర్మసములును సకల భూతదయ

నుద్యోధించుచు సర్వలోకోపకారముకొఱకు మాత్రమే మునులు పడే శించినారు. కాని తెలిసి తెలియని ప్రాకృతు లావేదాంగములకును పద్ధర్మములకును స్వార్థపరులై పండితులనునుకొని భూతహింసను బ్రతిపాదించుచుఁ దప్ప వ్యాఖ్యానములను భాష్యములను గావించుట దుష్కాలక్రూరచేష్టితమని భూతదయాపరులును సకల లోకోపకార పరాయణులును లోకమంతటను డప్ప వేయక తీరిదు. సర్వ వేదశాస్త్రము లందెల్ల సతీంద్రియద్రవ్యముల పరమకారుణికులు సర్వభూతసములు సకల జగద్ధితులగు మునులు లోకోపకారములు సకలభూతదయాపరము లయిన కర్మములను మాత్రమే త్రికరణశుద్ధిగాఁ జేయవలసినదని మాత్రమే యుపదేశించిరని ముమ్మాటికి నృద్ధిమంతులందఱు స్వమ్ము కొని వ్యవహరించి యిహపర సౌఖ్యము నందుచున్నారు.

—: నాదబ్రహ్మప్రశంస - చందశాస్త్రనిర్ణయము :—

“అపర ఆహ - కిశ్చిద్వైయారణ ఆహలన్యే వైయాకరణాః కేచిత్ కేచిత్ ... ఏకే అపరే” అని భాష్యమం దనేక వైయాకరణుల నానాభిప్రాయములు శబ్దసాధుత్వమును గూర్చి యంగీకరింపఁ బడుటచేత సనేక వైయాకరణుల యభిప్రాయానుసారముగా నానా దేశకాలప్రాతానుసారముగా నుచ్చరింపఁబడు వ్యావహారికభాష కొక నియమములే కెక్కడికక్కడే సాధువగుచున్నది. వేమాటలేల! చంద స్సునఁగానిలోకమునఁగాని లోకోపకారకములగు వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిసయ పిశేషములన్నియును నిర్దుష్టములే వాటియును లోకుల నొప్పించు మనోవాక్కాయకర్మ విశేషములన్నియును మిక్కిలి దోష ములేయని నిర్దేశింపక తీరిదు. “సన్న్యసేత్సర్వకర్మాణి వేదమేకం ససన్న్యసేత్” అను నాచార్యోక్తి ననుసరించి లోకోపకారముగా న్నాశితులను నడపించి రక్షించుదైవభక్తిని మాత్రము విడువఁగూడదు

గాని తక్కిన లోకవ్యవహారములనెల్ల విడిచిపెట్టవలయును. వేద మనఁగా జగత్సృష్టిస్థితిలయ కారణమగు దేవునిగూర్చి పరోపకారముగాఁ దన బ్రతుకు కొనసాగించుటకై నిరంతరము చేయుప్రార్థనము. “తత్ర పీలు శబ్దోవృక్షాకృతౌపుంలింగః ఫలాకృతౌ నపుంసకలింగః” పీలు శబ్దము వృక్షమునకర్థమైనపుడు పుంలింగము ఫలమునకర్థమైనపుడు నపుంసకలింగమనుటచే వేదమందుఁదప్ప వ్యావహారికభాషయందు శబ్దమునకుఁగాని యర్థమునకుఁగాని లింగమునకుఁగానియొకనియమమెద్ది యున్నానరాదు. వాడుకననుసరించియే తాకికభాషలు ప్రయోగింపవలయును. మఱియట్టిభాష నకలజనరంజకముగాఁ బ్రయోగించినపుడే యాభాషలు సలక్షణములనియును వ్యాకరణసాధువులనియుం జెప్పఁదగును. నెపములు కొండెము లిచ్చకములు దబ్బరలు గద్దింపులు బెదరింపులు తిట్లు ప్రాణిహింసాకరములగువాక్కులుమొదలగు సంజ్ఞలన్నియును వ్యాకరణసాధువులును సలక్షణములు నుశబ్దము తెంతమాత్రము న్నావుకావు.మఱలమఱలఁ జెప్పవలసినసంగతి యేవిధముగానై సఁప్రబాణి హింసాకరములు మనస్సునొప్పించు పలుకులు గాని సురెట్టికర్మములు గాని యెంతమాత్రమును బ్రయోగార్హములు కావనియే సర్వశాస్త్రకారులగు మునుల ముఖ్యాభిప్రాయమని నిర్దేశింపకతీయదు. ఉణాది సూత్రములు-ధాతుపాఠము-ప్రాతిశాఖ్యములు - ఫిట్ సూత్రములు-నిరుక్తము మొదలగు వ్యాకరణ నియమములన్నియు వేదములఁగూర్చి మాత్రమే యుద్దేశింపఁబడుటచేతఁ బాణినిముఁకంటెఁ బ్రాచీనములుగాఁ గన్పట్టుచున్నవి “తమేర్వుక్చ-తమేరూల ప్రత్యయః పుగాగ మోదీర్ఘ శ్చ-తామ్యతితేనేతితాంబూలమ్” ఈ తీరుగా వ్యావహారిక భాషను వేదభాషను సార్వతాకికముగా నిరంతరము నిల్పఁగోరి తమ తమ యభిప్రాయానుసారముగా యాస్కముని మొదలగువారు సంస్కరించిరి.

గాలివానలు భూకంపములు మొదలగు ససాధ్యభౌతికోపప్రదవ
ములనుండియును మఱియీతిబాధలనుండియును దప్పించుకొనుటకు
నాపౌరుష మెంతమాత్రమునుబనికిరాదు. కాబట్టి యెందుకైన ధైర్యము
నిల్వకుండెను. కాలమునకు నాదేహములొంగి నావశముకాకున్నది
శ్రమముమాత్రమే యనుభవించుట నావంతై యున్నది. “నీవేతప్ప
నితఃపరంబెరుగమన్నింపఁగదే దీచఁడనావే యీశ్వర కావవే వరద
సంరక్షించు భద్రదాతృకా” యను భాగవతవాక్యముకన్న సంస్కృ
తము సలక్షణమును నేర్వఁదగినదియుఁ బ్రయోగింపఁదగినదియు నుపదే
శింపఁబడఁదగినదియు వాక్యముచ్చరింపఁదగినదెద్దియునుగాదు. లోకోప
కారమును దైవప్రార్థనమును దొప్పి శబ్ద మపశబ్దముగాని సుశబ్ద
మెంతమాత్రము న్నానేరదు. “ప్రస్తావాదధవోచిత్యాదేశ కాలవిభాగతః
శబ్దైర్గతాః ప్రతీయంతే నశబ్దాదేవకేవలాత్” కాబట్టి యేశబ్ద
మైనను జనులకుఁ బరస్పరోద్దేశమును వెల్లడింపఁగలిగెనేని సలక్షణ
సంస్కృతశబ్దమే యగును. ఈశబ్దమిట్లుండవలెనను నియమమక్కరలేదు
నిత్యము లగు వైదికశబ్దములకుఁదప్ప ననిత్యములగు తాకిక వ్యావహా
రికశబ్దముల కొక వ్యాకరణలక్షణ మెద్దియు నవరసములేదని ముమ్మా
డి కెఱుంగవలెను. పరులకుఁ దనయభిప్రాయమును వెల్లడించునట్లు
తాకిః శబ్దము లెట్లైనం బ్రయోగింపవచ్చును. దేవుఁడు-ఇల్లు-తండ్రి-
తల్లి-కొడుకు-కూతురు-కుక్క-ఆవు-మనస్సు-కన్నీరు-గొడ్డలి - చెట్టు
మొదలగుసర్థములిచ్చు ననేకశబ్దములింమించుచొక్కలాగ ననేకభాష
లలో వాడఁబడుచుంటుచే నేభాషనుండి యేభాష పుట్టెనో చెప్ప
సాధ్యముకాదు.

(ఋగ్వేదసంహితకు పదిచుండలములు - ఇరువది నాల్గధ్యాయ
ములు (1) మొదటిచుండలమున 24 అనువాకములు 191 మంత
ములు (2) మండలమున 4 అను. 45 మంత్ర. (3) మ. అ5

మం.62,(4)మం. ఆ 6. మం. 58 (5) 6. 87 (6)6. 75(7) 6. 104 (8) 10.92 (9) 7. 114 (10) 12. 191 మొత్తముపై పదిమండలములు 85 అనువాకములు 1028 మంత్రములు. బాష్కలశాఖానుసారముగా 1025 మంత్రములు 64 అధ్యాయములు 2000 వర్ణములు కలవి. 64 అధ్యాయములు-2006 వర్ణములు-10417 పద్యములు. శౌనకమతానుసారముగా 1058 1/2 శ్లోకములు 10616 శ్లోకము లనియును 2042 వర్ణములు 10622 శ్లోకము లనియును. ఋగ్వేదసంహిత. యందలి పదములు 153826. ప్రతిశ్లోకమునకు 14 గాని 15 గాని పదములు. క్రమచర్చపదములు 110704 and the number of syllables are 452000 మఱియు శ్లోకములు 10402 గాయత్రీయందు 2451, ఉష్ణిక్కు 341 అనుష్టుప్ 455, బృహతీ-ఛందస్సునందున్న శ్లోకములు 181 సంక్తి 312, త్రిష్టుప్ 4253 జగతి 1348 అతిజగతిలో 17, శరక్వరి, 26 అతిశరక్వరి 9 అష్టి 6, అత్యష్టి 84 ధృతి 2 అతిధృతి 1 ఏకపద 6, త్విపదలో 17 ప్రగాధబర్హత 194 కాకుభ 55 మహాబర్హత 55 వెరసి 10402 శ్లోకములు.) అన్ని వేదములుకును ఋగ్వేదము పాదు. సకలాష్టాదశ పిద్యలం బ్రకటించు వైఖరులును, మఱియును జగమునందలి సమస్త మానవకోటులు మాటాడుకొను భాషలన్నియును సకలవైఖరీకారణములయి పదునాల్గు మాహేశ్వరసూత్రములంబట్టియే పొడచూపుచున్నవి. ఇంతియేకాక నిక్కముగ నుదాత్తానుదా తస్వరితప్రతచ్యయాదిస్వరవిశేషాత్మకములయిప్రవహణ వాయువశముననొందొరు నాశ్రయించి గ్రహగతిపరిభ్రమించు మూలభేదములవలన బుట్టిన యనాదిశబ్దమునకు మనుష్యుల యుపయోగమునకై వైఖరీమూలముగా నానాభాషలకుఁ బుట్టిల్లుగా నాదిపురుషుడు భగవంతుఁడు సర్వభూతదయాపరుఁడునగు మహేశ్వరుఁడు అ-ఇ-ఉ-ఁ మొదలగు చతుర్దశ సూత్రములను మనుష్యుల న్యో

స్వము తమ యభిప్రాయము తెఱిగించుకొనుటకై వైఖరీమూలము గాఁ బాణిని మొదలగు నాదివైయాకరణులకుపదేశించెను. పరమ కారుణికులగు నాయాది వైయాకరణులు సకలలోకోపకార కముగా ఋగ్వేదాతిచ్ఛందస్సులను యథాపూర్వకముగా లోకములో నిల్పుట కొరకును మఱియును మనుష్యుల యభిప్రాయములు వాగ్రూపకము గాను గ్రంథరూపము గాను వెల్లడించుకొను సౌలభ్యము నుద్దేశించి యును నానా వ్యాకరణములం బ్రచురించిరి.

ఉదాత్తాది స్వరముల పురుషరూపములు. కకారాదివ్యంజనములు స్త్రీరూపములు. ఈస్వరవ్యంజన మిధునములనుండి స్త్రీ పురుషమిధునములవలన నానాజంతువృద్ధియయినరీతినిగ్రమక్రమముగా నొక యుదకబిందువున కొక బిందువు కలసి మహాసముద్రములయిన చందమున ధ్వనివిశేషములచేరికచే నష్టాదశవిద్యలును మనుష్యుభాష లన్నియును బ్రవృత్తినివృత్తులనందుచు జగమువలెఁ గార్యరూపము లుగానున్నవి. పరా-పశ్య-స్తీ-మధ్యమా-వైఖరులకెల్ల మూలమును మఱియు సకలజగత్కారణమును నాదబ్రహ్మము. ఇంతకును బ్రాకృతులగు మనుష్యులయూహకు సవాఙ్మనసగోచరమగు నాదబ్రహ్మ తత్త్వమందదు. దైవముకారణము-పౌరుషముకార్యము-మృచ్ఛుటముల కిభేదమయినట్లు దైవపౌరుషముల కభేదము చెప్పకతీఱదు. మృత్తువలె దైవము నిత్యకారణము. ఘటమువలెఁ బౌరుష మనిత్యకార్యము. పెక్కు-తర్కములేల, సకలజగత్క్రియలకెల్లదైవమే ముఖ్యకారణము దైవమవాఙ్మనసగోచరపదార్థమనిమాత్రము తెలిసికొనబడెను. స్వార్థ పరులుగాక కేవల లోకోపకారపరాయణులగు పరమభాగవతులకు మాత్రమే దైవము ప్రత్యక్షమగునని నిశ్చయింపకతీఱదు. పరమ భాగవతుఁడే కేవలముగా మనుష్యరూపముగానున్న దైవమని బుద్ధి మంతులు తెలిసికొనుచున్నారు. భగవంతునకుం బరమభాగవతునకు

స్వర్ణకటకములవలె నామరూపభేదమేగాని వస్తుభేద మొకింతయును లేదు. నాదాత్మకమగు పదునాలుగు మాహేశ్వరసూత్రముల మూలమునఁ బదునాలుగు పద్జ్ఞాదిస్వరాత్మశ్రుతులు పదునాల్గు భువనములు నానావిధభగవన్మాహాత్మ్యము నెల్లడించు పదునల్లరు ప్రహ్లాదాది పరమభాగవతులు విలసిల్లివిష్ణుస్వరూపమును నెల్లడించుచుంట ప్రాజ్ఞులెల్లరు గనిపెట్టవలసిన ముఖ్యాంశము.

ఏయింద్రియప్రపృత్తియైనం గలుగనీక సర్వము నిష్ణమయమని నిరూఢజ్ఞానమున కేవలానందమునఁ బ్రహ్లాదుఁడు, నాడబ్రహ్మోపాసనమున హరికథలఁ బాడుచు నారదుఁడు, సమాధినంది పరాశరుఁడు, తపస్సుచేఁబుండరీకుఁడు, త్రిభువనములకును జ్ఞానోపదేశముచేవ్యాసుఁడు సజ్జనారాధనముచే నంబరీషుఁడు, బ్రహ్మజ్ఞానముచే శ్రీశుకుఁడు, శౌనక పురాణకథనముచే శౌనకుఁడు, బ్రహ్మచర్యవ్రతముచే భీష్ముఁడు, బ్రహ్మధ్యానముచే దాల్భ్యుఁడు, అనశనవ్రతముచే రుక్మాంగుఁడు, దుష్టసంహారవ్రతముచే నర్జునుఁడు, స్వధర్మ పరిపాలనముచే బలిచక్రవర్తియు, నవవిధభక్తిమార్గములచే విభీషణుఁడును, స్వార్థపరతమానిలోకోపకారపరాయణులై సర్వకర్మములును భగవద్ధర్మతములు కావించుటచేఁ బరమభాగవతోత్తములునాఁబరగిరి. నిత్యమగునాడ బ్రహ్మమును బరమపురుషుఁడగు శివుడక్షర సమామ్నాయముగాఁ బదునాల్గు సూత్రములను జగదుపకారముగాఁజేసిన స్థేయనీ పాణిన్యాది పరమమును లాసూత్రముల ననుసరించి వ్యాకరణశాస్త్రమొసర్చినీ, కాన్తిపాకృతుఁడవగు నో వైయాకరణకీసూచీ! నీ వానాడబ్రహ్మతత్వ మెఱిగిసెట్లు డాబుచేయుచుంటివా చాలుచాలునీవ్యాకరణజ్ఞానము - నీ ముఖమువలె వెల్లిచూపుచున్న దింక మొట్టలో మొట్ట నీ మొండి చెయ్యి బయలుపర్చు మోశిక్షకుఁడా యెవని కంపు వాని కింపన్నట్లు నీఘ్రాణము ననుసరించి యొరులఘ్రాణశక్తిని వివరింప నెంచితివా ?

ఏదీ “ఇషేత్వోజ్జేత్వా” అనుశ్రుతియందు “ఇషే” అనునపుడున్న
 స్థాయి “త్వోజ్జే” అనుట కెంతక్రింది కనుదా తమొసరించెడవో? ఉదా
 తశ్రుతి కనుదా తశ్రుతికి నెడమెంతో? “ఉచ్చైరుదా తః నీచై రను
 దా తః” ఒక స్థాయి యేర్పడినపిమ్మటఁగదా యాస్థాయికంటె హెచ్చు
 తగ్గులు పలుకవచ్చును? హెచ్చుతగ్గులకఁగా ధ్వనియొక్క స్థూల
 సూక్ష్మదశలా? లేక, శ్రుతిస్థాయి స్వరభేదములా? ఉదాత్తానుదా త
 స్వరిత ప్రచ్యయస్వరము లేశ్రుతులంబట్టి పలుకుచున్నావో నీకెరుకా?
 “శ్రుతిస్థానేస్వరాస్వక్తుంనాంబ్రహ్మోపిత త్వత్ జలేషుచరతాంమార్గం
 మి నానాంనోపలభ్యతే” అని దేవమునియు శిక్షకాగ్రణియు నగునార
 దుఁడేవక్తాణించుచుండఁగా మూఢవిశ్వాసముతోగతానుగతికుఁడవై
 “శతాంధాఃకూపంక్రవిశన్తి” యనునట్లునర్వవిదుఁడననియులక్షణవేత్త
 ననియుమాగురువుగారిట్లే యుచ్చరించినారనియుమాయూరిపాఠ మిట్లే
 యనియునిద్దియేసుస్వరమనియును స్వార్థపరత స్సంచరించు నోప్రాకృ
 తచ్ఛాందసమ్మన్యఁడా బొంతకాకిలా గనపస్వరముగా శ్రుతుల నుచ్చ
 రించి యన్యాయముగా గ్రుడ్లగుబయార్పువలెనాశీర్వాదించుమిషతో
 నగ్రతాంబూలమాసించు నీయపస్వరాశీర్వాదము నెందఱి నన్యాయ
 ముగాఁ జంపుచున్నదో! చాలు నీపాటి నోరూసికొను-నీకుషడ్జాదిస్వర
 జ్ఞానమా! మన్నా! “చతుశ్చతుశ్చతుశ్చైవ షడ్జమధ్యమపంచమాః
 ద్వేద్వేనిషాదగంధారా త్రిస్త్రీః ఋషభదై వతో” అనునపుడు “తీవ్రా
 కుముద్వతీ ఛందః” అను శ్రుతులయందు షడ్జాదిస్వరాత్మకోదాత్తాను
 దాత్తాదులు సరిగా నుచ్చరింప నీతరమా? “అక్ష తాశస్త్రురూపేణ వ్రజం
 పతతిమస్తకే” అను పతంజలివాక్కు సలక్ష్యముచేసి ఘనపాతీనని
 మూఢులం బెదరించి విశాచమువలె ఛాందసమ్మన్యఁడా! ఇఁటింట
 ముప్పిదండుకొని “ఉదరనిమిత్త బహుకృతవేషం” అనునట్లు నీ యాచ
 నముచేతను మఱి నీయపస్వరోచ్ఛారణచేతను సుఖముగా బ్రతుకు

చున్నలోకులను దంభుడవై యూరకేలచంపెదవు? చాలుచాలు-శిక్షా
 ప్రమాణదుర్గంధ మవలికిఁ బొ మ్మోపాకృతపాఠకాధమా!- నారదాది
 మునులకు వేదపఠసశక్తి చెల్లినఁజెల్లనిమ్ము నీబోఁటిసహజమూఢాత్ము
 స కుదాత్తాద్రిశుతుల నుచ్చరింపఁ దరమా? నీవనుకొన్న లక్షణ మవ
 లక్షణమింక బయల్పడుమోఁచన్ద్యపండితమా! నీలఘువనఁగా నెంత పరి
 మాణము? గురువునకు రెండులఘువులు మఱియు మూఁడులఘువులు
 ప్లుత మనుచున్నావుగదా? ప్లుతకాలము “త్రకామ్” అను గొల్ల
 దానికూతవంటి కాలమనుచున్నావు. నూఱుతామరరేకులు సూదితో
 నెంతలోఁగుచ్చఁబడినవో యట్టిది కాలమనియును మఱి యాకాలము
 పెరిగినకొలంది క్షణకాప్తనిమేషాది కాలవిశేషములనియు సర్థమా
 త్రము మాత్రము లఘుగురుప్లుతము లనియును శాస్త్రసంజ్ఞల స్థిమ్మ
 రించుచుంటివి. మానుషపితృదేవాది మానములకాల మనంత విధ
 ములుగదా? కంటిరెప్పవేసినకాలము పలమందులో వేయియవవంతు
 తత్పరమందు సహస్రభాగము ముహూర్తము గనుక కాలమును గణిం
 చుట దేవగురువగు బృహస్పతికై స శక్యము కానిచో “క్” అను
 హల్లును వ్యక్తీకరింపఁజేయు సకారాద్యచ్చులు కలుపక తీఱదుగా?
 ఆయకారాదిస్వరము లుచ్చారణమున నిల్పినవధి కాలమెంత?
 పలమా? తత్పరమా? ముహూర్తమా? లేక, నిమేషమా? మొదట
 మాత్రాకాలమెఱిగినపిమ్మటఁగదా యొకమధ్యకాల మేర్పడినపిమ్మట
 సంతఁబె ద్రుతము మఱి విలంబమును బొడగట్టును “క్” అను
 కేవలహల్లుచ్చరింపఁదరముకాదుగా? అందుపై సచ్చుంచి యుచ్చరింప
 వలెను. ఆయచ్చుచ్చరించుకాలమెంత? మఱి యాయచ్చుతోఁ బలుకు
 కకారాదు లుచ్చరింపఁదగుకాలమెంత? లఘుగురుప్లుతనిర్ణయ మచ్చు
 లకా? లే కాయచ్చులఁగూడుహల్లులకా? “శ్రీరామ” అను పద
 మున రా గురువు మ లఘువు శ్రీ గురువు. మొత్తముపై నామూఁడ

క్షరములుకూడితగణ మనుచున్నావు. మఱి శాస్త్రవిశేషములచే నక్షర
చ్ఛందస్సు గణచ్ఛందమునని నానాగణములు నిరువదియేడు ఛంద
ముల సమవిషమవృత్తములు గాయత్ర్యాదినామకచ్ఛందోవిశేషము
లతోవాఙ్మయముయొక్క యడుగుజాడల మఱి యానడక చమత్కా
రముండెప్పుచున్నావుకదా? మొట్టమొదట నీయడుగులిడువిధము నీ
కెఱుకా? యెప్పుడెంతకాలమున నీయడుగుపడుచున్నదో? కాలవశమున
నీ వెట్లు తొఱుపాటునడక నడచుచున్నావో నీయడుగే నీస్వాధీనము
లోలేనపుడు నాద్రబహ్మత్మకమగు సరస్వతిన్నడుప నీతరమా?

మంత్రబ్రాహ్మణాత్మక వాఙ్మయమునకు వేదమని సంజ్ఞ.
నియతస్వరయుక్తముగా మంత్రము పఠించవలెను. బ్రాహ్మణము
యథేష్టస్వరమునఁ బఠింపవచ్చును కాఁబట్టి బ్రాహ్మణముతప్ప
మంత్రము పఠించుటకుఁ బ్రాకృతు లర్హులుకారు. నియతస్వరమున
మంత్రముఁబఱచుటకు బ్రహ్మయైనఁ జాలఁడని నారదమహర్షి వక్కా
ణించుటచేత తొకికులగు మనుష్యులు మంత్రమును బఠించుటకుఁగాని
యుపదేశించుటకుఁగాని యెంతమాత్రమును బనికిరారు. మంత్రము
దేవరహస్యము గనుకనే మంత్రమునుపేరఁ గొంత వేదము పఠఁగు
చున్నది. ఆ మంత్రము వ్రాయఁదగదు. పఠింపఁగూడదు. మఱి
యుపదేశింపఁగూడదు. ప్రాకృతులు ఋగ్వేదాది త్రయీమంత్ర
మనుకొన్న వేదమంత్రములు కృత్రిమములుగాని వాస్తవములుకావు.
వాస్తవవేదమంత్రముల స్వరములు “తీవ్రవాకుముద్వతీ మందాది”
శ్రుతులప్రకార ముఁబఱచుట బ్రహ్మకైనఁ దరముకాదని దేవముని
వక్కాణించుటచేత మనుష్యులనుకొన్న ఋగ్వేదాది వేదమంత్రములు
నిశ్చయముగా మనుష్యకల్పితములుగాని వాస్తవములుకావు. కాఁబట్టి
మనుష్యలోకమునఁ బ్రసిద్ధమగు వేదములుగాని వేదాంగములుగాని
నిశ్చయముగా ననాది సంప్రదాయసిద్ధములగు మనుష్యకల్పితములు

గాని యెంతమాత్రమును నిత్యములనిగాని యపారపేయములనిగాని
 చెప్పరాదు మతేమన లోకోపకారపరాయణులు సతీంద్రియద్రవ్యలు
 నగు మునులు మానవధర్మరక్షకై భారతమువలెఁ గల్పించిన కల్పన
 ములు. అట్టి మునికృతములగు వేదశాస్త్రములయొక్క ముఖ్యప్రయో
 జనము మనుష్యులకు స్వార్థపరత మాన్పించి పరోపకారముగా నడ
 పించు మనుష్యధర్మమును బోధించుటయును మఱి జగత్కారణమగు
 దైవభక్తికిఁ బురికొల్పుటయును. కాబట్టి వేదవేదాంగవేత్తలమని
 యును దా ముచ్చరించునవియే శ్రుతులనియును దా ముపదేశించు
 నవియే వేదాంగములనియును దమమాట విననివారు చెడెదరనియుఁ
 దాము పిక్కపెట్టి వల్లించినశబ్దజాలమును దా ముచ్చరించిన స్వరము
 లును దాము నియమించినఁ జాతుర్వర్ణ్యకర్మములును వైదికాచార
 మును నిరసించువారు సరకభాజనులని నిందించుచు స్వార్థపరులై
 దంభవేషములతో సంసారమున మున్గితేలుచు పశుహింసాపరాయ
 ణులు స్వజాత్యభిమాన పిశాచగ్రస్తులునగు వైదికమ్మన్యులు భూత
 దయకు వేరువిత్తులయి మనుష్య ధర్మమగు పరస్పరప్రేమానురాగ
 ముల జెఱచి జగద్దోహు లగుచున్నారు. లోకములోని మనుష్యు
 లందఱుం బరస్పరానురాగముతో సన్యోస్యరంజకములగు మాటలు
 వ్రాతలు మఱియు వివిధాభినయ విశేషములయధేష్టముగాఁ జేసికొన
 వచ్చును. సూర్యునకు మాటుగా సూర్యప్రతిమను రాగినాణెమునఁ
 జెక్కించినట్లు దివ్యములగు వేదవేదాంగములను మనుష్యులు తమ
 కంతస్వరముల నుచ్చరించుచుఁ దమచేత వ్రాయుచు తమ శరీరకర్మ
 ముల వెల్లడించుచున్నారు. సర్వలోకోపకారకములు భూతదయా
 పరములుకానివి దివ్యవేదవేదాంగ ప్రకృతిశబ్దము లెంతమాత్రము
 న్నానేరవు. స్వార్థపరతను మాన్పించి భూతదయను హెచ్చరించి లోకోప
 కారము కావించు పలుకు పలుకు. పాట పాట. పద్యము పద్యము.

కర్మము కర్మము. చేష్ట చేష్ట. నడక నడక. తనతోడిపాటివారికెల్ల
సంతోషకరముగా భూతహింస కావింపక బ్రతుకు మనుష్యుఁడు మను
ష్యుఁడు. కాఁబట్టి యోఛందశ్శాస్త్రాభిమానీ ! జగద్రంజకమగు నేని
నీపలుకును నీపద్యమును నీపాటయు నీయభినయమును నీనడకయును
మిక్కిలి శాస్త్రీయమనియే యెంచుకొనుము. లోకరంజకమయినపని
యంతయును శాస్త్రీయమే. త్రికరణశుద్ధిగాఁ బ్రజోపకారము
కావించుపనియే యథాశాస్త్రము. ప్రాణిహింసాకరము జనబాధక
మగు కర్మయంతయు నశాస్త్రీయమని దెలిసికొని జనరంజకము కానిచో
నీ యిరువదేడు ఛందోపద్ధతులను నీవృత్తనియమములను నీపదవాక్య
ప్రమాణ లక్షణములన్నిటి న్గట్టిపెట్టి నీవుఛందశ్శాస్త్ర వేదివేని లోకోప
కారముగా నీయడుగువేసి యందఱికి మంచిగా నడచుకొనుము.
సకలజనరంజకముగా నీవు పలికిన పలుకెల్ల సలక్షణమే, వ్రాసిన వ్రాత
యెల్ల సలక్షణమే. ప్రస్తుత ముపయోగించని నీప్రాచీన లక్షణపద్ధతులు
విప్పక వినని స్వార్థపరుఁడవై మూఢుల బెదరించి డాబులుకొట్టక
తిన్నగా లోకోపకారముగా సకల జనరంజకముగా నడచుకొనుము
పొమ్ము.

నక్షత్రశాస్త్ర పక్షఖండనము

రావోయీ, నక్షత్రసూచీ! “ప్రవృత్తిరేషాభూతానాం నివృత్తి
స్తు మహాఫలా” అను మనువాక్య మలక్ష్యపెట్టి స్వార్థపరుఁడవై నీసా
ఖ్యము నీభోగ మాసించి యిల్లు వాకిలి యాలి మొదలగు ననర్థపటా
టోపముతోఁ బరోపకారమునకై ప్రవర్తిల్లక ధనార్జనకై యాకాశ
పంచాంగములు చెప్పెదవా? నీవీఁపేనీ కగపడదు నీయింట్లోని సంగతి
నీకుఁ దెలియదు. నీ కెపు డెంతప్రాప్తించునో నీ వెఱుఁగవు. నీయింటి
నొల్లుమూలల ప్రమాణమెఱుఁగితో నీకుఁ దెలియదు. నీతలిదండ్రులెవరో

నీవు రూఢిగాఁ జెప్పఁజాలవు. ప్రాచీనుల వ్రాతలంబట్టి మును లొనర్చిన గ్రంథములు తెలిసీ తెలియక గ్రహములను గణించెదవా? చదువుకొన్న వానికన్నఁ జాకి నయమను సామెత యెంతనిజము? వానయెప్పుడుకురి యునో నీకన్న బాగుగ తిర్యగ్గతుచేష్టలు వెట్టిగొల్లలు చేప్పఁగలుగు టయు నెంచుకొనవేమి? అవ్యక్తకాలము నిత్యమును మూలమును సూక్ష్మమును, దినాదివ్యక్తకాలమనిత్యమును కార్యమును స్థూలమును-స్థూలకాలహేతువగు నవ్యక్తలగ్నమును బృహస్పతియైనఁ గని పెట్టఁ జాలఁడన నీది వృషభలగ్నము వానిది మీనలగ్న మని జ్యోతిషమును నీకూటివృత్తికావించుకొని జాతకములు పంచాంగములు వ్రాసి గురికి బెత్తె డెడముగా ఫలములు ప్రచురించుచు నీమాట సాగినపుడు నీ తెల్వితేటలు స్వార్థపరుడవై చాటుకొనుచుఁ దెలిసినవానివలె నటించి మూఢులను వంచించి ధనార్జనము కావించుకొనఁదలంచెదవా? “నకోఽపివేత్తి - సారస్వతందుర్లభమ్ - ఆగమాఃఖిలు దుర్లభాః - ఆయుర్దాయంగహనమ్” అను శాస్త్రము నుల్లంఘించెదవా? విశ్వతోముఖమగు శాస్త్రబాహుల్యమునఁ దోచు ఋషి భిన్నాభిప్రాయములను సమన్వయము కావించుకొని “ఇదమిత్థమ్” అని నిరూఢిగాఁ బ్రతిజ్ఞ నల్పి ఫలముచెప్పి నెఱవేఱఁగలవా? ఈసంవత్సరము శనిరాజు. శని పాపిష్ఠుఁడు గనుక జనపీడ కలుగవచ్చును. రవి వర్షాధిపుఁడుగనుక మందవృష్టి కావచ్చును. రవి పాపుఁడు. కుజుఁడు సస్యాధిపుఁడు. కుజుఁడు పాపుఁడు కనుక పంటలు చెడవచ్చును. గురుఁ డర్హాధిపుఁడు గనుక ధరలు మందము కావచ్చును, దప్పదు గురుఁడు పరమ శుభుఁడుకదా బుధుఁడు మంత్రి బుధుఁడు వైశ్యుఁడు నపుంసకుఁడు గనుక వైశ్యులు నపుంసకు లభివృద్ధిపొందెదరు. ఈ సంవత్సరము పంచగ్రహకూటమని నీపెఱటి యనంటిచెట్టు గెలవే యుట చూచి చెప్పినట్లు చెప్పుచున్నావో సిద్ధాంతీ! శాస్త్రమును

జదివినా వనుచున్నావు - నీవు గుర్తించినది సంజ్ఞలు, మసిఘంటము
తాళపత్రములు కకారాదివ్యంజనము లకారాద్యచ్చులు కూడిన
కృత్రిమ శబ్దజాలముగాని వాస్తవముగా శాస్త్రము కాదు. మును
లుపడేశించిన శాస్త్రమునకు నిజమగు కాలునకు మరగాలువలె
మునుల యభిప్రాయమునకు నీ చూచిన శాస్త్రము కృత్రిమ ప్రతి
బింబముగాని వాస్తవము కాదు. మునులు శాస్త్రమెఱుంగనీ సంసా
రాంధుఁడవగు నోప్రాకృతుఁడా ! నీవు శాస్త్ర మెఱుంగుటెట్లనంత
మగుశాస్త్ర మహాసముద్రపుటొడ్డుగూడ నీకుఁ గోటియోజనముల
దవ్వుకదా ! రాతిబొమ్మనుబట్టి నారాయణుఁ డీబొమ్మవలె కనుముక్కు
చెవులు మొడలగు శరీరావయవములు కలవాఁడనుకొను మూఢుని
వలె వస్తుజ్ఞానము పుస్తకములు తాళపత్రములు కకారాద్యక్షర
సమూహములు తెలుపఁగలవనుకొన్నావా? కుజగ్రహము భూమికి
మిక్కిలి చేరువ. కుజునిలోఁ గొన్ని పంటకాలువలున్నజాడ కనుపట్టు
చున్నది. కాఁబట్టి కుజమండలము భూమండలమువలె జంగమ స్థావర
ప్రాణి సంచారముకలది కావచ్చునని టప్పాలుకొట్టుచున్నావే? నీకడు
పులోఁ బ్రతిక్షణమునుగలుగు మారుపు నీ మన సుత్తరక్షణమున
నెట్లుండునో తెలిసికొనఁగలవా? భూపతనము-శీర్షోదయము-ప్రథమ
శ్వాసమును గనిపెట్టి లగ్నమేర్పర్చి జాతకమువ్రాసినచో ఫలములు
తప్పిపోవనుచున్నావే? “కాలోహిదురతిక్రమః” కాలముమీఱు శక్యము
కాదని యెఱుఁగవా? నీమనఃప్రవృత్తితోనే వర్తమానభావికాలములు
భూతకాల మగుచుంటచేత భూతకాలముతప్ప వర్తమానభావికాల
ములు లేనేలేవుకదా? గతించినకాలముతోఁ బ్రయోజనములేదు
గనుక నింతకును మూర్తమును స్థూలమును వ్యక్తము నగుకాలమ
నిత్యకార్యము వికారము గనుక దైవవశమున ననంతవిధములమూఱు
చున్న కాలమును లెక్కింపు దేవతలై నఁ జాలరన నీశక్యమా? ఏమేమీ

శనిగురుకుజరవి బుధశుక్రచంద్రమండలము లోకదానిక్రింద నొకటి
 యున్నవా? సూర్యసిద్ధాంతమున వ్రాయఁబడియున్నదా? నీవీవుఁ నీకగ
 పడదుగాని-శాస్త్రదర్శమునఁ జూడఁగలనంటివేని యద్దమున నీ వీవు
 నీ కగపడ నీ గ్రహగతులు నీగురువు చూచెనా? నీవు చూచితివా?
 పదివేలసంవత్సరములక్రిందనీతాత నీకుఁ జెప్పెనా? సంస్కృతభాషలోఁ
 బ్రాకృతులు మునులయభిప్రాయ మిట్లుండవచ్చునని సందర్భానుసార
 ముగా విరచించిన గ్రంథమునందలి సప్తగ్రహములు రవిచంద్రకుజ
 బుధగురుశుక్రశనిలను శబ్దములకు వడ్డరభగాంధారమధ్యమధై వత
 నిషాదములను సప్తస్వరములకుఁ గాని సప్తోర్ధ్వలోకములకుఁ గాని
 సప్తవర్ణములకుఁ గాని సప్తసముద్రములకుఁ గాని సప్తార్చులకుఁగాని
 సప్తఋషులకుఁగాని సప్తాంగములకుఁగాని సప్తవ్యసనములకుఁగాని
 సప్తోపాయములకుఁగాని సప్తపాతాళములకుఁగాని సప్తధాతువులకుఁ
 గాని సప్తవాయువులకుఁగాని సప్తవారములకుఁగాని సప్తకులపర్వత
 ములకుఁగాని సప్తపదులకుఁగాని మఱియిట్లు సప్తాసంఖ్యాకపదార్థము
 లనంత సంఖ్యాకములుగానేర్పర్చఁబడినయభిప్రాయమేమోనీకెఱుకా?
 ఏమోయీ ఛాందసుఁడా! ఇంక శాస్త్రానుసారములని తప్పుటదుగులిడు
 చున్నావా? ప్రస్తుత లోకరంజకముగా నీయడుగులువేయుచు నీనడక
 లోకోపకారముగా నుండనిమ్ము చాలును వేదపురుషుని వాగాత్మకమగు
 ఛందము లోకమునకుఁ బనికిరాదు. దేవతారాధనమునకు మాత్ర
 మేర్పర్చఁబడిన నియతపద్ధతులను లోకులు సరిగా ననుసరింపఁజాలరు.
 శాస్త్రానుసారముగాఁజేసిన గాడిదపిల్లలను సామెత యెఱుఁగవా?
 నీతోడిపాటి జనులకుఁ దగినట్లు వ్యవహరించుము. వేదమునకు లోక
 మునకును దైవమునకు జగమునకును సంబంధ మొకింతయునులేదు.
 దైవగతి న్ననిపెట్టఁగల మహాత్ముఁడు మిక్కిలి యరుదు. జీవనవృత్తి
 కాధించుకొన్నప్పుడు మనుష్యున కేశాస్త్రజ్ఞానమును నిక్కముగా నల

వడనేరదు. స్వార్థపరతమాని కేవలలోకోపకారమునకు మాత్రమే నీ
 శాస్త్రజ్ఞాన ముపయోగించినపుడు భగవత్కృపవలన నీయుద్దేశము
 కొంత ఫలించవచ్చును. ప్రకృతిబద్ధుడవు స్వార్థపరుడవు స. సారాంధ
 కార నిర్మగుడవు సోమరివి కాలవశుడవు దై వోపహతుడవు తుచ్చ
 మర్నడువు నీకుఁ కేవలాతీంద్రియదృష్టము క్షేకగోచరమగు శాస్త్ర
 జ్ఞానము వంధ్యాపుత్రప్రాప్తివంటిదని యాధిగ ముమ్మాటికి నమ్ము
 కొని గుడ్డికంటి యభినయమువలె హాస్యాస్పదమగు నీ పంచాంగ
 ప్రకటనము కట్టిపెట్టుకొని కరుణానముద్రుడగు భగవంతుని ధ్యానము
 చేసికొనుచు నన్న పానవస్త్రములిచ్చి నీతోడిపాటివారికిఁదోడుపడుము.
 తెలిసీ తెలియనియో నక్షత్రసూచీ ! ధనార్జనమునకై యడ్డదిడ్డముగా
 సారకాయలు నటకుచుఁ బ్రశ్నములు చెప్పక తొలఁగిపొమ్ము నీ వాల
 కముచాలుచాలు. సర్వకార్యములు దై వాధీనములు. నీ పురుషప్రపయ
 త్నముగూడ దై వప్రేరితమే దేవుఁడు భక్తపరాధీనుఁడు. నీవు
 స్వార్థపరతమాని యహంకార మమకారముల నడంచుకొని కేవల
 లోకోపకారము నల్పుటకుమాత్రమే వ్యవహరించెదవేని దయామయు
 డగు భగవంతుఁడు నీకు సాయపడి నీ మనస్సంతుష్టిరూపమగు కై వల్య
 పదవి నీకొనఁగు నిద్దియే నీబ్రతుకు ప్రయోజనమని తెలిసికొనుము.
 వేదశాస్త్రరూపకములయిన మునులయుపదేశమునోభలు వాస్తవ
 ములేగాని యట్టియతీంద్రియదృష్టల యుపదేశములను మఱియు వారి
 బోధలు నింద్రియదృష్టములుకానేరవు - ప్రాకృతజనులు గ్రహింప
 నేరరు. గ్రంథరూపముగా నట్టి దివ్యబోధకావింపఁబడ శక్యముకాదు,
 వర్ణములక్షరములు గ్రంథములు మొదలగు సంజ్ఞలచేత దివ్యజ్ఞానము
 తెలుపఁబడఁబోదు. వేదశాస్త్రబోధకములుగా నేర్పర్చబడిన గ్రంథము
 లన్నియు మునికృతములుకావు. తెలిసీ తెలియని ప్రాకృతజనులు
 జ్ఞానలవదుర్విధగ్ధులుంగల్పించినకృత్రిమములీ వేదశాస్త్రగ్రంథములన్ని

యును. వాస్తవజ్ఞాన మింద్రియదృష్టమెంతమాత్రమున్నాఁబోదు నిక్కముగాఁ బరమార్థమతీంద్రియముగాని వ్యావహారికమెంతమాత్రమున్నాదుగనుక నీ స్వార్థపరతయు నీదుఃఖవేషము నీ పండితమానితస్థితి పెట్టు మాదిమధ్యాంత శూన్యఁడగు కాలపురుషునో పామరతుచ్చమర్హుడా ! నీ కొలబద్ధతోఁ గొలువనెంచెదవా ? యో తెలిసీ తెలియని యహంకార విమూఢాత్మా ! నీకంటె మిక్కిలి కాలజ్ఞానమునఁ బశువులు నయము, పక్షులు నయము, పురుగులు మేలు. చీమలు పుట్ట లేర్పర్చుకొనుటజేతఁ బక్షులు గూళ్ళు కట్టుకొనుటచేఁ బశువులు గుహలు పొదలు మొదలగు నిరవుల్రాశయించుటచే నె డ గాలి వాన మొదలగు వర్తమాన భావికాలజ్ఞానము కలవిగా కవగూడినతోడనే గర్భముధరించిన చిన్నెలు తెలిసికొనికదా పక్షులు తమకు భావికాలమునకు గ్రుడ్లుపొదిగి పిల్లల న్నాపాడుటకై ముందుగాఁ దమనేర్పుకొలది గూళ్ళు నిర్మించుకొనుచున్నవి. నీచిత్త మంతరిక్షమున ప్రవేలాడఁగట్టుము బెల్లమునకెట్లాకదానివెంబడి నొకచీమ యెగ్రబాకునో? ఓనక్షత్రసూచీ ! కాలవస్తుజ్ఞానము సహజముగాఁ బుట్టునుఁగాని నీ కృత్రిమములగు చదువులచేత నొక్కింతయు న్దెలియఁబడదు. మఱియును బరమార్థవేత్తయగు ముని యుద్దేశము కృత్రిమములగు శబ్దాది సంజ్ఞల కగోచరము నీయక్షరములు నీతాళపత్రములు నీ కాగితములు నీఘంటములు నీకలములు నీరంగులు నీవ్రాతలు నీయుచ్చారణములు నీయవయవవిన్యాసములు నిలోకవ్యహారమంతయును నీ స్వప్నమువలె దైవవశముగాని నీవశమెంతమాత్రమున్నాదు. కాబట్టి శాస్త్రవేత్తవని కూటికై టప్పాలుగొట్టు మూఢులం బెదిరించకు. నీసంగతి నీవెఱింగినయెడల నిట్లుకూటికై పడరానిపాట్లుపడుట నీగ్రహచారమా ? ముందుసంగతి నీవు తెలిసినట్లు మూఢులను మోసపుచ్చి కాబుచ్చేయుచున్నావే, నీనిదలో నీవేమిపలవరించెదవో నీకే కలలు

వచ్చునో నీతల్లిదండ్రులెవరో ప్రమాణముచూపి నిశ్చయించి చెప్పఁ
గలవా? యోకల్లసిద్ధాంతీ! శనికక్ష్యముయొక్క పరిమాణమెంత?
బ్రహ్మాండభాండములోనది యెంతస్థల మాక్రమించెను? బ్రహ్మాండ
భాండమున్న యాకాశమునకుఁ బరిమితకలదా? నీకతీంద్రియవర్జనమేల?
వ్యవహారజ్ఞానముకలిగి నీబ్రతుకు సార్థకముగా నన్నవస్త్రములొసంగి
నీతోడి పాటివారలకు నీవుసాయపడునట్లు కష్టపడు. మఱియు భగవం
తునిగూర్చి నీకుతోడ్పడుటకై మొట్టపెట్టు. మునిజనై కగమ్యమగు
కాలజ్ఞానబోధ నీ కేల? చాలుచాలు దున్నుకొని భగవంతునిపై భార
మువేసి పండినపంట నొరులతో వంతుపంచుకొని బ్రతుకుము. నక్క
యేడ దేవలోకమేడ! జ్యోతిషమేడ ప్రాకృత మూఢ మర్త్యుడవు
నీవేడ? నీవు బ్రతికియున్నావా? యేప్రమాణముచే నీస్థితిని నీవు తెలి
యగల్గితివి? నీస్వానుభవమేకదా నీజాగ్రదవస్థను నీకెఱింగించుచున్నది?
లేక వేదశాస్త్రములు నీతో నీవు బ్రతికియున్నావు జాగ్రదవస్థలో
నున్నావని నీకు బోధించుచున్నవా? వేదశాస్త్రములు నీకూపిరిదీయుట
మప్పుచున్నవా? వేదశాస్త్రములను జదువుకొని యవి నీకు బోధించిన
ప్రకారముగా మొదట నూపిరితీసుకొనుట చూచుట వినుట స్పర్శ
మనుభవించుట యాఘ్రాణించుట మొదలగు యనోవాక్కాయకర్మము
లాచరించుచు లోకవ్యవహారము నల్పుచున్నావా? నీబ్రతుకు నీకు
సహజసిద్ధమా? లేక వ్రాతచదువువలె నాగంతుకమును గృత్రిమమా?
గ్రహములు సంచరించుచున్నవి. కాలానుసారముగా సర్వజగత్త్రియ
లును జరుగుచున్నవి “సోంగ వేదయదివాసవేద” అను శ్రుతిప్రమా
ణమైన నాలోచించకిన్ని సంవత్సరములక్రిందట జగముపుట్టెను. మఱి
న్నాళ్ళకు నశించు గ్రహతారలసంఖ్యయింత మఱి వానిగతి తత్త్వపరి
మాణవిధానములిట్టివని గ్రంథములవల్ల నేర్చుకొంటి వనుచున్నావే
యాగ్రంథములు నీవంటి జ్ఞానలవదుర్విదగ్ధులగు ప్రాకృతమర్త్యులు

కల్పించి యతీంద్రియద్రవ్యలగు మునులొనర్చిరని యనాదిగాఁ దమ
తమ వెనుకటివారికి నమ్మకముకలిగించుటకై వశిష్ఠాది నామము
లమ్మునుల కొసంగిరి. వాస్తవముగాఁ బ్రతిబింబము సత్యపదార్థ
మగునా? ప్రతిబింబము కల్పితము. సహజము సత్యపదార్థము. అతీం
ద్రియద్రవ్యలు సప్రాకృతులు సర్వస్వతంత్రులు స్వయంభవులునగు
వ్యాసాదిమహర్షుల యధార్థత త్వజ్ఞానమునకు శబ్దాదివిషయములు ప్రతి
బింబములా-శబ్దాదివిషయములకీ జగము ప్రతిబింబము. నీబ్రతుకీజగ
మునకు నీడ కాఁబట్టి నీవేదశాస్త్రజ్ఞానము ప్రతికృతియుఁ గృత్రిమము
స్వప్నసదృశ భ్రాంతికల్పితము. తెలిసీ తెలియక సర్వమును దెలిసిపట్లు
నటించుటయును తేనికల్పనములు చేసికొని కోరి కొఱవితో దలఁగోకు
కొని యక్కరమాలిన దుఃఖములను స్వర్గ సరకములనుగల్పించుకొని
యన్యోన్యము భూషించుకొనుట దూషించుకొనుటయును దైవస్పృష్టి
కన్న నూఱురెట్లు తరు మనస్సృష్టి కావించుకొని భేదమోదములందుట
వెఱ్ఱిమర్పుల స్వభావము. కొన్ని పశుపక్షి సరీసృపములకు మాంసా
హారమును మఱికొన్నిటికి శాకాహారమును గొన్నిటికిఁ గేవల జలసం
చారమును. మఱికొన్నింటికి కేవల స్థలసంచారమును మఱికొన్నింటి
కుభయ పదేశసంచారము స్వభావమయినట్లు స్వర్గసరకములు స్వప్న
ములు విభ్రాంతులు జాత్యభిమానములు నవ్వులు చదువునందెలు
తేనిపోని దుఃఖములు తెచ్చిపెట్టుకొనుటయు నీర్వాసూయలు మొద
లగు ననన్యజంతుసామాన్యాధివ్యాధులు మనుష్యులకు సహజసిద్ధ గుణ
ములు. మనుష్యులలో “ఉత్తముఁడు హితముచేయుచు నూరకుండు.
మధ్యముఁడు మేలుకావించి మాఱువెదకు । అధముఁడొరుచేయు హిత
మైన నణఁచిపుచ్చు । హితమునకు నెగ్గుచేయువాఁడెవ్వఁడగును” ఓ
పండితమ్మానీ । నీ కన్న వస్త్రములిచ్చి నీసోమరితన మెన్నక నీకొఱకై
పాటుపడు సాధులనొసపుచ్చి యందఱికన్న నీకేమో తెలిసిపట్లు

బూకరించి బ్రతుకనెంచెదవా ? నీమట్టుకు నీవు మోఁకాళ్ళపై నీతల నుంచుకొని యాలోచించుకొనుము. నీతోడిపాటివారికన్న నీవొక్క డౌర్జన్యమునఁదప్ప మఱెందులో నధికుఁడవో ? పోపో, చాలుచాలు, నీపంచాంగము - నేఁడేకాదశి రేపుద్వాదశి యేష్యముకాఁగా నొకటి తరువాత రెండవయంకమేష్వమైమూడవయంకము వచ్చునన్నట్లున్నది నీగణితప్రజ్ఞయును గ్రహదానములుచెప్పి యాదానములకు ముఖ్య పాత్రమివే యనుచుంటివా ? సోమరిబ్రతుకున కలవడి కాయకష్ట ముచే నితరులఁ బోషించి నీవు సుఖపడక నీకీగ్రహముచాలదు నీది మూల ఘోరశాంతిచేసి సోమరిపోతు బ్రాహ్మణుల కన్న పానములచే గ్రొవ్వింపవలయు ననుచున్నావా ? బ్రాహ్మణులుతప్పఁ దక్కినవారన్న పానవస్త్రములకు శాత్రులుకారు. బ్రాహ్మణులుతప్ప దేవునిం బ్రార్థించుటకు నారాధించుటకును ధ్యానించుటకును బరమార్థమెఱిఁ గించు వేదశాస్త్రములఁ బఠించి బోధించుటకుం బొత్తిగా నసర్దులని వదరుచుంటివే ? యోధూర్తుఁడా ! మనుష్యుల కందఱికి న్మానవజాతి యొక్కటియే యని సర్వజనసముఁడవు కావేల “శునిచై వశ్వపాకేచ పండితాః సమదర్శినః” అను భగవద్వాక్యమును బఠించి నీపాండిత్య మంతయు నెక్కడనుండెనో మనుష్యులందఱి న్యోన్య ద్వేషముమాని యన్యోన్య ప్రేమానురాగములతో నన్యోన్యసహాయమున బ్రతుకు వ్యవహారము నెఱవేర్చుకొనుటకన్న వేఱే మనుష్యధర్మము లేదని యెఱుఁగుము.

నిరుక్తవాద నిరాదరణము

ఓ నిరుక్తదురుక్తాసక్తుఁడా ! యిటు రమ్మ మొట్టమొదట నీ “ఇషేన్వోక్తేత్వా” అను మొదలు వర్ణనముదాయస్వరూపకవాక్య ములే కృత్రిమములయినవని తెలిసీ తెలియక “ఇష మేవోర్జంయజమా

నాయదధాతి" అని యర్థముంజెప్పఁ బ్రాహ్మణమునల్పించిన పండి
తమ్మానికిఁ దోడుగా "ఇషేత్వోర్జేత్వేతి పలాశ శాఖాంచిన త్తి" యని
కల్పముంజెప్పఁ బ్రాంతునకు సహాయభూతముగా "ఇషమ్" అను
పదమున కన్నమని నిర్వచించుచున్నావా? చతుర్దశమా హేశ్వరసూత్ర
ములును వేదములును మనుష్యకల్పితములగు కృత్రిమశబ్దములుగాని
మేఘగర్జితమువలె సహజములెంతమాత్రమున్దావు. కృత్రిమశబ్దార్థ
మున్దాడఁ గృత్రిమమే. గదలినను మఱియుం గదలకున్నను నిర్జీవమగు
బొమ్మబొమ్మయేగాని సజీవప్రకృతి యెట్లగును? మనుష్యముఖావ
యవకల్పిత స్వరవ్యంజనాత్మక పదపదార్థములు మనుష్యకల్పితములు
కృత్రిమములుగాని వాయునిర్ఘోషముమాడ్కి సహజసిద్ధమెట్లగును?
మనుష్యప్రయత్నకృతములగునిండ్లు వాకిళ్ళు పెండ్లి పేరంటకములువర్ణా
శ్రమధర్మములు చతుర్విధోపాయములు చదువుసందెలు జాతిపద్ధతులు
నానావిధవాఙ్మయము తదర్థము చతుర్విధాభినయములును మనుష్య
జంతుస్వభావకల్పితములుగాని సర్వజంతు సామాన్యస్వభావసిద్ధములు
కావు. మఱియు మేఘగర్జితమువలె మెరుపువలె గాలివలె భూకంపము
మాడ్కిఁ జంద్రసూర్యగ్రహణములరీతి సహర్దినములమాడ్కి బంచ
భూతములు తన్మాత్రలకరణి నపారుషేయములు సహజములెంతమా
త్రమున్దావు. కాఁబట్టి నీ సిద్ధ క్తమునీది నానిరుక్తమునాది. "ఇషేత్వా"
త్వాయను పదమునకు తెనుఁగున "నీవు" అనియర్థము "ఇషేత్వా"
అను పదమునకు సుఖించుటయని యర్థము. మొత్తముపై బరు
లకు బాధరాసీక నీయిష్టానుసారము సుఖించుమని యర్థము
"ఊర్జేత్వా" అనఁగా "ఊర్జే" నీకును బరులకును బనికి
వచ్చిన యాహారనిద్రా విహారోపయోగకరమయిన సామగ్రిని
"ఊర్జేత్వా" అనఁగా నట్టి సామగ్రిని నీవు సంరక్షించుకొనుమని
యర్థము మొత్తముపై "ఇషేత్వోర్జేత్వా" అను శ్రుతికి సర

భూతదయాపరుడవై పరులను సుఖపెట్టి నీవు సుఖపడుము” అని యర్థము. వేదనునఁగా సగుణపరమాత్మ-పరమాత్మయమృతత్వము కాబట్టి యనిత్యేంద్రియోపాధి బద్ధుఁగు మర్త్యులతీంద్రియవేదము నెఱుంగఁజాలరు “విజ్ఞాతారంకోవిజ్ఞానీ మాత్” అన్నట్టిని దెలిసికొను పదార్థమితరముచేఁ దెలియఁబడ నేరదు. దేవతల నుపాసించుటకై దేవతాప్రతిమలు శిలాదారుమయములుగాఁ గృత్రిమ కల్పితము లయి నట్లు అపౌరుషేయామృతత్వమగు పరమాత్మస్వరూపమును బ్రహ్మ జ్ఞానాత్మకమగు వేదము లోకోపకారార్థమై మునులచే వాఙ్మయము కావింపఁబడెను. దేవతాప్రతిమయగు రాతిబొమ్మదేవతను దెల్పఁ జాలనట్లు మఱియు దేవతకును దత్ప్రతిమయగు రాతిబొమ్మకు మను ష్యుల భావనయందుఁ దప్ప మఱెట్టిసంబంధమును లేనట్లు అనిత్యమర్త్యేం ద్రియ కల్పితములగు వాఙ్మయాత్మకమగు ఋగాద్విశ్నుతులు కృత్రి మములు మఱియును దేవతోపాసనాసాధన మాత్రములై వేడి పులుసు వడ్డించుకొనుటకు సాధనములగు తెడ్డువలె కృత్రిమము లనక తీరదు. ఇంతేగా కెవరెవరి పాండిత్యముకొలంది సర్థమిగల దేవభా వతో వేదములు రచింపఁబడుటచేత వేదాంగములుగూడ యధేష్టార్థ ప్రతిపాదన సంస్కృతభాషలోనే యాధునిక ప్రాకృతులచేఁ గల్పింపఁ బడెను. కాబట్టి వేదశాస్త్రములం దిహపరలోక సౌఖ్యసంధాయకము గాను మఱియు సర్వజనోపకారమగు రీతిగా సర్థముచెప్పి సర్వలోకోప కారకవర్తనముతాననుసరించి పరులకుఁగూడ నట్టి సద్వర్తనము మప్పి స్వార్థత్యాగియై సర్వభూతదయాపరుడై సర్వలోకోపకార మొనర్చు యాస్కముని తాత్పర్యమెఱుంగనేరక నానార్థపరములగు గీర్వాణపద ములకుఁ బశువులంగతువులం బలిచ్చుట వేదవిధియనియు సగ్గిలోను బుగ్గిలోను నేయిపాలు మొదలగు నాహారపదార్థములు వ్యర్థముగాఁ గలుపుట వేదచోదితమనియు స్వార్థపరతమాని లోకోపకారమునకై

కష్టించక సోమయాజులై సోమరులై దంభవేషములతో లోకులకొకింత
యుం బనికీరాక బ్రాహ్మణులమనియు ద్విజులమనియు నాచార్యుల
మనియు మఠాధికారులమనియు దేవబ్రాహ్మణులమనియు మతగురు
వులమనియు వేదాంతులమనియు దామెన్నంటికినైలియఁజాలని పర
మార్థతత్వమున్నూర్చి సారకాయలు నఱకు నానావిధవేషములుదాల్చి
మూఢులంబెదిరించి పరుల నిద్రదాహార సౌఖ్యంబులొకింతయు గనిపెట్టి
యొరులకష్టేషములెంచకతిని క్రొవ్వుఘృతజనులన్నిశ్వసింఁ గూడదు.
ఇషేత్వోజ్జేత్వాదివేదశబ్దములకు లోకోపకారముగాఁ జరించుటయే
మనుష్యధర్మమను సర్థముతప్ప మతేయర్థమైనను చెప్పట మునుల
యభిప్రాయమెంతమాత్రమున్నాదు. చతుర్వేద శబ్దజాలమంతటికిని
సముద్రజలమంతటి కొక్కటియేచవియైనట్లొక్క పరోపకారము నల్పు
టయే యర్థమని ముమ్మాటికిన్ మునుల యభిప్రాయము. నీ నిరుక్త
దురుక్త పశుహింసా ప్రతిపాదకార్థము న్నెల్ల డించక నోర్మాసికొనుము.

నై ఘంటిక శ్రౌతవిధుల బ్రాంతివాదము

నై ఘంటికుడా! చాలు నీపండిత్యము. ఆకసమందనంతసంఖ్యాక
సక్షతసమూహాత్మకమగు పాలజాడవంటిది వేదవాఙ్మయము. వైదికశబ్ద
ములను విభజించియాశబ్దతత్వ మెఱింగి తదర్థమును దెల్పు ప్రతిజ్ఞ
నీ మాటకేమిగాని నిన్నుఁబుట్టించిన చతుర్ముఖునకై నఁ దరమా? “ఇ”
అను సక్షరమునకును మఱి “షే” యను సక్షరమునకును సూర్యకర
ణములోని రఁగులవలె ననంతకోటి సంఖ్యాకార్థములు చెప్పవచ్చునో
పండితమ్మా నీ! యీ శబ్దమున కిద్దియే యర్థముగానీ మతే యర్థ
ముం జెప్పరాదని నిర్దేశించెదవా? పోపొమ్ము లోకోపకారము కావింఁగఁ
జాలని శబ్దార్థమెల్ల యపార్థమని యింతటినుండి తెలిసికొనుము.

నీవు మఱొకసారి నీ కూళమొగము చూపవోయీ పశు
 మారణదారుణకర్ముఁడా! యోశ్రౌతకర్మజల్పుఁడా! “ఇషే త్వేతి
 పలాశశాఖాంఛిన త్రి” అని “ఇషే త్వా” అను మంత్రమునకు శ్రౌత
 క్రియన్గల్పించుచున్నావా? “పలాశ” అను శబ్దమునకు మోదుగుచెట్టని
 యర్థము చేసికొంటివా? “పలాశశాఖాంఛిన త్రి” అనగా ఆకటిచే బాధ
 పడుచున్న తనతోడిపాటివాని యాకలిబాధ తీర్చుగోరిన కరోపకార
 పరాయణుఁడు పలాశమనకుండనిండుగనున్న వండినయన్నము పలాశ
 శాఖమనఁగాఁ నన్నశబ్దమని యర్థము చేసికో” ఇషమేవోర్జం యజ
 మానాయ దధాతి” అను వేదాత్మక బ్రాహ్మణము నరయవా? దయా
 స్వరూపుఁడు ప్రజ్ఞానాత్మకుఁడు సర్వసముఁడు సర్వశక్తియు. సంశ్రిత
 జనవత్సలుఁ డగు దేవుఁడు ప్రాణిహింసాకరమగు కర్మమును గేవల
 పరమార్థ ద్యోతకమగు వేదముఖమున విధించునా? చాలు చాలు
 “చోదనా లక్షణోధర్మః” అను జైమినిముని తాత్పర్యము తెలిసి
 కొనుము. చోదనమనగా సర్వభూతదయ. సమస్తప్రాణులం బ్రేమించ
 వలసినదని మాత్రమే వేదము మనుష్యులను విధించుచున్నదని పరమ
 కారుణికుఁడగు జైమినిముని ముఖ్యతాత్పర్యము కనుకనే “సహింస్యా
 త్సర్వభూతాని” అను శ్రుత్యనుసారముగాఁ బూర్వ మీమాంసపై
 నుత్తర మీమాంసాశాస్త్రమును వేదవ్యాసముని యొసర్చెను. వశిష్ఠ
 స్మృతియందు, “నారాయణం పరంబ్రహ్మ బ్రాహ్మణానాంహి దైవ
 తమ్, తస్మాత్త్రిపుండ్రం విప్రాణాం సధార్యం మునిసత్తమ” బ్రాహ్మ
 ణులు, నారాయణు సర్పించవలయుననియు క్షత్రియ వైశ్యులు సోమ
 సూర్యాదిదేవతల సర్పించవలయుననియును శూద్రులు దుద్రుని
 సర్పించవలెననియును కాఁబట్టి మూఁడుపంగనామములు బ్రాహ్మణుఁ
 డెంతమాత్రమును ధరించఁగూడదు. ఊర్ధ్వత్రిపుండ్రములను ధరించు
 వాడు బ్రాహ్మణుఁ డెంత మాత్రము న్గానేరఁడు. మణియు వైష్ణ

వుండు కానివాఁడు బ్రాహ్మణుఁడనిపించుకొనఁడు కాబట్టి యూర్ధ్వ
 త్రిపుండ్రధారి వైష్ణవుఁడునాఁడు. బ్రాహ్మణుఁడు గానేరఁడు. సూర్య
 సోమ రుద్రుల నారాధించువారు వైష్ణవులుగాని బ్రాహ్మణులుగాని
 కానేరరు. మఱియు నూర్ధ్వపుండ్రములు ధరించుట వైష్ణవులుంగారు
 మఱియు బ్రాహ్మణులుంగారు అని వశిష్టస్మృతి చెప్పుచున్నది. వశిష్ఠు
 నకు భిన్నమైన మునిమతములు గలవు కాబట్టి యధేష్ఠము నేశబ్దము
 నకునైన నర్థము నిర్వచించవచ్చును. ఋషులమతము లన్యోన్య
 విరుద్ధములు. వేదశాస్త్రములు బహుముఖములై నానాధర్మప్రతి
 పాదకములయినప్పటికి మొత్తముపై భూతదయను లోకోపకార
 వర్తనమును మాత్రమే బోధించుచుంట తేలిన ఫలితార్థము “యస్మా
 త్కేవల వేదవాక్యైర్న శక్యతేఽనుష్ఠాతుం విక్షిప్తత్వాద్వేదవాక్య
 నాం గూఢార్థత్వాచ్చ - అతఃకవిభిరాచార్యైఃప్రదార్థ కుశలైర్పదా
 ర్థభోగిషః ప్రవృత్తకర్మార్థం సుఖావబోధనానీమాని విద్యాస్థానాని ప్రవ
 ర్జితాని శిక్షాకల్పో వ్యాకరణం నిరుక్తం ఛందోజ్యోతిషమితిధర్మ
 శాస్త్రం పురాణం న్యాయవిస్తరో మీమాంసాదీని అత ఆచార్యో
 భగవాన్ శౌనకోవేదార్థవిత్ సుహృద్భూత్వా బ్రాహ్మణేభ్యోఽర్థ
 వాదానఃస్పృహ్యవిధిం సమాహృత్య పురుషహితార్థం ఋగ్వేదస్య
 శిక్షాశాస్త్రం కృతవాన్” అను ఉపలు భాష్యానుసారముగా నారు
 వేదాంగములు లోకవ్యవహార సౌలభ్యమునకై సూత్రరూపములు
 పండితు లొనర్చిరి. కాబట్టి కాలానుసారముగా శిక్షావ్యాకరణ
 చ్ఛందోజ్యోతిష నిరుక్తకల్పములు సర్వజన సాధారణోపయోగకరము
 లుగా నెచ్చటికప్పుడు మార్చుకొనవచ్చును. వేదమువలె వేదాంగ
 ములు నిత్యములుకావు. “కాలరూపీజనార్దనః - కాలస్యకుటిలాగతిః”
 కాలవశమువలన నాకుఁ దోచినట్లెల్ల వేదశాస్త్రము లన్వయించి నీవు
 చెప్పిన యర్థమెల్లనో కూశశ్రోత్రియుఁడా! యక్కాల ప్రేరణము

చేతనే కేవల భూతదయామయుడగు భాగవతుడు కాదని ప్రతిపాదించుచున్నాడు.

అన్వతంత్ర జీవాత్మకు వేదమే చైతన్యము. వేదాంగము లాటును జ్యోతిషము కన్ను-వ్యాకరణము నాల్క-శిక్ష ముక్కు-ఛందస్సు త్వగ్రూపకపాదము-నిరుక్తము చెవి-కల్పము మనస్సు నిశ్చయముగా నిట్లాటువేదాంగములు, శరీరాత్మక పండితయ స్వరూపములు. కాబట్టి మనుష్యుడు స్వార్థపరతమాని తన యింద్రియ పట్కసాహాయ్యముచేత లోకోపకార మొనర్చవలయు. మఱి యట్టి భూతదయను లోకోపకారక వ్రతమును గొనసాగించుటకై భక్తరక్షణ దీక్షాపరుడు సర్వస్వతంత్రుడగు పరమాత్ముని స్థిరంతరము న్నవవిధ భక్తిమార్గములచే గొలువవలయు నిద్రియే సకల వేదశాస్త్రముల ముఖ్య తాత్పర్యము. “యస్యైవ యదభిప్రేతం స ఏవ తత్ప్రళీన శాఖాం మస్తకే నిక్షిప్య ప్రమాణీ కుర్యాత్” మృత సాక్ష్యమువలెనే ససంభవమగు నశించిన వేదశాస్త్ర ప్రమాణములు బట్టి యధేష్టముగా శ్రౌతస్మార్త కర్మధర్మముల నియమింపవచ్చును. మన్వాదులు తమధర్మశాస్త్రరచన కాధారము నశించిన వేదశాఖల నిర్దేశింపనేల? ప్రకృతవేద విరుద్ధములయిన ధర్మము, నేర్పర్చుటయిదమకే ప్రమాణమో యట్టి ప్రమాణమే చూపిశ్రౌతస్మార్త కర్మములన్యధేష్టముగా మార్చుకొనరాదో? ప్రకర్షణేవోచ్యతే వేదార్థవభిరితి ప్రవచనాన్యంగాని” కుల్లూకభట్టువేదాంగములకు “ప్రవచన” అనుసంజ్ఞ కలదనుచున్నాడు. ప్రవచనమనగా నుచ్ఛారణ - నియతోదాత్తా నుదాత్తాదిస్వరవిధి. స్వరముచే నర్థముమాటునుగనుక యొక్కమంత్రమే యుచ్ఛారణ భేదముచే ననేకార్థములిచ్చుచు ననేకశాఖలై పరఁగుచున్నది. “ఏవంప్రవచన భేదాత్ప్రతివేదం భిన్నాభూయన్యః శాఖాః” అనుటచే నేశబ్దమునకై న నుచ్ఛారణ నియమముగాని యర్థనియమము

గాని చెప్పరాదు. ఏశబ్దమునకైన మధేష్టార్థము చెప్పకొనవచ్చును. మఱి యధేష్టస్వరమున నుచ్చరింపవచ్చును. కనుక నీ యిష్టానుసారముగా “పశుమాలభేత” అను వాక్యము నుచ్చరించి క్రతువునఁ బశువుండంపుట విధియనుటకు నీకెంతప్రమాణమో యోశోత్రియుఁడా నీవు తెలిసీ తెలియనిధూర్తుడవు, క్రూరకర్ముడవు, నీయుచ్ఛారణము తప్పు, నీవు చెప్పెడియర్థమపార్థము, నీపశుమూరణకర్మ క్రూరకర్మము, నీవు మనుష్యపశువనుటకు నామాటమాత్రము సప్రమాణముకాదా? వేదమును జదువువిధిని శిక్షాఛందములును వ్యాకరణ నిరుక్తములర్థము తెలిసికొనుటకును జ్యోతిషకల్పములు యజ్ఞక్రియ లాచరించుటకు నుపయోగించుచున్నవి. “యత్రగాయత్ర్యోహిచ్ఛందసిపాదస్యాక్షరసంఖ్యానపూర్యతేత్రతేయాదిభిః పూరయితవ్యా-యథాతత్సవితుర్వరేణియమితి-దివ్యగచ్ఛసువః పతత్యత్యేవమాదయః” అను పింగళోక్తిప్రకారము ఛందోనియమము వేదమునకుమాత్రమేగాని వ్యావహారికదేశభాషలు యధేష్టనియమములతోఁ గావ్యములొనర్చుకొనవచ్చును. కాఁబట్టి లోకోపకారమును లోకరంజకమునగు రీతిగా శిక్షావ్యాకరణ నిరుక్తజ్యోతిషచ్ఛందః కల్పములను వేదాంగపట్కపద్ధతుల యధేష్టముగా దేశకాల పాత్రానుసారముగా మార్చుకొనవచ్చును. ఓఛాందసుఁడా! నీ వేదాంగనియమములుచెప్పి మూఢులంబెదిరింప కవలికిఁ బోవమ్మ. అహంకార మమకారాత్మకమగు శరీరస్మృతిచేఁ జేయఁబడు మనోవాక్కాయకర్మములన్నియును బాదుషకార్యములు. మఱియట్టి పౌరుషకార్యములన్నింటికిని దైవమేకారణము. దైవమనఁగా సహంకార మమకారాత్మకమగు శరీరస్మృతిహాపకమగు తెలివితేద్యప్తమగు జగత్కార్యమంతయు ససఁగా నాకాశవాయ్వగ్ని జలపృథివ్యాత్మకమగు పాంచభౌతికప్రకృతిప్రవృత్తిహేతువగు సవాఙ్మనసగోచరమగు సతీంద్రియనిర్గుణబ్రహ్మము. వేయేల సర్వజగత్తునైవవశమే యా

దై వముయొక్క యధార్థతత్వ మతీంద్రియ విషయమని మాత్రము మనుష్యునిచేఁ దెలియబడును. మండలగ్రహములగు సూర్యచంద్రులు తారాగ్రహములగు కుజబుధగురుశుక్రశనిలు ఛాయాగ్రహములగు రాహుకేతువులు మఱియు నుపగ్రహములు సప్తవింశత్యశ్విన్యాది నక్షత్రములు మేషాది ద్వాదశరాసులు ముప్పది ముహూర్తములు క్రూరసామ్యగుణవిభాగములు కలా కాష్ఠనిమేషాదికాల విశేషములు శింశుమార చక్రస్వరూపము బ్రహ్మాండస్వరూపము చతుర్దశభువన విశేషములు వేయేల స్మృతిగోచరప్రత్యక్షాద్విప్రమాణ సిద్ధపదార్థజాల మంతయును స్వప్నజాగత్సుషుప్తి కారణాతీంద్రియాత్మపదార్థము మొదలగు సహజసిద్ధ సమస్తప్రపంచమంతకుం గారణము దై వమునాఁ బరఁగు. మెఱుపులుఱుము లశనిపాతములు గాలివానలు చీకటి మబ్బులు సకలేతిబాధలు సమస్తపాంచభౌతిక ప్రకోపోపద్రవములు కాలకృతరుజాజ కామరణాద్యనిష్ఠ కార్యములు ఋతువైపరీత్యములు శీతోష్ణసితి విశేషములు నానాదేశ జనస్వభావజన్యాన్యోన్యప్రతికూలకార్యవిశేషము లంతర్బాహ్య శత్రుకృతప్రతీకారములధ్యాత్మాధి భౌతికాధిదైవికతాప్రతయము మఱియును సకల ప్రాణి సుఖదుఃఖహేతువులన్నియు సహంకార మమకారమంతయును దై వమే. ఘటకపాలాత్మక మృద్వికార మంతకును మృత్స్వరూపమే యైనట్లు నానావిధపురుష కారమంతయును దై వస్వరూపమే.

“దై వాధీనం జగత్సర్వం మంత్రతాధీనంతు దై వతమ్, తస్మంత్రం బ్రాహ్మణాధీనం బ్రాహ్మణోమమదేవతా” దై వమనఁగా సమస్తజగత్కార్యములకుం బ్రేరేపక కారణమగు నెద్దియోయొక యవాజ్ఞానసగోచరపదార్థమట్టి దై వవశమున సకలజగదుద్భవస్థితి నాశకార్యవిశేషములన్నియును జరుగుచున్నవి. మఱియూదై వము ధ్యానాత్మకసమాధి యోగమున కధీన మాధ్యాన సమాధి బ్రాహ్మణసేవశము కాఁబట్టి

బ్రాహ్మణుఁడే ప్రత్యక్షుడై వసునకతీటదు కావుననే భూదేవతయని
 బ్రాహ్మణుఁడు వ్యవహరింపఁ బడుచున్నాఁడు. దైవమువలె దైవజ్ఞుఁ
 డగు బ్రాహ్మణుఁడుగూడ సతీంద్రియ మహిమాతిశయఁ డగుటచేత
 లోకములో బ్రాహ్మణుఁడెవఁడో ప్రకృతిబద్ధులగు మర్త్యులు కనిపెట్ట
 లేరుగాని యాకాశము పంచేంద్రియ దృష్టము కాకపోయినను పృథి
 వ్యప్రేజో వాయువుల కాధారమగు నాకాశమున్నట్టుల ననుమానప్రమా
 ణముచేత నిర్దేశింపఁబడు తీరున దైవమును దన యధీనము చేసికొని
 తన్నుం బ్రార్థించెడి భక్తుల కష్టములఁబాపి శుభములు సమకూర్చుచు
 సత్త్వగుణమయుండై స్వార్థపరతమాని సర్వభూత దయాపరుడై
 సర్వజనసముండై సర్వలోకోపకారపరాయణుడై స్వాధీన సకలేంద్రి
 యుండై యధేష్టనియమిత సకలజగత్కార్యుడై సర్వభూతమయుండై
 సకలకర్మ సాక్షియై సకలలోక బాంధవుడై సకల భువనచక్షువై
 సకల జగదుద్భవస్థితి నాశనకారణమై వందారుజనమందారుడై
 సర్వలోక వ్యవహారమూలమై త్రిగుణాతీతుడయ్యును ద్రిగుణమయుని
 వలెఁ గేవల సచ్చిదానందలక్షణ నిత్య సత్య నిర్వికార పరమాత్ముఁ
 డయ్యు నింద్రియగోచరునివలె నుదయాస్తమయ వికారశూన్యుఁ
 డయ్యునుపచయా పచయ ప్రకృతి బద్ధునివలె సమస్త ప్రాణి ప్రత్య
 క్తిముగ నహరహమున్దోచు సూర్యునికన్న భగవంతుఁడును “ధ్యేయ
 స్సదాసవితృమండల మధ్యవర్తీ నారాయణః సరసిజాసన సన్నివిష్టః,
 కేయూర వాస్మకరకుండలవాన్కిరీటీ, హారీ షారణ్మయవపుర్ధృతశంఖ
 చక్రః” అని ధృఢముగా విశ్వసించి భాస్కరుడే ప్రత్యక్ష దేవుఁడని
 నిరంతర ధ్యానసమాధి యోగమున మున్దియుండియును గేవల పరోప
 కారమునకు మాత్రమే యావజ్జీవమును వ్యవహరించు మానవుడే
 బ్రాహ్మణుఁ డన మరియును భూదేవతయనఁ బరఁగును. బురా
 ణములం బేర్కొనఁబడిన పరమభాగవతులందఱును బ్రాహ్మణులే.

బ్రాహ్మణులుఁ లేనిచో నెక్కాలమందైన జంగమస్థావరాత్మకమగు ప్రపంచ ప్రవృత్తియే కలుగదు. వేదశాస్త్ర ప్రవక్తలై సకలభూత సములై కేవల లోకోపకారముగా బ్రతుకుచున్న మహాత్ములగు మనుష్యులెల్ల బ్రాహ్మణులే. ఆత్మతత్వ మెఱుంగుటకు త్వగ్విహ్వనాసా చక్షుః శ్రోత్రమనోరూప కేంద్రియ పట్కమువలె ఋగ్యజుస్సామా ధర్వవేద చతుష్టయతత్వము వేదాంగపట్కముచే నెఱుంగఁబడును. అహంకారమమకారములు తగ్గించుకొని స్వార్థపరతమాని కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే పాటుపడు మనుష్యుడు బ్రాహ్మణుఁ డనఁదగునుగదా మఱి యట్టి బ్రాహ్మణునకుఁ దప్ప నితరున కెంతమాత్రమును వేదశాస్త్రజ్ఞానము లభింపనేరదు. వేదశాస్త్రములు జీవనోపాయముగా నభ్యసించువారెల్ల జ్ఞాన లవమర్విదగ్ధులై విభ్రాంతులై విపరీత దృష్టలై యహంకార మమకారబద్ధులై కేవలస్వార్థపరులై మనుష్యుల నధమాధములై జగద్ద్రోహులని గర్హింపఁదగిన నామబ్రాహ్మణులుగాని బ్రాహ్మణులెంతమాత్రమున్నారు. “గుణాఃపూజాస్థానంగుణిషు సచలింగంసచవయః” లోకులకష్టేష్టములుకనిపెట్టక కేవల స్వార్థకురుఁడైనవాఁడు చనివిన వేదశాస్త్రములన్నియుం బూడిదినోబ్బి సిన పన్నీరువలె వ్యర్థమగుటయేగాక క్రూరజంతువునకున్న వాఁడి కోరలు కొమ్ములు గోళ్లువలె సకల పాణుల కుపద్రవకారణములుగూడ నగును.

హింసాదూషణము

ఓ పశుమారణకర్మదారుణ శ్రోత్రియుడా ! చాలుచాలు నీ క్రూరశౌతవిధి. “వాయుంశ్వేతమాలభేత” అను శ్రుతికి వాయు దేవతకొఱకు తెల్లమేఁకనుచంపి బలియిమ్మని యర్థముచెప్పుచున్నావా? యోమేఁకసంజుడు చవిమరిగినకూళా! నీ! శౌతజ్ఞానము నీ

మొగమువలె దారుణము చాలుచాలునోదుర్మతి! యాశ్రుతికి శీతగాలి
 వీచునప్పుడు నిర్మలమగు ముతుకదుస్తుదాల్చుకొమ్మను శ్రుతియొక్క
 ముఖ్యాభిప్రాయమని తెలిసికొనుము. శిష్టసాంప్రదాయానుసారముగా
 శ్రౌతకర్మములు జరుపుచుంటిననెదవా? నీవలెఁ గ్రూరమాంసాశన
 వ్యసనపరులు కూశలు పండితమ్మనృలు సహంకారమమకార విమూ
 ఢాత్ములు దురభిమానగ్రస్తులు ప్రాకృతపామరులగు నీపూర్వుల
 దురాచారమునునమ్మి “అంధేననీయమానాయథాంధాః” గ్రుడ్డి
 వాని నూతఁగొన్న గ్రుడ్డివగుచున్నావా? ప్రాచీనులయినను నవీనులయి
 నను సకలభూతదయాపరులై సకల లోకోపకారముగ వ్యవహరించిన
 వారి యాచారము ననుసరించుము. పో పో మఱికొంతసేపు నిన్నుఁ
 జూచిన నీకౌర్య మంటు తెవులలు బాధించునేమో! శ్రౌతముకల్పము
 వేదాంగము నీవు తెలిసికొన్నట్టు ప్రాణిహింసకావించుమనియును వ్యర్థ
 ముగా ద్రవ్యము నగ్నిజుగ్నిపాత్రేయమనియును రవంతయునోభింపదు.
 శబ్దతత్త్వమెఱుఁగ నపస్వరముగానఱచుగ్రుడ్లగుబవు నీకితరజంతువుల
 నొప్పి తెలియ వెద్దువుండు కాకికి నొగులా? “స్వరజ్ఞానాత్పరంనాస్తి”
 చనతత్త్వమెఱుఁగనినను మునివ దుర్జనుడా! సుస్వరజ్ఞానము లేనందున
 నీహృదయము దయార్ద్రముకాకున్నది. మాంసాహారమును శాకా
 హారమును నీవు కాకివలె హేయదేయములనక తిని క్రొవ్వి నీయప
 స్వర వేదోచ్ఛారణముచే లోకుల నన్యాయముఁగ జంపుచున్న వో
 శ్రోత్రియమ్మానీ-ప్రవచన భేదమున వేదమునంత శాఖలుగానున్నది.
 నీయపస్వరోచ్ఛారణచే నీవుచ్చరించెడు శబ్దమే వేదశాఖనై ననుజేరకో
 స్వార్థపరుఁడా గ్రుడ్లగుబయార్పు లోకులను భయపెట్టుచున్నది.
 నీ వుదాత్తాది స్వరములనెలుపు షడ్జాదిసప్తస్వరాత్మక గాంధర్వవేద
 మొకింతయు నెఱిగినచో నిట్లు శ్రౌతకర్మము మిషవెట్టి జంతుహింస
 నొనర్చెదవా? “సంగీత సాహిత్యరసానభిజ్ఞః సాక్షాత్పశుః పుచ్చ

విమాణశూన్యః” తౌర్యత్రిక ప్రయోగజ్ఞానము లేనివాఁడు త్రతువ్వ
 కాఁడె? “శ్రుతిర్మాతా లయఃపితా” అనునట్లు నీకు నీ తల్లిదండ్రుల
 సంగతియే తెలియదో సంకరుఁడా? “సప్తస్వరాన్ ప్రయుంజీత దక్షి
 ãం శ్రవణంప్రతి, ఆచార్యైర్విహితంశాస్త్రం శిష్యపుత్రహితైషిభిః”
 అను ప్రకారముగా గాంధర్వవేదతత్త్వ మెఱుంగక గార్దభస్వరమునఁ
 లోకులచెవులు చిల్లులువొడుచుచు సకలజనరంజనముగాఁ బలుకనేరక-
 నీపిలుక నీబూడిదె-నీయపస్వరోచ్ఛారణము నీయెత్తెత్తి యెంగిలాకున
 నడుగిడు నాచారము-నీపిశాచవేషము బ్రాహ్మణుఁడవా? శ్రోత్రియుం
 డవా? యనూచానుఁడవా? యోకుక్షింభరుఁడా! సుస్వరజ్ఞానము లయ
 సామర్థ్యము నొకింతయు లేని నీనోటివేదము కుక్కనోటి పురోడాశము
 కన్న హేయము. సర్వభూతదయాపరుఁడు స్వార్థత్యాగి సకలలోకోప
 కారవ్రతపరాయణుఁడు సర్వజన రంజకుఁడుకాని నీబోటిదంభుఁడు
 నామబ్రాహ్మణుఁడు బ్రహ్మబంధుఁడు బ్రాహ్మణబువుఁడుకాని యధా
 ర్థముగా బ్రాహ్మణుడెంతమాత్రమున్నాడుకాఁడు. “జీర్ణమంగేసుభా
 షితమ్” నిజమయినవేదమతీంద్రియముగాని నిక్కముగా నింద్రియము
 లచే నెంతమాత్రమునైలియఁబడదు మఱియుందెలుపఁబడదు. తెలిసి
 నట్లుగాని భోధించునట్లుగాని యింద్రియప్రవృత్తినొకింతయు సగఱర్చు
 మ్మాననంతులగుమునులకుమాత్రమే గమ్యమగు సతీంద్రియనాదబ్రహ్మ
 త్మకవేదము నీయధీనమైనట్లు కనులు మిటకరించుచు యజనయాజ
 నాధికారమునఁ బేదమేకలం జంపి చుచు బొట్టపోషించుకొనుచు
 న్నానా? ధూర్తఛాందసుఁడా! మొట్టమొదట శ్రుతియజ్ఞానముందెల్పు
 శిక్షసభ్యసించి పిదపవర్ణాత్మక శబ్దానుశాసక వ్యక్తరణ మెఱిగి
 యసంతరము సందర్భానుసారముగాఁ బరచనా విన్యాసవిశేషములం
 దెలుపు ఛందోజ్ఞానమునుసరించి యవల దేశకాలపాతానుసారముగా
 బ్రయోగముకావించు జ్యోతిషతత్త్వమరసి-ఫిదప స్వరవ్యంజ నాత్మక

పదములకర్థము నిరూపించు నిరుక్తమునైలిసి యవ్వల శబ్దభావాను సారముగా నిహపర సాధక కర్మముల వెల్లడించు కల్పవిధానమాచరించి యుభయలోకములఁ దరింపజేయు ననాది నాదబ్రహ్మత్మకమగు వేదములంబ్రచురించు సర్వభూత దయాపరులు సకలలోక రంజకులు సర్వపదార్థతత్వకోవిదులగు మా నవులుమాత్రమే బ్రాహ్మణులుమఱియును భూదేవతలనఁదగుదురు.

“హరిణాపిహరేణాపి బ్రహ్మణాపి సురైరపి లలాట లిఖితా లేఖాపరిమార్జ్యం నశక్యతే” అనునట్లనాదికర్మఫలానుసారముగాఁ గార్యములఁజేయుచు, కాలపురుషవశులై జీవులు మొదలు తుద లేని జననమరణాపవాహరూప సంసారమునఁజిక్కి యవశులై సుఖదుఃఖములనుభవించుచున్నారు. ప్రాణులకెల్ల సుఖించుకోరిక స్వభావము. దుఃఖము నెవ్వరున్గోరరుకదా? సుఖము లభించినయెడల నెల్లజీవులకున్గోరని కోర్కెగదా? సుఖమునకుబదులుగాఁ గష్టము తెచ్చుటకై యెవ్వరునుగోరకుంటగూడఁ బ్రాణులస్వభావమేగా? సుఖాభిలాషతోనే యింద్రియవృత్తి కలుగునుగాని యట్టి పంచేంద్రియ ప్రవృత్తి జన్యమగు కర్మయోగపుడు బాధాజనక మైనప్పటికి స్వాభిలషితసుఖ మెన్నటికై నఁ గలిగించునను నాశచేత దమపురుషప్రయత్నమందు నడు నడుమఁ గష్టములనుభవించుచుండియును శాశ్వతులగు జీవాత్ములు దిగంతరేఖవలె మఱియు నెండమావుల మాడ్కి యధార్థముగాఁ దోచు నభీష్టస్థాఖ్యసంపూర్ణపదవికై సంతతము దేవులాడుట సహజము. అట్టి సహజగుణప్రవృత్తికి హేతువై యతీంద్రియమైయవాజ్ఞ ససగోచరమై యాకస్మికమై యనశమై దృశ్యాదృశ్యమై “ఇదమిత్థమ్” అని నిరూపించుట కశక్యమై సర్వజగత్స్వరూపమై మఱియును సకల లోకాతీతమై తోచియుందోచకగపడి యగఁడకందీయందకయుండి లేకన్నియుందానై యెద్దియున్నాక జీవుల పౌరుషమున కొకపుడను

కూలించుచూ నింకొకపుడు ప్రతికూలించుచు సర్వజగత్పిస్థితిహేతు
భూతమైతిగుణమయమయ్యును త్రిగుణాత్మతమై సకలజంతు సుఖదుఃఖ
మూలమై సర్వజంగమస్థావరప్రవృత్తినివృత్తిజనకమై సకలప్రాణిబంధ
మోక్షకారణమై యాకాశమువలె పృథివ్యపైజోవాయుప్రవృత్తి నివృ
త్తు, కాధారమయి సర్వజగదంతర్బహిఃపూర్ణమై జాగ్రత్స్విప్నాది
విజ్ఞానదశలందు జీవులకు సకల జగద్రూపముగాఁ బ్రత్యక్షమగుచు
విస్మృతిరూపః సుషుప్తిమూర్ఛాద్విజ్ఞానదశలందుఁ దిరోహితమై సకల
జగత్కర్మసాక్షియై సకలప్రాణికర్మప్రవృత్తినివృత్తి హేతుమర్హ
బుద్ధి కగోచరమై సర్వమున్దానయ్యు నెద్దియు న్దానిపదార్థమే దైవము
నాఁబరగి జీవులకు జగద్రూపమున భేదమోదములు బుట్టించుచు
విస్మృతిదశయందేపదార్థజప్తి నెసఁగలిగింపకుంట సర్వజనానుభవమే
కదా ?

వై ది కో తి

కొందఱుమునులు బ్రతుకను బండికి దైవపౌరుషములు రెండు
చక్రములవంటివనియును మఱికొందఱింద్రియ గోచరమగు సమస్త
జగము పౌరుషకృత్యమేయనియును మఱికొందఱు సకల పురుష
ప్రయత్నమూలమే దైవమనియును మఱికొందఱు దైవపౌరుషములకు
మృద్ధుటములవలె వస్తుభేదమే లేదనియును సిద్ధాంతకరించినారు గాని
పరులసిద్ధాంతములు నాకేల ? నేను జీవించియున్నట్లు నాకు నేనే
ప్రత్యక్షప్రమాణమైనట్లు నాస్మృతికి మఱియు నావిస్మృతికిని నాయ
హంకారమనుకార ప్రవృత్తినివృత్తులకును నాజాగ్రత్స్విప్నసుషుప్తి
దశలకును మఱియు నాయభీష్టప్రతికూలములకు భయశోక మూల
మంతయును నా యింద్రియ వ్యాపారాత్మకమగు పురుషకారమునకుఁ
గేవలము భిన్నమగు దైవమే. నాశరీరము నామనస్సు నా కోరిక నా

సుఖమునకు బ్రతికూలమయి నాకు వేటుగాఁదోచు జగమఁతయును
 దైవమే నాకు మూడేండ్లవయసున నాకుఁ గల్గిన క్షుణ్ణములఁ
 గూర్చిన జ్ఞప్తియొద్దియునులేదు. మూడేండ్ల మొదలై దేండ్లవరకను
 భవించిన సుఖదుఃఖానుభవము పరాకుపడ్డస్వప్నము మాడ్కి లీలగా
 జ్ఞప్తిలో నున్నది. కేంద్రేండ్లన్నర మొదలు క్రమక్రమముగా నహం
 కార మనుకారప్రవృత్తియు నాకు వేటుగఁ గన్నట్టి వివిధలోకవస్తు
 జ్ఞానమభివృద్ధికాఁ జొచ్చెను ఆలోచనగా గర్భస్తుండనై యూపిరి తీసి
 కొనుట కేవల దైవవశమేగాని నాపురుషకారముకాదుగా? మూడేండ్లు
 మొదలు నాయాఁకలిడప్పికఱ వెల్లడించుకొను విధము నా
 కష్టేష్టములు సూచించు విధము నాయహంకార మనుకార ప్రవృత్తి
 యు నా యింద్రియగోచరమగు స్వల్పపరిమిత వివిధలోకవస్తువులందు
 నాయల్పానుభవముఁబట్టి నాకుఁ దోచిన హేయాదేయపదార్థములం
 బట్టి కలుగు నామనః ప్రవృత్తి నివృత్తులు మొదలుగా నాయందలి
 పురుషకారము తలచూపికొనసాగఁ జొచ్చెను మూడేండ్లలోపు
 నాకుఁ గోర్కెలున్నట్టుగాని యా గోర్కెలు తీర్చుకొనుటకు నే నొన
 ర్చిన పురుషప్రయత్నముగాని నాకు హేయాదేయవస్తు జ్ఞానముగాని
 నాకంటె నితరవస్తుజ్ఞానమునగాని నాజ్ఞప్తిలోలేదు. కాబట్టి నామూడేండ్ల
 లోపుగా గలిగిన నా చూపు నా వినికి మొదలగు నా సకలేం
 ద్రియ ప్రవృత్తులు నాకవశములయి నాకెఱుక లేకయేస్వభావమో
 దైవమోగాని యొద్ది మోయొకటి నేను వివరించి చెప్ప శక్యముకాని
 యొకవస్తువువశమునఁ బొడచూపెనని యిప్పుడూహించుచున్నాను.
 ఇప్పటి నాసుషుప్తి మూర్ఛావస్థలయందు నేనేమిచేసితి నో యెకష్ట
 సుఖములనుభవించితి నో నాపురుషకారమట్టి విస్మృతిదశలో నెట్లుండెనో
 నేజెప్పఁజాలను. మిక్కిలి మంచుగాలివీచుచు నొడలు వణికించుచు
 బొడలుధగ్ధకావిచుచు దంతవీణను మొరయించుచు నుహుహు

యని పలికించుచు కాల్సేతులు మణిగి చుచు వెచ్చదనమునకై
యువ్వెళులూరించుచు శీత బాధతీర్చుకొనుటకై ప్రయత్నింపఁజేయు
చుంట సహజకృత్యముముగాని నావలనగాని యితరప్రాణులవలనఁగలి
గిన పురుషకృత్యమెంత మాత్రమున్దాకుంట యెల్లరి కనుభవ సిద్ధమే
కదా? సహజములయిన పంచభూతముల యొకవిధమయిన కూడిక
వలనఁగలిగినయీశరీరవృక్షముపంచభూతమయమగు నెఱవునఁబెఱుగు
చున్నది. ఈ దేహమునకు బాదగు స్త్రీగర్భాశయము పంచభూత
మయము. మఱి యీశరీరవృక్షమునకు బంచభూతసమ్మేళనవిశేషమే
బీజము. పంచేదియములును మనోబుద్ధిచిత్తాహంకారములును బంచ
భూతసమ్మేళనవిశేషముచేతనే ప్రపవర్తిల్లుచు మఱి యాపంచభూతా
న్యోన్య విశ్లేషవిశేషముచేతనే నివర్తిల్లుచు సత్త్వరజస్తమోగుణాతిత
యాత్మక జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తుల జీవాత్మన కనుభవింపఁ జేయుచు
న్నవి స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్త్యవస్థోపాధి విశేషాశయముచేత నింధన
ముబంబట్టి యగ్నియొక్క కార్యవిశేషము లగపడునట్లుజీవాత్మఁడు
తనయనుభవమును జతుర్విధాభినయముల న్వెల్లడించుచున్నా డిదంత
యును గేవల దైవమేగాని పురుషకార మెంతమాత్రము న్నాదు.
“వాచారంభణం వికారోనామధేయమ్” అను శ్రుత్యనుసారముగా
మిథ్యాభూతములగు నామరూపావివక్షయందు ఘటకపాలాది పౌరుష
కృత కృత్రిమనామరూపములు తొలఁగింప మిగిలినవాస్తవము మృతే
యైనవిధమున మిథ్యాభూతపురుషకారము కుండేటి కొమ్మువలె నసం
భవము నెండమావులవలె భ్రాంతికల్పితముగాని నిక్కముగాదైవమే
వాస్తవమని యాదైవమే యాత్మయనియును నాసిద్ధాంతము.

ఓశ్రోత్రియుఁడా! నీసిద్ధాంతము నాకు సరిపడనట్లు నామాట
నీకుగిట్టక పోవచ్చును. ప్రాణుల యిష్టానుసారముగాఁ బాంచభౌతిక
ప్రవృత్తినివృత్తులు కలుగలేదు. మర్త్యులుతమపురుషప్రయత్నముచే

దమయిష్టానుసారముగాఁ దమశరీరోద్భవస్థితి వినాశములు కలుగఁ జేసికొన నేరరు. నవ్వుగహచారములు కాలగతివిశేషములు ఋతువుల మార్పులు మొదలగుదైవికకృత్యములకుఁబొరుషమధీనమని యందఱు నంగీకరింపక తీరిదుగదా? కాఁబట్టి సర్వము దైవవశమే దైవవశము గాని లోకకృత్యమొక్కటియును లేదు. ఇట్లు దైవముకన్న సర్వ కార్యహేతువు వేతెద్దియున్నదని ఘంటాపథముగాఁ జాటుచున్న నేను నిన్నో ఛాందసుఁడా ! పశుమారణ దారుణ కర్మమును మానుకొమ్మని గర్హించుటకుఁ గారణమొకూళమూర్ఖా ! బుద్ధిజాడ్యజనితో న్మాదుఁడా ! యోశోక్రియమ్మన్యుఁడా ! యిపుడు కొంచెము తెల్వి తెచ్చుకొని సర్వమును దైవవశమేయని యుపదేశవశమున నొప్పు కొనుచున్నావు కనుక నాదైవప్రోత్సాహమేయని సర్వభూతదయా పరుఁడవుకమ్ము పరోపకారక కర్మముతప్పఁ ద్రికరణశుద్ధిగా మరే కర్మమైన నహంకార మమకార విమూఢాత్ముఁడవై చేయఁబోకుము. జగత్కార్యములన్నియును దైవవశమే యనుచున్నావు కదా? నాపశుమారణదారుణ శ్రౌతకర్మముకూడ దైవవిధి ప్రేరితమే యని శాంతిగొనకేలనన్నట్లు తూలనాడెదవేమో యీ కర్మభ్రష్టుఁడవగు భాగవతమ్మన్యుఁడా యనెదవేని యో కూళవై దికుఁడా ! వినుము. నీకహంకారమమకారములున్నంతవఱకును మఱియును నీవు స్వార్థైక పరుడవై యరిషడ్వర్గములకు లోబడి నిన్నువలె లోకులను బ్రేమించ కున్నంతవఱకును నీకుం బ్రభాంతి స్వరూపమైన పౌరుషముగా వాస్తవ మగు దైవమే జలచంద్రునివలె నీమనస్సునందు ప్రతిబింబించుటచేత నీకుం బొరుషముతప్ప దైవమన్నమాటయే లేదు. సర్వమును దైవ కృతమే యను ధృఢజ్ఞానముగల భాగవతుఁడు నీవలెఁబశు విశసన కర్మ మాచరించఁడు. మఱియును సర్వభూతదయాపరతన్మానఁడు.

స్వార్థపరతలేని భాగవతునకు దైవముతప్ప వేరేజగమేలేదు. కుక్షిం
భరుడవై కామ్యకర్మమొనరి చు కూళఛాందసుఁడా ! నీకుఁ బౌరు
షముతప్ప దైవమేలేదు. కేవలమును దైవముమీద భారమువేసి
సమస్త కర్మములును దైవమునకే సమర్పించి సర్వజనసముండవై సర్వ
భూత దయాపరుడవై పశుహింసక కామ్యకర్మము మానుకొనెద
వేని నీకు శాశ్వత కైవల్యానందము కలుగును. ఆహితాగ్ని యగ్న్యై
హితుడను పర్యాయపదముల కగ్నిని సమకూర్చుకొన్నవాఁడు.
“అగ్నిముఖా వై దేవాః” అను శ్రుతికి జాతరాగ్ని సరిగా నున్నపుడే
దైవస్వరూపమగు సమస్త జగమును దేహధారికి నిరూపించునని
భావము. జతరాగ్ని సరిగా లేనపుడు దేహి విపరీతదృష్టితో భ్రాంతుడై
స్వార్థపరుడై సంసారాంధకారమునముగ్ని యరిషడ్వర్గమునకు లోనై
యోశోత్రియమృన్మన్మదా నీవలెఁ గామ్య కర్మములుసల్పుచుస్వపర
భేదకారణాత్మకమగు వృధా పురుషకారమున వ్యవహరించుచుఁ బశు
మారణాది దారుణకృత్యము లొనర్చును. “అగ్నిమీళే పురో
హితమ్” అను ముఖ్యవేద ఋగ్మంత్రమునకుఁ బురమనెడు సంజ్ఞను
బరుగు నా హృదయమున కెద్దిమేలో యట్టి “వాసుదేవః సర్వమితి”
యను సద్భావనను గలిగించి నద్దరింపఁజేసెడు నాజతరాగ్ని స్వరూపు
డగు పరమాత్మనే నేను సంతతమును భజించెదనని తాత్పర్యము
కాఁదా? సకలభూత సముండవై సకల లోకోపకారపరుడవై స్వార్థ
పరత మానుకొని నీవు దేహయాత్ర నడుపుకొంటాయే నీకు దేహ
స్మృతి యున్నదనుక దైవధ్యానము చేసినవాఁడ వగుదువు. “జ్యోతి
ష్టోమేన స్వర్గకా మోయజేత” స్వర్గరూపమగు శాశ్వత కైవల్యా
నంద మందనాసించిన జీవాత్ముఁడు సకల భూతదయా స్వరూపమును
సకల లోకోపకార పరాయణాత్మకమును స్వార్థ త్యాగస్వరూ
పము నగు జ్యోతిఃస్వరూప మగు నిత్యానిత్య వస్తువివేకమును

సంపూర్ణముగా దేహస్మృతి యన్నవటకును బురుషకారమున స పా
దించుకొనవలసినది. పరమార్థమును సంపాదించుకొనుట కొటకు
మూఖ్యసాధనము శరీరముకన్న నితరమెద్దియను గాదుకనుక ఈ
దేహముకన్న యజ్ఞవేది వేటేలేదు. త్రేతాగ్ను లీదేహమునందే
యున్నవి. దేహస్మృతియే పత్ని యాస్మృతికిసాక్షియగు జీవాత్మఁ
డేయజమానుఁడు. నాభి హృదయ మూర్ధములందు గార్హ పత్యాది
త్రేతాగ్నులు వెలుఁగుచున్నవి. ఆ యగ్నిక్రితయమును నియత
నిద్రాహార విహారములచే సమ్యగీపములు కావించుటయే జ్యోతిష్టోమ
మొనర్చుట.

ప్ర కృ తి ధ ర్మ వి చా ర ము

దేహ యాత్రాత్మక నిత్యాగ్నిష్టోమ కర్మమును జీవాత్మఁ
డవ్యక్తముగా నొనర్చుటనే వ్యక్తముగా భగవంతునకు శిలామయాది
విగ్రహము లేర్పర్చి యర్చించునట్లు పామరబోధకై స్థూలరూపము
లగు యజ్ఞశాలలు క్రతువిధాయక శ్రౌత కర్మక్రియాకలాప మంత
యును మునులు పౌరుషమునఁ గల్పించిరి. దైవకల్పిత యజ్ఞ స్వరూ
పము లీ మనుష్యాది ప్రాణి దేహములు. యథార్థముగా సజీవములై
సంచరించు జంతువుల సృజించిన భగవంతుని మహిమ సరయక
కృత్రిమములు నిర్జీవములు నగు బొమ్మల సొగసు మెచ్చుకొను పాప
రుల వలె నో శ్రోత్రీయమ్మన్నులారా ! కల్పితములు కృత్రిమములు
నిర్జీవములగు దారుమృణ్మయ యజ్ఞ శాలలను బన్నుకొని వ్యర్థముగా
నేయి, పాలు మొదలగు నాహార ద్రవ్యముల నెందుకు మంటలోఁ
గల్పెదరు. ఆకటవేగు మీ తోడిపాటి జంతువుల నా యాహార
ద్రవ్యములతో సంతోష పర్చరక్కటా! యేమి పాపిష్ఠ మంద
గ్రహచారము ? మీ తప్పుకాదు. సర్వమును వాసుదేవుఁడే యని

దృఢనిశ్చయములేని నా తప్పు. నా యెదుటనుండి తొలగిపోయిపో
కూశసోమాసులారా! మీ క్రొర్య మంటు తెవులగునేమో?

రేఫము మూర్ఖస్యమని కొందరు దంతమూలీయమని కొందఱు
శిక్షనైప్పటచే శిక్షాశాస్త్ర మనేక విధములు. “సర్వపార్షదః దం
వ్యాకరణమ్” అని భాష్యక్తి చే శబ్దవ్యుత్పత్తియ నియతము నైఘం
టిక నైగమదైవత భేదముల నిరుక్తము త్రివిధమై కేవలాచ్చవైదిక
శబ్దార్థములను నియతముగా వక్కాణించుచున్నది. వర్ణగమోవర్ణ
విపర్యయశ్చ ద్వాచాపరావర్ణ వికారనాశౌ, ధాతో స్తదర్థాతి
శయోన యోగ స్తదుచ్యతే పంచవిధం నిరుక్తమ్-భవేద్యర్థాగమా
ద్ధంసః, సింహోవర్ణవిపర్యయాత్, గూఢోత్మావర్ణవికృతే కర్ణనా
శాత్ప్రహోదరమ్” అని శబ్ద కల్పద్రుమమును గ్రంథమునఁ బ్రతిపా
దించినట్లు నిరుక్తశాస్త్రము నానావిధము ప్రవచనాత్మక స్వరవ్యం
జనోచ్ఛారణ భేదమునవేద మనంత శాఖికము. మునియతభేదమున
వ్యాకరణము నవవిధము. ఉదాతానుదాత స్వరితాత్మక శ్రుతిలయా
నుసృత స్వరోచ్ఛారణ పాఠవిశేషమున శిక్షాశాస్త్రము నానావిధము.
మంత్ర బ్రాహ్మణ భేదాది వివక్షా మూలమున వేద మనేకవిధము.
గద్యపద్యాత్మక పదవాక్యసందర్భరచనా విశేషమున ఛందము
బహువిధము. సిద్ధాంత సంహితాహారాది భేదమున జ్యోతిషమనంత
విధము శ్రౌతస్మార్తాత్మ కర్మ విభేదమునఁ గన్ప మనంత ప్రకారము.
కాఁబట్టి యనాది గాన పౌరుషేయమే శ్రవణేంద్రియ ప్రత్యక్షమయి
నప్పటి కష్టాదశ విద్యామూలమగు శబ్దబ్రహ్మాత్మకవేద యాథా
ర్థ్యము చక్షుర్గోచర మయినప్పటికినిఁ గూఢకషముగాఁ బ్రాకృత
మానవులచే గ్రహణక్షత్రాది ఖగోళతత్త్వమావలె “ఇదమిద్ధమ్”
అని నిశ్చయింపఁ దరముకాదు. నామాఖ్యాత - నిపాతో - వసర్గ
విభేదమున నాల్గువిధములు శబ్దములు, ఇరువది యుపసర్గలు. వేద

మండు మఱి రెండు పసర్గలు కూడఁ జెప్పఁబడుటచే నిరువది రెండు పసర్గలు నామవాచకములతోఁ గాని ప్రక్రియలతోఁ గూడిన పుడుగాని యీ యుపసర్గలు నానార్థకములుగా నానాప్రక్రియలను వెల్లడించును. తక్కినవి ప్రత్యయములు కొన్ని ప్రత్యయము లర్థవంతములు. మరి కొన్ని నిరర్థకములు. ఆప్రత్యయముల సంఖ్య వివరింప శక్యము కాదు. నామములకు మూఁడులింగములు మూఁడు వచనములు మఱియు నేడు విభక్తులును గలవు. వికరణి విభేదముచే ధాతువులు-కృతద్ధిత ప్రత్యయములచేతను నాల్గువిధముల సమాసములచేతను బ్రకటింపఁబడు నామములు శబ్దమున కైదవ విభేదమును వెల్లడించుచున్నవి. శాకటాయనాదివైరుక్తులు నామవాచకములన్నియును ధాతుజన్యములే యనియును గార్హస్థ్యాదివైయాకరణులు కొన్ని నామవాచకములు ధాతుజన్యములు కావనియును బ్రతిపాదించిరి. శబ్దసృష్టి సహజసిద్ధము కాఁబట్టి యీ శబ్ద మిట్లుత్పన్నమయినదని చెప్పట కెవరితరముగను? అనాదిగా సహజముగా మనుష్యులు తమయాహ లన్యోన్యము న్వాచి కాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిసయాత్మక నాదబ్రహ్మవివృతాత్మక జగద్విధానమున నామరూపాత్మకముగాఁ బంచేంద్రియప్రవృత్తిచేఁదెల్పు కొనుచున్నారు. నామరూపము లసంతవికారములయి యనిత్యము లయి ప్రతిక్షణము మాటుచువచ్చుచుంటుచే నిద్ది వేదశబ్దమనియు నిద్ది సంస్కృతమనియు నిద్ది ప్రాకృతమనియు నిది వికృతమనియు నిది తత్సమమనియు నిది తద్భవమనియు నిద్ది దేశ్యమనియును మఱి యీ శబ్దము నిత్యమనియు నిది యసత్యమనియు నిది వైకల్పికమనియును నామరూపముల కొకమేటగాని యొకకొలతగాని యొక యర్థముగాని యొకపద్ధతిగాని మానవు లేర్పర్చ వీలులేదు. మానవుల చతుర్విధాభిసయాత్మక నామరూపములు పౌరుషేయములయ్యు నామానవదృష్టికి వలయరేఖకువలె నాదిమధ్యాంతములు నిరూపింప నైవరికిన్దరముకాదు.

గనుక నీవైఖర్యాత్మకమగు వైదిక తాకిక శబ్దజాలముభయము
 న్నూడఁ బంచభూతాత్మకమగు నీజగమువలె సహజమున పౌరుషేయ
 దైవికమని చెప్పకతీతిదు. జగమంతయును సహజ దైవకల్పితమైన
 వ్పడు జగములొని దేహులు మఱి వారియింద్రియవృత్తి మూలక
 పౌరుషముగూడ దైవకల్పితము కాకుండునా? కాబట్టి సమస్తమును
 దైవమేగాని పౌరుషమన్నమాటయేలేదు. దైవమే సత్యము పౌరు
 షము శశవిషాణమువలె నసంభవము. అనేకవస్తువు లొక్కపేరునఁ
 బిలువఁబడునవి. ఒకపదార్థమునకే యనేకనామము లున్నవి. కాబట్టి
 యేభాషకైన నొకవ్యవస్థ లేదుగనుక నేశబ్దమునకైనను వ్యుత్పత్తి
 చెప్పఁదరము కాదుగనుకనే “ఉణాదీన్యవ్యుత్పన్నాని” అని చెప్పఁ
 బడెను. పృథ్వీశబ్దము ప్రథమము ధాతువునుండి పుట్టినట్లగునఁ బ్రథ
 మనుధాతువునకుఁ బర్చఁబడుటయర్థముచెప్పెదవే? యెవ్వరు భూమిని
 జాపచుట్టవిప్పి పఱచినట్లు పఱచినారు? భూమిని జాపచుట్టవలె సంత
 యును విప్పిపఱచిన జనులకు నిలుచుట కాధారమెద్దియో? పర్చఁబ
 డ్దది కనుక పృథ్వియనుచున్నావే? కాబట్టి యనాదిగా వైఖరి ప్రతి
 క్షణము నానాదేశకాల పాత్రానుసారముగా మాఱుచున్నదనుటచే
 నేభాషకైన నొక్కపద్ధతి నిరూపింపరానందున వేదములును శిక్షాది
 వేదాంగము లనిత్యములు మరియుంగాలోచితములుం గృతిమములు
 మనుష్యకల్పితములు పౌరుషేయములుగాని పంచభూతములవలె సహ
 జములు వాస్తవములు న్నావు. జనులు తమయాహ సన్యోన్యముదెల్పు
 టలో నసంతవిధముల నామరూపములు తత్తద్దేశకాలపాత్రానుసార
 ముగానేర్పరచుకొనుచున్నారుకాబట్టి యోశోక్రియియడా! నీవాక్కును
 నీకర్మమును మాత్రము సప్రమాణమనియు నితరుల భాషలుగాని
 కర్మములుగాని యప్రమాణములు నాస్తికకల్పితములని వదరకుము-
 మఱియును నెనరుమాలి నీవలె భేదమోదము లనుభవించు పశువులం

బట్టి విధ్యుక్తమని భ్రాంతుఁడవై చంపకుము-సర్వజగత్కార్యములును దై వవశములే పౌరుషమన్న పదార్థమే బొత్తుగా సబద్ధము ససంభవము మిథ్య మృష యనుచున్నావుగా? యనాదిగా మునికృతములై సంప్రదాయానుసారముగా వేదచోదితమైన పశుబలి మొదలగు క్రతువిధానములను విధ్యుక్తము నాచరించు శ్రోత్రియుల నేలనింది చెదవు? శ్రౌతము మఱియు సకలాధ్వర్యకృత్యములు విధిపేరితములేకదా? ఆ స్త్రీకులము వైదికులము మఱి యనాదిశిష్టాచరణదీక్షితులగు మమ్మును బావండుఁడవై వైదికశబ్దములు పౌరుషేయములనియును వేదాంగపట్కము పామరరంజకముగా స్వార్థపరులు ధూర్తులు మాంసాశనపరులు కల్పించిన దుష్టకల్పనములనియును ప్రాచీనమునిమతమును దూషించుట భావ్యమా? వేదశాస్త్రములు మఱి యనాదిశిష్ట సంప్రదాయానుసృత శ్రౌత స్మార్త కర్మములన్నియును దై వప్రేరితములేయవిధృఢవిశ్వాసమునఁదెలిసికొన్న భాగవతమ్మన్యుఁడా శ్రుతిచోదితమగు పశుహింస నొనర్చు శ్రోత్రియులును క్రతువులును దైవికములని భావింపనేల? జడమైన శరీరముగాని చైతన్యస్వరూపుఁడగు జీవాత్ముఁడుగాని చంపఁబడునని వగచు భ్రాంతుఁడా “నై సంఘి దంతి శస్త్రాశి నై నందహతిపావకః” అను భగవద్వాక్యమరయవా? నిర్జీవమగు జడము హింసింపఁబడదు మఱియును “అసంగోహ్యాయం పురుషః” అను శ్రుత్యనుసారముగా నిరుపాధికుఁడగు నాత్మునకుఁ జావుపుట్టువులులేవుగా? నీపెద్దల మతానుసారముగా నడువక నా స్త్రీకమత మవలంబించి పావండుఁడవై వేదబాహ్యుఁడవై నోటికివచ్చినట్లు ప్రేలుచుఁ జేతికివచ్చినట్లు వ్రాముచు నహంకారమమకారబద్ధుఁడవయ్యు జీవన్ముక్తునివలె నటించు భాగవతుఁడా! నీ వేసములు నీ టక్కులు నీ యాటపాటలు నో పతితుఁడా! నీదురాచారము నీకులవిరుద్ధవర్తనము నీకుపాండిత్యము పామరులనుమాత్రము

రంజింపఁజేయు నీయభినయము చాలుఁ బిట్ట కొంచెము కూతఘన
మను సామెత నీతల చూడు వేదవేదాంగములను మునిప్రణీతశాస్త్ర
ములను వైదికాచారములను ప్రాచీన శిష్ట సంప్రదాయముల నోజాతి
భ్రష్టా? నిందించుటచూడు; చాలుచాలు ననెదవా? - యోశ్రోత్రీయ
మృన్ముఁడా! సావధానము నాలించుము. కర్మములు మనోవాక్కాయ
రూపముల మువ్విధములు మఱియును నిఖిలజగత్సృష్టిస్థితి సంహార కా
రణము నశరీరుఁడగు సూర్యుఁడు బింబరూపముగాఁ దోచనట్లు నిర్గు
ణుఁడగు నారాయణశబ్దబ్రహ్మముయొక్క నివృత స్వరూప మీ
జగము “సర్వం విష్ణుమయం జగత్” అనునట్లు విశ్వమ తెయు
నారాయణుఁడేగాని యింద్రియగ్రాహ్యమయిన యుష్ణకిరణాలవాల
మయి యంతరిక్షమునఁ గనపట్టు బింబము సూర్యుఁడుకాఁడు. మాయో
పాధ్యాత్మకమగు నయనేంద్రియదోష వికార మాగుండని సూర్య
బింబము. జలచంద్రునివలెఁ బ్రతిఫలము నీడగాని వాస్తవసూర్యుఁడు
కాఁడు. “అశరీరమాత్మా” “యస్యభాసావిభాతీదం విశ్వమ్” “సర్వాం
తర్బహిః పూర్ణుఁడు” “సాక్షీ చేతాః కేవలోనిర్గుణశ్చ” “సర్వమాత్యైవ
ఖలు కంకేనపశ్యేత్” మొదలగు శ్రుతులబట్టి సర్వమును దైవ
మగు నారాయణుఁడే గాని ద్రవ్య-దృక్కు-దృశ్య మితిపుటియేకదా
జగత్తు-కారణము కార్యాత్మకమగు జగత్తు బీజవృక్షములకు మృద్ధు
టములకును వస్తుభేదములేకున్నను నామరూపములు రెండును
మాయాకృతములు గనుక నారెండింటినిఁ దొలఁగింకఁగా మిగిలిన పర
మార్థ వస్తువు దైవమే. నామరూపములు రెండును పౌరుషకల్పిత
ములుమిథ్యలు. నామరూపసాక్షి పరమార్థవాస్తవ తత్త్వమగు దైవము
వాసుదేవుఁ డింతవఱకు నీతో నోశ్రోత్రీయుఁడా! నే నేకీభవించెదను
గాని ఉష్ణకిరణ బింబాకారముసూర్యుఁడుకానట్లు శ్చౌతస్మార్తకర్మా
చరణ పౌరుషకృత్యము దైవముకాదు. దైవము వాస్తవము మఱి

పౌరుషము మృగతృష్ణికవలె దైవప్రతిబింబమగు భ్రాంతి కల్పిత
 మిథ్యారూపము. ఈవృథాతత్త్వ కథనమెందుకు? దైవము మాట
 కేమిగాని నీవురుషప్రయత్నమున నీవుగాని నీ ప్రేమించిన జనులుగాని
 హింసింపఁబడుట కొప్పుకొనెనవా? యోకూశసోమానీ “మహా
 ఋషీణాం మతయశ్చ భిన్నాః” అనుటచేత నీవలె నేఁగూడ ఋషు
 లను విశ్వసించినవాఁడనేగాని ఋషులు కామ్యకీర్మలు ప్రతిపాదింప
 లేదు. నీవు వారి తాత్పర్యమును గ్రహించలేదు. కేవల జగదుప
 కారపరాయణులు స్వార్థత్వాగులు సర్వభూతదయాపరులు జీవహిం
 సను విధించిరనుట యసంభావ్యము. పురుషప్రయత్న సాధ్యమగు
 పనియంతయును జౌరుషకృత్వమేగాని పురుషప్రయత్నము సాధింప
 నసాధ్యమగు పని దైవకృతము. యజ్ఞశాలను గట్టుట. హోమకుండ
 నేర్పర్చుట మేఁక మొదలగు ద్రవ్యములను దెచ్చుటయుం బశుహింస
 కావించి వపాదికమును హోమ మొనర్చుటయుం దమ శక్త్యనుసార
 ముగా నచ్చులు హల్లులుగా దమ కంఠధ్వని నేర్పర్చుకొని యావర్ణ
 ములతోఁబడ వాక్యములం బన్ని యుచ్చరించుటయును దమ శరీరా
 వయవములఁ ద్రిప్పటయును మొదలగు శారీరక కృత్యములం దమ
 శరీర సామార్థ్యమును బుద్ధిబలమును వినియోగించి మనుష్యాది దేహ
 ధారులు నెఱవేర్చఁగలిగిన పనియంతయును బురుషకారమే. తమ
 పురుషప్రయత్నము విఫలమగుటయు- గ్రహచారము కాలగతి-
 ఋతువుల మార్పు మొదలగు పురుషప్రయత్న సాధ్యములుకాని
 పనులన్నియును కేవల దైవకృత్యములు. దేహధారుల కనుకూలము
 లుగాఁగాని ప్రతికూలముగాఁగాని హితములై కాని యహితములై కాని
 జరిగెడు దైవకృత్యముల మనుష్యాది దేహధారులు తమ యిష్టాను
 సారము నడిపింప నేరకుంట జనులందఱి కనుభవసిద్ధమేకదా? కాఱు
 మబ్బొదవి మెఱయుచుఱుముచుండు కారణముచే వర్షము కురియునని

గాలివాన దెబ్బతగిలి సదుపాయము లేర్పర్చుకొనుటకై ముందుగాఁ బ్రయత్నపడి యిండ్లు కట్టుకొని వర్ష కాలమునఁ దమతమ యిరవుల నొదిగి సుఖించుట తమ పురుషప్రయత్నము కొనసాగినపు డట్లుసంపాదించుకొన్న సౌఖ్యము పౌరుషకృత్యమే, కాని భూకఁపాద్యుత్పాతములచేతఁ దమ పురుషప్రయత్నమంతయును విఫలము కాఁగా సుఖమునకు బదులు దుఃఖము తటస్థించుట దైవకృత్యము. సఫలమైనను విఫలమైనను జీవులు తమ మనోవాక్కాయములచేఁ జేయు పనులన్నియును బౌరుషస్వరూపములే. ప్రాణుల యిరిదియములకు వెలియై యవశములయిన కార్యములన్నియును దైవకృత్యములే “యజ్ఞేన స్వర్గ మకురుత” అనునపుడపూర్వసుఖఫలస్వరూప మగు స్వర్గమును యజ్ఞమును పురుష ప్రయత్నముచేఁగూర్చుకొన్నాఁడనఁగా స్వార్థత్యాగియై లోకోపకార మను పుణ్యకర్మమును సకల భూతదయాపరుడై యపూర్వమగు నిత్య మనస్సంతుష్టినిఁ గలుగఁజేసికొన్నాఁడని తాత్పర్యముగాని పురుషప్రయత్న సాధ్య మెంత మాత్రము న్నాని యపూర్వ సుఖరూపమగు నణిమాద్వైశ్వర్యసిద్ధి నొందెనని చెప్పట పిచ్చికాదా? సంతుష్ట మనఃస్థితియే స్వర్గము మఱియు నసంతుష్ట మనఃస్థితియే సరకము. జనులీ స్వర్గసరకముల న్దమతమ మనోవాక్కాయ సామర్థ్యము ననుసరించి తమ పురుషకారమునఁ జేసికొనఁగలరు-కాఁబట్టియే బ్రహ్మజ్ఞానవంతులయిన యాజ్ఞ వల్క్యుది మహర్షులుపౌరుషదైవములు రెండు నీ సంసారశకటమునకు రెండు చక్రములని సిద్ధాంతీకరించిరి. దైవము నిత్యము పౌరుష మని త్యము - దైవ మనంతశక్తి-పౌరుష మల్పశక్తి-దైవము సహజము-పౌరుషము కృత్రిమము-దైవము సత్యము - పౌరుషము మిథ్య - దైవము పారమార్థికము- పౌరుషము వ్యావహారికము - దైవపౌరుషముల యదార్థతత్వము ననుగ్రహముగాఁదెలియ నశక్యముగాని యుషాం

కార మమకారములతో సంచరించు నుత్తమ మనుష్యుఁడు “ఆత్మవత్సర్వ భూతానియః పశ్యతి సపండితః” అనునట్లు తన్నువలె నితర జీవులం బ్రేమించువాఁడే నిత్యమనస్సంతుష్టితో నిహపరములఁ దరించును.

శ్రుత్యర్థ వివరణ

ఓయీ శ్రోత్రీయమున్యుఁడా! శిక్షావ్యాకరణ చ్ఛందో జ్యోతిష నిరుక్తములను గూర్చి నేనుదాసీనుఁడనై యుండెదనైనీ నీతో మాత్రము కలహించి నీపశువిశసనకూర శౌతకర్మము న్మాన్పించుటకై దృఢపౌరుషము న్జూపకమానను. ఏపనినై న సాధించుటకుఁ జేయు నుద్యమము పౌరుషవశము. కర్మఫలము దైవవశముగదా! దయామయుఁడగు భగవంతుఁడు నాకుఁ దోడై పశుహింస న్నిచ్చే మాన్పించుఁగాక. మనస్సులోనితలంపు కేవలకూరవాక్కును లోకమునకు హానిచేయనేరవు. కామక్రోధలోభ మోహఘనమత్సరములను సంతశ్శత్రుషడ్వర్గముగాని వాక్పారుష్యముగాని కొట్టుట చెఱునుంచుట యన్న పానములిడక బాధించుట మతేవిధముననై న నొడలి నొప్పించుట చంపుటవలె లోకమునకు భయంకరములును హానికరములగు నుపద్రవము లెంతమాత్రమున్దావు. చుక్కలలో సంచరించు కోర్కెవలె వాఁడు నీకన్న భాగ్యవంతుఁడేల కావలెనని నీ వసూయ పడుట వ్యర్థమగు పిచ్చితలంపు ఒరుల నెఱ్ఱబాఱిచూచుట నిందించుట యిచ్చకమాడుటయెగతాళిచేయుటయును మొదలగువాక్తాయచేష్టలు పెట్టివికారములు మొదలగు చేష్టలవలన లోకులకు లాభనష్టములు రెండును లేవు. కాని యాహారనిద్రావిహారములమాన్పించుట యొడలి నొప్పించుట చంపుటయును మొదలగు కర్మములు లోకులకు మిక్కిలి భయంకరములగు నుపద్రవములు. నాపేమించిన జనులయొక్కగాని

నాయొక్కగాని నిద్రాహారవిహారముల కడ్డురాక యొడలులనొప్పింపక
 నీవెట్లైన సంచరించుము. మరేజాతి నీతులనై నస్వర్తించుము నీయెడ
 నాకుఁ గసంతయును ద్వేషపడుట కవసరమేమి? యో కూశసోమాసీ!
 నీవు పశుహింసమానుకొని ప్రాణుల యాఁకలిదప్పికలఁదీర్చుద్రవ్యముల
 వ్యర్థముగా నగ్గిపాలు చేయకుంటివేని నీ వేజాతినీతు లస్వర్తించినప్పటికి
 నిన్నొక్కింతయున్దూలనాడ నాకవసరమేమి? పరమకారుణికులై స్వార్థ
 త్యాగులై సర్వలోకోపకారపరాక్షణులై యతీంద్రియద్రష్టలైన
 మునులు క్రూరకర్మమగు మాంసాశనమున్దాని పశుహింసక క్రతువిధా
 నమున్దాని ప్రతిపాదించెదరా? పామర దుష్టజనాభిరుచి ననుసరించి
 క్రూరజనరంజనమునకై పశుబలివిధానము నోక్రూరశోత్రియమ్మ
 న్నుఁడా నీవంటి క్రూర పామరజనులు కల్పించిరని స్వార్థపరతమాని
 వి భాంతి కల్పితాగ్రజాత్యభిమానము నివ్వడనాడి భూతదయాపరుఁడవై
 తెలిసికొమ్ము. “లోకవ్యవహార పూర్వకాశ్చ కేచి దృత్విగాదివ్యవహా
 రాః సుఖార్థహేతుత్వేనాశ్రితాః” అని కుమారిలభట్టు చేసిన వ్యా
 ఖ్యానముం దెలిసికొమ్ము. మఱియును “వేదాదృతేఽపి మర్వన్తి
 కల్పైః కర్మాణి యాజ్ఞాకాః, సతుకల్పై ర్వి నా కేచిన్మంత్రా హ్మణ
 నూత్రకాత్ ||” అని కుమారిలుఁ డన్నట్లు వ్యావహారిక తాకికదంభ
 కల్పోక్తకర్మాసక్తులు కేవల పరమార్థదాయక మంత గ్రాహ్యుణ
 ముల నుపేక్షించుచున్నారు కదా? జనులందఱు నాఁడు మగ యనక
 పాటుపడి పండించుకొని గుంపులుకూడి భోజనముకై కూర్చుండిన
 సమయములను భోజనపదార్థములను మిక్కిలి రుచ్యముగా వండిన
 వాఁ డధ్వర్యుఁడు మఱియెవరి జత రాగ్నిబలమెంతో యందునకుఁదగి
 నట్లు వారివారికి వంటకములు ఎడ్డించువాఁడు హోత మఱియును
 భోజనసమయమందు జనులకందఱ కుల్లాసముగా భగవన్నామసంకీర్త
 నమున శ్రవణపర్వము గావించువాఁడుద్ధాత. ఇదియే యనాదిగా

లోకులందఱున్దావించు సహజాధ్వరము. ఇట్టి సహజాధ్వరమునకు లేని
క్రూర కర్మములను వృథారచనా విశేషములం బండితాహంకార
మున శ్రోత్రియమ్మన్యులు గ్రానుదేవత జాతరవలెఁ గల్పనములు
పన్నిరి. నెనరుమాలి జంతుహింస కావించుచుంట యెంతఘోరము?

“ధాతా యథాపూర్వమకల్పయత్ - తత్సృష్ట్యా దేవాను
ప్రవిశ్య-సోఽకామయత, బహుస్యాం ప్రజాయేయ” అను శ్రుతులం
బట్టి విధి ప్రపంచరచనా విశేషజ్ఞానాత్మమై యపారుషేయమై నిత్య
మైన వేదస్వరూప శబ్దబ్రహ్మధ్యానాత్మక తపోమహిమచే రేయి
పిదపఁ బగటివలెం బ్రళయానంతర మీజగమను యథాపూర్వక
ముగా సృజించెను. లోకమే వేదము వేదమే లోకమను స్మృత్యను
సారముగా వేదశబ్ద మవ్వక్తిము జగమా నాడ బ్రహ్మము వివృత
వ్యక్తస్వరూపము. కాబట్టి వేదాత్మక శబ్దబ్రహ్మమే యీ జగత్తు,
కాబట్టియే కేవల పరమార్థదశయందు వ్యావహారికదశయందున్న
వేదమంత్రాధ్యయనము లేనేలేదని యాచార్యులు ప్రతిపాదించిరి.
వేదమందలి కర్మకాండము పారుషము. జ్ఞానకాండము దైవము.
కర్మకాండమైహలౌకికము జ్ఞానకాండము పారలౌకికము. సాధన
చతుష్టయ సంపదలేని మనుష్యులు జ్ఞానకాండమును బఠించినలాభము
లేదు. మునులకు మాత్రమే జ్ఞానకాండ ముద్దేశింపఁ బడెను. అతీం
ద్రియద్రవ్యములు బాంచభౌతిక లోకాతీతులు నశరీరులు కేవల జ్ఞాన
మూర్తులు ఘటాంతర్భావ్యాపరిపూర్ణాకాశ స్మదుశుల్కదైవస్వరూపు
లామునులు భూతదయామయులు సర్వలోకోపకారపరాయణులు
సర్వజనసములు వేదశాస్త్రరూపముగ సల్పినబోధ నెఱిగినట్లునెఱించు
శ్రోత్రియమ్మన్యులు స్వార్థపరతచేతఁ బామరప్రీతికై తోచినట్లు
శ్రుతుల కి పార్థముచేసి శ్రౌతస్మార్తకర్మముల న్నల్పించి జంతుహింస
కావించుట తప్పతప్ప. మాయాప్రకృతిబద్ధపాణికోటిలో మనుష్య

జంతువులు మిక్కిలి జ్ఞానలవ దుర్విదగ్ధులు విపరీతదృష్టులు దురహం
కారాచూఢులు స్వార్థపరులు కోరి దుఃఖము తగుల్చుకొను నవివేకులు
సర్వజ్ఞులమని విజ్ఞువీఁగు దంభులు తెలిశీ తెలియని మూర్ఖులు మిక్కిలి
చంచల మసస్కులు మఱి యీమనుష్యులు చదివిన చదువును వ్రాసిన
వ్రాతలును చేసిన చేతలు లోకోపద్రవకరములును మిక్కిలివ్యర్థము
లును. “కీలోత్పాతీవవానరః” పనిలేక కోరి త్రాటిమాఁడు నడిమి
సీల నూఁడబెఱికిన కోఁతివంటి బుద్ధిహీనులీమనుష్యులు కనుకనే
“థియోయోనః ప్రచోదయాత్” అను మంత్రరాజమును సంతతము
నుపాసించుఁడని బుద్ధిహీనులగు మనుష్యులకు బ్రహ్మోపదేశ మవ
సరమయ్యెను. “ధీః” అనఁగా వివేకము. సర్వభూతదయాఁగుఁడు
సర్వజనసముఁడు సర్వలోకోపకార మొనర్చుటకై “నకర్మణానప్రజ
యాత్యాగేనై కేనామృతత్వమానశుః” అనుశ్రుత్యర్థ మెఱిగి
స్వార్థత్యాగ మొనరించిన పరమభాగవతుఁడు మాత్రమే మనుష్యు
లలో నిక్కముగా బుద్ధికలవాఁడు. తక్కినజనులందఱును ముఱికివలె
లోకమున కంటుతెవులువంటి చెఱుపుచెత్తలు.

ఆ చా ర వి థి

సత్వరజస్తమో గుణములను మూఁడు గుణములందుం బ్రతి
గుణముయొక్క చతుర్థాంశము మాత్రము ఒక్కటినుండి శూన్యము
వఱకును మరియొక్కటినుండి-1000000000000000000 పరార్థము
వఱకును ఏడుపాళ్ళలో నొకపాలు తగ్గుపొచ్చుల నొండింటి న్గలసి
సప్తపాతాళములు సప్తద్వీపములును సప్తార్ధ్వ లోకములుగాఁ బరిణ
మించు చుడ్భవస్థితి నాశములందుచుం ద్రిగుణములతోఁ బ్రతి గుణము
నందు నాల్గుపాళ్ళలో మూఁడుపాళ్ళు వికారముచెందక యమృత
స్వరూపమై నిత్యనిర్గుణాత్మకమై బ్రహ్మవిష్ణుశివ త్రిమూర్తిరూపకమై

స్వయం ప్రకాశమానమై సకల జగదుద్భవస్థితి నాశహేతు వగు
చుండును. “పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యామృతందివి”
అను శ్రుతిచొప్పున అమృత స్వరూపమగు మూడు పాదములుగాక
ప్రకృతియందలి నాలవపాలు తిపరార్థ సంఖ్యాక ప్రమాణాబ్దముల
వఱకు స్వర్గ మర్త్య పాతాళలోక స్వరూపమై సంపూర్ణముగా
సృష్టిని హెచ్చి మఱి యన్నియేండ్ల కే శూన్యస్వరూపమై తాఁగూడ
నచుదపాదమయి బ్రహ్మప్రళయమగును. “శాస్త్రదృష్టం గురోర్వా
క్యం తృతీయం చాత్మనిశ్చయమ్”. శాస్త్ర మన్వయించుశక్తియల్పా
యువులగు ప్రాకృతజనులకు బొత్తిగాఁజాలదు. గురుబోధను స్థిరమా
నసులై సంపూర్ణముగా వ్యవహరింపనలవికాదు. కనుక నాకుఁదోచిన
యభిప్రాయము త్రిగుణావస్థాత్మక స్వప్నజాగ్రత్ సుషుప్త్యవస్థాపర
వశుఁడ నగుటచే సరియగునో కాదో యెద్దియును “ఇదమిత్థమ్” అని
నిశ్చయింపనలవికాదు. ఏదెట్లున్నను నాయూహకందని దివ్యశక్తికి
నేవశుఁడనై బద్ధుఁడనై యాధ్యాత్మికాధిభౌతికాధిదైవికతాపత్ర
యములకు లోనై యుంటిననియును నాకోరిన ప్రకారముజరుగక లోక
మెట్లొ విధివశమునఁ బ్రవృత్తినివృత్తులుపొందుచుంటయునుమాత్రము
జాగ్రదవస్థయందు మాత్రమే కనిపెట్టుచుంటిని. మొత్తముపై తన
వలె జంతువు లన్నియును సుఖింపఁగోరి యున్నవని తెలిసికొనుట
సకలమనుష్య సాధారణ ధర్మముకావలయునను నాత్మనిశ్చయముతో
ని నేమిషనైన నోఁఛాండసమ్మన్యుఁడా! పశుహింస మానుకొంటి
వేని నీతో హాయిగాఁ గలసిమెలసి నా బ్రతుకున సుఖింపఁ గల నిది
నాస్వభావము. నావిధి దీనికేమందును? నీకు దయలేదా? నీవు పిల్లలం
బాపలఁ గనలేదా? నీవలె నీబంధువులవలె నీతోటి మనుజులవలె
నాపేద జంతువులంగూడ సుఖముగా బ్రతుకనిమ్ము “ప్రమాణమంతః
కరణ ప్రవృత్తయః- ఆత్మవత్సర్వ భూతాని యఃపశ్యతి సపశ్యతి”

నీ మోఁకాలున శిరమునుంచి యాలోచించుకొనుము. మాంసాశన వ్యసనపరుడవై బిక్షామిషచే గారెలు మరిగిన మఠాధికారి యతివలె క్రతుచ్ఛలమున వామాచారము నెఱమున జీవబలివేసెదవా? “దేవా యజ్ఞమ కుర్వంత- యజ్ఞేనయజ్ఞశుయజ్ఞంతదేవాః” ఆ దేవతల యజ్ఞ మందు నీవు మేఁకలను జంపునట్లు లోకూశసోమాసీ! నిన్నును నీ తగి లిన బంధువుల నాదేవతలు చంపుచుంట కనిపెట్టవా? నీవు జంతు హింస చేయవేని నీకు దేవతలు చావు చవిచూపించ రింత నిజము నామాటనమ్మా. సర్వజనసములు సర్వభూతదయాపరులు స్వార్థ త్యాగు లయిన పరమభాగవతులు మునులై శాశ్వతాయువులై యమృతులగుచు నిత్యబ్రహ్మానందమున సుఖించుచున్నారు.

“సౌఖ్యేశ్వరోసౌఖ్యభావే లగ్ననాధనిరీక్షితే । సుఖభవతి లోకేషు పుమాన్ పండితపూజితః” అను జాతకశాస్త్రానుభవ మర యుము. ఇంద్రియగ్రాహ్యమైన దంతయుం బౌరుషస్వరూపమే. అతీం ద్రియమును బౌరుషప్రేరేపకమును సకల జగత్కార్యహేతువును దై వము. విధిమంత్రార్థవాదములు ప్రశంసించును. ఆ కార్యముల నన్నింటిని మంత్రములు గుర్తించును. పశుబలిచేయు వేదికనట్టించుట. నానావిధభాజనములు సమకూర్చుట, యజ్ఞపశువులం దెప్పించుట, నానావిధ హోమద్రవ్యములను సమకూర్చుట-అగ్నిం బ్రజ్వలింపఁ జేయుట పశువుం జంపించుట మొదలగు కాయకర్మమంతయు సద్వ ర్యుఁడు చేయవలసినపని. ఋగ్వేదసామవేదములను చిత్రముల కాధారమైన గోడవంటిది యజుర్వేదము. సామవేద సంహితయను పేరంబరఁగుగీతములం బాడువాఁడుద్ధాత. కేవలఋగ్వేదమంత్రోచ్ఛారణమునుమాత్రముసలక్షణముగానొనర్చువాఁడుహోత. శతపథబ్రాహ్మణ మధ్వర్యుఁడు బహ్వచ బ్రాహ్మణమును హోత ఛాందోగ్య బ్రాహ్మణము నుద్ధాతయు ననుసరించుచున్నారు. యాజకుల నేర్పరెచ్చుడు

ఋత్విగ్వరణ మనుకర్మతో సగ్నిష్టోమయాగము మొదలిడును. అగ్నిష్టోమముపిదప దీక్షణీయేష్టి జరుగును. దీక్షణీయేష్టి యందధ్వర్యు లుద్గాతలు ముఖ్యులు. హోత లముఖ్యులు. జ్యోతిష్టోష్టోమము గవామయసము-ఆదిత్యానామయసము - ఆంగీరసాయసము ద్వాదశాహము నై తరేయబ్రాహ్మణము చెప్పచున్నది. గోష్టోమాయుష్టోమాది సోమయాగములతో జ్యోతిష్టోమము మొదటిది. సప్తసంస్థాత్మకమీజ్యోతిష్టోమము అగ్నిష్టోమము-ఉక్త్యహ-పోడశి-అతిరాత్రము అనునాల్గింటియందగ్నిష్టోమము మూలము. “స్వశాఖావిహితైశ్చాపి శాఖాంతరగతాన్విధీః, కల్పకారా విబద్ధంతి సర్వవవికల్పితాన్, సర్వశాఖోప సంహారో జైమినేశ్చాపిసమ్మతః శాఖాసువికల్పః వేదేషు సముచ్ఛయః అవశ్యంచశాఖాంతరో పసంహారోఽపేక్షితః య వైరపిమిత్రైర్యజేత” అనుటచే నానాశాఖాత్మక వేదానుసారముగా యజవిధానములు నానాప్రకారములు. జైమినిముని కన్నియు సంగీకారములే. కాఁబట్టి జీవపశుబలిపిష్టపశుబలి మొదలగు హింసాహింసల జెప్ప సకల యజ్ఞకర్మములు దేశకాలప్రాతానుసారముగా యథేష్టముగా యజ్ఞములు చేసికొనవచ్చుననియే జైమిని మతము. బ్రాహ్మణులమని యగ్రవర్ణజాలమని వేదవేత్తలమని శ్రోత్రీయులమని” “వర్ణానాం బ్రాహ్మణఃప్రభాః” లోకములోని యందఱి మనుష్యుల సన్నివిధములను శ్రేష్ఠులను చెప్పకొనుచు యజ్ఞమిష పెట్టి త్రాఁగుట-వ్యభిచారమూలముగా “సకల్చిన్మాంయభితే” అను మొదలగు బండబూతులు పల్కుట పౌండరీకపు బహిరంగపు పందిలిగుడెసెవాటుమైదునము మొదలగు దౌర్జన్యములుచేయుచు జనులందఱికిని వ్యభిచారమును మద్యపానమును మాంసాశనమును పశుహింసయును బండబూతులును శ్రౌతకల్పవిధానములని నప్పచున్న పనికిమాలిన కూళచెనఁటి శ్రోత్రీయులను గూరజంతువులను నిర్మూలమొనర్చునట్టి దేశమునుండి ద్వీపాంతరములకుఁ దగిలి వేయకున్న ప్రజాపాలకుల యవివేక

మనవచ్చును. కేవలపరమార్థ బోధకములగు వేదములను ధూర్త
 క్రూరమర్త్య లోకవ్యవహారకర్మపరములుగా సర్థముచెప్పి పశుమార
 ణాది దుష్టక్రూరకర్మముల విధించు నీ శ్రోత్రియక్రూరసర్వయాగము
 జేయుంచురాజులీ భూమినేలు పుణ్యకాల మెపుడువచ్చునో ? జగము
 సందలి మనుష్యులందఱికి నిన్నానవజాతి యొక్కటియే. అందఱు నా
 మనుష్యు లొక్కజాతివారే. అహంకార మమకారాత్మకస్వాభిమాన
 స్వార్థపరతచేత సరిషడ్వర్గమునకు లోనై న యవివేకు లన్యోన్య కలహ
 విద్వేష హింసాచూయామూలముగా జాతి నీతి మతములం బ్రత్యేక
 ముం గేవలస్వలాభముకై యేర్పర్చుకొని తాము తీసికొన్న గోతిలోఁ
 దామేకూలుచున్న యవి వేకులై జాతిమతవైషమ్యములచేఁబరస్పరము
 న్ననుకొని చిరకాలజీవన సౌఖ్యమును వ్యర్థముగా మంటిపాలు చేసి
 కొనుచున్నారు. అపౌరుషేయములు నిత్యములు తేజోమయములు
 దై వస్వరూపములు నాదబ్రహ్మాత్మకములగునమస్తవేదము శక్తిభవించి
 చేసినబోధాత్మకమగుగాయత్రీమంత్రము కేవలయథార్థజ్ఞానాత్మకమగు
 బుద్ధివికాసమందలి కోర్కెను మాత్రమే ప్రతిపాదించుట తెలియక
 బుద్ధియన్న ఫలమజనులందఱున్యోన్యానురాగముతోనుచిరజీవనసౌఖ్య
 మనుభవించుటమాత్రమేయని బోధింపని ధూర్తులు శ్రోత్రియు లెంత
 మాత్రమున్గానేరరు. శ్రౌతసూత్రములు గృహ్యసూత్రములు స్మార్త
 సూత్రములు సామయాచారికసూత్రములు ధర్మసూత్రములు మొద
 లగునూళ్ళన్నియును జనులందఱు ద్వారితప్పకన్యోన్య ప్రేమానురాగము
 లతోఁ జిరకాలజీవనసౌఖ్యమనుభవించి కై వల్యానందమందుట కొఱకు
 మాత్రమేసర్వలోకోపకారములు పరమకారుణికు లతీంద్రియద్రవ్యలగు
 మునీశ్వరులచే సర్వప్రాణిహితముగా నేర్పర్చఁబడుట తెలిసి తెలియక
 స్వార్థపరులై వంచకులు తాముమాత్రమే శ్రోత్రియులమనియును
 వేత్తలమనియును మానవులలో నగ్రగణ్యులమనియును నోటిబూకర

ముచేఁ మూఢులను వెఱ్ఱివాండ్రను మఱియశక్తులను బెదిరించి తమ
తమ కోరిన భోగములను సంపాదించుకొనుచు సకలకూరకర్మములు
చేయుచు లోకమునకు వేరువిత్తులగుచుంట జనుల దురదృష్టము.

విశ్వకల్యాణ ప్రేమభావము

“నాశ్య ఆర్యః శూద్రాయాం వధ్యః శూద్రాఽర్యాయామ్”
శూద్రుని భార్యతో వ్యభిచరించిన బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యులను బహి
ష్కరింపవలెనుగాని బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యుల భార్యలతో వ్యభిచ
రించిన శూద్రునిఁ దప్పక చంపివేయవలయును అను ధర్మశాస్త్ర
మును బట్టి యవసరమును బట్టి యన్నిజాతుల స్త్రీలు పురుషులును
వ్యభిచరించుట సహజధర్మమనియును సహజముగా స్వార్థపరతమాని
కేవల లోకోపకారమునకు మాత్రమే బ్రతికెడువా రుత్తమ మధ్య
మాధమ స్థితులచే బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యజాతులుగా నేర్పడుచున్నా
రనియును సహజముగాఁ గేవల స్వార్థపరులై ప్రాణిహింసకులై
ధూర్తులయిన మనుష్యులు శూద్రులుగా నేర్పడియుండుటచేతను
బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యులకు వ్యభిచారదోషము కేవల ప్రమాద
జన్యము నాకస్మికముగాని స్వభావసిద్ధము కాకుంటచేతద్విజుల వ్యభి
చారమునకుఁ గొద్దిశిక్షయును శూద్రుల వ్యభిచారమునకుఁ బ్రాణాం
తక శిక్షయును బోడిగొట్టె యెదుర్కొన్నపుడు కష్టపడలించుటయును
గ్రూరసర్ప మెదుర్కొన్నప్పుడు చ పుటయును వ్యవహారమునఁ
బ్రయోగింపబడునట్లు మునుల యభిప్రాయమని తెలియవలెను.
బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యులు క్రమముగా స్వార్థపరత మానుకొని
లోకోపకారమునకై జీవించుచు సత్త్వగుణ ప్రధానులగు మనుష్యు
లనియు “శూద్రః” అను శబ్దము “శుచశోకే” అను ధాత్వార్థాదు
సారముగాఁ బ్రాణులను దుఃఖపెట్టువారు శూద్రులనియును డెలియ

వలెను. లోకోపకారులు ద్విజులనియును ప్రాణిహింసకులు శూద్రులనియును జాతులేర్పరచిన మునుల యభిప్రాయము, స్వకులధర్మాచరణము సరిగాఁజేసిన శూద్రుఁడు వైశ్యుఁడు క్షత్రియుడై క్షత్రియుఁడు బ్రాహ్మణుడై జన్మించును. తేనిచో బ్రాహ్మణుఁడు క్షత్రియుడై క్షత్రియుఁడు వైశ్యుడై వైశ్యుఁడు శూద్రుడై జన్మించునని ఆపస్తంబుఁడు పలుకుటచేత నుత్తర జన్మములు సత్కర్మ దుష్కర్మములు ఫలానుభవము తప్పవు.

మశక-తాండ్య-బ్రాహ్మణ-లాట్యాయన-నిదాన-ఉపగ్రంథ-క్షుద్ర-తండాంక్షణ-పంచవిధ-కల్పానుషద-అనస్తోతములను దశవిధ-కల్పసూత్రములచేత శ్రౌతక్రియా కలాపమంతయును నడుపఁబడుచుండెను. ప్రాణుల యాకలి దప్పికలు కీర్చు నన్న పాన విశేషములు వ్యర్థముగా మంటిలోఁ గలుపక పశుహింస చేయఁబోక మత్తైతనను బ్రాణులం బాధించని శ్రౌతస్మార్తకర్మములు సర్వజగ దుపకారములయ్యెనేని విధిగాఁ జేయవలయునని యే సకల సూత్రకార మునుల ముఖ్యాభిప్రాయము. “లాట్యాయన మనుషదం కల్పమేవచ, ఉపగ్రంథాశ్చక్షుద్రాశ్చ తండాంక్షణమేవచ, సూత్రం పంచవిధేయంచ కల్పానుషదమేవచ, అను స్తోత్రంచ విజ్ఞేయం దశసూత్రప్రకీర్తనమ్” ఈ పదివిధములయిన శ్రౌతసూత్రములంబట్టి “యేయజామహే” అను సప్తదశాక్షరముల సర్వర్యసప్తదశకము దేవతాప్రీతికై మఱియుం దమ శరీరాగోగ్యము కొఱకై లోకులకు దైవభక్తి బోధించుట కొఱకై కృష్యాది శ్రమలందిన జనుల మనస్సుల కుల్లాసము పుట్టించుటకొరకై యన్న పానములచే గుంపుగుంపులుగా జనులందఱుం గూడివేడుకగాఁ గాలక్షేపము చేయుటకొరకై యిహపర సాధనముగా యజ్ఞమును శ్రౌతకర్మమును సర్వజగదుపకార పరాయణులు సర్వజ్ఞులుం బరమకారుణికులగు ఋషు లేర్పర్చిరి. మునుల యభి

ప్రాయ మెఱుంగక వా రొనర్చిన సూత్రముల కపార్థములు చేసి
మాంసాశన వ్యసనపరులు స్వార్థపరులు ధూర్తులు పండితమ్మన్యులగు
శ్రోత్రియమానులగు బ్రాహ్మణబ్రువులు పశుహింసాది క్రూరకర్మ
ములును భస్మహవ్యములును గల్పించి లోకుల కపకార మొనర్పఁ
దగదు తగదు. మనుష్యులందఱు నన్యోన్యప్రేమానురాగములతో
గలసిమెలసి కూడుగుడ్డలం బంచుకొని యరిషడ్వర్గమునకులోఁ
బడక “ఆత్మవత్సర్వభూతాని యః పశ్యతి సపండితః” అనువిధమున
నందఱుం బండితులై గాలియెండవానల బాధను దప్పించుకొని యిండ్లు
వాకిళ్ళు నిర్మించుకొని సమాన భోగభాగ్యములతోఁ ద్రికరణశుద్ధిగాఁ
గృహి పశుపాలన వాణిజ్యములచేసోమరులుగాక సర్వలోకోపకారము
నకై మాత్రమే యత్నించుచు ప్రతిమానపుడొరుల సుఖపెట్టి తా సుఖ
పడుచుఁదన సదుద్యమమునకుఁదోడ్పడుటకై భక్తవత్సలుఁడగు వాసు
దేవుని దన హృదయపీఠమునఁ బ్రతిష్ఠించుకొని ప్రార్థించుచుజాగరూకత
తో వైద్యము జ్యోతిషము శిల్పము మొదలగువానితో దేహరోగ్య
మును బాఁడిపంటలను మొదలగుసౌఖ్యముల సమకూర్పఁజాలిన భౌతిక
శాస్త్రజ్ఞానమును మాత్రమే సంపాదించుకొని యాకాశపంచాంగ
ములు మెట్టవేదాంతములు పుక్కిటిపురాణములు శరీరారోగ్యము
నకుఁ బనికిరాని తర్కవేదాంతములు మొదలగు సోమరిపోతుపిద్యలు
స్వర్గనరకవర్ణనములు భూతభవిష్యజ్ఞాన కథనములు అన్న పాపవస్త్ర
సంపాదనమున కుపయోగించని వ్యర్థధర్మశ్రవణములు వ్రతములు
మఱియును సర్వజన మనోవాక్కాయ సుఖప్రవృత్తికిఁ బ్రతికూలించు
శ్రౌతస్మార్తాది ధూర్త కల్పిత కర్మములు మఱెట్టివధోపాయము
లయినను స్మరించక జనులందఱుఁ బరస్పర ప్రేమానురాగములతో
ప్రతికిరేని యట్టి మనుష్యులు నిక్కముగా మనుష్యులనఁదగుదురు
తగుదురు. వేదాంగములలో నొక్కజ్యోతిషముతప్పఁ దక్కివశిక్షా

వ్యాకరణ ఛందోనిరుక్త కల్పములన్నియుం బనికి రానిసోమరిపోతులు
 పన్నిన ధూర్తవ్యర్థకల్ప సములుగాని నిక్కముగా సకల ప్రాణ్యుప
 కారములు సర్వజనపరస్పరౌనురాగసంబోధకములు సుఖజీవం
 ప్రయోజకము లేంతమాత్రమున్దావు. మనుష్యు లుచ్చరించుశబ్దము
 లపౌరుషేయములు నిత్యములుం బరమార్థకబోధకములగు వేదములు
 కానేకావు. “ఇషేత్వోర్జేత్వా” అను సక్షరసమూహము మనుష్య
 కల్పితముగాని దైవకృతముకాదు. మేఘగర్జితము సముద్రఘోషవలెం
 గేవల నాదధ్వని మాత్రమే సహజసిద్ధము. అకారాద్యచ్చులుకకారాది
 వ్యంజనములు పదములు వాక్యములుఁ దదర్థ విశేషములు సర్వ
 వైదిక తాకికభాష లివన్నియు నిండ్లు వాకిళ్ళు తోటలు దొడ్లు
 నూతులు చెర్వులు మొదలగు మనుష్య రచనములవలెఁ బౌరుషేయ
 ములుం గృతముములేగాని సహజములు పౌరుషేయములుం దైవ
 కల్పితములు కానేకావు. పంచభూతములు తత్తత్కాల విశేషకృత
 వస్తూదృవస్థితి వినాశప్రకారములును దైవకృత్యములు, పరస్పరసుఖ
 జీవన సాధనములగు నన్నపానవస్త్రములు సమకూర్చుకొను జ్ఞానము
 తప్పమనుష్యులున పాదించుకొనఁదగినజ్ఞాన మింకెద్దియును లేదులేదు.
 భక్తవత్సలుఁడు సకలజగదుద్భవస్థితి నాశ కారణమగు సర్వజ్ఞుఁడు సర్వే
 శ్వరుఁడగు దేవుఁడు కలఁడని త్రికరణశుద్ధిగానమ్మి సర్వలోకోపకార
 ముగాఁ జిరాయు రారోగ్యములం దనకిచ్చి యీతిభాధలన్నింటినుండి
 సంతతమున్దాపాడుమని యరిషడ్వర్గములను చెత్తనూడ్చి తన హృత్పీ
 ఠమును నిర్మలము కావించుకొని యాభగవంతుని తేజోమూర్తిగా
 నందునిల్పుకొని ధ్యానించుట మానవుల కర్తవ్యనిశ్చయజ్ఞానమే వేద
 స్వరూపము సర్వలోకోపకారబుద్ధితప్ప వేదమున కింకొక్కస్వరూపమే
 లేదు. సర్వభూతదయయు సర్వలోకోపకారబుద్ధియును ప్రత్యక్షదైవ
 స్వరూపములు సర్వభూతదయయును బోధించునామరూపములుమాత్ర

మే ప్రత్యక్ష వేదములు పరులను సుఖపెట్టుటచేతఁ దనకు నిక్కముగా సుఖమును సర్వజన ప్రత్యక్షానుభవము “అస్తిభాతిప్రియం సచ్చిదానంద లక్షణమ్” అని జ్ఞానముమాత్రమే యథార్థ వేదస్వరూపము. సర్వభూతములయెడ న్దయ కలిగియుంటకన్న వేతే కైవల్యానందము మఱి లేదు లేదు.

విధిప్రకారముగా లోకమెట్లు జరుగవలసినదో యట్లే జరుగుచున్నది. నీ తీతువుపిట్టరాయబారము బోధయును నీజ్ఞానలవదుర్విదగ్ధ తాప్రకటన మెందుకు నీవొక్కడవే తెలిసినవాడవా నీపాండిత్యమునుగూర్చి నీవేడప్పువేసిచాటుకొనెదవా యని నన్ను మీరు తూలనాడుదురో వైదికమ్మన్యులారా ! ఆ సంగతి నే నెఱుంగనా? యేమిచేయుదును. పశుమారణాది క్రూరకర్మమును స్వజాత్యభిమానాది దుష్టగుణ ప్రకటనమును శ్రౌతస్మార్తాదివ్యర్థ జీవహింసాకర్మముల నేవిధికి లోబడి మారొనర్చుచున్నారో యావిధికేలోనై జనులందఱునోయ్యన్య ప్రేమానురాగబద్ధులై సమాన భోగభాగ్యముల న్వంతు పంచుకొని హాయిగా బ్రతుకుడని బోధించుచిట్లంబుధులేడ్చుచు నేను వ్రాయవలసివచ్చెను. మిమ్మిట్లనోయ్యన్య మతవిద్వేషములం గలహించి తన్నుకొను మీదురవస్థనని యిట్లు నన్నుఁబొగులుటకు విధి నియమించెను భగవంతుఁడు నా కీవంతమాన్వి సర్వము నిష్ణామయమునుదృఢ నిశ్చయమునల్లిగించి నామనశ్శాంతిని కలిగించువఱకును వృధాజాతిమత వైషమ్యములచే లోకులనుబాధించి బాధపడు మీ కట్లు బోధింపక మానను మానను. మనుష్యులందఱును సర్వభూతదయాపరులై పరస్పరప్రేమానురాగబద్ధులై సుఖముగా జిరాయురారోగ్యములంబ్రతుక దగిన యుపాయములనుమాత్రము బోధించు మనోవాక్కాయకర్మములకన్న మనుష్యుల కవశ్యకర్తవ్యములు మతేకర్మములుచు గావు. లోకోపకారమునకై తానుబ్రయత్నించుచుంటయును సకలప్రాణులు

హాయిగానుంట పరికించుటకన్న తనకు వేరేసుఖస్థితి లేదనినిశ్చయించు కొనుటయును “సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అని యహర్దివసమును జపించుచుంటయును లోకోపకారముగాఁ దనబ్రతుకుఁ గొనసాగించు మని భగవంతుని సంతతమును ధ్యానించుటయును నిక్కపుమానిసి ధర్మము. జంతుహింసచేయక శరీరవేదన మొనర్చ కాహారనిద్రా విహారసౌఖ్యముల కడ్డుతగులకున్నపు డేభాషయైన మాట్లాడుకొననీ యేజాతిమతములై న నవలంబించనీ యేయాచారములనై నాననుసరించనీ మతెట్టి కర్మములై న నాచరించనీ మతెట్లైన సంచరించనీ విహితధర్మ మున కొకంతయు న్నొంతరా నేరదు మఱియును గై వల్కు సంపదకులోప ము కాఁబోదు.

జ్యోతిషమును వేదాంగమున “రాక”యని పున్నమకును అమా వాస్యకు “సిన్హివాలి” యనియును విదియచందురునకు “గుంగ” అనియును పేర్లు. “అస్తి తయోదశోమాస ఇతిశ్రుతిః” అనుటచేఁ బదుమూడవ మాసము నేడవఋశువును వేదము ప్రతిపాదించు చున్నది. నక్షత్రకల్పము-గ్రహయుద్ధము రాహుచారము-కేతుచారము-ఋతుకేతులక్షణము-నక్షత్రగ్రహోత్పాతలక్షణము - గూర్చి యధర్వణ వేదము చెప్పుచున్నది. పూర్ణిమామావాస్యలిప్తి కాలములుగా గ్రహింపబడినవి. ( ) యూపలక్షణము లేక యుపజ్యోతిషమున బలియిచ్చుటకుఁ దెచ్చిన పశువునుబంధింప నేర్పర్చిన పచ్చికఱ్ఱసంభము (2) మాంగలక్షణమును భాగలక్షణము (3) అనువాకసంఖ్య (పరిసంఖ్య) (4) చరణవ్యూహము (5) శ్రాద్ధకల్పము (6) ప్రతిణ ప్రతిష్ఠ (7) శుల్వాని (8) పార్షదము (9) ఋగ్యజుంషి (10) ఇష్టక పూర్ణము (11) ప్రవరాధ్యాయము (12) ఉక్థశాస్త్రము (13) క్షతు సంఖ్య (14) నిగమము (15) యజ్ఞ పాచ్ఛ్యము (16) హస్తాంతకము (17) పశవోద్ధానము (18) కూర్మలక్షణము. I పశువునుకట్టుకంబము

తీరు II మేఁకతీరు III హోమవిధానము IV నానావిధయజ్ఞములు
తన యభీష్టములిచ్చి చిరాయురారోగ్యములం దన్ను బ్రతికించుమని
దై వమును నిరంతరమును దన నిర్మలహృదయమునధ్యానించుకొనుటకు
బదులుగా నీయజ్ఞ నాటకములు వేషములు జనులకు వేడుకకై పగటి
వేషములు నాటకములవలె వేడబడుగావించుచు లోకోపకారము
నకు బదులు భూతద్రోహ మాచరించు శ్రోత్రియమ్మన్యుల దౌర్జన్య
మునకు మేరలేదు. అన్యోన్యము రాగములం బరస్పర సాంగత్యము
సుఖంపనెంచి న స్త్రీపురుష ప్రథమసమావేశమును బెండ్లిరూపమున
నానావిధవిడంబునముల న్నిరూపించు స్మారకర్మముల వ్యర్థక్రియా
కలాపమును శ్రౌతమువలె మిక్కిలి హేయము. తన ప్రయత్నమున
కడ్డుదగులు చుఁదనకవశముగాఁ బంచభూతములు కాలవిశేషముల
స్సకలక్రియలు జరుగుచుంటచేతను దన శరీరోత్పత్తియునుదన పుట్టుక
యును దన బాల్యదశయును దన స్వప్నమును దన సుషుప్తియును
దన కవసరములయి జరుగుటచేతను జననమరణములును రోగములు
ముసిలితనమును దాఁగోరిన సౌఖ్యమునకు భంగకరములై తన కవశ
ములై తటస్థించుటచేతను ఋతువులమార్పు దివ్యభౌమోత్పాతముల
గ్రహగతులకు న్దొలొంగకతీరికుంట చేతను జరారుజామరణ భయముల
నుండి తప్పించి తన యభీష్టసుఖమునచ్చు దేవుఁడు సకల జగత్సృష్టి
స్థితిలయకారుఁడై సకలకర్మఫల సంధాతయై యన్నాఁడని నమ్ముకొని
తన కోర్కె నీడేర్చి జనులందఱును దన్నుఁజూచి యామోదింపఁ దాఁ
జిరాయురారోగ్యముల సభీష్టసౌఖ్యము లనుభవింపఁ జేయఁగల
సావర్థ్య మాదేవునకుఁ గలదని తనతోడి జనుల సాహసమును బోధ
లనుబట్టి తాఁగూడ లోకోపకారముగా బ్రతికే సౌఖ్యపడునట్లు తన
కా దేవుఁడు తోడుపడనని విశ్వసించిన సుజనుఁడు సకల భూతదయా
పరుఁడై సకలలోకోపకారపరాయణుఁడై పరుల సుఖముకై పాటు

పడుచు సన్మానవధర్మము నెఱవేర్చినవాడనబడును. చేటలు పీటలు నీళ్ళు నిప్పు లగ్గిబుగ్గులు యజ్ఞశాలలు మడిమైల లుపవాసములు కట్టు బొట్టులు సకలశౌతస్మార్తకర్మములు జాతిభేదములు మతభేదములు మొదలగు నీదంభకృత్యము లన్నియును లోకులకుఁ బరస్పరద్వేష హేతువులై జీవహింసాకారణములై యరిషడ్వర్గ ప్రకోపములై మన స్సంతుష్టి నైరచుటకు మూలములై మనుష్యుల యవివేకమును వ్యర్థ కల్పనమును దౌర్జన్యమును స్వార్థపరతను మోసమును హెచ్చరించుటకుఁ గారణములగుచున్నవి. భూతదయకన్న భగవంతునకు వేతే రూపములేదు. లోకోపకారమున నడిచి సకలజనులను రక్షింపఁ జేయుటకన్న వేతే దైవారాధన విధానము లేదు. పరులను సుఖపెట్టి తాసుఖపడుట కన్న మనుష్యజీవితమున వే తే ప్రయోజనములేదు. స్వార్థపరత మాన్పించి సర్వభూతదయ నొదవించి లోకోపకారముగా నడిపించని శౌతస్మార్తకర్మము లన్నియును మిక్కిలి హేయములు గాని యెంతమాత్ర ముదేయములు కావుకావు. జగమంతయు జీవమయమే.

స్థూలసూక్ష్మరూపములగు పాంచభౌతిక దేహములన్నియుంజేరి యుదకబిందువు లొండుటఁగూడి సముద్రరూపమైన త్లీజగమంతయును సజీవదేహరూపమే నీవు పీల్చుగాలిలో నీవలె భేదమోదములు నిద్రా శనవిహార సౌఖ్యాభిలాషమును సుఖేచ్ఛయు మరణవేదనభీతియునుగల పంచేంద్రియ విశిష్టము సూక్ష్మశరీరోపాధియుతులయి జీవులనెకులు కల రాప్రాణుల న్వారిశరీరరూపముగానున్న గాలినిం బీల్చెదవు నీటిం ద్రావెదవు కాయపండుల న్నమలెదవు. జగమంతయును గ్రిమిమయమే యనంతసంఖ్యాకసూక్ష్మదేహములతో బ్రతుకుచున్న జీవులను హింసింపక నీ వూపిరికూడఁ దీసికొననేరవుకదా? భూతమయమగు జగము లోఁ భూతహింసనొసర్చక నీ నిద్రాహార విహారములొకింతయును

సాగనేసాగవుకదా ? యెందుకు భ్రాంతుఁడవై యోభాగవంతుఁడా !
 ప్రతిక్షణమును భూతహింసచేయుచుంట మాత్రముచేతనే జీవయాత్ర
 నడుపుకొనుచున్న నీ బ్రతుకును నీవు తొల్లనిందించుకొని యూపిరి
 తీసికొనక ముక్కునోరు మూసికొనుము సకలేంద్రియనిరోధ మొనర్చు
 కొను మదిగో మేము బలియిచ్చు మేకలకన్న వేయియింతలు పెద్ద
 జంతువుల నీ వూపిరితీసికొనుటలోఁ బ్రతిక్షణమును హింసించుట కని
 పెట్టావా ? చాలుచాలు నీ పాపండు బాధబోధ తెలిసీతెలియక శ్రౌత
 స్మార్తకర్మలను నిందించకుము పట్టువిడుపులను కర్మములచే “అహ
 మన్నమహమన్న మహమన్నమ్ - అహమన్నాఽదోఽన్నాదోఽ
 న్నాదః” అను నుపనిషద్బోధ నెఱుఁగవా ? ఈ జగత్స్వరూపుఁడై
 దేవుఁడు సత్త్వరజస్తమోగుణములతోఁ దనంతట న్నాస్యస్థిస్థితిలయ
 రూపము లందుచుఁ గ్రీడించుచున్నాఁడని తెలిసికొని మనశ్శాంతి
 నందుము దయ హింస మంచిచెడ్డ పున్నెము పాపమును శ్రౌతస్మార్త
 క్రియాకలాపములవలె నీమిథ్యా భ్రాంతి స్వరూపక కృత్రిమపౌరుష
 కల్పితములని తలంచవా ? చాలుచాలు నోర్ముసికొను. నక్కయేడ
 దేవలోకమేడ నీవు చూడు వేదవేదాంతవిహిత శ్రౌతస్మార్తకర్మ
 ములం న్నిందించుటచూడు. వ్రాతలు చేతనగునని యనాదిశిష్టసంప్ర
 దాయము నిరసించి నాస్తిక్యము ప్రబుద్ధులొందెదవా ? నీ కులధర్మము
 నీశ్చెడ్డలను నీజాతినీతులను నీపూర్వుల యాచారమును నీవు సరిగా
 ననుసరించుటచేతను మాత్రమే నీవు లోకోపకారము చేయఁగలిగి
 యిహపరములఁ దరింపఁగలవని తెలిసికొని బుద్ధిగొని యడ్డదిడ్డముగా
 శిష్టాచారము న్నూషించుట మానుము “వేదవేదాంగవేత్తాపి శిష్టా
 చారం నలంఘయేత్” అను మహాకవివాక్యము నరయవా ? “మహా
 జనోయేనగతఃసపంథా” అని నిన్నుఁ గన్నతలిదండ్రులు వారలం
 గన్న పెద్దలు నీకు విద్యాబుద్ధులు మప్పినగురువులు నీచుట్టునున్న

నీతోడిపాటిజనులు నీదేశమువారు నీకులమువారు నీజాతివారు నడిచిన దారి నడువవా? ఊరియందట దొకదారి యల్లిపిచ్చుక దొకదారి యన్నట్లు నీవే తెలిసినవాడవా యనిన నోశోత్రయమ్మనృదా ! ఊర కేల శపించెదవు? “సర్వతాత్మాస్తి పురుషవేదగ్ంసర్వమ్” అనియుం జగమంతయుం జై తస్యమయమే ప్రాణిహింసచేయ గూపిరి కూడఁ దీసికొనరాదని నేనుమాత్ర మెఱుంగనా ? అతీంద్రియములై నూత్నోపాధులనున్న ప్రాణులహింసించు విధము నీకు బొత్తిగా ప్రపత్యక్షము. నీవు గాలిలోఁబీల్చి హింసించిన జంతువులు నీ కప్రత్యక్షముగాని శ్చౌతస్మార్త్రక్రియల. నీవు చంపుపశువులు నీవు నీకువలె మిక్కిలి ప్రత్యక్షముకాఁబట్టి నీదేహమును నీవు నటకుకొననొల్లనట్లావశుదేహమును బాధింపకుము. “ఆత్మవ త్సర్వభూతాని యః పశ్యతి సపశ్యతి” అను వాక్యము విశ్వసించి నీవలె జంతువులం దలంచి లోకులను సుఖపెట్టి నీవు సుఖించుమని సకల వేదవేదాంగములును సకల శిష్టమునులును దాత్పర్యపడుచున్నారు. మాంసాశావ్యసనము లేని శిష్టమునులు పిష్టపశువిధాన మేలబోధించిరో తెలియవా ? నీకు స్థావరజీవులకన్న జంగమజీవులు దగ్గఱ. జంగమజీవుల కీటకములకన్నఁ బక్షులు పక్షులకన్నఁ జతుష్పాతులు పశువులకన్న మనుష్యులు మనుష్యులలో నీదేశమువారు వారిలో నీకులమువారు వారిలో నీబంధువులు వారిలో నీదారపుత్రులు మిక్కిలిదగ్గఱ. ఆలుబిడ్డలకన్న నీకు నీశరీరము కడుచేర్పు నీకుమిగులఁ బ్రియమైన నీదేహము ననఁగా నిన్ను నీవు పశువొనరించు దేవతల కాహ్లాతి కావలసినదని విధించు శ్చౌతకల్పము నుపేక్షించి నీకుమిక్కిలి దవ్యయి సంబంధించక మిక్కిలి యప్రియమగు కంపు మేఁకమాంసమునా దేవతల కర్పించెదవు. నీగుండెకాయ నాదేవతలకు సమర్పించవలసిన దనియే సకల వేద వేదాంగములును మునులును బోధించుచున్నారని తెలియుము.

నీప్రాణము నీకు బెల్లమా ? ఆహార నిద్ర విహారసౌఖ్యమును నీవలె
 నాసించి బ్రతుకుచు నీకుఁగాని నీతోడిపాటి మనుష్యులకుఁగాని యేవిధ
 మయిన హాని చేయకున్న మేకలను మేకవంటి సాధుజంతువులను
 స్వార్థపరుడవై చంపి కోసి తిని క్రొవ్వెదవా ? కూళసోమాసీ !
 వేదవేదాంగములనుగాని తత్తద్విప్రమునీశ్వరుల న్నాని నే నేమియు
 నిందించలేదుగాని పరమకారుణికులు సర్వజ్ఞులు సర్వలోకహితాచరణ
 పరాయణులగు మును లొనర్చిన శాస్త్రముల కపార్థములుచేసి
 శ్రౌతస్మార్తకర్మములను జంతుహింసకావించు క్రూరకర్ములగు
 మి మ్మోకూళసోమానులారా! కాదనెదను. మాంసాశనక్రూరులగు
 ధూర్తస్వార్థపరులు పన్నిన క్రూరకల్పములను “శతాంధాః
 కూపం ప్రవిశంతి” అను చందమున గతానుతికులై శ్రోత్రియమ్మన్యు
 లారా! వేదవేదాంగముల కపార్థముచేసికొని లోకద్రోహ మాచ
 రించు మీకా నాకా పాపండు సంజ్ఞ తగు నాలోచించుకొనుఁడి? మీ
 రున్న దార్యావర్తమా ? పుణ్యభూమియా ? మీరుమాత్రమే
 యార్కులా ? ద్విజులా ? ఆస్తికులా ? వైదికులా ? తక్కినదేశ
 భాసులు స్మిగుప్తమతము కిట్టని భూతదయాపరులందఱును నాస్తికులా?
 అనార్కులా ? మ్లేచ్ఛులా ? పాపండులా ? పంచములా ? వేద
 బాహ్యులా ? అస్పృశ్యులా ? అసంభావ్యులా ? పతితులా ? పంక్తి
 బాహ్యులా ? చాతుర్వర్ణ్య బహిష్కృతులా ? యేమి మీదురభి
 మానము? మీదౌర్జన్యము? మీధౌర్త్యము? మీదుష్పాండిత్యము?
 మీ స్వార్థపరత? మీమూర్ఖ్యము? మీయవివేకము? మీకౌర్యము?
 మీ దుస్సాహసము? మీ పక్షపాతము? మీ కులాభిమానము? మీ
 భూతద్రోహచింత? మీ యసహన మో ఛాందసమ్మన్యులారా!కొంచె
 మాలోచించుకొనుఁడి? జాతిమత వైషమ్యములు పెట్టుకొని పరస్పర
 ద్వేషములం దన్నుకొని కాట్లాడి కోరి లేనిపోని వాదులు తెచ్చుకొని

యెన్నటికై న సహజముగాఁ దప్పని మరణము న్నోరి తెచ్చుకొని
యకాలమృత్యువు వాఁత నెందుకుఁ బడెదరో దుర్జాతి మానవులారా?
నిక్కపుమనుష్య ధర్మ మనోఽస్య ప్రేమానురాగములతో జనులందఱు
న్గలసిమెలసి పరస్పరసాహాయ్యమునఁ దెల్పితేటలతో హాయిగా
బ్రతుకరేల? మీకన్నఁ బశువులు పక్షులు పురువులు వేవిధములను
స్వచ్ఛందముగా హాయిగాఁ బుట్టి పెరిగి సహజముగాఁ బ్రకృతి
లయమగుచుంట తెలియరా? నీరు నిప్పు గాలి మొదలగుపంచేంద్రియ
సౌఖ్యకరములగు పంచభూత కార్యములన్నియు సకల జంతువులకును
సమానముగాఁ బ్రవర్తిలుచుంట కనిపెట్టరా? మనుష్యులలో మొత్త
ముపై నొకరికన్న నొకరు గొప్పవారు న్నారు కొద్దివారు న్నారు కష్ట
సుఖములు కావడికుండ లందఱికి స్సమానములే. స్వార్థపరత మాని
యొరులయెడ నీర్వాసూయలందక తొకోపకారమునకై పాటుపడు
నిన్ను నీవు ప్రేమించునట్లు నీ తోడిపాటివారి ననుగ్రహముతోఁ
జూచుట కలవాటు కొన్నాళ్ళు పడినపిమ్మట నా మతము మంచిదో
చెడ్డదో నీకే బోధపడు నో ఛాందసుఁడా! దేవునకు మనుష్యులు వేద
మునకు శాస్త్రములు ప్రతినిధులని నిర్దేశింపఁదగునా? దేవునకు నాచు
రూపములు నాదబ్రహ్మత్మక వేదమునకుఁ బ్రకృతి ప్రత్యయవర్ణ
విభాగమును బామర బోధ కొఱకు మునుల కల్పించిరిగాని దేవుని
యొక్క రూపములు వేదముయొక్క శబ్దార్థములును బౌరుషేయ
ములు కృత్రిమములు ప్రాతిభాసికములుగాని వాస్తవములు కావు
కావు. దేవునితోఁ గాని వేదముతోఁ గాని మనుష్యులకు సంబంధ
మేమియును లేదు. దేవునకును నాదబ్రహ్మత్మకమగు వేదమునకును
భేదమేలేదు. దేవుఁడే వేదము, వేదమే దేవుఁడు. రెండు సతీంద్రియ
పదార్థములే. శబ్దభేదము తప్ప దేవునకును వేదమునకును వస్తు భేదము
లేదు. దేవశబ్దము వేదశబ్దము నీ రెండు శబ్దములును బౌరుషేయ

ములుం గల్పితములు స్వప్న జగమువలె నామరూపాత్మకమగు నిజజగ
మంతయును మిథ్యయును భ్రాంతి భాసికమును మనోవిభ్రాంతి మూల
మును గాని యథార్థము కాదు కాదు. “ఇదమితథ్మ” అని యే పదార్థ
మును వాస్తవముగాఁ బల్కుట నహజవిపరీతి దృక్కులగు ప్రాకృత
మానవులకుఁ దరముకాదు. ఎవరికో పుణ్యవశమునఁ బరమార్థ జ్ఞాన
మబ్బునట్టి ప్రాణియే మునినాఁబరఁగును. ఆముని కూడఁ బ్రాకృత
మనుషు లచేఁ దెలియఁ బడఁడు. తన వీఁపే తాఁదోమకొననేరక తన
సంగతియే తనకుఁ దెలియకున్న యవివేకి మనుష్యుఁడు “నక్కయేడ
దేవలోకమేడ” యన్న ట్లతీంద్రియ పరమార్థమును తెక్కించుచుఁ
దన పాండిత్యోత్కర్షను వెల్లడించుచున్నాఁడు. తక్కిన జంతువుల
కన్న నెంత ధూర్తోగాని మనుష్యులందఱుం బరస్పరానురాగములతోఁ
గలసిమెలసి లోకోపకారమునకై పాటుపడుట తప్ప న్నారితక్కిన
మనోవాక్కాయ కర్మము లన్నియును మిక్కిలి కొఱగానివి కానివి.
కుక్కలలోబాపనికుక్కలు రాచకుక్కలు కోమటికుక్కలు కాపుకుక్క
లని భేద మెట్లు లేదో యట్లే మనుష్యులలో బ్రాహ్మణులని క్షత్రియు
లని వైశ్యులనియు శూద్రులనియును భేదము గడింపరాదు. ఆకార
భేదము వయోభేదము తప్ప మఱియే భేదమయినను జంతువుల నే
జాతికై న నెంచుట మిక్కిలి యవివేకము. మనుష్యు లందఱును
మానవజాతిలోనివారే. స్త్రీలు పురుషులు సామర్థ్యభేదమునఁ బ్రాణి
కోటులలోఁ బ్రకృతియుం బురుషుడని రెండే జాతులు కాబట్టి
స్త్రీజాతియుం బురుషజాతియు నన్యోన్యము రాగముతోఁ గలసిమెలసి
నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యముల బ్రతుకుచున్న కాలము కృతయుగము.
జనలకుఁ బరస్పరైకమత్యము తగ్గుచున్న సమయములు క్రమక్రమ
ముగాఁ బ్రదేత ద్వాపర కలియుగము లనఁబడు. భూతదయ కలిగి పర
స్పరారురాగముతో మనుష్యు లందఱు నన్యోన్యముం గలసిమెలసి

కేవల శాఖాహారులై పరస్పరసౌఖ్య మరసికొనుచు సమాన నిశ్చా
హార విహార సౌఖ్యసంపాదనమునకై పాటుపడుచు సర్వభూతసము
లైయున్నసమయమే పుణ్యయుగ మనఁబడును. జాతిమతవైషమ్యము
లేక సమాన భోగభాగ్యములతో సన్యోగ్య ప్రేమానురాగ బద్ధులై
మనుష్యులున్న స్థితియే స్వర్గము. జనులకుఁ బరస్పర ద్వేషము పుట్టిన
స్థితియే సరకము. సర్వభూత దయాపరుఁడై పరుల కొఱకుఁ బాటు
పడు మనుష్యుని కన్నఁ బ్రత్యక్షుడై వ మితర మెద్దియును లేనేలేదు.
చదువులు సందెలు వ్రాతలు కోతలు పుస్తకములు జన్నిదములు
పెండ్లిండ్లు పేరంటకములు కులగోత్రములు జాతి మతభేదము లిండ్లు
వాకిళ్ళుడుపు లలంకారములు వేషములు వావులు వరుసలు నీయెను
బదినాల్గు కోట్ల జీవరాసులకు జననమరణములు భేదమోదములు
నిద్రాహారవిహారసౌఖ్యాభిలాషయును సమానముగానుంటయేస్వభావ
సిద్ధముగాని కోరి కొన్ని వ్యసనపరులై మద్యమాంసమలకుం గొఱ
మాలిన భోగముల కలవడి మనుష్యులు తమలోఁ దాము భేద మెన్ని
కొని యరిషడ్వర్గమునకు లోనై పరస్పర ద్వేషమున దన్నుకొనుచుం
దక్కిన జంతువులకన్న నెక్కువ దుఃఖమునకుఁ బాలగుచున్నారు.
పూర్వులకన్న సధిక భోగభాగ్యారోగ్య దీర్ఘజీవన సుఖము లాసించి
యవివేక తీవ్రపురుష ప్రయత్నముచేఁ చిత్తాధిక్యమున వెట్టిపట్టు
దలతో మితిమీరిన వ్యయప్రయాసములతో సమితాహార విహార
ముల కలవడి ఘోరమృత్యు ముఖమునుండి తప్పకొనుటకొఱకును,
రుజాజరా భేదనములు తగ్గించుకొనుటకును మీ రొసర్చు తీవ్రప్రయ
త్నములే మిమ్ము నోపండితమ్మన్యులారా ! మఱింత జరారుజమరణ
భీకరముఖ సామీప్యమునకు నెడుపుచుంట కనిపెట్లరేలనో శ్రోత్రియ
మ్మన్యులారా ! మీరు స్వార్థపరులై కామ్యకర్మము లొసర్చుట
మీ గోతులు మీరే త్రవ్వకొనుట మిమ్ము బంధించు త్రాళ్ళుమీరే

తెచ్చుకొంట మీతోడిపాటి జనులతో సమానముగా సకలభోగంబులు వంతుపంచుకొని యనుభవింప నెంచకున్నంతకాలమును మీ రరిషడ్వర్గమునకులొనై స్వాభిమానము నివ్వడువని యంతవఱకును మీశ్రౌత స్మార్త కర్మకలాపమంతయును మీకే కంఠపాశమై తప్పక మిమ్మిహపరచులకు ధవ్వుకావింపక మానదుమానదు. వంట తెలియ నంతకాలము చెప్ప లుపయోగించుకొనకున్నంత వఱకును పట్టణములు భవనములు నిర్మించుకొనకున్న యన్నాళ్ళును ధనధాన్యదార సంగ్రహముచేసికొనుట తెలియకున్నంత వఱకును నాగరభోగముల కలవడకున్నంతవఱకును రేలుంబవళ్ళు ఋతువుల మార్పుమాత్రమే కనిపెట్టుచు దుంపలు కాయ లాకులు పండ్లు మాత్రమే తిని మంచినీరు మాత్రమే త్రాగి బ్రతుకుచుఁ దమలోఁ దాము విరోధపడ కన్యోన్య ప్రేమానురాగములతో నొకరి యాహార నిద్రా విహార సౌఖ్యమున కింకొక రెంతమాత్ర మడ్డుదగులక నేల దున్నుకొని పండించు కొనుట తెలియక ధనధాన్యసంగ్రహోపాయము తెలియక కులగోత్ర మతాభిమాన మొకింతయును లేక చదువువాఁత లన నేమో యెఱుఁగక జాతిభేదమెంచక స్త్రీలు గర్భిణులై కన్నపిల్లలకుఁ బాల్గుడిపి యశనపిపాసలు తీర్పఁదగిన దుంపలు కాయలు పండ్లు మంచినీరు తెచ్చుకొను సామర్థ్యము కలిగినంతవఱకుం బెంచి విడుచుటయును కొండగుహలు పొదలు చెట్లు తొట్టలు మఱి యెండ గాలివానల బాధలనుండి తమ్ముఁ గాపాడుకొనఁ జాలిన సహజసిద్ధములగు మఱుఁగులనుండి మనుష్యులు స్త్రీపురుషు లందఱును సమాన వేష భాషలతో సమాననిద్రాహారవిహారసౌఖ్యముతోఁ బరస్పర ప్రేమానురాగముల సన్యోన్యసాహాయ్యము చేసికొను చున్నంతకాలమే మనుష్యు లనఁదగియున్నారు. అట్టికాలమే కృతయుగము. పరస్పర ద్వేషముతో స్వార్థపరులై నవారు మనుష్యధర్మమునుండి భ్రష్టులై

యిహపరములకు దూరమైన యధమాధమ దుష్టజంతువులుగాని మనుష్యు లెంతమాత్రమున్నారు. జనులందఱుం పరస్పరప్రేమానురాగ బద్ధులై యన్యోన్య సహవాస సల్లాపసౌఖ్యముతో నిర్మల నిష్కపట హృదయములతో మాత్సర్యాగ్ని సంతేవులుగాక సమాన నిద్రాహార విహారసుఖ మనుభవించుచుఁ జిరాయురారోగ్యపదవి సనుభవించుట కన్న జన్మమెత్తిన సార్థక్య మింకెద్ది? అడవులలోను బర్హతములమీఁద జీవించెడి కోదుల కొండ వాండ్ర నీతియు స్సత్యమును రవంతయున్దృఢపక చదువు వ్రాత లెఱుఁగకుండియును నిష్కపటహృదయములతోఁ జిరాయురారోగ్యములతో దృఢదేహములతో హాయిగా బ్రతుకువేళ గ్రహచార వశమున ధూర్తనాగరిక సహవాసమున సౌకుమార్యమున కలవడి చెడుచుండుట కనిపెట్టుచున్నాముగదా!

విశ్వకల్యాణ ప్రేమభావము

ఏడేండ్లలోపు బాల్యదశయందు మనుష్యు లెట్లున్నారో యేతలంపులు మఱెట్టి సమ్మకములు మఱెట్టి ప్రవర్తనము కలిగి యందురో యేడేండ్ల వయసువఱకు మనుష్యులలో స్త్రీపురుషులకున్న నీతి యే మనుష్యులకు యావజ్జీవము కొనసాగఁదగిన ముఖ్యమానుష ధర్మము. ఏడేండ్ల వయస్సుపిదపఁ బ్రతికినకొలందిని మనుష్యులకు సత్సహవాసము దుస్సహవాసము భయమును గలుగును. భూతదయా పరులు సకలలోకోపకారపరాయణులుస్వార్థత్యాగులు నిర్మలాంతఃకరుణులు కేవల శాకాహారులగుభాగవతుల సహవాసముసత్సహవాసము. దంభులు పశుమారణదారుణ కర్ములు కేవల స్వార్థపరులు జగద్దోషి హులు వంచకులు కామక్రోధ లోభమోహ మదమత్సర నిర్మగ్న కపటదుష్ట హృదయులును శ్రౌతస్మార్త కామ్యకర్మపరులు తామసా ఘోరులునగు ద్విజస్మన్యుల సహవాసము దుస్సహవాసము. సహ

వాసమునఁ దఱుచు సిరి యబ్బదుగాని చీడ యబ్బనను సామెతగాఁ బరమభాగవతధర్మ మంటదుగాని క్రూరదంభ శ్రౌతస్మార్తకపట నిష్ఠాధర్మమే యలవడును. అనాదికాలమునుండియును లోకోపకార పరాయణులు మిక్కిలి సాధులు. కేవల భగవత్సహాయ్యమే సహజముగా నాసించి యేజంతవునైన న్నాధించ కన్యాపేక్షలేక జీవించు పాధుజంతవులు కేవల శాకాహారమున బ్రతుకుచుండెడు ప్రాణులు పురుగులలోఁ గంబలి పట్టుపురుగులు మొదలగునవి, పక్షులలో జిలుక లోయిల మొదలగునవి, మృగములలో మేఁక లేడి యావు మొదలగు నవి, మనుష్యులలోఁ బరమహంసలు యతులు సన్న్యాసులు పరమ భాగవతులు మొదలగు సర్వజనసములు సర్వభూత దయాపరులు స్వార్థత్యాగులు “సర్వే జనాః సుఖినో భవంతు” అనిశిష్టులను నేవించుచు దుష్టులకు దూరమగుచుఁ బాపాత్ముల నుపేక్షించుచు నిష్కపటుల నపేక్షించుచుండు సత్త్వగుణప్రధానులు, వేయేల! పుట్టిన ప్రాణులు పుట్టినట్లు కేవల దైవసృష్టి షడ్ధతులను మాత్రమే యవలంబించిన ఘహదమహజ్జీవు లందఱును లోకోపకారపరులే. దైవసృష్టి షడ్ధతులకు వ్యతిరేకముగాఁ దమ విపరీతబుద్ధితో లేనిపోని కృత్రిమకల్పనములను శ్రౌతస్మార్తకర్మములను బన్నుకొని జాతిమతాభిమానములతోఁ బరస్పర ద్వేషములం గాట్లాడుకొని యపమృత్యువునకు లోనగు దుర్జనులు జగద్దోహులై యిహపరములకు దవ్వగుచున్నారు.

“దేవాసురాః సంయత్రా ఆసన్” మాంసాశనులు వంచకులు స్వార్థపరులు ప్రాణిహంసకులయిన శ్రౌత స్మార్త క్రూరదంభకామ్య కర్మము లాచరించువారు మనుష్యులలో రాక్షసులు. మఱియును కేవల శాకాహారులు సర్వభూత దయాపరులు నిష్కపటులు సర్వ భూతసములు లోకోపకారపరాయణులు నగు పరమ భాగవతులు మనుష్యులలో దేవతలు. అనాదికాలమునుండియు నీలోకములో నీ

రాక్షసు లీ దేవతల న్బాధించుచున్నారు. మఱి దేవత లీ రాక్షసుల నుపేక్షించుచున్నారు. “అనాయాసేన మరణంవి నా దై న్యేన జీవసమ్, అనారాధిత గోవిండచరణస్య కుతోభవేత్ ” భగవంతుని దన నిర్మల హృత్పీఠమందుంచుకొని లోకోపకారము నొనర్చుటయేభగవదారాధన స్వరూపమని యొరుల సుఖ పెట్టి తా సుఖపడుచు స్వభూతదయాపరుడైన భాగవతుడు మాత్రమే యుభయలోకములం దరించునోకూళ సోమాసీ! చాలు చాలు నీ పశుమారణ దారుణ శ్రౌతస్మార్త దుష్ట కర్మకలాపమంతయును నీ ధూర్త మనః సృష్టిగాని భగవత్సృష్టి కాదని నమ్ముకొని నీరాక్షస క్రూరకృత్య మిక్కనైన మానుకొనుము.

బ్రాహ్మణములకు స్వరనియమములేదు. యధేష్ట స్వరమునఁ బఠించుకొన వచ్చుననియును “తస్య వా ఏతస్య యజుషో రస ఏవో పనిషత్ ” సర్వ వేదములసార ముపనిషత్తనియు “సహింస్యా త్సర్వ భూతాసీ” అని యుపనిషత్తు విధించుటచేతను “పశుమాలభేత్” అను శ్రుతికి ఛాగాది జంతు విశసన మెంతమాత్ర మర్థము చెప్పఁ గూడదు కూడదు. సత్త్వరజ స్తమోగుణాత్మకములగు జాగత్సృష్ట సుషుప్త్యవ స్థల ప్రత్యక్షానుభవముకన్న సహంకార మమకారము లున్నంత వఱకు జగదుద్భవస్థితి వినాశకార్య విశేషములకు మూలకారణమని మఱెద్దియు న్లేదని నిశ్చయింపక తీరదు. ఇంతవఱకున్న స్మృతి విశేషమున జగత్కార్యములు తోచుచున్న నిక ముందీ స్మృతి యే మగునో నిశ్చయింపశక్యముకాదు. భూతవర్తమాన కాలములందలి యనుభూతకార్యజ్ఞాన మొకింత కలదు. స్మృతికి గోచరమైనదంత యును నిక్కముగాని స్మృతికను వర్ణనముచే స్వార్థపరుడగు పంచ కుడు మూఢుల న్మోహించి స్వలాభము పొందుచుండునుగాని నిష్కప టుడు కేవల లోకోపకారక రాయణుడైన భాగవతుడు స్వలాభ ముకై లేనిపోని టప్పాలుకొట్టి జనుల నెంతమాత్రము మోసపుచ్చుడు

“పురుషశబ్దేనశిరః పాణ్యాద్యాకృతియుక్తో దేహోభిధీయతే - సచ
 దేహోబ్రహ్మాది స్తంబాంతోబహుప్రకారః” అను మాధవాచార్యోక్తి
 ప్రకారము బ్రహ్మాది స్తంభపర్యంతము నానావిధములై స పంచభూతా
 త్మక శరీరములకే పురుషశబ్దము వర్తించుటచేతఁ బౌరుషమనఁగాఁ
 బంచేంద్రియదృష్ట మంతయును పౌరుషవేద్యమేకదా? పంచేంద్రి
 యాత్మక దేహముగల జీవుని ప్రత్యక్షానుభూత స్మృతిలోలేని పదార్థ
 మంతయును లేనిపదార్థమేకాబట్టి ప్రత్యక్షానుభవములోఁ జేరని
 భూతభావికాలిక పదార్థములు గగనారవిందమువలె శశవిషాణముల
 మాడ్కి శబ్దమాత్రములుగాని యదార్థములని పిచ్చివారు మోస
 కాండ్రు తప్ప నిష్కపటాత్ములు బుద్ధిమంతులు నిశ్చయింప నొల్లరు.
 రెండువందలయే డ్ల క్రిందటికాలమున నావృద్ధప్రపితామహుఁడు వది
 యడుగుల పొడవైన సుందరుఁడై వేదవేదాంగవేత్తయై యైదువంద
 లేండ్లు బ్రతికి యేన్దులను బంతులవలెఁ జేతమీటిన బ్రాహ్మణవీరుఁ
 డని వ్రాసిన గ్రంథము చదువుకొనిగాని వంశపారంపర్యముగాఁ
 జెప్పబడుచున్న కథలు వినిగాని నిశ్చయముగా వాఁడే నాతాతయని
 నే నమ్ముకొని పామరులను నమ్మించి బెదరించి నాతాత యంత గొప్ప
 వాఁడు గనుక నన్నుఁగూడ మీరు మన్నించక తీఱదను పనికిమాలిన
 యే బాసిమొద్దు మఱుగుజ్ఞు చందమున “బ్రాహ్మణోఽస్యముఖ
 మాసీత్” అను శ్రుతిప్రకారము నాది వసిష్ఠ గోత్రము నేను
 బ్రాహ్మణుఁడను నాతండ్రి తాతల యాచారమంతయును శ్రోత్రి
 యాచారముకాబట్టి నేనుగూడ సర్థములను దండుకొని సోమయాజినై
 యీషణత్రయముల న్దగిలి క్రతువుగోడాశముల న్నోవ్వి యజ్ఞాచరణ
 వ్యసనపరుఁడనై యేఁటేట మేకలఁ జంపెదనని వదరకు మో నామ
 బ్రాహ్మణుఁడా! నీ నొప్పివంటిదే యితర దేహుల నొప్పియని ప్రత్య
 క్షముగా నీవు తెలిసికొనుచుండియును నిర్జీవగ్రంథములు ముసలమ్ము

చెప్పినకథలు నమ్ముకొని నీకుఁ బ్రత్యక్షముకాక శశవిషాణమువలె
యసంభవ కార్యములగు బ్రాహ్మణాది వర్ణభేదముల స్వర్ణించి
పామరులం బెదిరించి స్వార్థపరుఁడవై వంచకుఁడవై నీవు చెక్కున
దొకటిచేయున దొకటిగా లోకద్రోహివై నెనరుమాలి జంతువునో
దేవానాంప్రియుఁడా! దేవతలపేరుచెప్పి జంపి తినెదవా? నిన్ను
జంపఁగల మానవులను వ్యాఘ్రాదిహింసములను నీప్రాణబంధువులను
దేవతాప్రీతికై నీవు నమ్మిన శ్రౌతకల్పానుసార మేల మనుష్య
పశువులం జంపి తినవో? నీప్రాణము నీసన్నిహితబంధువుల ప్రాణము
నీకెంత బెల్లమో? కేవల స్వార్థపరతకన్న మతేజాతినీతులు నీకు లేనే
లేవని తెలియు దుష్టవ్యసనాన క్త ప్రాణిహింసక శ్రోత్రియమ్మన్యుడా!
చాలుచాలు నీయాజమాన్యము. పేనునకు పెద్దరికిమిచ్చినం బెడత
లెల్లం బడకొఱకెనను సామెతగా నధ్యయనవేత్తవని లోకులు నిన్ను
మన్నించిన ఫలమా యిట్లు క్రూరశ్రౌతకల్పములం బన్ని క్రతు
మివన్జంతువులం జంపి నమలుచున్నావు? నీవా బ్రాహ్మణుఁడ విన్నీ
పశుఘాతుకుఁడా యుండుండుమింకను వినుము “ఆనందోబ్రహ్మేతిజా
నీయాత్” - ఒరులను సుఖపెట్టి నీవు సుఖపడుటయే నిక్కముగ
బ్రాహ్మణ లక్షణమని తెలియవా? మనోబుద్ధి చిత్తాహంకారాత్మ
కాంతఃకరణ చతుష్టయము త్రిగుణాత్మకమై యనిర్వచనమాయా
రూపకమై జీవాత్మన కీజగద్రూపమున భ్రాంతిమూలమై యెండ
మావుల జలమువలె మిథ్యయయ్య న్వాస్తవమువలె నగపర్చుచున్న
దనుట యనుసూనోపమాన శబ్దప్రమాణసిద్ధమైనప్పటికిఁ బ్రత్య
క్షానుభవమే. నేనను స్మృతియును భేదమోదానుభవము నాశరీర
మును నాకు వేఱుగానున్న జగమును నాకు యథార్థముగా ననుభ
వించుచుంటుచేత నాయీప్రత్యక్షానుభూతి భేదమోదములు నీజగత్తును
నహేతుకముగా యుక్తికిట్టనందున నీ దేహాది సకలప్రపంచభ్రాంతి

మాత్రము మిథ్య. స్వప్నమువలె మృగతృష్ణికమాడ్కి వాస్తవము కాదని పైకి వేదాంతబోధచేయుచు నాయనుభవ మొకవిధము నాబోధ వేటువిధముగా నుంటకూడ భ్రాంతికృతమని యేల యన రాదో? కాబట్టి యింద్రియ ప్రవృత్తిజ్ఞాన మున్నంతవఱ కనఁగా నాకు శరీరస్మృతి యున్నంతవఱకు నా జ్ఞప్తియును మఱి యాజ్ఞప్తి గ్రాహ్యమగు జగమును వాస్తవమే. “అహంబ్రహ్మస్మి” నేనే బ్రహ్మము నాకంటె వేతే పదార్థమేలే దీపాంచ భౌతికోపాధియును మఱియీ సమస్త జగమును స్వప్నమువలె నెండమావులవలె మనో విభ్రాంతి కల్పితములుగాని వాస్తవములు కావని భావించుకొనుటయు న్నూడ భ్రాంతిమూలమే యగునుగదా!

కాబట్టి యీ పనికిమాలిన సోమరిపోతుసన్న్యాసి మాటలు చాలించి పౌరుషముకన్న మఱి వేతే పదార్థమే లేదని దృఢముగా నమ్ముకొని యీ పౌరుషమునకుఁ దగినట్లు నిష్పాక్షికముగా ఫలము నొసఁగు భగవంతుఁడు ప్రత్యక్షముగాఁ ద్రయీమూర్తియై ద్వాద శాత్ముఁడై సర్వజగదుద్భవస్థితి వినాశమూలమై సకలకర్మసాక్షియై సర్వగ్రహరూపియై సర్వలోకబాంధవుఁడై సర్వలోకచక్షువై యచింత్యానంత మహిమాన్వితుఁడై త్రిభువన స్వరూపుఁడైన భగవంతుఁ డీ సూర్యుఁడే దేవుఁడని ముమ్మాటికి నివ్వశించి సూర్యుని యంశమే యీ దేహస్మృతి యని యెంచుకొని పరోపకార మొనర్చుటయే యీ జన్మమునకు సార్థక్యమని సర్వభూతదయా పరుఁడవై యితర జీవుల సుఖపెట్టి నీతోడిపాటివారికి సాయపడి వారి యనుగ్రహమును స్నేహమును సంపాదించుకొని సుఖముగా నీ జీవనమును గడపు కొనుము మఱియును సకల భూతములును సర్వజీవులును నీ బ్రతుకు సౌఖ్యమును గాపాడునట్లు సంతతమును దేజోమయుఁడు ప్రత్యక్ష దేవుఁడగు సూర్యభగవానుల కవార్షిశము జేయెత్తి మ్రొక్కు

చుండుము నీ కాపదలబ్ధినపుడు నీ పౌరుషలోపమనియును నీ ప్రారబ్ధ
దుష్కర్మఫలమనియును నీకు నాపద లభించినపుడు భగవదనుగ్రహ
మనియును నీతోడిపాటివారలకు నీయెడఁగల యనురాగమే కారణ
మని నిశ్చయించుకొని నీచిత్తమును సమాధాన పర్చుకొనుము. నీ
వొప్పుకొన్న కురూపి నీకు సాగనగుటయు హాస్యము నెపమున నీవు
ప్రేమించినవారు నిన్నుఁ దిట్టిన తిట్లు నిన్నుఁ గొట్టినకొట్లు నీకోరిన
కోర్కెలగుట నీప్రత్యక్షానుభవమేకదా? స్వార్థపరతమాని పరోప
కారమునకై పాటుపడుచుఁ గాపట్యము నొఱఁగి మహాప్రభూ! నీకన్న
మఱి దిక్కులేదు రక్షించు రక్షించుమని ప్రతిక్షణమునుజ్ఞానస్వరూ
పుడై ప్రత్యక్ష దేవుఁడగు సూర్యనారాయణునకు మ్రొక్కుచుంట
కన్న నీవు. చేయవలసిన యజ్ఞములుగాని జపములుగాని మఱే
యాచారములయినఁ గాని తే వోశ్రోత్రమమ్మున్నఁడా! శిక్షక నై
యాకరణఛాందస నైరుక్తిక జ్యోతిష్కులతో నాకెద్దియు స్పృశిలేదు
గాని యోషశుచారణదారుణ కర్ముఁడా! యోదంభ శ్రౌతస్మార్త
కర్ముఁడా' నీకుఁ దప్పక భూతదయయును సకలజన సమ్మతాచారణ
విధానమును బోధి చి నిన్నొప్పించి నిన్నుఁ గేవల భాగవతునిఁ జేసిన
గాని నాచదువు నేర్పున ఫలమేమి? కవినైన సార్థక్యమేమి? ఇంత
కష్టపడి గ్రంథము రచించిన సాఫల్యమేమి?

తన యూహను బరుల కెఱిఁగించుటమాత్రమే వాచి కాంగి కా
హార్యసాత్త్వికాభినయ ప్రయోజనము కాఁబట్టి సంజ్ఞామాత్రములైన
రూపములకు దేశ కాలపాత్రానుసారముగాఁ గలిగిన పద్ధతు లనిత్య
ములు క్షణికములును సమయోచితముగా మార్పుచెందక తీఱనవి
యును మూఁగవారు తమ యూహలను దమ కంఠధ్వని విశేషముల
కలవడిన వారలకుఁ దెలుపఁదగిన ట్లఱచెదరు. ఆమూఁగల కంఠధ్వని
నలవాటునఁ దెలిపికొన్నవార లా కంఠధ్వనుల స్థాయివిశేషములంబట్టి

వారల యూహలు పోల్చి వారలకుఁ దగువిధమున నాచరించెదరు. మనుష్యులు శబ్దాద్యభినయవిశేషములచే నితరజంతువుల యూహలం దాము గుర్తించి తమ యూహల చొప్పున నితర జంతువులచే గ్రహింపజేయుచున్నారు. కాఁబట్టి ప్రాణులు పరస్పర మూహ తెల్పుకొను నామరూపాత్మక సంజ్ఞల కొక పద్ధతియు నొక నియమము నెంతమాత్ర మక్కరలేదు.

జగత్కారణమై భక్తపరాధీనమై సర్వజ్ఞమై సర్వశక్తియైన పదార్థముచు దెల్పఁగలిగిన శబ్దరూపమెట్లున్న నేమి? హాయిగా బ్రతికించుగాలి యెట్టిదేశకాల పాత్రలం బుట్టిననేమి? అన్యులచే నెఱుఁగ శక్యముకాని తన యూహ నన్యులకుఁ దాఁ దెల్పఁ గలిగిన నామ రూపమున కన్యుల శిక్షావ్యాకరణ చ్ఛందోనిరుక్తి పద్ధతినయమము లతోఁ బ్రయోజనమేమి? “ఏకశబ్దః సమ్యగ్జ్ఞాతః సుష్టు సంప్ర యుక్తః” అని భాష్యకారుని యుద్దేశము. శబ్దచునఁగా నూహ. ఒరుని యూహ సరిగాఁ దాఁ దెలిసికొనుటయుం దనయూహ సరిగా నితరులకుఁ దెల్పుటయును దన మనస్సంతుష్టి నొదవించునని తాత్పర్యము. శబ్దబ్రహ్మచునియు నాదబ్రహ్మచునియును బల్కుటచే సర్వ జగదాత్మకమై సర్వజగత్కారణమై నామరూపాత్మకమై వాచికాంగి కాహార్యసాత్త్వికాభినయవిశేషమంతయును శబ్దరూపమనియే పతంజలి తాత్పర్యము. కాఁబట్టి “ఏకశబ్దః” అను భాష్యము హాయిగా బ్రతుకుటకై ప్రతిజంతువు నూహించుచున్న దనియును తన బ్రతుకు సౌఖ్యము సమకూర్చుకొనుటకై తన యూహ ప్రవర్తించుచున్నదని యును బ్రతిజనుఁడు తెలిసికొని యొరుం సుఖపెట్టి తాసుఖపడవలయు నని “అథశబ్దానుశాసనమ్” అని ముందుగా “అథ” అను శబ్దమును బ్రయోగించెను “అ” అనువర్ణ మించుమించు ప్రతిభాషలో మొదట నుచ్చరింపఁబడుటకుఁ గారణ మచ్చుల కెల్ల “అ” అను సచ్చేవై ఖరీ

మూలము. అంబ, అల్ల, అక్క మొదలగు “అ” అను నచ్చుతోఁ బ్రతి జంతు కంఠస్వరమును బ్రవర్తిలుచున్నది. కంఠస్వరముచేతను మఱి యవయవవిన్యాసాకార విశేషముచేత ననఁగా నామరూపాత్మక చతుర్విధాభిసయముచేత నన్ని జంతువు లన్యోన్య మూహ తెల్పు కొనుచున్నవి. అ మొదలగు నచ్చుల కన్యోన్యభేదమును కకారాది వ్యంజనములును మనుష్యు లన్యోన్యోహానివిదేసమున్నకై పన్నుకొని యట్టి కల్పిత ధ్వని విశేషములకు శిక్షావ్యాకరణ చ్ఛందోనిరుక్తము లని సంజ్ఞ తేర్పరచుకొన్నారు. మఱియు సూర్యోదయాస్తమయముల యవధి సూర్యచంద్రగహణముల రీతియును ఆమావాస్యా పూర్ణిమల కొంచెమైనను దోచక సంపూర్ణ బింబములం గ్రమముగఁ గన్నట్టు చంద్రు నరసియును ఋతు విశేషములం బట్టియును జ్యోతిష శ్రౌత స్మార్తకర్మ పద్ధతు తేర్పరచుకొనుచున్నారు మఱియును బాల్యమున సుషుప్త్యవస్థయు యౌవనమున జాగ్రదవస్థయును వార్ధకమున స్వప్నా వస్థయును బొందుచున్నట్లు సకల జీవులు కన్నట్టుచున్నారు. జ్యోతిష శ్రౌతి విధానములచేఁ బ్రతికూల దైవము నడ్డుకొనుటకును సకలా భీష్ట కార్యసిద్ధిని సమాకూర్చుకొనుటకు మనుష్యులు తమ పౌరుషముప యోగించుకొనుచున్నారు. కేవల స్వార్థపరతకై కాక లోకోపకార ముకై మాత్రము మానవు లొసర్చు సకల కర్మములు సకలవేద శాస్త్ర సమ్మతములే సమ్మతములే. ఆహార నిద్రావిహార సంపూర్ణ భోగము తా మనుభవించి పరులచే ననుభవింప జేయు శక్తి తగ్గిన కొలంది నీ వేదవేదాంగ పద్ధతులు పనికి మాలిన కూఁతలు వ్రాఁతలు సోమరిమాటలు సోదె లాకాశపంచాంగములు మొదలగు కొఱ మాలిన కులమతాచార పద్ధతులు మొదలగు వార్ధకలక్షణము లన్నియును బొడచూపుచున్నవి. బాల్యము దాఁటి వయసు ముదిరిన కొలంది నిద్రాహార విహారసౌఖ్యమును సంపాదించుకొనుటకై చేయు

పురుష ప్రయత్నము తప్ప మనుష్యులు భూతభవిష్య జ్ఞానములఁ
 గూర్చియు నతీంద్రియ స్వర్గసరకములఁ గూర్చియుఁ గులమతాచార
 ప్రవర్తక శ్రౌత స్మారాది కర్మము లన్నియు నుబుసుపోని మంగలి పిల్లి
 తల గొఱగుటవలె మిక్కిలి వ్యర్థ కల్పనములు. తన యొక్క-యుం
 బరుల యొక్కయు నిద్రాహార విహార సౌఖ్యమునకై పాటుపడుట
 మాత్ర మీబ్రతుకున నవశ్యక రవ్యమగు పని. తనకుఁ గాని పరులకుఁ
 గాని యీ బ్రతుకు నందలి నిద్రాహార విహార సౌఖ్యముం జెఱచు
 నకల విద్యలును నకల శ్రౌత స్మార్త కర్మములు వివిధకుల మతా
 చార పద్ధతులును వృథాపురుష ప్రయత్నము లని ఘంటాపథముగాఁ
 జాటి ప్రతి మనుష్యుఁడుం దనతోడిపాటివారికి బోధింపవలయును.
 బాల్యమున సుషుప్త్యవస్థయు యౌవనమున జాగ్రదవస్థయును వార్ధక
 మున స్వప్నావస్థయును నకల ప్రాణు లనుభవించుటచేత సుషుప్తి
 యడఁ బ్రత్యక్షాది ప్రమాణ చతుష్టయ బోధ యొనర్చు శక్తి!
 యుండదు. యౌవనమున స్వపరనిద్రా విహార సౌఖ్యమునకై మాత్రమే
 త్రికరణము లుపయోగించుకొనుటచేత వేదశాస్త్రములు చదువు
 కొనుటకుఁ గాని ప్రవచించుటకుఁ గాని సమయము చిక్కదు. వార్ధక
 మున నెట్టి పాటుపడుటకై నను శక్తి చాలదు. మఱియును వార్ధక
 దశ పరాధీనమగుటచేత వేదశాస్త్రములు బోధించుకొనుటకుఁ గాని
 పరులకు బోధించుటకుఁ గాని దేహమనఃపాటవము బొత్తుగా క్షీణిం
 చును. కాబట్టి కేవల తపస్సాచర్యముచేత బుద్ధిస్వరూపులగు
 వ్యాసాదిమునులు బోధించిన వేదశాస్త్రములు ప్రాకృతులగు మను
 ష్యులు గ్రహింపజాలక స్వార్థపరులగుటచేత, దమ లాభముమాత్ర
 మాసించి లోకోపకారము కసంతయు న్దలఁపక సర్వజనసమ్మతముకాని
 యభిప్రాయములను వేదశాస్త్రములందుఁ దమ యిష్టానుసారము
 గ్రహించి యన్యోన్య మతద్వేషములతోఁ గాట్లాడి తన్నుకొని యిహ
 ఖరముల దూరమగుచుంట కేవల కలికాల చేష్టిత మానకతీఱదు.

లోకుల ప్రవర్తనము కాలవశమున మాటుచుండును. వేసవి యందుఁ దాపము శీతకాలమునఁ జలిచే దేహధర్మములు చేష్టలు మాటుట స్వభావమైనట్లు కృత శ్రేత ద్వాపర కలియుగములందు మానవధర్మము తార్మాటగుచుండును, నాల్గుయుగములకుఁ దగునట్లు మునులు ధర్మములను బోధించిరి. “కతాపారాశరః స్మృతిః” అనుటచేఁ బరాశరముని చెప్పిన ధర్మముమూతమే కలికాలమం దనుసరింపదగినది. సకలధర్మ వివర్జితమగు కలియుగమునందలి జనులుతరించు మార్గముచెప్పుచున్నానని పరాశర మహర్షి “దానమేవ కతాయుగే” అనియును దానమనఁగా బరోపకార మొనర్చుట మాత్రమే కలిజనుల కవశ్య కర్తవ్యమనియును “పశుమాలధేత” అను వేదచోదిత క్రమవిధులకుఁ గలికాలము పనికిరాకుంటచేత వైశ్యదేవము చేసికొని యతిధిగావచ్చిన యే యధమజాతివానికైనను మఱెట్టి పాపాత్మునకైనను “అన్నస్య తుధితం పాత్రమ్” అని యొరుల నన్నపానాదులను సుఖపెట్టి భూమి సేవ్యము చేసికొనుటయే ముఖ్య జీవనవృత్తి చేసికొని స్త్రీ పునర్వివాహము నంగీకరించి సత్సంపర్కము శ్రేయమని సులభములగు ప్రాయశ్చిత్తములచే వ్యభిచార నివృత్తి యగునని భగవన్నామ సంకీర్తనముకన్నఁ గలికాలమున వేతే తరించుటకు దారి లేదని బోధించెను. ఇంతకు నక్షత్రాది ఖగోళముల సంగతి కూలంకషముగాఁ దెలిసికొని “ఇదమిత్థమ్” అని రూపింపశక్యము కానట్లు వేదశాస్త్ర ప్రవక్తఁగు మునుల మతమును యధార్థముగాఁ బ్రాకృతజనులు తెలిసికొని తాము నడిచి యొరుల నడిపింప నొకింత యను సమర్థులుకారు. మోఁచేతి కంకణమున కద్దమేలా ? పరుల సుఖమున్గోరిన వద్దప్ప నీకు సౌఖ్య మబ్బదని నీ కూహవచ్చినది మొదలు నీ స్వానుభవమేకదా ? కాఁబట్టి యొరులను సుఖపెట్టి నీవు సుఖముగా బ్రతుకుము. స్వర్గనరకాది గగనార్థవింధ చింత నీకేల ? వేదవేదా

గాది విద్యలు వ్రాతలలో గలవుగాని నీ బ్రతుకు సౌఖ్యమున కుపయోగించు తెలివితేటలు లోకుల ప్రవర్తనమునుండియే నీ కబ్బుచున్నవి. కష్టపడి భూమిని దున్నుకొని పండించుకొనుము. పండినపంట నీతోడిపాటిజనులతో వంతుపంచుకొని వారితో గలిసిమెలిసి సుఖముగా సనుభవించుము. ఈతిభాదలనుండి కాపాడుమనియు నారోగ్యముగా జీరజీవనసౌఖ్యము దయచేయుమనియును బ్రత్యక్షమైన వముగు భాస్కరునకు మ్రొక్కుచుండు మంతకన్న నీవు చేయవలసిన కార్యములు నీ బ్రతుకున మఱిలేవు. అక్కరమాలిన చదువుసందెలు నోములు వ్రతములు నామములు మడిమైలలు జాతినీతులు మతభేదములు వంచకులగు స్వార్థపరులు సోమరులు మాత్రము పన్నిన పన్నికలని దృఢముగా విశ్వసించి లోకోపకారముగా నడుచుకొని సర్వభూత దయాపరుడవై నీజన్మమును సఫలము కావించుకొను మోక్షాశసోమాసీ ! పొమ్ము మఱెన్నండును బహుహింస చేయక తిన్నఁగా బ్రతుకుము నీవు పఠించునవి వేదములుకావు నీవాచరించు నాచరణము వేదవేదాంగచోదితముకాదు. నిత్యము లపారుషేయములు నగువేదములు నీవంటి ప్రాకృత మూర్ఖ మర్త్యుల నోళ్ళ మలయునా? నీకు బుద్ధిలేదా? యతీంద్రియములు నిత్యము లపారుషేయములైతైక వేద్యము లశరీరములు బ్రహ్మస్వరూపములగు వేదములు నీ యకారాద్యచ్చులలోను గకారాది హల్లులలోను నీపదవాక్యములలోని నీ మర్త్య తుచ్ఛాంగ విన్యాసములలో నిముడునా? యద్దములో గొండ మిడి ప్రతిఫలించునట్లు ముంతనీటిలో కూర్చుంటిమిడి తోచునట్లు బ్రహ్మాత్మకమగు వేదజ్ఞానము నీ మనస్సునం బ్రతిబింబించి నప్పటి కాకొండను మఱి యాసూర్యుని నీ వంటజాలనట్లు మఱి యా రెండింటిని నీ బ్రతుకున నుపయోగించుకొనఁ జాలనట్లు వేదములనుగాని మునిప్రణీతములయిన వేదాంగములను గాని నీ వెంత

మాత్రము నీ బ్రతుకున నుపయోగించుకొన నేరవు నీబుద్ధియెడం బ్రతి
 ఫలించు భగవత్స్వరూపమగు వేదవేదాంగ విద్యామహిమనుగూర్చి
 నీ కతీతముగా దవ్యుల నగపడుసూర్యునకు నీవు మ్రొక్కునట్లు అచి త్న
 వైభవ మహిమాస్పదమగు వేదవేదాంగ విద్యను సంతతము
 ధ్యానించుకొనుచు నీ బ్రతుకు నిహపరములఁ దరింపఁజేయుట కావిద్యా
 రూపుఁడగు త్రయిమూర్తిని వేడుకొనుచు భూతదయాః రుఁడవై
 స్వార్థపరతమాని లోకోపకారమునకై పాటుపడుము. మూఢావస్థతో
 జన్మించి మూఢావస్థలో లయమగుచున్నాఁడే దేహి - నడుమ స్వప్న
 జాగరములవంటి దీ బ్రతుకునందలి జనన మరణములయొక్క మధ్యా
 వస్థ. యహంకార మమకారములున్నంతవఱకుఁ బురుషప్రయత్నము
 మానలేము. మఱియీ పురుషప్రయత్నము చేసిన సార్థక్యములేదు.
 తెలియకుండలేము. తెలిసినలాభములేదు. స్వప్న మంశ వలె జాగ్ర
 ద్దశయందు సకల కార్యముల వశతగాఁ గాలవశమునఁ బొరుషము
 నకుఁ బ్రేరేషకమైన విధివశమున జరుగుచుంట సకలజనులకుం బ్రత్య
 త్తానుభవమేకదా ? కాబట్టి యేపనియైన చేయుటగాని మానుటఁ
 గాని ప్రాణుల వశముకాదు సుఖజీవనము లెల్లప్రాణుల పేక్షించుట
 సహజము. ఆజీవనసౌఖ్యము తనతోడిపాటిఁ జీవులతో దాఁ ప్రేమాను
 రాగములతోఁ గలిసిమెలిసి యున్నంగాని తన కబ్బకుంట దేహ
 ధారులలో ముఖ్యముగా మనుష్యునకుఁ బ్రతిదిన ప్రత్యత్తానుభవమే
 కదా ? పరోపకారబుద్ధియును సర్వభూతదయయును జిరాయురారో
 గ్యములను నీ కిచ్చుని ప్రత్యక్షభగవంతుఁ డగు సూర్యున కిచ్చిన
 మును మ్రొక్కుచుండుము. సమస్త వేదశాస్త్రముల యభిప్రాయ
 మిద్దియే యని విశ్వసించుము. వెట్టికీ వేవిధాలన్నట్లు మర్దులు
 వ్యవహరించు వేదశాస్త్రములకు న్నర్మములకు హద్దున్నే !”

“అ” అను నక్షరమున కనేకార్థములు మఱొక్కొక్క యర్థమున కొక్కవర్ణ మొక్కొక్క యధిదేవత యొక్కొక్క యర్చనవిధాన మొక్కొక్క మర్మవిశేషము. సప్తకోటి మహామంత్రములు లోకోపకారమునకై పాటుపడలేని తుంటరి సోమరిపోతు మోసగాండ్లు పన్నిన మంత్ర యంత్ర తంత్రము లిన్నన్నికావు. అడవిలోఁ బసులఁ గాచుకొనుచు జీవించు గొల్లనిపాటి వివేకమో శ్రోత్రీయమ్మన్యఁడా! నీకు నిశ్చయముగాలేదు. నీవు వల్లించునవి నిక్కముగా వేదశాస్త్రములు కావు. అద్దములోని ధనముమూట నీవెట్లుపయోగించుకోలేవో నీహృదయమున దోచు నాత్మైక వేదశాస్త్రజ్ఞానమును నీవెట్లుపయోగించుకొనలేవు. అవాఙ్మనన గోచరమా వేదవిద్య. వేదము నీ పోటి యుచ్చారణమున కెంతమాత్రమును రాదు. వేదము ననుసరించి నీ మర్త్యదేహముగాని నీ యల్పజ్ఞానముగాని వ్యవహరింపఁజాలదు. వేయేల నీవు చదువు లనుకొన్నవి వాస్తవముగాఁ జదువులు కానేకావు. అగ్ని ముట్టుకొన్నం జూటుకునని నీప్రత్యక్షానుభవమేచాలు ననుమానోపమాన శబ్దములేల? “ఇషేత్వా” అను వివిధవేదములు మఱి వేదాంగములు నీయచ్చులు హల్లులు పదములు వాక్యములు నానావిధభాషలు గ్రంథములు గ్రాంతలు చతుర్విధాభినయ విశేషములు పౌరుషకల్పితములు కృత్రిమములు మఱియు ననిత్యములు స్వప్నవికారములు మదవికారములవలెం బంచభూత సంయోగ వియోగ విశేష సమద్యూత దైహిక వికారచేష్టలుగాని పంచభూతములవలె వాస్తవములుకావు పంచభూత సంయోగ వియోగ విశేషములగు దైహిక చేష్టావికారములు మృగతృష్ణికాఁ జలమువలె స్వప్నప్రపంచమువలె నీడవలె మిథ్యలుగాని వాస్తవములు శాశ్వతములు నెంతమాత్రముకావు. నీ దేహము నీబ్రతుకు నీవేదములు నీజ్ఞానకర్మములు పరవశములని నమ్ముకొని నిష్కపటముగా లోపల నొకటి

పై కొకటి యగపర్చ కిచ్చకము మోసము దంభవేషములు మాని
నీ దేహసౌఖ్యముకై నీవు తంటాలుపడుచున్నావుకనుక నొరులయెడ
నీవెట్లునటించిన నీకోరినసుఖ మబ్బునో యట్లు నడుచుకొనుటకై
నీ పౌరుషము లుపయోగించుకొను నీప్రయత్నము సఫలముకావించి
నీబ్రతుకు హాయినిచ్చుటకై భక్తవత్సలుఁ డగు భగవంతుని నిర్మల
హృదయముతో వేడుకొనుచుండు మోదంభసోమయాజీ ! “శునిచై వ
శ్వపాకేచపండితాః సమదర్శినః” అనుభగవద్వాక్యము సరసి లోకోప
కారముగా నడుచుకొని సుఖమున నీ బ్రతుకు వెళ్ళబుచ్చుకొనుము.
లేనిపోని వేదవేదాంగ దంభకమార్గాచారముల నింకనైనఁ గట్టిపెట్టు
కొని నీతోడిపాటి మనుష్యులతోఁ బ్రేమానురాగములఁ గలిసిమెలసి
వారలను సుఖపెట్టి నీవు సుఖపడు.

మనుష్యులలో నొకనికన్న నొకఁడు గొప్పకాఁడు కొద్దీకాఁడు.
చీమలన్నియుం జీమలే దోమలన్నియుం దోమలే గోతులన్నియుం
గోతులే మనుష్యులందఱు స్మనుష్యులే నీకెందుకీ వెట్టి నీ తోడిపాటి
మనుష్యులకన్న నీకు విశేష మెద్దియును లేదు. కుళ్ళాయియు
నంగియు నంటుపోగులు ధరించు నప్పటికిం దిమ్మఁడు తిమ్మఁడేగా ?
ఇంకొక విశేష మట్లలంకృతమగు కోఁతిని దక్కిన కోఁతులు ద్వేషించి
తమ మందలోఁ జేరనీక బాధించినట్లు నీవు బ్రాహ్మనుఁడ వనియును
వేదవేత్త వనియు శ్రోత్రియుఁడ ననూచానుఁడ వనియును నిద్రాహార
విహారసౌఖ్య మందఱివలె నాసించియుం బైకి నిష్ఠనగపర్చుట కన
హించి క్రమక్రమముగా నీతోడిపాటి మానవులు తమ సంఘము
లోనికి నిన్నుఁ జేరనీక తన్ని తగిలివేయక మానరు. ఊరక కొన్ను
కూర్చుండినీవు శ్రేష్ఠుఁడవని చెప్పకొనుచు జనుల యసహ్యమున కేల
పాలయ్యెదవో శ్రోత్రియమ్మన్యుఁడా తాఁ జెడినకోఁతి వనమంతయుం
జెఱచె నను సామెతగా వేద వేదాంగవేత్తవను నహంకార మమకార

ములతో నీవు చెడి మనుష్యులకు మతద్వేషములు కల్పించి చెఱచు చున్నావు. నీ కన్ననో కూశసోమాసీ! పులిమేలు పాముమేలు మఱెట్టి క్రూరజంతువైన మేలు. ఆ క్రూరజంతువులు చేయు హింస కన్న నీవు చేయు హింస కోటియింతలు మోడు. ఆ క్రూరజంతువులు చేయుబాధ మిక్కిలి కొంచెముగాని నీ వొసర్చు భూతదోహమునకు మేరలేదు. నీవేమో దివ్యజ్ఞానము కలవానివలె నీ స్వార్థపరత న్నాటు పర్చి పైకి దంధవేషమున నుంటచే నీ బోధలను విశ్వసించుకొన్న మూఢులు భ్రాంతులు బాలురు సకలదేశంబులలోని మనుష్యులందఱును బరస్పర మతవిద్వేషములతో నన్యోన్యహింసకావించుకొనుచుం దమ జీవిత సౌఖ్యమును వృధా చెడఁగొట్టుకొనుచున్నారా? ఇంతకును నీ వేదశాస్త్ర జ్ఞానబోధయును నీ స్వార్థపరతయును నీ ధూర్తదంధ వేషమును నీ జ్ఞానల వదుర్విదగ్ధతయును నీ జాతి మతభేదము న్నదా కారణము? నీవు బ్రాహ్మణుండవా? యితరుడు కాఁడా? టోపీ పెట్టు కొన్న కోఁతి తక్కినకోఁతులలో వశిష్టా? అయ్యో బుద్ధిమాలిన ఛాందసుఁడా! మనుష్యులందఱును సమానులే. యన్యోన్యము న్గలసి మెలసి హాయిగా బ్రతికినకాలము కృతయుగము. మనుష్యులలోఁ బరస్పరై కమత్యానురాగములు చెడ్డకొలంది నిట్లు భూతహింస మోడై కలికాలము ముదుగుచున్నది. చెట్టు చచ్చెడికాలమునకు మురుగు పిండెలవలె మనుష్యులలోఁ బరస్పర ద్వేషకారణములగు జాతి నీతులు ప్రబలుచుగట 'రానురామ' యోధంభయాజులూ! నీతప్పు న్నాదు. నిన్వెక్కిరించు నాతప్పున్నాదు. కలికాలకృత్య మేమిచేయుదు సహంకార మమకారము లున్నదనుక జనులందరితోఁ బరస్పరాను రాగములతో భూతదయతో బ్రతుకుఁడని బోధించు నావురుష ప్రయత్నము కొనసాగదని తెలిసియుండియు నిట్లు వనరుచుంట నా విధి.

అతిలు, కఖాలు, బ్రాహ్మణశూద్రులు స్వర్గసరకములు పశు
హింసక క్రతువులు మంత్రబ్రాహ్మణములు శ్రౌతస్మార్త కర్మములు
నిద్రాహార విహారసౌఖ్య మాసించి ధంభవేషము లూని వీరస్య
మతస్థులతోఁ దెచ్చుకొను తంటాలు కాళిదాసునికైన వర్జింప
నలవియే? ఇతరులకన్నఁ దా నెక్కువువాఁ డనుకొంట పౌరషహీన
గుణము తనకును దక్కిన మనుష్యులకును భేదమెద్దియును లేదని
తెలిసికొనుటయే నిక్కముగాఁ బౌరుషలక్షణము జిహ్వా కొకరుచి
పుట్టెదొక గుణము మఱెవనిముక్కు వానికిఁ దిన్నన యెవనికంపు
వానికింపు మఱియు నెవని వెట్టి వానికానందమన్నట్లొకొక్కదేశ
ములో నొకొక్క గ్రామములో నొకొక్క కుటుంబములో బ్రతి
జనునకు రూపమందు కంఠధ్వనియందు నూహయందు వ్రాతయందు
నడువడియందు నొకని పోల్కి యింకొకని కుండదు. అయినప్పటికి
నానాదేశముల మనుష్యులందఱికిని జావుపుట్టువు లాఁకలిడప్పికలు భేద
మోదములు చైతన్యము పాంచభౌతిక శరీరము పంచేంద్రియప్రవృత్తి
యును దక్కిన జంతువులకువలె సమానములగుట వాస్తవము. ఆర్యున
కొక ప్రాణము మ్లేచ్ఛునకొక ప్రాణమును వేఱువేఱుగ నుండునా?
ఆర్యునకువలె మ్లేచ్ఛున కూపిరి తీసుకొనుట యాఁకలిడప్పికలు గొనుట
పాంచభౌతిక శరీరధారణము జనన మరణములు సుఖజీవితాశయు
నుండుట సహజసిద్ధములు స్సమానగుణములే కదా? జాగ్రత్స్వప్న
జాగ్రత్సుషుప్త్యవస్థ లార్జ్యమేచ్ఛులకుభయలకునుసమానములే. మఱి
యార్యులును మ్లేచ్ఛులు నుభయులును మనుష్యజాతిలోనివారేకదా?
భాష లలంకారములు మతము లాచారము లలవాట్లు భిన్నభిన్నము
లయినప్పటి కాహారనిద్రావిహారసౌఖ్య సంపాదకోపాయములు వేఱై
నప్పటికి నానాదేశములు కాలమానానుసారులయిశీతోష్ణతలు వేఱుగుట
చేతను భోజనపదార్థములు తోడవులు మఱికొన్ని నిద్రాహారవిహార

సంతృప్తి జనకవస్తువిశేషములు వేతైనప్పటికిని కులాచారములు వావి
 వర్తనములు భగవదారాధన విధానములు తీర్థవ్రత విశేషములు
 భేదించినప్పటికిని యథార్థముగా నార్యుల కున్నేచ్ఛలకు మనుష్యధర్మ
 మొక్కటియేకదా ? మానవధర్మమునకుఁ బశుధర్మమునకును భేద
 మెందుకొదో? పశువు లన్యోన్యసాహాయ్య మొనర్చుకొని యన్యోన్య
 ష్టేమనమాచారముల నేదేశములం దున్నప్పటికిని భాషావిలేఖనాది
 సంజ్ఞలచేఁ దెల్పుకొని పరస్పరమూహ లెఱిగించుకొని భూతభవిష్య
 ద్వర్తమానకాలోప యోగములుగా నిండ్లు మొదలగు నిరవులను
 భూమిని సేవ్యము చేసికొని భోజనపదార్థములను బండించి సంగ్ర
 హించి యన్యోన్య మందించుకొను వాణిజ్యవిధానమును శీతోష్ణ
 గుణోపద్రవములనుండి తప్పించుకొను వెరవులును మనుష్యులవలెఁ
 గలిగియున్నట్లు తోచదు. సరియే మనుష్యు లన్యోన్యముం దమ
 సంగతియే తాము కనిపెట్టఁ జాలనపుడు తక్కిన జంతువుల సంగతి
 యేమో యెట్లు తెలియగలరు ? నిక్కముగా నేది యెట్లున్నను
 హాయిగా మనుష్యుఁడు బ్రతుకడలంచుట సకలజనులకు బ్రత్యక్షాను
 భవసిద్ధముకదా? బాల్యము గడిచి లోకానుభవము తనకుఁ గలిగిన
 కొలందిని దన తోడిపాటి వార లే సాధనసామగ్రిని సంపాదించుకొని
 తమ నిద్రాహారవిహార సౌఖ్య మందుచున్నారో యట్టి జీవనోపాయ
 ములను బ్రతి దేహధారియును వెదకుచుండుట సహజగుణము కదా ?
 సహవాసముంబట్టి నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యసంపాదక సాధనములను
 దన కూహవచ్చిన మొదలు ప్రతిజనుఁడు వెదకుటకు మొదలిడును.
 స్వతంత్రముగా వస్తుతత్వవిచారణముచేయఁగల సామర్థ్యము తనకబ్బు
 వఱకును మనుష్యుఁడు తన మప్పుడుబుద్ధినిమాత్రమే వినియోగించు
 కొని తన నిద్రాహార విహారసౌఖ్యమును స్వదేశ కులాచారముల
 ననుసరించి సంపాదించుకొనును. ఎపుడు స్వతంత్రముగా వస్తుతత్వ

విచారణ మొనర్చు సామర్థ్య మబ్బునో యపుడు సర్వజనానుకూలమును సకల లోకసామాన్యమును సకల లోకోపకారకమును సర్వభూతదయాపరము నగు మతము నిర్ణయించి లోకులందఱిచే దన మతము సహేతుకమని యొప్పించి స్వార్థత్వాగియై సర్వజనసముదై సర్వభూత దయాపరుడై సర్వలోకోపకార పరాయణుడై సర్వజన వందతుడై సర్వలోక శ్రేయంకరముగా గ్రంథములు వ్రాసి బోధించి ముసనాఁ బరఁగును. అట్టి త్వవేత్తలు లోకోపకార పరాయణులు సర్వజ్ఞులే గౌతమవ్యాసాది మునులందఱును స్వార్థపరతమాని కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే పాటుపడువారు స్వాధీనేంద్రియలై శాశ్వత సంతుష్టి స్వరూపమగు కైవల్యానందపదవి నోలలాడుచు బరమాత్మతో నైక్యమై సంసారముం దరించెదరు.

“వార్తికమితి-సూత్రేన క్తదుర్గుత చింతాకరత్వం వార్తిక త్వమ్” అను భాష్యవాక్యాను సారముగా శ్రుతులందు లేని యర్థములను శ్రౌత స్మార్త కల్పములం బన్ని “అహింసా పరమోధర్మః” అని మాత్రమే బోధించెడు శ్రుతుల కర్థము చేసి మాంసాశన క్రూర కర్ములగు నధునాతన శ్రోత్రియమ్ములు సరమేధాశ్వమేధ గోమేదాది పశుమేధాది పదములు మనుష్యును గుఱ్ఱములను గోవులను మేకలు మొదలగు పశువులను గట్టి చంపి డొక్క చీల్చి యొక విధములగు ప్రేవులం బెరికి యగ్నిలో వేల్చుట యని వివిధ క్రియా కలాపమును శ్రౌతకన్యమనియును శేదచోదితమనియును బ్రస్తుతకాలమందుఁ చొకగా దొరకు సాధు జంతువులగు మేకలం జంపుటయే ముఖ్యమనియును మూఢుల న్నమ్మించి ధూర్తులై స్వార్థపరులై యధ్వర్య దంభ వేషములతో పట్కర్మ నిరతులమనియు దను పొట్ట కూటికై జీవహింస చేయుచుంట యెంత ఘోరము? క్రతుమిషనై న జీవహింస చేయు క్రూరులను శిక్షించెద మను బౌద్ధ రాజ పరిపాలనమం దేమైరో యీ క్రూరాధ్వర్యులు? మనుష్యులకు శాకాహారము ముఖ్యము మఱి మాంసాశనము గౌణము. దుర్మార్గులు క్రూరులు

గతాను గతిక ప్రవర్తనముచే నలవాటు కావించుకొన్న దుర్వ్యస నము గాని మాంసాశన ముంకలి దీర్చుటకును మఱియు నారోగ్య మిచ్చుటకును సాత్వికాహారమగు శాకాహారమువలె నంత ముఖ్యమైన సరము కాదు. దుష్టవ్యసనాశక్తులయి జగ దపకారకముగా మద్య మాంసముల చవిమఱిగిన క్రూరులు మనుష్యులవంటి రాక్షసులుగాని మనుష్యులెంత మాత్రము న్నారు. సర్వభూత దయతో సకలలోక రంజనములైన జనము మాత్రమే మనుష్యులనందగుదురు. కూశమానిసి యితరులఁ జగదంగలఁడు గాని మృతులం బునర్జీవులుగాఁ జేయఁగలఁడా? తన్నొరులు చంపుట కొప్పుకొనఁ గలడా? దుష్ట వ్యసనముల కల వడిన వివేక హీనుఁడు తానా వ్యసనముల కడవడుట కెద్దియో నెపము పన్ని తన యుక్తికిఁ దనవంటి దుష్టవ్యసనా శక్తులు శ్రుతి స్మృతులం దనాఁగాఁ దోఁపిన దుర్వచనములం బ్రమాణములు చూపకుండునా? వేయేల భూత దయ మాని మాంసాశనఁడై మఱెట్టి మిషచేత నైన సం బ్రాణులం జంపు వాఁడు లోక ద్రోహి యగు రాక్షసుఁడు గాని మనుష్యు డెంత మాత్రము న్గానేరడు. ఎట్టి మిషచేత నైనప్పటికి మనుష్యుఁ డనఁ దగిన వాఁ డితర ప్రాణులం జంపడు. మఱియు నాత్మ హత్య కావించుకొను తనకు గాని యితర ప్రాణులకు గాని వధను గావించుకొను రాక్షస పిశాచ కృత్యము గాని నిక్కముగా మానవ కృత్య మెంత మాత్రము న్గాదు. ఏ దేశమున వసిఁచి నప్పటికి నేజాతి గలిగినప్పటికి మఱి యే యాచారమనుసరించి నప్పటికి మఱి యే మత మవలంబించి నప్పటికి మనుష్యులు భూత దయాపరులై యే మిషనైన సం బ్రాణి హింస చేయకుంటయే యుత్తమ మనుష్య ధర్మము. సాత్విక శాకాహారమును గొనుట యన్న పానము లందు మితముగా నున్నపుడు జగ దుపకారక బుద్ధియు సకల భూతదయయును శరీరారోగ్యమును వివేకమును దప్పక మానవుల కబ్బును. మాంసాశనమును మఱియుం జిత్తభ్రమకరమగు సమిత పానమును లోకమున కపకారము చేయించు క్రౌర్య హేతువులై ప్రాణిహింసం జేయఁచక మానవు. మనుష్యులు

తమ తెలివి తేట లుపయోగపర్చుకొని క్రూర జంతువుల యిరవు లందును మఱియును మర డేతములందు నెంతమాత్రము వసింప కన్యోన్యమైతి గొని సమాన భోగస్వాతంత్ర్యముతో నేక కుటుంబము లోని వారివలె బరస్పర ప్రేమాను రాగములతో బ్రతుకవలయు ననియే కేవల జగ దుపకారపరులగు ఋషుల ముఖ్య తాత్పర్యము. కాబట్టి సమస్త వేదశాస్త్ర సారము సకల భూత దయయును మను ష్యుల కన్యోన్యానురాగమును బోధించుటయే యని యెల్లరుం దెలిసి కొనవలయును.

పాణిని చేసిన ౩౪92 సూత్రము లందుఁ దప్పలు పట్టుచుఁ గాత్యాయనుఁడు 10000 దోషము లుద్ఘాటించుచు 4000 వార్తికము లొనర్చుట కోర్వక పతంజలి కాత్యాయన వార్తికములను ఖండించుచు బాణినిమునిని సమర్థించుచు స్వయముగాఁ దాన్వ్యులను విరచించెను. పాణిని సూత్రములను వివరించుటయును గాత్యాయనుని వార్తికములం దటచుచుంటయును పతంజలి యొనర్చిన వ్యాకరణ మహాభాష్య ప్రయోజనము. కావునఁ బశుహింసను ప్రతిపాదించు నట్లు తోచు శ్రౌత కల్పమును ఖండించుట కొఱకు మఱియు నుపని షత్సారభూతమగు “నహింసాత్సర్వభూతాని-అహింసాపరమో ధర్మః” అను వాక్యములను సమర్థించుట కొఱకు నిష్ఠిరూపముగా నీ గ్రంథము రచింపబడెనని ప్రాజ్ఞు లెఱుంగవలయును.

“అరణ్యాన్మనుష్యే” అను పాణిని సూత్రములకు “పథ్యధ్వాన న్ద్యాయ విహారానుష్ఠానాన్తిష్ఠితి వక్తవ్యమ్-వాగోమయేషు” అను కాత్యాయన వార్తికములు, “అత్సల్ప మిద ముక్తమ్-వాగో మయేష్వితి వక్తవ్యమ్” అను పతంజలి భాష్యము. పాణిని తన సూత్రముచేత వార్తికకార భాష్యకారుల యూహలన్నియును గతార్థములగునని యూహింపక కాని మఱి వార్తిక భాష్యకారు లెఱిగిన శబ్దములు తా నెఱుంగకుంటచేఁ గాని కొండవీటిసీమ చేద్రతాళ్ళ వంటి దీర్ఘ సూత్రములు చేసిన పాణిని యీ సూత్ర మింత హ్రస్వము

కావించెనా? మొట్టమొదట నవ్వక్త నాదమును దమకుఁ దోచిన
 టైల వర్ణాత్మకముగాఁ గల్పించి వేదములనుట యొక తప్పు. మఱి
 యీ వేదాంగములని తమ యిచ్చకు వచ్చిన టైల వ్యాకరణాది
 వడంగములఁ బన్నుట రెండవ తప్పు. మఱియును శిష్టాచారమని
 తమ దమ మాతానుసారముగా స్మార్త కర్మముల నియమించుట
 మూడవతప్పు. ఆహా సృష్టిలో మనుష్యులకన్న విపరీత బుద్ధికల
 జంతువు లింకెవ్వియు న్నావుకదా? అరిషడ్వర్గమునకు లోనై పరుల
 జెఱచి తాము చెడుచున్నారు కదా? నాతోడిపాటి దేహధారులని
 యహంకార మమకార బద్ధుడనై నారాయణునకుఁ దప్పఁ దక్కిన
 పాంచభౌతిక జగమంతయును మిథ్యయని దృఢమతి న్నొనక యీలోక
 మంతయు మనోభ్రమ మూలమని మానము స్వహింసనేర కిట్లు
 గ్రంథము నేను వ్రాయుట పైమూఁడు తప్పలకన్న వేయి రెట్లు
 పెద్దతప్పు.

దై వ పౌ రు ష ప్ర తి ప త్తి

ఇదిగో నిజ మిప్పటికే దేలెను పౌరుషముతప్పు. దై నమే
 యొప్పు. దై వమునకుఁ బౌరుషము లొంగక తీరుదు. గనుకను మఱి
 యును గాలి నిప్పు నీరు మన్నుల వికారముల సృష్టి స్థితి నాశము
 కాకాశమే మూలమైనట్లే పౌరుషమున కెల్లదై వమే మూలము.
 దై వమే వాస్తవము. మఱియు పౌరుషమంతయు కలనలె మనో
 విభ్రాంతి మూలమును మిథ్యయును గాని నిశ్చయముగా సత్య మెంత
 మాత్రము న్నాదు. “ఊరకున్నవాడే యుత్తమయోగిరా విశ్వదాభి
 రామ వినురవేయి”

ఇది శ్రీ మదఃశా థాదిభట్ల నారాయణదాస విరచితమగు
 జగజ్యోతియందు శబ్దశిద్ధి నిర్వచనము

జ గ జ్యోతి

ఆ ఆ వ ప్ర కా శ ము

పంచమశబ్ద మర్యాద

మంత్రబ్రాహ్మణాత్మక వేదముల నాది కాలమునుండియు ననాది స ప్రదాయానుశ్రుతములై యనూచానోపదిష్టములై యీలోకమున గ్రంథకందర్భమున రవంతయు స్మారకుచ్ఛారణమున మాత్ర మనేక శాఖాభేదముల వివిధములై తోచుచున్నవి. మొట్టముదట వేదము లుపదేశించిన మనుష్యునిఁ దొలుదొల్లఁ బొడమిన మనువును గనిపెట్ట వలె. మొట్టముదట జగత్కార్యముల నరసి గ్రహగతులను శిష్యుల కుపదేశించిన మనుజునిపోల్కి నిర్ణయింప నసాధ్యము కనుకను వేద వాక్యము లపౌరుషేయములును నిత్యములును బృథివ్యప్రేజోవాయు పరిణామాధారమగు నాకాశమువలెఁ గేవలశబ్దగుణకములనీ సిద్ధాంతిక రింపక తీరదు. వేదవాక్కు లపౌరుషేయములుగాని వేదాంగములు మాత్రము పౌరుషేయము లనిత్యములుం గల్పితము లనకతీరదు. కాఁబట్టి మంత్రబ్రాహ్మణాత్మక వేదాధ్యయనము గురూపదిష్ట మార్గ మున నొనర్చుటమాత్రమే మర్త్యున కపూర్వ స్వర్గఫలహేతువగును గాని వేదాంగములని పూరుషకల్పితములయిన శిక్షావ్యాకరణ చ్ఛందో జ్యోతిష నిరుక్త కల్పవిధానములచేత శ్రౌతస్మార్త క్రియాఃలాప ములం గూటికొఱకై యీషణత్రయబద్ధులను ధూర్తశోత్రియమ్మ న్దులు వీడించి హింసాకృత్యముఁ చేయింపఁ దగదు తగదు. మంత్ర బ్రాహ్మణాత్మక వేదవాక్యమును మాత్రము గురూపదిష్ట మార్గమున బఠించినఁ జాలును. వేదవాక్కు లపౌరుషేయములు నిత్యములుగాని వేదాంగ మట్కము నిత్యముం బౌరుషేయమే కనుకను సర్వజన

సములు సర్వభూతదయాపరులగు మన్వాది మహర్షులు జంతుహింస నే
 నెపముననై సం జేయఁగూడదని బొత్తుగా నిషేధించుటచేతను మను
 ఘ్యుల పూర్వ స్వర్గసౌఖ్యమునకై జంతుహింసా విహీనములయిన
 కర్మములు దేశకాల పాత్రోచితములుగా వేదాంగ చోదితములని
 శ్రౌత స్మార్తకర్మ లెట్టి నియమములతోఁ జేసికొన్నను జేసికొన
 వచ్చును. వేదాధ్యయనమువల్ల మాత్ర మభీష్ట స్వర్గసుఖము తప్పక
 లభించును. జంతు హింస రవ్వంతయును జేయక కేవల దేవతా ప్రీతి
 కొఱకు మాత్రమే దేశకాల పాత్రోచితములగు కేవల సాత్త్విక యజ్ఞ
 కర్మము లొనర్చుటమనుష్యులకవశ్యక ర్తవ్యమని సిద్ధాంతీకరింపవలెను.
 దైవ సంప్రీతికై చేయవలసిన యజ్ఞకర్మము తనతోడి పాటిజనుల
 స్సంతోష పెట్టుటకన్న వేఱెద్దియు న్లేదు లేదు మనుష్యులలో జాతి
 నీతులు కులాచారములు వావి వరుసలు నిహపర తారకములుగా
 సర్వజ్ఞులగు మునులు లోకసంగ్రహార్థమై దేశకాల పాత్రోచితము
 లుగా నేర్పరచిరి వానగురిపించుట దైవకృత్యము మఱియూ నీటి నుప
 యోగించుకొనుట కేవల పురుషప్రయత్న సాధ్యము. మంత్రబ్రాహ్మ
 ణాత్మక వేదము సముద్రఘోషవలె నఖండ శబ్ద విశేషస్వరూపమా
 యఖండ శబ్దమును సులభ పఠనముకై మునులు సుప్తిజన్త పదము
 లుగాఁ బ్రకృతి ప్రత్యయము లేర్పరచి సులభధారణయోగ్యములగు
 నిల్పుల న్గల్పించి మఱిపు రాకుడుటకై వేదాంగ పట్కముం బన్ని
 నిత్య సందర్భము చెడనీడక గొప్పమేధావంతు స్సంస్కరించి వేద
 శబ్ద పఠన ధారణ సామర్థ్య మభివృద్ధి చెందు నలవాటు మప్పి యహ
 ర్నిశము వేదామ్నాయమునఁ బ్రమాదము రాని విధమునఁ బఠన
 పాఠనకాలముల నియమించి దేహోగ్యము న్గంఠ స్వరము చెడని విధ
 ముగాస్నానపానాన్న సంధ్యావందనాగ్ని హోత్రోపాసనాది విధులం
 దామునేర్పిన ప్రకారము నడువఁగల మనుష్యులకు ద్విజులనిపేరుపెట్టిరి.

వేదశబ్దపఠన మొనర్పజాలని యల్ప మేధావంతుల నా ద్విజ శ్రుశూ
పకై నియమించి శూద్రులని పేరుపెట్టి సంపూర్ణ బుద్ధిమంతులు
బ్రాహ్మణులనియుం బుద్ధియు స్మేధయుం దగ్గుచున్న కొలంది క్షత్రి
యులు వైశ్యులు శూద్రులుం బంచములని మనుష్యులకైదు జాతు
లేర్పరచి మనుష్యులకుఁ బంచజనులని సం కేత మిడిరి. దేవతల న్నాస్వధీన
పర్చుకొనఁ గల్గిన బుద్ధిమంతులు ద్విజులు. మఱి యట్టి ద్విజుల నన్ని
విధముల న్నాపాదఁగల యోగ్యులు శూద్రులు. మఱి శూద్రులకు
మిక్కిలి సహకారులైన మనుష్యులు పంచములు. కాబట్టి బ్రహ్మ
క్షత్రియ వైశ్యశూద్ర పంచములను నైదు జాతుల సలరారు మను
ష్యులు స్వభావములగు బుభుక్షా పిపాసల నీర్చు పంచేంద్రియప్రవృ
త్తులవలె జీవాత్ము నుభయులోకములందరింపఁ జేయుచున్నారు.

మేము గొప్ప మేమేగొప్పయని యీ బ్రహ్మక్షత్ర వైశ్య
శూద్ర పంచమజాతులైదును దమలోదాము కలహించుకొనుట కడు
వుతో నల్గిన కంచేంద్రియముల తీరునఁ గోరి తమకుఁ దామే చేటు
తెచ్చుకొనుటవంటిది కదా! బ్రహ్మక్షత్రియవైశ్య శూద్రపంచములు
ప్రత్యేక మొకరిపని కొకరు నిర్వహింపజాలరు గనుక నీయైదు
జాతులవారు స్వార్థపరత మాని యహంకార మమకారము లుడిగి
యైకమత్యముతోఁ దమతమ నియతమర్యాద లతిక్రమింపక పరస్పర
ప్రేమానురాగములతోఁ గలిసిమెలసి యిహపరముల స్సంపూర్ణ
ముగాఁ దరింపఁగల్గిన కాలమే కృతయుగము పుణ్యయుగము సత్య
యుగ మాఢికాల మనంబడును. ఈ యైదుజాతుల మనుష్యులలో
సహజమర్యాదలు తప్పిన కొలందిం బాపిష్ఠ క్రూరకలికాలము ముదు
రుచు రాగారాగ మనుష్యు లిహపరములకు రెండింటికిం జెడి
తాపత్రయాగ్ని బాధలం దప్పించుకొననేరక ఘోరాపారసంసార
దుఃఖాబ్ధిన్ముని నిత్య నరకబాధలం బొరలుచుండు రిద్దియే నిక్కముగ
సకలముని సమ్మతసిద్ధాంతము.

“పంచజనా వై మనుష్యాః” అను శ్రుతి ప్రకారము పంచ భూతములు పంచతారాగ్రహములు పంచేంద్రియములు క్రమముగా బంచీకృత సత్త్వరజస్తమోగుణవయములై యాత్మనకు కుపాధిరూపములై యుద్భవస్థితి నాశవిశేషముల నిహపర కష్టసుఖ స్వరూపక సంసారముం బరమాత్ముడగు నారాయణుని యిచ్చాక్రియా జ్ఞాన శక్తి లీలామూలమునఁ బ్రవర్తిల్లుచుఁ బరమార్థముం బోధించు కవి బ్రాహ్మణుడు. జ్ఞానసుఖభోగము లనుభవించు గురుఁడు క్షత్రియుఁడు సర్వధన సంగ్రహ మొనర్చు సరస్వతీమూర్తి బుధుఁడు వైశ్యుడు. శరీరసత్త్వము సన్నేల న్బాగుపర్చు కుజుఁడు శూద్రుడు. కలి గురు బుధకుజగ్రహాత్మక బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యశూద్రుల స్సఖ పెట్టుటకై ఫలవత్ప్రదేశములను విడిచి ప్రాంతారణ్యమున న్నప్తపడు దుఃఖస్వరూపక శనిపంచముఁడు. మఱియును శబ్దగుణ కాకాశము బ్రాహ్మణుఁడు. శ్రోత్రము - స్పర్శగుణక వాయువు త్వక్కుక్షత్రియుఁడు - రూపగుణ కాగ్ని చక్షువు వైశ్యుఁడు రసగుణక జలమురససము శూద్రుఁడు గంధగుణక ఘృధివిఘ్రాణము పంచముఁడు. కనుక సత్త్వరజస్తమోగుణాత్మక ప్రకృతి పంచజనాత్మక మనుష్యరూపమై నిరుపాధిఁడగు పరమాత్ముని నేసించు జీవాత్మ కుపాధి యగుచున్నది. పంచతారాగ్రహములు పంచభూతములు పంచేంద్రియములు పంచస్మాత్రములు బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యశూద్ర పంచములు బరస్పర భేదములు గల సమాన మర్యాదతో నొప్పారుచు భగవత్సేవ నొనరించుటకై సర్వ జంగమ స్థావర ప్రాణులందీ బ్రహ్మక్షత్ర వైశ్య శూద్ర పంచము జాతు లలగుచున్నవి. ఈయైదు జాతుల గుణము లొక్క మనుష్యులందేగాక పాంచ భౌతికములగు సమస్త చేతనాచేతన పదార్థముల న్వలయుచున్నవి. “ఆత్మై వేదగ్ం సర్వమ్” అను తీరున నారాయణుఁడు కాని పదార్థమేదియున్నేను. ప్రతిపాంచభౌతికోపాధికి

న్వాక్పాణిపాదపాయాస్థల ననంతవిధకర్మములం బంచీకృత గుణ
 విశేషంబుల నవరసాత్మకములై స్థూల సూక్ష్మ దశావిశేషంబుల
 బ్రహ్మ క్షత్రైవైశ్వ శూద్ర పంచమాత్మక పంచ విధజాతి విశేషా
 నంతభేదముల స్సకల జంగమస్థావరాత్మప్రాణులు స్సకల జడ చేతన
 పదార్థములు నిర్విరుణ పరమాత్ముని యచింత్య లీలా మహిమాతిశయ
 మున నస్వతంత్రములై పరవశములై యభినయ చాతుర్విధ్యముం
 బ్రకటించుచున్నవి. తనకు శరీరస్మృతి యున్నంతవఱ కహంకార
 మమకారము లున్నంత దనుకఁ దనుకంటె వేటుగా వివిధవిశేషము
 లతోడి సకల జగమును దన దేహమునకున్ జ్ఞప్తికి న్భూత భవిష్య
 ద్వర్తమాన దశావిశేషములు మఱియుం దన స్థూల సూక్ష్మోపాధుల
 యొక్క శుద్ధవస్థితి నాశకారణము లుండక తీరదు కనుకఁ గామ్య
 కర్మము లొనర్చు సంసారులు తమ యనాది కులాగత సంప్రదాయా
 చార మర్యాద లతిక్రమించి బ్రాహ్మణ క్షత్రీయ వైశ్య శూద్ర
 పంచమ జాతులు శుద్ధములై సంకరము కాకున్నంతకాలము కృత
 యుగ మనం బరఁగి చాణిహింస దొఱఁగి లోకసంగ్రహార్థమైమాత్రమే
 ప్రవర్తిల్లుచుం బరస్పర ప్రేమానురాగ బద్ధములై శ్రీకృష్ణ పాంచ
 జన్యాఖ్య శంఖనాద బ్రహ్మ వివృత జగదాత్మకాభినయ చాతుర్విధ్య
 మునఁ బరమ శివ స్వరూపములై సకల చేతనా చేతన పదార్థము
 లలరారుచుండెను. ఎందు కీ డొంకతిడిగు డనాదికాలమునుండియుం
 దేశకాల పాత్రానుసారముగా సకల జనసములు సర్వజ్ఞులగు గౌతమ
 వ్యాసాది మహామునులు నానాదేశంబుల న్నానానామరూప విశేష
 పాధులం దాల్చి మనుష్యుల కనాది సంప్రదాయానుసారముగా వేద
 శాస్త్రములచే నిహపరతార ధర్మంబులు బోధించిరి. సకల జనులకుం
 బరస్పర ప్రేమానురాగములం బుట్టించు నడువడి బ్రహ్మ క్షత్రీయ
 వైశ్య శూద్ర పంచమజాతులం బరఁగఁటచేతం బంచ జనులనం బరఁ

గిన మనుష్యుల కుచితముగా మునులేర్పరచిన ధర్మము. సకల జన సమ్మతముగా సర్వలోక హితముగా సంచరించిన మనుష్యుఁడు శుద్ధ జాతి సముత్పన్నుఁడు, లోకము న్ద్వేషించిన స్వాఙ్గైకపరుఁడగు మనుష్యుఁడు సంకరజాతివాఁడు. బ్రహ్మ క్షత్రియ వైశ్య శూద్ర పంచమ జాతు లయిదుజాతులును యథా శాస్త్రములయిన శుద్ధ జాతులే. శుద్ధ జాతి కల మనుష్యుఁడు సర్వభూత దయాపరుఁడై సూన్యత వ్రతుఁడై సకలలోకోపకారపరాయణుఁడై సర్వజన విహిత ప్రవర్తన మున బ్రతికి యిహపరములం దరించును. మఱియును సంకర జాతుఁ డగు మనుష్యుఁడు ప్రాణి హింసారతుఁడై లోకవిద్విష్టుఁడై స్వాఙ్గైక పరుఁడై యస్యత వాదియై కూశయై యుభయలోకములకుం జెడును.

“సర్వమాత్మైవ ఖలు కంకేనపశ్యత్” అంతయు న్వాసు దేవ పరబ్రహ్మమే బ్రహ్మముకన్న వేఱు వస్తువు లేనప్పుడు బ్రహ్మ క్షత్రియ వైశ్య శూద్ర పంచములను మనుష్యులందు జాతి భేదము లెంచనేల? యాకాశమున కాకార విశేషములు నిర్దేశించునట్లు జ్ఞాతృ జ్ఞేయ జ్ఞాన స్వరూపుఁడైన నారాయణుఁడు సహజలీలచేఁ దనకుఁ దా బద్ధునివలె ముక్తుని మాడ్కి స్వయము బంధ మోక్షములు కల్పించు కొని శృంగార హాస్య కరుణాద్భుత వీరరాద్ర బీభత్స భయానకరసా స్వాదాపంద పరవశత జొక్కుచుంట సహజము. జీవాత్ముఁడై కార్య స్వరూపుఁడై వ్యక్తస్వరూపుఁడై యజ్ఞుఁడై యస్వతంత్రుఁడై సంచ రించుచుఁ బరమాత్ముఁడై కారణస్వరూపుఁడై యవ్యక్తుఁడై ప్రాజ్ఞుఁడై సర్వస్వతంత్రుఁడై ముక్తుఁ డగుచుంట పరమాత్మునకు సహజ నాట్య లీలలు. ఈ నిర్గుణపరమార్థతత్త్వము న్మునులు సాధన చతుష్టయ సంపదఁగల ముపుక్షువులకు మాత్రమే యుపదేశించిరి. మఱి పర మార్థము నెఱిగిన మహాత్ములు కేవల శాంతరస మయ్యలై “వల్మీ

కార్థ నిమగ్న పీఠరతనుః” అని కాళిదాసుఁడు వర్ణించిన తీరునఁ బరమ ముని యోగ సమాధినిత్యానందమునం జొక్కియుండును. అట్టిపరమ మునుల యున్నింగూర్చియుం బరమాత్మ తత్త్వము న్గూర్చియును జ్ఞాన కాండమును వేదమండలి య పనివద్వాక్యములు మునుత్సువులం గూర్చియు జాతి మతాచార ధర్మము స్సంసారులఁ గూర్చియు న్మునులు వేదశాస్త్ర గ్రంథ స్వరూపతైయుం బరమభాగవతులై సంసరించు సజ్జన స్వరూపులై “తస్మా ద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ వీవ సృత్యేత్” అను విధివాక్యాను సారముగా నిహపర సంతారకులై వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయముల న్నటించుచుం బామరుల కిహపరలోక సంతారణ మార్గంబు లెఱింగించుచున్నారు.

నా ట్య వే ద వై ఖ రి

శ్రవ్యములయి నామమనంబరఁగి కేవలధ్వన్యాత్మకమై పఞ్చాది సప్తస్వరాత్మకమైన శబ్దమును వర్ణాత్మకమై సంస్కృతాపత్రంశాది భాషాత్మకశబ్దమును వాచికాభినయ విశేషములం బ్రకటించుచు దృశ్యములయిరూపమనంబరఁగు నాంగికాహార్యసాత్త్వికాభినయముల న్మోతముపై వినిపించఁదగిన ధ్వన్యాత్మకవర్ణాత్మకశబ్దము వాచికాభి నయము నామమనంబడును. కవి యగపర్చఁదగు నాంగికాహార్యసాత్త్వి కాభినయము రూపమనంబడును. సర్వలోకరంజనముగాఁ జతుర్విదాభి నయములం బ్రయోగించి యెరుల సుఖపెట్టి తాసుఖపడు సజ్జనుఁడే “తస్మాద్విద్వాన్వీవసృత్యేత్” అని శ్రుతివిద్వాంసుఁడని పేర్కొన్న మనుష్యగంధర్వుఁడు మనుష్యులలో సకలలోకరంజనముగాఁ జతు ర్విధాభినయముల న్నటించు సంగీతవిద్వాంసులగు పరమభాగవతు లేయగములందైన సృష్ట్యాదికాలమునుండియుం బేర్కొనంబడిన వారు. ప్రహ్లాద నారద పరాశర వుండరీక వ్యాసాంబరీష శుకశౌనక

భీష్మదాల్భ్యరుక్మాంగ దార్జున బలి విభీషణ నామములం బదునాల్లు
భువనములందు బదునెల్లుకంటె నెక్కాలమందైన నెక్కువసంఖ్య
గల జీవు లుండఁబోరు. ఒకలోకము నెఱిగింప నొక్కసూర్యునివలె
పదునాల్లు భువనములం దొక్కొక్కకాలమున నొక్కొక్క విద్వాంసుని
కన్న నెక్కువుగా నుండరు. సకలలోక బాంధవుఁడు జగచ్ఛత్రువు
నగు సూర్యునివలె సకలజన సముఁడు సర్వభూతదయాపరుఁడు
సకలలోక రంజనముగాఁ జతుర్విధాభినయముచేయు పరమభాగ
వతుఁడు “తస్మాద్విద్వాన్” అని శ్రుతి పేర్కొన్న సంగీతవిద్వాంసుఁ
డొక్కనికన్న నెక్కువుగా నెక్కాలమం దేలోకమందైన నుండఁ
బోఁడు “రసోవైసః” అను విధమున నవరసాత్మకుడైన వరసాస్వాద
నానందపరవశుడైన సకలజనరంజక నవరసాత్మక చతుర్విధాభినయ
నాట్యవిద్వాంసుడైన పరమభాగవతుడే ప్రత్యక్ష సగుణబ్రహ్మము.
సూర్యబింబమువలె సకలజనవిదితుడయ్యు నవిజ్ఞాత నిజతత్త్వఁడై
లోకము ననుసరించుచుండును. జగద్రక్షకుడగు నారాయణుఁ డమృ
తుఁడు కేవల దయామయుడై సవితృమండలమధ్యవర్తియై “తస్మా
ద్విద్వాన్” అని శ్రుతి పేర్కొన్న చతుర్విధాభినయ విద్వాంసునకు
మాత్రమే గమ్యుఁ డగును. పెక్కెల, చతుర్విధాభినయ విద్యయే
పరమాత్ముఁ డగు నారాయణుఁడు. మఱి యావిద్యం బ్రకటించు
జీవుడే “తస్మాద్విద్వాన్” అని శ్రుతి పేర్కొన్న సర్వజనరంజకుడైన
పరమభాగవతుడైన సంగీతవిద్వాంసుఁడు, నామరూపాత్మకమగు జగ
మంతయు చతుర్విధాభినయముయమే అవ్యక్తపరమాత్ముఁ డగు
నారాయణునిఁ గూర్చి తెల్పు నభినయములు వేద శాస్త్ర లు.పంచ
భూతములును మనుష్యులచేతఁ దెలియ నుపవికాని తత్త్వముల నల
రారు స్వర్గ మర్త్య పాతాళ లోక విచిత్రపదార్థ విశేషనామరూపము
లన్నియును వ్యక్తములగు వాసుదేవప్రద్యుమ్నానిరుద్ధ సంకర్షణ

వ్యాహత్యక నారాయణమూర్తులగు ఖగోళ భూగోళ విశేషముల
సర్వజనరంజనముగాఁ దెల్పు నభినయములు. “తస్మాద్విద్వాన్” అని
శ్రుతి పేర్కొనిన నాట్యవిద్వాంసుని సంసారజీవనచర్య లన్నియును
ఇహపరములం దరింపఁగల మనుష్యులు తప్పక దృఢపౌరుషముతోఁ
డమతో సంచరించు విద్వాంసుఁడగు పరమభాగవతునిం బోల్చి
నేవించినయెడలం దాముగూడ విద్వాంసులై సర్వజనసములై సర్వ
భూత దయాపరులై సర్వజనరంజకులై యొరులం దరింపఁజేసి తప్పక
తాము తరించఁగలరు తరించఁగలరు.

సత్త్వరజస్తమోగుణ ప్రవృత్తి నివృత్తులకుఁ గారణమగు
నారాయణుఁడే యీ సమస్త జగత్సృష్టి స్థితి నాశహేతువనియును
మఱి యాపరమాత్మునికన్న సత్యపదార్థ మెద్దియును లేనేలేదని
యును స్వార్థపరతమాని సర్వభూత దయాపరుఁడై సర్వలోకోపకార
పరాయణుఁడై తన బ్రతుకు నంతయుం దనతోడిపాటి జనులకు రంజక
మగునట్లు కావించుమని యా శ్రీకృష్ణపరమాత్ము నహర్నిశమును
వేఁడుకొను మనుష్యుఁడు పరమభాగవతుఁ డనిపించుకొని తాఁ దరి చి
యొరులం దరింపఁజేయును, తరింపఁజేయును. దీనశరణ్యుఁడు సంశ్రిత
భక్తవత్సలుఁ డగు దేవుఁడు సర్వభూత దయావంతుఁడై సకలజన
రంజకుఁడైన తన భక్తునకు సకలాభీష్ట సంపద లలరించి తనలోఁ
జేర్చుకొని నిత్యానందపదవి నోలలాడించును. మనుష్యుఁ డుభయ
లోకములం దరించుటకు భగవద్భక్తికన్న వేఱుసాధన మింకెద్దియు
నేదులేదు. “యాదృశీభావనాయత్ర సిద్ధిర్భవతితాదృశీ” యనుటచేత
సకలజగ దుద్భవస్థితి లయకారణమగు నారాయణుఁడు సగ్రశితాభీష్ట
దాయకుఁడై సకలజన కర్మసాక్షియై సకలకర్మఫలధాయకుఁడై సర్వ
లోకాధారుఁడై సర్వాంతర్యామియై నిర్మలాంతరంగులగు పరమ
భాగవతులకు హృదయాకాశ జ్యోతిస్వరూపమునఁ బ్రత్యక్షుఁడై

నిత్యుడై నిరుజనుడై నిర్గుణుడయ్య సగుణునివలె నసంగుడయ్య
 సంసారిపోల్కి - జగన్నాటకమును సహజలీలచే సూత్రధారునివలె
 నడిపించుచున్నాడని మిక్కిలి దృఢముగా నమ్ముకొని శరీరమునకు
 భూమివలె బ్రతుకునంతకు నాదేవుడే యాధారమని యాప్తవాక్య
 ప్రమాణైక శరణుడై సకలజన సమ్మతముగాఁ జతుర్విధాభినయ
 ప్రయోగమునం దాదరించి తనతోడిపాటిజనులందరింపఁజేయఁగలుగు
 మంచిమార్గమునఁ దనబ్రతుకు న్గొనసాగించుమని నవవిధ భక్తిమార్గ
 ముల స్ఫుగవంతుని భజించు పరమభాగవతుడే నిక్కముగా “తస్మా
 ద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ - వీవస్వత్యేత్ - దానకామా అస్మైప్రజా
 భవంతి” అనుతీరున చాచికాంగికాహార సాత్త్వికాభినయ విశారదుఁ
 డగు విద్వాంసుడై సకలజన ప్రేమానురాగాస్వాదుడై యభీష్టహి
 కాముష్మిక సంపదల నొరుల సుఖింపఁజేసి తా సుఖించును. నామ
 రూపాత్మకములగు నాటపాటమాటలం ద్రికరణశుద్ధిగా సకలజన
 రంజకములగు పనుల న్గావించు విద్వాంసున కభీష్టాన్నవస్త్రము లిచ్చి
 యప్పరమభాగవతు నాబాలగోపాల మాదరింతు రాదరింతురు. తన
 తోడిపాటి జనుల ప్రేమానురాగములం ద్రికరణశుద్ధిగా మంచి నడు
 వడిచేత సంపాదించుకొనఁ జాలని మనుష్యుఁడు పశువుకన్న మిక్కిలి
 హీనుడే నిక్కముగా నిహమునఁ దిన్నఁబడని యభాగ్యునిం దయా
 సయిం దగు దేవుఁడుంగూడ నుపేక్షించు నుపేక్షించు న్గాన నట్టి
 జనసమ్మతుఁడు కాని చెడుగొట్టునకుఁ బరలోక సౌఖ్యముకూడ
 చేకూరదు చేకూరదు. “అవశ్యమనుభోక్తవ్యం కృతంకర్మ శుభా
 శుభమ్” అను తీరున తనతోడిపాటి జనుల మేలుగోరువానికిఁ దప్పక
 మేలు చేకూరును. కాఁబట్టి విద్వాంసుఁ డనఁదగు మానవుఁడు పరమ
 భాగవతుడైన నవవిధభక్తిమార్గముల స్ఫుగవంతుని భజించుచుం
 దనతోడిపాటి జనులందఱ తాభగవత్స్వరూపులేయని త్రికరణశుద్ధిగా

నమ్మకొని “సతాంకేనాపి కార్యేణ లోకస్యారాధనం వ్రతమ్” అను మహాకవి వాక్యానుసారముగా మాతృదేశ సేవ సేమలక సర్వజన సమ్మతమగు నడువడిం దనబ్రతుకు కొనసాగించుమని భగవంతుని నిష్కాముడై నిష్కపటవేషమునంది వానిసనిశము న్నిర్తించు చుండును.

“బ్రాహ్మణేన వేదోఽధ్యేతవ్యః” అనుటచేత మంత్రబ్రాహ్మణాత్మకమగు వేదమునకు గురూపదీప్తనియతోచ్ఛారణ శిక్షాపద్ధతిం దప్పక బ్రాహ్మణుఁడు పఠించవలసినది. అపౌరుషేయమును నిత్యము నగు వేదమునముద్రఘోషవలెఁ గేవల మొక యిందశబ్దమాత్రమే కాని మనుష్యు లచ్చరింపసాధ్యమగు సంస్కృతాపభ్రంశాదిభాషాపద సమూహ మంతమాత్రము న్గానేకాదు. కాఁబట్టియే వేదశబ్దము నకు ఛందస్సనియును స్మృతిపురాణేతిహాస సమూహమున గార్హమని యును సంస్కృతప్రాకృతాపభ్రంశాది వ్యావహారిక శబ్దసమూహము నకు భాషయనియును వైయాకరణమునికృతసం కేతములు ప్రకటింపఁ బడుచున్నవి. కేవల పారలౌకికములగు శ్రుతిస్మృతిపురాణేతిహాసములు సాధనచతుష్టయసంపన్నులగు ముముక్షువులకు మాత్రమే యుద్దేశింపఁబడినవి కావున సంసారుల కెంతమాత్రము శ్రుతిస్మృతిపురాణేతిహాసములం గూర్చినఁదర్శ గగనారవింద జిజ్ఞాసవలె వ్యర్థమగుటయే కాక పని చేటునకుఁ గూడ మూలము. అన్నబుభుక్షునకు నీరపిపాసు నకును గావలసిన యన్నపానములు సమకూర్చుకొనుట ప్రస్తుత కర్తవ్యములుగాని యన్నపానముల సృష్టికారణమును గూర్చి చర్చించుచుం బస్తుండి యాకలిదప్పికలచే భాధపడుట మిక్కిలి తెల్విమాలినపనికాదా? స్వరమండలీ శాస్త్రసంప్రదాయమును మఱియును శ్రౌతస్మార్త కర్మతంత్రమును “యజ్ఞేన యజ్ఞమయజస్తదేవాః దేవాయజ్ఞమకుర్వస్త బ్రాహ్మణేన నిష్కారణంషడంగవేదోఽధ్యే

తవ్యః” అని సాధనచతుష్టయ సంపన్నులై భూసురు లసంబడదగిన
ముముక్షులుం గృతార్థులగు దేవతలకుమాత్రమే వేదవేదాంగములు
విధింపబడినవి కాని నిద్రాహారవిహారైక తత్పరులగు సంసారుల కెంత
మాత్రము స్వేదశాస్త్రముల కట్టుబాట్లతో నెంతమాత్రమైన నవ
సరము లేనేలేదు. స్వాత్మైకపరాయణులగు మోసకాండు తమ తోడి
పాటి జనుల కష్టేష్టము లెంచక సర్వజ్ఞ లతీంద్రియద్రవ్యలు సకల
జనసములు సర్వభూతదయాపరులగు మునులు లోకసంగ్రహార్థమై
సమస్తజనుల నోన్మోన్మప్రేమానురాగములతో నేకీభవించి హాయిగా
దేశకాలపాత్రోచితముగా బ్రతకుటకై యేర్పర్చిన కులజాతి మతా
చారముల కెల్ల సపార్థములు కావించియాపాథభూతులవలె నటించుచు
జనులకెల్ల బరస్పర మతకలహములు పెట్టి తామేమో
విద్వాంసులవలె వేత్తలవలె ననూచానులవలె శ్రోత్రియులవలెనాచా
ర్యులవలె గనులు మిటకరించుచు రుద్రాక్షపిల్లులవలె మున్నైక
వేద్యమగు కరమార్థ తత్త్వముం బోధించుచు నొరుల సోమరిపోతుల
నావించి తాము సోమరులై యొరుల జెఱచి తాము తీసికొన్న
గోతులం దామే కూలచున్నారు. సకలజనులకుం బరస్పర ప్రేమాను
రాగములు పుట్టి పజాలని యాచారము వేదశాస్త్రచోదిత మెంత
మాత్రము న్నానేకాదు. “సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అని నిష్కపట
మ గాఁగోరని మనుష్యునకే జాతిమర్యాదలు న్లేనేలేవు. తనతోడిపాటి
జనులతోఁ గలసిమెలసి పొంది పొనగి ప్రేమానురాగములతో సంచ
రించక పరస్పర కలహకారణ మగు చెనటిమానవుఁడు మునులు.
విధించిన బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్య శూద్ర పంచమజాతుల నెద్దానిం
జేరని దుర్జనుఁడుగాని “పంచజనావై మనుష్యాః” అను విధమునం
బంచజనుఁ డెంతమాత్రము న్నాఁడుకాఁడు. తనతోడిపాటి జనులకన్నఁ
దాశ్రేష్ఠుఁడనని చెప్పుకొనువాఁడు బొత్తిగా వెట్టివాఁడైన న్నావలెను

లేక మిక్కిలి మోసకాఁడైనను గావలెనుగాని వాస్తవముగా సజ్జనుఁడుం బండితుఁ డెంతమాత్రము న్నానేకాఁడు. తనతోడివాటి జనుల ప్రేమానురాగములకుఁ బ్రాతుఁడై సకలజనసమ్మతముగా బ్రతుక నేర్చినవాఁడే విద్వాంసుఁడు. “తస్మాన్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ వీవస్వ త్యేత్ దానకామా అస్మైప్రభవంతి” అను తీరున వేషభాషల న్నకల జనరంజకుఁడైనవాఁడే విద్వాంసుఁడు కనుక నట్టి సజ్జనుని మనుష్యులు గాని దేవతలుగాని తప్ప కభీష్టసంపదలిచ్చి యాదరింతురు.

సవరసాత్మకములగు వేషభాషలలోనే నాట్యవేద స్వరూపము లగు వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయములు సంసారమున జను లందఱిచేతను వ్యవహరింపఁబడుచున్నవి. అఖండపౌరుషేయ నిత్య వేదశబ్దమున కనంతసంఖ్యాకములయిన ప్రకృతిప్రత్యయము తేర్పర్చి పదసమూహముగా నొసర్చి మనుష్యులకు దేశకాలపాత్రోచితములగు జాతికుల మతాచారముల బోధింపఁదగు సర్థమిచ్చు వాక్యస్వరూప ముగా శిక్షావ్యాకరణచ్ఛందోజ్యోతిషనిరుక్తకల్ప శాస్త్రప్రద్యతులప్రకారము నిర్మించి యనాదిమును అనాదిలోక వ్యవహారసంగ్రహార్థమై శ్రౌతస్మార్తకర్మములను స్మృతిపురాణేతి హాసమూలమునం గూడ దేట తెల్ల మగునట్లు కులమతాచారములం గల్పించిరి. జగమెప్పుడు సృజింపఁబడెనో యప్పుడే వేదవేదాంగ పురాణాద్యష్టాదశ విద్యల నోద్బంధించు వైఖరికూడ మూనులచేతఁ గల్పింపఁబడెను. ఈ సమస్త చరాచర జగత్సృష్టిసిథిలయములకు మూలములగు సచింత్యవైభవము లగు శక్తు లే యీ వేదవేదాంగాద్యష్టాదశ విద్యలం భోధించు నపౌరుషేయశబ్ద సమూహముగా మూర్తీభవించి లోకసంరక్షకులు స్మృహాత్ములు గామరూపులగు గౌతమవ్యాసాది మహామునీషుల రూపమున సవతరించి దేశకాలపాత్రోచితముగా లోకుల కుపదేశించెనని సిద్ధాంతము.

తీకరింపవచ్చును. భూతహింస కావింపనీక లోకుల కన్యోన్యస్నేహమాను
రాగంబులం బుట్టించుటయేసకలవేదశాస్త్రప్రవృత్తిప్రయోజనములు.

జీవాత్మపరమార్థము

“ఆత్మావై పుత్రనామాసి-ఆత్మజః - పితృపితామహాప్రపితా
మహావసురుద్రాదిత్యరూపాః” మనుష్యాదిపురుషజ తువు తనజాతి
యాడుదానిం గూడి గుణరూపములం దనుబోలిన పిల్లలంగనుట
స్వభావసిద్ధ మగుటచేతను దనకుం బుట్టినపిల్ల లాత్మజులను సంజ్ఞ
నందుటచేతను దండ్రుడియుం దాతయు స్మృతాతయును గ్రమముగా
సూక్ష్మశరీర లింగశరీర తేజశ్శరీరములతో శరీరముం దాల్చుగల స్థితి
తోను శరీరమును దాల్చు కోరికతోను కేవలానందమయ తేజో
రూపముతోను గ్రమముగాఁ దాప్రతయముతోఁ బితృరూపముతో
పాచభౌతికస్థూలోపాధిగాఁ బరిణమించఁదగినసూక్ష్మోపాధినల్లాడుచు
నాధ్యాత్మిక తాపముం దొఱఁగి యాధిభౌతికాధిదైవిక తాపములతో
శరీరపాటవము లేకుండియును దీప్తవభోగేచ్ఛ గల వృద్ధునివలె లింగో
పాధి న్నొగుచులుచు “రుదిర్ రోదనే” యనుటం బట్టి రోదనముచేయు
రుద్రుడై పితా మహారూపమున నల్లాడుచుం బాంచభౌతికోపాధి లేకుం
టచే నశరీరుడై నిర్గుణుడై కేవలానందమయ తేజస్వరూపుడై
యాదిత్యరూపమునం బ్రకాశించు దేవుడై లోకబాంధవుడై సకల
జగత్సృష్టిస్థితి సంహారకారణమై “అగ్నిముఖావై దేవాః” అనునట్లు
బ్రహ్మవిష్ణు మహేశ్వరదేవతా త్రిమూర్తి ముఖజగజ్జ్యోతియై సర్వ
జగత్సాక్షియై సర్వలోకప్రకాశుడై సర్వజగత్ప్రత్యక్షముగ శాశ్వత
పరబ్రహ్మస్వరూపమున వెలుంగుచున్నాడు. తనతాత తనతాత
తనముత్తాతవఱకే తనకు సంబంధించినవారు కనుక నాబ్ధికములందు
ముత్తాత తలిపండ్లు సృరింపఁబడకుండు. సముద్రమునం దొవవు

తరంగము లనంతసంఖ్యాకము లనంతవికారములం బుట్టిపెరిగి మఱి
యాసముద్రముందేలయచుగుచుండు-సముద్రమున్నీరేతరంగమున్నీరే-
సముద్రమునందలి భూతభవిష్యద్వర్తమాన కాలికతరంగము లన్నియు
నొండొంట భేదము కలిగియు వస్తుభేదములేక యుద్భవస్థితి వినాశ
కోపాధ్యాకారముల న్మాత్రము నానావిధములయిన తెరంగున సశరీరు
లగు జీవాత్ములు తైక్రికాలికోద్భవస్థితి నాశ కోపాధుల ననంతజన్మము
లెత్తుచుండియుం బరమాత్మకుం దమకు వస్తుభేదమేదియు న్లేక త్రిగుణ
మయోపాధ్యాకార విశేషముల సముద్రమునకు భిన్నములై తోచు
తరంగములవలె మడూర్చి పకారములం భిన్నులై భూతభవిష్యద్వర్త
మాన జన్మపరంపరాత్మక సంసారతాపత్రయాగ్నిం బొరలుచున్నట్లు
జ్ఞానమున వ్యవహారదశ ననుభవించుచున్నారు. సాలెపురుగు తన
యందలి పదార్థవిశేషమునే దారముగాఁ బైకిఁ దీసి మఱలఁ దన
లోనికి తోడుకొనుచుండమున నారాయణుఁడు నిజలీలచే స్వప్రకా
శాత్మక త్రిభువనాత్మక పాంచభౌతికోపాధి న్స్వలిబుచ్చి మఱలఁ దన
యందే లయము కావించుకొనుచున్నాఁడు.

అహంకార మమకారాత్మక వ్యావహారికమగు విపరీతదృష్టిచే
ననాద్యజ్ఞానోపాధిం దాపత్రయమునఁ గుందు జీవాత్ముఁడు తనకంటే
వేఱుగ జగముంట ద్వైత బుద్ధిచేత నసురుద్రాదిత్య రూపముల
సృష్టి స్థితిలయములం బ్రాపించుచు భూత భవిష్యద్వర్తమాన జన్మ
పరం పరల స్సంసరించుచున్నాఁడు. జీవుఁడు గత జన్మమునందు
వసువు. వర్తమానజన్మమునందు రుద్రుడు. కొట్టకొనకు భవిష్యజన్మ
మున నాదిత్యుఁడు. తమోగుణ ప్రధానమగు భూతకాలమున వసువులై
రజోగుణ ప్రధానమగు వర్తమానకాలమున రుద్రుఁడై సత్త్వగుణ
ప్రధానమగు భవిష్యత్కాలమున నాదిత్యుఁడగు సుషుప్తి స్వప్న
జాగ్రద్దశ లనుభవించుచు “ఆనందా జీవీ-ఇమాని భూతానిజాయంతే”

అను తీరుగా భూతభవిష్యద్వర్తమానకాలిక జన్మపరంపరల సవరసా
స్వాదనానంద పరవశుడై “రసోవై సః” “ఆనందోబ్రహ్మేతి విజా
నీయాత్” అను తీరునఁ దా స్వయముగ రసాత్మకానంద మయఁ
డయ్యు సహజ కీలచే “లీలాయతీవధ్యాయతీవ” అను తీరునం
బా చభౌతికోపాధి బద్ధుడైఁన ట్లుప్పవస్థితి నాశములందుచున్నట్లు
శృంగార హాస్య కరుణ వీర శాంత బీభత్స రాద్రాద్భుత భయానక
రసానందములం జొక్కుచుండును. కోరి స్వయము బద్ధునివలె
ముక్తుని మాడ్కి నాటలాడుకొనుచుండు నిద్రియే పరమార్థము పర
మార్థము. త్రిగుణాత్మక శరీరస్మృతియు దేహస్మృతిం బట్టి తెలిసి
కొన స్వకీయ స్వప్న జాగ్ర ద్యిషయములు జాతులు నీతులు కుల
ములు మతము లాచార మయములయిన శ్రౌతస్మార్త కలాప
విధానము వేయేఁ, సకలేంద్రియ తృప్త వస్తువులు సకలానుభూత
పదార్థములు లోకసేవ్యుఁడు భక్త వత్సలుఁడు సకల జీవ కర్మఫల
దాయియు సచ్చిదానంద లక్షణుఁడగు నారాయణుఁడు సకల భువన
చక్షువు కర్మసాక్షి లోఁ బాంధవుఁడై ప్రత్యహము స్సకల జన చర్మ
జ్ఞాన చక్షు విషయ భూతుఁడగు ద్వాదశాత్మయఁ ద్రిమూర్తియును
సులభ కై వల్యమార్గభూతుఁ డగు సూర్యనారాయణుఁడై సూర్య
నారాయణుఁడే వెలయుచున్నాడు.

“ఏషా య క్తపరావతః సూర్య స్యోదయన్తా దధి । శత్రం

గ దేభిః సుభగ్నోషా ఇయ వియాత్యభి మానుషాన్ “ఈ మంత్ర
ములో నుదాత్త స్వర విశేషములందే పైగీతలు గలవో యా యక్ష
రములు మిక్కిలి ప్రధానములు కావుననే మిక్కిలి స్పష్టముగాను
ఓగ్ధరగా సుచ్చరింకఁ దగినవి మఱియుననుదాత్త విశేషములందెల్పు

క్రింది గీతలు గల యక్షరము లంతప్రస్ఫుటముగ నుచ్చరింపరాదు కనుకనే మెల్లగా నుచ్చరింపఁ దగినవి. మనుష్యుల కెల్ల వంద్యుడై సకల జగత్సృష్టి మూలమైన ప్రభాతకాంతి నే సూర్యుఁడు వెల్లడించుచున్నాఁడో యట్టి సూర్యనారాయణమూర్తికన్న మనుష్యులకు సకల చతుర్వర్గ ఫలదాతయు సకల మనుష్యవంద్యుఁడు మఱి లేడని శ్రుతి భాష్య సిద్ధాంతము కడు సమంజసము సమంజసము. “సమస్కార ప్రియః సూర్యః” అనుటచేత మిక్కిలి మనకుఁగూర్చు సూర్యున కేమ్రమొక్కైన మ్రొక్క నొల్లని వానికి సంసార తాపత్రయ దావాగ్ను లార వారవు.

శరీర జ్ఞప్తి యున్నంతవఱకు జీవాత్మున కతని జ్ఞప్తియే సమస్తపాంచభౌతికభూతభవిష్యద్వర్తమానపదార్థస్వరూపమైమూరి భవించును. లేనిపదార్థపు తలంపునకేరాదు. తలంపునకుఁ దోచిన పదార్థము భూత భవిష్యద్వర్తమానకాలంబుల న్వాస్తవముగా నుండక మానదు. కాబట్టి భూత భవిష్య జన్మముల సనుభూతము లయినవి మఱి యనుభవించఁ దగినవి వర్తమానమున సనుభవించుచున్నవి యాదృచ్ఛికముగా నాకస్మికముగాను మఱియొక బ్రయత్ని పూర్వకముగాను గోరినవి కొన్నియుం గోరనివి కొన్నియు సనుభవంప సాధ్యము లయినవి కొన్నియు సనుభవంప నెన్నటికి ససాధ్యము లయి కొన్నియు నివ్వన్నవి కొన్నియుం గన్నవి కొన్నియు రుచి చూడనివి కొన్నియు పిచ్చి పిచ్చిగా నూహ స్థల్పించుకొన్నవి కొన్నియును మొత్తము మీఁద మనస్సునకుఁ బట్టిన పదార్థము లన్నియును జ్ఞప్తి రూపములే కనుకను జ్ఞప్తి నిక్కముగాఁ బృథివ్యప్రేజోవాయువులం దోచు నాకాశమువంటి దగుటచేతను జీవాత్మునిచే సనుభూతములగు విషయము నిక్కముగా సదసద్విలక్షణ నిర్వాచ్యమాయామయములు కనుక సత్యములని కాని లేక యసత్యములని కాని “ఇద మిత్థమ్”

అని నిశ్చయించుటకు వీలులేదు. “విజ్ఞాతార మరేకో విజానీయాత్” అను తీరున నన్నిటి ననిపెట్టి జ్ఞప్తిని గూర్చి తెలిసికొనుట యసంభవము. జ్ఞప్తియే తనకుఁ దా వేఱయి తన స్థితిం దాఁ దెలిసికొనునని బ్రహ్మజ్ఞాను లగు మును లెఱుఁగ నగును గాని సంసార బద్ధులగు జీవాత్ములకు నిక్కముగాఁ దమ జ్ఞప్తి తమ కెంత వాస్తవముగాఁ దోచునో అంతవాస్తవముగా భూత భవిష్యద్వర్తమాన పదార్థము లన్నియు ననుభవమునకు వచ్చిన వన్నియును యథార్థములను కొనక తీరదు. కనుకఁ బెద్ద తేర్పరచినస్వర్గనరకహేతువులగు జన్మకర్మములు కులజాతి మర్యాదలన్నియును వాస్తవములే దృఢ విశ్వాసముతో పెద్ద తేర్పర్చిన పద్ధతుల ననుసరించి మనుష్యులు పౌరుషముతో నిహపరములు సాధించుకొనవలెను. సాధించుకొనవలెను.

సప్త సూర్యకిరణములు సప్తవాయునఖముఖముల స్పృష్ట గ్రహచార వశమున స్పృష్ట స్వరాత్మక శబ్దబ్రహ్మ వివృత స్వరూపములై నిషాద - మేఘ - పంచమ - శూద్ర - వైశ్య - క్షత్రియ - బ్రాహ్మణజాతి సప్తకసంజ్ఞతోఁ జేతనాచేతన పదార్థము లన్నియును సప్తరులచే సప్తోర్వాధోలోక వ్యవహారసంగ్రహార్థమై సప్తసామముల నుపదేశింపఁబడినవి. కాలక్రమమున దేశకాలపాతానుసారముగాఁ గులగుణ జాత్యాచారాది మర్యాదలు తార్మాటగుచుంట సహజ సిద్ధము. అనాది సంప్రదాయానుసారముగాఁ బ్రవర్తించుచున్న మానవజాతి మర్యాద లన్నియు దేశకాల పాతానుసారముగా స్థూల కార్య వ్యక్తదశ న్మాటుచుండియును సూక్ష్మకారణావ్యక్తదశం బర మాణువులవలె నిత్యములయి మాటకున్నవియే. కాఁబట్టి యష్టాదశ విద్యారహస్యము తెఱిఁగి వర్తమానకాలమున స్వార్థపరతమాని సకల లోకోపకార పరాయణులై సర్వభూత దయాపరులై ప్రవర్తించుచున్న సజ్జనుల యుపదేశముం ద్రికరణశుద్ధిగా నమ్మకొని నిజకుల

క్రమాగతాచారముల హద్దుదాటక సద్భవహస్తులయి సంసారులు
తమ తమ జీవితకాలము లిహపరసంతారకములుగాఁ గేవల పురుష
ప్రయత్న మూతగాగొని విహిత ధర్మమార్గము తప్పక తమతోడి
పాటి జనుల న్సుఖపెట్టి తాము సుఖించు నడువడి నవలంబించుట
తప్పనివిధి తప్పనివిధి. తప్పలుచేసి దిద్దుకొనుచు ననాదికాలము
నుండియు ననంతజన్మము లెత్తుచుఁ దుట్టుతుదకు బ్రహ్మప్రళయమున
జీవులందఱు న్ముక్తులు కాకమానరుగాని లోకోపకారబుద్ధిం దమ
పురుషప్రయత్నముచేత మనుష్య మర్యాద నతిక్రమింపని ధర్మా
త్ములు ఘోరసంసార దుఃఖముం బునర్జన్మముచే మఱల ననుభవింపఁ
జేయు పూర్వజన్మార్జిత పాపకర్మము నిశ్శేషముగా నశించిపోవుట
చేత రుజాదరామరణముల నుదాసీనులై యుపేక్షించి సంతతనారా
యణధ్యాన పరాయణులై జీవన్ముక్తు లగుచున్నారు.

ఆస్తి క్య ప్రబోధము

సప్తజాతులతోనున్న మనుష్యులు “తానావకోనపంచాశత్ -
తస్యతే విస్తార్యత ఇతితానః” అను విధమున సప్తరులచేత విస్తరింపఁ
బడి $7 \times 7 = 49$ నలువదితొమ్మిది గోత్రముల నుద్భవించిరి. తూర్పు
హద్దునం గిరాతులుం బడమటి హద్దున యవనులు దక్షిణము హద్దున
సముద్రము సుత్తరము హద్దు హిమాగ మనఁగా నపరిమితముగా
లోఁతు దవ్వుల నాద్యంతములు తెలియరాక దట్టముగా గడ్డకట్టిన
మంచుదిబ్బయు న్గల భూవలయమునకు భారతవర్షమని సంజ్ఞ. నిజ
కర్మానుసారము నానాయోనుల నుద్భవించి పాపపుణ్యము లనుభ
వించు శరీరధారుల కందఱికి భరతులను సంజ్ఞ. మఱి యట్లు నిజకర్మ
ఫలము న్నానాదేహధారులై యనంత సంఖ్యాకములగు భూతభవిష్య
ద్వర్తమానములం బ్రార్థ సంఘితాగామి కర్మఫల మనుభవించుచు

“చక్రనేమికమేణ” అను విధమునం జర్వితచర్వణ వర్తనులై సంసరించు జీవులు నిషాదమ్లేచ్ఛఘంచమ శూద్రవై శ్యక్షుతియబ్రాహ్మణ జాతుఁతో దేహయాత్ర న్డపుకొనఁదగిన పృథివికిఁ గర్మభూమియనియుం భారతవర్షమనియు న్సంజ్ఞలు. “ఆర్యావర్తః పుణ్యభూమి ర్మధ్యం వింధ్యహిమాగయోః” మృచ్ఛిలామయమయి జంగమస్థావర ప్రాణికోటితో నిండిన వస్తువు కొండ. జంగమస్థావర ప్రాణులుంట కెంతమాత్రము నీవులుకాక కేవలముం గడ్డకట్టిన మంచుదిబ్బకే హిమవత్పర్వతమనియును హిమాగమనియుం బేర్లుకాని శిఖరమున మాత్రము మంచు ఘనీభవించిన కొండహిమాగము కానేరదు. కాబట్టి వింధ్యపర్వతమే యున్న తశ్శిఖరముల న్మంచుగడ్డ కట్టియుంట చేతను “అస్తుత్రస్యాందిశి దేవతాత్మా హిమాలయోనామనగాధిరాజః పూర్వాపరా వారినిధీవిగా స్థితః పృథివ్యా ఇవమానదండః” అని మహాకవి వర్ణించినతీరుగా మేరువునకు దక్షిణముగానున్న భూమికంతకును భరతవర్ష మేయని పురాణోక్తమగుటచేతను వింధ్యపర్వతమునకు దక్షిణముగానున్న దండకాటవి రాక్షస సంచారప్రదేశముగాని మనుష్య నివాస్థానము కాదని రామాయణమునం బేర్కొనఁబడుట చేతను భరతవర్షము మధ్యభాగమే కర్మభూమియనియును మఱి యక్కర్మభూమియొక్క మధ్యభాగమున హిమవంతమున కుత్తరమునమానససరోవరమును గైలాసమును గుబేరపురియుం గలవనియు దక్షిణమున లంకయుం బశ్చిమమున సిద్ధపురియుం దూర్పున నమరావతీపురియు నుత్తరమున సలకాపురియు న్నలవని పురాణ ప్రసిద్ధము. జ్యోతిశ్శాస్త్ర ప్రసిద్ధమగుటచేతను “అనంతం హ్యుత్తరాపథమ్” అను తీరునఁ గొలత చెప్ప నలవికాని యుత్తరసముద్రమునకే హిమాలయసంజ్ఞ చెల్లును. మఱియు నతిశయోక్తిచేత వింధ్యపర్వతమునకే హిమవత్పర్వతమని ప్రసిద్ధికలిగెఁ గాని

యు త్రరసముద్రము తప్పఁ బృథివిలో నింకొక ప్రదేశము హిమాగ
మనియును హిమాలయమనియును హిమవంతమనియును పేర్కొనఁ
బడుట గౌణముగాని వాస్తవము కానేకాదు, వింధ్య కు త్రరమునం
బుణ్యభూమి కల దద్దానికే యార్యావర్తమని రెండవపేరు మఱి యా
యార్యావర్తమున నున్న మనుష్యులకే బ్రహ్మ క్షత్రియ వైశ్య
శూద్ర సంజ్ఞలతో నున్న మనుష్యులే యార్యులనం దగుదురు.
జంగమస్థావర ప్రాణులతో మెండుకొని శిఖరముల ససాధారణముగా
మంచుగడ్డ గట్టి సప్తధాతు మయమయి హిమవంతుని, పేర్కొనం
బడిన కొండ వింధ్యపర్వతమే. వాస్తవముగా రాయరప్పలుగాని చెట్లు
చేమలుగాని జంగమప్రాణు లెవ్వియు గాని నిల్చుట కవకాశ
మేమాత్రము న్లేని యచ్చపుమంచుదిబ్బయగు ను త్రరసముద్రమునకే
హిమాగ సాక్షి చెల్లును. సహజముగా శరీరమందలి జఠరాగ్నికే
దోహద మొనర్చి మద్రదవ్యమునలఁ గల్లసుఖమును హెచ్చించు
నుష్ణత త్వము కలిగియుండుటచేత వింధ్యకు త్రరమం దున్న యార్యులు
కాలక్రమముగాఁ గ్రొత్త యొక వింత వేడి యొక రుచి యను
సామెతగా నుష్ణత త్వ వ్యసనపరులై వింధ్యపర్వతమునకు దక్షిణమం
దున్న రాక్షస భూమి నివాసమున కలవడి వేడిరుచి మరీగినకొలది
స్తక్షిణసముద్ర ద్వీపముల రాక్షసవృత్తి నవలంబించి మనుష్యజాతి
మర్యాదలం దొలంగినారు. మొట్టమొదట వింధ్యకు దక్షిణప్రాంతమున
నివసించిన మనుష్యులు తమ తొల్లింటివాఁడు కన్నబట్టి తమ నివాస
ప్రదేశముల కు త్రరమగు వింధ్యపర్వతమునే హిమాలయ పర్వత
మనియుం దమ ప్రాచీన సంప్రదాయమున వింధ్యోత్తర ప్రదేశమునం
గల యార్య సంకేతిత నదీపర్వతవస్త్రామములకెల్ల గంగాపారియాత్ర
నైమిశాయోధ్యాది నామముల నివింధ్యకు దక్షిణప్రదేశములంద
తొంటి మర్యాద నిల్పుకొంటకై పేర్లుపెట్టుచు నాయార్యులే

తామనియుం జెప్పకొను “ఇంటిపేరు కస్తూరివారు ఇల్లు పేడకంగు” అన్న సామెతగా నార్యధర్మములగు సత్యదయలఁ బరస్పర ప్రేమాను రాగముల నొఱఁగి స్వార్థపరులై రాక్షసులయి పరస్పర ద్వేషముల స్థలమునకై గ్రుద్దులాడుచు నశ్వర భోగవ్యసనపరులై బుద్ధిహీనులై విభాంతులై దీపపుముక్కుపురుగువలఁ గామాగ్నిం బొలయు చున్నారు. నిక్కముగా నియత మర్యాద సతిక్రమించి దక్షిణమునఁ దమకుఁ బోరావని యేర్పర్చిన వింధ్యపర్వతము న్గడచి దక్షిణయా నాత్మక సంసార వ్యసనపరులై కృతిమ జాతినామము లూని యుష్ణ తత్త్వ మదమున కలవడినకొలంది నాక్షసకృత్యములకుఁ జొచ్చి లంక వఱకు వ్యాపించి కేవలమున్ రాక్షసులై చెడినవారు మొట్టమొదట వింధ్యోత్తర పుణ్యభూమిని వాస్తవముగా బ్రహ్మక్షత వైశ్యశూద్ర జాతి మర్యాదల నిష్ఠులై యుభయలోకములం దరించిన యార్య మనుష్యులేకదా? వింధ్యోత్తర పుణ్యభూమి నివాసము పుణ్యయుగముం బుణ్యకర్మ ఫలానుభవము న్లభించుట ప్రాచీనార్య మనుష్యుల మంచి యదృష్టము. ఉత్తరసముద్రమునకు హిమగ మను పేరు పుట్టుపేరు. మఱి యా యుత్తరసముద్రమునకు దక్షిణ ప్రాంతభూమియందు ఋణ్య యుగమున “తపఃఫలంకృతయుగే” అను విధమునఁ గేవల తపో ధనులు శిష్టులు నార్యులను పేరంబరఁగిన మనుష్యులు కాలవశమున దక్షిణ దిక్కునకుఁ దరుముకొని మంచు ఘనీభవించిన శిఖరముల న్నిన్నంటు వింధ్యపర్వతమువఱకును వ్యాపించిన భరతఖండముయొక్క హద్దుదాఁటి త్రేత ద్వాపరయుగములవఱకు వింధ్యపర్వత దక్షిణ ప్రాంతమునందలి సదీతీరముల వసించి తమతాతలు వసించిన భరత ఖండమున కుత్తరమం దున్న హిమాలయముపేరే యంతవఱకుం దమ పూర్వులు వింధ్య యని పేరుపెట్టిన వింధ్యపర్వతమునకుఁ దమ పూర్వుల గౌరవమును స్మరించుటకై పెట్టుకొని తమపెద్దలు వసించిన

ప్రదేశముల న్నంగా యమునాది నామములం బరఁగిన సదుల పేర్లును
మఱి కాశీ మధురా ప్రయాగాది పత్తనముల పేర్లును వింధ్య యను
క్రూరనామము తొలఁగించి హిమవంతమని చల్లనిపేరునఁ దాము
పిలుచుకొన్న భారతవర్షమునందలి భరతఖండమునకు దక్షిణపు
హద్దయిన వింధ్యపర్వతముయొక్క దక్షిణప్రాంతమున వసించి కలి
ముదిరినకొలంది న్దక్షిణసముద్రతీరము న్దక్షిణసముద్రము నందలి
ద్వీపముల నాశ్రయించి యాప్రదేశములందుఁగూడ సదీపర్వతపత్తన
ములకు హిమాలయ గంగా కాశ్యాదినామములం దమపెద్దల
గౌరవము స్మరించుకొనుటకై స్థాపించుకొని తమ పెద్దలయొక్క
యహింసా స్తిక్య సత్యదయల న్దొఱఁగియుం దా మార్యుల మనియుం
జాతుర్వర్ణ్యుల మనియుం జెప్పకొనుచున్నారు.

ప్రతియుగమునకుం దొమ్మిండు మనువులు సప్తమలను
నిండ్రాది దిక్పాలురు వేదశాస్త్రములు కాలమానములు వర్ణవృక్షస్థలు
జంగమస్థావర ప్రాణిదేహకార గుణచేష్టాది విశేషములు సూర్య
చంద్రాది గ్రహగతు లశ్విన్యాది సక్షత్రములు మేషాదిరాసులు
వసంతాది ఋతువులు వేయేల బ్రహ్మాది దేవతామూర్తులు దిగ్దేశ
దిక్పతులు సకల నామరూపములు గూడ మాయామేయ శక్తి
మహిమం దార్మాటగుచుండును గావున నొక్కప్పుడు సముద్రముగా
నున్నచో టరణ్యముగా నరణ్యము జలాశయముగాఁ జడము చేతన
ముగాఁదూర్పు పడమరగాఁ బడమరతూర్పుగా వేసవి వాసకాఱుగా
వాసకాలము మండువేసవిగాఁ గొండనల్లపూసగా నల్లపూసకొండగా
నిజము కిల్ల కిల్ల నిజముగా నార్యుఁడు మ్లేచ్ఛుఁడుగా మ్లేచ్ఛుఁ
డార్యుఁడుగా మంచి చెడ్డగాఁ జెడ్డ మంచిగాఁ బ్రకృతివశుఁ డగు
జీవునకుఁ గన్పట్టక మానదు కావుననే పురాణ మతమున జగబు
ద్వీపాది సప్తద్వీపముల న్భూగోళము వెలయుచుండునని లవణసము

ద్రాది సప్త సముద్రము లాస ప్రదీప్తములం జూట్టుకొని యుండుననియు
 స్మేరుపర్వత మాభూమికి మధ్య నున్నదనియు స్మేరుపర్వతమునకుఁ
 గ్రింద సతలాది సప్త పాతాళములును మేరుపర్వత శిఖరమున భూరాది
 సప్తోర్ధ్వలోకములు కలవనియును మేరుశిఖరము స్వర్గలోకమనియును
 మేరుపర్వత నితంబ ప్రాంతము మర్త్యలోక మనియును మేరు
 పర్వతముయొక్క క్రిందిభాగము పాతాళలోక మనియును సూర్యాది
 ఖగోళములు మేరుపుచుట్టుం దిరుగుచుండు ననియును గ్రహగతివిశేష
 ములం బట్టి పాంచభౌతిక మర్త్యలోకమును మతీయు మర్త్యలోక
 పదార్థములుం బ్రతీక్షణము న్నాటుచుండు ననియు మతీ యీ జగ
 దుద్భవస్థితి వినాశ కారణము పరమాత్మునకుఁ గూడ నవేద్యమనియు
 న్నిరూపింపఁ బడెను.

ప్రమాణములం బట్టి యథార్థ వస్తు జ్ఞానము లభించునుగదా?
 పౌరుషజ్ఞాన కీర్తులు భూతదయయు సత్య శౌచములు : బుణ్యభూమి
 న్నివసి చు శిష్టజన చాతుర్వర్ణ్య సహజ ధర్మములు. భూతదయయు
 సత్యముం బరస్పరప్రేమానురాగము లాస్తి క్యములేని కేవల
 స్వార్థైక తత్పర ధూర్తమానవులు మనుష్యజాతిలోనే పరిగణింపఁ
 బడ రట్టివారు తమ కులగోత్రములు వర్ణించుకొంట ఘోరకలికాల
 విచిత్ర చేష్టితముగాని విశ్వసనీయము కాదు. ముత్తైదువునకు పసుపు
 బొట్టులవలె సజ్జనులకు మాత్రమే కులాచారములు భూషణములు.
 తమ పెద్దలనాటె మర్యాద లతిక్రమింపక “అఋణ శ్శుచిః” అను
 తీరున వేదశాస్త్రజ్ఞాన మిరువది నాలుగేండ్లలోపగు కైశోరమును
 వయస్సున బ్రహ్మచారియయి ఋషుల ఋణమును, ధర్మపత్నియుండు
 సంతానముం గని లోకసమ్మత ప్రవర్తనముగా నలువది తొమ్మిదేండ్ల
 లోపగు తారుణ్యమును వయసున సద్బ్రహ్మసై పితృదేవతల
 ఋణమును, సవవిధ భక్తి మార్గముల స్వర్వభూత దయాపరుడై

యలువదియేండ్లలోపగు మధ్య వయస్సున సద్వృత్త యజ్ఞ నిష్ఠుడై
 దేవతల ఋణముం, దీర్చుకొన్న మనుష్యుడే యఋణియై
 శుచియుం గృతకృత్యుడనంబడు నీ విధముగా ఋణవిముక్తుడై కృత
 కృత్యుడగు మనుష్యుడే యార్యుడు మఱియు వాని జీవితకాలమే
 కృతయుగము, ఋణబద్ధుడై యశుచియై యభాగ్యుడై న మను
 ష్యుడే మ్లేచ్ఛుడు మఱి వాని జీవితకాలమే కలియుగము, ఋణ
 విముక్తుడే కులగోత్ర మర్యాదవంతుడు మఱియును ఋణబద్ధుడే
 జాతినీతి మర్యాదాహీనుడు. అప్పంతయు, దీర్చుకొన్నవాడే బ్రాహ్మ
 ణుడు. మూడుపా శృప్స తెగగొట్టుకొన్నవాడు క్షత్రియుడు
 సగమప్స తీర్చుకొన్నవాడు వైశ్యుడప్సలోనొక్కపాలుమాత్రమే
 తీర్చుకొన్నవాడు శూద్రుడప్సలలో మున్దియు సప్సతీర్చు కొనుటకై
 యహర్దివముం బ్రయత్నించువాడు పంచముడప్స తీర్చుకొనుటకై
 ప్రయత్నము చేయునట్లు నటించు కపటి మ్లేచ్ఛుడు. మఱి కోరి
 ప్రయత్నపూర్వముగా సప్సగవేసినవాడు నిషాదుడు. బ్రాహ్మణు
 డుత్తమోత్తముడు. క్షత్రియుడు మధ్యముడు, వైశ్యుడధమో
 త్తముడు, శూద్రుడధమాధమోత్తముడు, పంచముడధముడు,
 మ్లేచ్ఛుడధమాధముడు, నిషాదుడు మనుష్య పశువు.

నిక్కముగా నుత్తమ మనుష్య ధర్మము సర్వలోకోపకారక
 ప్రవర్తనమే. మఱి యట్టి సకల లోకోపకారక ప్రవర్తనము నామ
 రూపముల సభినయ జాతుర్విధముచేత విద్వాంసుడు ప్రకటింప
 వలయును విద్యలన్నియును జాతుర్విధాభినయ బోధకములే, హిత
 ముగా మితముగా స్ఫుటముగా నిష్కాపట్యముగా నాంగికాభినయ
 మొనర్చుచు సమయోచితముగా సింగిత మెఱిగి యొరులు సమ్మ
 తించు తీరున విసయ విధేయత లగపర్చి లజ్జాశీల జగుప్సా భయకంప
 దైన్యము లెంత మాత్రముం దోచునీకనిజమర్యాదం దప్పక దసకంటె

పెద్దలతోడను బ్రేమానురాగ జనకముగ సమవయస్కులతోడను
మంచి నోబ్బించుచు, బిన్నలతోడను రసాను కూలములగు నుదాత్తా
నుదాత్త స్వరయుక్తముగా స. దర్భ శుద్ధిగల సుప్రసిద్ధ భావలం
బల్కవలయును. దేశకాలపాత్రాను సారముగా జనరంజకముగా
గీత నృత్యవాద్యములఁ గ్రొత్త కొత్త స్వకల్పిత మార్గముల సవలం
బించవలయును “తగిన వేషంబు, తను దాన పొగడుకొనమి । నొచ్చి
యును గీడువల్కమి, యిచ్చి వగవ । కున్ని తన కెంత గడువకయున్న
పథము । తప్పకుండుట నడువడి కొప్పుఁ జేయు” అను రీతిగా సంసా
రులు ప్రవర్తించి యుభయలోకములం దరించవలెను.

పరమాత్ముఁడు నారాయణుఁడు వాసుదేవప్రద్యుమ్నానిరుద్ధ
సంకర్షణ పూహతృక బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యశూద్రజాతులన్ జరా
యుజాండజస్వేదజోద్భిజ్జ ప్రాణివిశేషంబుల నివ్వశ్యమయుడై ప్రకా
శించుచున్నాఁడు. కాబట్టి బ్రహ్మక్షత్రియ వైశ్యశూద్ర జాతులు
నాల్గు స్సమాసగౌరవము కలవే. షడ్జాదిసప్తస్వరవిశేషము లన్నిం
టితో శ్రుతివెలయునట్లు శ్వేతాది సప్తవర్ణవిశేషములన్నియుం జేరి
సూర్యకిరణమై ప్రకాశించువిధమున నిషాదమేచ్ఛ పంచమశూద్ర
వైశ్యక్షత్రియ బ్రాహ్మణజాతి సప్తకవిశేషములతో దేవుఁడే విశ్వ
యావుఁడై సవరసాత్మకుఁడై సవరసికుఁడై సంసారబంధమోక్షముల
నాటాడుకొనుచున్నాఁడు. “కామిగాక మోక్షగామికాఁడు” “ప్రార్థ
కర్మణాంభోగాదేవక్షయః” అను తీరున సంసారబద్ధుఁడై న న్నాని
జీవుఁడు ముక్తుఁడుకానేరఁడు. స్వకర్మముకుడువక తీరుచుకనుక దేశ
కాలపాత్రోచితముగా ననాది సంప్రదాయసిద్ధముగా వచ్చుచున్న
కులజాతి మతాచారముల న్నోడిపాటి జనులకు మిగుల సమ్మతముగా
మనుష్యులందఱు సవలంబించి స్వధర్మమును నడుపుకొనవలయు.
“స్వధర్మేనిధనంశ్రేయః పరధర్మోభయావహః” అను తీరున నిషాద

క్షేచ్ఛకంచమ శూ దవై శ్యక్షత్రియ బ్రాహ్మణకుః జాతిమతాభి
మాసములతో వ్యవహరించు మనుష్యులందఱుం దమతమ నియత
ధర్మముల నిష్ఠనాడఁదగదు లెగదు. స్వకులమతాచారముం దప్పిన
వాఁడెల్ల సంకరుఁడు న్గులభష్టే యగును.

ఎద్దియైన నొక్కశీరైన మధ్యసంజ్ఞక నాదముచేయునపు డుప
యోగించు నూరుపుగాలికన్న హెచ్చుగాఁ గంతనాశవాయువు న్వేలి
పుచ్చినకొలఁదిఁ దామొట్టమొదట నొక్కతీరుగాఁ బల్కిన మధ్య
స్థాయినాదము తారస్థాయినాదమయి దూరశ్రావ్య మగుచుండును.
మఱి యా మంద్రస్థాయీ నాదమున కుపయోగించిన కంతనాశ
వాయువుం దగ్గించినకొలఁది స్మంద్రస్థాయీ నాదమై మెల్లగా వినం
బడును. కాబట్టి మధ్యస్థాయీ నాధారశ్రుతిగా నేర్పర్చుకొని కంత
నాశవాయువును వడ్డాదిన ప్రస్వరముల కొలతవఱకును హెచ్చించి
బల్కిన స్వర ముదాత్తము మఱి యాతీరు కొలత తప్పక యాధార
శ్రుతికి తగ్గి పల్కిన వడ్డాదిస్వరసప్తక మనుదాత్తము. మఱియు
నుదాత్తానుదాత్తస్వర సమ్మేళనవిశేషము స్వరితస్వరము. విలంబ
మధ్య ద్రుతకాలము లనుదాత్తానుదాత్త స్వరితవిశేషములచేత శ్రవణ
మనోహరములుదాఁ బల్కు ధ్వనులకు నడునడుమ న్నావించు కాల
విశ్రాంతిరచనా సందర్భవిశేషము లయ యనంబడును. తినునప్పు
డుపయోగించు నన్నకబళములకు మధ్య నే కబళ మాస్వాదించిన
పిమ్మట యెంత యవకాశ కాలము గడవనిచ్చి తిరిగి యెంత కబళము
నోటి కందీయవలయునో యట్టి విశ్రాంతి సమయసందర్భ కాలరచనా
విశేషమునకే “క్రియాంతర్వర్తికాలోలయః” అను తీరున స్వర
ముచ్చరించినపిమ్మట నెంతకాలమాఁగిమఱిస్వర ముచ్చరింపవలయునో
అట్టి విశ్రాంతిసమయమునకు లయయని సంకేతము. విశ్రాంతికాల
విశేషాత్మకమగు లయ నెఱుంగని మనుష్యుఁడు జనరంజకుఁ డెంత

మాత్రము న్నానేరఁడు. మఱి యెరుల సుఖపెట్టఁజాలఁడు మఱి తా సుఖంపనేరఁడు కాఁబట్టి, అట్టి “అరసి కేషు కవిత్వవేదనం శిరపిమా లిఖిమా లిఖి” అను తీరున సంగీతగొడ్డలికన్న కూళపనరమైనఁ గొంత మేలు, ఏ యాహారమెంత తిన్నవాఁ డెంతసేపు నిద్రన్విశ్రాంతి చెంద వలయునో యా తెన్ను తెలిసినవాని కా యాహార ముపయోగించిన సార్థక్యమగునుగదా? ఏపని చేసినతరువాత నెంతకాని మాఁగినపిదప నట్లాపనిఁ గొనసాగించవలయునో యాసంగతి తెలిసికొను వాఁడే చతుర్విధాభినయ ప్రయోగదక్షుఁడగు విద్వాంసుఁ డనంబడును. కాలనియగుము తప్పక కొలతప్రకారము హద్దుమీఱక యాఁగవలసి నంతసే పాగుచు సకల లోకోపకారముకొఱకు మాత్రమే ధర్మకథ నమునందు మాత్రమే సకల జనక్షేమ మెట్లు చేకూరునో యట్టి సాధనబోధనమందు మాత్రమే యపరాధులను క్షమించు సమ యమునందు మాత్రమే బాలవృద్ధ రోగార్తుల న్నాపాడునప్పుడు మాత్రమే భగవంతునిఁ బ్రార్థించునప్పుడు మాత్రమే దుర్జనుల శిక్షించు నపుడు మాత్రమే ప్రజోపయోగకరములగు పనుల నెఱవేర్చునపుడుమాత్రమే సత్యదానధర్మ దయాప్రసంగములందు మాత్రమే స్వకులోచిత మర్యాద న్నిలుపుకొను సమయమందు మాత్రమే మంచి నునఁముల వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయ ప్రయోగము వెల్లడింపఁబడును. చెనఁటులగు దుర్జను లొనర్చు సకల విధాభినయములు లోకకంటకములై యప్రయోగములై వ్యర్థములై దుర్వినియోగము లగును.

ధర్మపత్ని ఋతుమతియై పుత్రార్థ మింగిత మెఱిగి తనపతి యెడ న్నాన్పించు శృంగారరసము, తన పిల్లయెడ నగపర్చు వాత్సల్య రసము, తన భర్త ష్టేమమునకై దైవమాం బ్రార్థించు నపుడు భక్తి రసము, బంధువుల యెడ నగపర్చు నాదరణ రసము, నతిథి సత్కార

మందు శాంతరసము పేదసాదలయెడ స్వరూపరసము తన పెసెమిటికిం దగినంత నేవచేయుటకై తన కోరినంత శక్తి చాలకుంటుకై బీభత్స రసము, తన పెసెమిటిం బీడించు దుష్కారముపై రాదరసము ఆకస్మిక భవిష్యత్లోకాపవాద శంకిచేత భయానకరసము పతి ప్రతలం బీడించుటకై యమః డగ్గినంటు మిశ్రతవలె దిగురుచు టకై హాస్యరసము న్నెల్లడించుచుం జతుర్విధాభిసయము లొనర్చును. మఱియును “మహాజనోయేన గతఃపపంథాః” అను తీరునందన తోడిపాటి పిన్నపెద్ద లండలు నేమార్గ మవలంబించి నెడుచు చున్నారో యట్టిదారినే సజ్జనుఁడు “వేదవేదాంగ వేత్తాపిలోకా చారం సలంఘయేత్” అను తీరు ననుసరించి యెంతమాత్రముం జెడుత్రోవ త్రొక్కక “అస్వర్గ్యం జనవిద్విష్టం ధర్మమవ్యాచరే న్నహి” అను తీరుననకలజన సమ్మతముకాని చతుర్విధాభిసయాత్మక మగు మనోవాక్కాయ కర్మములం దలపెట్టనై నఁ గూడదు కూడదు. తన పెద్దలకన్నఁగాని తనతోడిపాటి జనులకన్న న్నాని తా నేవిషయ మందైన సధికుఁడనని గాని సమానుఁడనని గాని విష్టవీఁగక విసయ విధేయతలతోఁ దనతోడిపాటిజనుల యనుగ్రహమునే మఱింతమఱింత యెక్కువగు తీరుఁ జీవితకాలమంతయును సంపాదిచుకొనుట మనుష్యసకుఁ దొడ్డ బుద్ధి, దొడ్డ బుద్ధి.

జగద్రక్షకుఁడగు భగవంతుని కథలను, దానవీరులు ధర్మ వీరులునై లోకోపకార మొనర్చిన యెఱుక గల మహానుభావుల సచ్చరిత్రముల స్మృదు మధుర పద సందర్భరచన నా విశేషములతో నారోగ్యకరములు సమస్త నీతిబోధకములు సాంసారిక కష్టానోద కము లాబాలగోపాల జన చిత్తరంజకములగు మాటలుం బాటల నాటలం బ్రత్యహమం దేశకాల పాత్రోచితములగు జేషములన్నినో దముల న్నిష్కపటులై విహరించిన పుణ్యాత్ములకుం దన్నతండి యెఱు గును మఱి హాయిగా నిద్రపట్టును.

లోకసంగ్రహార్థమై దేశకాల పాత్రానుసారముగా సంసారులగు మనుష్యులకు జాతులు వర్ణాశ్రమ ధర్మములు వావివరుసలు వ్యవహారపద్ధతులు న్యాయమార్గములు మఱియు సకలోచిత ధర్మములు మతములు స్వర్వజ్ఞులగు మునులు వేదశాస్త్ర ముఖముల సనాదికాలమునుండియు నుపదేశించిరి. వాస్తవముగాఁ బరమాత్మ స్వరూపక శబ్దబ్రహ్మము కేవల మొక వ్యక్తియే కనుక శబ్దమునకుఁ గాని చైతన్యమునకుఁగాని యేజాతియు న్లేదు ఉపాధివశమున ననంత జంగమస్థానర ప్రాణిసమూహముల న్గన్పట్టు కేవల పరమాత్ముఁడు నానావ్యక్తుల న్మాయోపాధి వశమున న్గన్పట్టుటచేతఁ గేవలుఁ డగు నాత్మునకు జాతి కల్పితమయినది. వ్యక్తి వాస్తవము స్వ్యక్తి సమూహమునందుఁ గల్పితమగు జాతి కృత్రిమము జీవాత్మ వ్యక్తి-చుఱియు జీవాత్ముఁడే యుపాధిఁబట్టి వ్యక్తీకరించు చున్నాఁడో యట్టిపంచీకృత మాయోపాధి జాతి కాఁబట్టి యాత్మునకు జాతి లేదుగాని యాత్ముఁడు వ్యక్తీకరించుట కవకాశ మిచ్చు శరీరము పంచభూతముల సమ్మేళనమున న్గలిగె న్గనుక నట్టిదేహముపకే జాతి కల్పింపఁ బడెను. “అశరీరమాత్మా” అనుటచేతఁ గేవల శబ్దబ్రహ్మత్మకుఁడైన జీవుఁడు కేవలుఁడే కనుకను మరి యుపాధివశమున వ్యక్తీకరించుట చేతను జీవాత్మునకు వ్యక్తి వాస్తవముగాని నానాప్రకారముల న్గన్పట్టువిధముచే కర్పడిన జాతికల్పితముగాని వాస్తవముకాదు నిరుపాధికుఁ డయిన శివుఁడు కేవల మొక వ్యక్తియే. శివునియొక్క వ్యక్తివంటి వ్యక్తులు మరి లేరుకనుక శివున కేజాతియు న్లేదు నిరుపాధిక పరమాత్మునకు జాతిలేదు సోపాధిక జీవాత్మునందే జాతి కల్పితమయ్యె ననఁగా నొక వొల్కిగానున్న పెక్కుపాదు లన్నింటికిం బామరబోధకై యొక విధమయిన నామరూపాత్మకమగు జాతి కల్పింపఁ బడెను. “వికారో నామధేయం మృత్తికైవేతి సత్యమ్”

నామరూపములును మఱి నామరూపములం బట్టి యేర్పడిన జాతియు
 న్నూడ కల్పితములే మఱి వాస్తవములు కానేకావని యిందువలనఁ
 దేలిన ఫలితము. కాఁబట్టి లోకవ్యవహారము కొనసాగించుటకై
 పరమ కారుణికులైన యతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మనులు నానావిధో
 పాధుల స్వ్యక్తీకరించు విశ్వరూపుడైన దేవునకు నానావిధ నామము
 లాకృతులు జాతులు కులములు గోత్రములు మొదలు నానావ్యవస్థలు
 వేదశాస్త్ర ముఖములం గల్పించిరి. కేవల తేజస్సున కేరంగు న్లేదు
 గాని యాతేజస్సే సోపాధిక మయినప్పుడు శ్వేతపీతాది నానావిధ
 కాంతుల స్వ్యక్తీకరించును. యెఱ్ఱని చాయకల నానావ్యక్తులన్నియు
 నెఱ్ఱజాతి వస్తువులని పేర్కొనంబడెను. కాఁబట్టి నామరూపములు
 గాని జాతివర్తనములుగాని యెవ్వియు న్లేని నిర్గుణుఁ డగు నాత్మునకు
 బ్రహ్మాదిజాతులు లోకవ్యవహార ప్రవృత్తి బట్టి యనాదిగాఁ గల్పింపఁ
 బడెను ప్రతివర్ణమున కనంతవిధ మొక యెఱువు పలువిధములు.
 బ్రాహ్మణజాతిలో సనేకవిధాంతర్జాతులు. బ్రాహ్మణులు గౌడులు
 ద్రావిడులని రెండు తెఱంగులు-గౌడులు పంచవిధములు-ద్రావిడులుం
 బంచవిధములు మఱివిధములలో నొక్కొక్కవిధమునందు లెక్కింప
 నలవికాని యన్నివిధములు మఱి యెందఱు మనుష్యులలో మనుష్యున
 కొక్కొక్కజాతి యొక్కొక్క మనుష్యునకుం బ్రతిక్షణ మొక్కజాతి,
 కాఁబట్టి కులమునకై గ్రుద్దులాడక శాస్త్రీయమా యశాస్త్రీయమా
 యని వ్యర్థవాదము లొనరించక తనతోడిపాటిజనులు సమ్మతించిన
 జాతినీతు మతికమింపక సర్వజన సమ్మతముగా దేశకాల పాత్రాను
 సారముగా జనరంజకముగాఁ బల్కుచు నటించుటయే మనుష్యున
 కవశ్య కర్తవ్యము.

మార్గదేశిప్రణయము

మధ్యస్థాయీకిఁ గ్రిందుమీఁదుల ననుదాత్తోదాత్తములస్పల్కు
 స్వరవిశేషములకు వ్యవస్థయేలేదు. కాబట్టి యొక్కొక్కని సంగీత
 మొక్కొక్క విధము. పల్కుట పాడుట నటించు ప్రతివానుష్యునకు
 వేటువేటుగా నుండును. కాబట్టి రాగమునకుఁ దాళములకు స్వరము
 లకు శ్రుతులకు లయగతుల కొక్క నామరూపములు నిశ్చయింప
 నలవికాదు బ్రతికిన దూఱు; మానినది మందు కంటి కింపైనది
 సొగసు, చెవికింపైనది పాట; నల్వరు నమ్మింపినది మాట; కావునం
 జనరంజకమగు చతుర్విధాభినయ ప్రయోగము సకల వేదబ్రాహ్మ
 నమ్మతమనియు జనులందుఁ బరస్పరమైతి నలరించువిధమున నిజతుల
 జాతిమర్యాదల న్నవరించుకొని దేశకాల పాతానుసారముగా వ్యవ
 హరించుటయే సద్భుద్ధి లక్షణము, మార్గిదేశియని నోటిపల్కు, శరీ
 రావయవ చాలనము, వేషము, భావప్రకటనమునను చతుర్విధాభి
 నయములును బ్రత్యేకము రెండువిధములు. మార్గియను చతుర్విధాభి
 నయాత్మక సంగీతము మాత్రబాహ్యాణాత్మక వేషమవలె నపార
 షేయము, కేవల బ్రహ్మస్పృష్టమును మఱి యతీంద్రియ భరతాది
 మునైక్ ప్రయోగసాధ్యము కాబట్టి గాంధారగ్రామమువలె మార్గి
 సంగీతమునకు భూలోకమునందు వ్యవహారము లేనేలేదు. వాచి -
 కాంగి - కాహార్య - సాత్త్వికాభినయాత్మక మగు దేశీసంగీతమునకు
 మాత్రమే భూమియందు ప్రయోగప్రచారముకలదు. మంత్రబాహ్మ
 ణాత్మక వేదమునకు వలె మార్గిసంగీతమున కనాది సంప్రదాయసిద్ధము
 లగు నియమములు కలవు. మున్యుపదిష్టమార్గనియమముల ననుసరించి
 స్వరకాలస్థానప్రయత్న విశేషముల స్వేదము పఠించకపోయినను
 విధ్యుక్తమార్గమున శౌతకర్మము స్పృశింపించకపోయినను గునఃస్పృ
 కు స్వర్గఫలమురాదు సరేకదా న్మఱి యీలోకమున హానికూడఁ

దత్తక కలుగును. వేదములు పఠించుటకును శ్రౌతకర్మము నాచరించుటకును సర్వజ్ఞులగు మునులు తప్పఁ గించిజ్ఞులగు మనుష్యు లెంతమాత్రముం బనికిరారు పనికిరారు. కావుననే మంత్రబ్రాహ్మణాత్మకమగు వేదము లుచ్చరించుటకుఁ గాని విధ్యుక్తముగా వేదచోదిత శ్రౌతకర్మమును నడిపించుటకుఁ గాని మనుష్యులు పనికిరారని నిశ్చయించియే ఋగ్యజుస్సామాధర్వవేదముల నుండి వాచికాంగికా హార్యసాత్త్వికాభినయాత్మక గాంధర్వవేదమును బంచజనులగు మనుష్యు లుభయలోకములం దరించుటకై “తస్మాద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ - వీవస్మతే త్” అను శ్రుతిబట్టి మునులకై మార్గిసంగీతమును సంసారుల కొఱకు దేశిసంగీతము ననాదికాలము నుండియు నీశ్వరసృష్టములై వెలయుచున్నవి. కాఁబట్టి దేశిసంగీతమునకుఁ గావలసిన ముఖ్యలక్షణము దేశకాల పాత్రానుసారము గా జనరంజక మగుటయే. కాఁబట్టి దేశభావలకుఁ గాని పాటలకుఁగాని ఘనతతసుషిరానధాత్మక చతుర్విధవాద్యమునకుఁ గాని సృత్యమునకుఁ గాని మఱెట్టి మనోవాక్కాయ కర్మములకుఁ గాని లోకరంజనము కావించుటకన్న వేఱే శాస్త్రీయనియమ మెద్దియు ననవసరము. ముమ్మాటికిం బనికిరాదు, పనికిరాదు, పనికేరాదు. నాది శాస్త్రీయమైన పనియితరులది కాదు నాది శ్రేష్ఠమైన కులము నాది వేదచోదితకర్మ మితరులది కాదు, కాదని, యెరులన్నిరసించి తన కులగుణజాతి మర్యాదలుతనతోడిపాటివారి కున్న కులగుణజాతి మర్యాదలకన్న శ్రేష్ఠములని చెప్పుకొను మనుష్యుఁడు నిక్కముగా దుర్జనుఁడుగాని వాస్తవముగా సజ్జనుఁ డెంతమాత్రము న్నానేకాఁడు. సజ్జనుఁడు తనతోడిపాటి జనులచెంత మిక్కిలి యడకువయును వినయవిధేయతల నగపర్చి వారి ప్రేమానురాగముల స్సంపాదించుకొనును. మాటి దుర్జనుఁడు తనతోటిపాటివారి కన్న తానేమో గొప్పఁవాడనని విట్టవీగుచు దుదకు సకల జనులతో ద్వేషపడి యుభయలోకభ్రష్టుఁ డగును.

మార్గి సంగీత రూపమగు మంత్రబ్రాహ్మణాత్మక వేదాక్షర
ములు పదములు వాక్యములును యథోపదిష్టములును యథా శ్రుత
ములుగా నాంగికాభినయ మొనర్చుచు ననాది సంప్రదాయ సిద్ధము
లగు స్వరకాలస్థాన ప్రయత్న నియమములు తప్పక పఠి పవలెను,
మఱియును శ్రౌతనిధి ప్రకార మాగ్నీధ్రాది యాజక సప్తదశక
ముచితవేషముల సద్వరక్రియా కలాపము స్వర్గ ఫలాప్తికై యథా
విధిగా ననాది సంప్రదాయ పద్ధతు లతికమింపక నడిచి నడిపింపక
తీరదుగాని వ్యావహారిక దేశభాషతో వైదిక శబ్దముల కెంత
మాత్రము సంబంధము లేని విధమున దేశకాలపాత్రోచితముగాఁ
బ్రత్యహము న్నానావిధముల మాటుచున్న దేశిసంగీతముతో మునుల
చేత మాత్రము ప్రయోగింపఁ దగిన మార్గిసంగీతముతో నొక్కొం
తయు సంబంధము లేనేలేదు “ప్రకృత మను సరామః పాయసం
భక్షయామః” అను తీరున ప్రస్తుతము తనతోడిపాటి వారల కెట్లు
రంజనమగునో యాత్రోప ననుసరించుట కన్న దేశి సంగీతనమునకు
నుజ్జి వేతే నియమయే యవసరములేదు. వర్తమానజనులను రంజింపఁ
జేయుటకై పూర్వకాల నియమములం దప్పి కొత్త కొత్త వింత
త్రోవలను ద్రొక్కుట దేశి సంగీతమున కొకభూషణమేకానిదూషణ
మొత మాత్రము న్నానేకాదు. సభ కొలంది నభినయించి యా సభమ
రంజింపఁ జేయవలసినది. పండితులకుఁ దగిన రీతిగా వార లెట్లు రంజి
లైనరో యట్టి నియమములుం బద్ధతుల ననుసరించి చతుర్విధాభినయ
ములం బ్రయోగించవలెను. రాజుగారు విచ్చేయుచున్నారని మోడ్చు
చేతులతో భయధక్తి విశ్వానములం జెంగటి ప్రాజ్ఞులతోఁ బల్కు
వలెను. పొండి పొండి దూరముగా దబ్బునఁ బొండని రాజుగారివై
పగకర్చి పామరుల న్బిదిరించవలెను. సంస్కృతభాష నెఱింగిన
వారితో సంస్కృతమును దేశభాషచే రంజిల్లుపారికి దేశభాషను

బూర్వ నియమిత పద్ధతుల కుల్లసిల్లువారి కట్టి నియమముతోను మతేనియమము లెఱుంగనివా రెట్లు సంతోషించెదరో యాచీరుగా నభినయించవలెను. “ఆచార్యాః సమ మిచ్ఛంతి । పదచ్ఛేదంతు పండితాః । ప్రియో మాధుర్య మిచ్ఛన్తి వికృష్ట మితరే జనాః” అని నారదర్షి పలికినట్లు తనతో డిపాటి జనులలో నెవ్వరి కెట్లు రుచ్య మగునో యా తెన్నెఱింగి యింగితజ్ఞుడై నామరూప ప్రకటనము కావించవలయును. దేశభాషలకుఁగాని దేశి సంగీతమునకుఁగాని మంత్ర బ్రాహ్మణాత్మక వేదమువలెఁ గాని శ్రౌత కర్మమునకువలెఁ గాని యే నియమములం బాటించనక్కఱలేదు. నానావిధ దేశభాషలు మాట్లాడుకొను కోట్ల కొలంది జనులందఱి స్వామాన్యముగా నిహపరమార్థముల నోభిధించుటకై స్వరకాలస్థాన ప్రయత్న చ్ఛారణ నియమములతో ననాదిగా నేర్పర్చబడిన భావసంస్కృత భావయన పేర్కొనఁబడును. మొత్తముపై నూలు వివిధదేశభాషల న్మాటాడుకొను పెక్కు జనపదముల జనులందఱి కానూలుభాషలను శుద్ధికావించి వ్యవహారముం బరమార్థము న్నూడ బోధించు విధమున నొక సంస్కృతభాష యనాది సంప్రదాయసిద్ధముగా నేర్పడియున్నది. నవ ద్వీపాత్మకమయిన భారతవర్షమందు నవవ్యాకరణములచే సంస్కృతములయిన తొమ్మిది సంస్కృతభాషలు దేవనాగర్యాది సంజ్ఞల న్వలయు తొమ్మిది లిపులచేత గ్రంథములందుమాత్రమే ప్రకటింపఁబడియున్నవి. ఆచార్యులుం బండితులు కూడ న్నమతమ యూహలం బూర్వనియమములు తప్పక గ్రంథములు కావించెదరు. మంత్ర బ్రాహ్మణాత్మక వేదశబ్దమునకు వలె సంస్కృతభాషలకుఁ గూడఁ బ్రాచీన సంప్రదాయసిద్ధములగు పద్ధతులతోఁ బఠనపాఠసగ్రంథ రచనావిశేష నియమములు శిక్షావ్యాకరణచ్ఛందోజ్యోతిషకల్పనిరుక్త విధులనియును సంస్కృతభాషకు సర్వసాధారణ లోక వ్యవహార

సంగ్రహార్థమై కులమర్యాదలవలె ననుసరింపక తీరిదు గాని తత్సమ తద్భవదేశస్త్రిగామ్యాప్తభంశములనం బడు దేశభాషలన్నియు దేశ కాలపాత్రానుసారముగాఁ బ్రతి దశకమున న్నూటక తీరదు. దేశ భాషలకుఁ బ్రస్తుత లోకరంజనమునకు విరుద్ధముగు పూర్వ నియత పద్ధతు లెవ్వియు న్నూడదు కూడదు. దేశాచారములందు దేశభాష లందును బ్రాత పద్ధతులు జనసామాన్యముగాఁ గొంత కాలమునకు వెగటులగును. మఱి కొత్త వింత యాచారములును బద్ధతులుం దల చూపి జనుల నుల్లాసపర్చును. వర్తమానకాలమందతి జనులందఱికి న్నామాన్యముగానే వేషభాషలు రుచించునోయావిధముగా “వస్త్రేణ వపుషావాచా విద్యయా విభవేనచ” అను తీరునఁ బ్రస్తుతకాలము నందు దశతోడిపాటిజనుల యభిరుచి ననుసరించి దేశ భాషలను దేశి సంగీతమును బ్రయోగించి బుద్ధిమంతుఁ డొరుల నుల్లసింపఁ జేసి యొరుల వలన నాదరింపఁ బడుచున్నాఁడు, “ఊరందరి దొకత్రోవ యుల్లిపిచ్చుక దొకత్రోవ” అను సామెతగా వర్తమానకాలా చిత వేష భాషల న్నానుకొని తా నొక్కఁడే శ్రేష్ఠుఁడు ననుకొని పిచ్చిపట్టుదలతోఁ దెలిసీతెలియక పూర్వాచారముల ననుసరించి జన విద్వేషమును గొనితెచ్చిపెట్టుకొను వైదికమృన్ముఁ డిహపరములకు రెండింటికిం జెడక మానఁడు మానఁడు.

“దారు వీణా గాత్ర వీణాద్వేషణే గానజాతిషు । సామిక్యేగాత్ర వీణాతు తస్యాః శ్రుణుత లక్షణమ్” అనుటచేత గేవల వర్ణాత్మక శబ్దవిశేషములగు వేదవేదాంగ ద్యష్టాదశ విద్యలయొక్క పఠన పాఠనములకై మాత్రమే గాత్ర వీణయని పిల్వబడిన మనుష్య కంఠ ధ్వని నుపయోగించవలసినది. దారు వీణ యనఁగా కట్టతంత్రులు

మొదలగు నచేతనములగు కృత్రిమ యంత్రములచేత వర్ణాత్మకము
 లగు పదవాక్యము స్పష్టముగా సర్థము భావము రసమును బ్రచు
 రించునట్లుచ్చరింపఁ బడనేరవు కాఁబట్టి ఘనసుషి రాసద్ధ తతనాద్య
 రూపకములగు యంత్రములు కంఠధ్వని ననుకరించుటకై మాత్రమే
 కృత్రిమరూపముల నేర్పర్చఁబడినవి గీతానుకారి వాద్యమును
 వాద్యానుకారి సృత్వము- కంఠధ్వని ననుసరించి చతుర్విధవాద్యము
 లుండవలసినది. వాద్యము ననుసరించి సృత్వము జరుగవలసినది.
 “సామికిగాత్రవీణ” అని యనుటచేత వర్ణాత్మకమై సుప్తి జంతముల
 చేతఁబొడమిన “రామః” అను మొదలగు పదములను మఱి యట్టి
 నామాఖ్యాత పదములచే నిర్మింపఁబడిన వాక్యములను బ్రస్ఫుట
 ముగా సర్థము న్భావమును రసమును వెల్లడింపఁగలిగినది కంఠధ్వని
 స్వరూపకమగు గాత్రవీణ యొక్కటియే వీణ యనఁగా షడ్జాది
 స్వర మయమగు స్వరమండలి న్వెల్లడింపఁగలిగిన యుపాధివిశేషము
 “నవనవరసోన్మేష శాలినీ ప్రతిభా” యనునట్లు స్వరస్థానకాల
 ప్రయత్న విశేషములతో రసానుకూలముగాఁ దెలుపు శ్రుతిలయల
 త్సంపూర్ణముగాఁ బ్రకటించుంశక్తి వాస్తవముగా దైవస్పృష్టమగు
 గాత్రవీణకే చెల్లును కృత్రిమ యంత్రమగు ఛారువీణ కేవలము
 న్గాత్రవీణ ననుకరించుటకై మాత్రమే యుపయోగించు నప్పడేగాని
 స్వతంత్రముగా వర్ణాత్మక వాఙ్మయప్రయోగమున కెంత మాత్రముం
 బనికిరాదు. “అతోగీతం ప్రధానత్వాత్” అని గీతవాద్య సృత్వ
 లయలను నాల్గింటి మొత్తమైన సంగీతమును గూర్చి చెప్పిన
 శాస్త్రమందు సంగీతమందలి ప్రాముఖ్యమైన గాత్రవీణ విశేషమే
 మొట్టమొదట వివరింపఁబడెను. కాలు లేనివానికి మఱగాలువలె
 గాత్ర ముపయోగింపఁ జాలనివాఁడు జంత్ర ముపయోగించుకొనును.
 స్వయముగా నోటిమాటల న్ధన యూహం దెలుప నవకాశము

తేనవుడు వ్రాత మొదలగు సంజ్ఞ లుపయోగించుకొనునట్లు గాత్రవీణ
 యుపయోగింపఁ జాలనవుడు యంత్రవీణ నుపయోగించుకొనును
 “వీణ శబ్దే” అనుటచేత ధ్వనిచేయు వస్తువు వీణ యనిపించుకొనును.
 మొత్తముపై నామరూపములచేత నూహ ప్రకటించు పదార్థవిశేష
 మ తయను పీణియయే. సర్వజగముం జతుర్విధాభినయాత్మకమే,
 కను నిజగమంతయను చేతినాత్మక గాత్రవీణయును జడాత్మకదార
 వీణయునుగా గాత్రవీణా దారువీణోభయ వీణాత్మకమైన ప్రపంచమై
 మహాసటుఁడు శివుని లీలాతాండవాత్మకమై, త్రిగుణాత్మకమై సవరస
 మయమయి యానందమయమయి సృష్టిస్థితి లయముల నొప్పారు
 చున్నది.

వేదశాస్త్ర ప్రమాణబుద్ధి

వడ్డస్వర ముచ్చరించి యంతకంటె హెచ్చునా యిగా ఋషభ
 స్వరమును బల్కునవుడుగాని తేక తగ్గుగా నిషాదస్వర ముచ్చరించు
 నవుడు గాని ముందుకు హెచ్చుగాఁగాని వెనుకకుఁ దగ్గుగాఁగాని
 కప్పవలెఁ దాఁటుఁగూడదు. పామువలె వెనుకకుఁగాని ముందుకుఁగాని
 ప్రాకవలయు ససఁగా స్వరమునుండి స్వరమునకు హెచ్చునవుడుగాని
 తగ్గునవు డెగ్గబాఁకుటగాని జారుటగాని శాస్త్రసంప్రదాయ సిద్ధము
 వెనుకకుఁగాని ముందునకుఁగానియదాత్రానుదాత్ర శ్రుతులంబకటించు
 నవుడు కప్పదాటులు వేసినవు డాస్వర మంతశ్రవణ రంజకము
 కానేరడని నారదముని మతము. ఉదాత్తము - అనుదాత్తము - స్వరి
 తము - ప్రచితము - నిఘాతము - ఈయెదును హెచ్చుతగ్గులుగా స్వరము
 నుచ్చరించు విధులు. ఉదాత్త స్వరితములు దీప్తియను సంజ్ఞగల
 జాతచే నుచ్చరింపవలయును. అనుదాత్త ప్రచిత నిఘాతములు మృదు
 జాతి నుచ్చరింపవలయును. దీప్తియను జాతి స్వరోచ్ఛారణమునందు

మృదుజాతి కోమలస్వరోచ్ఛారణమందు నుపయోగింపవలసినది. వేదములం బరించునపుడు మార్గిసంగీతమును మాత్రమే యథా శాస్త్రసంప్రదాయ పద్ధతుల ననుసరించి స్వరమండలి నుపయోగించి నియతముగా నాంగికాభినయము చేయవలసినది. దేశిసంగీత మనఁగా గీతవాద్య సృత్య లయలను దేశకాల పాత్రోచితముగా జనరంజనము కావించుటకన్న మతేవిధమయిన శాస్త్రసంప్రదాయ పద్ధతులతో నెంతమాత్ర మవసరము లేనేలేదు.

ఋగ్యజుస్సామాధర్వవేదముల కొఱకై మాత్రమే శిక్షా వ్యాకరణ చ్ఛందోజ్యోతిష నిరుక్త కల్పములను వేదాంగ పద్ధతు లుపయోగించవలసినది. వ్యావహారికములగు సంస్కృతాపభ్రంశ భాషావిశేషములను యథేచ్ఛముగా జనరంజకముగాఁ బరస్పరాభి ప్రాయము స్పష్టముగా నెల్లడించుకొనుటకన్న మతేప్రచీన మునికృత శాస్త్రనియమము లనుసరించినయెడల జనులకు మంచికిబదులు కీడు కాకమానదు. వేదములును వేదాంగములుం గేవల పరమార్థ సంపాదనమాత్ర ప్రయోజనములుగాని, లోకవ్యవహారమున కెంత మాత్రముం బనికిరాకుంటయేగాక, సాధన చతుష్టయ సంపన్నులు గాని ప్రాకృత జనులు వేదవేదాంగ నియమము లవలంబించినపు డుభయలోక భ్రష్టులు కాకతీరదు తీరదు. వేదవేదాంగవేత్తలగు మునులు లోకవ్యవహారమునకై యుభయలోక తారకములగు స్మృతుల న్దేశకాల పాత్రోచితములుగా నుపదేశించిరి. మనుష్యుల కెంతమాత్రము స్సంబంధించవుకనుకనే వేదము అపారుషేయములని ప్రతిపాదింపబడినవి. మునులు దివ్యులుగాని పాంచభౌతికోపాధికలవా రెంతమాత్రము న్నానేకారు. మునులకు మాత్రమే వేదవేదాంగము లుద్దిష్టములయినవిగాని ప్రాకృతజనుల కెంతమాత్రము న్నానేకాదు. “శుతేరివార్థం స్మృతి రస్వగచ్ఛత్” అనునట్లు వేదముల

యభిప్రాయము ననుసరించియే మునులు స్మృతులను లోకవ్యవహారము నడిపించుటకై కల్పించిరి. కాబట్టి లోకవ్యవహార సంగ్రహార్థమై దేశకాల పాత్రోచితముగా సర్వజనులకుం బరస్పరమైతి పుట్టించుటయే ముఖ్యప్రయోజనముగా సర్వజ్ఞులగు మునులు ప్రచురించిన స్మృతు లనుసరించి సంసారు లుభయలోకములం దరింపఁ గలరు. “యజ్ఞేనస్వర్గమకురుతే” సర్వలోకోపకారకమగు సహింసా వ్రతముకన్న స్వర్గము సంపాదించుకొనఁ దగిన యజ్ఞకర్మ మింకెద్ది యును లేదు. దైవభక్తిని బుట్టించి పరోపకారబుద్ధి నభివృద్ధికావించుటకై దేవతలకు విగ్రహములు కల్పించేదేవాలయములందుఁ బ్రతిష్ఠించి నట్లు జనుల కందఱికిం బరస్పరానురాగముం బుట్టించి సకలజనులకు స్మృతస్సంతుష్టి నభివృద్ధికావించుట కొఱకై “ఇషేత్వోర్జేత్వా” మొదలగు వేదవాక్యముల సర్వజ్ఞులుం బరమకారుణికులైన మునులు వెల్లడించిరి.

అవ్యక్తము న్నిత్యము కనుకనే యపౌరుషేయ మనంబడినది వేదశబ్దము. లోకమున జనులు వినుటకు సాధ్యమైన “ఇషేత్వోర్జేత్వా” మొదలగు వైదికశబ్దము దేవతకుఁ బ్రతికృతిగా నేర్పర్చఁ బడిన విగ్రహమువలెఁ గృత్రిమపౌరుష కల్పితముగాని యపౌరుషేయము నిత్యము నెంతమాత్రము న్గానేకాదు. కాబట్టి లోకమం దుచ్చరింపఁబడు వేదశబ్దము లన్నియును వ్యావహారికములగు సంస్కృతాక్షరభంశాది భావలవలెఁ గృత్రిమములుం బౌరుషేయము లేగాని యపౌరుషేయముల న్నిత్యములు న్గానేకావు. వెయ్యేల, పరోపకారముగాఁ దన తోడిపాటి జనులకు నమ్మతముగా నడుచుకొనని మనుష్యుఁడు పరించినవి శ్రుతిస్మృతులు కావు, లోకోపకారముగా నడువని కేవల కుక్షింధరుఁడు స్వార్థైకపరుఁడు వేదశాస్త్రముల స్తంభుడై

యుపదేశించుచు వంచకుడై జాతినీతులు కలవానివలెఁ దేనెపూసిన
 కిత్తివలెఁ బయోముఖ వివకుంభమువలె గోముఖ వ్యాఘ్రమువలె
 లోకులకు హాని చేయుచున్నాఁడు లోకోపకారముగాఁ బ్రవర్తించు
 సర్వ భూతదయాపరునకు మాత్రము తప్ప మనుష్యులలో జాతినీతి
 మర్యాదలు మతెవ్వనికి న్లేవు “కార్యాత్మికా వైఖరీ” కాఁబట్టి
 మనుష్యులు పఠించు వేదములు వైఖరీరూపములు కావున ననిత్య
 ములుం గృతిమములుం బౌరుషేయములే. “ప్రయోగోత్పత్త్యశాస్త్ర
 త్వాత్ శబ్దేషు నవ్యవస్థాస్యాత్” అనుపూర్వమిమాంసాసూత్రముం
 బట్టి శిక్షాదివేదపడంగపఠన నియమములు భస్మహోమములవలె
 వ్యర్థప్రపతిములు. కావున నవ్యక్త శబ్దస్వరూపములగు పరాపశ్యన్తీ
 మధ్యమశబ్దములే సాధువులుగాని నిక్కముగా వైఖరీ వ్యర్థప్రలాపమే
 కావున వేదవేదాంగము లన్నియును బరమార్థసత్యములు కావు.
 కాఁబట్టి సకలజనరంజక మగు నామరూపప్రకటన మాత్ర మొనర్చు
 టయే బుద్ధిమంతుల లక్షణము. ఋగ్వజుస్సామత్రయీవిద్య కంటె
 భిన్నములగు వ్యాకరణాది బౌద్ధ సాంఖ్యయోగ పాంచరాత్ర పాశు
 పతవిద్య లన్నియును స్మృతులలోఁ జేరి యనిత్యములు వ్యావహారిక
 ములు బౌరుషేయములే యైయున్నవి. ఇతిహాసములు పురాణములు
 కూడ మను వసిష్ఠస్మృతులవలె స్మృతులలోఁ జేరినవే. వేదవిరుద్ధ
 ములు వేదాంగాది విద్యలలోఁ బ్రతిపాదింపఁబడిన యంశము లన్నియు
 ననాదరణీయములే. కాఁబట్టి వేదమందుఁ జెప్పఁబడని ప్రాయశ్చిత్త
 ములు వైదికకర్మములం దాకస్మికములగు తుమ్ముట దగ్గుట మొద
 లగు నపవిత్రకార్యములకు విధించెడి ప్రాయశ్చిత్తములయి మడిమైలల
 విషయమై చెప్పెడు స్మృతులు జాత్యాచారములు విధించు స్మృతులు
 వర్ణాశ్రమధర్మములు విధించుస్మృతులు పాత్రాపాత్రములు విధించు
 స్మృతులు ప్రాయశ్చిత్త విధానము లన్నియును మొత్తముపై మంత్ర

బ్రాహ్మణాత్మక మగు వేదముతప్ప తక్కిన విద్యలన్నియు సనిత్యములుం బౌరుషేయములుం గనుక నట్టి శాస్త్రపద్ధతులలో వేదవిరుద్ధములగు పద్ధతులన్నియు నాచరణీయ విధులెంతమాత్రము న్నానేకావు. అనాది సంప్రదాయసిద్ధముగాఁ బరసబాఠసముల న్మొఱక నేటివఱకు వ్యవహరింపఁబడుచున్న మంత్రబ్రాహ్మణాత్మక వేదమునకు విరుద్ధములగు స్మృతిపురాణేతిహాసాదివిద్య లన్నియు ధర్మవిధ్యుక్తములు కానేకావు. “అనంతావై వేదాః” అనుటచేత వేదత్రయియందు చెప్పఁబడని యాచారములు వర్తమానకాలమందు ఖలములై కేవలమును స్మృతికర్తలగు మన్వాదిమునులకు మాత్రమే విదితములు కావున ఋగ్యజుస్సామంత్ర బ్రాహ్మణాత్మకములు ప్రస్తుతము వాఁడుకలో లేని వేదమూలము వేదాంగాదీతర విద్యాస్మృత్యుక్తములని యవలంబింపఁ గూడదు కూడదు. జగత్సృష్టికి మూలమగు వేదము లోకముకంటె భిన్నము కాకున్నను సకలజనులుం బరస్పరానురాగమున నిహపరములం దరించు మార్గమును మాత్రమే బోధించు చోదనాలక్షణము మాత్రమే సకలజనావశ్య కర్తవ్యధర్మమని సిద్ధాంతీకరించక తీరదు.

పిక-నేను-తామరస-వీలు మొదలగు కొన్ని శబ్దములకు వేదమందలి యర్థమునకు వేఱుగా మ్లేచ్ఛభాషయం దర్థములు కలవు. కావున నిక్క మాలోచించి చూడఁగా సనాదికాలము నుండియును గొన్ని యంశముల న్నొంద తొకనిం బోలి మఱొక్కడున్నప్పటికిని గాలవశముచేత నెవనిమట్టుకు వాఁడు తక్కినవానికంటె భిన్నుఁడు కాకమానఁడు. కావుననే “శ్రుతయశ్చభిన్నాః స్మృతయశ్చభిన్నా మహాఋషీణామతయశ్చభిన్నాః” అనుటచేతఁ బ్రతి మనుష్యునిమతమునకుఁ దగునట్లు వేదశాస్త్రములున్నవి. వేదశాస్త్ర విరుద్ధమగు సృష్టియే లేదు. కాబట్టి లోకమందు జరిగెడు సమస్తక్రియలు వాస్తవముగా

వేదసమ్మతములే వేదవిరుద్ధవస్తువు లుండనేయుండవు. కాబట్టి పంచేం
 ద్రియగ్రాహ్యములగు పదార్థము లన్నియును వాస్తవములే మఱి
 యును వేదచోదితధర్మములే. వేదములందు చెప్పబడని పదార్థములు
 లోకములో లేనేలేవు మఱియు లోకములో నున్న సంగతులన్నియు
 వేదములోఁ జెప్పబడినవే కాబట్టి లోకములోఁ దప్ప లేకలేదు.
 “వేదాశ్శాస్త్రం ధాతాయథాపూర్వమకల్పయత్” అనుటచేత
 నీ ప్రపంచమంతయుం జోడనాలక్షణ ధర్మస్వరూపమే కనుకనే
 “శునిచ్చై వశ్వేపాకేచపండితాః సమదర్శనః వాసుదేవః సర్వమితి
 సమహాత్మాసుదుర్లభః ఆత్మై వేదగ్ంసర్వమ్” అని తెలిసిన బుద్ధి
 మంతులు సర్వజనసములై రాగద్వేషములు లేక జీవన్ముక్తులై
 బ్రహ్మసందాబ్ధి నోలలాడుచుందురు. “జ్ఞానలవ దుర్విదగ్ధం బ్రహ్మేపి
 సరం సరంజయతి” అను తీరునఁ దెలిసీ తెలియని మనుష్యులకు
 మాత్రమే హేయాదేయ ద్వైతభేదజ్ఞానము బాధించు చుండును.
 కనుక నట్టి సంసారులకు మాత్రమే యీ యష్టాదశవిద్య లుపదేశింపఁ
 బడినవి “నాద్వైతజ్ఞానవతః కర్మాణివిధీయన్తే” అను తీరున బుద్ధి
 మంతులకు బుద్ధిగఱపుట సూర్యునకు దివ్య వెల్లు చూపుటవలె వ్యర్థ
 శ్రమము కావున నీ యష్టాదశవిద్యలు భ్రమోపహతులగు సంసారి
 జనులకు మాత్రమే యుద్దిష్టములు కావున “ఉష్ణమష్ణేన శీతలమ్”
 అను తీరుగాఁ గల్లలగు నష్టాదశవిద్యలుకల్ల జనులకు మాత్రమే నిక్క
 ములగుచున్నవి. “మాయామాత్ర మిదం విశ్వమద్వైతం పర
 మార్థతః బ్రహ్మసత్యం జగన్మిథ్యా” అను తీరుగా నాత్మత్వపునకుఁ
 దనకంటె వేఱుగా జగమే తోచదుగనుక నట్టి జీవన్ముక్తునకు విధి
 నిషేధశాస్త్రబోధ గగనారవింద వర్ణనమువలె వ్యర్థము, కావున
 మిథ్యయగు జగమునఁ దోచు వేదశాస్త్రములన్నియును మిథ్యలే
 యైనప్పటికి నట్లే లగ్నిం బ్రజ్వరిల్లఁజేసి లోకోపకారకమగు వంటక

ములం బన్ని మఱి యా యగ్గితోనే రూపుమాసిన చందమున నీ యష్టాదశవిద్యల జనులకుఁ బరమార్థబుద్ధి నిచ్చి యా జనుల యుపాధులతోనే తాముకూడ నశించుచుండునని తెలిసిన మునులు వేద శాస్త్రములు పరమార్థసంపాదన సాధనములుగా న నాదికాలము నుండియు నుపదేశించుచున్నారు. కాఁబట్టి యష్టాదశ విద్యారహస్య వేత్తలగు కోవిదులుమాత్రమే “పదార్థతత్త్వ జ్ఞానాన్ని శ్రేయసా వాప్తిః” అను కీరున భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యములంది జీవన్ముక్తులగు చున్నారు. “ఆత్మావాలరే జ్ఞాతవ్యోమన్తన్యో నిదిధ్యాసితవ్యః” అను తీరుగా విద్యల నెఱిగి ధర్మమాచరించి లోకులం దరింపించి తాఁ ద రించువాఁడే నిక్కముగాఁ బుట్టిన సార్థక్యము. కాఁబట్టి వ్యర్థవితర్క మున మిథ్యాదృష్టి వహించక సర్వసాధుజనోపకారక మగు ధర్మ మార్గముం బోధించు వేదశాస్త్రప్రవాక్యప్రమాణైక శరణ్యులయిన జనులుమాత్రమే మనుష్యు లనందగినవారలై యొరులం దరింపించి తాము తరింతురు తరింతురు. సాధుజనోపకారకమగు పనియంతయును వేదశాస్త్రసమ్మతమే. మోచేతి కంకణమున కద్దమేలా యను సామెతగా సజ్జనసంతోషకరమగు పనికి వేదశాస్త్రప్రమాణ మరయ నేలా? వేదశాస్త్రము లన్నియును సజ్జనరంజక క్రియాహపముగా మూర్తిభవించుచున్నవి. సర్వజనులకుం బరస్పర ప్రేమానురాగములం బుట్టించు విధమంతయు నేదశాస్త్రవిహితమే. జనుల కన్యోన్య ద్వేషమును బుట్టించు విధమంతయును వేదశాస్త్ర ధర్మవిరుద్ధమే.

మంత్రబ్రాహ్మణాత్మకశబ్దముతప్పఁ దక్కినవేదాంగమట్కూది సకల శబ్దములుం బౌరుషేయము లవైదికములు స్మేచ్ఛితము లప్రభంశ వ్యావహారికభాషాపదములే. దేవతలువిగ్రహముల నైలుఁ బడినట్లు పరమార్థము ఇషేత్వాది వైదిక శబ్దముల న్మూర్తిభవింపఁ బడుటచేత మంత్ర బ్రాహ్మణాత్మక వేదభాషయుం గూడ తాక్షిక

భావవలె నప్రభంశమే. కావున వైఖరీ శబ్ద విధానమంతయు ననగా
 ఛందో భాషాత్మక వాఙ్మయ మంతయు ననిత్యముం బొరుపేయముం
 దుచ్చము స్మర్యమేకాని నిక్కముగా నపొరుపేయ మెంతమాత్రము
 న్నానేకాదు. ఆకాశము దిక్కులం బృథివ్యప్రేజో వాయ్వాత్మక
 సమస్తవస్తువులం దంతట సంతర్బహిఃపూర్ణమై మఱి సర్వలోకముల
 కాధారమయ్యు నతీంద్రియమై యనిర్దిష్టమై యున్న తీరున నాద
 బ్రహ్మము సర్వజగదంతర్బహిఃపూర్ణమై సర్వచ్ఛందోభాషావాఙ్మ
 యమున కంతకు నాధార మైనప్పటికిం ద్రయాతీతమై యనిర్దిష్టమై
 నిత్యమై సత్యమై దివ్యమై యపొరుపేయమై సర్వజనాపరోక్షాను
 భూతమై విష్ణు స్వరూపమై ద్విగేశకాలానవచ్ఛిన్న స్వయంప్రకాశమై
 వెలయుచున్నది. కాబట్టి యాకాశమే సర్వజన ప్రత్యక్ష దేవుడు,
 దేవుడు. భావనం బట్టి జగ మంతట నాకసమే నిండియున్నప్పటికి
 జగమునుండి యాకసమును వేలుచేసి యగపర్చ వీలులేనట్లు నాద
 బ్రహ్మమే జగమంతట నిండియున్నప్పటికిం దచ్చబ్ద వాచ్యమగు నప్పర
 మాత్మను జగమునుండి వేలుచేసి చూపింప శక్యముకాదు. కావున
 వాఙ్మయ మంతయును వేదమే యైనప్పటి కిద్ది వైదిక శబ్దముని నిర్దే
 శింప నలవికాదు. కాబట్టి యే యే దేశ జను తేయే శబ్దములను
 వేదములని భావించుకొనుచున్నారో వారివారి కా శబ్దములే క్రిందు
 మీఁదులు కుడి యెడమలు ముందు వెనుకలుగాఁ దోచుచుదిక్కులవలెఁ
 దోచుచున్నవి. “చోదనా లక్షణోధర్మః” అను సూత్రమందలి
 చోదనమను కదమునకు వేద విహిత కర్మ మర్థము. మొత్తముపై
 వేదమనఁగా యథార్థ వస్తు బోధక జ్ఞానమగు ప్రమితి “ప్రమితి విష
 యాః పదార్థాః” అనుటచేత వివేకమువల్ల సత్యాసత్య వస్తు జ్ఞానము
 కలిగి మనుష్యులు సకల లోకోపకారకమగు సత్కర్మము నాచరించి
 తాము తరించి తమతోడివాటి భనుల నిహపరంబులం దరింపఁ జేయఁ

గలరు. మఱియుం బరమార్థముం బోధించు వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిసయ చతుష్టయమే ఋగ్యజు సామాధర్వణ వేద చతుష్టయమని తేలిన ఫలితార్థము. వాచికాభిసయ స్వరూపమే స్వరకాల స్థాన ప్రయత్న జన్య వైఖరీ శబ్దమంతయును, శ్రుతి స్మృతి పురాణేతి హాస కావ్యాది వాఙ్మయ మంతయు నై యున్నదని సిద్ధాంతీకరింప వలయును వలయును. “అర్థస్తు విధిశేష త్వాద్యథాలోకే” అను పూర్వమీమాంసా సూత్రమును బట్టియు “యథాలోక స్తథా వేదః” అను నార్యోక్తిం బట్టియు లోకములో నాడుకొనుచున్న భాషా ప్రపంచమంతయును మఱి లోకములో నున్న మనుష్యుల సదుపశ్యన్నియును వేదములో నున్నవియే, మఱియుం బురాణోక్తములగు సప్తకోటి మహామంత్రములు స్మృతి యా మంత్రములం బట్టి పుట్టిన యపరిమిత సంఖ్యాకములగు నుపమంత్రములును ననుసరించియే ఘాత భవిష్యద్వర్తమానకాల మనుష్యుల యాచారములు ప్రవర్తిల్లు చుండును గావున లోకములో నందఱు మనుష్యు లాస్తికులే గాని నాస్తికు లెవ్వరు న్లేరు తమ తమ మతముల సరిపడని వార లొకరి నొకరు కిట్టక నాస్తికులనియుం బావండులనియు న్నిందించుకొను చున్నారు గాని వాస్తవముగా భగవంతుని సృష్టిలోఁ జేతినవారందఱు న్భాగవతులే “హరిమయము కాని వస్తువు పరమాణువులేదు” అను భాగవతోక్తిం బట్టి లోకమంతయును వేదోక్తమే మఱియుం జనుల యాచారము లన్నియు వేద విధ్యుక్తధర్మములే మఱియును వేద మందుం జెప్పబడనివియు మఱియుదై వకల్పితములు కానియవియును లోకమం దే కర్మలయినను బ్రవర్తిల్లనే ప్రవర్తిల్లువు కాబట్టి “వాసు దేవః సర్వమితి సమహాత్మా సుదుర్లభః” అను తీరున మంచివారికి లోకమంతయును మంచిగానే తోచును. “సంశయాత్మా వినశ్యతి” అనునట్లు ఇదాయదాయని వితర్కము కలవాఁడు నిశ్చయాత్మ కాతే కుభయలోక భ్రష్టు కాకమానఁడు, మానఁడు.

“శూర్యేణజుహోతి” దేవతలకు హవిస్సు చేటతో సమర్పించవలయును, హవిర్ముఖ్యకారణము చేట యనుటలో హవిస్సు వంటచేగలుగునుగాని చేటవలనఁ బుట్ట దై నప్పటికి దేవతా హవిర్దానమునకుఁ జేట ముఖ్యసాధనముగా వేదము ప్రతిపాదించుచున్నది. వేదము ప్రభు సమ్మితము, వేద మెందు కిట్లు ప్రతిపాదించవలయుననిగాని వేదవిధి యసందర్భమనిగాని యనరాదు. వేదవిధిని తర్కింపరాదు. ప్రభునాజ్ఞానుసారము నడచుకొనవలయునుగాని ప్రభు వేల యిట్లాజ్ఞాపించెనని ప్రభునాజ్ఞ తర్కింపఁగూడదు. వేదచోదిత విధినిషేధములను సర్వజ్ఞులయిన మునులు జగదుపకారమునకై స్మృతిముఖమున వెల్లడించిరి. కావున “మహాజనోయే న గతఃసపంధా” అను తీరున మును లాచార్యులుం గేవల లోకోపకార పరాయణులు వేదవేదాంగ వేత్తలగు పెద్దల యుపదేశము న్ముక్కుకొనినడుచుకొన్న జను లుభయ లోకములం దరించెదరు. ఆప్రోపదేశము న్ముక్కుక స్వతంత్రించి యెంత తర్కించుకొన్న నెంతటి తెల్విగఁబాడె నను శ్రేయోమార్గము న్ననఁజాలకతత్త్వతో వంబడిచెడఁ మానఁడు. “అగ్నిర్మూర్ధా” అనుమంత్రము “మూర్ధాగ్ని” అని తలక్రిందు చేసినప్పటి కర్థము చెడకున్నట్లు మార్చి పఠింపరాదు యథాస్థితిగా మంత్రము పఠించినప్పుడే మంత్ర పఠనలాభ ముండును. మంత్రపదము లర్థము చెడదని తార్కాణుగాఁ బఠింపఁగా లాభమునకు మాఱుగా నష్టము కలుగకతీరదు. కాఁబట్టి “వాక్యనియమాత్” అని ముని ప్రతిపాదించెను “అగ్నిదగ్గీన్విహర బర్హి స్త్రణీతే” అను మంత్రమున కోయగ్గీధుఁడా యగ్నులచెంత విహరించుచు బర్హిస్సుల న్నెఱపుమని యర్థ మీవిధి యాయగ్గీధున కామంత్రము నివసకముందే తెలిసినప్పటి కామంత్రము నివసకతీర దిందువలన వేదార్థ విచారణ మనావశ్యకమనియును గేవల పఠనము మాత్రమే వేదమంత్రమునకు ముఖ్యప్రయోజనము. శబజానము

సంపాదించుకొనుటకై యర్థ మెఱుంగక కేవల వేదమంత్ర పఠనము
కావించువాఁడు గంధపుచెక్కల న్మోయు గాడిదయని పెద్దలు శబ్ద
జ్ఞానము లేనివానిని గర్హించిరి కాని వారి ముఖ్యాభిప్రాయము కేవల
వేదమంత్ర పఠనము మాత్రమే ముఖ్య పుణ్యజనక హేతువనియే
పండిత సిద్ధాంతము “అవిద్యమానవచనాత్” లేనివస్తువులం గూర్చి
వేదము చెప్పటచేత ససఁగా “చత్వారి శృంగాత్రయో అన్య
పాదాః” అనియును “ఓషధేత్రాయన్వ” అని యచేతన వదార్థము
లను సంబోధించుట చేతను వేదమంత్రముల కర్థ మేదియును నిర్దేశింప
వీలుకాదు కనుకఁ గేవలము వేదము అన్యథాకాక గురూపదేశముగాఁ
బఠించుటచేత మాత్రమే యపూర్వ స్వర్గ ఫల మబ్బును గాని నిక్క
ముగా వేదార్థము తెలసికొనుటకుఁ గాని వేద మిట్లు విధించుచున్న
దని శ్రౌత కర్మము లాచరించుటకుఁ గాని మనుష్యులు సమర్థులు కానే
కారు. మేఘగర్జితమువలెఁ గేవల ధ్వన్యాత్మకమగు వేదశబ్దము నిక్క
ముగా నే యర్థమును గాని మఱి కర్మమును గాని తెల్పనే తెల్పదు.
మునులు లోకోపకారమునకై శిక్షా వ్యాకరణాది స్మృతి మూల
మున వేదార్థమును మఱి వైదిక కర్మములను గల్పించిరని పండిత
సిద్ధాంతము, “శ్వేనేనయతజేత పశునాయజేత” డేగను జంపిగాని పశు
వును జంపిగాని యజ్ఞము చేయవలయు నని యర్థము చెప్పఁదగదు,
మఱి యా రెండు మంత్రములు పఠించు వానికి మొదటి మంత్రము
డేగవలె వాని శత్రువులం జంపుననియును రెండవ మంత్రము మేఱ
మొదలగు పశువులవలెఁ బాలిచ్చి పోషించుననియు సభిప్రాయ మిచ్చు
చున్నవి. కాబట్టి దృఢ ధారణోపాయముగా జ్ఞప్తి సాధనముగా
మేధను నిల్పుకొనుటకై వాక్కులకు ప్రకృతి ప్రత్యయ విభాగమును
బదచ్ఛేద పాదయతి ప్రాసశబ్దాలంకార నియమము నుదాత్తాది
స్వర ప్రాస్వాది కాలవ్యంజనాద్యక్షరాను నాసికాది ప్రయత్ననియమ

మును లోక వ్యవహారము నడుపుటకై ధర్మ సంగ్రహార్థమై పదార్థ తత్వబోధకై నిరుక్త జ్యోతిష కల్పములు కల్పితము లయినవి గాని వాస్తవము ఋగ్వజు సామవేద మంత్రములు సముద్రఘోషవంటి యొక యఖండ శబ్దము జగత్సృష్టితోనే సహజముగాఁ బొడమి యాకాశమువలె నిత్య నిర్వికారమై యనాదిసంప్రదాయముగా గురు పరం పరోప దిష్టమయి వచ్చుచున్నది. కాఁబట్టి మంత్రము పఠన మాత్రముచేతనే స్వర్గదాయకమగుచున్నది. శిక్షాది వేదాంగ షట్కము వేదత్రయీ దృఢ ధారణమునకై త్రోవయందు క్రోశాది దూరమును దెల్పు రాశ్వలఁ బామర బోధకములుగాఁ గల్పితము లయిన గుఱుతులు, మంత్రము లెస్సగా ధారణమైన పిమ్మట భోజ మైన పిమ్మట విస్తరాకువలె వేదాంగ షట్కము ననలద్రోయవలసి నదే, యథార్థజ్ఞాన మబ్బిన పిమ్మట సకల వేదశాస్త్ర విహితాచార ములతోను మఱి సకల వర్ణాశమాచార ధర్మములతో నినుమంతయుం బ్రయోజనము లేదు కనుకనే “నాద్వైత పతః కర్మాణి విధీయంతే” యను నాచార్యోక్తి ప్రవర్తించెను. అపౌరుషేయ శబ్దమునకుఁ బౌరు షేయములగు శిక్షాది శాస్త్రము లెంతమాత్రము నివేచింపఁజాలవు చాలవు. తక్కిన మనుష్యులవలె శ్రోత్రియులు కూడ భ్రాంతులేకాని యథార్థ వేత్తలగు మునులు కానేరరు.

స మ తా సి తి

“చోదనా లక్షణోధర్మః” అను వాక్యమునఁ జోదనాశబ్దమునకు స్వర్గమర్థము మఱియు ధర్మ శబ్దమునకు స్వర్గమును బొందించు సాధన మర్థము. మఱియును స్వర్గ మనఁగా జననమరణాత్మక సంసార దుఃఖములేని స్థితి. అహంకార మమకారాత్మకమగు స్వార్థపరతయే సకల సంసారదుఃఖమునకు ముఖ్యకారణముకావునస్వార్థపరతయొక్క

తేమియే స్వర్గస్వరూపము. అభీష్టఫలము సిద్ధించుటకై సకోర్కే భావన యనిపించుకొనును. శబ్ద ముల కన్నింటి కర్థము లన్నియును భావనంబట్టియే వెల్లడింపఁబడు చున్నవి. కాఁబట్టి “యాదృశీభావనాయత్ర సిద్ధిర్భవతితాదృశీ” అను సట్లు తన భావనానుసారార్థముల కనుగుణములగు పదములు మఱి తత్పదార్థానుసారముగా సభీష్టా పూర్వ స్వర్గఫలమును మఱి శబ్దాత్మకవేదమును వివరించు వేదపదం గములును గృతిమకల్పనములు జావునఁ బురుష ప్రయత్న కృత ములే గాని పంచభూతములవలె సహజములు కావు కావున సహం కార మమకారాత్మక సంసారమంతయును భ్రాంత భావనాజన్యమే గాని నిత్యా పౌరుషేయ ప్రకృతి పురుషులవలె నెంత మాత్రము స్సహజ సిద్ధము కానేకాదు. కనుకనే వేదశాస్త్రము లన్నియును లోకవ్యవహార ధర్మసంగ్రహార్థమై మునులు పన్నిసబన్నికలే కాఁబట్టి యొరుల సుఖపెట్టినంగాని తనకు సుఖము దక్కదు గనుక దేశకాల పాత్రాను సారముగా వాచికాంగికాహార్య, సాత్త్వికాభిషయము లొసర్చి లోకరంజనము కావించి హాయిగాఁ దన బ్రతుకు న్నొస సాగించుకొను నుపాయములను శ్రుతిస్మృతి ముఖముల స్సర్వజ్ఞులగు మునులు దేహధారుల కనాదికాలమునుండియు బోధింపఁ జొచ్చిరి. కాఁబట్టి వేదశాస్త్రముల కవిరోధములగు తెన్నుల న్దన బుద్ధి సరసి లోకరంజనము లగు చతుర్విధాభిషయము లొసర్చు మనుష్యుని జన్మము సార్థకము. అట్టిసర్వభూత దయాపరుఁడు సకలలోక రంజకుఁ డగు మనుష్యుఁడే ముమ్మాటికిం గృతార్థుఁడు కృతార్థుఁడు.

“యాదృశీభావనాయత్ర సిద్ధిర్భవతితాదృశీ” అను విధమున గాఢముగాఁ దలంచిన తలంపునుబట్టి జగత్కార్యము లన్నియును జరుగుచుండును. నిక్కముగా మనోభావనమే నిఖిల జగద్దూపముగాఁ బరిణమించుచున్నది. ఈ భావనము పశుభావనమనియు వీరభావన

మనియును దివ్యభావన మనియును మూఁడు విధములు. పశుభావన
మనఁగా వేదశాస్త్రజ్ఞానము. వీరభావనమనఁగా ధర్మాచరణము.
దివ్యభావమనఁగా నష్టైశ్వర్య సంపాదకయోగము. ఈ మూఁడు
భావనలచేతను బుద్ధిమంతుడగు మనుష్యుఁడు ధర్మార్థ కామమోక్ష
ములను చతుర్విధ పురుషార్థములను సంపాదించుకొని కృతార్థుఁ
డగును. “గీతిషుసామాఖ్యా” అను పూర్వమీమాంసా సూత్రమును
బట్టి నామరూపాత్మకజగత్క్రియారూప మంతయునుచతుర్విధాభినయా
త్మక సంగీతరూపమైభగవత్సంతుష్టికై మంత్రరూపముగావినియోగపడు
చున్నది. “గీతేనప్రీయతేదేవః” అను పురాణోక్తిచేత సర్వభూత
సంతోషదాయకములగు నామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయాత్మకము
లైన వేదమంత్రము లన్నియును భగవత్ప్రీతికొఱకై సకలజనరంజక
ములగు తీరున నామరూప విశేషము లన్నియును సజ్జను లుపయో
గించెదరు. మును లందఱును సకల వేదశాస్త్రములను సర్వజనోప
కారముకొఱకై యుపదేశించిరి. వేయేల, లోకోపకారపరాయణులగు
సజ్జనుల త్రోవ కడ్డుతగులు క్రూరకర్మముల వేదశాస్త్రము లెంత
మాత్రము నోబ్బింపనే బోధింపవు. జీవహింసను స్వార్థపరులగు ధూర్త
జను లాచరించుచు “పశునాయజేత” అను మంత్రమున యజ్ఞమునకు
జంతువులం జంపవలయునని శ్రుతుల కపార్థము చెప్పుచున్నారు.
“జాతిః” అను సూత్రమునుబట్టి “అగ్నిఃబ్రాహ్మణః” బ్రాహ్మణుఁ
డగ్ని యన్నట్లు వేదశాస్త్రములందు జీవహింసను ప్రతిపాదించు
శబ్దము లన్నియును గౌణము లర్థవాదమాత్రములే కాని నిశ్చయ
ముగా వాస్తవములు కానేకావు. అపూర్వము న సనుభూతమగు
పదార్థమును భావించుటయే తటస్థించదు కాబట్టి యపూర్వమగు
స్వర్గమును “స్వర్గకామోయజేత” అనునప్పుడు స్వర్గమనఁగా సంసార
సౌఖ్యమే కాని యలౌకిక మననుభూతమగు గగనారవిద ప్రాయమగు

ధూర్జటనకల్పిత పరలోక సౌఖ్యము కానేకాదు. గతజన్మములు భావి జన్మములు స్వర్గసరకములు దేవతలకు విగ్రహములవలె లోకోపకారక కర్మములను హెచ్చరించుటకై మాత్రమే పామరబోధకై మునులు వేదశాస్త్రములం బ్రతిపాదించిరి. వాస్తవముగా “మన ఏవమనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః” అను రీతిగా మనోభావనముకన్న వాస్తవముగు పదార్థము ముమ్మాటికిని లేనేలేదు. నామరూపాత్మక జగమంతయును సచ్చిదానందలక్షణ పరబ్రహ్మమును నిక్కముగా మనోభావనాత్మకమే. అపూర్వఫలముగు స్వర్గలాభమునకై మంత్రపఠనమాత్రమే ముఖ్యము. యజ్ఞాది శ్రౌతకర్మము గౌణముగాని నిక్కముగా భోజనమునకుఁ బరిపేచనమువలె నౌపచారికముగాని యవశ్యకర్తవ్య మెంతమాత్రము న్నాదు. నాద బ్రహ్మముయొక్క ప్రతిఫలము మంత్రబ్రాహ్మణాత్మ వేదము కనుక నిక్కముగా వేదశబ్దములు పౌరుషేయము లనిత్యములు నీడలవలెఁ జీకటివలె మిథ్యలుగాని యెంతమాత్రము న్వాస్తవములు కావు.

ఛందోబద్ధమ ఋక్కు కేవల వచనరూపము యజుస్సు గీతి రూపము సామమని వేదములు మువ్విధములుగా విభజింపఁబడినవి కాని నిక్కముగా ఋగ్యజు స్సామ మంతములు మూఁడును శ్రవ్యశబ్దములుం దేవతా ప్రీతికై యుద్దిష్టములు కావున సంగీతాంతరూపములే. సంగీత మనఁగా శ్రోతృజన చిత్త రంజకమే కాని నిక్కముగా త్రికరణ క్లేశకారణ శ్రౌతకర్మ చోదక నామరూప విశేష మెంతమాత్రము న్నాదు. కాబట్టి జగ దుపకారకములగు సత్య దయా శౌచముల శడ్డము లగు వశుహింసాది క్రూరకర్మములను విధించు శ్రౌత కర్మము సర్వజ్ఞులగు మునుల కేమాత్రమేని స్వర్తింపఁ బడఁదగినది సంసారుల కెంత మాత్రము వ్దగదు తగదు. “అహింసా ఫరమో ధర్మః” అను లోకోపకారక మగు స్వార్థత్యాగముచేతఁ

బ్రజానురాగమును సంపాదించుకొని యిహపరములం దరించు సాధనముగా మునులచేత వేద్యతయి కల్పింపఁబడెను. కనుక వేద మపౌరుషేయమనియు నిత్యచునియుం బ్రహ్మాత్మకమనియును జెప్పెడి శ్రుతిస్మృతు లన్నియు నర్థవాదములుగాని యధార్థములుకావు. శిక్షానుసారముగా వేద మభ్యసించుచుఁడు స్వార్థపరుడై జనులను బాధించు సంసారమునకు దవ్వగును గావున సకలజనరంజక సంగీతాత్మక వేదనాదబ్రహ్మోపాసన మవశ్యక ర్తవ్యమని మునులచేఁ బ్రతిపాదించఁబడెను. నాదబ్రహ్మ తన్మయుఁడగువాఁ డొడలుమఱచి పాడుచాడుచుండునుగనుక స్వార్థపరతచేతఁ గూడుగుడ్డలకొఱకుగాని మఱి యితర భోగములకై కాని యొరుల న్బాధింపనేరఁడు కావున “గీతనప్రీయతేదేవ” అను విధముగా నాదబ్రహ్మోపాసకుఁడు లోకరంజకుడై లోకమయఁడైన దేవునియొక్క యనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడై పరమభాగవతుడై యిహపరములం దరించును దరించును.

“శబ్దానరే కర్మభేదః కృతానబద్ధిత్వాత్” అనుటచేత యజతి-దదాతి-దహోతి యను కర్మరూపములగు నీమూఁడుభావనలఁడు స్వార్థత్వాగమే విధింపఁబడుచున్నది. కనుక వేద మను భావన గుఱ్ఱమెక్కి సంసారాటవి న్దాటవలయును. “మన ఏక మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః” అనుట బట్టి స్వార్థత్వాగముచేతఁ జిత్రశుద్ధి కావించుకొని కేవల లోకోపకారకములగు సత్యదయలనే సంతతమును భావించుకొనుటయే పరమభాగవత ధర్మము. జీవహింస చేయుటయే సంసారము. స్వార్థత్వాగమే మోక్షము “త్యాగేనై కే అమృతత్వమానశః” అనుటచేత సకల లోకానుగ్రహ సంపాదన హేతువగు స్వార్థత్వాగమును హెచ్చరించు వేదనాదబ్రహ్మోపాసనమే పరమభాగవత ధర్మము. పరమభాగవత ధర్మమగు లోకోప

కారక ప్రవర్తనముం దెల్పు నామరూపాత్మక క్రియఁన్నియును వేద
స్వరూపములే. సకల జనానురాగమును సంపాదించుకొనుటకన్న
స్వర్గము మఱివేతలేదు. పెక్కలా- స్థూలసూక్ష్మరూపమగు
నీజగముకన్న వేతేపదార్థ మెద్దియ నైనేలేదు. ఈజగత్తుయొక్క
సూక్ష్మకారణ స్థితియే దైవము స్వర్గమును యధార్థముం బరమార్థ
మునువాస్తవమును మఱియు నీస్థూలజగమే కార్యమునుమిథ్యయును
బ్రతిఫలితమును విపరీతమును భ్రాంతికల్పితమును స్వార్థపర తాత్మక
త్వప్రాప్రకోపిత సంసార క్లేశజనకమును గావునస్వార్థపరతమాని సకల
జనోపకారముగా నడుచుకొని తనతోడిపాటి జనుల యనుగ్రహమును
సంపాదించుకొనుటచేత సుఖముగా బ్రతుకు నుపాయమునే వేదశాస్త్ర
ముఖముల న్సూక్ష్మదృష్టిగల భగవత్కవులయిన వ్యాసాదిమహర్షులు
బోధించిరి. కాబట్టి వేదశాస్త్రములయొక్క ముఖసారము లోకోప
కారక ప్రవర్తనము నభివృద్ధి కావించు సత్వదయల ననుసరించి మను
ష్యులు సరమభాగవత్తులై సకలజనరంజకులై యిహపరములం
దరి చుటయే. వేదశాస్త్రములందు ప్రతిశబ్దమునఁ బ్రత్యక్షరమున
ఫలితార్థము లోకోపకార మెఱిగించు సాధనవిశేషమే కావున వేద
శాస్త్రములకు సకలజనరంజక క్రియ నొనర్చు సంశయనే ప్రతిపాదించు
సర్థముకన్న నితరముగూర్థము చెప్పవాఁడెంతమాత్రముం బండితుఁడు
కానే కాఁడు ఇంత దొడ్డితిరుగుడేలా? వేదము పౌరుషేయము కానీ
లేక యపౌరుషేయము కానీ నిత్యముకాని లేక యనిత్యముకానీ
ఖండవాక్యముకానీ లేక యఖండశబ్దముకానీ యర్థవంతముకానీ లేక
డిథి డఫిథాది శబ్దములట్లు కేవల ధ్వనిమాత్రమై యేయర్థమును
సూచింపకపోనీ కారణము కానీ లేక కార్యముకానీ యెవ్విధముగా
నేదేశవాసులచే నెట్లైన నుచ్చరింపబడనీ ఆదిమధ్యాంత కాలా
భీతముకానీ లేక సృష్టిస్థితినిశముల జెందనీ వర్తమానకాలమందే

శబ్దసమూహము వేదమని యే యే దేశప్రజలచేత వ్యవహరింపఁబడు
 చున్నదో యట్టి శబ్దసమూహ మంతయును మొత్తముపై లోకోప
 కారాక ప్రసర్తనమును సకలభూతదయను సూన్యతమును మఱి
 యిహపరలోక సంతరణోపాయమును దల్లిదండ్రులు పిల్లలకువలె
 మనుష్యుల కంఠటికి నివహితమును మాత్రమే యుపదేశించు నభి
 ప్రాయ మిచ్చుచున్నదని బుద్ధిమంతులు తప్పక గ్రహింపవలయును.
 మఱియు సనాదికాలమునుండియును నానావిధ శాస్త్రరూపముగా
 భవిష్యజ్ఞనులకు భయసంతారక ధర్మమార్గమును నామరూపాత్మక
 ముగా విని కని నేర్చుకొనఁదగిన రీతిగా మునులనియు సర్వజ్ఞులనియు
 సతీంద్రియ ద్రవ్యులగు ఋషులనియు స్మేటి కవిశిఖామణులనియు
 బేర్కొనఁబడిన వివిధజనులు తమపిల్లలకు సహజప్రేమచేతఁ దెల్పిన
 మంచి యంతయును వర్తమానమున శాస్త్ర మనంబడుచున్నది.
 మఱెద్ది యెట్లున్నను వర్తమాన భావికాలోపయోగకరములు సకల
 లోకోపకారకములగు ప్రాచీన శాస్త్రపద్ధతుల నేర్చుకొని ప్రాచీనుల
 కంటెఁ గ్రొత్తకొత్త మార్గముల ననిపెట్టఁ జాలిన బుద్ధిమంతులు
 లోకోపకారకములగు తీరుగా నానాశాస్త్రముల దేశకాల పాత్రోచి
 తములుగాసరిపెట్టుకొనుట ప్రస్తుతమున సవశ్యక రవ్యము క రవ్యము.
 వేదశాస్త్రములు గాలివంటివి - యేజనుఁ డెంతగాలిం బీల్చుకొని
 జీవించఁగలఁడో యాసంగతి వానికే తెలియును గనుక బ్రకృత
 కాలమునకుఁ దగినవిధముగా వేదశాస్త్రపద్ధతు లన్నియును స్వభావ
 ముగా వ్యవహరింపఁబడుచునే యున్నవి యూపిరి తీసికొనుట స్వభావ
 మయినట్లు తన కెద్ది సౌఖ్యకరమో యా మార్గమును వెదకుకొనుట
 ప్రతి జంతువునకును సహజ ధర్మమే. దేశకాల పాత్రానుసారముగా
 నేది యెట్లు జరుగవలయునో యట్లే జరుగుచుంట్ల యంతయును వేద
 శాస్త్ర చోదితమే. భూత వర్తమాన భవిష్య జ్ఞగ్త్యయలన్నియును

వేదశాస్త్ర చోదితములే నిక్కముగా వేదశాస్త్ర విరుద్ధముగా నేపని
యును భూత భవిష్యద్వర్తమానకాలములందు జరుగనే జరుగదు.
కాబట్టి వేదశాస్త్రము లనఁగా సకల జగత్కార్యములకు న్నారణమగు
దైవమే.

“దైవాధీనం జగత్సర్వం మంత్రాధీనంతుదైవతమ్ తస్మంత్రం
బ్రాహ్మణాధీనం బ్రాహ్మణో మమదేవతా” అను శ్లోకమునందు
మంత్రమనఁగా యథార్థజ్ఞానము, యథార్థజ్ఞానము గల దేహి
బ్రాహ్మణ శబ్దవాచ్యుఁడు యథార్థజ్ఞానము గలిగిన ఫలము భూత
భవిష్యత్కాలచింత యొక్కింతయును లేకుంట “ఎప్పటి కెయ్యది
ప్రస్తుత మప్పటి కా మాటలాడి యన్యుల మనసుల్ నొప్పింపక తా
నొవ్వక తప్పి చుక తిరుగువాఁడు ధన్యుఁడు సుమతీ” అనునట్లు తన
సౌఖ్యముకై తన తోడిపాటిజనుల యనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడై
యొరులను సుఖపెట్టి తా సుఖపడు నుపాయము మంత్రమనఁబడు నట్టి
మంత్రోపాసనము చేయునట్టి సుమతియే బ్రాహ్మణుఁ డనంబడఁ
దగును తనతోడిపాటిజనుల యనుగ్రహమునకుఁ దాఁ బాత్రుఁ
డై సంగాని తన కోరినసుఖము లభించ నేరదని తెలిసికొనఁజాలని
జనుఁడే యబ్రాహ్మణుఁడై న కుమతి. అట్టి యజ్ఞానుల బ్రాహ్మణులు
తమ కెద్ది హితమో మతెద్ది యహితమో యాసంగతి తెలిసికొన
నమర్దులు గాక పిల్ల కాయలవలె వ్యవహరించు జనులకై, తల్లిదండ్రుల
వలెఁ బ్రాచీన వేదశాస్త్రప్రవృత్తులు ప్రవర్తిల్లుచున్నవి. జీవితేచ్ఛ
యును దన కెద్దియో యథార్థము తెలిసిన దనుకొనుటయును యోగ
మునకు భంగకరము లగునని యోగశాస్త్రము చెప్పుచున్నది.
“యోగశ్చిత్తవృత్తి నిరోధః” అనఁగాఁ గడచిన సంగతిగాని రాబోవు
సంగతి గూర్చి గాని తలంచకుండ, అట్లు చిత్తవృత్తి నిరోధము
కావించుకొన సమర్థుఁడగు యోగి యెందున్నాఁడో యమ్మహాత్మునకే

మంత్రము స్వాధీనమగునట్టి యోగియే నిక్కపు బ్రాహ్మణుడు. తక్కిన జనులందఱును బిల్లకాయలవలె ధమ ముచిచ్చెడ్డలు తా మెఱుంగని యబ్రాహ్మణులనందగిన జ్ఞానలవదుర్విదగ్ధులే కావుననట్టి జనులకు “బాలానాం సుఖబోధాయ” అను తీరున నేర్పిన చొప్పున నడుచుకొను బుద్ధిమంతుల కిహపరసంతరణోపాయమును బిల్లలకు, దల్లిదండ్రులవలె వేదశాస్త్రముఖములం బ్రాచీనులనాదిసంప్రదాయ పారంపర్యముగా బోధించుచుంట లోకస్వభావము స్వభావము. ఈ పనివలన నేను సుఖపడినాను నీవుకూడ నిట్లు చేయుము నీకుఁగూడ సుఖము చేకూరునేమో మచ్చు చూడమని తల్లిదండ్రులు తమ కూర్మి పిల్లలకువలె నిష్కపటమగు సహజప్రేమతోఁ దామెఱింగిన యిహపర సంతరణోపాయము కేవల పరోపకారమునకై మాత్రమే జనుల కుపదేశించు మహాత్ములే బ్రాహ్మణులు. అట్టి బ్రాహ్మణుని బ్రాహ్మణుడే గుర్తింపఁగలఁడు. “నాగస్వరముపాట నాగుఁబామెర్దు తుంగదబ్బునఁ దిరుగు తుట్టేమెఱుఁగు జ్ఞానియెఱుఁగు సుజ్ఞానుల మఱుఁగు అజ్ఞాని యేమెఱుఁగు పారిదాసు తెఱుఁగు” అను తీరుగా లోకోపకారపరాయణత లేక కేవల స్వార్థపరులైన సంసారులు నేతి బీరకాయలవలె నామబ్రాహ్మణులు గాని నిక్కపుబ్రాహ్మణులం బరమార్థజ్ఞులు స్మృతవిదు లె. తమాత్రము న్నారుకారు. లోకములో స్వార్థపరతన్నాని కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే బ్రతికెడు వారుత్తములు. “ఉత్తముండు హితముచేసి యూరకుండు మధ్య ముండు హితముచేసి మాఱునెదకు అధముఁ డొరుచేయు హితమైన నణఁచిపుచ్చు హితమునకు నెగ్గునేయువాఁ డెవ్వఁడగును.” అను విధ మున నుత్తములు లోకమందు మిక్కిలి యరుదు. ఇంతేగాక “ఉప్పు కప్పురంబు నొక్కపోల్కిగ నుండు చూడఁజూడ రుచులజూడ వేఱు పురుషులందుఁ బుణ్యపురుషులు వేఱయా విశ్వదాభిరామ వినరవేమ”

అను తీరుగా స్వార్థపరత యించుకయును లేక కేవల లోకోప
కారార్థమే మాత్రమే బ్రతీకెడు సత్పురుషులను గుర్తింపఁగలవారు
సత్పురుషులై యుండకతీతిదు. కనుకఁ గేవల స్వార్థపరులగు సంసారు
లలోఁ గేవల లోకోపకారపరాయణు లెవ్వరో దేవునకే యెఱుక.
లోకమునకు వేఱుగా దేవుఁడను పదార్థము కలదా యను శంకకు
నిక్కముగా సమాధానము కేవల మనుమానశబ్దప్రమాణై కగమ్యమే
తనకుఁ దలిదండ్రు లనుమానశబ్దములచేతనున్నట్లుప్పకొనక తీరినట్లే
మాత్రమైన వివేకము కలవాఁడైనను గారణము లేక కార్యము
కలుగనేరదని తెలిసికొనక మానఁడు. కాబట్టి జగత్కార్యమునకు
దేవుఁడు కారణమని బుద్ధిమంతులు మాత్రము నిశ్చయించుకొను
చున్నారు. నిక్కముగా మంచిచెడ్డలు తలంపునఁ దప్పఁ బైఁగా లేవు
కనుక “యదృశీభావనాయత్ర సిద్ధిర్భవతి తాదృశీ” అను రీతిగా నెవఁ
డెద్ది మంచి యనుకొనుచున్నాఁడో వాని కది మంచి మంచిచెడ్డలు
మనఃకల్పితములుగాని నిక్కముగా వాస్తవములు కావు “ఏకమేవా
ద్వితీయం బ్రహ్మ” అను శ్రుతిచొప్పున యోగసమాధి నలరారు
ముని కవాఙ్మనసగోచర మాత్రై కవేద్యమగు వాసుదేవ పరబ్రహ్మ
తత్త్వము కన్న “యత్రనాస్యోష్వశ్యతినాస్యచ్ఛ్రుణోతినాస్యద్విజా
నాతినభూమా” యను తీరుగా బ్రహ్మనిష్ఠతప్ప సంసారము తోఁచనే
తోఁచదు. తోఁచనందుకు సుషుప్త్యవస్థ కొంత తార్కాణము.

ఏ భావ యే దేశమం దనాదిగా వ్యవహరింపఁబడుచుండునో
యా భావలోని సామెతలే యా భావలోని మాట్లాడుకొను జనులకు
నిక్కముగా శ్రుతి స్మృతులు - లోక వ్యవహారములో లేక కేవలము
గ్రంథములందు మాత్రమే వ్రాయఁబడిన భాషలందున్న శ్రుతిస్మృతు
లద్దములోని యర్థమువలె లోక వ్యవహార యోగ్యములు కావు.
“హేమాహేమీ లేటబడి కొట్టుకొని పోవుచుండఁగా వెంపలికంప

నా తెలుపేమన్నది.” తా నొకటి తలంచిన దైవ మొకటి చేయను-
తినక రుచి చొటక లోతు తెలియదు. చేసికొన్నది కుడువకతీటదు.
విత్తొకటి మొక్కొకటియు మొలచునా అడుగుతేగాని అమ్మేనా
పెట్టదు. అత్తా యొకింటి కోడలే, మామా యొకింటి యల్లుడే, ఇంటి
పేరు కస్తూరివారు యిల్లు పేడకంపు, ఊరందటి దొకదారి ఉల్లు
పిచ్చుక దొకదారి. కన్నగాఁడు కత్తి మఱచునా-కూడాడితే కుండా
డును-ఆకలి రుచెఱుగదు నిద్ర సుఖమెఱుగదు - “చదువుకొన్నవాని
కన్న చాకలివాఁడు నయము”. ఈ మొదలగు దేశభావల యందలి
సామెతలే సహజముగా ననాది సిద్ధములయిన ప్రాచీనపురు కేవల
గ్రాంథిక భాషాత్మకమయి గురు ముఖమునఁ జిరకాలము నియమ
పూర్వకముగా సభ్యసించిన సంస్కృత వాఙ్మయమగు వేదమంత
యును లోక వ్యవహారదూరమై యింద్రియ దృష్టమయ్యునుఖగోళము
వలె దురవగాహ్యము దుస్ప్రస్థము కేవల మునిజనైకవేద్యము
నైనావున “నక్కేడ దేవతా కమేడ” యను సామెతగాఁ బ్రాకృత
జనులకు రజంతయును న్నొటకావు-మఱియును శ్రౌత కర్మము సాధన
చతుష్టయ సంపన్నులగు ముముక్షులకు మాత్రమే యుపదిష్టమైనది
గాని సంసారుల కెంతమాత్రము న్నాదు. ఈ బ్రతుకులో నొరుల
సుఖపెట్టిన న్నాని తనకు సుఖము చేకూరదు గనుక సప్రత్యక్షములగు
స్వర్గ సరకములఁ గూర్చి వృథా చింతన్ బ్రొద్దు పుచ్చక తనతోడి
పాటి జనులకు సమ్మతముగా నడుచుకొని సుఖముగాఁ బ్రతిమనుష్యుఁ
డును దేహయాత్ర జరుపుకొనుటకన్న సవశ్యకర్తవ్య మింకేకార్యము
న్నాదు కాదు నిద్రాశన సౌఖ్యము తప్పఁ జీవులకు వాస్తవముగా
నాసించఁ దగిన యవశ్య కార్య మింకెద్దియు న్నాదు కాదు. కడు
పారఁ దినుటయున్లన్నార నిదించుటయును దప్ప బ్రతుకునకుఁ గావల
సిన ముఖ్యాంశ మింకెద్దియు న్నాదు, తినుటయును నిదించుటయును

బ్రతుకున కవశ్య కర్తవ్య కార్యములు మఱి తక్కిన పనులన్నియు సంసారమునఁ గాలక్షేపమున కుబుసుపోఁగొట్టుకొనుటకు మాత్రమే ప్రయోజనములగుం గాని బ్రతుకున కవసరము లేంతమాత్రమున్నావు. జీవులకుఁ దనంతఁ గలిగి వదల్చుకొన శక్యము కాని గుణమే దైవ లబ్ధుగు స్వభావము. “నై జగుణంబులు మాన నేర్చునే” అన్నట్లు బ్రతుకు నిల్చుకొనుటకు మూలకారణములగు నిద్రాహారములు కంతమునఁ బ్రాణము లున్న దనుక నెద్దియో విధముగ నెఱవేర్చుకొనక తీరదు. నిద్రాహారముల కన్న జీవితమున కింకొక స్వరూప మెద్దియు న్లేదు. కావలసిన నిద్రాహార ప్రాప్తికై సహజముగా నెల్ల జీవులుం బాటుపడచునే యున్నారు.

“పథ్యాశీవ్యాయామీ స్త్రీషుజితాత్మా సరో సరోగీస్యాత్ - యది మనసా వచసా చప్రద్రుహ్యతి ససర్వభూతేభ్యః” అను నుపదేశ వాక్య మాదేయ హేయ వస్తు జ్ఞాన మొకింతయు న్లేని యర్థకులను గురించి మాత్రమే కాని లోక జ్ఞానము గల వయోవంతుల కెంత మాత్రము న్నాదు. “స్త్రీషు జితాత్మా” అనుచో స్త్రీ శబ్దమునకు సంభోగ మర్థము పథ్యాశీ వ్యాయామీ స్త్రీషు జితాత్మా సరోగీస్యాత్ అని యెలఱవ్వనముగల జనులఁ గూర్చియును “యది మనసా వచసా చప్రద్రుహ్యతి స సర్వభూతేభ్యః సరోగీస్యాత్” అని ప్రాధ వయస్కులను గురించియును వైద్యశాస్త్ర మారోగ్య సుఖదీర్ఘ జీవన ముఖ్య సాధన సులభ నిద్రాహార-లాభ ప్రాప్త్యుపాయ ముపదేశించెను. వేయేల, వేదశాస్త్రములన్నియును గించిజ్ఞులగు జీవులకు సుఖదీర్ఘ జీవన సాధనము తప్ప మరే సంగతియుఁజెప్పనే చెప్పలేదు. బ్రతుకున కవశ్యములగు హేయాదేయములం బ్రాణులు బాగుగఁ దెలిసికొననేరరు. కాని స్వభావముగా నిద్రాహారసౌఖ్యము కోరక నూనరు. దేహధారణమునకు నిద్రాశనములు మాత్రమే ముఖ్య

ములు గాని తక్కిన పనులన్నింటిలో సులభ సుఖ నిదాశన సంపాదన సాధనములగు కార్యములు మాత్రమే సంపూర్ణానుభవముగల సర్వజ్ఞమునులు జేదశాస్త్రముఖముల. బిల్లలకుఁ దల్లిదండ్రులవలె హేయాదేయ వస్తువిశేషము లుపదేశించిరి. నిదాహారములు సహజ సిద్ధములు మఱియు నివహారము సంసర్గజన్యముగు కృత్రిమచేష్టగాని నిక్కముగా నిదాశనములవలె సహజసిద్ధముగాని లేక బ్రతుకు నిల్పుకొనుట కావశ్యకముగాని యెంతమాత్రము న్నాదు. నిదాశన సౌఖ్యమునకుఁ దోడ్పడఁజాలని మనోవాక్కాయకర్మము లన్నియును హేయకార్యముల న్నిషేధశాస్త్రముచేతను నిదాశన సౌఖ్య మభివృద్ధి కావించు నాదేయకార్యములను విధిశాస్త్రముచేతను సంపూర్ణానుభవము సర్వజ్ఞతయున్స్వార్థత్యాగమునుగల పరమకారుణికులు లోకోపకారపరాయణులగు ప్రాచీనకవుఁ గ్రంథముల నుపదేశించిరి. నిదాహారములకు విహారమును, విహారమునకు నిదాశనములుం బరస్పర కారణములు కాకతీరదు “యుక్తాహారవిహారస్య యుక్తచేష్టస్య” అను భగవద్వాక్యానుసారముగా నాహారమును నిదావిహారములు జరుగును. సాత్త్విక రాజస తామసాహారములకుఁ దగునట్లు నిదావిహార చేష్టావిశేషములు పొడచూపుచుండును. రాజస తామసాహార నేవకులగు దుర్జనుల నిదావిహార ప్రవృత్తు లాధివ్యాధులం బ్రబలింపఁ జేసి క్రమముగా నల్పాయుః కారణములగును. “స్వయంతీర్ణాః పరాంస్తారయన్తి” అను తీరున సాత్త్వికాశనముచేయు సుజనులు సంతృప్తాంతరంగులై నిరోగులై పరోపకార నిదావిహారములం జిరజీవన సౌఖ్య మనుభవించెదరు. శ్రౌతస్మార్తకలాప మంతయు నియమిత సాత్త్వికాశనమును మాత్రమే విధించుచున్నది. సాత్త్వికాశనముచేత స్వపరోపకారకమగు సత్త్వగుణ మభివృద్ధియై సకలరోగహేతువగు విషయభోగవాఁ ఛన్దొలఁగించి సంతృప్తాంతరంగుల న్నావించి యారో

గ్వముగా బ్రతుకుం బొడిగించి స్వార్థపరత న్నాన్ని తప్ప కిహపరముల న్దరింపఁజేయును, దరింపఁజేయును. “హితభుజ్మితభుక్” అను తీరున నియమిత సాత్త్వికాశనపరులు సుప్రసన్నేంద్రియులై యొరులనుఖ పెట్టి తప్ప కాధివ్యాధు లంటక సుఖముగాఁ జిరము బ్రతీకెదరనియే సర్వజ్ఞు లగు మునులు హినుజు లందఱికి సత్య దయా శౌచ ముఖ్య హేతువగు సాత్త్వికాశనమును మాత్రమే విధించిరి-యజ్ఞ మందు మాత్రమే పశు హింస చేయవలయునని “పశు మాలభేత” అని శ్రుతి నుపదేశించిరి. యజ్ఞ ముఁగా సజ్జనుల కుపకారము కావించు కర్మస్వరూపమగు ధర్మము. సాధులోకమును హింసింపఁ బ్రవర్తించు కేవల స్వార్థపర క్రూరప్రాణులు పశువు లనంబడుదురు. “యోగమందు న్భావింప యుద్ధమందుం జావంగాలేని చెడుగుచావుం జావే” అనునట్లు స్వార్థ పరత న్నాని పరోపకారపరాయణులగు సజ్జనుల కుపద్రవము కావించు కపటక్రూర మానవుల న్నడతేచ్చుటకొఱకు న్మఱియు న్ద్రౌశ్యమంత యును గరుణామయుఁ డగు దేవుఁడే యని నిశ్చిత దృఢమనస్కు యోగమందుఁ గాంచి యొడలిం దొఱఁగు జనుఁడే నిక్కముగా సుకృతి. తనపొట్టకై చంతుహింస చేయఁగూడదు. కేవలముం బరోప కారముకై మాత్రమే చేసినహింస యవశ్యాచరణీయ ధర్మమేయని “పశుమాలభేత” అను శ్రుతియొక్క యభిప్రాయము.

ఏకాలమున కెట్లు జరుగవలయునో యట్లు జరుగకతీరదు. “అక్కన్న విన్న సంధ్యా మాపన్న విన్న సంధ్యా” అన్న ట్లివేద శాస్త్రోపదేశ మొందుకు పిలువనిపేరంటకమని యింతమాత్రము సర్వజ్ఞు లగు ఋషు లెఱుంగకా వేదశాస్త్ర గంధము లుపదేశించిరి ? “పూజ్యైశ్చైత-పాశం వ్యాధిరూపేణబాధతే, తచ్చాంతిరాష దైర్ద్రా నైర్జ పహోమాదభిన్నదా” అనునట్లు స్వకర్మానుసారముగాఁ దమకు లభించు కష్టముల న్దాటుకొనునుపాయము తెలిసీ తెలియని మానవు

తెలుగరుకనుకఁ గేవల లోకోపకారపరాయణులుం ద్రికాలవేత్త
లగు మును లాగామిసంచితప్రార్థకర్మల న్దప్పించుకొని నిశ్చే
యసమును జేరుటకై వేదశాస్త్రముఖముల నిపాపర సంతరణోపాయ
ముపదేశించి శ్రౌతస్మార్తకర్మకలాపము న్దేశకాల పాత్రోచితముగా
నాచార్యరూపముల న్ధర్మచార్మమ సఁ దాము నడిచి తమతోడివా
వారలన్నడిపి తాము తరించి యొరులఁ దరింపజేసిరి.

శ్రౌతస్మార్తకర్మము లన్నియు నై హితాకీకములే-చారితాకీక
కర్మము భూమస్థితీయగు బ్రహ్మసమాధియగు నని విశ్వాసమున
మాత్రమే తెలిసికొనఁదగినది. కేవలాత్మీయము మున్వైకవేద్య
మగు పరలోకచింత సంసారులకు వండనింటి యిబాధ యన్నట్లనవసర
శ్రమహేతువు. కాఁబట్టి జనుఁడు తా నుభయపడి యొరుల న్సుఖపెట్టు
నుపాయమును మాత్రము శ్రుతిస్మృతు లుపదేశించుచున్నవి.
కాఁబట్టి వేదశాస్త్రపద్ధతుల ప్రకారము బ్రహ్మచర్య గార్హస్థ్య
వాసప్రస్థ సన్న్యాసాశ్రమ ధర్మముల నిర్వర్తించుకొని మనుష్యు
లుభయలోకములం దరింపవలయును వేదశాస్త్రము లన్నిటికి న్దేశ
కాల పాత్రానుసారముగా నాచార్యులు వివిధాభిప్రాయముల న్దెల్పు
చున్నారు. కనుక వర్తమాన కాలోపయోగముగా లోకోపకారము
గావించు తీరునఁ దమతమ పూర్వాచారములను బుద్ధిమంతులు దిద్దు
కొనుచు నొరులం దరింపజేసి తాము తరించుగలరు.

“విష్ణుం యజతి విష్ణుర్వృష్టవః” అను వాక్యములు విష్ణువుం
బూజించుచున్నాఁడు. విష్ణువు పూజింపఁబడఁదగునను నీలెండు భిన్నార్థ
ముల కభిప్రాయమొక్కటియే. కనుక దేశకాల పాత్రానుసారముగా
వర్తమానమున మార్పుకొనఁబడిన యాచారములు పూర్వాచారము
లకు భిన్నము లేంతమాత్రము కానేరవు కానేరవు. “సప్తదశ ప్రాజా
పత్యం పశుమాల భేత-ఆధ్వర్యసప్తదశకమ్-సప్తదశకం పశులిజ్జమ్”

అని పడేడు సంఖ్యగాఁ జెప్పఁబడిన పదార్థసప్తషశకమును దేవతార్పణము కావించవలయు-పంచభూతములు-పంచేంద్రియములు - పంచతన్మాత్రములు-మనస్సు-నాత్మయను గలిసి పడేడు యజ్ఞద్రవ్యములగుచున్నవి. ఈ పదేంటిని లోకోపకారముకై వినియోగించుటయే యజ్ఞ మొనరించుట అని సకల శ్రౌతకర్మములం దేలిన ఫలితార్థము. “దధ్నా జహోతి-పశునాయజతే” అనునెడ పాలు నేయి పెరుఁగు మొదలయిన ద్రవ్యము లగ్నిలో వ్రేల్చఁబడినపుడు కలిగిన పొగ బీల్చిన జనుల కారోగ్యము కలుగుననియుం ద్రికరణశుద్ధిగా లోకోపకారకధర్మమును పశువును దేవతలకు సమర్పించఁబడినపుడు నిర్వాణమబ్బుననియును శ్రుతుల ముఖ్య తాత్పర్యము. వేయేల, శ్రౌతస్మార్త కర్మము లన్నియు నాధివ్యాధుల న్మాన్చుట కేర్పడిన యాయుర్వేద సారభూతమే. వేదశాస్త్రము లన్నియు సంసారరోగము న్దుదుర్చుకొను నుపాయములకన్న వేఱు బోధింపనే బోధింపకున్నవని బుద్ధిమంతులు తెలిసికొనుచున్నారు. “దధ్నేంద్రియకామో జహాయాత్” వీర్యపుష్టిని గోరువాఁ డగ్నిలోఁ బెరుఁగుపోసి యాపొగను బీల్చవలయునని కాని లేక పెరుఁగును ద్రాగి జఠరాగ్నిం బుష్టిచేసి కొనవలయునని కాని యాయుర్వేదపద్ధతిగా వర్థముచెప్పక తీరదు” ఘృతయాయుర్ఘృతేన వర్థతేబుద్ధిర్ధిజ్వరమ్’అను భాష్యవాక్యములం బట్టి నేయి త్రాగినవాని కాయుర్వృద్ధియు బుద్ధివికాసముం గల్గును. పెరుఁగు తిన్నవానికి మదనజ్వర హేతువగు నింద్రియపుష్టి కలుగుననియును సకల శ్రౌతస్మార్తక్రియాకలాప మంతయును “శరీరమాద్యం ఖలు ధర్మసాధనమ్” అన్నట్లు లోకోపకార మొనర్చి తరించుటకు సాధనమైన తన శరీరమును మనస్సు నాధివ్యాధి పంటనివిధముగా దైవప్రార్థనా రూపమగు ఋక్సామవేదములచేతఁ దన మనస్సును యజుర్వేదముచేతఁ దన శరీరమును స్వస్థముగా నుంచుకొని “స్వయం

తీర్థాః పరాస్తారయంతి” సత్ప్రవర్తనముచేత బుద్ధిమంతులు తాము తరించి తమ తోడివారలనుఁ దరింపఁజేయుటకన్న “పూర్వజన్మకృతం పాపం వ్యాధిరూపేణ బాధతే తచ్చాంతి రాషధైర్ధాన్యైర్జపహోమాదిభిః సదా” అను తీరున నహజానాది స్వకర్మానుభవముకై తాను ధరించకతీరిని శరీరమును ముఖ్యముగా మనుష్యజన్మమైతిని జీవుఁ డాద్యంతములు లేక సంసరించకతప్పదు కనుక లోకుల న్వేషించి దుఃఖరూపమయిన నరకము పాల్గొక లోకులం బ్రేమించి సుఖరూపకమయిన స్వర్గఫల మనుభవించుకొనుట దొడ్డబుద్ధియని వేదమాతయగు గాయత్రీమంత్రము “ధియో యోనః ప్రచోదయాత్” అని చాటుచున్నది.

జీవులకు సంసారబంధము త్రికాలముం దెన్నఁడుం దప్పదు తప్పదు. మోక్ష మను మాట కుండేటికొ మ్మనుశబ్దమువలె మిథ్యా కల్పనము బ్రతుకులో నొరుల సుఖపెట్టి తాసుఖపడుటయే స్వర్గాపవర్గములు. జనకంటకుఁడై బాధపడుటయే నరకదుఃఖము. “తెనుఁగెఱుఁగని సంస్కృతంబు తెన్నీ మెఱుఁగున్” అన నిహలోకమునే సాధించనేరనివాఁడు పరలోకము నెట్లు సాధించగలఁడు? బ్రహ్మచర్యము సరిగా నడిపినవాఁడే గృహస్థు కాఁదగును. గృహస్థ్యము స్సరిగా నడిపినవాఁడే వానప్రస్థుఁడు కాఁదగును. వానప్రస్థము స్సరిగా నడిపినవాఁడేసన్న్యాసి కాఁదగును. స్థూలసూక్ష్మకారణ శరీరత్రితయ ప్రళయావస్థయందుఁ గాని జీవులకు సుఖదుఃఖాత్మక త్రిగుణమయ సంసారబంధ విమోచనము కలుగనేరదని శ్రుతులు “సాక్షీచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ బ్రహ్మవిదాపోతివరమ్ త్యాగేనై కే అమృతత్వ మానశః” అని కేవల నిర్గుణజీవాత్మకు మాత్రమే నిత్యశుద్ధబుద్ధము క్రపరమాత్మ సామ్యమును బోధించుచున్నవి. మెల్లెక్కుచు గ్రమక్రమముగా స్వాభిలషిత సాధశిఖరమున విశ్రాంతిసుఖ మనుభ

వింపఁగలిగిన ట్లాద్యంతములు లేని సంసారములో స్వకర్మానుసారముగా, బుణ్యపాపఫలరూపక సుఖదుఃఖములనుభవించుచు వేదశాస్త్ర విహితపద్ధతులనుసరించి యాశ్రమధర్మముల న్నడుచుకొనుచువర్తమాన సుఖదుఃఖములు పూర్వకర్మజనితఫలములని తెలిసికొనుచు లోకోపకార మొనర్చుట పుణ్యము మఱి యా పుణ్యమునకు సుఖము ఫలము మఱియును లోకద్రోహము చేయుట పాపము మఱి యా పాపమునకు దుఃఖము ఫలమనియును స్వానుభవ సాక్ష్యప్రమాణము చేతనే యెఱుఁగుచుం బాపపుఁద్రోవం దప్పించుకొనుచుం బుణ్యమార్గమున నకఁచుకొను బుద్ధిశాలి క్రమక్రమముగా సంసారబంధము నడలి నడలి బొత్తుగా బిగి తప్పి శరీరత్రితయము యొక్క యగణిత సంఖ్యాకసామర్థ్యము రానురానుశూన్యప్రాయమగుటచేత జీవన్ముక్తి సుఖ మబ్బును. “కామి గాక మోక్షగామి కాఁడు” అను తీరున వేద శాస్త్రశిష్ట పూర్వాచారానుసారముగా దేశకాల పాత్రోచితముగా సర్వజనసమ్మతముగా బ్రహ్మచర్య గృహస్థ్య వాసప్రస్థధర్మకామి యైనంగాని నిర్గుణాద్వైత మోక్షసంపద యెవ్వనికి న్నక్యముకాదు. ధర్మము నాచరించనివాని కర్థము చేకూర దర్థమున్నవానికిఁ గాని కోర్కె చెల్లబోదు. కోర్కె తీతినవానికిఁ గాని నిత్యసంతృప్తి స్వరూపమగు మోక్షానందము చేకూరదు. కాబట్టియే సర్వజ్ఞులుం బరమకారుణికులయిన మహర్షులు వేదశాస్త్ర ముఖముల న్సంసారుల కెల్ల బాల్య యౌవన వార్ధకోచితములయిన వర్ణాశ్రమ ధర్మముల న్దేశకాలపాత్రానుసారముగానుపదేశించిరి. “సంస్కారశ్చాప్రకరణేఽకర్మశబ్దాత్ అర్థవాదోపపత్తేశ్చ” అను పూర్వ మీమాంసాసూత్రములంబట్టి శ్రౌతస్మార్తకర్మము లన్నియు సర్వప్రాణుల దయతో నుల్లసింపఁజేయుచు మనుష్యుఁ డిహపరసౌఖ్యమును సంపాదించు కొనఁదగిన వేడుకచేష్టలు గాని హింసాకృత్యము లెంతమాత్రము కానేకావు.

“వాయవ్యం శ్వేత మాలభేత భూతి కామః సౌర్యంచరుని
 ర్వపేత బ్రహ్మవర్చసకామః వత్స మాలభేత” అను నపుడు పశువుం
 జంపి వప యగ్నిలో వ్రేల్చుట యర్థము కాదు “భూతి కామః”
 దేహోగ్యమునకై “వాయవ్యమ్” ఊపిరికోశము “శ్వేతమ్” నవ
 నీతము తినుటచే “ఆలభేత” పోషించుకొనవలయును. “బ్రహ్మ వర్చస
 కామః” కాయక్షేత్రమును సహించుకొను సామర్థ్యమును సంపాదించుకొను
 టకై “సౌర్య చరుం నిర్వపేత” ఎండకోర్చి పనిపాట్లు చేసికొనవల
 యును. “వత్సమాల భేత-వత్సాని కాంతాని వశవః” ఆవుపా లెక్కు
 వగాఁ బిదుకుకొనఁ దలంచిన వాఁ డాయావులేగ నాయావుచేంగట
 దువ్వుచు ముద్దాడుచు నాయావుచే నాకించుచు లాలించుకొనవలయు
 నేల ననఁగా “వశవః” తల్లులు “వత్సాని కాంతాని” పిల్ల స్వహ
 జముగాఁ బ్రేమించుచుఁటచేతను కనుక నిట్లు జంతుహింసరవంతయు
 జరుగకుండు విధమున మనుష్యుఁడు తన యారోగ్యము నెల్లవిధముల
 న్నాపాడుకొనుటకై యుపయోగించుకొను చికిత్సా విశేషముల
 “తచ్ఛాంతి రాషధై ర్దానై ర్జప హోమాదిభిః సదా” అను నట్లు
 సకల శ్రౌత స్మార్త కర్మము లన్నియును సర్వోపకారక మగు
 ప్రవర్తనమునే ప్రోత్సహ పర్చుచున్నవి. వేదశాస్త్రము లన్నియు
 నాధివ్యాధి విశేషాత్మక సంసారరోగము న్గుదుర్చు చికిత్సా స్వరూప
 ములే-దుర్జన సహవాసమున దుర్వ్యసనములకు లోబడిన దుష్టమాన
 వులు వంచకులై కేవల స్వార్థపరులై “పశు మాలభేత” అను శ్రుతి
 పాలు కావలసినవాఁ డావు మొదలగు నాఁడుపసరములను మఱి యా
 జంతువుల వత్సములను మిక్కిలి ముద్దుగాఁ బోషించుకొనవలసిన
 దను సర్థము చెప్పి పశుపాలన కర్మము కావింపక మద్యమాంస
 సంభోగ వ్యసనపరులై జీవహింస కావించుచు వంచకులై శ్రౌత

స్మార్త కర్మముల స్థయమాలి క్రూరమార్గముల నివనియోగించుచు
నధ్వర్యులమని విట్టివీగుచు మూఢులం బెదరించి తిని త్రాగి కొవివి
తాము చెడుటయే గా కితరుల న్నాడ నిహపర భ్రష్టుల న్నావించు
చున్నారు.

సకల జనోపకారముగా బాహేంద్రియ ప్రచారము చేయుట
బాహ్యయజ్ఞము మఱియు మనస్సు నిశ్చలముచేసికొనుట యంత
ర్యజ్ఞము. బాహ్యంతర్యజ్ఞ విశేష నిర్వర్తకములే సకలశ్రౌతస్మార్త
కర్మము లన్నియును భూతదయలేనివాని కిహపరసౌఖ్యము కలుగదు.
కలుగదు. దేశకాలపాత్రానుసారముగాఁ దనతోడిపాటివారల యను
గ్రహమును సంపాదించుకొని బ్రతుకును హాయిగాఁ గడుపుకొనుటకై
స్వపరోపకారముగాఁ బరమ భాగవతుఁ డగు సజ్జను డొనర్చు కర్మము
లన్నియును శ్రుతి స్మృతి చోదిత శ్రౌతస్మార్త వివిధహిత కర్మములే.
లోకోపకారప్రవర్తనముగల మానుష్యుడే సకలవేద శాస్త్ర విధివిహిత
కర్మ నిష్ఠుడని సిద్ధాంతము సిద్ధాంతము, అత్యుత్కృతైః పాప పుణ్యై
రిహైవ ఫల మశ్నుతే” జన ద్వేషియగు పాపికిఁ గష్టము జనాను
రాగి యగు పుణ్యాత్మునకు న్సఖము చెడ్డకుఁ జెడ్డ మంచికి మంచి
యును దప్ప కీ లోకమునందే యమితమైనపుడు ఫలించక
మానదు.

“వసంతే బ్రాహ్మణోఽగ్ని సాదధీతగ్రీష్మే రాజన్యః - శరది
వైశ్యః” క్రమముగాన త్వరజ సమోగుణమయివసంతర్తువునఁ బొడమి
గ్రీష్మర్తువునఁ బ్రజ్వరిల్లి శీతకాలమున నడంగు నగ్ని, బ్రాహ్మణ
క్షత్రియ వైశ్య నామములం దాల్చుచున్నది. సత్త్వగుణప్రధానమైన
జ్ఞానమునకు బ్రాహ్మణాగ్ని యనియును రజోగుణ ప్రధానమయిన
జ్ఞానము క్షత్రియాగ్ని యనియును దమోగుణ ప్రధానమైన తెల్వి
వైశ్యాగ్నియు నను పేర్లం బరఁగుచున్నది. కేవల సత్త్వగుణము

బ్రాహ్మణ శబ్ద వాచ్యము. కేవల రజోగుణము క్షత్రియశబ్దవాచ్యము. మఱి కేవల తమోగుణము వైశ్య శబ్ద వాచ్యము, త్రిగుణ సమ్మేళన విశేషము శూద్ర శబ్ద వాచ్యము. కేవల సత్త్వగుణమైనం గేవల రజోగుణమైనం గేవల తమోగుణమైనను జ్ఞానము మిక్కిలి శుద్ధమై యానందదాయక మగును. మఱియుండ్రిగుణములు పరస్పర సమ్మేళనమున సాంకర్యము చెందుటచేత జ్ఞానము శుద్ధము కానేరక కలకనీటివలె సంసార హేతువై కర్మ స్వరూపమై దుఃఖానుభవ స్వరూప “శుచ శోకే-శోచ్యత ఇతి శూద్రః” అను వ్యుత్పత్త్యర్థానుసారముగా శూద్ర శబ్దవాచ్య మగుచున్నది. కాబట్టి త్రిగుణ సాంకర్య జన్య మగు నీ జగమంతయును శూద్ర శబ్ద వాచ్యమే. అనగా పిశుద్ధ జ్ఞాని కాని జీవుడు కర్మబద్ధుడై భ్రాంతుడై శూద్రుడై మిథ్యా జగమును వాస్తవముగా నెంచుకొని దుఃఖపడుచున్నాడని శ్రుత్యభిప్రాయము. “వసంతే బ్రాహ్మణ ముపసయీత-గ్రీష్మే రాజన్యమ్ - శరది వైశ్యమ్” జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తి దశల స్సత్త్వ రజ సత్త్వోగుణముల న్వలయుచు విశ్వనామమున బ్రాహ్మణుడై తైజసనామమున క్షత్రియుడై ప్రాజ్ఞనామమున వైశ్యుడై మఱి సంకరావస్థానుభవముచేత కేవల స్థితి యెద్దియు నందక విశ్వ తైజస ప్రాజ్ఞనామసాంకర్యమనగా నిర్దేశింప నలవికాక నిల్కడలేక యనాది స్వకర్మ ప్రకృతిబద్ధుడై భ్రాంతుడై సంసారదుఃఖ మనుభవించు జీవుడు శూద్రుడగుచున్నాడు. కాబట్టి సంసారు లందఱును కేవలము శూద్రులే కాని విశ్వ తైజస ప్రాజ్ఞ శబ్ద వాచ్యులగు విశుద్ధగుణులగు బ్రహ్మ క్షత్రియవైశ్య లెంతమాత్రము న్నానేకారు. శుద్ధజాతి గుణ మానందమును సంకరజాతికి దుఃఖమును లక్షణము కనుక స్వకర్మబద్ధులై భ్రాంతులై గుణ సాంకర్యముచేత సంసరించు జను లందఱును శూద్రులే కాని బ్రాహ్మణులు కాని క్షత్రియులు కాని వైశ్యులు కాని యెంతమాత్రము న్నారు.

నిజ ధర్మమునుండి జాతిపోసిన నడుపు వ్రత ముపనయన మనంబడును. మఱి యుపనయన మనఁగా విశుద్ధ నిశ్చల జ్ఞానైక గమ్యునిగు కేవల లోకోపకారక ధర్మనిష్ఠ కనుక మిథ్యా జ్ఞానకల్పిత స్కార్థైకత మానుకొని కేవల లోకోపకారముకై మాత్రమే బ్రతుకు నుపయోగించుకొనుటకై పట్టిన దీక్షకే బ్రహ్మజ్ఞానమనియు నుపనయనమనియు వేదవిహితకర్మనిష్ఠయనియుం బేర్లు తగును. స్కార్థకరులై కేవలోదరంభరులై సంసరించు ప్రాకృతజనుల పనయనము పిల్లి చాందాయణ వ్రతమే. ప్రాకృతులగు మనుష్యుల పనయనమే మిథ్యారూపమైనపుడు వేదచోదిత ధర్మనిష్ఠ కుదురుట శరవిషాదమువలె ననింభవము. “కీలౌ సక్షత్రియాః సన్తి కలౌ నో వైశ్య జాతయః” కలి యనఁగా సనిత్య సుఖదుఃఖాత్మక ప్రపంచ మట్టి సంసారకారణ ప్రపంచములోఁ గేవల రజోగుణ ప్రధానులయిన క్షత్రియ శబ్ద వాచ్యులగు మనుష్యులుగాని కేవల తమోగుణ ప్రధానులయిన వైశ్యజాతిమానవులుగాని లేరనఁగా కేవల సత్త్వగుణ ప్రధానులగు బ్రాహ్మణజాతి కలదనుట ఈ సంసారములో “నాలూ లేదు చాలూ లేదు కొడుకు పేరు సోమలింగ” మన్నట్లు కాదా? కాబట్టి స్వఃస్మాను సారముగ సంసారబద్ధుడై సుఖదుఃఖము లనుభవించు ప్రతి జీవుఁ డే దేహము ధరించనీ యే యే కర్మ మొనరించనీ యెట్లు ప్రవర్తించనీ దుఃఖపర్యవసాన మగు బ్రతుకున సంకర గుణాత్మక శూద్రనామమునకుఁ దప్ప విశుద్ధ గుణాత్మకోపనయనార్హ బ్రాహ్మణ క్షత్రియ వైశ్య నామముల కెద్దానికై నం దగఁడు. “బ్రహ్మ విదా ప్నోతి పరమ్-బ్రహ్మవిద్యుప్యైవ భవతి” అను తీరుగా సాధనచతుష్టయ సంపన్నుడు తప్ప నితరుఁ డెవ్వడు నైన బ్రతుకున న్నిజముగా నాత్మజ్ఞానజనకముల మగు నుపనయన మనంబడు శ్రౌత కర్మ కేంతమాత్రము న్దగఁడు, వేదశాస్త్రము లన్నియును బారలౌకిక

కైవల్యానంద కారణమగు దైవభక్తి బ్రహ్మజ్ఞానము వైరాగ్యము లను మాత్రమే బోధించుచున్నవి గాని మనుష్యులకు వారి వారిలోఁ గల తారతమ్యమును గొప్ప కొద్దులను జెప్పనే చెప్పవు కదోల, వేదాధ్యయనము శ్రౌతకర్మానుష్ఠానము స్నాధనచతుష్టయ సంపన్నులగు పరమార్థచింత గల ముముక్షువులకు మాత్రమే యుద్దేశింపఁ బడెను గాని సంసారుల కెంత మాత్రము న్నాదు. కాబట్టి సంసారులందఱును దుఃఖ మనుభవించుటకై పుట్టిన శూద్రులే “శూద్ర మక్షర సంయుక్తం దూరతః పరివర్జయేత్” అనఁగా మేము జ్ఞానానంద లక్షణము లున్న ద్విజాలమని చెప్పకొను మనుష్యుల ముఖమైనం జూడఁ గూడదని యభిప్రాయము.

వేదశాస్త్రద్వైత ప్రపంచము

కామ్యములు నిషిద్ధములని రెండువిధముల కర్మములను లోకోపకారమునకై వేదకర్మకాండ స్వరూపక వేదము బోధించు చున్నది. జ్ఞానకాండ రూపకమగు వేదము కేవల నైష్కర్మ్యముం బోధించుచున్నది. మొత్తముపై వేదమందలి కర్మకాండము స్వర్గ సాధనము మఱి జ్ఞానకాండ మపవర్గసాధనము. కర్మకాండము సంసారులకును జ్ఞానకాండము సన్న్యాసులకుం బ్రతేకము సుద్దిష్టములయినవి. “యోవృష్టి కామోయోఽన్నాద్య కామోయః స్వర్గకామః స్ససౌభ రేణస్తువీత” డప్పిరీర్చుకొనుట కాఁకలిం దీర్చుకొనుటకూ శయన సౌఖ్యము పొందుటకుం గోరువాఁడు హిత మిత మృదు వినయాలాప ములచేత సర్వజన హృదయరంజనము కావించుకొనవలయునని శ్రుతి తాత్పర్యము. స్వర్గ మనఁగా బ్రతుకునకవశ్యమగు నిద్రాహార విహార సౌఖ్యము. అపవర్గ మనఁగా సుఖదుఃఖములు రెండునంటకేకోర్కెయు లేని తటస్థలక్షణము. స్వర్గకాములకై కర్మకాండమును మఱి ముము

కైవల్యానంద కారణముగు దైవభక్తి బ్రహ్మజ్ఞానము వైరాగ్యము లను మాత్రమే బోధించుచున్నవి గాని మనుష్యులకు వారి వారిలో, గల తారతమ్యమును గొప్ప కొద్దులను జెప్పనే చెప్పవు కేవల, వేదాధ్యయనము శ్రౌతకర్మానుష్ఠానము న్నాధనచతుష్టయ సంపన్ను లగు పరమార్థచింత గల ముముక్షువులకు మాత్రమే యుద్దేశింపఁ బడెను గాని సంసారుల కెంత మాత్రము న్నాదు. కాబట్టి సంసారు లందఱును దుఃఖ మనుభవించుటకై వుట్టిన శూద్రులే “శూద్ర మక్షర సంయుక్తం దూరతః పరివర్జయేత్” అనఁగా మేము జ్ఞానా నంద లక్షణము లున్న ద్విజులమని చెప్పకొను మనుష్యుల ముఖమైనం జూడఁ గూడదని యభిప్రాయము.

వేదశాస్త్రద్వైత ప్రసంగము

కామ్యములు నిషిద్ధములని రెండువిధముల కర్మములను లోకోపకారమునకై వేదకర్మకాండ స్వరూపక వేదము బోధించు చున్నది. జ్ఞానకాండ రూపకమగు వేదము కేవల నైష్కర్మ్యముం బోధించుచున్నది. మొత్తముపై వేదమందలి కర్మకాండము స్వర్గ సాధనము మఱి జ్ఞానకాండ మపవర్గసాధనము. కర్మకాండము సంసారు లకును జ్ఞానకాండము సన్న్యాసులకుం బ్రతేకము నుద్దిష్టములయినవి. “యోవృష్టి కామోయోఽన్నాద్యకామోయః స్వర్గకామః స్ససౌభ రేణస్తువీత” డప్పితీర్చుకొనుట కాఁకలిం దీర్చుకొనుటకూ శయన సౌఖ్యము పొందుటకుం గోరువాఁడు హిత మిత మృదు వినయాలాప ములచేత సర్వజన హృదయరంజనము కావించుకొనవలయునని శ్రుతి తాత్పర్యము. స్వర్గ మనఁగా బ్రతుకునకవశ్యమగు నిద్రాహార విహార సౌఖ్యము. అపవర్గ మనఁగా సుఖదుఃఖములు రెండునంటకేకోర్కెయు లేని తటస్థక్షణము. స్వర్గకాములకై కర్మకాండమును మఱి ముము

క్షుప్తులకై జ్ఞానకాండమును వేదము బోధించుచున్నది. సౌభర
మనఁగాఁ బురుషప్రయత్నము. స్వర్గమునకుఁ బురుషప్రయత్నము
చేయకతీరదు. మఱి యపవర్గమున కేప్రయత్నమైన నవసరములేదు.
కాబట్టి వేదశాస్త్రము లన్నియును మనుష్యులు సుఖముగా బ్రతుకు
తెన్నునఁ జేయఁదగిన పురుషప్రయత్నమును మాత్రమే బోధించు
చున్నవి. మొత్తముపై ధర్మార్థకామమోక్షములను పురుషార్థము
లను సాధించుకొనుటకై తగిన పురుషప్రయత్నము నేయేవిధముగా
నేయేమనుష్యులు దేశకాలపాత్రానుసారముగా నొసర్చవలయునో
యాయామార్గములనేసర్వజ్ఞులయిన మునులు నానావిధ శ్రౌతస్మార్త
ధర్మకర్మములను శ్రుతిస్మృతిముఖముల నుపదేశించిరి.

తమ ప్రయత్నములు విఫలము లయినప్పుడును బంచభూత
ప్రవృత్తితమకోరికలస్వర్గము కావించితాముకోరినట్లుండకపోవుటచేత
ను దమయింద్రియములు తమతలంపులు న్దమ యిష్టమునకుఁ బ్రతి
ఘటించి తమ్ము న్భాధించినప్పుడు దమతోడివారు తమ్ము న్దేక్షించి
బాధపెట్టునపుడును తమకోరిన నిద్రాహారవిహారసౌఖ్యము చేకూర
నప్పుడును తమ యిచ్ఛానుసారముగాఁ దమబ్రతుకు కొనసాగ
నప్పుడు ముఖ్యముగా మనుష్యులు తమదుఃఖములను దొలఁగించుకొని
శాశ్వతానందమును బొందుట కుపాయమును వెదకెదరు. అట్టి మన
స్సంతుష్టి న్దలిగించుటకై దేశకాల పాత్రానుసారముగాఁ దమతమ
యనుభవము నభిరుచింబట్టి కాలము గడిపినపెద్ద లనాదికాలము
నుండియుం దమతమ దేశములం బారంపర్యముగా నుపదేశింపఁబడు
చున్న యిహపర సంతరణోపాయము మత మనఁబడుచున్నది.
ఈమతము దేశకాల పాత్రానుసారముగా ననంతవిధముల నున్నది.
ఒకమతముకన్న నొకమతముగాని యొక మనుష్యునికన్న నింకొక
మనుష్యుఁడుగాని యొకవస్తువుకన్న నింకొక వస్తువుగాని నిక్కముగా

మేలున్గాదు కీడునుంగాదు గొప్పాకాదు కొద్దీకాదు హేయమున్గాదు
 మఱి యాదేయమున్గాదు. “సతాంహి సందేహపదేషు వస్తుషు
 ప్రమాణ మతఃకరణ ప్రవృత్తయః” అనఁగా బుద్ధిమంతులగువారికిఁ
 దమ మనస్సాక్షియే తామవలంబించియుభయలోకములం దరించు
 మతము నవలంబింప నొప్పించు ప్రమాణ మగుచున్నది. మాది
 మంచిమతము మీది చెడ్డమతము మేము బుద్ధిమంతులము మీరు
 బుద్ధిహీనులు మేము నాగరికులము మీరు మౌటువారు మేము
 భాగ్యవంతులము మీరు దరిద్రులు మేము సుఖవంతులము మీరు
 కష్టజీవులు మేము పుణ్యాత్ములము మీరు పాపాత్ములు మాకు
 వైకుంఠము మీకు నరకము మావేదశాస్త్రములు సరియైనవి
 మీవేదశాస్త్రము లబద్ధములు మీకును మాకును సరిపడదని పెద్దల
 యుపదేశము సరిగాఁ దెలిసికొననేరక ప్రతిక్షణమును వ్యవస్థ
 న్మాటుచున్న దేశకాల పాత్రములం బట్టి నడుచుకొనక తీరనిబ్రతుకు
 తీపియునోభగేచ్ఛయుం దీనసంసారవశమున వ్యసనబద్ధులయి యుపే
 క్షింపనేరక యనాది సంస్కారముచేతఁ గర్మబద్ధులయి స్వకర్మాను
 సారముగా సుఖదుఃఖము లనుభవించుచున్నారు. పుణ్యపాప కార్మాను
 సారమయి సుఖదుఃఖాత్మకమయిన యస్యతంత్రపుబ్రతుకునందలి
 కష్టసుఖము లూపిరి యున్నంతవఱ కెట్టిమతము నవలంబించినను
 దప్పవు తప్పవు. నిద్రాహారవిహార ప్రాయమగు నీబ్రతుకునందలి కష్ట
 సుఖములు కావడికుండలు. వేసవిం దపింపకతీరదు. శీతాకాలమందు
 వడఁకకతీరదు, శీతాతపబాధలనుష్టశీతల వస్తుసేవచేత సరిపర్చు
 కుపాయము వెదకుకొనుట యెల్లశరీరధారులకు స్వభావమే తమ
 కెద్దికష్టమో యెద్దిసుఖమో యేప్రాణిమట్టు కాప్రాణి సహజముగా
 దెలియు. పరులు నేర్పకముండు సహజపాండిత్యముచేతనే ప్రతి
 దేహీయుఁ దన యుచ్చాస్య నిశ్వాసము లెట్లు సరిపెట్టుకొనుచున్నాడో

మఱి తన యూపిరిబిగబట్టుకొని బాధపడుటకు స్వభావముగా నెట్లావు
కుండునో పరులు తనకుఁ దన యూపిరి తీసికొనుటకును గ్రుక్కమింగు
టకు నెట్లు నేర్పనవసరములేదో యాతీరుగానే యీబ్రతుకునఁ దట
స్థించు చున్న కష్టసుఖము లన్నియు సహజములే.

ఎందఱుజీవులో యన్నివిధముల బ్రతుకుస్వభావములు-పసుపు
సున్నము న్గలిసినపుడు పసుపుయొక్క పచ్చనిరంగును సున్నము
యొక్క తెల్లనిరంగును రెండు న్గలసి యెఱ్ఱనిరంగుగా మారిన తీరున
శబ్దస్పర్శరూపరసగంధగుణములతో నున్న యాకాశవాయుగ్నిజల
వృధువులను పంచభూతముల సహజసమ్మేళన విశేషములచేతం బాంచ
భౌతికగుణముల న్గనిపెట్టు చైతన్యమనంబడు తెలివి బొడముచున్నది
మఱి యట్టి తెల్వి ప్రవర్తిల్లినంతవఱ కి పాంచభౌతికశరీరము జీవ
చ్ఛరీర మగుచున్నది- యాతెల్వి పంచభూతముల సమ్మేళన విశేష
విధానముం బట్టి స్థూలసూక్ష్మ వ్యక్తావ్యక్తదశ లందుచున్నది, ఆ
తెలివి వ్యక్తముగా నున్నపుడు జీవచ్ఛరీరమనియు నా తెల్వి యవ్యక్త
ముననువుడు మృతకళేబర మనంబడుచున్నది. వాస్తవముగా పసుపు
నకుఁ గాని సున్నమునకుఁ గాని యెఱువురంగు వ్యక్తీకరించుట సహ
జము కానప్పటికిం బసుపుసున్నముల పరస్పరసమ్మేళన విశేషముచేతఁ
బొడమి మఱియు నాపసుపుసున్నముల పరస్పర విశ్లేష విశేషముచేత
నా రెంటి యందే యవ్యక్తదశ నుతరించిన తీరుగా నీబ్రతుకు తెల్వి
యంతయు నేపంచభూతముల పరస్పరసమ్మేళన విశేషముచేత వ్యక్తీ
కరించెనో యట్టి పంచభూతముల పరస్పరవిశ్లేష విశేషానుసారముగా
నా పంచభూతములందే యవ్యక్తమయి మృతకళేబరమున సవ్యక్త
మయి యంతర్ధాన మగుచుండును. వ్యక్తావ్యక్తాత్మక పాంచభౌతిక
స్వరూపుడై ప్రవృత్తి నివృత్తిస్వభావములం ద్రిగుణాత్మకుడై
జాగ్రత్స్వప్నచుషువుల న్గిడించుచుంట వాసుదేవునకు స్వభావము.

“వాసుదేవః సర్వమితి స మహాత్మా సుదుర్లభః” అను భగవద్వాక్యానుసారముగాను “మాయామాత్రమిదం విశ్వమద్వైతం పరమార్థతః” అని శ్రుతిబట్టియును మదనుభవతర్కములం బట్టియుం జాపుపుట్టువులు కష్టసుఖములు స్సన్నముం బసువుల కూడిక న్నలుగు నెఱ్ఱరంగువలె వ్యక్తీకరించిన యవ్యక్త తత్వమయిన నారాయణుని కన్న వేటేవస్తువును యథార్థము కాదుకాదు. విశ్వము సత్యమే. విష్ణుదేవుఁడును సత్యమే “సదేవేదమగ్ర ఆసీత్కథమసతః సజ్జాయేత” అనునట్లును “సారిరేవ జగజ్జగ దేవ హరిః హరితో జగతో సహిభిన్న తనుః” అనునట్లును “పురుష ఏవేదగ్ం సర్వం యద్భూతం యచ్ఛ భవ్యమ్” అను శ్రుతిప్రకారముగా దేవునికన్న నింకొక వస్తువే లేదు. మఱియును భూతభవిష్యద్వర్తమానములగు జగత్కార్యము లన్నియును సకలకార్యకారణమును వాసుదేవుఁడే. ఉపచయాపచయాస్త రాళావస్థాత్మక పుం (స్త్రీ) సపుంలింగ విశేషముల నుద్భవస్థితి నాశము లను “సాక్షిచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ” అను తీరుగా నొకప్పుడు సగుణుఁడై తనకుఁ దా వేఱై నానారూపుల న్నిడించుచు మఱొకప్పుడు నిర్గుణుఁడై నిర్లిప్తుఁడై సాక్షిమాత్రుఁడై యాత్మానందుఁ డగు చున్నాఁడా వాసుదేవుఁడే-యీసూర్యుఁ డీచంద్రుఁ డీసమస్తగ్రహము లీ చుక్క లీజగమంతయును నీవును నేను వాఁడు నద్దియును మనః ప్రవృత్తిజన్య భూతభవిష్యద్వర్తమానకాల పదార్థము లన్నియును స్థూలసూక్ష్మ వ్యక్తావ్యక్త దశావిశేషభేదములం దోతెంచుచున్నవి. కాని వాస్తవము జగతుయొక్క యుద్భవస్థితి నాశములు స్థూల సూక్ష్మ వ్యక్తావ్యక్త దశలన్నియు మృతోవికారములు నిర్విషయ మనస్సు వాసుదేవుఁడు కారణము సవిషయమనస్సు జగము కార్యము కార్యకారణములకు సూర్యునకు సూర్యకిరణములకువలె నామరూప భేదమేగాని నిక్కముగా వస్తుభేదము లేదు. అంతయును దేవుఁడే

యెందు కిట్లు కాట్లాడుకొని యుద్ధము న్ననుఁగొన్న పిచ్చుకవలె నీ నీడ నీవు చూచుకొని భ్రమించెదవు. “సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ” అను తీరుగా దేవునికన్న వేఱు వస్తువు లేనేలేదు. “యాదృశీభావనా యత సిద్ధిర్భవతి తాదృశీ” అను తీరుగా లాభనష్టములు రెండును సంకల్పవశములే వ్యవహారదశయందు సంకల్పాత్మక మగు మనస్సే జ్ఞేయజ్ఞానజ్ఞాతృరూపము లగుచున్నది. మఱియుం బరమార్థదశయందు కేవల సచ్చిదానంద లక్షణ పరబ్రహ్మ సమాధియోగ సుఖనిదా పరవశమగుచున్నది.

ఎందుకీ తెలిసీ తెలియని మెట్టవేడొంత చర్చ. పాటుపడి నీతోడిపాటి జనుల న్సుఖపెట్టి నీవు హాయిగాఁ గోరినన్నాభ్యుబ్రతుకు కొనసాగించుకొనుటకై తెలిసి తెలియని పిల్ల కాయవంటినీకు హేయా దేయ వస్తువుల వేదశాస్త్రముఖముల స్వర్వజ్ఞులయిన పెద్ద లనాది కాలానుభవమున నారితేఱిన వారలై తల్లిదండ్రులు తమ పిల్లలకు వలెఁ గర్తవ్యాకర్తవ్యముల నెఱిఁగించుచున్నారు. కాబట్టి నీ జ్ఞాన లవ దుర్విదగ్ధతాహంకార గర్వము న్మానుకొని పెద్దల నేవించి కృతకృత్కుఁడవుకమ్ము. పెద్ద లుపదేశించిన శిష్టాచారముల నీవు నడచినకొలంది న్నిజముం బరమార్థతత్త్వము నీయంతట నీకే బోధ పడి కృతార్థుఁడవు కాఁగలవు. కావున నిట్లు వేదశాస్త్రరహస్యములు కేవలలోకోపకార తత్పరత నివరింప నీ వ్రాత ప్రవర్తింప వలసి వచ్చెను. వాసుదేవుఁడే “తత్సృష్ట్యా తదేవాసు ప్రవిశ్య” అను తీరున విశ్వరూపుఁడై సత్త్వరజస్తమోగుణముల నీ జగన్నాటకమును నాటక స్మాతధారుఁడును, నటీనటులును సకల వేషములును నాటక ద్రవ్యముం దానేయై సవరపములం బుట్టించుచు రసాస్వాదన మొనర్చుచు రసాత్మకుడై తా నొక్కఁడే పెక్కురూపులై సృష్టి స్థితి నాశము లందుచుం నిర్మిదుఁడయ్యు నిద్రితునివలె నిర్గుణుఁ డయ్యు సగుణుని

మాడ్కి సర్వజ్ఞఁ డయ్యుం గించిజ్ఞానివలె నిత్య తృప్తుఁ డయ్యు కోరిక
కలవానివలె నిత్యముక్తుఁ డయ్యు నద్రవబద్ధునివలెఁ గ్రీడించుచుఁట
యాపరమాత్మునకు సహజ ప్రవృత్తిలీలలు కనుక “భవితవ్యం
భవత్యేవ యద్భావ్యం తద్భవిష్యతి” అను విధమున “కానున్నది
కాకపోదు కలచుచెన్నా” అను తీరుగా ననంతవిధముల నీ జగ
న్నాటకము జరుగుచున్నదని గురుకటాక్షమున బోధింపఁబడిన జీవుఁడు
“ప్రకృతిః కర్తృపురుషః పద్మపత్రాంబువన్నిర్లిప్తః” అను కపిలముని
బోధను సరిగా గ్రహించి యీ జగమంతయును స్వప్నమువలె దృఢ
ముగా భావించి యాహుఢప్రజ్ఞఁడై యనునస్కయోగమున నచలుం
డయి శివుఁడై “మద్భక్తా మాం సమాయన్తి” అను భగవ
ద్వాక్యానుసారముగా నిర్గుణపరబ్రహ్మమగు వాసుదేవునే ననవిధ
భక్తిమార్గములం భజించుచు కేవలము స్థగవద్భజనైక తత్పరుడయి
సంసార మంతయు స్వప్నమనియుం భ్రాంతిజన్యము నెండమావుల
వలె మిథ్యయు స్మశఃప్రతిబింబమనియు దృఢముగా విశ్వసించి
“సాక్షిచేతాః కేవలౌ నిర్గుణశ్చ” అను తీరుగా నావాసుదేవ పర
బ్రహ్మమందే కేవల భక్తియోగముచేత లయముచెంది నిత్యకైవ
ల్యానంద పదవి నొలలాడుచుండును.

“ద్వాసుపర్ణా వేకః స్వాదుపిప్పల మత్త్యన్యోఽనశ్చన్న భిచాక
శీతి” అనుటచేత జీవాత్మ పరమాత్మలను రెండుపక్షులలో సగుణుఁడు
జీవాత్మ నిర్గుణుఁడు పరమాత్మ సగుణుఁడై న జీవాత్మ జాగ్రత్స్వప్న
దశలందు “లీలాయతీవధ్ధ్యాయతీవ” అనునట్లహంకార మమకార
ములచేత బద్ధుఁడై కోర్కెయను ఫల మనుభవించుచున్నాఁడు.
మఱియుం బరమాత్ముఁడు నిర్గుణుఁడు కావున శికోర్కెయను లేని
సమాధ్యవస్థ నున్నాఁడు. నిత్యతృప్తుఁడై యేకోర్కెయను లేకమతే
యనుభవమును లేకున్న పరమాత్ముఁ డను పక్షి సహవాసము

జీవాత్ముఁ డను పక్షికి “తదాసంఘనోభవతి” అనునట్లు సుషుప్తిదశ
యందః లభించినపు డాపరమాత్మునివలె నిర్గుణుడై యేకోర్కెయును
లేక మతేఫలానుభవము ననుభవించక సంతృప్తుడై శాంతుఁ డగు
చున్నాఁడు. నిత్యసంతృప్తుడై సమాధిసుషుప్తిదశ నేకోర్కెయును
లేకన్నప్ప డాత్ముఁ డను పక్షి పరమాత్ముఁడనియును జాగ్రత్స్వప్న
దశలందు కోర్కె ననుభవించునపుడు జీవాత్ముఁ డనియును సంజలం
బేర్కొనఁ బడుచున్నాఁడు. అనఁగా నొక్క యాత్ముడే సగుణుడై
క్రీడించునపుడు జీవాత్ముడై తనంతఁదాను సహజ లీలచేతం బెక్కు
రూపుల న్న పరసవిశేషము ననుభవించు చాడుకొనుచున్నాఁడు.
మఱియు నాత్ముడే నిర్గుణుడై తనయాటఁ జాలించుకొని
శాంతుడై యేకోర్కెయును లేక “యత్రనాస్యత్పశ్యతినాస్యత్రచ్ఛ్ర
ణోతినాస్య ద్వజాతినభూమా” అన్నట్లు కేవల సుషుప్తి సమాధి
నోగనిద్రామునితుండై బ్రహ్మసందపరవశుఁ డగుచున్నాఁడు.
సగుణుడై సంసరించుటయును నిర్గుణుడై ముక్తుఁడౌచుటయు
నాత్మునకు సహజలీలలుగాని వాస్తవముగా నాత్మునకు బంధమోక్ష
ములు రెండను లేవు లేవు ముమ్మాటికి న్నేనేలేవని బోధించు వైయా
సిక జగద్గురు శంకరాచార్య మతసిద్ధాంత మొక్కటియే యుక్తి
యైక్యము న్యథార్థానుభవ ప్రత్యక్ష ప్రమాణసిద్ధమును తక్కిన
మునిమతము లన్నియుం బామరబోధకొఱకై దేవతలు ప్రతిమా
స్వరూపములం దెల్పఁబడినట్లు వివిధ ద్వైతభావములచేత జగద్గురు
బోధితమగు వ్యాససిద్ధాంతమునే దృఢపర్చుచున్నవి. జగద్గురు శంక
రాచార్యబోధ సూర్యునివంటిది. తక్కిన మతగురువుల బోధ లన్ని
యును సూర్యునివలనఁగలిగిన తేజస్సులవంటివి. సరియే, యాజగద్గురు,
ని బోధచేత నెవ్వరు కేవలద్వైత బ్రహ్మసందపదవి ననుభవించు
చున్నారోగాని యట్టి యద్వైతమతము నవలంబించుకొను శక్తి సాధన

చతుష్టయ సంపన్నులగు ముముక్షువులకుఁ దప్ప సంసారబద్ధులగు ప్రాకృతజనుల కెంతమాత్ర మబ్బదు. కనుక సభీష్టసుఖ మనుభవించఁ గోరిన జనులు కేవల లోకోపకారపరాయణులై భక్తపరాధీమఁడును దీనబాంధవుఁడును దయాసముద్రుఁ డగు నీశ్వరుని నవవిధ భక్తి మార్గముల నేవించకతీరదు. భగవద్భక్తి లేని దురదృష్టవంతులకు నిశ్చేయసానందము కలుగదు కలుగదు. “సకర్మణా న జయాన ధనేనత్యాగే నై కేలమృతత్వమానశః” శౌతస్మార్తకర్మము లాచరించుటచేతను గాని సకలభోగము లనుభవించుటచేతఁగాని దార వృతాది విభవమును సంపాదించుకొనట చేతఁగాని సంసారదుఃఖ ముపశమించ నే యుపశమించదు. “తాపత్రయాభీల దావాగ్ను లాఱునే విష్ణునేవామృతవృష్టిలేక” అన్నట్లు సంతతమును జితము భగవదాయత్తముచేసినం దప్ప మత్తెల్లెనను నీసంసారదుఃఖము శాంతించదు. ముమ్మాటికి శాంతించనే శాంతించదు.

“బుద్ధిస్తాత్కాలికీ జ్ఞేయా మతి రాగామిగోచరా బుద్ధిం నవ నవోన్మేష శాలినీం ప్రతిభాం విదుః” వర్తమానవస్తు యథార్థతత్త్వ మును గనిపెట్టగలిగిన తెలివి బుద్ధి యనంబడు. మఱి యాబుద్ధి భవిష్యద్వస్తు యథార్థతత్త్వము న్గనిపెట్టగలిగినపుడు మతి యనంబడు మఱి యా బుద్ధియే భూతభవిష్య ద్వర్తమానములను స్ఫుటముగాఁ దెలిసికొనఁ గల్గెనేని ప్రతిభ యనిపించుకొను చున్నది. తత్త్వము న్సరిగాఁ దెలిసికొని యక్కార్య మెట్లుకలిగెనో యట్టి కారణతత్త్వ మును సరిగా నెరింగినవాఁడు బుద్ధిమంతుఁడు. పంచేదియములు సరిగాఁ బనిచేయుచున్నప్పుడు బుద్ధి పొడుమును. శరీరమారోగ్యముగా న్వస్థతతో నున్నప్పుడు వస్తుతత్త్వ వివేకములు కలుగును. శరీరమారో గ్యముగ నుంటకు దైవపౌరుషములు రెండును సమానకారణములే. బుద్ధిగ్రాహ్య వస్తుగుణానుసారముగాఁ బవర్తింపఁగల్గుట కేవల పురుష

ప్రయత్న సాధ్యము. బుద్ధి బొత్తిగా గ్రహింపఁజాలని యతీంద్రియ
 కారణమువల్లఁ గల్గు కార్యములు కేవల దైవసాధ్యములు. తల్లి
 కర్మమునందు మిక్కిలి యవ్యక్తదశలోఁ దన బాహ్యంతరేంద్రియ
 ప్రవృత్తి యెట్లున్న నపుడు పస్తుతత్వవిచారణ సామర్థ్యము
 గల యవ్యక్త దశ తన బాహ్యేంద్రియ ప్రవృత్తి వ్యక్త దశకు
 హేతువగుచున్నదో యట్టి హేతువే దైవస్వరూపము - మోచేతి
 కంకిణమున కద్దమేలా యన్న ట్టిప్పటి తన పంచేంద్రియ
 ప్రవృత్తికి నిశ్చయముగాఁ దన పురుషప్రయత్నమే కారణమని వేతే
 నొక్క వక్కానింకనక్కరలేదు. తన పురుషప్రయత్నానుసారముగా
 సుఖదుఃఖానుభవమును దాఁ బొందుచుంట నకల జనప్రత్యక్షాను
 భవమేకదా? మఱియును భిగోళగతుల కతీంద్రియకారణము దైవ
 కృత్యము. ఇంద్రియసాధ్య ప్రత్యక్షానుభూతకారణ మంతయుం
 బురుషప్రయత్న జన్యమే. శరీరస్మృతి వ్యక్తముగా నున్నంతవఱకు
 జాగ్రద్దశ న్దనకు హేయదేయవస్తు చింత తప్పదుగా? శరీరస్మృతి
 నన్నగిల్లి యవ్యక్తమైకొలదిం సుషుప్తిదశ న్దన హేయదేయ
 వస్తుచింత బొత్తిగాఁ దనకు లేదన్న సంగతి సకలజను లెఱింగిన
 సంగతియేకదా? కాబట్టి జాగ్రద్దశ న్దనకుఁ బ్రత్యక్షమగు వ్యవహార
 మంతయును బొరుషస్వరూపమే మఱియును దన సుషుప్తిదశ న్దనకు
 బరోక్షమయిన మిగులంతయును దైవస్వరూపమే. జాగ్రత్సుషుప్తి
 దశలు రెండు నన్యోన్యప్రవర్తక కారణములుకాకతీటవని తెలిసికొన
 గలవాఁడు బుద్ధిమంతుఁడు. తన జాగ్రద్దశయందు స్వకర్మానుసార
 ముగా ఫలము కలుగుట ప్రతి జనునకుం బ్రత్యక్షానుభవమే కదా?
 కాబట్టి తన జ్ఞప్తికి రానంత సూక్ష్మదశలోఁ దన కర్మఫలముండట
 చేతఁ దన సుషుప్తిదశయందుఁ దా ననుభవించిన స్వకర్మఫల మిట్టి
 దని తాఁ జెప్పఁజాలకున్నంత మాత్రమునఁ దన పురుషప్రయత్నము
 తన సుషుప్తిదశలో నెదియును లేదనువాఁడు బుద్ధిహీనుఁడు. జాగ్ర

ద్వశనుండి సుషుప్తి మఱియు స్సుషుప్తిదశనుండి జాగ్రత్తునుం దాఁ
బొందుచుంట సర్వజనసాధారణ ప్రత్యక్షానుభవమేకదా ? కనుక
జాగ్రత్సుషుప్తిదశలు రెండును స్వకర్మఫలములే యని సిద్ధాంతిక
రింపకతీరదు. జాగ్రద్దశాస్వరూపముగు పౌరుషమును సుషుప్తి దశా
స్వరూపముగు దైవమును నిక్కముగా దైవపౌరుషములు రెండును
స్వకర్మమూలములే. కాబట్టి దైవపౌరుషములు రెండు ననాది
సంసారజనకముగు కర్మఫలమును జాగ్రద్దశయం దెఱింగియు సుషుప్తి
నెఱుంగకయు నే దేహధారియు ననుభవించకతీరదు. స్వార్థపరత
మాని కేవల లోకోపకారపరాయణుఁ డగు సజ్జనుని చిత్తము జాగ
ద్దశయందుఁగూడ సుషుప్తి దశయందువలెనే స్వకర్మఫలమును విస్మృతి
చెందించును గనుక సట్టి సజ్జనుఁడు జీవన్ముక్తుఁడై సుఖదుఃఖ పుణ్య
పాపహేతుభూతమై ప్రతిక్షణముం గ్రొత్త యగుచున్న శరీరమును
ధరించుచు సంసరించు చుండియు సట్టి తన దేహమునందు సర్పము
తావిడిచిన పొరయం ధభిమానము లేక చరించునట్లు తన క్షణిక
దేహమందలి యభిమానము బొత్తిగా విడుచుకొనుటచేత స్వకర్మ
ఫలమును బొత్తిగా నుపేక్షించి యతీంద్రియ ద్రవ్యయైన ఋషిగా
మాతీ నిష్కర్మఁడై యహంకార మమకారముల నొఱిగి రాగ
ద్వేషములు రెండును లేక యజ్ఞానులకు సంసారివలెఁ గన్పట్టు
చున్నాఁడు కాని వాస్తవముగా “సాక్షిచేతాః కేవల నిర్గుణశ్చ”
అను తీరుగా “బ్రహ్మవిద్భ్రహ్మైవ భవతి” అనునట్లు నిత్యతృప్తుఁడై
సర్వజనసముఁడై సర్వభూత దయామయుఁడై ప్రత్యక్ష దేవుఁడై
“ధియో యోనః ప్రచోదయాత్” అనునట్లు తన తోడిపాటిజనుల
కెల్ల బుద్ధి గలవుచున్నాఁడు.

“కర్మ సాక్షి దినేశః కర్మరూపీజనార్దనః” అనుటచేత దైవ
పౌరుషాత్మకోభయ కర్మమును భగవత్స్వరూపములే. పౌరుష మెండ

వంటిది. దైవము సూర్యబింబమువంటిది. సూర్యబింబమునకు మఱి యద్దాని కాంతికి వస్తుభేదము లేకున్నను వ్యావహారిక నామభేదములు పామర బోధకై కల్పితములయినట్లు దైవపౌరుష కర్మములకు రెండింటికి స్వేదములేకున్నను నామభేదము లోకవ్యవహారమై కల్పింపఁ బడెను. కాలత్రయముఁ దెడతెగక తిరుగు సంసారమును సుడి స్వకర్మ వశుఁడై త్రిప్పబడుచు స్థిర విశ్రాంతికై దేవులాడుచున్న ప్రాణి పురుషప్రయత్నముచేత లోకోపకార మొనర్చుటకై ధృఢసంకల్పము చేసి కేవల లోకోపకారమునకై స్మాత్రమే త్రికరణశుద్ధిగా ప్రయత్నము చేసినపుడు సహజముగా సంసారమును సుడి నవశుఁడై యెట్లు జేపుడు త్రిప్పబడుచున్నాఁడో యట్లే ప్రశమిత సకల సంసార భ్రముఁడై దైవ సహాయముచేత స్వవశుఁడై యభేష్ట విశ్రాంతి నైవల్యానంద పదవి నొలలాడునని పెద్దలు ముమ్మాటి కేర్పరచిన సత్య సిద్ధాంతము సిద్ధాంతము. నిద్రహార విహార సౌఖ్యమునకై పురుష ప్రయత్నముచేసిన స్సరే లేకమానిన స్సరే గాని పరమార్థ సంపాదనముకై పురుషప్రయత్నము తప్పక చేయక తీరదని జగద్గురు వుపదేశించెను. “ఉద్యమేన వినా రాజన్న సిద్ధ్యన్తిహిపౌరుషాః! సహి సింహస్య సుప్తస్య ప్రవిశన్తి ముఖే మృగాః” అన్నట్టి శాంతికై పురుషప్రయత్నమును మిక్కిలి ధృఢముగాఁ జేసి జాగరూకుఁడై స్థిర బుద్ధితో లోకోపకారముగాఁ బ్రవర్తించిన పరమభాగవతునిం దప్పక వాసుదేవుఁ డనుగ్రహించి సంసారసముద్రము న్దాటింపక మానఁడు. కోరికలం గోరుచుండుయును గోర్కెల న్నెఱవేర్చుకొనుటకై ప్రయత్నించుటయు నెట్లు పురుషునకు స్వభావమో యట్లే లోకోపకార పరాయణులగు తన భక్తుల కోర్కె లీడేర్చుట భగవంతునియొక్క స్వభావము స్వభావము.

ఊపిరి తీసికొనుట స్పృశ్యేంద్రియ ప్రవృత్తియు స్మాత్రమే భూపతనమైన పిదప శిశువునకుఁ గోరికయుండు నెల్ల డింపబడుచున్నది.

ఆ శిశు వేడ్చుటం బట్టి పాలు మొదలగు ద్రవపదార్థ మా శిశువు
 నోటఁ బోసినపుడు మ్రింగుటయు న్గాన్పించుచున్నది కాఁబట్టి పిల్లకు
 నేర్పకదో స్వభావముగా నూపిరి తీసుకొనుటకదలుటయును గల్గిన
 చేష్టలు. గ్రుక్క మ్రింగుట యాహారము కుడుపుటచేత మప్పఁబడిన
 యాగంతుక చేష్టయే. తల్లి గర్భమున నున్నపుడా శిశువుయొక్క
 శరీరము తల్లి తిన్న యన్నమే మన్నుకుండరూపమునఁ బరిణమించి
 నట్లు పరిణమించెను. అన్నము పంచభూత సమ్మేళ విశేషమే. కాఁబట్టి
 పంచభూతములయొక్క యొక విధమైన సమ్మేళన విశేషమే శరీర
 ముగాఁ బరిణమించి వట్టి పెరుగుచుఁ దిరిగి యా పంచభూతములందే
 మంటివికారములు మన్నునందువలె నణఁగుచున్నవి. కాఁబట్టి
 బాహ్యంతరేంద్రియ ప్రవృత్తు లన్నియుం బాంచభౌతిక వికారములే
 కావునం బంచభూతముల పరస్పర సమ్మేళన వియోగ విశేషముల
 స్వైక్యావృత్త దశలందుచు స్థూలసూక్ష్మస్థితులందుచున్నవి. కాఁబట్టి
 కారణకార్యములుం బీజవృక్షములుం బ్రవృత్తినివృత్తు లుద్భవస్థితి
 నాశములు స్సత్త్వరజస్తమోగుణ విశేషముల న్గల్గు జాగత్స్వప్న
 సుషుప్తు లన్నియు నేవేయేల యీ సమస్త జగత్కారణ కార్యకలాప
 మంతయును రేవగళ్యవలెఁ బరస్పరకారణములయి యన్యోన్యాను
 సృతములయి ప్రవృత్తి నివృత్తి దశల నాది మధ్యాంత రహితము
 లయి యవిచ్ఛిన్న సంసారచక్రముగాఁ బరిణమించుచు జ్ఞేయజ్ఞాన
 జ్ఞాతృరూపమయి శాశ్వత వాసుదేవపరబ్రహ్మమై యున్నది. శబ్ద
 మును శ్రవణేంద్రియము మాత్రమే గ్రహించఁ గల్గును గాని తక్కిన
 యింద్రియములు గ్రహించఁ జాలకుండుటకుఁ గారణము శబ్దమునకును
 శ్రవణేంద్రియమునకును వస్తుభేదము రహితయు న్లేకుండుటయే.
 కాఁబట్టి జ్ఞేయజ్ఞాన జ్ఞాతలకు నామభేదమేగాని వస్తుభేదము లేనలేదు.
 జగమంతయును జ్ఞేయజ్ఞాన జ్ఞాతృత్రితయ రూపుఁడైన యొక్క వాసు

దేవుడే “మాతా రామో మత్పితా రామచంద్రో భ్రాతా రామో మత్సఖా రాఘవేంద్రః.....నైవ జానే” సజానే అను జగద్గురు వాక్యముం బట్టి యాత్మకన్న వేతే యథార్థ వస్తు వింకోక్కటి తేనే తేదు. సరే “మహాఋషీణా మృతయశ్చ భిన్నాః” ఇదమిత్యమ్మని నిరూపింప శక్యముగాక యందీయందకుండు వస్తువిచార మీమెట్ట వేదాంతః మిటుండగాఁ దనకుమాలినధర్మము మొదలుచెడ్డ బేరము తేనుగా? కాబట్టి స్వార్థపరతం బట్టియే లోకులను నుంచి చేసికొన వలసి వచ్చెను. నిష్కామునకు లోకముతో నేమిపని? కాబట్టికోర్కీ కలవాఁ డొరుల న్గొల్వక తన కోర్కె నెఱవేర్చుకొనఁజాలఁడు. తాఁ గోరిన నిద్రాహార విహారసౌఖ్యము లభించుటకై తగిన పయత్నము చేయుచుఁ దన కబ్బినంత సౌఖ్యముచేత నెట్లోత్పత్తిపడుచు దిన దిన ప్రవర్ధమాన తృష్ణాపరవశుడైన మనుష్యుఁడు సంసరింపక తీరుదు. పిల్లలకుం బెద్దలవలెఁ బరమకారుణికులైన మునులు ప్రాకృతజనులకు వేదశాస్త్రముఖములం జేసిన యుపదేశమును బాటించి బుద్ధిమంతుఁడు దేశకాల పాత్రానుసారముగాఁ బ్రవర్తించి యిహపరముల న్దరించు చున్నాఁడు.

“సర్వమత్యైవ ఖలు కంకేనపశ్యేత్” ఈ జగమంతయును దేవుడే కదా? యిది-యది నే నను భేదబుద్ధి స్రవ్వవర్తింపఁగలుగు టెట్లను శ్రుతిప్రకార మీలోకమందలి యన్నిమతములు మఱి సకల వ్యవహారములు నెల్ల యాచారములుం బ్రవర్తనములును యథా శాస్త్రముగానే జరిగినవి జరుగుచున్నవి. మఱియుం జరుగఁబోవు చున్నవి. “కానున్నది కాకపోదు కందలచెన్నా” కాబట్టి యీవేద శాస్త్ర ప్రసంగములు మఱి యీ వితర్కము లీపూర్వకక్షము లీసిద్ధాంతము లీభేదవాదము లీయుపదేశము లీవ్రాత లన్నియు నుబుసుపోని మంగలి పిల్లితల గొలుగుటలేదు. “ఊరకున్న వాడె

యుతమ యోగిరా విశ్వదాభిరామ వినురవేమ" అన్నట్లు "అహం
 బ్రహ్మాస్మి పురుష ఏ వేదగ్ం సర్వం యద్యాతం యచ్ఛభవ్యమ్"
 అని నిశ్చయ జ్ఞానము కలవా, దులుకఁడు పలుకఁడు క్రుంగఁడు
 పొంగఁడు తెలిసియుం దెలియఁడు మఱి యట్టి జీవన్ముక్తుఁడు సమ
 లోప్తకాంచనుఁడు సమశత్రుమిత్రుఁడుం ద్రిగుణాతీతుఁడై నిర్లి
 ప్తుడై బంధమోక్షములు స్సఖదుఃఖములుం బుణ్యాపాపములెవ్వియు
 నంటకుండియుం బిల్ల కాయవలె సంకల్పమూర్తియై యాత్మతృప్తుడై
 యేకోరైయు న్నేకున్నప్పటికిం గోర్కెకలవానివలెనర్థుణుడై నప్పటికి
 స్సగుణునివలె ముక్తుడై నప్పటికి స్బద్ధునివలె స్థూలసూక్ష్మకారణ
 దేహాతీతుడై నప్పటికి స్మృతి యింద్రియాతీతుడై న తురీయఁడై
 నప్పటికి నిశ్శ్వతైజస ప్రాజ్ఞావస్థాధీనునివలె సకారణముగా స్వభావ
 ముగా బ్రహ్మానందరసావిష్టుడై "తస్మాద్విద్వాన్ప్రేవదేత్ - ఏవ
 సృతేత్" అను శ్రుతిప్రకారము చతుర్విధాభినయ నవరసాస్వాదన
 మొనర్చుచుం బిచ్చివాడని కొందఱు నేబ్రాసి యని కొందఱుం
 బిశాచమని కొందఱు జడ్డివాడని కొందఱు న్మోసకాడని కొందఱుం
 బనికిమాలిన సోకాతిపోతని కొందఱు సిగ్గులేని మొండిబండ యని
 కొందఱు చేతకాని త్రువ్వయని కొందఱు న్నపుంసకుడని కొందఱుం
 దెలిసిన మూర్ఖుడని కొందఱు న్లోకజ్ఞానములేని మొద్దుపశువని
 కొందఱు తెలిసీ తెలియని చపలుడని కొందఱు నిర్భాగ్యుడని
 కొందఱుం బొగరుపోతని కొందఱు గొంఁటెయని గొందఱు న్రాతి
 గుండెయని కొందఱు వీఁడొకజాతి కోఁతి యని కొందఱు న్నేవలస్వార్థ
 పరుఁడు సకలలోక వంచకుడని కొందఱు నేమోయదొక వ్యక్తియని
 కొందఱు వానికర్మము వానిది మనకేల వానిజోలి యని కొందఱును
 జ్ఞానహీనుడని కొందఱును సర్వజ్ఞుడని కొందఱు న్మహాత్ముడని
 కొందఱు న్జీవన్ముక్తుడని కొందఱుం బరమభాగవతోత్తముడని

కొంద అవతారపురుషుడని కొందఱుం బుంభావసరస్వతీయని
 కొందఱుం బరమసాధువని కొందఱుం బ్రత్యక్షదైవమని కొందఱు
 జను లెవరి యెవరి బుద్ధికొలంది న్నారు వారు తనుగూర్చి దూషణ
 భూషణంబులు చేయుచుండ “లీలావతీధ్యాయశీవ” అన్నట్లు
 శృంగారహాస్యకరుణ వీరశాంత భయానక రాద్రాద్భుత బీభత్స
 రసముల న్నటించు మహానటుఁ డెవ్వఁడో యుగమున కొక్కఁడుంట
 మిక్కిలి యరుదు. మఱియి జీనన్ముక్తునిం బోల్చి త్రికరణశుద్ధిగా
 బ్రేమించి నేవించు నద్భుతవంతులుం గూడ మఱింత యరుదు. నిత్య
 సత్యానంద వస్తువునకు స్మరి యీ పామరలోకమునకుం జాలదవ్వు.
 మొత్తము జనులందఱును సంసారబద్ధులు నిర్విపరీతబుద్ధులు నహంకార
 మనుకార మాషితులై “పిల్ల కాకి కేమి తెలియునురా యుండవింటి
 దెబ్బ” అన్నట్లు పెంకెబుడుతలవంటి తెలిసీ తెలియని భ్రాంతచిత్తులే
 యని తెలిసిన సర్వజ్ఞులగు ప్రాచీన యునులు తల్లిదండ్రులు పిల్లలకు
 వలె దిన్నని బ్రతుకుతోవ వేదశాస్త్రముఖముల నుపదేశింపవలసి
 వచ్చెను.

“అష్టవర్షా భవేత్కన్యా సవవర్షాతురోహిణీ, దశవర్షా భవే
 ద్దాశీ, అతఃస్థైర్యం రజస్వలా” అనఁగా నెన్నిదేండ్లవయసు కన్యా
 త్వము న్గల్గియుండును. “కముకాంతౌ” కన్యాత్వ మనఁగా కామకేళి
 యందలి కుతూహలము మొలకయై త్తదగి నస్థితి. “రుహసముద్భవే”
 రోహిణి యనఁగా సంభోగక్రియాసామర్థ్య మంకురించినస్థితి “గృవిశ
 రణే” గౌరి యనఁగా నెడతెగని యధేష్ట సంభోగానంద పారవశ్య
 ముచేఁ దనివితీరిని యింద్రియ విజృంభణస్థితి. “రంజరాగే - వలచో
 ప్రత్యయః” రజస్వల యనఁగా మన్మథకేళి నోలలాడి తన్నిగొని
 మఱికొంతనేవువలకు న్నట్లుపడి యడంగి మితమైన సంభోగశక్తిగల
 స్థితి - ఆకలి చలి యెఱుంగదు నిద్రసుఖ మెఱుంగ దన్న టెన్నిదేండ్లు

మొదలుకొని పదేండ్లు దాటువఱకున్న వయసుమాత్రమే చాపల్య
మెఱుంగక సంభోగసామర్థ్యము (స్త్రీ)వ్యక్తికి సంపూర్ణమై కన్న
మిన్ను గానక తనకన్న వేఱులోకముంట తెలియక యుచ్చిన్న
ప్రవాహరూపమున నునికి పొంగి పొర్లిపడుచుండును. కనుః సట్టి
యెన్నిదేండ్ల వయసు మొదలుకొని పదేండ్ల వయసు దాటకముందే
(స్త్రీ) వివాహిత యగునేని సంపూర్ణ సంభోగసామర్థ్యము కొఱత
వడకుంటచేత నాసతి చిత్తచాపల్యములేక పాత్రవత్వమును నిల్పుకొనఁ
దగిన మనోదార్థ మామరణాంతమువఱకు నిల్పుకొనఁ గల్గును.
పదేండ్ల వయసు మించి రజస్వల యనబడిన (స్త్రీ) సంభోగవాంఛచేతఁ
జిత్తము ద్రవించి పదనెక్కి మెత్తపడుటచేత సంభోగసౌఖ్య మొక
వ్యసనముగా మరగి వ్యసనాయత్త చిత్తచాపల్యముచేత మనో
దార్థ్యము కొఱతపడి మర్యాద న్నాపాడుకొనఁజాలదు. వచ్చీరాని
వయసు సంభోగమునకు మఱి యంటియంటని మనసు సంసారమునకుం
గోరనికోర్కెలు బెట్టని సొమ్ములు కదా? ఎన్నిదేండ్ల కుఁ గామబీజము
కన్నియయై మొలకెత్తఁదగిన స్థితిలో నుండును. తొమ్మిదేండ్లకు
రోహిణియై మొలకెత్తును. పదేండ్లకు గౌరీయై జివ్రురించును. పిమ్మట
రజస్వలయై వుప్పించును. మఱియుం బదునొకండు మొదలు పదు
నాతేండ్ల యీడువఱకు బాలయై ఫలించుచుండును. పదునెమ్మిదేండ్ల
శ్యామయై లేజవ్యసముదాటి ఋతువుతప్పకపూచి కాచి ఫలించుచు
నిలువదినాల్గేండ్లకు మహిళయై కన్యారోహిణి గౌరీ రజస్వలాబాలా
శ్యామాస్థితుల యచుభవ పాండిత్యమున ముదిరి యేవయసున నెట్లు
ప్రవర్తించిన నెట్లు సుఖింపవచ్చునో యాయుషాయములు తనకంటెఁ
బిన్నలకు బోధింపఁగల సామర్థ్యము కలిగి ప్రస్ఫుట లోకజ్ఞానముతో
సంసారము జరుపుకొనఁ గల్గును. ఇటువదినాల్గు మొదలుకొని నలువది
యెన్నిదేండ్ల యీడువఱకు లోలయై సకలలోకవ్యవహారముల నుభయ

లోక తారకముగాఁ దా నడిచి యొరుల నడిపించి కులమర్యాదల న్సరిగఁ గాపాడుకొని మంచి యిల్లాలను ప్రసాదింబొంది వృద్ధయై పుణ్యలోకముం దాఁజేరుటయే కాక తనభర్త యెట్టివాఁడైనను వానిం గూడఁ దనయొద్దకు రప్పించుకొని కైవల్యానందపదవి నోలలాడు దివ్యశక్తియై శాశ్వత జ్యోతిఃస్వరూపిణియై సర్వజగత్కారణమై పకాశించుచుండును. కనుకనే “నష్టేమృతే ప్రప్రజితేక్షీ బేచ పతితే పతౌ, పంచస్వాపత్సు నారీణాం పతి రన్యో విధీయతే” అని పరాశర ముని ధర్మ ముపదేశించెను.

ఎన్నిదేండ్ల కుపసయనము గావించి యా వటునిచేత బ్రహ్మ చర్యము చేయించుచు నీలోపుగా వానికిం బన్నెండవ యేటఁ బెండ్లి కావించునెడఁ గన్యను పదేనవయేట రోహిణినిం బనునెన్నిదవయేట గారిని మాత్రమే వివాహము చేయవలయును. గర్భాధానము కాక ముందు పరాశరుఁడు చెప్పిన యైదాపదలలో నెవ్వియైనా యా బ్రహ్మ చారికిఁ గాని పడుచునకుఁగాని తటస్థించినప్పుడు పునర్వివాహములు తప్పక చేసితిరవలయును. మఱియును గర్భాధాన మైనపిదప భర్త న్గోలుపోయిన స్త్రీ భార్య న్గోలుపోయిన పురుషునిమాత్రమే మఱియుం భార్య న్గోలుపోయిన పురుషుఁడు భర్త న్గోలుపోయిన స్త్రీనిమాత్రమే నిజేచ్ఛానుసారముగాఁ బెండ్లి చేసికొనవచ్చును. ఎన్నిదేండ్లు మొదలు కొని పదేండ్ల యీడు దాటువఱకు స్త్రీకిఁ దొలసారిగాని మలిసారి గాని జరిగిన పెండ్లి విధ్వక్తము గనుక నట్టి దంపతులు శ్రౌతస్మార్త కర్మముల కన్నింటికిఁ దగినయది. గర్భాధాన మయినపిదప జరిగిన పునర్భావిధురల పునర్వివాహము కాలకామ్యకర్మము కనుక శ్రౌతస్మార్తకర్మములకుం బనికిరాదు పనికిరాదు.

యథా శాస్త్ర వివాహ ప్రమేయము

“అనర్థకః ప్రతినిధిః” అను పూర్వ మీమాంసం బట్టి వైదిక ధర్మముల కెంతమాత్రముం బ్రహ్మచర్యమునడిపి గృహస్థయి భార్యం

దొరికిన పురుషుఁడు గర్భాధానమయినపిమ్మట భర్త న్నోలుపోయి
పునర్భవయిన స్త్రీతోఁ జేసికొన్న పెండ్లి కామ్యము న్నాకికము న్నాని
విధ్యుక్తము నైదిక మెంతమాత్రము న్నానేరదు కానేరదు. అయి
నను మొత్తముపైఁ బరాశరమతము యధేష్టముగా నన్యోన్యప్రేమాను
బద్ధులగు స్త్రీపురుషులు వెల్లడిగా నొండొరుం బెండ్లాడి దేశకాల
పాతానుసారముగాఁ దమ తోడిపాటిజనుల కేభాధయు న్లేనివిధమున
సకల లోకోపకారకమగు గృహస్థధర్మమును నడుపుమనుటయే గాన
తమ తోడిపాటిజనుల యర్థప్రాణముల కే చేడ్పాటును రానీక
యన్యోన్యానురాగము గల స్త్రీపురుషులు యధేష్టముగా దేశకాల
పాతానుసారముగాఁ గామోపశాంతి కావించుకొనుట యథాశాస్త్ర
వివాహమే యగును. స్త్రీపురుషు లన్యోన్య ప్రేమానుబద్ధులై లోకుల
యర్థప్రాణములకే యపాయము న్నానీక సుఖించుట జంతువులన్నిటి
కిని స్వభావముగా దైవ మేర్పర్చిన పద్ధతియే. ప్రాచీనపద్ధతులను వర్త
మాన దేశకాల పాతానుసారముగా సకల లోకోపకారముగా సరి
పుచ్చుకొనుటయే నిక్కముగా బుద్ధిమంతుల లక్షణము. బుద్ధి మంతుల
యొక్క మంచి నడువడి యెప్పుడును లోకోపకారమే చేయక
మానదు మానదు. కాబట్టి దేశకాలపాతానుసారముగాఁ బ్రాచీ
నాచారములను మార్పుకొని ప్రవర్తించు తగు మనుష్యుల నైలిసీ
తెలియని స్వార్థకపరులు లోకదోహులు శిష్టాచారపరాయణ
మనుష్యులు పూర్వాచారదూరులని దూషించి యుభయలోకభ్రష్టులు
కాకమానరు మానరు. వెట్టిమొట్టి తర్కము న్నాని యహంకార
మమకారము లుడిగి భక్తజనాధీనుఁడు దీనజనశరణ్యుఁడు దయా
సముద్రుఁ డచింత్యవైభవుఁడు నగు నారాయణుఁడు స్వార్థరహిత
లోకోపకారులను రక్షించుననుట రూఢి గానవాసు దేవునే నేవింపుఁడు.
మఱియు మన పూర్వు లెన్నియో యోచించి దేశకాలానుసారముగా

వివాహ గర్భాధాన ముహూర్తము లేర్పర్చిరి. కాబట్టి మిక్కిలి యెండవేడిమి సహింప శక్యముకాకున్న విస్థకు దక్షిణముగా నున్న సేతుసమీప దేశములలో గర్భాధానాది శుభ ముహూర్తములు పూర్వశిష్టాచారములు సడువక విధిలేదని జరిపించుట మిక్కిలి ఘోరము. కాబట్టి దేశకాల ప్రాతానుసారముగా ప్రాచీనపద్ధతులను మార్చుకొని బుద్ధిమంతులు సుఖింపవలయుననియే లోకోపకార పరాయణులగు ఋషుల ముఖ్యాభిప్రాయము. మనుష్యులు జంతువులు మొదలగు దేహధారు లందఱు స్త్రీపురుషు లెల్లరు న్దమ తోడిపాటి జీవుల కే బాధయును రానీక పొతునఁ గలసిమెలసి శరీరారోగ్యము చెడని తీరున యధేష్ట కామోపభోగము లందుటయే దేహధారణ ఫలము. నిద్రాహార విహారసౌఖ్యము యధేష్టముగా ప్రాణిహింస మాత్రము రవంతయును జేయక దేహరోగ్యము చెడనీక జనులందఱు న్దమ చిత్తమువచ్చినట్లు స్త్రీపురుషు లిన్మోన్య సంభోగ మనుభవించక తీరదు. జగమునందు ప్రాణిహింస చేయకూడదు. జనులందఱు న్దమ తమ నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యము యధేష్టముగా బాహటముగా ననుభవించవచ్చును.

ఇది శ్రీమదజ్ఞా డాదిభట్ల నారాయణదాస విరచితమగు జగజ్యోతి

యందు పంచమశబ్ద మర్కాద నిర్వచనము.

జగజ్జ్యోతి

విడవప్రకాశము

దైవపౌరుష నిర్ణయ విచారణ

భూతకాలమున దైవ పౌరుషముల వల్ల, బ్రాపించిన కష్టసుఖముల నరసి తత్తత్కారణముల నాలోచించుకొని జరిగిన పనులెట్లు జరిగెనో బాగుగఁ బరిశీలించి దైవపౌరుషములవలన వచ్చు కష్టముల నుండి యెట్లు తప్పించుకొన్నారో యాసాధనములు ప్రకృతోపయోగముగా నట్టి కష్టములు తప్పించుకొనుటకై సాధనములు సిద్ధపర్చుకొని భవిష్యత్కాలమునకు దైవమువల్ల గల్గుబోవు నీతిబాధలనుండి తప్పించుకొను వెరవులు సిద్ధపర్చుకొని సుఖించు మార్గములను దప్పక వర్తమానమునఁ బ్రవర్తిల్లుచుఁ బ్రమాదము రవంతయును రాని విధమున మిక్కిలి జాగరూకులై మనుష్యు లన్నివిధముల స్థర్ధార్థకామ మోక్షములను పూరుషార్థములను సంపాదించుకొనుటయే మనుష్య జీవితమందలి ముఖ్యప్రయోజనముకదా? మును లుపదేశించిన చతుర్వర్గ సాధనోపాయములను గురుముఖమున గ్రంథములమునను మిక్కిలి లెస్సగా నేర్చుకొని విద్యాభ్యాసపాటవముచేతఁ గేవల లోకోపకారపరాయణులై స్వార్థపరతమాని ప్రవర్తిల్లు శిష్టాచారానుసారముగా దృఢప్రతులై సదుద్యమమునఁ దమ పురుషప్రయత్నము కొనసాగించుటకై సర్వశక్తియైన భగవంతుని వేడుకొనుచుఁ బరమభాగవతుల నెట్లు కాపాడవలయునో యాతీరుగా దేవుఁడు రక్షించి యిహపర సౌఖ్యముల నందించు నందించును. భూత భవిష్యత్కాలముల నగు గతాగత కార్యముల నెఱిగిన

మునులు వేదశాస్త్రముఖములం బ్రస్తుత వర్తమానోపయోగమైన
 ధర్మార్థకామమోక్ష సాధకములుగా నేర్పర్చియే యున్నారు. బుద్ధి
 మంతులయిన మనుష్యుల ముఖల యుపదేశము దేశకాల పాతాను
 సారముగాఁ బ్రస్తుతకాలమున నుపయోగించుకొను నుపాయము
 భగవత్ప్రేరితులయి కేవల పరోపకార బుద్ధితోనే శిష్టాచారములు
 ప్రకృత పయోగముగా నెట్లు మార్పుకొనవలయునో యా దారులు
 తా మాచరించి యెరులచే నాచరింపించుటకై మాత్రమే పయోజన
 ముగాఁ దమ జీవితకాలమును వినియోగించుచు వాచికాంగికాహార్య
 సాత్త్వికాభినయముల న్నోకులకుం బోధించుచున్నారు. సంతతముసూన్య
 తాత్మక భగవన్నామసంకీర్తనఁ గావించుచు వాచికాభినయ మొనర్చు
 నజ్ఞనులు కొందఱు దేవతార్చనము పార్థివపూజ యజ్ఞములు సూర్య
 నమస్కారములు నాంగికాభినయము చేయుచుఁ గొందఱు, సప్త
 సంతాన ప్రతిష్ఠచే నాహార్యాభినయము చేయుచు నేకాదశీవ్రతపరా
 యణులై స్నానసంధ్యావందన ద్రిపుండ్రధారణ శౌచనియమపరులైన
 పుణ్యాత్ములు కొందఱు, కేవల పరమహంసలై సర్వసములై సంతత
 మందస్మిత వరదనారవిందులై న మునులు కొందఱును లోకమున నరు
 దుగా వెలయుచున్నారు. ఆ స్వార్థవిముఖు లా లోకోపకార పరాయ
 ణు లా సర్వభూత దయాపరు లా సూన్యత్రవతు లా జితేంద్రియు లా
 పరమ భాగవతుల ప్రవర్తన మనుసరించి యమ్మహాత్ముల బోధ
 లాలించిన మానవు లిహపరములఁ దరింపఁ గలరు కలఁ.

మునులకు దప్ప సంసారుల కూపిరి యున్నంత వఱకుఁ బదార్థ
 తత్వజ్ఞాననిరూఢి కలుగదు. భూతకాలము మఱివు వచ్చు నుత్తర
 క్షణ మెట్లు జరుగునో సిద్ధియింపఁ దరముకాదు. సంశయము బాధిం
 చక మానదు. దృఢ విశ్వాసము స్థిరము కాఁబోదు. యథార్థముగా
 వేదశాస్త్రతత్వముబోధపడదు. దైవోపహతులునస్వాధీనేంద్రియులు

కాలవశులు కావున సంసారమును పెనునుడిం జిక్కుకొని తప్పించు
కొను శక్తి లేక గ్రుడ్డివానిని మార్గము చూపుచుని బ్రతిమాలుకొను
సంధునివలెఁ బరస్పర సహాయమును వేడుకొనుచు నాధివ్యాధులకు
లోనై విఫలమనోరథులగుచున్నారు. మఱి యీ సంసారులలో సంచ
రించుచుండియు నెవ్వరోకొందఱు మాత్రము దైవ కృపకుఁ బాత్రులై
స్వార్థపరత లేక కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే తమ పురుష
ప్రయత్నము కావించుచు సంతత సంతృప్తాంతరంగులై పరమభాగ
వతులై యహషరములం దరి చుచున్నారు. స్వసౌఖ్యమాసించక
కేవలము పరోపకారమునకు మాత్రమే బ్రతుకు సజ్జనుల నడవడి
సూర్యకాంతివలెఁ గేవల ధూర్త ఘూకములకుఁ దప్పఁ దక్కిన సకల
జంతువుల దృష్టి నలరింపక మానదు. అట్టి లోకోపకారపరాయణులు
ప్రస్తుతకాలోపయోగముగా ధన్యులు లెట్లు మార్పుకొనవలయునో
తమ వాచికాంగికాహార్య సాత్త్విక భిక్షయాత్మక సత్త్వవర్తనముచేత
సహర్దివమును బోధించుచునే యుందురు. ఆ పుణ్యాత్ము లొనర్చు
చతుర్విధాభిషయములు సకల వేదశాస్త్ర సమ్మతమును సర్వలోక
హితకారియు నగు నగును.

‘తత్త్వః మనీశ్వేతకేతో’ అను మహనిషద్బోధను బట్టి చాస్తవ
ముగా నీ కుద్భవస్థితి నాశములు లేనేలేవు. స్వప్న జగదావలె జాగ్ర
త్ప్రపంచము కూడ మిథ్య నీవు నిర్గుణుడవు శివుడవు “అహం
బ్రహ్మస్మి” యనునట్లు “అశరీరమాత్మా” అను వాక్యానుసారముగా
సంకల్పవికల్ప శూన్యుఁ డాత్మ నీవేయనియు నీకు హేయ దేయము
లేనేలేదు “బ్రహ్మ సత్త్వం జగస్మిథ్యా” అనియును వేదశాస్త్రాను
సారముగ గురువులు నీకు బోధచేయుచున్నారు. కాని యా బోధ
నీకు స్థిరపడునంతఁజు నీ కీ ద్వైతబుద్ధి యుండక తీరదు. నీ తల్లి
దండ్రు లెవరో నిజముగా నీవు తల్లికడుపునఁ బుట్టితివో లేదో యీ

సంగతి నీకుఁ బ్రత్యక్షానుభవము లేనప్పటికి ననుమాన ప్రమాణము చేత నీ కన్నుల యెదుటం దల్లిగర్భమునుండి వుట్టి పెరుగుచున్న పిల్లలను జూచి నీవు కూడ నా పిల్లలవలెఁ దల్లి గర్భమునఁ బుట్టితి వనియును నీ యెఱుకను మరణము పొందుచున్న జంతువులవలె నీకుఁ గూడ మరణము వచ్చుననియునుగేవల సమ్మికచేతఁ గదా నీకు జనన మరణములు తప్పకున్నవని నిశ్చయించుకొనుచున్నావు? “శాస్త్ర దృష్టం గురోర్వాక్స్యంతృతీయంచాత్మ నిర్ణయః” గ్రంథములు చదువు కొనుటచేతను గురూపదేశముచేతను మఱియుం దన యనుభవ మునఁ బట్టియుం బదార్థతత్వజ్ఞానము నెఱిగి “ఇద మిత్థమ్” అని యెచ్చినైవ నిశ్చయించుకొనుచున్నారకదా? శాస్త్రములు గురువులు “అద్వైతం పరమార్థతః” అని యెంత బోధించినప్పటి కూపిరి యున్నంతవఱకు జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్తిదశల ననుభవించుచు ప్రపంచ దృష్టి సుఖదుఃఖాత్మక సంసార మనుభవించక తీరదు. స్థూల సూక్ష్మ కారణదేహములు మూఁడును నశించక గాని కైవల్యా సందముం జీవుఁ డనుభవింప నేరఁడు. ఈ మూఁడు దేహము లున్న వఱకును దన సుఖమును బొందుటకును దనకష్టమును బోగొట్టుకొనుటకును బురుషప్రయత్నము చేయక తీరదు కాబట్టి ఆధ్యాత్మికాధిభౌతికాధిదైవికములను తాపత్రయ విశేషములను డప్పించుకొనుటకై ప్రయత్నము దేహస్మృతి యున్న వఱకు శక్తి కొలందిని సహజముగాఁ బ్రతిదేహీయుం జేయుచునే యున్నాఁడు.

ప్రాణులకు స్వకర్మానుసారముగా వచ్చిన బుద్ధియొక్క హెచ్చుతగ్గు స్థితులం బట్టి కొందఱు త్వరగా మఱి కొందఱు తాలస్యముగా ననాది సంసారసముద్రమును దాటుచు ముక్తులగుచున్నారు. కొంత శక్తితో నడువ నుంకించువారికిఁ గేలూతయిచ్చి వేగముగా నడిపించినట్లు ప్రాకృతు లబ్బజ్ఞానులగు మనుష్యులకు వేదశాస్త్ర గురు

బోధలు కేలూఁత యిచ్చి త్వరగా సంసారసముద్రము న్దాటి చు
సాధనములయి సహజసిద్ధములయి దై వకృపచేత నీలోకమున ననాది
గానవిద్యతోనే కలిసివచ్చుచు కట్టెలతోఁ గలిసి యా కట్టెలను
యాపుమాపు నగ్నివలె విద్య యవిద్యను యాపుమాపి త్వరలోఁ గాని
యాలస్యముగాఁ గాని జీవుల నందఱిని సంసారబంధ విముక్తుల
న్దావింక క తీఱదుతీఱదు. అవిద్యామూలమగు సంసారబంధము స్వభా
వముగా జీవుల కెట్లు వచ్చెనో యట్లే సహజముగా విద్యామూలమైన
మోక్షముగూడ కలుగకమానదు. మరణ మెన్నటికై న రాకతీరదని
తెలిసినప్పటికి మరణమును తప్పించుకొనుటకై సహజముగా పురుష
ప్రయత్నము చేయకతీఱదుగా? మరణము దై వికము. తన చావు
పుట్టువులు తనకుఁ బరోక్షములు. తన ప్రత్యక్షానుభవములో లేవు.
తన యుద్భవస్థితి నాశస్వరూపక భూతవర్తమాన భవిష్యత్కాలము
లందు జీవితకాలమంతయును దన స్థితిరూపక వర్తమానకాలమే.
తనకుజ్ఞప్తి రాకముందుఁగాని భవిష్యత్కాలమందుఁగాని తన న.గతి
యేమో తా నిశ్చయించి చెప్పఁజాలఁడుగదా? కాబట్టి తనకు దేహ
స్మృతి యున్నకాలమే మఱి యట్టి కాలమందుఁ దన యింద్రియ
గ్రాహ్యములగు పదార్థములుమాత్రమే తన యదార్థములు. తన
కింద్రియదృష్టములు కాని పదార్థములు శశవిషాణములు గగనార
వింశములవలె ససంభవములు. నామమాత్రావశిష్టములుగాని
యదార్థములు కావు. తాఁ దన యింద్రియశక్తికొలఁది దన శరీర
స్మృతి యున్నవఱకు న్దనిపెట్టుచున్న ద్రవ్యగుణకర్మ సామాన్యచిశేష
సమవాయా భావములను సప్త పదార్థములు “ప్రమితి విషయాః
పదార్థాః” ప్రమితి యనఁగా వస్తుతత్వమువివేచనము చేయఁగలుగు
శరీరస్మృతి పరిణామస్వరూపక నిశ్చయబుద్ధి విశేషము. తనకుఁ
బరోక్షమైన తన దననమరణదశ లెట్లుండునో మఱి ఈజగదుద్భవస్థితి

నాశ మూలమేదియో యాసంగతి వేదశాస్త్రము లెంత శోధించినను గురువు లెంత బోధించినను మఱొంత తలక్రిందుగాఁ దప మొసరించి నను నిశ్చయముగా నవిద్యామూలము పౌరుషస్వరూపమగు నీ శరీర జ్ఞప్తి కెంతమాత్రమును గ్రాహ్యము కాదుకాదు. కాబట్టి దైవ మన్న పదార్థమే శశవిషాషాణమువలె ససంభవము. ఈ దేహస్మృతి కేవల పౌరుషమయమే కావున నిట్టి దేహేంద్రియ జ్ఞప్తికి లోబడి స్పష్టమగు జగమంతయును బురుషకారమే కనుకనే సజ్జనులు “పరోప కారార్థ మిదు శరీరమ్” అని స్వార్థపరత మాని లోకోపకారముగా నడిచి కేవలము తమ మంచి నడువడిచేత తమ తోడిజనులకు లోకోపకారక ధర్మప్రవర్తనమును సూన్యత్రవతులై సర్వభూతదయా పరులై స్వార్థపరత యొక్కింతయు న్లేక నిత్యమనన్తప్తి స్వరూప కైవల్యానందము సందుటకుం బురుషప్రయత్నము కన్నమఱెద్దియును సాధనమే లేనని మనోవాక్కాయ క్షములం దికరణశుద్ధిగాఁ బ్రతిక్షణము లోకులకు వెల్లడించుచుం దమ మంచి ప్రయత్నము కొన సాగి లోకోపకారముగా ఫలించినపుడు కేవల దైవకృపయే యట్టి మంచికిఁ గారణమని తమ లోపలనే భగవన్మాహాత్మ్యమును మెచ్చు కొనుచుఁ దమ సదుద్యమము కొనసాగనపుడు తమ ప్రమాదాలస్య ములచేతను మఱియుం దమ పురుషప్రయత్న లోపముచేతను లోకు లకు సదుపాయము చేయలేకపోతిమని జారిపడుచుందురు. కాని దుర్జనలవలెఁ దమ బుద్ధివిశేషముచేత జయమును మఱి దైవలోపము చేత నపజయమును గల్గునని యెంతమాత్రమును జాటరు. ఇంతేగాక నిక్కముగా లోకోపకారపరాయణులగుసజ్జనులు తమయంతరాత్మలో మాత్రము దైవమును బ్రతిక్షణమును ధ్యానించు చుండియును తాము దైవభక్తులమని కసింతయు న్లోకులకు వెల్లడి చేయనేచేయ కహర్నిశమును లోకోపకారమునకై మాత్రమే తమ జీవితమంతయును ధారపోసెదరు.

సుమప్తిదశవంటి మోక్షమును మఱియును స్వప్నమువంటి
 చోదనా లక్షణధర్మమును గూర్చి సంసారులు స్వార్థత్యాగులై
 కేవల లోకోపకారపరాయణులై న సజ్జను లీసంసారమున నున్నారా?
 యేరీ యొక్కరైన నగపడరు? జీవితేచ్ఛయు నన్నపానముల స్థమ
 శరీరసౌఖ్యమును గలిగించికొనుటకు నిద్రాహారవిహారసౌఖ్య మనుభ
 వించుటకు మాత్రమే సహజముగాఁ బాంచభౌతిక సచేతన శరీర
 ప్రవృత్తి కలుగుచున్నదికదా? శరీరజ్ఞప్తి తేనివానికి జగమే తేదు
 కాబట్టి యట్టిజనుఁడు సుమపునివలె లోకోపకారముగాఁ బ్రవర్తింప
 నేరఁడు శరీరజ్ఞప్తి యున్నవాఁడు తన శరీరము న్నిలుపుకొనఁదగిన
 నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యమును గావలసినంత సంపాదించు కొనుటకు
 మాత్రమే తన పురుషప్రయత్న మెంతవనియోగించినను జాలకుండును
 గదా యట్టి సంసారి స్వార్థపరత మానుకొనుట యస్వాభావికము
 మఱి యసంభవము. “స్వయం తీర్ణాః పరాంస్తారయంతి” అనునట్లు
 తా బ్రతికే యున్నపుడు గదా యితరుల బ్రతుకును గూర్చి యాలో
 చించఁగలఁడు. తా నొనర్చు ల తన పురుషప్రయత్న మంతయును
 దన శరీర పోషణముకే చాలునపుడు తన బ్రతుకు మానుకొని
 యితరుల బ్రతుకుకై యెవ్వఁడైన బాటుపడవాఁ డున్నాఁడనుట
 బొత్తిగా వెట్టిమాట గగనారవిందమువలె నసంభవము కదా? కాని,
 లోకములోఁ దనసౌఖ్య మెఱుంగక తనకు సుఖ మెట్లబ్బునో కష్ట
 మెట్లు వచ్చునో యాసంగతి తెలిసికొనక పసిపాపవలె వస్తువివేకము
 తేనివా ఁడఱును సంసారులు, నిత్యానిత్య వస్తువివేకముగల జితేంద్రి
 యులు సూన్యత వతులు కృతప్రతిజ్ఞులు తపోధనులు స్వార్థత్యాగులు
 లోకోపకారముకై పాటుపడుచుఁ గేవలము దేహధారణమునకై
 మాత్రమే లోకోపకారము చేయుటకు మాత్రమే తగినట్లు నిద్రా
 హార విహారముల నియమించి సర్వలోకోపకారముగాఁ దను యాప

జీవమును గడుపుచుం గోటి కొకరు స్వార్థత్యాగులై లోకోపకారము
 నకై తమ పౌరుషము నిన్వినియోగించువా రుంటయును గ్రహము
 లందు భాస్కరుఁ డధికకాంతిం బ్రకాశించు స్వభావమున వెలయు
 నట్లు స్వార్థపరతకన్న లోకోపకారపరాయణత యధికముగాఁ గల్గు
 పుణ్యాత్ముఁడు యుగమున కొక్కడైన గౌతమ వ్యాసులవలెఁ
 బ్రాచీనులలో శంకరాచార్య ప్రభృతులవలె సర్వాచీనులలో
 నుండుటకూడ ససంభవ మనరాదు:

కాఁబట్టి లోకోపకారపరాయణులై పురుషప్రయత్నము
 గావించు పరమభాగవతుఁడగు సజ్జనుఁడు చుక్కలలోఁ జంద్రునివలె
 యుగమున కొక్కఁ డుండకతీరుదు. అట్టి కేవల లోకోపకారపరాయ
 ణుడై మూర్తిభూత ప్రత్యక్షుడై వము నిద్రాహారవిహార తత్పరత
 లట్టి పుణ్యాత్మునియందు స్వార్థపరతంబట్టి యెంతమాత్రముం
 బ్రవర్తిల్ల నేరవు. ఒకరూపాయలో కోటిభాగములలోఁ గోటియవ
 భాగము లెక్కలోమాత్రమే యుండునుగాని ప్రత్యక్షముగా ద్రవ్య
 రూపముగాఁ బొంద నసాధ్యమైనటు లాపుణ్యాత్ముని నిద్రాహార
 విహారములయందలి స్వార్థపరత శూన్యముగానే యెంచకతీరుదు.
 అమ్మహానుభావుఁడు కేవల లోకోపకారక ధర్మమూర్తియే యని
 సిద్ధాంతీకరింపక తీరుదు తీరును. లోకులందఱాపరమభాగవతుని బోధ
 చొప్పున నాచరించి యిహపరములం దరింపవలయును వలయును.
 తల్లిని బిల్ల యాశ్రయించి హేయాదేయ వస్తువివేకము న్సంపాదించు
 కొను విధమున వేదశాస్త్రములఁ జూపుకొని లోకోపకారప్రవర్తకు
 లగు పెద్దల నడువడిఁబట్టి మంచిచెడ్డలం బిన్న లెఱిగి యెరులను సుఖ
 పెట్టి తాము సుఖపడుటకై పురుషప్రయత్న మొనరించకతీరుదు.

ఆవగింజ కంటి కగపడుచున్నది దానిలో సగపాలు విభజి చి
 చూడఁగలము మఱి యాసగపాలులోఁ బదాటవభాగము న్నూడ నొక

విధమగు సూక్ష్మదర్శియగు నద్దము సాయముచేతఁ జూడఁగలముగాని యద్దాని నొక కోటిభాగములుగా విభజించుటకుఁగాని యట్టి సూక్ష్మతమ పరమాణు వున్నదని బుద్ధిచేత నిశ్చయింపవచ్చునుగాని పంచేంద్రియముల నేదానిచేతనైన నఁ బరికింపశక్యమగునా ? ఇంద్రియాతీతమై యున్నమాత్రముచేత నావగింపకు న్నవ్యణుక త్ర్యణుక పరమాణువులుండవని చెప్పవచ్చునా? యట్లేయింద్రియాతీతములగు పరమాణువులు లేవనరాదు. వాయుజలాగ్ని పృథ్వీభూతము లన్నియుం బరమాణు రూపముల చేరికచేతనే మహాదూపములై ఇంద్రియగ్రాహ్యము లగుచున్నవి. మహాదూపముననున్న యగ్నియొక్క మహదుష్ణశక్తి పరమాణు రూపమున నున్న యగ్నికిఁ బరమాణుష్ణశక్తి యుండక తీటునా ? కార్య మింద్రియ గ్రాహ్యము. కారణ మతీంద్రియము. కార్యము మహత్తు కారణ మణువు. ఈ జగత్కార్యమునకు దేవుఁడు కారణము. కార్యకారణములకు మహదణు దశాభేదముతప్ప వస్తుభేద మెద్దియును లేదు కాబట్టి “సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ తజ్జలానితిశాంతి ఉపాసీత” అనియు “హరిరేవ జగజ్జగదేవహరిః” అనియును “పురుష ఏవేదగ్ంసర్వమ్” అనియును వేదశాస్త్రములు బోధించుచున్నవి. కనుకనే రాగద్వేషములను రెండింటిని దొఱఁగి పరమభాగవతులు సర్వభూత సములై నిర్మలులై నిరమాంకారులై సర్వభూత దయా పరులై శత్రు మిత్ర భేద మరయక సకల ప్రాణుల కుపకారకముగా స్వార్థపరత లేక మనోవాక్కాయకర్మములం ద్రికరణశుద్ధిగా లోకోపకారముకొఱకు మాత్రమే తమ జీవితము ధారపోయుచు సకల ప్రాణి ఖంరక్షణమునకై యన్నివిధములచేత మూర్తీభవించిన సత్యదయలన నీ సంసారమున సంచరించుచుందురు “ధియో యోనః ప్రచోదయాత్” అను గాయత్రీమంత్ర మా వివేకులయెడ సఫల మగుచున్నది. “వాసుదేవః సర్వమితి సమహాత్మా సుదుర్లభః” అను

భగవద్వాక్యానుసారముగా నట్టి పరమభాగవతోత్తములు లోకమందంత గాని యుండినను లోకులచే గుఱుతింపబడుట గాని మిక్కిలి యరుదు. అతీంద్రియ వస్తు విచారణమువలె లోకాతీత పరమభాగవతుల తలంపేల? ప్రస్తుత మింద్రియగాహ్యములగు పదార్థములలో మనుష్యు లాదేయము లేవి మఱి హేయము లేవియో దేశకాల పాత్రోచితముగాఁ బరీక్షించి చెప్పఁ దగిన పండితులు నిరపేక్షులై సహజముగాబోధింపకమానరుమానరు. కావునవర్తమానకాలమునకుఁ బనికివచ్చిన విధముగా లోకులు తమ నిద్రాహార పద్ధతులను బరస్పరానుకూలముగా మార్చుకొని యన్యోన్య ప్రేమానురాగములతో నిహపరసౌఖ్యములఁ గైకొను విధ మెఱిగింపవలసియున్నది. ఏ కాలమున కేసంగతి యెట్లు జరుగవలయునో యట్లే జరుగక తీరిదని తెలిసి యను సర్వజ్ఞులయిన మునులు వేదశాస్త్రము లేల యుపదేశించిరో యని వివేకవంతు లాలోచించి పురుషప్రయత్నమునఁ బ్రమాదాల స్యములకు సందౌసంగక నిస్సృతి ధర్మమార్గములఁ గన్పర్చిరి. పరమ ధర్మమునకును లోకవ్యవహారమునకు నాకాశమునకుం దక్కిన భూతములకువలె భేదముదృశ్యాదృశ్యమైయున్నది. ఇహమునఁదిన్నగా సర్వజనానుకూలముగా సంచరించిన వానికే యిహపరసౌఖ్యము కలదు. లోకుల యనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడు కాని దుర్జనున కిహపరసౌఖ్యములేదు. మఱి యాస్వాద్ధైర్యపరుఁ డుభయలోకములకుం జెడును.

శబ్ద ప్రపంచ నిత్యోత్పత్తి

ధర్మార్థకామ మోక్షములను పురుషార్థములలో ధర్మము వేదశాస్త్రముల విచారణస్వరూపము. మోక్షము బ్రహ్మవిచారణ రూపము. “అథాతో ధర్మజిజ్ఞాసా - అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా” అను ధర్మ బ్రహ్మజిజ్ఞాసలతో నీలోకవ్యవహారమునకు సంబంధ మేమియును

లేదు. ఆవగింజలో కోటియవభాగముయొక్క తత్త్వవిచారణమువలె
 సతీంద్రియద్రవ్యలగు ఋషులకు మాత్రమే యాధర్మ బ్రహ్మవిచారణ
 ముతోఁ బనిగాని సంసారుల కర్థకామములను రెండు పురుషార్థముల
 విచారణముతోనే యవసరముగాని ధర్మమోక్షములను పురుషార్థ
 విచారణము తలకుఁ దగిలినది. కాబట్టినిద్రాహార విహారసౌఖ్యమును
 సకలలోకానుకూలము సర్వజన సమ్మతము సంపాదించుకొనఁ దగిన
 వర్తమానకాలోచితమార్గమును వెదకుకొనవలసియున్నది. నిద్రాహార
 విహార సౌఖ్యమును లోకసమ్మతముగాఁ బొందుటకై చేయవలసిన
 చతుర్విధాభినయ విశేషము లెట్లుండవలయు ననఁగా - వాచికాభి
 నయము, గూర్చి-వాచికాభినయ మనఁగా సభిప్రాయము మనుష్యాది
 జంగమప్రాణుల నోటిపల్కుచేత నితరులకు వెల్లడించుట. నోటిపల్కున
 కంతర్ధ్వని అకంతర్ధ్వని శ్రుతి స్వరజాతి మూర్ఛ నాత్మకముగాను
 మఱియు నచ్చులు హల్లులయొక్క వ్యవస్థగల కేవల వర్ణాత్మకము
 గాను వ్యవహరింపఁబడు చున్నది. వైఖరీ సంజ్ఞం బరగు మనుష్యుల
 కంతర్ధ్వని “అగ్నిమిత్రే పురోహితమ్” అని యుచ్చరింపఁబడు చతు
 ర్వేదాత్మక శబ్దాత్మక చ్ఛందస్సనియును తాకిక వ్యవహారోప యుక్త
 మగు “గాః-అశ్వః భార్గ-పుతఃగృహమ్” ఈ మొదలగుశబ్ద
 ప్రపంచము భావయనియు సంకేతీతము లయినవి. మొత్తముపై
 మనుష్యాది జంగమ ప్రాణుల కంతర్ధ్వని దేవభావయనియును దేశ
 భావయనియును రెండు విధములు, సర్వభావల కేశబ్దము వృక్షము
 నకు బీజమువలెఁ బుట్టిల్లొ మఱియును సకల దేశభాషా విశేషము లే
 భాషలోనికి మార్చి కావలసిన యర్థము చెప్పటకుఁ దగిన ప్రకృతి
 ప్రత్యయము లేర్పర్చఁ దగియుండునో మఱి శబ్దమాత్రము ప్రాణి
 కృతమైనను మఱియు జడజన్యమైనను సహజమైనను గృతిమమైనను
 యంత్ర సంభూతమైనను గాత్ర సంభూతమైనను కేవలము శ్రుతిలయ

విశేషములం బట్టి యేయాధ్వని యేవస్తువులనుండి యే కారణముచేఁ గలుగుచున్నదో మఱి యాధ్వనియొక్క యభిప్రాయమెద్ది యో యాశబ్దము సజీవోపాధికమో లేక నిర్జీవ వస్తువునుండికలుగుచున్నదో యావిధమును గూలంకషముగా నేశ్రుతిలయ విశేషములు సచేతనాచేతన సకల వస్తు జన్య శబ్ద తత్త్వము నతీంద్రియ ద్రవ్య లెఱుంగుచున్నారో యట్టి స్వరకాల స్థాన ప్రయత్న విశేష సంభూతమగు ధ్వని దేవభాషయు సంస్కృతము శాస్త్రీయమానాఁబడును. లోకము లోని యన్ని శబ్దములు సంస్కృతభాషలోనికి మార్చి కావలసిన యర్థము చెప్పవచ్చును. కారణ మేమనఁగా భౌతికశాస్త్రముచేత ననంత సంఖ్యాకములైన సూర్యకిరణములకుఁ బ్రత్యేక మొక్క కిరణ మొక్కొక్క గుణము కల్గి తక్కిన కిరణములకన్న భిన్నస్వ జగత్కార్యమూల మగుచున్నది. అరుణవీతాది సంజ్ఞల సూర్యకిరణముం దేడు రంగులని సులభ బోధకై చెప్పఁబడెను. మఱియును సూర్యునకు వేయి కిరణములని కూడ సులభ బోధకై యేర్పర్చఁ బడెను. వాస్తవము తర్కించి చూడఁగా సూర్య కిరణము లనంత సంఖ్యాకములు మఱియు నొక్కొక్క కిరణ మొక్కొక్క గుణము కలిగి యొక్కొక్కవిధముగా జగమున నొక్కొక్క కార్యమునొదవించుచున్నది. పామర దృష్టికిసూర్యుఁడు జిబ్బివలె గుండ్రగ బింబాకారమున మింట నగపడు చుదయాస్త మయముల నెఱ్ఱగాను నడుమింట మూసలోఁ ధళధళఁగఁగుచున్న ధాతువువలెఁ గనపట్టుచున్నాఁడు. నానా వర్ణముల న్మోతముపై లోకములోఁ బ్రచురింపఁబడు నెఱువు పసువు నీలి మొదలగు కొన్ని రంగులతో మఱియును లోకాతీతమగు కొన్ని రంగుల కూడికను సంద్యారాగమున సూర్యకిరణము లగపర్చుచున్నవి. సూర్యకిరణమే యీ జగమునందలి సర్వజడచేతనాత్మక వస్తువుల నెద్దియో యొక వర్ణ విశేషమునఁ బ్రకాశింపఁజేయునట్లు

దేశభాష సంస్కృతము శాస్త్రీయభాషనాఁబరగి ధ్వన్యాత్మక వర్ణాత్మక శబ్ద స్వరూపమై సకల బ్రహ్మాండభాండమున కాకాశమువలె సంతర్భహిఃపూర్ణమై నిత్యమై సర్వజగత్కారణమై పరాపశ్యంతీ మధ్యమావైఖరీ మూలమైన నాదబ్రహ్మమే దేశభాష యనంబడును.

ఆ దేశభాషయొక్క మొదటి ప్రతినిధివికారము “అగ్నిమిత్రే పురోహితమ్” అని చతుర్వేదాత్మకమై మానవుల వైఖరీ రూపమున వ్యవహృతమగు శబ్దస్వరూపము ఛందస్సనియును మఱి యావేద చతుష్టయము వివరించు శిక్షా వ్యాకరణ చ్ఛందో నిరుక్త జ్యోతిష కల్పాత్మక వాఙ్మయము దేశభాషయనియును మఱియును వ్యాసాది ముని విరచిత స్మృతి పురాణేశిహాసాది వాఙ్మయ మార్షయనియును, కాళిదాసాది ప్రాకృత మనుష్య విరచిత రఘువంశాది కావ్యవాఙ్మయము కేవల భాషయనియును, లోకవ్యవహారమునకు మాత్రమే యుపయుక్తమగు వాఙ్మయము ప్రాకృతమనియు, ననాదిసంప్రదాయసిద్ధ సంజ్ఞలం బరఁగుచున్నది. మనుష్యాది సకలజీవులే యే యభిప్రాయములతో నెట్లెట్లు పలుకుచున్నారో యాయాశబ్దవిశేషము లతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మునుల కెఱుక కావుననే “మాసిషాద ప్రతిష్ఠాంత్యమగమః శాశ్వతీస్సమాః యత్రోక్తంచ మిధునాదేశ మవధీః కామమోహితమ్” అని వాల్మీకముని యార్ష భాషం బల్కెను. పురువులు సరీసృపములు పక్షులు మృగములు మనుష్యులు నానావిధ జంగమస్థావరప్రాణులగు స్థూలసూక్ష్మదేహు లందఱుం జేయు శబ్దములకును జడవస్తుజన్య ధ్వనికిని దేశకాలపాత్రవిశేషస్థితి నెఱిగిన యతీంద్రియద్రవ్యలగు మును లీశబ్దస్వరూప మిది యీశబ్దముయొక్క యుత్పత్తిస్థాన మిది యీశబ్దముయొక్క స్వరకాలస్థాన ప్రయత్న స్వరూప మిది యీశబ్దముయొక్క యభిప్రాయ మిది ఈ శబ్ద ప్రవృత్తికేఁ బ్రయోజన మిది ఈశబ్దముయొక్క యుద్భవస్థితి నాశముల

కారణ తత్త్వ మిద్ది యని యనంతసంఖ్యాక వేదశాస్త్రముఖముల
 సనాదికాలమునుండియు సర్వజగ దుపకారపరాయణులై ప్రాకృత
 జనులం దరింపఁజేయు సభిప్రాయముచేత జతుర్విధాభినయ విశేషముల
 న్వల్లడించిరి. పర్వతములుగాఁ బడియున్న యపరిమిత సంఖ్యాక
 వేదరాశులలో బ్రహ్మదేవుఁడు లోకరక్షార్థమై మూఁడు పిడికిళ్ళు
 మాత్రము తీసి ఋగ్వేదాసామవేదములను పేర్లుపెట్టి ఋషులకుం
 బంచి యిచ్చెనను పురాణోక్తి ననుసరించి “యథాలోక స్తథా
 శేదః” లోకమే వేదము వేదమే లోకమందు జరుగుచున్న దంత
 యును వేదమందుఁ జెప్పఁబడేయున్నది మఱి వేదమందున్న విధ
 మే లోకమందు జరుగుచున్నది. “ధాతాయథా పూర్వ మకల్పయత్”
 వేదములను జ్ఞప్తిచేసుకొని వేదోక్తానుసారముగా బ్రహ్మదేవుఁ
 డీజగమును సృజించె నను పురాణోక్తి ప్రకారముగా నీజగత్తునందు
 వినఁబడుచున్న నానావిధ శబ్దజాల మంతయుం వేదభాషయే “సర్వం
 శిల్పివంబ్రహ్మ-హరిరేవజగత్” అనుటచే దేవుఁడే యీజగ మంత
 యును “యచ్చ కించి జగత్సర్వం దృశ్యతే శ్రూయతేఽపివా, అంత
 ర్బహిచ్ఛ తత్సర్వం వ్యాప్యనారాయణఃస్థితః” అను శ్రుతింబట్టియు
 దేవునికిన్న వేతేపదార్థ మీజగతి న్నేనప్పుడు దేవభాషకన్న వేతే
 భాష యీలోకమున లేదని సిద్ధాంత మేలచేయరాదు? కాఁబట్టి
 దేవభాషనాఁబడు సంస్కృతభాషయే సకలలోక వ్యవహారభాషలను
 ప్రాకృత దేశభాషల కెల్ల జనని యని పెద్దల సిద్ధాంతము. ఇంద్రియ
 గ్రాహ్యముగు శబ్దమున కాకాశమున ఘటాకాశ పటాకాశ విభాగము
 వలె దిక్కునకూర్ధ్వాధః ప్రాకృశ్చమాదివిభాగమువలె దేవభాషనాఁ
 బరగిన యాకాశగుణమగు శబ్దమునకుఁ బ్రకృత వైకృతాపభ్రంశాది
 విభాగములుం బ్రకృతిప్రత్యయములుం దదర్థవిశేషములం బరఁగు
 నాచి కాభినయము దేశకాల పాత్రోచితముగా సనాదికాలము

నుండియు సనేకవిధముల మాటువు చెందుచు లోకమున వ్యవహారింపఁబడుచున్నది. సర్వజన సామాన్యముగా సభిప్రాయ మిచ్చు శబ్ద విశేషములు సవరసాత్మకములై మిక్కిలి పరిమిత సంఖ్యాకములై కేవల ధ్వన్యాత్మకములై యుదాత్తాది నానావిధ స్వరగ్రామతాన మూర్ఛనములతో సఖిలదేశములందు వ్యవహారింపఁబడు శబ్దవిశేషములు సర్వదేశ భాషామూలముగు దేవభాషయు సంస్కృతభాషయు నాఁబడఁదగును. ఏ వాచికాభినయ విశేషము సామాన్యముగా సమస్త దేశజనుల కన్యోన్యాభిప్రాయ సూచనము కావించునో యాభాషయే దేవభాషయు సంస్కృతమునాఁ బరఁగును. సృష్టికర్తచేత సర్వజన సాధారణముగాఁ దత్తదభిప్రాయముఁ దెలియఁబడఁదగునట్లే శబ్దము కేవల ధ్వన్యాత్మకముగాని వర్ణాత్మకముగాని యేర్పర్చఁబడెనో యట్టి శబ్దమునకే దేవభాష యనిగాని సంస్కృతభాష యనిగాని సంజ్ఞలను వహింపఁదగును. కేవల శ్రవణమాత్రముచే నితరుల యభిప్రాయ సూచన మేశబ్దము కావించునో యద్దియే సకలలోక సామాన్యభాష యగు దేవభాష యనియును సంస్కృతభాష యనందగును.

ఆకాశమువలె సర్వజన సంవేద్యమయి ఏ శబ్దము ప్రకృతి ప్రత్యయవిభాగ మేర్పాటుచేయుట కవకాశము లేదో ఏ శబ్దార్థము కేవల శ్రవణేంద్రియముచేతఁ దప్ప మఱి యింద్రియములచేత నై నను గ్రహింపశక్యము కాదో యట్టి సకలజనసామాన్య సంవేద్య మగు శబ్దమునకే దేవభాషయనియును సంస్కృత మనియుం బేర్పఁ దగును. సర్వజనులకును సామాన్యముగాఁ బరస్పరాభిప్రాయమును దెల్పఁ జాలని “అగ్నిమిశే పురోహితమ్” శబ్దములును గ్రాంథికశబ్దములును తక్కిన వ్యావహారిక శబ్దములును దత్తదేశ కాల పాతానుసారముగా నుద్భవస్థితినాశముల నానావిధములుగాఁ బృథివ్యప్రేజోవాయు తత్త్వములు మాటుచున్నట్లు మాటుచున్న యనిత్యాసర్థకానుకరణ

డిత్తాదిశబ్దములను దేవభాషా సంజ్ఞకు న్గాని సంస్కృత ప్రాకృతాప
 భ్రంశవిశేషసంజ్ఞకుఁ గాని తగవు తగవు. తత్తదేశకాల పాత్రాను
 సారముగా లోకులు తమలోఁదాము కల్పించుకొన్న ఘుణాక్షరముల
 వలె నెట్లు గ్రహించిన వారి కట్లు నానావిధాగణిత భిన్నాభిప్రాయము
 లిచ్చు కృత్రిమవాక్కులే యీ జనులందు వ్యవహరింపఁబడు వేద
 శాస్త్రాత్మకగ్రాంథిక శబ్దజాలమును సంస్కృతప్రాకృతాది వాఙ్మయ
 మంతయును ఏ శబ్దము తనకు స్థూలముగా మిక్కిలి స్ఫుటముగా
 వినఁబడియును దన చిత్తమున కే వికార మొదవింపక మఱియుఁ
 దా నితరులకుఁ దెల్పశక్యము కాకుండునో యట్టిశబ్దమే దేవభాష
 మఱి యీ శబ్దమే నిత్యనిర్గుణావ్యక్త సకలజగత్కారణమగు శబ్ద
 బ్రహ్మము. పాంచభౌతిక శరీరోపాధిచేతఁ బంచేంద్రియముల శక్తి
 కొలంది పంచభూతగుణములగు శబ్దస్వరూపరసగంధముల సహజ
 సామాన్యానుభవము సకల దేహధారులకుం దప్పదు. ఆర్యులై నను
 మ్నేచ్ఛులయినను ద్విపాత్తులయినం జతుష్పాత్తులయినను జంగమ
 స్థావరప్రాణులకుఁ జై తన్యము సమానమే యగునట్లు వినుట తాఁకుట
 చూచుట చవిగొనుట మూర్ఖునుటయును సకల జంతుసామాన్య
 సహజధర్మములే, ఆకాశమందుఁ బ్రాగాది దిగ్విభాగవిశేషములు
 కృత్రిమములు వ్యావహారికములు వాస్తవములు కావు. “వాచారం
 భణం వికారో నామధేయమ్” అను శ్రుత్యనుసారముగా సహజము
 నిత్య మపౌరుషేయమగు నాకాశగుణమయిన శబ్దము శ్రోత్రేంద్రియ
 గ్రాహ్య మగుటయే యాశబ్దముయొక్క వాస్తవతత్త్వము, ఆ శబ్ద
 మునకు స్వరకాలస్థాన ప్రయత్నవిశేషస్థిత్యర్థము లనిత్యపౌరుషేయా
 సత్యమిథ్యాకల్పిత కార్యములుగాని సకల జగన్నిదానా పౌరుషేయ
 సహజవాస్తవ శబ్దబ్రహ్మతత్త్వముకాదు. సహజముగానఁ బ్రకృతి
 పురుషసంయోగమున జగత్సృష్టి యగునట్లు శ్రుతిలయల యోగం

మున శబ్దపపంచోత్పత్తి యగుచున్నది. కేవల నిర్గుణబ్రహ్మమందు నానావిధ నామరూపాత్మక జగత్తారోపితమైనట్లు కేవల నిర్గుణ నాద బ్రహ్మమునందు నానాప్రకృతి ప్రత్యయాత్మ శబ్దపపంచ మారోపిత మగుచున్నది. బ్రహ్మమునందు జగము- రజ్జువందు సర్పము- నాద మందు వైఖరియు నారోపితములు భ్రాంతికల్పితములుగాని వాస్తవ ములు కావు కావని పరమాపులగు గౌతమవ్యాసాదిమునుల మతము దృఢముగా నమ్మినపుణ్యాత్ము లుభయలోకములం దరించుచున్నారు పులుపు, తీపి, వగరు, చేదు ఒట్టు, యుష్పలను వ్రడసములు తత్త దేశకాలపాత్రానుకూలోపాధికములుగాని వాస్తవములు కావు. ఒకరి పులు పింకొకరికిఁ దీపి యగునట్లొకరికి హాయిగానున్న ధ్వని యింకొకరికిం గర్జకఠోరము. ఒక్కరియన్న మింకొకరికి విషము కనుక శబ్దమునకుఁ బ్రకృతిప్రత్యయ నిర్ణయము ఉదాత్తాది స్వర నిర్ణయము భాషానిర్ణయమును భ్రాంతచేష్టములు గాని వివేకకృత్య ములు కావుకావు. కాఁబట్టి యేశబ్ద మే యర్థమున నుచ్చరించుటకుం బసినాఁటనుండియు సహవాసవశమున నలవాటుపడునో యట్టి శబ్దార్థ ముల, గూర్చితన తోడిపాటి జను లేపద్ధతులు నిర్ణయించిరో యా పద్ధతుల న్దాఁగూడ ననుసరించి గ్రహించిన సంగతులు తన బుద్ధి కొలఁది నితరులకు జతుర్విధాభినయ విశేషముల నెఱిగించుటకుఁ బ్రయత్నించుట జంగమప్రాణులకు నైజము. ఒక్కనీటికే సముద్రము నది సరస్సునూయి కాలువ మొదలగు నామవిశేషము లారోపితము లయినట్లొక్క శబ్దమునకే స్వరకాల స్థానప్రయత్నవిసేష భాషా గ్రంథము లారోపితములయి లోకవ్యవహారమున కుపయోగించు చున్నవి. ఆర్యప్రాణమునకును మ్లేచ్ఛప్రాణమునకును వస్తుభేదము లేనట్లు శబ్దమునకు సంస్కృతాపభ్రంశ భేదము కృత్రిమముగాని వాస్తవము కాదు. ఎట్లు భావించిన నట్లు జగము తోచకమానదు.

వాస్తవముగాఁ దన కెవ్వఁడును శత్రువుం గాఁడు మిత్రము
 న్నాఁడు శత్రు మిత్రత్వ మహంకార మమకార భావనా కల్పిత
 ములు గాని వాస్తవములు కానట్లు శబ్ద మందలి సంస్కృతాప
 భ్రంశభేదములు కల్పితములును వ్యావహారిక సత్యములు గాని
 సహజములుం పారమార్థిక సత్యములు కావు. పురుషుడు
 లయ-ప్రకృతిశ్రుతి-ప్రకృతి పురుషుల సంపర్కము జగత్కార్య
 హేతువు. శ్రుతి లయల సంయోగము ధ్వనికార్య హేతువు శ్రుతి
 లయలు రెండు నిత్యము లవ్యక్త కారణములు పారమార్థిక సత్య
 ములు ధ్వని వ్యావహారిక సత్యము అనిత్యకార్యము. మొట్టమొదట
 క్షణకాల మాత్రము వినఁబడి వివరింపఁబడ శక్యముగాని ధ్వనికి
 శ్రుతి యని సంజ్ఞ అనేక సూక్ష్మధ్వను లొండొంట చేరుకొని విశఁ
 బడుటకుఁ దగిన స్థూలదశ నందఁదగిన యవకాశము లయనాఁబడును.
 “క్రీయాంతర్మధ్యవర్తి కాలోలయః” బ్రహ్మమువలె నిర్గుణము లయ.
 ప్రకృతివలె సగుణము శ్రుతి “యద్దృశ్యమ్ తన్నశ్యమ్” కాఁబట్టి
 అమృత నిత్య సత్య పారమార్థిక వస్తుత్త్వము నిత్యాసత్య వ్యావ
 హారికబుద్ధి విషయము కానేరదు “ప్రమితి విషయాః పదార్థాః” అను
 న్యాయ సూత్రము శాఖాచంద్రవత్తుగా బాలబోధకై యుపపాదింపఁ
 బడెను గాని మర్యా నిత్య బుద్ధికి నిత్యామృతత్వము నిర్ణయింప
 శక్యముకాదు. ఈజగత్కార్యమున కీశరీర హేతువగు తలిదండ్రుల
 వలెఁ బ్రకృతి పురుషులు కారణమని యనుమాన శబ్ద ప్రమాణ
 ములు సూత్రమే యాధారములు సరే, సుషుప్త్యవస్థ యనుభూత
 మయినప్పటికి సుషుప్తవస్థను గుఱించి “ఇదమిత్యమ్” అని యేసంగతి
 యును నిశ్చయింప శక్యము కానప్పడా సుషుప్త్యవస్థా వర్ణనమునకు
 దొరకొనుట బొత్తిగా వ్యర్థమగు పిచ్చిపని. వర్ణింపశక్యముగా కను
 మాన శబ్దోభయ ప్రమాణ మాత్రైక గమ్యమగు పరమార్థ వస్తు

చింత మనకేల? ప్రత్యక్ష వ్యవహారమును గూర్చి హేయాదేయ
వస్తు విచారణ మొనర్చి లోకోపకారము కావించుటయే యీ బ్రతు
కున యుపయోగము. కాబట్టి దేశకాల వాతానుసారముగా బ్రస్తు
తము లోకోపకారముగు రీతిం జతుర్విధాభినయ ప్రయోగనై పుణ్యము
తెలిసినంతవఱ కజ్జల కుపదేశించుచు లోకోపకారముగా సజ్జనుఁడు
నడుచుటకై పూరుషోద్యమము చేయవలయును.

పురుషార్థ చతుష్టయ జీవనస్థితి

స్వప్న జాగ్రద్దశా ప్రపంచానుభవమున కీదేహస్మృతియే
మూలకారణము. త్రిగుణాత్మకమగు శరీరస్మృతియే మూలప్రకృతి.
ఈ స్మృతి యను త్రిపురసుందరి నిర్దుణుఁడగు పరమపురుషునియందు
నిర్దిష్టమగు నాకాశమునఁ దక్కినభూత సంయోగ వియోగవిశేషము
వలె సద్భ్రష్టమైయున్న దను సాంఖ్యచుతము మిక్కిలి సంయుక్తక
మనకతీతదు. “ప్రకృతిః కర్తృపురుషః పద్మప్రతాంబువన్నిర్దిష్టః—
అనంగోహ్యాయం పురుషః” అను సాంఖ్యసూత్రము నుపనిషద్వాక్య
మును బురస్కరించుకొని లోక రక్షాపరాయణుఁడై సర్వజ్ఞుఁడై
గౌతమబుద్ధుఁ డేమి యుపదేశించెనో యద్దియే సాక్షాచ్ఛివుఁడై న
జగద్గురు శంకరాచార్యుఁడు నుపదేశించెను. బుద్ధుఁడును శంకరుఁడును
బ్రతిపాదించిన తత్త్వ మొక్కటే. బుద్ధమతమునకును జగద్గురు
మతమునకును భేదము రవంతయును లేదుభయులును సర్వజ్ఞులే
సకలభూత దయాపరులే సకల లోకోపకార దీక్షావ్రతులే. ఆ యుభ
యుల బోధ స్వయముగా నాలించిన పుణ్యాత్ములా కాలమం దుండు
భాగ్యముకలవా రవటచే నుభయలోకములం దరింపఁగల్గిరి. క్రమ
క్రమముగా నయ్యుద్దఱు మహాత్ముల యుపదేశములకు విపరీత
వ్యాఖ్యానము లొనర్చుకొని జ్ఞానలవదుర్విదగులు బౌద్ధుల మనియు

సద్వైతుల మనియుం జెప్పకొనుచు స్వార్థపరులై భూతదయకు
 బదులు భూతహింస చేయు మతాచారములకుఁ గారణమైరి. తన
 కప్రత్యక్షమై ప్రత్యక్షోపమానాప్తవాక్య ప్రమాణతయగోచరము
 కాక లోకవ్యవహారమునకు రవంతయుం బనికిరాక పదివేలేండ్లక్రిందట
 నున్న తన వృద్ధప్రపితామహుఁ డెట్టివాఁడో యని ప్రమాణమున
 వర్ణించు దొరికొనుటయాకసమును దొలుచుటకుఁ జేయు ప్రయత్నము
 వలెఁ బుచ్చికాదా? సరే! జగత్కార్యము సహేతుకమని గాని
 సహజము నిర్హేతుక మనియుం గాని యుక్తులు చెప్పి స్థిరపర్చుట
 సంసరించు ప్రాకృతజన లోకోపకారక మెంతమాత్రము న్నాదు.
 నిష్ప్రయోజనము నీలోకమున కుపయోగముకాని చింతనందుట
 పిచ్చి. వివేకియగు మహమ్మఁ డహంకార మమకారము లున్నంత
 వఱకును దేహస్మృతి యున్నంతవఱకు లోకోపకారముకొట్టకై తన
 జీవితము నుపయోగించినపుడే యాతఁడు పుట్టిపెరిగిన సార్థక్యము.
 “నకర్మణానప్రయో ధనేన త్యాగే నై కే అమృతత్వమానశు.”
 అను శ్రుతిప్రకారము త్యాగముచేతఁ దప్ప నితరవిధముచేత శాశ్వ
 తానందపదవి లభించదు. త్యాగ మనఁగా స్వార్థపరత లేక లోకోప
 కారక మగు ధర్మమార్గము తప్పకనడుచుట, “ప్రమాణ ప్రమేయే
 త్యాది తత్వజ్ఞానాన్ని శ్రేయసాధిగమః” అను న్యాయమతమును
 స్థాపించిన యక్షపాదుఁ డగు గౌతమహర్షి యును “పురుషవేదగ్ం
 సర్వం యద్భూతం యచ్ఛభవ్యమ్” అను శ్రుతిచొప్పున “బ్రహ్మ
 సత్యం జగన్మిథ్యా” అని ప్రతిపాదించిన యద్వైతమతస్థాపకుఁ
 డగు సత్యవతీసుతుఁ డగు వేదవ్యాసమునియును సర్వప్రాణులకుం
 బరమాపుఁడు గౌతమమహర్షి మతావలంబి యగు గౌతమ
 బుద్ధుఁడను “వ్యాసో నారాయణో హరిః” వ్యాసమూర్తిగా సవత
 రించిన గోవిందశిష్యుఁ డగు శంకరాచార్యుఁ డుభయుల మతములకుం

భేద మొక్కింతయును లేదు. స్వార్థత్యాగ మొనర్చిన సకలభూత దయాపరుడై సర్వలోకోపకారకమగు ధర్మమార్గము తప్పక జీవ యాత్ర గడుపుకొను పుణ్యాత్ముడు నిత్య సంతృప్తాంతరంగ స్వరూపక శాశ్వత కైవల్యానంద మందును. త్యాగ మనఁగా వైరాగ్యము, స్వార్థపరతలేమి వైరాగ్యము - లోకోపకారపరాయణతచేత స్వార్థ పరతలేమి యగు వైరాగ్యము సిద్ధించును. “సర్వంవస్తుభయాన్వితం భువిస్సృణాం వైరాగ్యమేవాభయమ్” అను భర్తృచారి వాక్యాను సారముగా సహంకార మనుకార మూలమగు భోగవాంఛ మాను కొని పరోపకారమునకై మాత్రమే జీవించునతఁడే విరాగి యనం బడును. త్యాగమనబడిన వైరాగ్యము. వైరాగ్య మనఁగా “సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అని త్రికరణశుద్ధిగాఁ గోరుచుఁ దన తోడిపాటిజనుల ప్రేమానురాగములకుఁ బాత్రుడై వారిని సుఖపెట్టి తా సుఖపడుపద్ధతి వైరాగ్య మనంబడును. ధర్మమోక్ష సాధక మార్గములగు శ్రౌతకర్మాచరణమునందును మఱి సన్న్యాసాశ్రమ ధర్మాచరణమందును బ్రత్యవాయము రానీక ప్రవర్తింపఁదగినవార లతీంద్రియ ద్రవ్యలగు ఋషులు తప్పఁ బ్రాకృతు లింద్రియ వినశు లల్పజ్ఞులగు మానవు లొక్కింతయును సమర్థులుకారు. “తాకిక వ్యవహారేషు యధేష్టం చేష్టతాంజనః, వైదికేషుతు మార్గేషు విశే షోక్తిః ప్రవర్తతామ్” అను మహాపాధ్యాయ వర్ధమాన వాక్యాను సారముగా నతీంద్రియ ధర్మమోక్షములను పురుషార్థము లతీంద్రియ ద్రవ్యలగు ఋషులు సాధించనీ యింద్రియాధీనులగు నల్పజ్ఞ ప్రాకృత మర్త్యులు కేవల మర్థకామములను పురుషార్థములను సాధించు కొనుటకై యెవ రెవరి కేయే నడువడి స్వభావసిద్ధమో యాయా విధముగా సర్థకామములను పురుషార్థములను జనసమ్మతముగా సంపాదించుకొనవచ్చును. అర్థకామములను పురుషార్థములను సంపా

దించుకొనుటలోఁ వనతోడిజనుల కెవ్విధముగానైన బాధరానీక తమ
యిష్టానుసారముగా నడువవచ్చును. జనతండకముగా నున్నఁజాలును,
జగత్సర్వధాభినయము లెట్లుచేసికొన్నం బరహార్థహానిలేదు. పదులను
సంతోషపెట్టి యర్థకామముల నెట్లు ప్రసరించినను దోషములేదు.
కాఁబట్టి తనతోడిపాటివారి ప్రేమానురాగములు సంపాదించుకొను
విధమునఁ దా నెట్లు భోగించి యర్థకామముల నెట్లు సుఖించినను
సుఖింపవచ్చును. అతీంద్రియ ద్రవ్యలగు ఋషులు తప్ప నితరులకు
ధర్మమోక్షములను పురుషార్థములఁ బొంద నమర్థు లెంతమాత్రము
న్దూరు కారు. దేహస్మృతికి ధర్మమోక్షములు కేవల మగోచరములు.
అర్థకామములు మాత్రమే యీ శరీరస్మృతి కేమర్త్యబుద్ధికి విషయ
ములు. ఈ లోకవ్యవహారము స్వప్నజాగ్రద్దశలందు సత్యమే. లోక
వ్యవహారము సత్యముకానిచో వేదశాస్త్ర ప్రవృత్తి వ్యర్థమేకదా?
కాఁబట్టి యీలోకము వాస్తవమే. యీలోకమున వ్యవహరించు
మనుష్యులకుఁ దత్తదేశకాల పాత్రోచితముగా నాచరింపఁదగు సకల
వర్ణాశ్రమధర్మము లవశ్యానుష్ఠేయము లని సిద్ధాంతీకరింపక తీరదు.

“భుక్తభోగాం జహాతి, నాభుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటి
శతైరపి, పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని, కామిగాక మోక్షకామిగాఁడు”
అను వాక్యములం బట్టి నిద్రాహారవిహారకర్మ స్వరూపము దేహస్మృతి
మూలమగు నీ లోకవ్యవహారము జీవుఁ డనుభవించక తీరదు. సంపూ
ర్ణముగా సగుణమగు నీ ప్రకృతిసంస్కృతజగత్కార్యము పాదోఽస్య
విశ్వాభూతాని అనుటచేతఁ బరిమితము కనుక “త్రిపాదస్యామృతం
దివి” అనుటచేతఁ బురుషుఁ డనుభవించి సంసారబంధమున నెట్లు
చిక్కుపడినాఁడో యట్లే ప్రకృతిని సంపూర్ణముగా ననుభవించిన
పిదప విడిచిపెట్టి వైరాగ్యవంతుఁడై ముక్తుఁడగుచున్నాఁడు. వెయ్యేల

మబ్బు లే సహజకారణముచేత నిరాకారనిర్లిప్తాకాసము నలముకొని సాకారావలి ప్తముగాఁ జేయుచున్నవో మఱి యట్టి సహజకారణము చేతనే “కాలరూపీ జనార్దనః” అనునట్లు కాలస్వరూపుఁడు నిర్దుణుఁడు నిర్లిప్తుఁ డగు పురుషునిం ద్రిగుణాత్మక ప్రకృత్యాత్మ సంసారము తనంతఁ గలిగియు చెడయుచున్నది. వాస్తవముగాఁ బురుషుఁ డగు జీవునకు సంసార బంధమోక్షకారణ మగు దేహస్మృతి రూక్షక జ్ఞప్తి యాకాశమందు మబ్బువలె నాగంతుక మనిత్యకార్యమును సద్భారోపితము మిథ్యయును దౌవారికముం బ్రాతిభాసికము భ్రాంతి కృత మెండమావులవలె మాయగాని నిత్యస్వభావమును యథార్థము న్నాదు. “శివః కేవలౌహమ్” అనునట్లు “అసంగోహ్యాయం పురుషః” అను విధమున నీలోకవ్యవహారమునకును జీవునకు మబ్బుల కాకసమునకువలె సంబంధ మొక్కింతయు లేదు. బుద్ధిభ్రమ చెందిన వెట్టిచానికిం బిశాచరోగస్తునకును మద్యపానికి స్మనోవికార వశమున లేనిపోని కల్పితవస్తువులు తోచునట్లు బుద్ధిమాంద్యము గల ప్రాకృతమనుష్యులకు మిథ్యాత్మకమగు నీ జగత్కార్యములీ నిద్రాహారవిహారతృప్తయు సుఖదఃఖాత్మక కర్మస్వరూపక సంసారము న్నోచుచున్నవి గాని నిక్కముగా బుద్ధిమంతులగు కపిలాదిమునుల కీప్రకృతి సంబంధానుభవమే తగులక శాశ్వత కైవల్యాసందానుభూతియే “యత్రనాన్యగ్రచ్ఛణోతి నాన్యత్పశ్యతి నాన్యద్విజానాతిన భూమా” అను బ్రహ్మస్థితియే మిగిలియున్నది. కాబట్టియే వేద మాతయగు గాయత్రీమంత్రజపముచేత మాబుద్ధి తిన్నబడుగాక యని ద్విజా లహర్మిశము న్గోరుచుండురు. స్వార్థపరత లేక పరోపకారము న్నకై మాత్రమే బ్రతుకుచు సర్వజనసములయిన పరమ భాగవతులు తక్క స్వపరభేదముతో స్వార్థైక తత్పరులై యహంకార మమకార ములం బ్రతుకు మానవులందఱును బుద్ధిహీనులే కనుక నీసంసార

సముద్ర మెన్నఁడు న్నడువనేరక “పాదోఽస్యవిశ్వాభూతాని” అనుట చేతను ద్రిపాదాత్మకామృత దీపమునకుఁ గ్రేసేడవంటి యీ జనన మరణ ప్రవాహరూపక సంసారాంధకారమునుండి తామెన్నటికి న్నెలువడనేరకుండు. మూఁడుపా శృమృతము దైవస్వరూపమున నొకపా లీమర్త్యజగము, అమృతమనఁగా మాటకుండు దివ్యసుఖము. మర్త్యజగ మనఁగా “సుఖస్యానంతరం దుఃఖం దుఃఖస్యానంతరం సుఖమ్” అనున ట్లీ యెడ తెగని సుఖదుఃఖాత్మ సంసారబంధము, బుద్ధికి లక్షణము వై రాగ్యము నందుట, వై రాగ్యము కలవారి లక్షణము స్వార్థపరత యొక్కింతయు న్లేక కేవలము పరోపకారమునకై మాత్రమే జీవితకాల మంతయు నివినియోగపర్చుచు “సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అని యహర్దివమును జపించుచు లోకులందఱును దన యావజ్జీవితకాలములో హాయిగా నుండున ట్లొనరించుమని ప్రతిక్షణమును దేవుని వేఁడుకొనుచుండుట అట్టి వైరాగ్యవంతు లగు పరమ భాగవతులకే కవులనియు ఋషులనియును “నావృషిః కురుతే కావ్యమ్” అను విధముగా ధర్మోపదేష్టలనియుం బేర్చొప్పను, అట్టి సజ్జనులు పరమాత్ముని కేకపాదమగు నీమర్త్యప్రపంచ సంసారాంధకారమునుండి తమతోపాటు తమ తోడిపాటివారిలోఁ దమ యుపదేశానుసారులగు పుణ్యాత్ముల సమృతరూపమగు దేవునిత్రిపాదాత్మక కైవల్యానందమునఁ జేర్చుచుఁ దాము తరించి యొరులం దరింపఁ జేయుచున్నారు అనిత్యమిథ్యాత్మక నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యసంపాదనైకప్రయోజనమాత్రము లగు నీ సంసారబంధనము విగించు సర్థకామములను పురుషార్థములను సంపాదించుకొనుటకై శిష్టాపదిష్ట మార్గము నవలంబించు సజ్జనులకు నకల జగత్సాక్షి యగు దేవుఁడు ధర్మమోక్షసాధకమగు నుభయలోక సంతారకబుద్ధి నొదవించక మూఁడు సర్వజనప్రత్యక్ష నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యాత్మకార్థ కామ

ములను పురుషార్థములు సంపాదించుకొనటకై యధేష్టమార్గములను వ్యావహారికదశ నెవరియిచ్చానుసారముగా వారు సంచరించవచ్చును గదా! యర్థకామములను బొందుఁడి యని యొరు లుపదేశింప వలెనా ? ఊపిరి తీసుకొనుఁడియని యొరులు చెప్పనవసరము లేనట్లర్థకామములను సంపాదించుకొండనియొక్కరొకరికిఁ జెప్పనవసరము లేదు.

మఱియును గగనారవిందమువలెఁ శబ్దమాత్రకములగు ధర్మ మోక్ష తత్త్వములు బొత్తిగా సప్రత్యక్షము లింద్రియాతీతము లగుట చేత వేదవిద్యల తత్త్వమిద్దయని గాని వేదార్థ మిద్దయని గాని వేదము లిట్లు బోధించుచున్నవని గాని మోక్షతత్త్వ మిట్టిదని గాని మోక్షా సంద మిట్లున్నదని గాని యహంకార మమకారాత్మక ప్రకృతి బద్ధులయి సంచరించు దేహు లెఱుఁగ శక్యముకాదుగా ! కాబట్టి ధర్మార్థ కామమోక్షములను పురుషార్థ చతుర్వర్గ సంపాదనము గూర్చి యుపదేశింపఁ బోవుట కేవలమును భ్రాంత చేష్టితము “కేవలమానం హివ్యాఖ్యానమ్” అను చందమున బుద్ధిమంతుడగువాని లక్షణము మానమే. మానమనఁగా “మక్తిర్నిర్విషయం మనః” అను విధమున “సాక్షిచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ” అనునట్లు తటస్థుడై కుమ్మరిపురుగు మంటినివలె సంసారము సంటకుంట. సర్వజ్ఞులగు కపిలాదిమును లేల శాస్త్రము లోకులు కుపదేశించిరి ? భూమస్థితి నూటకుండరేల యని యందురేని మానమనఁగా నన్నియింద్రియములను ముణుచుకొని మిన్నకుండ స్థితి యని యర్థమాకాదు. స్వార్థపరత న్మాని సర్వజన సములై సర్వభూత దయాపరులై సర్వలోకోపకారము కావించుటకు మాత్రమే కాయసిద్ధినొంది యణిమాద్యష్టైశ్వర్యవైభవము శాశ్వతానందులై శాశ్వత దివ్యాభీష్ట దేహధారులై తమతోడిపాటి వారలం జతుర్విభాభినయ విశేషములచేత బ్రహ్మసంద పరవశుల న్గావించు జీవనస్థితి

యని సునిశ్చితార్థమా. కాబట్టి బుద్ధి కలవారు ధర్మార్థకామమోక్షములను లోకోపకారముగా, దాము సంపాదించుకొని తమతోడిపాటివారికి సమకూర్చవలయును. కాబట్టియే జీవన్ముక్తులగు కపిలాదిమునులు ధర్మార్థకామమోక్షము లనువురుషార్థములను సంపాదించుకొను తెన్ను లోకుల కుపదేశించుచుండిరి. అమ్మహామునుల యుపదేశానుసారముగా యథామతి స్లోకోపకారమొనర్చు నుద్దేశముతో స్వలాభ మాసించక మిక్కిలి వ్యయప్రయాసలకోర్చి కవులిట్లు గ్రంథములం బ్రకటించుచుండిరి.

మిథ్యా ప్రకృతి స్వరూపము

“శబ్దార్థా కావ్యమ్” లోకోపకారముగు విధమునఁ జేయఁబడిన చతుర్విధాభినయము కావ్య మనఁ బరగును. కేవలమును స్వార్థపరులైన ద్రోహులొనర్చు చతుర్విధాభినయ మసత్కావ్యము. స్వార్థపరులు గాక కేవలము లోకోపకారమునకై మాత్రమే జీవించు వరముభాగవతు లొనర్చు చతుర్విధాభినయము నిక్కమగు సత్కావ్యము. లోకోపకారకములగు మంచిపను లన్నియును సత్కావ్యములే. మఱియును లోక ద్రోహకరములగు చెడ్డపనులన్నియునుం గుకావ్యములే. జీవులందఱును సుకవులం గుకవులని రెండు విధముల స్సంచరించుచున్నారు. తమతోడిపాటి జనుల స్సంతోష పెట్టు సజ్జనులు సుకవులు. తోడిపాటి వారిని బాధించు దుర్జనులు కుకవులు, వేదములందుఁ దఱచుగా” గణానాంత్యా గణపతిగ్ం హవామహే, కవిం కవీనామ్” అని కవి శబ్దము లోకోపకారకు లగు దేవతలకును ఋషులకు నుద్దేశింపఁ బడుచున్నది. దుర్జనులయి చతుర్విధాభినయ మొనర్చు లోక ద్రోహులగు కుకవులను నిద్రాహార విహారసౌఖ్య భంగకరములగు రుజాజరామమృత్యువులవలెఁగలనై నం

జింతింప కు పేక్షించి లోకోపకారులగు మహాత్ములకు మాత్రమే మహా కవి సంజ్ఞ నిరూఢమైనది. ముండ్లు పొల్లచెత్తలను పేక్షించి కావలసిన నిదాహార విహారసౌఖ్యకర వస్తువుల సపేక్షించు విధమున సాధుజన బాధాకరులగు దుర్జనుల నొడువు శబ్దార్థముల న్నకావ్యములవలె సరకు చేయ కుభయలోక సంతారకములగు సజ్జనులు నొడువు శబ్దార్థముల సత్కావ్యముల నాదరమున సంగీకరించవలయును.

“సత్యం బ్రూయత్ప్రియంబ్రూయ స్సబ్రూయా త్సత్యమప్రి యమ్” అను నిదాహార విహార సౌఖ్యత్మకమగు సర్ధకామములు కేవలైహిక వ్యవహార మాత్రములు గనుక నారెండు పురుషార్థము లను మనోవాక్కాయ కర్మములచే జనులందఱు బరస్పర ప్రేమోను రాగములతోఁ గలసిమెలసి సంచరించు నడువడి స్వరసముగాఁ జతుర్విధాభిసయముల నోధింపఁ గల సహజ బుద్ధి వైభవమును, వేషశాస్త్ర జ్ఞానమును, సర్వలోక సాధారణానుభవమును గలవిద్వాంసులు మహాకవులనం దగుదురు. ధర్మమోక్ష తత్త్వజ్ఞానము కేవల పారతౌకికము గనుకఁ బ్రాకృత మనుష్యపండితులగు మహాకవు లభిస యింపఁజాలరు కావున సతీంద్రియ ద్రవ్యలగు భగవత్కవులనం దగు వ్యాసాది మహర్షులు మాత్రమే బోధింప నమర్దులు. కావున జగము నందు పారమార్థిక ధర్మ మోక్షము లను పురుషార్థములు సంపాదించుకొను జ్ఞానమును బోధించు వ్యాసాది భగవత్కవులను వ్యావ హారిక నిదాహార సౌఖ్యత్మకార్థకామములను పురుషార్థములు సంపాదించుకొనఁదగు జ్ఞానము బోధించు కాళిదాసాది ప్రాకృత కవులగాఁ బారమార్థిక కవులు వ్యావహారిక కవులని కవులు రెండు తెఱగుల నుండు. ధర్మమోక్షములనలెఁ దదుపదేష్టలగు వ్యాసాది భగవత్కవు లతీంద్రియులు లోకాతీతులు కనుక ననుమాన శబ్ద ప్రమాణములచేత మాత్రమే యా మహర్షుల యథార్థ స్థితి నెలిసి

కొనవలయును, వారి చరిత్రము లోకాతీతము ప్రాకృతులగు మనుష్యులు తెలియ నసాధ్యము కనుక వారి సంగతి ప్రస్తుత విచారణే యముకాదు. మఱియుం బాకృత కవులలో సకల జనులకుం బరస్పర ప్రేమానురాగము లొదవునట్లు నిదాహరవిహార సౌఖ్యాత్మకములై వ్యాపహారికములయిన యర్థకామములను పురుషార్థములను సంపాదించుకొను జ్ఞాన మప్టాదశ విద్యావైశద్యముతో, జతుర్విధాభినయ విశేషములం బోధింపఁ గల కాళిదాసాది ప్రాకృత కవుల వాచికాంగికాహర్య సాత్త్వికాభినయ విశేషములం దత్తదేశకాల పాత్ర చిత్రముగా సకలలోకులు న్నవులగు విధమునఁ బ్రయోగించినపు డఖిలజనులు న్నవులయి సకల లోకోపకారమగు విధమున సర్థకామములు సంపాదించుకొనఁ దగినట్లు చతుర్విధాభినయ నిపుణులయి నిక్క పు మనుష్యులనఁబడుదురు.

క్షణకాల మాత్రమే శ్రవణేంద్రియ గోచరమగు నవ్యక్తకల నాదము శ్రుతి యనఁబడు నాధ్వనియే యనుకరణనాత్మకమై యొక్క తీరుగా హెచ్చు తగ్గులు లే కెడతెగ కొక నిమిషము వినంబడెనేని యట్టి దీర్ఘ ధ్వని స్వర మనంబడును కొఱవిత్రిప్తనవుడు జ్యోతి యెడ తెగని వలయాకారముగాఁ గనపర్చు చాలనావకాశ స్థితి వైచిత్ర్యమువంటిదే ధ్వన్యనుకరణనావకాశము న్దోషనీకుండు క్రియాంతర్వర్తి కాఁము లయ యనంబడును. కావున మూర్తానభివ్యక్తనాదమునకు లయ యనియు మూర్తాభివ్యక్త క్షణికనాదమునకు శ్రుతి యనియు శ్రుత్యను కరణనాత్మక దీర్ఘ కాల స్థిత ధ్వనికి స్వరమనియును సంజ్ఞలు, లోకవ్యవహారము నకై యేర్పర్చఁ బడెను. వ్యాపహారిక దశలో మధ్య విలంబ లయలతోఁ గొలఁది గొప్ప యవకాశములం బల్కు ధ్వనుల లఘూ గురు ప్లుత స్వరవిశేషములు కేవల ధ్వన్యాత్మకముగాను వర్ణాత్మకముగాను వాచికాభినయము ప్రయుక్తమగుచున్నది. శ్రుతిజాతి

స్వర్గగామ మూర్ఖునలు కేవల ధ్వని విశేషములు, అచ్చులు హల్లులు
వర్ణాత్మక ధ్వని విశేషములు. కేవల ధ్వనిరూపకముగు వాచికాభి
సయము సర్వ జన సాధారణ భాష యనఁ దగును. మఱి యచ్చులు
హల్లులు గల వాచికాభినయము సాధారణ ఛందః సంస్కృతా
ద్యనంతభాషా విశేషములయి వ్యవహరింపఁబడుచున్నది. వై ఖరియనం
బడు మనుష్య కంఠధ్వని జుగుప్సాశ్లేల భయ లజ్జ లొదవించి జనులకు
బరస్పర ద్వేష మొదవించని విధముగాఁ దమ తమ యూహను
ధ్వన్యాత్మకముగాఁ గాని వర్ణాత్మకముగాఁ గాని యేకీతి స్త్రబ్ధయోగింపఁ
బడినప్పటి కాశబ్దము సంస్కృత శబ్దమే యనఁ దగియుండును.
లోకోపకారముగాఁ దత్తద్దేశకాల పాత్రోచితముగా శ్రవణ సుఖ
ముగాఁ దమ యూహ విస్పష్టముగా బోధపడునట్లు వాచికాభినయ
మొసర్చవలయును. ఏ దేశములో నే భాష పండిత పామర బోధకమై
యున్నదో యట్టి భాషతో జనరంజకముగా వాచికాభినయ మొసర్చ
వలయును. మఱి యాంగికాభినయ విశేషములగు వ్రాత చిత్రలేఖ
నము మొదలగు చాక్షుష శిల్పవిశేషములం బ్రయోగించవలెను.
ప్రస్తుతకాలమందు సర్వజన సాధారణముగా వాడుకలో నున్న
పూర్వభాషా పద్ధతుల స్త్రీంధ విరచన న్నావింపవలయును. లోక వ్యవ
హారమునకుఁ బనికిరాక కేవలము మునులకు మాత్రమే యుపచరించు
నలొకికార్థ ప్రతిపాదక గ్రంథములు ముని ప్రోక్తము లనియు సర్థ
కామములను లొకిక పురుషార్థ సంపాదనోపయోగములు కాకుండి
యును దురవగాహము లయ్యును బఠించుటచేత మాత్రమే యపూర్వ
స్వర్గాది ఫలము నిచ్చుననియును వేదము లనియును శాస్త్రము లని
యును గేవల ధర్మమోక్షములను పురుషార్థము లనియును వర్తమా
నోపయోగ మెంతమాత్రము న్గాని యలొకిక శబ్ధారములం బ్రాతః
పంచాంగములవలెగతజలసేతుబంధన వర్ణనమువలెఁ బ్రాతః కలలవలె
నుపేక్షింపవలయును.

వేదశాస్త్ర పురాణేతిహాసాద్యష్టాదశ విద్యారహస్యవేత్తల
 మని దంభ వేషములతో శిష్టాచార పరాయణులమని యగ్రజాతుల
 మనియు ని దాహారవిహార సౌఖ్య మొదవింపఁదగు సర్థకామములను
 పురుషార్థములను వంచకులై కేవల స్వాత్మైకపరులై పరుల సౌఖ్య
 మొక్కింతయుఁ దలఁపక ధూర్తపామరులం బెదరించుకొని మొండి
 కూటి యాచనమున బ్రతుకు ద్విజమ్మన్యుల వాచికాద్యభినయము
 సక్కవినయము లోకద్రోహకరమని తెలిసికొని యట్టి మోస
 కాండను సంఘమునుండి బహిష్కరించవలయును. సక్కయేడ
 దేవలోకమేడ, కుక్షింభరుఁడు ప్రాకృతుఁడు జ్ఞానలవ దుర్విదగ్గుఁడు
 వీని వీఁపే వీఁ డెఱుఁగఁడు వీని కొలబద్ధతో “బింబ మింత వెడల్పు
 కావలసిన సూర్యసిద్ధాంతములో వ్రాయఁబడియున్నదని చూడుఁడని”
 కూటికిఁ గాని గుడ్డకుఁగాని కసింతయుం గొఱగాని సారకాయలు
 సఱకు మోసకాఁడు మనుష్యసంఘసస్యము నైరుపబుట్టిన గాబుకలు
 పంటు తెలుపువంటివాఁ డని లోకోపకారపరాయణుఁ డగు మహాకవి
 తన యభినయ వివేషములం బ్రచురించక తీరదు తీరదు. ధర్మమోక్ష
 బోధకములయి కేవల పారలౌకికార్థప్రతిపాదకములయి యతీంద్రియ
 ద్రవ్యలగు వ్యాసాదిమునులకు మాత్రమే వేద్యములయి యీలోకమున
 కొక్కింతయు నుపచరింపకుండు ధర్మమోక్షములను పురుషార్థములను
 సాధించు సాధనములగు వేదశాస్త్రములు తా నెఱింగినట్లల్పజ్ఞుఁడగు
 మానవుఁడభినయించుటకన్న లోకద్రోహకరమగు కార్య మింకెద్దియు
 న్నాదు. లోకవ్యవహారమునకుఁ బనికివచ్చి ప్రజోపకారకము లగు సర్థ
 కామములను పురుషార్థముల సాధింపఁదగిన యభినయము న్దన శక్తి
 కొలంది న్నావించుచుం దన తోడిపాటి వారితోఁ గలసిమెలసి పాటు
 పడుచుం దన నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యము సకలజన సమ్మతముగా
 సనుభవించు పరమభాగవతుని చతుర్విధాభినయ విశేషమే సకల
 జనాదరణీయమని సిద్ధాంతము సిద్ధాంతము.

వాస్తవముగా నాప్రత్యక్షానుభవముం బట్టి త్రిగుణాత్మక మగు స్వప్న జాగ్రత్సుష్ణుప్తి దశాస్వరూపకమైన నాదేహస్సృతియే యీ ద్రవ్యగుణ కర్మసామాన్యవిశేష సమావాయాభావములను సప్త పదార్థమయ జగత్కార్యము లన్నియును విస్మృతి యనగా “నా సదా సీనోఽసదాసీ తమ ఆసీదివి శ్రుతిః “నిష్క్రియమ విక్రయము నిర్గుణము శాంతము నిరంజనము” “సాక్షిచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ, ప్రకృతిః కర్త్రీ, పురుషః పద్మ పత్రాంబువ నిర్లిప్తః” అన్నస్థితి ఈ శరీర జ్ఞప్తియే త్రిగుణాత్మకమై సకల జగద్వికారసృష్టిస్థితి ప్రళయములం గనిపెట్టుచున్న ప్రకృతి, ఈప్రకృత్యాత్మక శరీరజ్ఞప్తియొక్క జ్ఞానక్రియేచ్ఛాశక్తి ప్రవృత్తికి కారణమయ్యు నిర్లిప్తుడై నిర్గుణుడై సచ్చిదానంద లక్షణుడై భక్తరక్షాదీక్షితుడై స పరమపురుషుడు నారాయణుడు “ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ” స్వయంప్రకాశుడై యున్నాడు. ఈశరీరజ్ఞప్తికి సత్త్వరజస్తమోమయ ప్రకృతి యనిగాని జీవాత్మ యనిగాని పేరు. స్వప్న దశయందులేని జగము వాస్తవముగాఁ దోచునట్టి శరీరస్మృతి దశయందునేను నాది యది యిది నాకు వేఱు వస్తువు లివి నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యవాంఛయా కోరిక నీర్చు కొనుటకై చేయుచున్న ప్రయత్నము మఱలఁమఱలఁ గలుగుచున్న తుత్పిపాసాది దేహకష్టంబులకుఁ బ్రక్రియ లన్న పానాదికముచేఁగావించి సంతృప్తిపొందు చుండియును స్వప్నజాగరావస్థల న్నానా జగద్వికారముల న్ననుచు నాదేయ హేయవస్తునిరూపణము కావించుచు స్వానుభవైకవేద్యము లయి తనకుఁ గష్టము లేవ్వియో సుఖము లేవ్వియో యొక్క సారి నిశ్చయింపఁజాలక క్రమక్రమముగా దేశకాల పాత్రానుసారము నొకప్పుడు తనకు సుఖము వాస్తవమనుకొన్న పదార్థ మింకొకపుడు

తనకు దుఃఖము కల్గి యనుకొనుచు మొత్తముపై యే యంశమందు సంశయముతీఱక “ఇదమిత్థమేవ” అని యేవిషయమందు దృఢనిరూఢ నిశ్చయజ్ఞానము లేక యవశములయి తన కోరినట్లు ప్రాపించకుండు స్వప్నజాగ్ర తుష్ణ ప్రిదశ లనుభవించుచు నేవస్తువును గూర్చియైన దెలిసిన ట్లాకప్పుడు బొత్తిగాఁ దెలియన ట్లాకప్పుడు తెలిసీతెలియక సంశయించుచు మఱొకప్పుడు మనఃస్థైర్యము మాటిమాటికిఁ దప్పచు గాలివశమునం బరిభ్రమించు చొక్కాకువలె సత్త్వరజస్తమోగుణాత్మ మగునీ దేహస్మృతి యొకప్పుడు నిర్వికారముగా నుంటయు నింకొకప్పుడు సుఖదుఃఖాత్మక లోకవ్యవహారమునఁ జిక్కి పొంగుచుం గ్రుంగుచుంటయును నవరసముల తత్తద్దేశకాల ప్రాతానుసారముగా దైవపౌరుషవశత సభిసయించుచుంట కనిపెట్టుచుంటిని “సోఽయం దేవతః - సవవాహమ్” అను తీరున నిన్నటివాడఁనే నేడున్న నేను “సుఖమస్వాప్నమ్” హాయిగా నిద్రించితి నేమి జరిగెనో నేనెఱుంగను నాకుఁ గల యెద్దియను రాతేదు. నే నెట్లుంటి నో నాకుఁ దెలియదు. నా శరీరజ్ఞప్తియే నాకు లేదన్నపుడు నాకు వేతే లోక జ్ఞాన మెట్లుండును ? నా నిద్రలో నీయీ స్వప్నములుం గంటి నివుడు మేల్కొంటి నీలోకము నానాకారముల నానాకార్యముల కన్నానావస్తువులు నాజ్ఞప్తిలో నున్నవి - నాకుఁ బ్రత్యక్షము లివి నా యింద్రియ దృష్టములయి నవి గాని యీవస్తుతత్త్వము బొత్తిగా నే నెఱుంగఁజాలను మఱియీవస్తుతత్త్వముగూర్చి కొంతవఱకునాకుఁ దెలియును - ప్రకృతము నా శరీరపోషణమునకు సౌఖ్యకరములగు పదార్థములు కావలసినవివి.

నా కనిష్టములుం బాధాకరములగు పదార్థము లివి ప్రత్యక్షోపమానానుమాన శబ్దప్రమాణములచేత నాకుఁ దెలిసినతత్త్వ మిద్దికాని యీసంగతి యిదే యను మనోనిశ్చయము నాకు లేదు. వేయేల. నే నను పదార్థముసంగతి నిశ్చయించి నేఁ దెల్పలేను. నా దశేంద్రియములు పంచభూతాత్మకములు. నా శరీరమును

గూర్చియే నాశరీరతత్త్వ మిది నామనస్తత్త్వ మిది యని కలరూపే ప్రమాణముచేతనైనం దెలియఁజాలని నేను నాశరీరమునకు నామనస్సుకు నాకును వేటుగఁ దోఁచు నీజగత్కార్య తత్త్వముంగూర్చి “ఇదమిత్థమ్” అని యే ప్రమాణము నాశ్రయించి చెప్పటకు సం దేహము తీటకున్నది. నిస్సందేహముగా నాయెఱింగిన సంగతి నాశరీరస్మృతి యున్నంతవఱకు దేహేంద్రియ పాటవము బొత్తిగా లేనపుడు నా యనుభవము బైకిఁ దెల్పలేకున్నను “అహమస్మి” నే నున్నానని మాత్రము నిస్సంశయముగా నిరూఢిగా వాస్తవముగా నా యున్నిని మాత్రము నేఁ గనిపెట్టుచుంటిని నాకుఁదోఁచు జగమునుగూర్చియును మఱి ననుగూర్చియు వాస్తవతత్త్వమును “ఇదమిత్థమ్” అని ప్రమాణముచేతనైన నను నిశ్చయింప సమర్థుఁడు న్నాను. “అహమత్యాకారకజ్ఞానమ్” నేనను జ్ఞప్తిమాత్రమే నాకు వాస్తవముగా నిశ్చయమై యున్నదిగాని నా మనస్సును గూర్చిగాని నా దేహమును గూర్చిగాని నే నను జ్ఞప్తికన్న మఱి నాకు వేటుగాను. నామనస్సు నాశరీరమునాకుఁదోఁచుజగత్కార్యములఁగూర్చి యే ప్రమాణముచేతనైన నే నెద్దియుం దెలిసి యేసంగతిగాని దెలిసికొనఁజాలకున్నాను. నాశరీరముగాని జగముగాని మఱేతలంపుగాని నా కిప్పుడు లేకున్నను నామనస్సు నిర్విషయమై నా యంతర్బాహ్యేంద్రియములనే మఱియు సమస్తేంద్రియములద్వారమున వచ్చు నా యనుభవమును నా ధ్యానయోగబలముచేత నేను మఱచి పునరుద్ధాపనములేనిసమాధిం బొందఁగలనను నానకు నా సుషుప్తిదశయును నా గాఢమూర్ఛాదశయును నాకుఁ దొలంగిన పిమ్మట నా కారెండుదశలయం దెద్దియు నెఱుఁగకుండిన తత్త్వము న్నాడ నారెండుదశలందుం గ్రియాశక్తి లేక కేవలము సూక్ష్మరూపమై మొలకెత్తఁదగినంత శక్తియు సవకాశము లేకున్న భీజమువలె నా యీ దేహేంద్రియములం దీశరీర జ్ఞప్తి యణంగి

యున్నది. నా యీ దేహేంద్రియ జ్ఞప్తిరూపకమగు సహంకార మమకారము లేకాలమందైనది దిరిగి తలచూపజాలని విధమున దగ్ధ బీజమువలె గాఢవైరాగ్య సంప్రాప్త భూమస్థితి వొదవించు బ్రహ్మ సమాధి. జెందెనేనీ యపుడు త్రిగుణసామ్యమగు ప్రకృతిరూపమై యీస్మృతి నిర్దుష్టమై గుణపకోపశాంతిచేత సహంకార మమకారాది మిథ్యావికారానుభవములేక నిర్దుణుడగు పరమపురుషునిలో విలీనమై సగుణమయ్యును గుణసామ్యస్థితిచేత సహంకార మమకార శూన్యమై "పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని త్రిపదస్యామృతందివి" అను శ్రుతి వాక్యానుసారముగా ముప్పా లమృతపురుష స్వరూపమున లీనమై పరమపురుషుని సచ్చిదానంద లక్షణమగు లీలాప్రవృత్తి ప్రయోజన ముకై విశ్వసృష్టిస్థితి నాశ విచిత్రానుభవము న్నామమాత్రావశేషమై నిలిచియుండు సనుకొనెదను-ఉపమానానుమాన శబ్దపమాణము లనుభవములేక ప్రత్యక్షప్రమాణానుభవము కలుగనేరదు, జ్ఞానజ్ఞేయ జ్ఞాతృవస్తుత్రిపుటిచేతఁగాని నేను నాది యదది యను దృష్టియే కలుగుటకు వీలులేదు. "ప్రమితివిషయాః పదార్థాః" ప్రమితి యనఁగా యథార్థజ్ఞానము. యథార్థజ్ఞానముచేఁ దెలియఁబడునవి ద్రవ్యాది పదార్థములు, ద్రవ్యాది సప్తపదార్థములను ప్రమేయముల యథార్థ తత్త్వమును ప్రమితిసాధనముచేతఁ బ్రమాత తెలిసికొని శాశ్వతానందము నందుచున్నాఁడు. సహవాసముచేత సిరియబ్బుట లోకములో మిక్కిలి యరుదుగాని చీడ తప్ప కబ్బు నను సామెతఁగా వేదశాస్త్రవేక్షణముచేతను యథార్థజ్ఞానమగు ప్రమ యబ్బలేదు, మఱియును శ్రద్ధాభక్తులు కుదురలేదు. కాని దుర్జ్ఞానసహవాసముచేత నాస్తిక్యమును భ్రమయును మిథ్యాజ్ఞాన సంశయములు తప్పక నా మనసు నలముకొని యభివృద్ధిపొంది యెంత విడిపించు కొనుటకుఁ బయత్నించినను విడువక దుర్వ్యసనమువలె దిన దిన ప్రవర్థమాన

యున్నది. నా యీ దేహేంద్రియ జ్ఞప్తిరూపకమగు సహంకార మమకారము లేకాలమందైనది దిరిగి తలచూపజాలని విధమున దగ్ధ బీజమువలె గాఢవైరాగ్య సంప్రాప్త భూమస్థితి వొదవించు బ్రహ్మ సమాధి. జెందెనేనీ యపుడు త్రిగుణసామ్యమగు ప్రకృతిరూపమై యీస్మృతి నిర్దుష్టమై గుణపకోపశాంతిచేత సహంకార మమకారాది మిథ్యావికారానుభవములేక నిర్దుణుడగు పరమపురుషునిలో విలీనమై సగుణమయ్యును గుణసామ్యస్థితిచేత సహంకార మమకార శూన్యమై "పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యామృతందివి" అను శ్రుతి వాక్యానుసారముగా ముప్పా లమృతపురుష స్వరూపమున లీనమై పరమపురుషుని సచ్చిదానంద లక్షణమగు లీలాప్రవృత్తి ప్రయోజన ముకై విశ్వసృష్టిస్థితి నాశ విచిత్రానుభవము న్నామమాత్రావశేషమై నిలిచియుండు సనుకొనెదను-ఉపమానానుమాన శబ్దపమాణము లనుభవములేక ప్రత్యక్షప్రమాణానుభవము కలుగనేరదు, జ్ఞానజ్ఞేయ జ్ఞాతృవస్తుత్రిపుటిచేతఁగాని నేను నాది యదది యను దృష్టియే కలుగుటకు వీలులేదు. "ప్రమితివిషయాః పదార్థాః" ప్రమితి యనఁగా యథార్థజ్ఞానము. యథార్థజ్ఞానముచేఁ దెలియఁబడునవి ద్రవ్యాది పదార్థములు, ద్రవ్యాది సప్తపదార్థములను ప్రమేయముల యథార్థ తత్త్వమును ప్రమితిసాధనముచేతఁ బ్రమాత తెలిసికొని శాశ్వతానందము నందుచున్నాఁడు. సహవాసముచేత సిరియబ్బుట లోకములో మిక్కిలి యరుదుగాని చీడ తప్ప కబ్బు నను సామెతఁగా వేదశాస్త్రవేక్షణముచేతను యథార్థజ్ఞానమగు ప్రమ యబ్బలేదు, మఱియును శ్రద్ధాభక్తులు కుదురలేదు. కాని దుర్జ్ఞానసహవాసముచేత నాస్తిక్యమును భ్రమయును మిథ్యాజ్ఞాన సంశయములు తప్పక నా మనసు నలముకొని యభివృద్ధిపొంది యెంత విడిపించు కొనుటకుఁ బయత్నించినను విడువక దుర్వ్యసనమువలె దిన దిన ప్రవర్థమాన

యను చందమున నీసంసారదుఃఖపాశబంధ మూపిరి యున్నంతవఱకు
స్వార్థత్యాగులై వైరాగ్యవంతులై కేవల లోకోపకారపరాయణు
లగు పరమభాగవతులకుఁ దప్ప నస్మదాది నిదాహారవిహారసౌఖ్య
తత్పరులకుఁ దప్పదు తప్పదు 'సత్సంగత్వే నిస్సంగత్వం నిస్సంగత్వే
నిర్మోహత్వం, నిర్మోహత్వే నిశ్చలత్వం నిశ్చలత్వై జీవన్ముక్తిః"
ఇట్లు జీవన్ముక్తులగు పుణ్యాత్ము లెవ్వరో యెచ్చట నున్నారో
ఘూకమునకు సూర్యప్రకాశమువలె సజ్జానాంధకార నిర్మగ్నులై
యహంకార మమకారబద్ధులై స్వార్థైకతత్పరులయి దుర్వ్యస
నాసక్తులై నిదాహారవిహార భోగపరాయణులై జ్ఞానలవదుర్విదగ్ధు
లగు ప్రాకృతజనులకు మిక్కిలి దుష్ప్రాప్యము.

కొఱవి త్రిక్వనప్పడు సంపూర్ణ చక్రాకారముగా నగ్ని వలయ
రేఖ యెడ నెడ సందు లగపడనీక యేకముగా గతివేగవశమున
నగపడుటచేత చైతన్య మనునగ్నితోడి కొఱవులవలెనున్న వాయుగ్ని
జలపృథివీ పరమాణువులు నిర్గుణుడై పరమాకాశస్వరూపుడై
ప్రకృత్యాత్మక సర్వజగత్సృష్టిస్థితి నాశక్రియల కాధారమైయున్న
పరమపురుషునియందు "యంత్రతారూఢానిమాయయా" అనునట్లు
కొఱవిం ద్రిప్పెడు శక్తింబట్టి యాకొఱవి కొసనున్న యగ్నిదీప్తి
నానావిధాకారముల నణుమహద్ధృ స్వదీర్ఘ వివిధవిశేషములం దెఱపి
సందు లవకాశములు నిల్పులుగతి విశ్రామము లొక్కింతయుందోఁపనీ
కగపడువిధమునం ద్రిగుణాత్మక ప్రకృతిపురుష సంపర్కమహిమచేత
నానావిధ జగత్కార్యరూపముగాఁ దోచుచున్నది. నీటివంక లా
నీరుప్రవహించు భూమివికాని నీటి వెంతమాత్రమున్దావు నిక్కముగా
నేటికి వంకలున్నవి కాని నీటికి వంకలేలేవు పురుషసంపర్కమహిమాతి
శయముచేత నగ్నికొఱవివంటి సగుణప్రకృతిభ్రమించునపుడాదిమధ్యాం
తము లగపడనీక ప్రాచీనభౌతిక జగదుద్భవస్థితి నాశకార్యములు.

తెరిపి చూప కణమహద్భ్రాన్త్యస్వదీర్ఘకోణ వలయాది నానారూపము లందినట్లు తనకుఁ దా మదమత్తునివలెఁ బ్రాంతిచెందుచున్నది. వాస్తవముగాఁ ద్రిగుణసామ్యమగు ప్రకృతికిగాని సత్త్వరజస్తమములను గుణములకుఁగాని నిర్గుణుఁడగు పరమపురుషాత్మక సచ్చిదానంద స్వభావ శక్తి తప్పఁ వేఱుకారణము లేదు. కొఱవి కొసను మూర్తిభవింపఁ బడిన యుష్ణగుణ మగ్నిరూపమునఁ జత్తుర్గ్రాహ్యమై యాకొఱవిని ద్రిప్వగతివిశేషముచేత నాకసమున నంతరము లేక సంపూర్ణ వలయాకారముగా నాయగ్నిదీప్తిప్రాంతబుద్ధి కగపడునట్లు వాస్తవముగా నిర్గుణుఁ డగు నారాయణతేజము సచ్చిదానందలక్షణ మహిమముచే నానావిధ జగదుద్భవ స్థితినాశరూపముల న్నాన్పించుచున్నది. వాస్తవముగా స్వప్నదశాజగమువలె నీజాగ్రద్దశాజగముకూడఁ ద్రిప్వబడుచున్న కొఱవి కొసనున్న యగ్నిదీప్తియొక్క వివిధాకృతులవలె నెండమావుల నీటివలె విప్రాంత బుద్ధికల్పిత మిథ్యారూపముగాని యధార్థము కాదు కాదు కాదనియే “తత్తుసమన్వయాత్” అని వేదవ్యాసుని సిద్ధాంతమును సర్వజ్ఞులగు గౌతమబుద్ధుఁడు శంకరాచార్యుఁడును బోధించిరి. నా ప్రత్యక్షానుభూతియు న్నూడ నా శరీరస్మృతియే యీ జగద్రూప మగుచున్నదనియును నా సుషుప్తిదశయందలి విశ్మృతియే యీ జగము నుపసంహార మొనర్చుచున్నదనియును నా దేహస్మృతి చేత ననఁగ సవిషయమగు మనస్సుచేత సంసారబంధ కష్టమును, విస్మృతిరూపమగు నిర్విషయ మనస్సుచే మోక్షానంద మనుభవించుచుంటిగాని నావిస్మృతియే త్రిగుణసామ్యమగు ప్రకృతిరూపమున నున్న వాసుదేవుని విద్యాస్వభావము నాస్మృతియే యాదేవుని యవిద్యాస్వభావము, చీఃకటి వెల్లడి రేయి పవలు న్నేషము నిమేషము రాక పోక భావము అభావము స్మృతి విస్మృతి యీపదార్థములందు వస్తువునందలి పేకపడుగులవలె దేవుఁడే యున్నాఁడు. నే ననిగాని

నాదియనిగాని నాయుండియముల నేను నాది నీవు నీది యని దృశ్య మైన దుతయును మిథ్య “ఓంతత్వత్” అనునట్లు మాత్రము బుద్ధికి గోచరమై నిరూపింప శక్యముకా కిందియాతీతమై యీజగ మెద్దియు న్నాని పరవస్తువునకు “తత్” అనియు నాప్రత్యక్షానుభవ మిద్దియే యని నిరూఢిగా నిశ్చయించుకొన్న మన స్వమాధానమునకు “ఓం” అనియును మతే సందేహము లే కేకోర్కెయు న్బొందక సంపూర్ణ ముగా సంతృప్తుడనై భేదమోదములు రెండింటిని బొంద కేవికారము న్నొనకున్న నాయపరోక్ష విద్యా బ్రహ్మసందము “సత్” అనియును పనివత్సంజ్ఞల నొప్పారుచున్నది. ఈ బ్రహ్మసందాత్మక పర విద్యాతీతయ మాత్రైకవేద్య మని మాత్రమే తెల్పఁ గలను.

మఱి యీ వ్యావహారికాపరవిద్యాత్మకాష్టాదశ విద్యలచే బోధింపఁబడఁదగు నైయాయిక ప్రతిపాదిత సకలపదార్థతత్త్వవిచారణము చేయునపుడు చతుర్విధాభినయవిశేషము లన్నియుఁ ద్రిప్పఁ బడు కొఱవి తుద నున్న యగ్ని నానాకారముల న్దోచుటయే నామ రూపాత్మకమగు తల్లి. మఱి యీ నామరూపపరమాణు సంయోగావ కాశ విరామకాలవిశేషమే లయాత్మకమగు తండ్రి. “శ్రుతి స్మృతా లయః పితా” అనుటజేత తల్లిం బోల్చి చెప్పవచ్చునుగాని తండ్రి న్నిరూపింపశక్యముకాదు. తల్లి యిందియములచేఁ దెల్పఁదగు నామ రూప విశేషము. తండ్రి యాత్రైకవేద్యమగు కాలవిశేషము. “కాల రూపీ జనార్దనః” అనుటచేతఁ బాంచభౌతిక సృష్టిస్థితినిశములిందియ వేద్యములుగాని పంచభూతసంయోగవియోగకారణ కాలమాత్రైక వేద్యముకదా? కాలకర్మ లొండొంటింబట్టి వేద్యములై యితరేత రాశ్రయములై దైవపౌరుషములవలె, బ్రహ్మతిపురుషుల చందమునఁ గార్యకారణములవలె వృక్షబీజములమాడ్కి శివశక్తులవలె గుణి గుణములవలె మృద్దుటములవలె వస్తుభేదము లేకున్నను నామరూప

భేదము కలవై జననీజనకాత్మక శ్రుతిలయస్వరూపములై మొద
 లొక్కటి యయ్యుం జవుల భేదించు కాయలం గాచు రెండుకొమ్మల
 వలె మూలప్రకృతియెడ న్నన్పట్టుచున్నవి.

తెలిసి దుఃఖమనుభవించుట నరకము తెలిసి సుఖమనుభ
 వించుట స్వర్గము తెలిసి సుఖదుఃఖముల రెండింటికిం దటస్థముగా
 నుండుట యపవర్గము. ఈ సమస్తజగత్కార్యానుభవ మూలము
 దేహ స్మృతిరూపక స్వప్నజాగరావస్థలు, స్వస్వరూపమున “తదా
 సంపన్నో భవతి” అనునట్లు సుఖదుఃఖముల రెండింటి యనుభవము
 లేకుంటగుఁ గారణము విస్మృతిరూపక సుషుప్తి “పాదోఽస్య విశ్వా
 భూతాని త్రిపాదస్యామృతం దివి” మూఁడువంతులకాల మమృతమగు
 సుషుప్తియు నొక్కవంతుకాల మమర్త్యమగు స్వప్నజాగర వ్యవ
 హారదశను జీవుఁ డనుభవించు చుండును గూఁడు విడిచి యాహార
 విహారములకై సంచరించి తిరిగి గూఁడు నిద్రకై చేరుకొను పక్షివిధ
 మున సగుణుఁ డగు జీవాత్ముఁడు స్వప్నజాగరదశలం బర్చిభమించి
 స్వస్థానమగు సుషుప్తి స్వకర్మానుసారముగ నియతకాలమువఱకు
 నిద్రశాంతి చెందుచుండును సుషుప్త్యవస్థయే వాస్తవము న్నిత్యమును.
 విస్మృతిరూపక సత్యపారమార్థిక కారణము మఱియును బ్రహ్మస్థితి.
 స్వప్నజాగరములు రెండును స్మృతిరూపకమిథ్యాత్మక వ్యావహారికా
 నిత్యాసత్యప్రాతిభాసిక మాయాకార్యప్రకృతిస్వరూపము. వాయ్యగ్ని
 జలపృథివీ భూతముల కాకాశమువలె స్వప్నజాగరములకుసుషుప్తియే
 యాధారము “మరణం ప్రకృతీశ్వరీకణాం వికృతిర్జీవన ముత్యతేబుదైః”
 మరణాత్మక సుషుప్తియే ప్రకృతి. దేహికి జీవనాత్మక స్వప్నజాగర
 ములే వికృతి.

మా న వ మీ మాం సా వై ఖ రి

ప్రకృతి యన వాస్తవదశ. వికృతి యన మిథ్యాదశ, నిర్గుణా
 ద్వైతమగు విస్మృతిరూపక సుషుప్తియే సహజయథార్థ విద్యాస్వరూ

పము. సగుణద్వైతమగు స్మృతిరూపకస్వప్నజాగరము లాగంతుక మిధ్యావిద్యాస్వరూపములు. స్వప్నజాగ్ర త్సుషుప్తులకు న్నాక్షియై పరమభాగవత జనసంసేవ్యుడై తురీయావస్థాత్మకుఁడు నారాయణుఁడు జీవాత్మలను స్ఫులింగముల కాలవాలమగు స్వయంప్రకాశక సర్వ జగజ్యోతి. సరియే, యీ తతత్త్వమంతయును దేహస్మృతివికారమే ఈ వ్యావహారికజ్ఞానము పారమార్థిక తత్త్వము నెట్లు నిర్ణయించు కొననీ యీ వేదాంతార్థ విచారణమునకు సంసారు లధికారు లెంత మాత్రము న్నారు. మఱి యీ బ్రహ్మజ్ఞాన కధికారులు సాధనచతుష్ట సంపన్నులగు ముముక్షువులు గాని నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యతత్పరు లగు సంసారులు తగరు.

“ప్రమితివిషయాః పదార్థాః” అని ప్రమితిని నిర్ధారణ చేయుటకు మొట్టమొదటఁ బ్రమాణము జెప్పకతీరదుగా? ప్రమాణప్రమేయాది పదార్థములలో మొదటఁ బేర్కొన్న “ప్రమితికరణం ప్రమాణమ్” అనుటచేఁ బ్రమితిని సాధించుటకై ప్రమాణము కావలెనుగదా? ప్రమితి బట్టి కాని ప్రమాణ మేర్పడదు. మఱియుం బ్రమాణము లేనిది ప్రమితి కుదురదు. కాబట్టి ప్రమితిప్రమాణముల రెండింటికీని వెట్టి కుదిరినంగాని పెండ్లి కాదు మఱి పెండ్లియైనంగాని వెట్టి కుదురదన్నట్లన్యోన్యన్యత్రయ దోష మనివార్యము. ప్రమితియన నేమో మఱి ప్రమాణ మన నేమో నిర్ధారణము చేయుటకే యుక్తి చాలకున్నపుడీ యుక్తి బట్టి యేర్పడిన న్యాయశాస్త్ర మంతయును గగనసౌధమువలె నిరాధారమై యప్రమాణమై వెట్టివాని యూహవలె స్వచ్ఛాహుకారకల్పితమై నానాపదార్థ తత్త్వజ్ఞానమును సంపాదించుకొనుటకై యుపాసనాసౌలభ్యమునకై యేర్పర్చబడిన దేవతాప్రతిమవలె నొకవిధమైన యూహాపోహ రచనావిశేషముగాని సుపూర్ణముగా మనస్సమాధానము కావింపనేరదు. యుక్తి కంతములేదు. యుక్తి పె

యుక్తి యుండకమాన దింతకును జగత్కారణమగు దేవుఁడు భక్తి గోచరుఁడు గాని యుక్తిగోచరుఁ డెంతమాత్రము న్నాఁడు. శాస్త్రము లన్నియు నొకవిధమైన యాత్మనిశ్చయాత్మక మగు సమ్మికంబట్టియే రచింపఁబడును. “యతోవాచో నివర్తన్తే” అనునట్టి వేదము లీ శాస్త్రము లీ మానవవైఖరీగ్రంథములు యథార్థాత్మతత్త్వము నెల్లఁ జాలవు.

“విజ్ఞాతార మరే కోవిజానీయాత్ సోఽగవేద యదివాస వేద” అనునట్లు జ్ఞాత జ్ఞేయమునకును జైతన్యము జడమునకు గ్రాహ్యములగుట సకలలోక ప్రత్యక్షానుభవ విరుద్ధము. చెవుల పిల్లికిం గొమ్ము సాధింపఁ బూనిన యవివేకి చెప్పెడియు క్తివలెన్యాయశాస్త్ర మంతయు నసందర్భ క్షలాప ముబుసుపోని మంగలి పిల్లి తల గొలుగు వృథాప్రయత్నము, వ్యాయామముచేతశరీరావయవములు దృఢపడి యారోగ్య మిచ్చునట్లు తర్కశాస్త్రాభ్యాసము బుద్ధిని వికసింపఁజేసి యథార్థ తత్త్వజ్ఞాన సంపాదన సాధనమగునని సర్వజ్ఞులగు గౌతమాది మును లొసర్చిన యుపదేశమును దాటుమాటొసర్చి యడ్డదిడ్డము గ్రంథ విరచనము కావించి ప్రాకృతులు తమ పొట్టపోషణముకై తాము నై యాయుకులమనియును దామభ్యసించి కంఠపాఠముగాఁ బిక్కపెట్టుకొన్న యసందర్భ గ్రంథమంతయును కణాద, గౌతమ మహర్షులు స్వయుము రచించిన సూత్రములనియును హాయిగా దున్ను కొని పండించుకొని తాము సుఖపడి యొరుల యాహారనిద్రావిహార సౌఖ్య సంపాదనోపాయము లరయక నిద్రాహార విహార సౌఖ్యభంగ కరమై లేనిపోని యూహలతోఁ బిచ్చెత్తి నట్లు వ్యర్థముగాఁ దాము శ్రమపడి తాఁజెడ్డకోఁతి వసమెల్లం జెఱచెడు సామెతగా నితరులకుఁ గూడఁ దమ వెట్టి నంటించుచున్నారు. కారణము లేక కార్యము కలుగుట లోక ప్రత్యక్షానుభవ విరుద్ధము గనుకఁ బ్రతి కార్యము

స్వహేతుకము కాకతీఱదని యాయాకార్యముల శాయాకారణము
 లింద్రియాతీతము లని యూరకొన కెవ్వియో లేనిపోని యూహలం
 బన్ని తమ యూహ లన్నియును గౌతమాది ముని సమ్మతములని
 యును ధర్మార్థ కామ మోక్షములను పురుషార్థములను సాధించు
 కొను నుపాయములగు వేదవేదాంగాద్యష్టాదశ విద్యల సతీంద్రియ
 ద్రవ్యలగు ఋషులీ ప్రపంచ సృష్టితోనే వైఖర్యాత్మక వాఙ్మయా
 క్షర సమామ్నాయ సంజ్ఞక గ్రంథ సందర్భములు లోకహితార్థమై
 ప్రకాశింపఁ జేసిరనియు దృఢముగా వక్కాణించుటకుఁ దగిన కార
 ణము నిక్కముగా సహజాత్మ నిశ్చయాత్మక మనోవిశ్వాస స్వరూప
 మగు శ్రద్ధయేకదా? నేను బ్రతికియున్నా సనుకొంటకు నాయాత్మ
 నిశ్చయమే నాకుఁ బ్రమాణము, తన జీవితమునకుఁదన ప్రత్యక్షాను
 భవమే ప్రమాణమైనప్పటి కితరులకుఁ దా జీవించియున్నట్లునమ్మించఁ
 దగిన ప్రమాణము లెవ్వియు నెలుప నెవ్వఁడుం జాలఁడు. ఎద్దియో
 సందర్భానుసారముగా బొమ్మ కదలదా! పల్కదా! పనిచేయదా?
 కాబట్టి యామాత్రమున బొమ్మ సచేతన మనఁ దగునా? సచేతన
 మెద్దియో యచేతన మెద్దియో సశరీర మెద్దియో యశరీర మెద్దియో
 సకారణ మెద్దియో యకారణ మెద్దియో తెలిసికొనుటకుఁ దన నమ్మి
 కయే మూలము. మఱి యట్టి నమ్మిక సహజముగాఁ దనకుఁ దోచ
 వలెను గాని యెరులు కలిగింపనేరరు. నేను జీవించియున్న సంగతి
 నాకే నిస్సందేహముగాఁ బ్రత్యక్షానుభవముగాఁ దెలియునుగాని
 తర్కవైశేషికశాస్త్రపద్ధతులచేత నేను బ్రతికియున్నానా లేదా యని
 యెరులు నిస్సందేహముగా నిర్ధారణము చేయఁజాలరు. జ్ఞానజనక
 మగు ప్రమాణమునకుఁ గూడఁ బ్రమాణము కావలసియుండను
 గనుకఁ బ్రత్యక్షాది ప్రమాణములం దెల్పుటలోఁ జక్రక దోష మని
 వార్యము. స్వస్కంధాగోహముఫలెఁ దన్నుఁదా నెటుంగ లేఁడు

మఱియుం దా బ్రతికున్న స్థితి తా నెఱింగినప్పటి కితరుల నిస్సం
దేహముగా బోధించి నమ్మించఁ జాలఁడు. విశ్వాసము సహజముగాఁ
దనకుఁ బుట్టవలయుంగాని యొరులు తనకుఁ బుట్టింప నేరరు తన
యూపిరితీసికొనుటయు గ్రుక్క మ్రింగుటయును శరీరము సచేతన
మగుటయును దన బ్రతుకున్న సంగతిఁ దా నెఱుంగుటకుఁ బ్రత్యక్ష
త్మానుభవము తప్పనితర కారణో పాయములు పనికిరావు.

పంచభూతములెట్లు సహజ సిద్ధములొ యా పంచభూత
సంయోగ వియోగ విశేషములందుఁ జై తస్యము మబ్బులందు మెఱపు
లుఱుములవలె నుద్భవస్థితి నాశములందుట స్వభావము. కాలకర్మాను
సారముగాఁ ద్రిగుణాత్మకఁ జై తస్యస్వరూపకదేహస్మృతిచేత నా
జాగ్రత్స్వప్నసుషుప్తి దశల నెట్లుంటినో నా కే యెఱుకగాని యిది నా
యనుభవ మిట్టిదని యే యభినయముచేతనైన సం గూలంకషముగా
నితరులకుఁ దెల్పఁ జాలను జాలను. నన్నే నే నెఱుంగ శక్యముకాకున్న
ని న్నెఱింగితి ననుట కేవల భ్రాంతికాదా? నిక్కముగా నన్నే నే
నెఱుంగఁ గల్గినచో నన్ను నీకుఁ జూపగలనా? నాశరీరమా? నేను
నాశరీరముతో సంబంధించిన జడపదార్థమా? నేను నాది నీది యగు
పదార్థములు మాత్రమే వేద్యములుగాని నేను నీవనుపదార్థ తత్త్వము
లవేద్యములు. నాకుఁ దెలియనట్లే నీకుఁ గూడఁ దెలియవేమో?
నీ సంగతి మాట కేమిగాని నా సంగతి నే నెంతగింజుకొన్నను వాస్తవ
ముగా నేకారణము చేతను గలగనుచుంటినో సుషుప్తిసందుచుంటినో
మేల్కొనుచుంటినో యీ నా దేహస్మృతి యుద్భవస్థితి నాశము
లెట్లందుచున్నదియో యెద్దియును నిశ్చయించుకొనుటకు నాయుక్తి
నాకేసరిపడకున్నది. కాని నే నను జ్ఞప్తినాకుంట నాప్రత్యక్షాను
భవము. నే నున్నానని నానమ్మకము నానిశ్చయము నే నను పదా
ర్థముం గూర్చి కాని నాయున్కిం గూర్చి కాని యథార్థతత్త్వ మిట్టిదని

నిరూఢిగా నిశ్చయించి విశ్వసింపఁజాలనని మాత్రమే నాశరీర సాహాయ్యమున సభినయించఁగలను.

ప్రకృతిపురుషులు దృగ్దృశ్యములు, గుణగుణులు, కార్యకారణములు, శరీరచేతనములు, పాదీశ్వరులు, శ్రుతిలయ, లద్వైతాద్వైతములు వ్యావహారిక పారమార్థికములు, భమప్రపమలు, నిద్రాశుషువులు, ప్రవృత్తివివృత్తులు, వృద్ధిక్షయములు, భేదాభేదములు, భావాభావములు, సుఖదుఃఖములు, తెలివిమఱపులు - మొదలగు నానాపదార్థజాలమునకు నిక్కముగా “సాక్షీచేతాః కేనలోనిర్గుణశ్చ” అనునట్లు నిత్యసాక్షి నారాయణుఁ డను జగద్గురు శంకరమతమును మాత్రము సచ్చి యెట్లోగాని “బ్రహ్మసత్యమ్ - జగన్మిథ్యా” అని ద్వైతబంధమునుండి తప్పించుకొనుటకై నాయీబ్రతుకున గిజుకొనుచు నారాయణుని న స్తరింపఁజేయుమని శరణుపొందుచున్నాను. ఇట్లుభగవద్భక్తికి మూలము భక్తిశ్రద్ధలు గలిగిన సదాచార సంపన్నులగు పెద్దల యుపదేశమే. కాబట్టి లోకోపకారార్థమై చతుర్విధాభినయపద్ధతు లెఱింగించు నష్టాదశవిద్యల ననాదికాలము నుండియు బ్రహ్మసృష్టితోనే యుపదేశించిన మహాముచుల ఋణము - “బ్రహ్మచర్యేణ ఋషిభ్యః ప్రజయాపితృభ్య ఇద్యాయాదేవేభ్యః” అను విధమున నష్టాదశ విద్యామూల సకలవిద్యాస్వరూపము లగు వేదాభ్యాసముచేత ఋషులయొక్కయు యజ్ఞముచేత దేవతలయొక్కయు సంతానముచేతఁ బితృదేవతలయొక్కయును ఋణము తీర్చుకొని “అస్మణశ్శుచిః” అనువిధమున మనుష్యుఁడు శుద్ధుఁడు కావలయును.

“పృషోదరాదీని యథోపదిష్టమ్” అను పాణిని సూత్రమునకుఁ బతంజలి “శిష్టులనఁగా సత్యాశలేనివారును ధనాదైహిక సంపదలు సంపాదించుకొను కోరిక యెద్దియు స్లేకయే యష్టాదశ విద్యలలో

నొకదానియందైన సంపూర్ణజ్ఞానమును సంపాదించుకొన్నవారు మఱు నాటికి మాత్రమే యుపయోగించునంతమట్టుకే ధాన్యాది భోజన పదార్థములు నిలవచేసికొనునంత యల్పసంశుష్టులు. లోకోపకారము నకై మాత్రమే తమ యావజ్జీవము న్నష్టపడు సర్వభూత దయాపరులయిన మునులు శిష్టులనంబడుదురు.” అని వక్కాణించెను కాబట్టి యట్టి యనాది శిష్టసంప్రదాయాచారముల ననుసరించి నడుచుటయే మిక్కిలి శ్రేయము.

శిష్టాచారమునకుఁ గాలవశమునఁ బ్రమాదముకలిగి ధర్మగ్లానియైనప్పుడే గౌతమబుద్ధుఁడు జగద్గురు శంకరాచార్యుఁడు మొదలగు సర్వజ్ఞుల రూపమున లోకానుగ్రహతత్పరతచేత ధర్మసంరక్షణార్థమై భగవంతుఁడుమానవులం దవతరించక మానఁడు. సత్కవియే వాచికాభినయముచేతను బ్రభువై, శిష్టరక్షక దుష్టశిక్షకుఁడై, యాంగికాహార్యాభినయముచేతను యతియై, సాత్వికాభినయముచేతను మనుష్యులకుఁ దత్తద్దేశకాల పాత్రోచితముగా నివాపర సంతరణోపాయములం బోధించుచుండును. “అయోగ్యః పురుషోనాస్తి” అనునట్లుతమ మధ్య మాధమస్థితుల స్సకలజన స్వరూపుఁడై తత్తద్దేశకాల పాత్రోచిత ధర్మాచరణము న్నావించుచుండును. “గీ॥ ఉత్తముఁడు హితముచేయుచు నూరకుండు, మధ్యముఁడు హితముచేయుచు మాఱు వెదకు, అధముఁ డొరుచేయు హితమైన నణచివుచ్చు, హితమునకు నెగ్గుచేయువాఁ డెవ్వఁ డగును.” అనునట్లు పరోపకారము చేయుటకై యెట్టికష్టములయిన న్నహించు శ్రీరామచంద్రు లుత్తము లట్టి మానవు లేయుగమందైనం గడు నరుదు. మధ్యములు నూటి కొక రథములు నూటికిఁ దొమ్మింద్రు తక్కిన తొంబమగురు కృతఘ్నులే. కృతయుగమున మనుష్యు లందఱు లుత్తములే. శ్రేతయుండు జనులలో నాల్గవభాగము మాత్రమే యుత్తములు. ద్వాపరమునఁ బదాతివచం

త్తుత్తులు. కలికాలమందు మనుష్యు లందఱిలో నచ్చటచ్చట స్త్రీలందుమాత్రమే “కతా పంచ సహస్రాణి జాయతే వర్ణసంకరః” అనుటచేత మిక్కిలి యరుదుగా నుత్తమత మిగులుండును. పురుషులలో నుత్తములు బొత్తిగా నుండరని జ్యోతిశ్శాస్త్రము నుడువుట చేత సహజముగాఁ బురుషులకన్న స్త్రీలే మంచివారు. స్వభావముగాఁ బురుషుఁడు నిర్దుణుఁడు. పురుషునియందలి సుగుణముగాని దుర్గుణముగాని స్త్రీచేతనే స్ఫటికమణికరణి పీతాదివర్ణమువలె నాగంతుకమై రావలయును. కాఁబట్టియే స్త్రీలు వంద్యులయిరి. సహజముకాని దోషమునకు వశుఁడైన దుష్టపురుషుఁడే యాతతాయయై వధార్హుఁడయ్యెను. సహజము స్త్రీజాతి-కనికరింపఁదగిన మంచిజాతి కనుకనే వేఁటయందైన నాఁడుపులినిగూడఁ జంపనొల్లరు.

“అహిమూషకమున నొదవిన మాడ్కిన్” అత్యుత్కృష్టైః” పాపపుణ్యైరిహైవ ఫలమశ్నుతే-కాలోహి దురతిక్రమః” అనుటచేతఁ బన్నెండుగంటల వఱకుం బగలుం, బన్నెండు గంటల వఱకుఁరాత్రియు, నొక దేశమునందు విధినియతకాలంబు లయినప్పుడుపన్నెండు గంటలకన్నఁ గర్మసాక్షియగు సూర్యుఁ డాకసము నెక్కువగాఁ గాని తక్కువగాఁ గాని తోఁపకుండుట ప్రత్యక్షానుభూత యదార్థస్థితికదా? అగామి సంచిత ప్రారబ్ధములను సహజ స్వకీయ కర్మానుసారముగా జీవులు కష్ట సుఖము లనుభవించక తీరదు. “నా భుక్తం క్షీయతే కర్మ కల్పకోటిశతైరపి” అను విధమున నెంతకాలమువఱ కేయే దేహధారు లేయే కర్మానుసారముగాఁ బాప పుణ్యములు సుఖదుఃఖము లనుభవింప విధినియమితు లైరో యంతవఱకుం బ్రతుకక తీరదు. ఏ యపాయములు గాని యే ప్రమాదములు గాని ప్రత్యక్షముగా తనంత ప్రతిజ్ఞ పట్టివచ్చిన మృత్యుదేవతగాని యాయుర్దాయకాలము యొక్క మర్యాదను జీవులకుఁ దప్పింప నేరదు. కాలమృత్యు వనఁగా

మనుష్యులకు సాధరణముగా నియమితమైన చాద్రమానాబ్దములు నూటయిరువది కగు నాయుః సమాప్తి. అకాలమృత్యు వనఁగా దేహధారులకు నూటయిరువదేండ్లలోపుగా సంభవించుమృతి. నూటయిరువదేండ్లు బ్రతికిన మనుష్యులకు మఱి యనుభవింపవలసిన కర్మ మిగులదు కనుక నట్టివారు “త్రిపాదస్యామృతం దివి” అనునట్లమృత సూర్యలోకపదవి స్లయమవుదురు. కర్మ శేషముతో మృతులయిన వారు “పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని” అను నట్లు నిత్య చంద్రలోక మునఁ జేరి పుట్టుచుఁ గిట్టుచుందురు.

అపరవిద్వాత్మకమగు నష్టాదశ విద్యలీ లోకవ్యవహారమును గూర్చియే మునులచే నుద్దిష్టము లయినవి. పరవిద్య యపరోక్ష బ్రహ్మను భూతికావున “యత్రనాస్య తృప్యతి” అనునట్లు భూమ స్థితి కావునఁ గేవలాత్మానుభవైకవేద్య మతీంద్రియమే గాని వ్యావ హారి కాష్టాదశ విద్యలవలె నింద్రియగోచరము కాద. అద్వైతవాసన పరవిద్యా స్వరూపము. కావున నాబ్రహ్మాత్మకమగు పరవిద్య యీ చతుర్విధాభినయములకు లోబడక కేవల మతీంద్రియ బ్రహ్మసమాధి రూపమునఁ గై వల్యమై సత్యమై నిత్యమై నిరుపద్రవమై సచ్చిదానంద లక్షణ వాసుదేవ పరబ్రహ్మమైనది మాత్రమే - యపరవిద్య కేవల మునులకు మాత్రమే వేద్యమయి యున్నదని కేవలా ప్రవాక్యాభి నయాత్మక శబ్ద ప్రమాణముచేతం బరమభాగవతులు తమ యంత రాత్మలందు సంతృప్తులగుచుంటకన్న వే అభినయ మెద్దియుం బర విద్య నైలుపఁ జాలదు ఈ జగమంతయుం జతుర్విధాభినయమయమే. అభినయ మనఁగా రసము న్వెల్లడింపఁ దగు నామరూపములు. “రసో వైసః” అనుటచేత రసమనఁగాఁ బరవిద్యా స్వరూపుఁడగు దేవుఁడు. నిత్యానంద పదవి స్వరూపుఁడగు వాసుదేవుని శాఖాగ్రచంద్రన్యాయ ముగా నీ యష్టాదశవిద్యా స్వరూపముగు నపరవిద్యలు జతుర్విధాభి

నయ మూలముగా మానవోపాధులం దత్తదేశకాల పాత్రాను సార
ముగాఁ బంచభూతముల గుణములగు శబ్దస్పర్శ రూప రస గంధములు
నానాప్రకారములం బ్రవర్తిల్లు విధమున వాచి కాంగికాహార్య సాత్త్వి
కాభినయ విశేషములు వ్యవహరింపఁ బడుచున్నవి. వాచికాభినయ
మునం దాకాశగుణమయి తక్కిన పృథివ్యప్తేజోవాయు పుపాధుల
వశమున శ్రుతి లయల న్నానాప్రకారముల ధ్వన్వాత్మక వర్ణాత్మక
విశేషముల నాద బ్రహ్మ మూలమై శబ్దము ప్రవర్తిల్లుచు శ్రుతి లయ
కారణరూపముల నిత్యమై యవ్యక్తమై పారమార్థిక కార్యమై పర
విద్యాస్వరూపమైస్వరతాళరూపముల ననిత్యమై వ్యక్తమై వ్యావహారి
కమై యపరవిద్యాత్మకాష్టాదశ విద్యాత్మకమై యున్నది. నిత్యశబ్దము
పరవిద్య కేవలము సర్వ జగత్కారణమగు దేవుఁడు మఱి యనిత్య
శబ్ద మపరవిద్య. కార్యరూపకమగు నిజగమంతయును నాదబ్రహ్మమే
చతుర్విధాభినయాత్మక జగత్కార్యమున కంతకు న్మూలకారణము.
ప్రప్రథమమున వ్యక్తమై మిక్కిలి ప్రాస్వముగా నణుమాత్రముగా
శ్రవణేంద్రియగ్రాహ్యమైన ధ్వని శ్రుతి నాఁబడును. మఱి యట్టి శ్రుతి
యనంత లంఘ్యకములగు రోమకూపాత్మక దేహనాళ వాయువుల
పరస్పరాఘాతవశమున జంతువు పుట్టిన కాలమునుండియు నైవిఖరీ
మూలముగా వెలువడుటకై దైవప్రేరితమై యజ్ఞాత మగు పురుష
ప్రయత్నముచేఁ బ్రారంభించి కాలపక్వమై దేశకాల పాత్రానుసార
ముగా వ్యవహృతమగుచున్నది. వినఁబడఁ దగునట్లు కంఠమునుండి
గాని మఱెట్లు గాని పుట్టెడు శబ్ద మనాద్యగణితకాలమునుండియుం
ప్రారంభించి యాయువువలె నియమిత కాలమునకు సమాప్తి యగు
చున్నది. అవ్యక్త నాదమును శ్రుతిరూపముగా వినిపించఁదగిన యవ
కాశకాలము లయ యనందగును. శ్రుతికార్యరూపము లయకారణ
రూపముగా నాదబ్రహ్మ మీజగద్రూపమున వివృతమైన యది. వినం

బడిన శబ్దమంతయును ఘుణాక్షరమువలె నవశము స్మృతి యజ్ఞాన కృత్యమే గాని స్వవశము జ్ఞానకృత్య మెంతమాత్రము న్నాదు కాదు. కాబట్టి ఘుణాక్షరమువలెఁ బుట్టెడు నీ జగద్ వ్యావహారికా నిత్య కార్య శబ్ద మెట్లు బుద్ధిపూర్వకమును స్వవశమున్నాదో యట్లే యా శబ్దము న్నూడ స్వవశుఁడై బుద్ధిపూర్వకముగా దేహి వినఁజాలఁడు. శబ్ద మెట్లు ఘుణాక్షరమువలెఁ దోచునో యా శబ్దమున కిర్థము గూడ నా ఘుణాక్షరమువలెఁ బ్రకటింపఁబడును. వాస్తవముగా వినఁ బడిన శబ్దము గాని మఱియు గ్రహింపఁబడిన యా శబ్దార్థము గాని యా వాగర్థములు రెండును గాని ఘుణాక్షరములవలె పుట్టి మీఁది బ్రహ్మలిపివలెఁ గేవల భావనావశములు.

“యాదృశీ భావనాయత సిద్ధిర్భవతి తాదృశీ” కాబట్టియే యొక శబ్దము దేశకాలపాత్రానుసారముగా నానార్థములన్ వ్యవహరింపఁబడుచున్నది. కాబట్టి యీ లోకమందలి నామరూపము లన్నియు భావనావశమున తిత్తదేశకాల పాత్రానుసారముగా రసము న్నలిగించుచున్నవి. దేహము లనేములుగాని జీవుఁడొక్కఁడే యైనట్లు నామరూపములు పెక్కులుగాని రస మొక్కటియే. నామరూపములు వాగర్థములన్నియు మిథ్యాభావనావశములుగాని రసముమాత్రమ పరోక్షానుభూతమగు సచ్చిదానందలక్షణ బ్రహ్మస్వరూపమని సిద్ధాంతీకరింపకతీయము. వాగర్థము లేటివలె దేహము రసము నీటివలె దేహి వంకలు మొదలగు వికారములన్నయు నేటివిగాని నీటివి కావు. చతుర్విధాభినయవిశేషములను మాయాప్రకృత్యపాధిద్వారమున రసాత్మనాదబ్రహ్మ మీ జగద్రూపముగా వివర్త మగుచున్నది. కాబట్టి యీ జగత్కార్యవిశేషములగు నామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయవిశేషము లన్నియు సప్తాదశవిద్య లన్నియు మిథ్యాత్మకములు వ్యావహారికములు ఘుణాక్షరములవలె నెండమావులవలె భ్రాంతి

కల్పితములుగాని వాస్తవములు పారమార్థికములు న్నావు కావుననే పరమార్థక్షయందు వేదములు లేవని జగద్గురు శాసనము. సత్త్వరజ స్తమోగుణములు గాని తత్త్రిగుణమయ ప్రకృతిగాని పురుషుడుగాని పృథివ్యప్రేజోవాయువులుగాని తద్గుణములగు శబ్దస్పర్శరూప రసగంధములుగాని జడముగాని చేతనముగాని మొత్తముపై బురుషునితో లెక్కింపఁబడి వడ్డింశతి తత్త్వములన్నియుం బరస్పరముం బాశ్చభేదమునఁ బరస్పరముం గలిసియున్నవేకాని ప్రత్యేక మేతత్త్వ మయినను శుద్ధముగా నున్నదని చెప్పట సప్రమాణము న్నయ్యుక్తిక మెంతమాత్రమ న్నాదు. కణాదమునిచేతను మఱియుం గౌతమునిచేతను మఱియుం గపిలమునిచేతను గానీ పేర్కొనఁబడిన పదార్థములు శిష్యులకు సులభబోధకై ప్రత్యేకముగా నున్నట్లు వ్యవహారార్థమై మాత్రమే యుపదేశింపఁబడెనుగాని పరమార్థమున నొక్క బ్రహ్మ పదార్థముకన్న వేతే పదార్థము లేనేలేదు. మఱియుఁ గపిలుఁడు పేర్కొన్న యిరువదియైదు ప్రాకృతతత్త్వములు నై యాయుకులు పేర్కొన్న పదార్థములన్నియుం బురుషునికన్న భిన్నములు కానే కావు. “పురుష ఏవేదగ్ం సర్వం యదృభతం యచ్ఛభవ్యమ్” అను శ్రుతిమాత్రమే యష్టాదశవిద్యలకెల్ల సారమగు ముఖ్యవాక్యము. తక్కినవాక్యము లన్నియును గౌణములు మఱి యప్రధానములని సిద్ధాంతీకరింపక తీరదు. “ఓమ్” ఓంకార శబ్దమాత్రముచేత నష్టాదశ విద్యలన్నియు గతార్థము లగుచున్నవి. కాఁబట్టియే పరమహంసలు “ఓమ్” అని ఓంకారమును మాత్రమే యుపాసించుచుఁ దుద కా యోంకారమున లయమగుచున్నారు. అకారము, ఉకారము మకారములు కలిసి “ఓమ్” అని యై నవి. నాదబిందుకలాత్మకము లగు అకారము, ఉకారము, మకారము, సత్త్వరజ స్తమోగుణముల నుద్బోధించుచు శివశక్తుల యైక్యమును బోధించుచు నిర్గుణ బ్రహ్మ

సమాధిని యోంకారోపాసనము కలిగించును. నిర్గుణము నిరంజనము శాంతమునగు పరబ్రహ్మమే “బ్రహ్మవిద్యైష్ట్యైవభవతి” అను విధమున “ఓమ్” ఓంకారోపాసకుఁ డగు పరమహంస బ్రహ్మ భూతుఁడే యగుచున్నాఁడు. జలబిందువు జలమందే లయము చెందు నట్లు భక్తి శ్రద్ధలుగల పరమభాగవతుఁడు భావతునియందే లయ మగుచున్నాఁడు నిర్గుణముగు నేకాగ్రదృష్టిసూపక మనిర్విషయముగు ధ్యానవాస్తవముగు పారమార్థికత్వము, సగుణసవిషయ మనోభ్రమమే మిధ్యాత్మక వ్యావహారికతత్వము. నిర్గుణతత్వము వాస్తవము సగుణ తత్వము సత్యము కాదుకాదు. నిర్గుణపరబ్రహ్మమే సత్యము సగుణ మగు జగత్తే యసత్యము. కలలోని కలవలె జగద్వికారములోని వికారము లీ యష్టాదశవిద్యలు.

పృథివ్యప్రేక్షోవాయువు లాకాసమున లయము చెందునుగాని యాకాసము స్వతంత్రకార్య మగుటచేత నిత్యకారణరూపమున నుంట చేత నుద్భవస్థితి శములు చెందక సచ్చిదానందలక్షణ స్వస్వరూప మున నిత్యమై సత్యమై యున్నది. ఆ పరమాకాశమే నాదబ్రహ్మ మనంబడును. మఱి యా నాదబ్రహ్మమే “బ్రహ్మైవ సంసరతిముచ్యత ఏతదేవ, దావారికం భవతి సంసరణచత్య, ముక్తిః పునర్భవతి చిద్వపుషైవతస్య, స్వాజ్ఞానతః స్వమహిమ ప్రతిబోధతశ్చ” అను సర్వజ్ఞ మునిమతము బుద్ధునియొక్కయుం జగద్గురుఁడగు శంకరాచార్యుని యొక్కయు నుపనిషత్తు లన్నింటియొక్కయు “వాసుదేవః సర్వమితి” అను భగవంతునియొక్కయు బోధల ననుసరించి సప్రమాణమై సయ్యుక్తికమై యున్నదని నానమ్మకము. నామతముతో నేకీభవించువారికి నామతమే యధార్థముకాకమానదు. శబ్దముత్పన్నమైనకొంతనేపటికింద్రియపాటవముకొలందిని శ్రవణేంద్రియ గాహ్యమగునపుడు శబ్దముత్పన్నమయిన క్షణమందున్న శక్తికంటె

సన్న గిల్లి విసంబడును. కాలవిలంబముం బట్టియు శ్రవణేంద్రియశక్తి యొక్క యసామర్థ్యమును బట్టియుఁ బుట్టినక్షణముం దున్న శక్తి ధ్వనికిఁ దగ్గుచుండును. సకలపదార్థసమ్మేళనములే కింద్రియ గాహ్య మగుకార్య మెద్దియు స్థలుగనేరదు. ఒండొంట నంటక శుద్ధముగాఁ బ్రత్యేక మే భూతమునకు స్వతంత్రస్థితియుంట సప్రమాణము స్వయంక్రియుం గాదు. “తత్త్వమసి తత్సవితుర్వరేణ్యమ్, తత్సత్ తదైక్షత” ఈ మొదలగు శ్రుతులయందలి “తత్” అను శబ్దము సత్య జ్ఞానాసంతలక్షణమగు బ్రహ్మపదార్థమును జెప్పచున్నది. ఇంద్రియ దృష్టమయి చెంతనున్న వస్తువును గూర్చి “ఇది నీవు, నేను” అను శబ్దములు వ్యవహరింపఁబడును దూరముగా నున్న పదార్థము విషయమైగాని యదివఱకుం బరిచితమై ప్రస్తుతము ప్రత్యక్షము కాని యంతదూరమం దున్న వస్తువువిషయమైగాని కేవల ప్రప్రమాణము మాత్రముచేత నెచ్చటనైన నున్నదని నమ్మినవస్తువును గూర్చిగాని “తత్” అను శబ్దము వ్యవహరింపఁ బడుచున్నది. “నేతి నేతి, యతో వాచో నివర్తనే అప్రాప్యమనసానహ” అను శ్రుతులం బట్టి మనో గోచరమైనదిగాక యింద్రియదృష్టముగాక కేవలముం దన స్వప్న జాగ్రత్సుమ ప్రవృత్తల కెన్నఁదైన ననుభవము కాక బోక కేవల మాప్త వాక్యప్రమాణముచేత మాత్రమే విశ్వాసముచేతను మఱి యాస్తిక్య మతాభ్యాసపటిమచేత నొక విధమైన నస్తు వతీంద్రియమై సర్వలోకాతీతమై వ్యావహారికభిన్నమై సకలప్రమాణముల కగమ్యమై యున్నదనుకొన్న పదార్థము గురించి “తత్” అని ప్రథమపురుషము వ్యవహరింపఁబడుచున్నది. అనఁగా మొత్తముపై నీశాకములో లేని వస్తువు వఱిమ ర్త్యజ్ఞానమున కగమ్యమగు వస్తు వాప్త వాక్యప్రమాణముచేత మాత్ర మున్నదనుకొని నమ్ముకొన్న వస్తువునుగూర్చి “తత్” అని వ్యావహారికశబ్దము వాడఁబడుచున్నది. “తత్” అను

శబ్దమునకు నిర్గుణపరబ్రహ్మమని యర్థము చెప్పబడుచున్నది. కాని నిక్కముగాఁ బౌరమాధిక వస్తువున వ్యావహారికమగు “తత్” అను శబ్దముచేత మునులు బాఁబోధకై మఱి యుపాసనా సౌలభ్యమునకై తక్కిన శబ్దములవలె నుపదేశించినా రనుటయే సయ్యక్తికమును మిక్కిలి సమంజస మనకతీతము. “అశబ్ద మస్పర్శం నిర్గుణం శాంతమ్” అను శ్రుతులు శాఖాగ్రచంద్రవత్తుగా దేవునిగూర్చి వ్యవహరింప బడుచున్నవి. “శ్రుతిస్థానే స్వరాస్వక్తుల నాలం బ్రహ్మపి తత్త్వతః” అను నారదోక్తిప్రకారము “ఇదమిత్థమ్” శబ్దముంబట్టి యర్థమును గాని యర్థముంబట్టి శబ్దమునుగాని నిర్దేశింప నలవికాదు. “పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని, త్రిపాదస్యామృతం దివి” అనుటచేత భగవత్త్వము మూడువంతులశరీరము న్నిగుపాధికమైనది మఱియొకపాలునశరీరము న్నోపాధిక మైనదను శ్రుత్యాత్మకాప్తవచన ప్రమాణము న్నమ్మిన యెడల “అశరీరమాత్మా” అన్నట్లు “తత్” అను శబ్దముచే నిర్గుణ బ్రహ్మ ముద్దేశింపబడుచున్నది. నిన్నటి సూర్యకాంతికి నేటి సూర్య కాంతికిం బ్రతిక్షణముం భూతభవిష్యద్వర్తమాన కాలములయందలి సూర్యకాంతికి న్నత్తదేశకాల పాత్రానుసారముగా మాటుదల యున్నదని సయ్యక్తికముగా నప్రమాణముగా సిద్ధాంతీకరింపకతీతము కనుక క్షణక్షణమునకు నూలుచున్న పదార్థములం బట్టి మాటుదల లేని పదార్థ మొకటి యున్నదనుకొంట యప్రమాణమున్ భ్రాంతి యుంగాని యథార్థము కానేరదు కాబట్టి వ్యావహారిక నామరూప ము లనిత్యము లగుటచేత ననిత్య మర్త్యబుద్ధిగుణమునకుఁ గేవల విలక్షణమగు నిత్యబుద్ధిగుణము గ్రాహ్యమగుననుట “వింధ్యః ప్లవే త్సాగరే” అనుటవలె ససంభవము కాదా ? నడురేయి చిమ్మచీకటి చేతిఁ బట్టపగటి వెల్లడి గ్రాహ్యమగునా ?

దై వపౌరుష పరిణామక్రమము

అనిత్య మర్త్యబుద్ధికి నిత్యామృతాత్మ బుద్ధివిషయమగునను
నై యాయక మతము అంశముచేత నాకసము న్ముక్కలుగాఁ
గోయుటవలె ససంభవముకాదా ? కేవలము నీ భక్తివిశ్వాసములకు
మూలమగు నాప్తవాక్య ప్రమాణముచేతఁ దప్ప దేవుఁడు నాస్తిక
పాపండు వేదబాహ్య కుతర్కముచేతఁ సాధ్యుఁ డెంతమాత్రము
న్దాఁబోఁడు, “నమ్మి చెడినవారు లేరు నమ్మక చెడిపోతే పొయ్యేరు”
అను విధముగా నాప్తవాక్యానుసారముగా హేయాదేయ వస్తువివే
కము సంపాదించుకొన్న మేల్మొదటి కృతఘ్నులై యాప్తవాగ్రూప
మగు సప్తాదశ విద్యల యుపదేశము ననుసరించి లోకోపకారముగాఁ
జతుర్విధాభినయములం బ్రయోగించి “ఆపరితోషాద్విదూషాం
ససాధుమన్యే ప్రయోగవిజ్ఞానమ్” అను కాళిదాస వచనము నివ్వశ్వ
సించి లోకోపకారము స్సంపూర్ణముగ నొనరించునట్లు చతుర్విధాభి
నయ విశేషప్రయోగము కావించుశక్తిం దనకుఁ గలిగించుమని
భగవంతునిం బ్రార్థించుచుం బరమభాగవతుఁడై యొరుల స్సుఖపెట్టి
తరింపఁజేసి తా సుఖపడి తరించవలెను.

వాచికాభినయము న్నొసించు శిక్షాప్రాయోగరీతి చ్ఛందోనిరుక్త
శాస్త్రములంగూర్చి - సకల మర్త్యజంతువుల నడువడి యంతయును
స్వబుద్ధికృత మెంతమాత్రము న్గాక యవశముగా ఘనాక్షర న్యాయ
ముగా ననిత్యమై క్షణానస్థితమై యెన్ని జంతువులొ యాజంతువుల
జీవితకాలములొ లెక్కింపఁ దగిన క్షణము లెన్నియో యన్నివిధముల
మాటుచున్నప్పటికి “సోహం దేవదత్తః” అను రీతిగాఁ బ్రతిక్షణ
మన్నివిధముల మాటుచున్న గంగాతరంగిణులవలెఁ బ్రత్యేకముగా
మాటుచున్నట్లు దై వవశమునఁ గొంతకాలమువఱకు నిల్చియుంటచేత

నొక్కొక్క పద్ధతిప్రకారము కల్పింపఁబడినట్లు కాన్పించుచున్నది. ఈజగములోఁ బేర్కొనఁబడిన పదార్థము లొకటియైన నొఁడొంట మిశ్రముగాక శుద్ధము స్వతంత్రము కలుపు లేక కన్పట్టనేరదు. త్రిగుణాత్మకముకాని పదార్థ మొక్కటియు న్లేదు. స్వప్న జాగ్రద్దశలందు మాత్రమే మనస్సు సవిషయమై నానావిధ జగద్వికారములం గని పెట్టుచు దానిర్విషయముగా నున్న సుషుప్తిదశ న్నూడ స్మరించు చున్నది. కాఁబట్టి భావాభావములు సగుణ నిర్గుణములు నని పదార్థములు రెండేవిధములయి స్మృతి విస్మృతులంబట్టి ప్రతిపాదించవలసి యున్నది. భావ సగుణ స్మృతికార్యముల కభావనిర్గుణవి స్మృతులు కారణము లనుకొనక తీరదు. భావ సగుణ స్మృతికార్యమే యీ యైహ లోకకర్తృత వ్యవహారదశ మఱి యభావ నిర్గుణ విస్మృతి కారణస్వరూపమే యీ పారలోక కర్తృత పరమారదశ “యథా లోక స్తథావేదః” అనుటచేత స్వర్వసముఁడగు భాగవతున కీలోకమే వేదవ్యూహపుఁ డగు గురువుగాఁ గాన్పించును మఱియును స్వార్థక తత్పరుఁడు కేవల కుక్షింభరుఁ డగు దుర్జనునకు సుఖదుఃఖాత్మకుఁ డగు శనిగాఁ బొడగట్టుచుండును “గురుర్జ్ఞానం సుఖం శని ర్దుఃఖమ్” అనుటచేత నిత్యమనశ్శాంతి గురునిరూపము. మఱి సంతత మనో విక్లారము శనిస్వరూపము. సుఖనిద్రకై నజ్జనుండును దుర్జనుఁడు సుభయులును గాంక్షించుచుంట సహజమైనప్పటికిని దుర్జనుఁడు వ్యసనపరుఁడై కోరిన మనశ్శాంతిని దాఁ జెఱచుకొనుచు నితరులకుఁ గూడఁ జెఱుపఁ బ్రయత్నించుచుండును ప్రసన్న హృదయుఁడు శాంత చిత్తుఁ డగుపరమభాగవతుఁడు “సత్యంబ్రూయాత్త్రియంబ్రూయాత్సన్ద్రూయాత్సత్య మప్రియమ్” అను నీతిపద్ధతి ననుసరించి లోకుల యాదరమునకుఁ బ్రాప్తుఁడై సుఖముగా నిద్రించును. దుర్జనుఁడు

పలుగాకియై యసందర్భ ప్రలాపములచేత దుస్సర్వజ్ఞత్వముందురహం
కారముం జూపుచు లోకుల యాగ్రహమునకు లోనై హాయిగా
నిదురింపనేరఁడు సుషుప్తి వంటి మోక్షమును గూర్చియును స్వప్నము
వంటి చోదనాలక్షణ ధర్మముం గూర్చియు సంసారులు చింతింపఁ
బనిలేదు. లోకమున జరుగుచున్న సకల వ్యవహారములకును సంద
ర్భించియే వేదశాస్త్రము లున్నవి వేదశాస్త్రనుసారముగానే లోక
వ్యవహారములు కల్పించఁబడినవి. వేదములోఁ జెప్పఁబడిన సంగతులే
లోకమందు వ్యవహరింపఁబడుచున్నవి. లోకమందలి వ్యవహారధర్మ
మునే వేదము చెప్పుచున్నది. లోకవృక్ష కార్యమునకు నిక్కముగా
వేదమే బీజము. కాని యవ్యక్తమగు కారణము. నైలిసికొనుట
యసాధ్యము. కంటిరెప్ప వేసినంతకాలము పలము. పలములో వేయి
యవభాగము తత్సరము మతియుండత్సరమందలి వేయియవభాగము
లగ్నము. కాబట్టి యాలగ్నకాలము న్నాతాతయగు వసిష్ఠుఁడే
తెలియనేరఁడు మతియ న్నేవగురువగు బృహస్పతియే కనిపెట్ట
స్సమర్థుఁడు కాఁడన నేనేపాటియని పరాశరముని తన హోర శాస్త్ర
మునవక్కాణించెను.

“తాక్షిక వ్యవహారేఘ యథేష్టం చేష్టతాంజనః, దైవికేషుచ
కార్యేషు విశేషోక్తిః ప్రవర్తతామ్” అనుటచేత లోకులు తత్తదేశ
కాల పాత్రానుసారముగా నడచిన నడత వేదశాస్త్రములం దెట్లు
వివరింపఁబడెనో యాసంగతి బోధించుటకై మాత్రమే వేదశాస్త్రము
లు దేశింపఁబడెను గాని వేదశాస్త్రములం బ్రతిపాదింపఁబడిన పద్ధ
తులం బట్టి వ్యవహరించుటకుఁ గాదు సంసార మను బండికి రెండు
చక్రములవంటి దైవ పౌరుషములం బట్టి మనుష్యుఁడు తా నడచిన
నడతన్నూ వేదశాస్త్రము లేమి చెప్పెనో తెలిసికొనుటకై మాత్రమే
వేదశాస్త్రముల ప్రయోజనము. లోకవ్యవహారము చేయుట మొదటి

పని. వ్యవహరించిన పిదపఁ దన నడతను గూర్చి వేదశాస్త్రము లెట్లు చెప్పెనో తెలిసికొనుట వెనుకటికని. శబ్ద స్వరూప రస గంధానుభవముల శోత త్వజ్ఞేత జిహ్వ ఘ్రాణేంద్రియ ప్రవృత్తి గలిగిన పిమ్మటఁ గదా యా శబ్దస్వరూప రస గంధ గుణ తత్త్వవిచారణము కలుగుట సకలలోక ప్రత్యక్షానుభవమేకదా ? లోకవ్యవహార మెద్దియైన సహజముగా జనుఁడు చేసి యనఁగాఁ దనకు దేహస్మృతి కలిగిన పిమ్మటఁ గదా యా శరీరస్మృతి సకారణమా నిష్కారణమా, సహజమా, యాగంతుకమా వాస్తవమా, మిథ్యయా, నిత్యమా యనిత్యమా, స్మృతియే జగద్రూపమైనదా. జగమే శరీరస్మృతికారణమా, స్వప్న దేహమువలె జాగ్రద్దేహము గూడ భ్రాంతి కల్పితమా యీ మొదలగు విచారణము శరీరస్మృతి కార్యము వుట్టిన పిదపఁ గదా శరీరస్మృతి కారణ మెఱుంగఁ దలకొనుట. ఈ దేహస్మృతియే లోకవ్యవహార స్వరూపమా. ఈ శరీర స్మృతికారణమునే వేదశాస్త్రములు వివరించును. కాఁబట్టి కార్యజ్ఞానము మొదటం గారణజ్ఞానము పిదప న్నలుగుటయే మర్త్యులకు సహజ ధర్మము. కార్యదృష్టి లేనపుడు కారణచింతయే పొడమదు. కార్యస్వరూపమే పౌరుషము. కారణస్వరూపము దైవము. కార్య మింద్రియగోచరము, కారణ మతీంద్రియము. పంచేంద్రియ ప్రవృత్తకార్యాత్మక లోకవ్యవహారము పౌరుషము. పౌరుష నియామక కారణాత్మక వేదశాస్త్ర స్వరూపము దైవము దైవముం దెలిసికొని వ్యవహరింప నెవ్వరికిం దరముకాదుగదా? యట్లే వేదశాస్త్రము లెఱిగి బ్రతుకు నడుపు కొంట యసాధ్యము. శరీరస్మృతికారణముం దెలిసినొనుటయుఁ దన్నుఁ దా నెఱుంగుటయును వేదశాస్త్రధర్మము న్దెలిసికొనుటయును “అహం బ్రహ్మాస్మి” అని యనుకొంటయును నిక్కముగా నౌపచారికములు శాఖాగ్రచంద్రబోధలు. శశవిషాణములవలెఁ గేవల శబ్దమాత్రములు

స్వప్న పదార్థ : లవలె మిథ్యాకల్పనములు కేవల శబ్దైకప్రమాణములు
 విశ్వాసైక మూలములు సహజానుభవ విరుద్ధములు లోకాతీతములు
 మఱి యతీంద్రియములు కేవల ధ్యాన గమ్యములు కావున సకల
 లోక వ్యవహారాత్మకార్థ కామప్రయోజకపౌరుషకారణముగు కేవల
 పరమార్థబోధక ధర్మమోక్ష ప్రయోజక దైవమును గూర్చిన లోక
 వ్యవహారములు మానుకొని యొరుల సుఖపెట్టితా సుఖపడక లోక
 వ్యవహారముతో సంబంధము లేక యతీంద్రియమై యవేద్యమై
 యతాకికమై దైవస్వరూపమై సర్వజగన్మూలకారణమై నిత్యమై
 యపౌరుషేయమై దైవస్వరూపమైన చోదనా లక్షణధర్మమును
 గూర్చి గాని మోక్షమును గూర్చి గాని చింతించుట మునులకుఁ
 జెల్లును. సంసారులకు బొత్తిగాఁదగనిది.

లోకోపకారమునకై మాత్రమే తమ పౌరుషమును వినియో
 గింపఁ జేయుచుఁ దమ బ్రతుకు నిత్యము కావింపుమని దేవుని
 స్వేచ్ఛకొనుటయే యర్థకామములను పురుషార్థములు. మునులకు
 మాత్రము ధర్మమోక్షములను పురుషార్థములు వేదశాకాములచే
 విధించఁబడెనుగాని సంసారుల కెంతమాత్ర ముద్దేశింపఁబడలేదు.
 మును లతీంద్రియు లశరీరు లవస్థాత్రితయ సాక్షులు మఱి యీ జనన
 మరణ సంసారసాగర నిమగ్నులగు మర్త్య లర్థకామములను పురు
 షార్థములు మాత్రమే సంపాదించుకొనుటకే విధింపఁబడిరి కావునఁ
 దనతోడిపాటివారి ప్రేమానురాగములు సంపాదించుకొన్నఁ గాని
 యభిప్రార్థకామములు తన కబ్బనేరవు. ఒరులను సుఖపెట్టి తా సుఖ
 పడుటకై సాధింపఁ దగిన పురుషార్థములు ప్రాకృతులగు మర్త్యుల
 కర్థకామములు రెండే, రెండే. ధర్మమోక్షము లర్థకామములకు
 సముదమునకుఁ దరంగములవలె వేరుకావు, దేహస్మృతి విశేషములే
 ప్రమాభమలయిన ల్లర్థకామ విశేషములే ధర్మమోక్షములు. అంబలి

త్రాగువానికి మీసము లెత్తువాఁడు కావలెనాయను సామెతగా నర్థ
కామములనే సంపాదించుకొన నేరనివానికిఁ దన వ్రాతయే తా
జనువలేనివాని కితిరుని వ్రాతవలె ధర్మమోక్ష చింత పనికిరాదు
పనికిరాదు ధర్మమోక్షములు సాధన చతుష్టయసంపద గలయశరీరు
లతీంద్రియద్రవ్యలగు కపిలాదిమునులకు మాత్రమే సాధ్యములు.
ఒక్క దమ్మిడితోఁ బదికోట్ల వీసెలబంగారు విలువగల చక్రవర్తి
సాధము నొననుంకించు భ్రాంతునివలె మాటాడుకొను పిల్ల కాయల
వలె ధర్మమోక్షముల సాధింపయత్నించు సంసారులు కేవల మవి
వేకులు కారా? ధర్మమోక్షములు కేవలముఁ బారమార్థికములు
గాని వ్యావహారికము లెంతమాత్రమున్నావు. అనఁగా వేదశాస్త్రములు
కేవల పరమార్థబోధకము లగుటచేత నతీంద్రియ ద్రవ్యలగు కపిల
ఁ తంజలి గౌతమ కణాదజైమిని వ్యాసాదిమునులకు మాత్రమే
యుద్దేశింపఁబడినవికాని సంసారుల కెంతమాత్రము న్నావు కావు.
కనుకనే “యధేష్టం లోకవ్యవహారేషు చేష్టతాంజనః” అను కామ
చారానుజ్ఞయిఁబడెను. ఆకాశాద్వాయుర్వాయోరగ్ని రగ్నే రాపోఽ
భ్య్భిః పృథివీ పృథివ్యాః ఓషధయః ఓషధీభోః ౭న్నమన్నాత్పురుషః
పురుషవేదగ్ం సర్వమ్” అనుటచేత దేహస్మృత్యాత్మక పౌరుష
దృష్టపదార్థము లన్నియును స్వప్నదృష్ట పదార్థము లన్నియును
స్వప్నమయములే యై నట్లు పౌరుష మయములే కావునఁ పౌరుషము
కంటె వేతేపదార్థమేలేదు.

శరీరస్మృత్యాత్మక పౌరుషముచేత జ్ఞానమున కబోధ్య తత్త్వ
ముతో స్ఫురించు పదార్థమే “ఆత్మన ఆకాశః సంభూతః” అనుట
చేత దేహస్మృతిరూపక పౌరుషజ్ఞానమున కవేద్యతత్త్వమై స్ఫురించు
పదార్థమునకే యాత్మయని గాని దైవమని కర్మమనిగాని కాలమని
గాని నామములు. “సుఖస్య దుఃఖస్య నకోవిదాతా పరోధదాతీతి

కుబుద్ధిరేషా, అహంకరోమీతి వృథాభిమానః స్వకర్మసూత్ర గ్రథి
తోహిలోకః” అను విధముగా నాగామి సంచితప్రార్థములను కర్మ
ములచేత నశరీరుఁ డగు జీవుఁడు స్థూల సూక్ష్మకారణ దేహముల
సపాదులుగా నాశ్రయించి తుదమొదలు తేక భూతభవిష్యద్వర్త
మాన కాలమందు సుఖదుఃఖ పరంపరను “సుఖస్యానంతరం దుఃఖం
దుఃఖస్యానంతరం సుఖమ్” అను తీరున నపార సంసారసముద్రమున
నీడలాడుచున్నాఁడు. ఈకర్మ మనాది. కర్మమే బ్రహ్మస్వరూపము-
కాలము- కర్మము- దైవము- విధి- యదృష్టము కర్మమునకే
పర్యాయపదములు. ముఖ్యముగాఁ దన పురుషప్రయత్న మెద్దియును
తేకయేఁ దాఁగోరని సుఖముగాని దుఃఖముగాని కలిగించుచుఁ దన
కెద్దియు న్నిరూపింప శక్యముగాక యతీంద్రియమైన కారణమే కర్మ
మనియుం దైవ మనియును వ్యవహరింపఁ బడుచున్నది. అన్ని బద్ధార్థ
ముల కంతర్బాహ్యములనిండి, యన్ని పద్ధార్థముల పరస్పర సంయోగ
వియోగములకు హేతువై, సమ స్తమును దానయ్యు సతీంద్రియమై
తన వాస్తవతత్త్వ మెద్దియో యెవ్వరికిం దెలియనీక తనయున్నిని
మాత్రమే తెలియకర్చుచుంటచేతఁ బౌరుషగ్రాహ్యమై సకలపౌరుష
మూలమైయున్న యాకాశమునకుఁ గూడ నెద్దికారణమో యద్దియే
కర్మము నైవమునాఁ దగును. జీవులందఱును జగమంతయును “దై వా
ధీనం జగత్సర్వం మంత్రాధీనంతు దై వతం, తస్మంత్రం బ్రాహ్మణా
ధీనం బ్రాహ్మణో మమదేవతా” అనున ట్టిజగమంతయును దైవ
వశమున సృష్టిస్థితినాశము లందుచున్నది. మఱి యాదైవము మంత్ర
మనఁబరగు. వేదముంబట్టి ప్రవర్తిల్లుచున్న దావేదము బ్రాహ్మణ
శబ్దవాచ్యులగు గౌతమ వ్యాసాదిఋషిస్వరూపమైయున్నది. కాఁబట్టి
యతీంద్రియ ద్రవ్యలు సర్వజ్ఞులు సకలజనసములు సర్వభూతాంత
రాత్ములు సకల లోకోపకారపరాయణులు స్వార్థత్యాగులు సర్వ

భూతదయామయులగు జగద్గురువులగు మహామును లుపదేశించిన
 వేదశాస్త్రరూప కాప్తవచన ప్రమాణమే నాయభీష్టదేవతగా నమ్మి
 సేవించెదనను వాక్యము పరమభాగవత జనసమ్మతము సమ్మతము.
 జగద్గురువులగు పరమమునులు తత్తద్వ్యుగానుసారము ధర్మార్థ
 కామమోక్షములను పురుషార్థముల సాధించుకొను నుపాయములు
 మహాకవులై పరమభాగవతులై వేదశాస్త్రముఖముల లుపదేశించు
 చున్నారు. యుగానుసారముగాఁ బురుషార్థ చతుర్థమును సాధించు
 కొనఁదగిన శ్రోతలు మాఱుచుండును. ధర్మమోక్షములు సుషుప్తి
 దశవలె వివరించి “ఇదమిద్ధమ్” అని నిర్దేశింప శక్యముకావు.
 కాబట్టి ధర్మమోక్షముల గూర్చి చెప్పెడి వేదశాస్త్రములు వర్త
 మానకాలమున నావృద్ధ ప్రప్రపితామహుని గూర్చిన చింతవలె
 వ్యర్థమును మఱియుం బనిచేటుగాని లాభములేదు “ధర్మ మధర్మము
 భంగి నధర్మము ధర్మంబు మాడ్కిఁ దనయాతోచున్.” అన్నట్లు
 ధర్మసూక్ష్మత న్గనిపెట్ట నలువయైనఁ జాలఁడు. కంటియెదుట జరుగు
 చున్న సంగతియొక్క ధర్మము నిరూపింపఁజాలని మర్త్యుల కతీంద్రియ
 మునిప్రియము మునిరంజనము శాంతము “ఏకమేవా ద్వితియంబహ్మ”
 యను తత్త్వస్వరూప మగు మోక్షవిచారణముగూడఁ గుండేటి
 కొమ్ముతో దువ్వెనచేయఁబోవు ప్రయత్నమువలె నసంభవకార్యము
 కాబట్టి దైవపౌరుష కృత్యములుం బ్రత్యక్షములగు యర్థకామముల
 న్నాదించుకొను నుపాయముల న్నెదకుకొనుటయే మర్త్యుల కవశ్య
 కర్తవ్యము.

సరిగాఁ జతుర్విధాభినయప్రయోగ మొనర్చిన సజ్జనుఁడు
 మాత్రమే యర్థకామములను పురుషార్థముల రెండింటిని సంపాదించు
 కొనుటచేత నట్టి పుణ్యాత్మునకుఁ దమంతటఁ దామే ధర్మమోక్షములు
 రెండు న్గూడసిద్ధించును. సిద్ధించును. అర్థమనఁగాబ్రతుకు. కామమనఁగా

జీవితేచ్ఛ. నిద్రాహారవిహారస్వరూపము బ్రతుకు. నిద్రాహారవిహార
 సుఖాభిలాషము జీవితేచ్ఛ. అర్థకామముల స్వరూపము హాయిగా
 బ్రతుకు కోరిక. హాయిగా బ్రతుకు కోరిక నెఱవేఱ నిత్యమనః
 సంతోషము నొందిన జనుఁడు మాత్రమే ధర్మార్థ కామమోక్షములను
 పురుషార్థముల నాల్గింటిని సంపాదించుకొన్న భాగ్యశాలి సుకృతి.
 నిత్యమనస్సంతుష్టి తేనివాఁడు పురుషార్థముల స్సంపాదించుకొనఁ
 జాలని దౌర్భాగ్యుఁడగు దుష్కృతి. “స్వకర్మ సూత్రగ్రథితోహి
 లోకః” అనుటచే నేవిత్తు నాటిన నామొక్క మొలచును. మొత్త
 ముపై లోకములోఁ గర్మానుసారము సుఖదుఃఖము లనుభవించుట
 సకల జనసాధారణ ప్రత్యక్షానుభవమేకదా? కాబట్టి త్రికరణశుద్ధిగా
 సర్వలోకోపకార స్వరూపమగు సత్కర్మము నాచరించి పురుషార్థము
 లను సాధించుకొనవలయును. “అహింసా పరమోధర్మః” అనుటచేత
 సత్కర్మములకెల్ల సర్వలోకోపకారక మగు భూతదయ సారము.
 కాబట్టి సకలజనరంజకముగా బ్రతుకవలయును. బ్రతుకు చతుర్వి
 ధాభినయాత్మకము. ఆ యభినయములలో మొదటఁ బేర్కొనబడిన
 వాచికాభినయముం గూర్చిన శిక్షావ్యాకరణచ్ఛందో నిరుక్తశాస్త్ర)
 ములందుఁ బలుకు తెరువును శాసించు శిక్షాశాస్త్రమును వివరించుటలో
 ధర్మార్థ కామమోక్షములని యుచ్చరించిన క్రమమున కర్థనిర్దేశము
 సందు ధర్మమే యర్థమర్థమే కామము కామమే మోక్షమని యభేద
 స్వరూపమే ధర్మాధర్మ కామమోక్షములు నాల్గు నొక్కటియే.
 పౌరుష మనిపించుకొనుచున్నది. పురుషప్రముత్తము నాల్గువిధము
 లయి ధర్మాత్థ కామమోక్షములను చతుర్విధ పురుషార్థములయి
 యున్నది. పౌరుషమనఁగా బ్రతుకు. బ్రతుకు ధర్మార్థ కామమోక్ష
 సాధనమగు పౌరుషమయి యున్నది. ధర్మార్థ కామమోక్షములలో
 నిత్యములు దైవికములు నగు ధర్మమోక్షము లతీంద్రియములు మఱి

యర్థకామము లనిత్యమర్త్య శారీరకము లింద్రియకృత్యములు కేవల పురుషకారములు సర్వజన ప్రత్యక్షములు హతీయున్నిద్రాహార విహార స్వరూపములు.

న్నిద్రాహార విహారమయమగు జీవితమందు సాధింపఁదగిన యర్థ కామములకు దగునట్లభిసయించుటలో వాచికాభినయ విధాన మెఱిగించు శిక్షావ్యాకరణ చ్ఛందోనరు క్తములందు మొదటిది శిక్షా శాస్త్రము. నారదశిక్ష యత్యుత్తమము, పరమభాగవతులలో సజ్జ నుఁడు నారదుఁడు, గంధర్వవేదకోవిదులందు నారదుఁడు దేవముని కావున నారదశిక్ష శిక్షలలో శ్రేష్ఠము. సత్త్వరజ స్తమోగుణాత్మక మగు శరీరస్మృతి రూపకజాగ్రత్స్విప్న సుషుప్త్యవస్థాను భవమే జీవాత్ముఁడు. భూతభవిష్య ద్వర్తమానకాలములం దాగామి సంచిత ప్రాకర్థస్వరూపక స్వకర్మమనుభవించి యనుభవించుచు ననుభవించ వలసిన కర్మమును స్వకర్మసూత్రగ్రథితుఁడై యాదిమధ్యాంతరహిత సంసారచక్రమునఁ గ్రిందుమీదుల స్వర్గసర కాత్మక సుఖదుఃఖకారణ నిజపుణ్య పాపకర్మఫల మనుభవించక తప్పదు.

సంపూర్ణ సత్కర్మఫలముచేత నిత్య సంతృప్తాంతరంగుఁడై స్వార్థపరత లేమిచే భగవదర్పిత సర్వకర్మ ఫలము కలవాఁడగుటచేతఁ బరమభాగవతుఁడై సంచరించుచుండియును మంటియందుండియు న్మన్నంటని కుమ్మరి పుర్వచందమునఁ బ్రకృతినంటక నిర్లిప్తుఁడై కపిల మహామునివలె జీవన్ముక్తుఁడగును. ప్రకృతి స్వరూపకగుణమయ దేహ స్మృతి మాత్ర మాత్మకుఁ దప్పదుగాని సత్కర్మచేత లభ్యమగు నిత్య మనస్సంతృప్తి రూపక బ్రహ్మసమాధి నుండుటచేత “మనరభవమ్” అని బ్రహ్మజ్ఞానముతోనే తల్లి గర్భమున వెలువడుచున్న వామ దేవుడు గుణమయదేహమును ధరించియుం ప్రకృతికంటక నిర్లిప్తుఁడై “బ్రహ్మపలోకస ధియం నజహతి యోగి” అను నట్లు జ్ఞానయోగ

ముగల మునికీ దేహస్మృతి రూపక సంసారము దగ్ధపటమువలె,
 బేరునకు మాత్రముండును గాని వాస్తవముగా నకల భూతదయా
 పరుఁడు సకల జననముఁడు సర్వలోకోపకారపారీణుఁడు స్వార్థత్యాగి
 యగు సుకృతికి సంసారము జలస్తంభవిద్య స్తల్పింపఁబడిన నౌక
 యంతస్సముద్రమున యధేష్ట సంచార మొనర్చునట్లంటియంటదు.
 “మనవీవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః” అనుటచేత
 సకాముఁడు బద్ధుఁడు నిష్కాముఁడు ముక్తుఁడుగా నీజనన మరణ
 ప్రవాహరూపకసంసారముజీవునకుఁదప్పదు దప్పదు. సత్కర్మముచేత
 “అగ్నిర్హిమస్య భేషజమ్” అనునట్లు సజ్జనుఁడు సంసారదుఃఖమును
 బొందక నిత్యసంతుష్టుఁడై బ్రహ్మానందమున నోలలాడుచుఁ గర్మఫల
 మనుభవించక సూర్యునివలెఁ గేవలము కర్మసాక్షియై యుదాసీన
 తటస్థ లక్షణములతోఁ బరమాత్మ సాక్షాత్కారముందును. కాఁబట్టి
 “అవశ్యమను భోక్తవ్యం కృతం కర్మ శుభాశుభమ్” అను వాక్యాను
 సారముగా మునులు వేదశాస్త్రముఖమున మనుష్యులకు “అథాతో
 ధర్మ జిజ్ఞాసా- అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా- అథశబ్దాను శాసనమ్”
 అని నదుపదేశ మొనర్చిరి. “బాలానాం సుఖబోధాయ” అని కొందఱు
 ప్రాజ్ఞులు శాస్త్రీ వ్యాఖ్యానములొనర్చిరి. కాఁబట్టి యష్టాదశ విద్యల
 సారము పిన్నులకు శక్తికొలందిం బెద్ద లుపదేశింపవలసి వచ్చెను.
 వేదశాస్త్రానుసారములే సార్వతాకిక నిద్రాహార విహార సౌఖ్యసంపా
 దక కర్మము లన్నియు, లోకములో జరుగుచున్న ప్రతి క్రియయును
 వేదశాస్త్రసమ్మతమే. “ధాతాయథా పూర్వ మకల్పయత్” అను
 టచేత వేదమును స్మరించి వేదమునం బ్రతిపాదితము లయిన పదార్థ
 ములనే బ్రహ్మదేవుఁడు పూర్వకాలమున నున్నట్లే వర్తమానకాల
 మందుఁ గూడ సృజించెను. దేశకాలపాత్రానుసారముగా నాయా
 వస్తువుల స్పందర్భముచే సుఖకరముగాఁ గావించుకొనుట కేవల

పౌరుషాయ త్తము. సజ్జనునకు మాత్రము పదార్థ సందర్భ జ్ఞానముబ్బును. ఆసందర్భముగాఁ బదార్థముల ననుభవించు నవివేకి తాఁ జెడి లోకులం జెఱచును. సజ్జనుఁడు సందర్భ శుద్ధి నెఱిగి లోకోపకారము కావించి తా సుఖపడును గాఁబట్టి లోకములో పదార్థము లన్నియు నుపయోగించఁ దగినవియే. ఉపయోగించుకొన వలసిన మార్గములు కేవలాప్రవాక్య ప్రమాణమునఁగాని యితర ప్రమాణములవలన విస్పష్టముగాఁ దెలియఁబడవు. సర్వలోకాపులు గౌతమ వ్యాసమునులు. న్యాయ మిహమును గూర్చియు వైరాగ్యము పరలోకము న్గూర్చియు మూర్తీభవించినవి న్యాయవేదాంతములు. “నేర్చి బ్రతుకువాఁడు నేరక చెడువాఁడు ధాత్రీయందుఁ గలరె ధరణినాథ” అను తీరునఁ బౌరుష మంతయును విఫలము. “యల్లభ సే నిజకర్మోపాత్తం విత్తం తేన వినోదయ చిత్తమ్” అను నాచార్యోక్తి ప్రకారము స్వకర్మానుసారముగా నైహలోకిక పదార్థములచే నర్థకామములు సంపాద్యములగును. “యద్ధాతా నిజపాల పట్ట లిఖితం స్తోకం మహా ద్వాధనం తత్త్వాప్నోతి” అను వాక్యానుసారముగా స్వకర్మానుసారముగా దైవపౌరుషములు ఫలించును. తన భూత భవిష్యత్కర్మములు తనకు మిక్కిలి పరోక్షములు. వర్తమానకాలమందు లోక విరుద్ధము కాక స్వార్థ పరత లేక కేవల పరోపకారమునకై మాత్రమే సజ్జనుఁడు తీవ్ర పౌరుషమునఁ జేయు కర్మమంతయు నొకప్పు డనుకూల కాలమున మఱొకప్పుడు కాలవై పరీత్యముచేత సఫలమయ్యును విఫలమయ్యును ఫలాపేక్ష యనఁగా స్వలాభము నొసించి యా సజ్జనుఁడు వ్యవహరించఁడు గనుక నా పుణ్యాత్ముని బ్రతుకునందలి కర్మములన్నియును లోకోపకారములయి విబుధ స్తవనీయములు కాకమానవు.

క ర్మ ము బ్ర హ్మ ము

తన సుషుప్త్యవస్థయును స్వప్నావస్థయు దన యాత్మానుభవప్రమాణముచేత నుపేక్షించి తన జాగ్రద్దశా వ్యవహారమే

యథార్థమనుట మర్త్యులకుఁ బప్మనిస్వభావము కనుక నీజగమంత యును “ద్వైతాద్వైతసమంబ్రహ్మ” అనురీతి న్యథార్థముగా భావించుకొని దేహధారులు వ్యవహరించక తీరిదని సర్వజ్ఞులును జ్ఞానస్వరూపులుం బగమకారుణికులును సర్వజగదుపకారులు నగు గౌతమాది బ్రహ్మర్షులు కేవలాద్వైతబ్రహ్మధ్యాన సమాధిస్వరూపులయ్యును జగద్గురు శంకరాచార్యాది పరమాహంసలు లోకోపకారమునకై కదా శారీరక భాషాద్యనేకగంధముల ద్వారా పురుషార్థములను సంపాదించుకొను నుపాయము లుపదేశించిరి. కాబట్టి యీ లోకమంతయును ద్రిగుణమయమగు నిజకర్మానుసారముగా లబ్ధమయిన స్వప్నజాగ్ర తృప్తప్రవృత్తానుభవ మంతయును స్వార్థత్యాగులై లోకోపకారపరులయిన సజ్జనులకు సంసారవికారముల నొకింతయు న్నలిగింపఁజాలక కేవలము నిత్యమనస్తప్తి రూపక బ్రహ్మసందాను భూతిగా మాత్రమే ఫలించును. పాంచభౌతిక పదార్థములన్నియును గౌతమాదిబ్రహ్మర్షులకుఁ బ్రత్యక్షము లయినప్పటికి సమ్మహనీయుల బ్రహ్మభావనావశమున నీజగమంతయును వాసుదేవుఁడుగానే పొడకట్టి బ్రహ్మసందాను న్నలిగించునుగాని రాగద్వేషాది సంసారవికారముల నొక్కింతయును గావింపనేరవు. కాబట్టి జాగ్రదవస్థకు గ్రాహ్యమగు ప్రత్యక్షపరోక్షాత్మకమగు నీ జగత్కార్యము లన్నియును మఱి యీ లోకవ్యవహార మంతయును వాస్తవమే కాని కల్ల కాదు. శశవిషాణమువలెఁ ద్రికాలములయందు లేనిది లేనిదే. యభావ మభావమే. అకాతీతము. లోకాతీతమే. శూన్యము శూన్యమే. ఇంద్రియ ప్రత్యక్షమైన పదార్థ మొకప్పుడు నీడవలెఁ బ్రతిబింబమువలె ప్రాంతికృతమయ్యు నాభాంతి. కారణములేక కలుగుట యస్వాభావికము యుక్తివిరుద్ధ మసంభవముకాదా?

కాబట్టి కారణములేక కార్య మొదనదను న్యాయము సకల భన సహజ సామాన్య మతమేకదా? “ప్రమితి విషయాః పదార్థాః।

ధియో యోసః ప్రచోదయాత్ ” అని వేదశాస్త్రము లం బట్టి తదార్థ తత్త్వము నిశ్చయించుటకు మూలకారణము యథార్థ బుద్ధియనఁబడి పదార్థ తత్త్వమును తెక్కించు ప్రమితి యని న్నాయ మతమును, వాస్తవ మెఱిగించు బుద్ధిని దేవుఁడు మాకిచ్చుగాక యని శ్రుతి మతమును బ్రవర్తిల్లుచున్నవి “ప్రయోజన మనుద్దిశ్యనమందోఽపి ప్రవర్తతే” ఎద్దియో కారణరూపక మగు నూహ లేక యే వెట్టికూడ నే కార్యముచేయుటకై నం బ్రవర్తిల్లుఁడుగా ? కాఁబట్టి సకారణము గాని కార్య మీలోకమునఁ బుట్టదని యేమాత్ర జ్ఞానవంతుఁడైన మనుష్యుఁడు నూహింపక తీరును తీరుదు. త్రిగుణమయ శరీరస్మృతి యీలోకమతయు నీ దేహస్మృతికంటె వేతే మఱి పదార్థమేలేదు. “ప్రమితి విషయాః పదార్థాః” అనఁటం బట్టి దేహస్మృతియే యీ ప్రాపంచికపదార్థములతత్త్వమునుగనుగొనుచున్నది. కాఁబట్టి యీలోక పదార్థ స్థితి కంతకును మూలకారణమా శరీర స్మృతియే. మఱియు నీ దేహస్మృతియే జగత్కార్యముగా బరిణమించిన కారణమనితర్క వేదాంత మతముల రెండింటియొక్క సమన్వయము సవంజసమే యను నిశ్చయజ్ఞానము గౌతమ వ్యాసాది మునులకు మాత్రమే చెల్లును గాని ప్రాకృతులగు మర్త్యులకు కార్యకారణములు రెండు నొక్కటే యనియు దేవునకును జగమునకు భేద మెద్దియును లేదని యును విత్తునకును జెట్టునకును వస్తు భేదము లేదనియును తను శరీర స్మృతియే యీ సమస్త జగద్రూపముగా బరిణమించుననియు “పురుష ఏవేదగ్ం సర్వమ్” “హరి మయము కాని వస్తువు పరమాణువులేదు” అను బుద్ధి యీశ్వర బుద్ధివలె నిత్యము కానేరక భ్రమచేత దూషితమై యథార్థ వస్తువు సరయజ్ఞానక విపరీతమై ప్రతి కృతిచ్ఛాయా మాత్రమునే కనుచు వాసుదేవునకుఁ బ్రతిబింబమగు జగమును వాసు

దేవుడుగా యథార్థముగా గ్రహింపనేర కద్దమునఁ దన నీడతోఁ బోరాడు పిచ్చుకలవలె నీ ప్రాకృత జనులందఱు నివిషరీత బుద్ధులయి స్వకర్మపాశబద్ధులై “సర్వంఖల్వికం బ్రహ్మ” యను యథార్థ బుద్ధి యిప్పటి వఱకును సద్గురు కటాక్షమునకుఁ బాత్రులు కాకుండుటచేతఁ గార్యకారణములు రెండు నొక్కటియేయని తలంపలేక దుర్భరసంసార తాపత్రయాన్ని దండవ్యామానులగుట కోర్వక దయాంభోనిధులగు గౌతమ వ్యాసాచార్య మహామునులు తర్కవేదాంత ద్వైతాద్వైత మతములను జతుర్విధ పురుషార్థములను సంపాదించుకొని సంసార దుఃఖము న్దరించు దారుల స్వయినోళ్ళం జాటి చెప్పించు జ్ఞానవృద్ధులు వయో వృద్ధులయిన సజ్జనులు ప్రత్యక్షముగా మంచినడువడి మప్పచు నీటిలో ముగ్ధిపోవుచున్న వారల నేవల కరుణతోఁ దమ ప్రాణము లొడ్డియైన నొడ్డెక్కించి కాపాడుచున్నారు. - బొమ్మలాటవలె నాటకమువలెఁ దెలిసిగాని తెలియకగాని యథార్థమునుకొని మఱెత్తిన భావించుకొని

గాని యీ సుఖదుఃఖాత్మక సంసారసాగరమునగురుకటాక్ష మను నొడ్డెక్కించునావ దొఱకినవఱకు నీలోకులు క్షణక్షణము మున్గుచు దేలుచుంట తప్పదు తప్పదు. “జ్ఞానాన్ని దగ్ధ కర్మణామ్” అను సట్లు కేవల పరమభాగవతాచారముచేత నబ్బిన సద్బుద్ధిచేత “త్రిపాదస్యామృతం దివి” అను సట్లుచుత మగు పురుష తత్త్వము లీనమై సంసారమును దరించి నిర్లిప్తుఁడు నిర్గుణుఁడు “సాక్షీ చేతాః కేవలోనిర్గుణశ్చ” అను పురుష తత్త్వమున లీనుడై బ్రహ్మ భూతుఁడగును.

“పాదోఽస్య విశ్వా భూతాని త్రిపాదస్యామృతం దివి” అను శ్రుతి దేవుఁ డర్థ నారీశ్వరుఁడని యభిప్రాయ మిచ్చుచున్నది. “పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని” అను వాక్యము జగద్రూపిణి యగు శక్తిని “త్రిపాదస్యామృతం దివి” అను వాక్యము నిర్గుణుఁ డగు శివుని బోధించుచున్నది. కాబట్టి “శివ శక్త్యాత్మకం జగత్” అను స్మృతిచేత నీ జగమంతయు సర్థనారీశ్వరాత్మకమగు శివశక్తి స్వరూ

పమే కావున నీ జగముంతయు వాస్తవమే కానిమిశ్ర కాదు. కాబట్టి మొట్టవేదాంతములు చాలించి ధర్మార్థకామమోక్షములను సాధించు కొనటకై యాప్తవాక్యాత్మక వేదశాస్త్రానుసారము మనుష్యులు శ్రేయస్కాములయి నడుచుకొనక తీరదు. “గీ॥ మొసలిచేఁ బట్టు వడి నీటమునిగియున్న గజమును సుదర్శనంబునఁ గాచు శౌరిఁ మోహమునఁ బట్టువడి భవమున మునుంగు మనలఁ గూడ సుదర్శనముననె కాచు॥” అను భాగవత పురాణమతమును విశ్వసించి ఫలాపేక్షలేక స్వార్థపరులు గాక కేవల లోకోపకార బుద్ధితో మాత్రమే పరమ భాగవతులు చేయు సంసారమే నిశ్చయముగా పురుషార్థ చతుర్వర్గ సాధనో పాయమని సకల వేదశాస్త్రముల ముఖ్యాభిప్రాయము.

నేను నాదేహము నాబ్రతుకు నాకు శరీరజ్ఞప్తి యున్నంత వఱకు నెట్లు సత్యములని నమ్మకతీతదో యట్లే నాకుం దోచు సమస్త సహజ జగత్కార్యములు వాస్తవము లనియును మఱియు నీజగ మంతయు నెట్లు సత్యమో జగమునందు వ్యవహరించు సకల చరాచర జంగమస్థానర జడచేతన పదార్థ వ్యాపారము లన్నియును వేయేల లేనివస్తువు తలఁపునకే దోపదు. బుద్ధి కసాధ్యములేదు. దేహస్మృతి యెట్లు నిత్య మనుకొనుచున్నాఁడో యట్లే దేహస్మృతికిఁ గోచరమగు జగత్కార్యము లన్నియును వాస్తవములే. బింబములేక ప్రతిబింబము కలుగనేరదు. తనయున్ని తన కెంత వాస్తవమో తన దేహస్మృతికి గోచరమగు పదార్థము లన్నియును దనకు వాస్తవములు కాకతీరదు. తనకుఁ దన శరీరజ్ఞప్తి యద్దమా యద్దమందుఁ దన దేహమే తా ననుకొని యెట్లు సత్యముగా దన్నుఁ దా చూచుకొన్నట్లు విశ్వసించుచున్నాఁడో యట్లే తన స్మృతి యనెడి యద్దమునదోచు జగత్కార్యము లన్నియును వాస్తవములే యనుకొని వ్యవహరించక తీరునా ? చేసే దొకటి పదులను వంచించు

టకై చెప్పేది యింకొకటి ధూర్జనలక్షణము. లోకోపకారబుద్ధిగల మహాత్ము లీజగమంతయును వాస్తవమనియే తమకన్న యధార్థ తత్వమును “పూర్వజన్మ ని యానారీ పూర్వజన్మనియద్ధామ్, పూర్వ జన్మ నియావిన్యా, అగ్రేధావతిధావతి” అన్నట్లు సూర్యోదయాస్త మయములవలెనే దేహధారులై దైవ నియతులై యెపు డేకర్మములు చేయవలయునో మఱి యెపు డేసుఖదుఃఖము లనుభవించవలయునో యాయాకర్మములు చేయకతీఱదు మఱి యాయాసుఖదుఃఖము లనుభ వించక తీఱదు. దుఃఖములు తప్పించుకొనుటకు సుఖములు పొందుట కును చేయు పురుషప్రపయత్న మంతయును వ్యర్థమా యని శంకించి నచో నాకామినంచిత ప్రారబ్ధకర్మము లన్యోన్యకారణములై విధిగా ననాదీకాలమునుండియును జీవుల కనుభూతము కాకమానవుగాని “బాలానాం సుఖబోధాయ, కుర్వేహ ముడుదీపికామ్” భూతభవిష్య ద్వర్తమ న కాలవేత్తలగు మునులు వేదశాస్త్రములమున నెట్టి కర్మమున కేవలమో యేకర్మమెప్పు డనుభవించవలసియుండునో ఐహ లౌకిక కర్మస్వరూప మెట్టిదో పారలౌకిక కర్మస్వరూప మెట్టిదో ధర్మార్థకామమోక్షములను పురుషార్థములను సాధింపఁ దగిన కర్మము లేప్రకారముగాఁ బ్రవర్తిల్లునో పురుషప్రపయత్న మెప్పు డవసరమో మఱెపుడు వ్యర్థమో పురుషప్రపయత్న మను కర్మమునకు మూలకర్మ మెద్దియో యాసంగతు లన్నియును హేయా దేయ వస్తువులనుగూర్చి పెద్దలు పిన్నల కుపదేశించిన ట్టుపదేశింప వలసి వచ్చెను. మామిడిమొక్కను దోహదముచేసి పెంచుకొనఁగా నద్ది వృక్షమై పూచి కాచి ఫలించి యింతకాలమున కీవిధముగా నుపయోగించునని యజ్ఞులకు నహజముగాఁ బ్రాజ్ఞు లుపదేశించుట యాప్రాజ్ఞులకుఁగూడ విధినియతకర్మమే “కర్మమునఁబుట్టి జంతువు కర్మమునన్ వృద్ధిపొందుఁ గర్మమునఁ జెడున్” కాబట్టి జననమరణ

ప్రవాహాత్మక సంసారమంతయు స్మర్మన్వరూపమే. వేయేల కర్మబీజమే
 యీశరీరస్మృతి. శరీరజ్జప్తియే జగదాకారముగా స్వప్నావస్థయందలి
 మనోవృత్తివలె జాగ్రదవస్థయందుఁ గూడఁ బరిణమించుచున్నది.
 “కర్మణ్య కర్మయఃపశ్యేదకర్మణిచకర్మయః” అనుటచేత నేమహా
 త్ముఁడు సంసరించుచుండియును రాగద్వేషము లంటకుండునో యా
 భాగ్యశాలి మాత్రమే కర్మబద్ధుఁడు కాఁబోక జీవన్ముక్తుఁ డగును.
 “త్రిపాదస్యామృతందివి” అనుటచేతఁ గాముని దహించిన శివుఁడు
 తప్పు సకామఁడు “పాదోఽస్య విశ్వాభూతా సి” అనునట్లు సంసా
 రాత్మక కర్మబద్ధుఁడు కాకతీఱదు. త్రిగుణాత్మకమగు సంసారప్రకృతి
 కర్మస్వరూపిణియగు శక్తినిర్గుణుఁడగు పురుషుఁ డమృతమయుఁ
 డగు శివుఁడు ధర్మార్థకామములు త్రిగుణములు కర్మస్వరూప
 ములు. మోక్షము నిర్గుణమగు కర్మాతీతపరబ్రహ్మము. సత్కర్మమే
 మోక్షము దుష్కర్మమే సంసారము. సత్కర్మ మొనర్చు సజ్జ
 నుఁడు విరాగియై కర్మమం దకర్మము న్ననుగొనును. దుష్కర్మ
 మొనర్చు దుర్జనుఁడు కర్మమందుఁ గర్మమరసి గర్మముం జూచును.
 అనఁగా రాగద్వేషములఁబని యోగి సంసరించుచుండియును సంసా
 రము నటక నిర్విషయమగు మనస్సుతో ధ్యానయోగముచేత
 నమృతపదవి న్నినుఁడగును. కోర్కీకలవాఁడు భ్రాంతునివలె లేని
 వస్తువులం దనకుఁ దా బన్నుకొని సుఖదుఃఖాత్మక సంసార కర్మపాశ
 బద్ధుఁ డగును. జ్ఞానిగాని యజ్ఞానిగాని స్వకర్మఫల మనుభవించక
 తీఱదు గాని “ధియోయోనః ప్రచోదయాత్” బుద్ధిమంతుఁడు.
 తా ననుభవించకతీఱని కర్మమెప్పుడు తటస్థించునో యెట్లుబరుగునో
 యాకాలము నాకర్మస్వరూపమును ముందుగాఁ దెలిసికొనుటచేత
 నీసంసారమంతయును నిస్సారమని నిశ్చయించుకొని రాగద్వేషము
 లొండక నిర్లిప్తుఁ డగుటచేత జీవన్ముక్తుడయి కైవల్యానంద మనుభ

వించును. ఏకాలమం దేకర్మము తా ననుభవించవలసి యుండునో యాసంగతి తెలియని యజ్ఞాని రాగద్వేష బద్ధుడై తుద కాశాభంగ మగుటచేత తా ననుకొన్నట్లు తన ప్రయత్నము కొనసాగకపోవుట మఱింత నిర్విణ్ణుడై కర్తవ్యాకర్తవ్యము లరయక మఱింత గంసా రాంధకారమునఁ జిక్కుపడును. “బ్రహ్మహత్యానేక పాపాటవుల కగ్నికీలలు హరినామ కీర్తనములు” “జ్ఞానాగ్ని ధగ్ధకర్మణామ్” అను సట్లు కోర్కీ రూపమగు కర్మమును నిష్కాముడై వైరాగ్యకారణ మగు జ్ఞానమును “ధియోయోనః ప్రచోదయాత్” అని ప్రతిపాదింపఁబడి వివేకాత్మకబుద్ధిని సంపాదించుకొన్నవాఁడు కర్మపాశము నంటక సంసారమును దరించి యమృతపదముం జేరుకొనును. వేద శాస్త్ర ముఖముల స్మృతులు ధర్మార్థకామమోక్షములు సంపాదించు కొనఁజాలు బుద్ధిఁ గలుపుచున్నారు. కాఁబట్టి కర్మబద్ధులగు వర్త్యులు తప్పక భక్తిశ్రద్ధలతో, బురుషార్థసాధకమగు బుద్ధి నాప్తవాక్యము నివ్వశ్యమింది యష్టాదశ విద్యాసార మెఱిగి భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యము లంది కర్మస్వరూపమగు సంసారబంధమునుండి విముక్తులై పరమ భాగవతులవలెఁ దరించుచున్నారు. కాఁబట్టి మునులు సంసారులకు మిక్కిలి శ్రేష్ఠబుద్ధి దాయకములు భక్తిజ్ఞాన వైరాగ్యజనకములగు నానావేదశాస్త్రము లుపదేశించిరి.

“ఉద్యోగినం పురుషసింహముపైతిలక్ష్మీః — ఉద్యమేనవి నాన్మాణాం న సిధ్యన్తిమనోరథాః” నిద్రాహార విహారసౌఖ్యమునకై దేహస్మృతి యున్నంతవఱకు దేవులాడకతీరదు. అద్వైతం పర మార్థతః, పురుష ఏవేదగ్ం సర్వమ్, అహింసాపరమోధర్మః ధర్మం చర” సాధనచతుష్టయ సంపదగల ముముక్షువులకు “బ్రహ్మసత్యం జగన్మిథ్యా” అనియును భక్తిశ్రద్ధావంతులగు పరమభాగవతులకు “సహింసాత్సర్వభూతాః” అనియును, గృహస్థులకు “సత్యంవద,

ధర్మంచర, అతిథిదేవోభవ, ఆచార్యదేవోభవ, పితృదేవోభవ, మాతృదేవోభవ, పారదార్యమనాయుష్యమ్, నపరదారాన్ గచ్ఛేత్ నాన్యతం వదేత్ ” అను వర్ణాశ్రమధర్మములను నిక్కముగా సధికారి భేదముంబట్టి దేశకాలపాత్రోచితముగాఁ బురుషప్రయత్నముం జేయుటకై వేదశాస్త్రములమునులుపదేశించిరి. పంచభూతోపద్రవములు లేక నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యసంపాదనమునకై శక్తికొలంది నైహధారులు యావజ్జీవము తంటాలుపడుతున్నారు గాని వాన యెండ చలి మొదలగు దైవ ప్రేరిత ఋతువిశేషముల నీతిబాధలనుండి కాపాడుకొనుటకై యిండ్లు కట్టుకొనుట యిరవులు వెదకుకొనుటకై పురుషప్రయత్నము చేయకతీరదు. వేదశాస్త్రములద్వారా జగదాత్మలయిన గౌతమాది మహామునులు నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యకరవస్తువులు తత్తద్దేశకాల పాత్రానుసారముగా సంపాదించుకొనఁదగిన సాధనములను భూతోపద్రవములనుండి కాపాడుకొనఁదగు నుపాయముల నుపదేశించిరి. ధర్మార్థ కామమోక్షములను పురుషార్థము లనఁగా బురుషప్రయత్న సాధ్యములగు నైహికాముష్మిక సంపదలను సంపాదించుకొనుటకై పురుషప్రయత్నమే ముఖ్యము. పురుషప్రయత్నము లేకయే యాకస్మిక సుఖదుఃఖములు దేహధారులకుఁ గలిగించు నతీంద్రియకారణమే విధి. నియతి, యదృష్టము కర్మము నను పేర్లంబరగు దైవము. దైవ గతి న్దప్పకొనుటకై పురుషప్రయత్న మొక్కింతయు న్నొటకాదు. రేబవళ్య న్రానీకడ్డఁదరముకా దవి ప్రవర్తిల్లుట కవాఙ్మనసగోచర మగు దైవమును నెద్దియో సహజకారణము కలదు. కారణము లేక కార్యము ప్రవర్తిల్లుట ప్రమాణవిరూధము గనుక సహజ పంచభూత ప్రవృత్తికిఁ గూడ దైవమును పేరున నొక కారణము కల్పించుకొనక తీరదు. ఈ పాంచభౌతిక శరీరోత్పత్తికి సంసారరథమునకు దైవ పౌరుషములు రెండును రెండు చక్రములని యాఙ్మవల్క్యముని చెప్పిన

ప్రకారముగా దైవముం బౌరుషమును రెండును ముఖ్యపురుషార్థ సాధకోపాయములే గాని పురుషప్రయత్నము దేహధారులవశము. దైవగతి దేహధారులు తప్పించుకొననేరరు గాని పురుషార్థములను సంపాదించుకొనుటకై సహజముగాఁ బ్రయత్నించకమానరు. కాఁబట్టి యేపురుషార్థమును సంపాదించుకొనుటకై పురుషప్రయత్న మెట్లు చేసికొనవలయునో ప్రాకృతులు కించిజ్ఞులగు మర్త్యు లెఱుఁగరు గనుక లోకోపకారపరాయణులు సర్వజ్ఞులు సతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మునులు వేదశాస్త్రములద్వారా హితోపదేశము కావించిరి.

సామాన్యమువిశేషము వైకల్పికము నిత్యమనిత్యము విధిసేషేధము కామచారానుజ్ఞలను పేర్లతో శాస్త్రము నానావిధములుగా దేశకాల ప్రాత్యోచితముగా నుపదేశింపఁబడుచున్నది. కష్టకారులగు మనుష్యుల తప్పత్రోవలనుండి మళ్ళించి జనుల సుఖదాయకములగు మఁచితైరవుల న్నడిపించు నుపదేశములే వేదశాస్త్రములు. కాఁబట్టి యీవేద శాస్త్రము లన్నియు సతీంద్రియద్రవ్యమును సర్వజ్ఞులగు మునులకుఁ గాదు. అల్పజ్ఞానులు లోకానుభవము చాలక భ్రాంతులై విపరీత దృష్టులై ప్రమాదమున నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యాత్మక చతుర్విధ పురుషార్థములను సంపాదించుకొనుటకై తగిన మార్గమున నడువ నేరక తప్పదారి న్నడుచు నజ్ఞానులు బాలురు మందబుద్ధులు నగు ప్రాకృతుల నుద్దేశించి “బాలానాం సుఖబోధాయ” అని పండితులు వ్యాఖ్యానము తాము చేయుటకై కారణమును దెల్పునట్లు మునీశ్వరులు పురుషార్థసంపాదక సులభమార్గముల న్నేదశాస్త్రములద్వారా నుపదేశించిరి. కృతార్థులగు కపిలాదిమునీశ్వరులకు దైవపౌరుషములు రెండును లేవు. “విస్మృతిః ఖలుముక్తిః, సర్వమత్యైవ ఖలుకంకే నపశ్యేత్” అను తీరున బ్రహ్మధ్యానసమాధి నైవల్యానందమున నోల

లాడుచున్న మానులకు హేయాజేయములు రెండునుకేవు, “ద్యైతా ద్యైత సమంబ్రహ్మ” సర్వజ్ఞాఽయును “వాసుదేవః సర్వమితీ” అను బ్రహ్మభావసముచేత నిర్లిప్తులగు మునుల కగ్నితన్మశక్తిపర లోకసంరక్ష యొనర్చుట సహజగుణము. గనుక వేదశాస్త్రములు బ్రాకృతుల నుద్ధరించుటయే ప్రయోగముగా నుపదేశించిరి. కాఁబట్టి యభీష్ట నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యమునకై చేయక విధిలేని పురుష ప్రయత్నమును మును లుపదేశించినట్లు దేహధాతులు చేసికొన్న యెడలఁ దమ కోరిన కోర్కెలన్నియును సఫలమగునా, మునుల యుపదేశముల చొప్పున దేహధాతులు చేసిన పురుషప్రయత్నము నకు దైవము తప్పక తోడ్పడకతీరదు. భక్తిశ్రద్ధలతో వేదశాస్త్రోపదేశములును సర్వలోకావృత్తులు నగు గౌతమవ్యాసాది మహాముని మతిము లనుసరించి నడుచుకొన్న సజ్జనులకు దైవమొక్కింతయుం బ్రతిఘటింపనేరదు. వేదశాస్త్రాత్మకాప్తవాక్యప్రమాణము చొప్పున దప్పక పురుషముతో దీక్షవహించి నడుచుకొన్న మనుష్యులకు దైవముసహాయము కాకతీరదు. భక్తిశ్రద్ధలతో నాప్తవాక్యాత్మక వేదశాస్త్రప్రమాణముం బట్టి నడుచుకొన్న సజ్జనుల పురుషప్రయత్నము కంటె దైవము వేఱు కానేరదు. కాఁబట్టి సహజముగా మనుష్యులు తమ నిద్రాహారవిహారాత్మక చతుర్విధపురుషార్థ సాధకమగు పురుష ప్రయత్న మెట్లాచరింపవలయునో యా యుపాయము చెప్పటకే గౌతమ వ్యాసాద్యాప్త వచనముకంటె నితరప్రమాణము మతెద్దియుం బనికిరాదు.

“అణిమా మహిమాచైవ గరిమాలఘిమాతథా ప్రాప్తిః ప్రాకామ్య మీశత్వం వశిత్వం చాష్టభూతయః” మిక్కిలి కొంచె మగుట మిక్కిలి పెద్దయగుట మిక్కిలి తేలికయగుట, మిక్కిలి బరువగుట, ఇష్టము వచ్చినచోటికేగఁ గలుగుట కోరిన కోర్కె పొందుట,

అద్దులేక యధేచ్ఛగాఁ గావలసిన భోగమెల్ల ననుభవించుట జగము
 నెల్లఁ దనవశము కావించుకొనుట. ఈ యష్టేశ్వర్యముల బురుష
 ప్రయత్నమువల్ల సాధించుకొనవచ్చును. బుద్ధి కసాధ్యమేలేదు.
 పంచేంద్రియదృష్టములగు పంచభూతములు పాంచభౌతికమగు జగ
 మంతయుఁ దన యిష్టానుసారముగాఁ బురుషప్రయత్నమువలనఁ దన
 వశముచేసి సర్వస్వతంత్రుఁడై తాను సంకల్పించిన పనియెల్ల పురుష
 ప్రయత్నముచేత నెరవేర్చుకొనవచ్చును. విశ్వామిత్రుఁ డను ఋషి
 బ్రహ్మ సృష్టికి మాఱుగా ముల్లోకములను బురుషప్రయత్నమువల్ల నే
 సృజించెను. “తద్ధితప స్తద్ధితపః” అనునట్లు చతుర్ముఖ బ్రహ్మ పురుష
 ప్రయత్నముచేతనే తపోనిష్ఠుఁడై త్రిభువనములను సృజించెను. పురుష
 ప్రయత్న సాధ్యముకాని దెద్దియును లేదు. బుద్ధిహీనులు సరిగా
 నేకార్యమును సాధించుటకే యుపాయము పన్నవలయునో యెట్లు
 తీవ్రప్రయత్నమును బట్టుదలతో నెంతవఱకుఁ జేయవలయునో యట్టి
 విద్యాబుద్ధులను సంపాదించుటకు దృఢవ్రతమును జాగరూకతతోఁ
 దీవ్రప్రయత్నమును బూసక సోమరులై యల్పప్రయత్నముచేసి
 త్రోవతప్పి తప్పిత్రోవన్నడిచి యేకార్యమున కెట్లు ప్రయత్నించ
 వలెనో యా యుపాయము లేక బుద్ధిమంతుల యుపదేశమును సరిగా
 గ్రహించక శాస్త్రమును సరిగాఁ దెలిసికొని శరీరకష్టమున కోర్చి
 తగునట్లు పురుషప్రయత్నము చేయఁజాల కల్పప్రయత్నముచే మహా
 త్కార్యములు నెఱవేర్చుగోరి విఫలమనోరథులైతమ కార్యములు
 నెఱవేఱకుటకు దైవమును నొక పదార్థము ప్రతికూలించెనని లేని
 దైవమును కల్పించి తాము చెడుటయేగాక యితరులను గూడ, ఈ
 జగమంతయు దైవాధీనమనియును గుమ్మరి కుండలం బన్ను చున్నట్లు
 దైవ మీ జగత్కార్యములఁ జేయుచున్నాఁ డనియును లేనిపోని
 ప్రమాణములం బన్ని పామరు లనొకసపుచ్చి తమవలె వారినిం గూడ

సోమరిపోతుల న్నావించుచున్నారు. “ఆత్మన ఆకాశః సంధాతః”
 “ఆకాశాద్వాయుర్వాయో రగ్నిరగ్నే రాపఃఽబ్జ్యఃపృథివీకృథిః”
 ఓషధయః ఓషధీభ్యోఽన్నమన్నాత్పురుషః” అనుటచేత ఆత్మాకాశ
 వాయుగ్ని జలపృథివ్యాషధుల సారమే దేహీకాబట్టి కృథివ్యప్తేజో
 వాయ్వాకాశాత్మలను యధేష్టముగాఁ దనపారుషముచేత వశపర్చు
 కొనఁగలఁడు. “అహంబ్రహ్మాస్మి, మత్తోనాస్తికించన మనురభవమ్
 తదైక్షత, బహుస్యాంప్రజాయేయ” అనుటచేత పురుషుఁ డెద్ది సంక
 ల్పించునో యద్ది పురుషప్రపయత్న సాధ్యముకానియెడలనట్టిసంకల్పమే
 పురుషున కొదవదు. తేనిదే కల్గదు. మఱియున్నది లేకపోదు. ఈ
 ప్రపంచకార్యము లన్నియును. బురుష మనస్సంకల్పాత్మకములే.
 జీవుఁడు సంకల్పమయుఁడు మనస్సు సవిషయమైనంతవఱకు జగ
 త్కార్యము లెట్లు భావించునో యట్లు తోఁపకమానదు, “యాదృశీ
 భావనాయత్ర సిద్ధిర్భవతితాదృశీ” భావన యనఁగాఁ బురుషప్రయ
 త్నము కాబట్టి పురుషప్రయత్నసాధ్యము కాని జగత్కార్యమే
 లేదు. లేనివస్తువును పొందుటకు దేహీకిఁ గోర్కెగాని ప్రయత్నము
 గాని కలుగనేకలుగదు, “దైవంహి మూలమితి కాపురుషావదన్తి”
 కాపురుషులనఁగాఁ విద్యాబుద్ధులు కష్టపడి సంపాదించుకొని ధర్మార్థ
 కామమోక్షములను చతుర్విధపురుషార్థముల నప్రమత్తులై దృఢ
 ప్రయత్నముతోఁ బెద్దలవలన వేదశాస్త్రము లభ్యసించి తమ తెల్వి
 తెట లుపయోగించుకొని దేశకాలపాత్రానుసారముగా ద్రికరణశుద్ధి
 గా నే కార్యమును సాధించుట కేపద్ధతుల ననుసరించవలెనో జాగ
 రూకులై యాయా యుపాయముల నాయా తెరువుల నడునక వ్యసన
 పరులగు సోమరులు “తాఁబడి సొట్టనేల” యన్నట్లు దేవుఁడు తమకుఁ
 బ్రతిఘటించ తమ కార్యములను బాడుచేయుచున్నాఁడని తమ దేహ
 స్మృతికిం దమ జ్ఞానమునకు న్నించి వేతేలేని దైవమును భ్రాంతుఁడు
 విశాచము న్గల్పించుకొనునట్లు కల్పించుకొనుచున్నారు.

“అయమాత్మాపురుషః- పురుష ఏవేనగ్ం సర్వమ్” అను తెఱంగున “ధియో యోనః ప్రచోదయాత్” అని పురుషాత్మ తపో నివృత్త బ్రహ్మజ్ఞానమును “అథాతో బ్రహ్మ జిజ్ఞాసా” బ్రహ్మ మనఁగా సర్వస్వతంత్ర బుద్ధి యట్టి బుద్ధిని సంపాదించుటకై చేయు పురుష ప్రయత్నము బ్రహ్మ జిజ్ఞాసయని చెప్పఁ బడెను. కాఁబట్టి భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్యములఁ బెద్దల యుపదేశమునఁ గష్టపడి సంపాదించుకొని జాగరూకుడై దృఢమగు పురుష ప్రయత్నముచేతఁ బురుషార్థ చతుష్టయము నార్జించు కొనవలెను. భక్తి శ్రద్ధలతోఁ బెద్దల యుపదేశమున విద్యా బుద్ధుల స్సంపాదించుకొన్న పురుషుడే నిక్కపు వేల్పు. అట్టి బుద్ధిశాలి యొనర్చు పురుష ప్రయత్నముకన్న మఱి వేతే దై వ యత్నము లేనేలేదు. కాఁబట్టి సోమరిపోతు మిథ్యా దృష్టిమాని గురుముఖమున వేదశాస్త్రములభ్యసించి బుద్ధిమంతుడై దృఢ పురుష ప్రయత్నముచేత ధర్మార్థ శామమోక్షములను పురుషార్థములను మనుష్యుఁ డనఁ దగినవాఁ డెల్ల సంపాదించుకొనక తీరదు. కనుక నే వేదశాస్త్రములను మును లుపదేశించుట ముఖ్య ప్రయోజనము “శ్రుణ్వ శః కణశ్చైచ్ఛ విద్యా మర్థంచ సాధయేత్” “ద్వాపుభౌ పురుషౌ లోకే సూర్యమండల భేదినోపరివాత్ యోగ యుక్తిశ్చ రణే సహత ఏవచ” అనుటచేతఁ బురుషార్థ చతుష్టయ మును గేవల పురుష ప్రయత్నముం బట్టి సాధించుకొనవలయును. “స్వకర్మ కూత గ్రధితో హిలోకః” అనుటచేఁ దాను జేసిన కర్మ ఫలమునే తా ననుభవించక తీరదు. దైవమునకుం బురుష ప్రయత్నమునకు స్సంబంధ మొక్కింతయును లేదు. పురుష ప్రయత్నము తప్ప దై వమున్న పదార్థమేలేదు. శశవిమాణ శబ్దమునలెదై వ శబ్దము కేవలము సోమరిపోతులు భ్రాంతిచేతం బెంకెతనమునన్దల్పించి, మా పురుషప్రయత్నము యొక్క లోపమేమియును లేదుగానిదై వము

ప్రతికూలించెనని సరిగాఁ బురుష ప్రయత్యముం జేయుటకు బద్ధకించి
మద్యమత్తులు బొమ్మలను భ్రాంతి న్నల్పించుకొను విధమున దైవము
న్దల్పించుకొని తమ ప్రయత్నలోపమును వెల్లడింపఁ బోక యన్యాయ
ముగా తేనివిధి న్దల్పించుకొనివంచుటై తాము చెడియెరుల, జెటచు
చున్నారు, “అథాత్తో ధర్మజిజ్ఞాసా-అథాత్తో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా”
అను మొదలగు జిజ్ఞాసా శాస్త్రములు మఱి సకల పేదశాస్త్రాత్మకా
ష్టాదశ విషయలు పురుషార్థ చతుష్టయ సంపాదకోపాయములు బ్రహ్మ
చర్యగార్హస్థ్య వాసప్రస్థ సన్న్యాసాశ్రమ ధర్మములు మఱి యితర
విధములయిన సమస్త కర్మాచరణ పద్ధతులు గేవల పురుష ప్రయత్న
సాధ్యములు కావుననే సిక్కముగా ధర్మార్థకామమోక్షములకు
బురుషార్థములను పేరుకలిగెను. మఱియుం బురుషప్రయత్నమే
కర్మస్వరూపము మఱి పురుషుఁడు గతకాలమున దానొనర్చిన కర్మ
మును మఱచి తత్ఫల మిపుడనుభవించుచుంట తలంపక తన విస్మృత
కర్మమునే దైవ మనుకొనుచున్నాఁడు. “బ్రహ్మై వ పంసరతి ముచ్యత
ఏతదేవ దావారికం భవతి సంసరణంచ తస్య, ముక్తిః పునర్భవతి
చిద్వపుషైవతస్య, స్వాజ్ఞానతః స్వమహిమ ప్రతిబోధతశ్చ” అనుట
చేత సహజముగు నవిద్యచేత యూఁధుఁడైన జీవాత్ముఁడు సంకల్పవశ
మున సకాముఁడై కర్మమాచరించి స్వకర్మాను సారముగా నుఖ
దుఃఖాత్మక సంసారపాశబద్ధుఁడగుచున్నాఁడు మఱియును సహజము
గానే వృద్ధారుణకర్మవిపాకశాస్త్రాత్మవిద్యాతిశయముచేతఁ బ్రాయశ్చి
త్తాదివిశేషములచేత సంసారపాశము నివ్విడిపించుకొనుచున్నాఁడు. “సుఖ
స్యాపంతరం దుఃఖం దుఃఖస్యాపంతరం సుఖమ్” అనుతీరునజీవాత్మునకు
బంధమోక్ష కర్మములురెండు నావరణవిక్షేపశక్తులయి వెల్లు నీడలవలె
సహజములు కాఁబట్టి పురుషుఁడు డవిద్యావశమున సహజముగా సకా
ముడై ప్రయత్న పూర్వముగా సంసరించుచున్నాఁడు. మఱి సిహ్క

ముఁడై విద్యావశమున స్వభావముగానే తనంతట దగిలించుకొన్న సంసారపాశమును విడిపించుకొని ముక్తుఁ డగుచున్నాడు కాబట్టి వాస్తవముగా జీవాత్మునకు వేలుగా దైవమును నొక పదార్థము లేనే లేదు. మఱిజీవాత్ముఁ డొనర్చి చుటచిహ్నున కర్మమునకే వర్తమానమునఁ దన ప్రయత్నము తన యిష్టమునకు నిరుద్ధముగా ఫలించి నపుడు తన పూర్వకర్మమే కారణమునకొననేరక లేనిదైవమును గల్పించుకొని మనస్తప్తి కొంతవఱకు బల్కిం గావించుకొనుచున్నాఁడు. ఆత్ముఁడు స్వకర్మానుసారముగా సహజముగా బంధ మోక్షము లందుచున్నాఁడు మఱి యాయాత్ముఁడే యవిద్యావశమున సంసరించు బద్ధుఁ డగుచున్నాఁడు మఱివిద్యాతిశయ వశమున బుద్ధి మంతుఁడై తనంతట దాఁదగుల్చుకొన్న సంసారపుఁ జిక్కుడఁ గొట్టుకొని ముక్తుఁడగుచున్నాఁడు గాని వాస్తవముగా నాత్మకన్న నింకొక పదార్థమేలేదు. ఆత్మునికిఁ గల్గు బంధ మోక్షములు స్వకర్మ ఫలములు. ఆత్మునకు విద్యావిద్యలు సంకల్పవికల్పము లావరణ విక్షేపశక్తులు పుణ్యపాపములు స్వర్గనరకములు జననమరణములు బంధ మోక్షములు ద్వైతాద్వైతి జ్ఞానానుభవములు కావించు దేహ స్మృతి విస్మృతిస్వరూపకమగు కర్మముసహజము, కాఁబట్టిసూర్యునకు మఱి తత్కిరణములకును భేదమెట్లు లేదో యాత్మునకు న్దత్కర్మము నకు నేభద మట్లు లేనే లేదు. కాఁబట్టి పురుషుఁ డాత్ముఁడు కర్మము నను శబ్దములు సర్వాయపదములు కాఁబట్టియే కర్మమే బ్రహ్మచునియుం గర్మముకంటె వేతే పదార్థమే లేదనియు న్మును లుపదేశించిరి. కనుక “దేవానాం ప్రియో మూర్ఖః” అనునట్లు కష్టపడి వ్యసనపరుఁడు గాక యప్రమత్తుఁడై దృఢప్రతుఁడై తానవి వేకముగాఁ జేసికొన్న కర్మ ఫలమగు సంసారదుఃఖబంధము నావ్రులగుగౌతమ వ్యాసాది మహాత్ముల

యుప దేశముల భక్తి శధల నవలంబించి పౌరుషము స్మాత్రమే
 నమ్ముకొని యుష్మత్తు చందమాన శశంభవ దైవము న్నల్పించుకొనక
 తన ప్రయత్నముచేతనే శక్తిార్థకామమోక్షములను పురుషార్థము
 లను సాధించుకొన్నవాడే మనుష్యుఁడనఁగగినవాఁడు తగినవాఁడు,
 ఎందు కీదొంకతిరుంగుడు? మానవుఁడు నిద్రహారవిహార సౌఖ్యాభి
 లాష మున్నంతవఱకును బద్ధుఁడే, మతెప్పుడు విగతతృప్తుఁడగు
 చున్నాఁడో యపుడు ముక్తుఁడే. ఆత్మునకును మఱి యతఁ డొనర్చు
 బంధమోక్ష కారణ కర్మమునకును మృద్ధుటమనలె నామరూప
 భేదమేగాని వస్తుభేదము లేదు. ఆత్ముఁడే బద్ధదశయందు జీవుఁ
 డగుచున్నాఁడు ముక్తదశయందు దీశ్వరుఁ డగుచున్నాఁడు. మఱియును
 స్వకర్మముచేతనే తన లెటఁ దానవిద్యాస్వభావముచేత సంసరించుచు
 స్వకర్మచేతనే విద్యాస్వభావముచేత ముక్తుఁడగుచున్నాఁడు. “పురుష
 ఏవేదగ్ం సర్వమ్” అనుటచే బంధమోక్ష కర్మస్వరూపుఁడగు
 నాత్మునికన్న మఱి వేతే నాస్తవమైన పదార్థమేలేదు. “అయ
 మాత్మా పురుషః- ఆత్మైవేదగ్ం సర్వమ్” కాబట్టి పురుషునకు
 నతని నైసర్గిక కర్మమునకును మృత్తునకును మృద్భాజనమునకువలె
 నామరూప భేదమేగాని వస్తుభేదములేదు. సంసారకర్మము చేయుచు
 జీవాత్ముఁ డనిపించుకొనుచున్నాఁడా పురుషుడే; మోక్షకర్మ మొన
 ర్చుచుం బరమాత్ముఁ డనిపించుకొనుచున్నాఁడా పురుషుఁడే. కాబట్టి
 దైవము గైవసుని సోమరిపోతు మాటలాడ కాప్రాప్తదేశముచేత
 విద్యాబుద్ధులు సంపాదించుకొని ప్రాల్మలక వ్యసననక్తులు గాక
 పెద్ద తేర్పర్చిన పద్ధతులంబట్టి భక్తిశధలతో బ్రహ్మచర్య గార్హస్థ్య
 వానప్రస్థ సన్న్యాసాశ్రమముల న్దేశకాల పాత్రానుసారముగా నెఱ
 వేర్చుకొను నిహపరసౌఖ్యములందఁడి యని పౌరుషమాత్ర సాహ
 య్యముచేతనే పురుషార్థగణ్యులై జగదాపురుషున గౌతము

వ్యాసాది మహామూనులు కేవల పురుషప్రపయత్న సూత్ర సాధ్యము లగు పురుషార్థచతుష్టయసంపాదకోసాయము లుపదేశించిరి. “ఆత్మావా అరే శోతవ్యో ద్రష్టవ్యో మంత్రవ్యో నిధిధ్యాసితవ్యః, అగ్నిష్టోమేన స్వర్గకామోయజేత-నాన్యతఃపదేత్ - న పరదారాన్ గచ్ఛేత్ - అహ రహః సంధ్యాముపాసీత్ - బ్రాహ్మణేన నిష్కారణం సాంగవేదోఽధ్యేతవ్యః” ఈ మొదలుగా శ్రౌతస్మారావశ్య కర్తవ్యకర్మము లన్నియుం బురుషార్థ చతుర్వర్గ సంపాదనముకై పురుషప్రపయత్న మే ముఖ్యమనియు “తస్మాద్వోగీ భవార్జున” అను భగవద్వాక్యము “ఉద్యోగినం పురుషసింహముపైతిలక్ష్మీః” అను వాక్యముంబ్రోత్స హించుచు “ఉద్యోగంపురుషలక్షణమ్” అనికేవలము పురుషప్రపయ త్నము సకలైహికానుష్ఠిక సంపదైక సాధనమని వేదశాస్త్రము లన్నియు నుపదేశించుచుం గే వ ల పురుషప్రపయత్నముచేతనే యనాదికాలము నుండియుం బ్రతిపాదితము లగుచున్నవి. కోరిక యున్నంతవఱకాకోర్కె నెఱవేర్చుకొనుటకై పురుషప్రపయత్నముచే నుపాయము లరయకతీరుదు. కాబట్టి తేనిపోని యాకాశపంచాగములు విప్పక సోమరులయి తమ ప్రపయత్నలోపముచేతఁ గలుగు తప్పు లాపదలు న్యాయముగా దయామయుఁడు సర్వజనసముఁడు నిర్లిప్తుఁ డహంకార మమకార దూరుఁడు నిష్కళంకుఁడు నిరవద్యుఁడు భక్త పరాధీనుఁడగు దేవునిపై మోపక సర్వజనరంజకముగా సకలలోక సమ్మతముగానడుచుకొనఁదగి విద్యాబుద్ధులనుమనోవాక్కాయకర్మలం గప్టపడి పౌరుషమున ధర్మార్థకామమోక్షములను మనుష్యుఁడు సంపా దించుకొనుటకే సమస్తవిద్యలు బ్రహ్మధ్యాన పరాయణు లయ్యును లోకహిత మాచరించుటయే తమ స్వభావముగా నొప్పురు గౌతమ వ్యాసాది జగదాత్మమును లుపదేశించిరి.

వ్యాసాది మహామునులు కేవల పురుషప్రయత్న మాత్ర సాధ్యము లగు పురుషార్థచతుష్టయసంపాదకోపాయము లుపదేశించిరి. “ఆత్మావా అరే శ్రోతవ్యో ద్రష్టవ్యో మంత్రవ్యో నిధిధ్యాసితవ్యః, అగ్నిజ్ఞోమేన స్వర్గకామోయజ్ఞేత-నాన్మృతవదేత్ - న పరదారాన్ గచ్ఛేత్ - అహ రహః సంధ్యాముపాసీత్ - బ్రాహ్మణేన నిష్కారణం సాంగవేదోఽధ్యేతవ్యః” ఈ మొదలుగా శ్రౌతస్మార్తావశ్య కర్తవ్యకర్మము లన్నియుం బురుషార్థ చతుర్వర్గ సంపాదనముకై బురుషప్రయత్నమే ముఖ్యమనియు “తస్మాద్యోగీ భవద్భవ” అను భగవద్వాక్యము “ఉద్యోగినం పురుషసింహముపైతిలక్ష్మీః” అను వాక్యముంబ్రోత్స హించుచు “ఉద్యోగంపురుషలక్షణమ్” అనికేవలము పురుషప్రయ త్నము సకలైహికాముష్మిక సంపదైక సాధనమని వేదశాస్త్రము లన్నియు నుపదేశించుచుం గే వ ల పురుషప్రయత్నముచేతనే యనాదికాలము నుండియుం బ్రతిపాదితము లగుచున్నవి. కోరిక యున్నంతవఱకాకోర్కె నెఱవేర్చుకొనుటకై పురుషప్రయత్నముచే నుపాయము లరయకతీతదు. కాబట్టి తేనిపోని యాకాశపంచాగములు వివృత సోమరులయి తమ ప్రయత్నలోపముచేతఁ గలుగు తప్పు లాపదలు న్యాయముగా దయామయుఁడు సర్వజననముఁడు నిర్లిప్తుఁ డహంకార మమకార దూరుఁడు నిష్కలంకుఁడు నిరవద్యుఁడు భక్త పరాధీనుఁడగు దేవునిపై మోపక సర్వజనరంజకముగా సకలలోక సమ్మతముగానడుచుకొనఁదగి విద్యాబుద్ధులనుమనోవాక్కాయకర్మలం గవ్వపడి పౌరుషమున ధర్మార్థకామమోక్షములను మనుష్యుఁడు సంపా దించుకొనుటకే సమస్తవిద్యలు బ్రహ్మధ్యాన పరాయణు లయ్యును లోకహిత మాచరించుటయే తమ స్వభావముగా నొప్పురు గాతమ వ్యాసాది జగదాత్మమును లుపదేశించిరి.

అకర్మ యందుఁ గర్మమును గర్మమం దకర్మము పరయ వలయు నను భగవద్వాక్యమునకు నిష్క్రియుఁడు శాంతుఁ డగు నాత్మ కీ లోప విహితమగు సత్కర్మచేయుటయే స్వభావమనియు నెట్టి యాత్మ ధ్యాన పరాయణుఁడగు పరమ భాగవతుఁడు కేవలము భగవదర్పితముగా ఫలాపేక్షలేక సకలలోకహిత సత్కర్మాచరణ మొనర్చుచుండు ననియుం దాత్పర్యము. శరీరస్మృతి యున్నవఱకు నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యాభిలాషము తప్పదు తప్పదు. మఱియుం దేహీకిఁగల శరీరస్మృతియే యహంకార మమకారములను వత్స రజస్తమస్సులను త్రిగుణములను నైస్వర్మజాగ్రత్ప్రపంచవికారములను దోహదఁ జేయుచున్నది. దేహీకిఁగల దేహస్మృతి త్రిగుణములను సకల జగదుద్భవస్థితి నాశకార్యాత్మకమగు నీడగత్తురు రజ్జువునందు సర్పమువలె విప్లవముగా నొకప్పు డారోపింపఁజేయు భ్రాంతింబుట్టింది భయపెట్టుచు మఱొకప్పుడు భ్రాంతినిగిరింపక రజ్జువే వాస్తవమనువివే కమును గల్పించి నంతోపపర్చుచుండును. స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్త్యవ స్థానుభవము దేహీకి దేహస్మృతియే కావించుచున్నది. దేహాయను దేహస్మృతియును విశేష్యవిశేషములు. శక్తిమచ్చక్రుమగుణిగుణ ములు - చుట్టుటములగునలె నానురూపభేదమేగాని దేహీకిని మఱి దేహస్మృతికిని వస్తుభేదమేలేదు.

“సత్త్వంజ్ఞాన మసంతంబ్రహ్మ” సత్త్వమనఁగా భూతభవిష్య ద్వర్తమానకాలములం దొక్కవిధముగానే యున్నస్థితి-జ్ఞానమనఁగా స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్తిదశ లతీంద్రియమునఁ దోచు వస్తువుల దెలిసి కొను మనస్తత్త్వము. అసంతమనఁగా దెలియఁబడకున్న వస్తువుస్థితి గాని యనేకవిధములుగా రూపించు వస్తుతత్త్వముగాని యొక్కవిధ ముగాఁ గాని నానావిధములుగాని హద్దులేక కాన్పించు నుద్భవస్థితి నాశాత్మక జగత్కార్య పరిణామ విశేషము. బ్రహ్మమనఁగా

నిర్విషయ శాంతమనఃస్థితి “సత్యం జ్ఞానమనంతంబ్రహ్మ” సత్యము
 జ్ఞానము అనంతము బ్రహ్మ మను నీ నాల్గుశబ్దములు మొత్తము
 సమానార్థకములై స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్త్యాత్మక శరీరస్మృతి కాశ్రయ
 మగు నిర్గుణాద్వైతాత్మ తత్త్వముం దెల్పుచున్నవి. వాయ్యగ్నిజల
 పృథ్వీల కాకాశమువలె నాత్మయే త్రిగుణాత్మక శరీరస్మృతి
 కాధారమై యున్నది. “బ్రహ్మసత్యం జగన్నిధ్యా” అనుటచేత
 జాగద్దశయందు స్వప్నదృష్ట జగము సత్యముకాదని తెలిసికొని
 స్వప్నదృష్ట వికారముల స్మరణము తొలగించుకొన్నట్లే బ్రతుకు
 నందు సుషుప్తినుండి స్వప్నము స్వప్నమునుండి జాగద్దశ జాగద్దశ
 నుండి ప్రబోధదశ ప్రబోధదశనుండి ముక్తివిశేషదశ లనుభవించు
 చున్న కొలందిం బూర్వదశలనఁగా సుషుప్త్యనుభవము స్వప్నమందు
 స్వప్ననుభవము జాగ్రత్తునందు జాగదనుభవము ప్రబోధమందు
 ప్రబోధానుభవము ముక్తివిశేషదశలందు మఱచిపోవుచుం దేహీ
 త్రిగుణాత్మక శరీరస్మృతిచే సుఖదుఃఖాత్మక సంసారబంధమునుండి
 తప్పించుకొని నిర్గుణమగు దేహవిస్మృతిచేత సద్వైతానం దాత్మక
 మోక్షసంపద స్మృతి లనుభవించుచుంట యాహారవిహారములకై
 మాటిమాటికిఁ బాలుపడి తనియుచు డయ్యుచుం దనశ్రమ యంతయు
 స్మృతి నిద్రాస్థిమందు నిజ పకృతి ప్రతిదేహికిం బ్రత్యక్షానుభవమే
 కదా? కాబట్టి శరీరస్మృతిచేతఁ ద్రిగుణాత్మక సంసారబంధమును
 దేహవిస్మృతిచేత నిర్గుణానం దాత్మక మోక్షము నాత్మఁ షొకదాని
 వెంబడి నొక్కటిగా బంధమోక్షము లనుభవించుట స్వభావము.
 స్మృతి విస్మృతి రూపక సగుణ నిర్గుణ బంధమోక్షము లాత్మునికి
 నిజలీలా సటన విశేషములు. స్వప్నవికారములవలె సంకల్పమాత్ర
 ములు గాని వాస్తవములుకావు. “నచబద్ధో నవాముక్త ఇత్యేషా
 ఘరమామతిః” అనునట్లు దేవుడు తప్ప నితరవస్తువేలేదు.

“సంగాత్సంజాయతేకామః, బుద్ధిభంశాద్విసశ్యతి” పురుషుఁ
డాద్యఘటంబు పొలఁతివహ్నిముఖంబు కలియకుండరాదు కలిసెనేని
బ్రహ్మయోగఁ గూతుఁ బట్టంగఁ మానదు వనితతోడిపోత్తు వలదు
వలదు” “బ్రహ్మైవ స్యాజ్ఞానతః సరతిపునఃపునః మహిమప్రత్యభోధతో
విముచ్యతే” అనున ట్లీదేహి కోరి సంసారబంధము న్దనకుఁ దాఁ
దగుల్చుకొనుచుఁ దనకుఁదా విప్సాకొనుచున్నాఁడు బంధమోక్షము
లందుచు దుఃఖించుటయును సుఖించుటయు దేహము న్మఱల మఱల
నన్మరించుచుంటయును మఱచుచుంటయు జీవాత్మునకు సహజలీలలు.
దేహికి సుఖదుఃఖానుభవములు నటునకువలె నాగంతుకములు నిమిత్త
మాత్రములుగాని యధార్థములుకావు “యోగరతో వాభోగరతోవా
సంగరతో వా సంగవిహీనః యస్య బ్రహ్మణిరమతే చిత్తం నందతి
నందతి నందత్యేవ” అనున ట్లీదేహి భూతభవిష్యద్వర్త మాన కాల
ముల మూఁడింటయుందు నొక్కతీరుగానే యుండునుగాని యేవిధ
ముగానైన న్మార్పుచెంగఁడు. “సోయం దేవతః- చిత్త్వమసి-స
వవాహమ్” మునుపటి దేవదత్తుఁడే యీ దేవదత్తుఁడు మునుపున్న
నీవే యిప్పటి నీవు మునుపున్న నేనే యిప్పుడున్న నేను. “అహం
బ్రహ్మాస్మి” నేను లేనని నే ననుకొనుట ప్రమాణ విరుద్ధము కనుక
నాదేహస్మృతియే నారూపము కనుక నాయున్ని నాకేయెఱుక.
మఱియును నాదేహస్మృతియే నన్నును నాకుదోచు సమస్త జగ
త్కార్యములను నాకుఁ దెల్పుచున్నది. కాబట్టి జ్ఞానముకంటే
వాస్తవమగు పదార్థము మఱిలేదు. మఱియు నీజ్ఞానము తనసుష్మప్రి
దశయందు సూక్ష్మకారణ స్వరూపముగాను మఱియుం దన స్వప్న
జాగ్రద్దశలందు స్థూలకార్య స్వరూపముగాను దన ప్రకృతి వికృత్యవ
స్థల మాటిమాటికిం దానే కనుచు బంధమోక్షములం గ్రుంగుచుం
బొంగుచుండుట స్వభావము.

అంతర్ని గూఢసత్యబోధన

“స్వభావోహి ప్రవర్తతే” ఉన్నదిపోదు లేనిదిరాదు. శరీర స్మృతిబంధము. మఱి శరీరవిస్మృతిమోక్షము. స్మృతిరూపక స్వప్న జాగ్రద్దశలుందు నాకోరిన సుఖము నాకోరిన దుఃఖము దైవపౌరుషముల రెండింటివశమునఁ బ్రాప్తియగుటచేత నాకోరిన సుఖమును మాత్రమే నాకుఁ గలిగింపజాలునని నాశరీరస్మృతి స్వరూపమగు నాస్వప్నజాగ్రద్దశలు రెండును శాశ్వతములై యుంట కన్ననాకోరింపదగిన పదవి యింకెద్దియుండును? విస్మృతి రూపకసుషుప్తి నాకనిష్ఠమగు దుఃఖమును మఱిపించును గనుక నాజీవితమందు నాకోరిన సుఖముకన్న నేవెఱచెడు దుఃఖము వేయిరెట్లధికము గనుక సుఖ దుఃఖములు రెండును లేని నిద్రను నేను విధిలేక కోరవలసివచ్చెను. జీవావిస్మృతి నిద్దురమోక్షము నీచవాఁడును శరీరస్మృతి సంసారము బంధములను మూఁడింటివలె సమస్తార్థశబ్దములే, నాశరీర స్మృతి ప్రయోజనము నాకోరిన సుఖమును గలిగించుటయే, మఱి “బ్రతికి యుండిన సుఖములు బడయవచ్చు” ఒక తులము సుఖముకై వేయి మణుగుల దుఃఖమైన నోర్పుట శరీరస్మృత్యాత్మకమగు నాబ్రతుకు కోరును. గాని పనికిమాలిన నాశరీరవిస్మృత్యాత్మక మగు మొద్దు నిద్దుర న్గోరదు. కాబట్టి శరీరస్మృతిరూపక సంసారమే నాకోరిని కోర్కె నాశరీర విస్మృతిరూపకమోక్షము చావకతీరిని గూనివంపులవలె సంసారము నడుపుకొను తెల్వినాకుఁ గొఱుతయైనపుడు కోరక విధి లేని కోర్కె నాశరీరవిస్మృతి రూపకమోక్షము. తెల్వితేటలు గల పరమభాగవతులు లోకొపకార వ్రతాత్మక భగవత్పాదసేవస్తవ్య నేవ్యసేవక భావశూన్యమై పనికిమాలినమోక్షము న్గోరరు అహింసా వ్రతముతో స్వార్థపరతన్మాసి తమ తోడిపాటిదనుల కుపచారము చేయుటకన్న మనుష్యు లనిపించుకొన్నవారలు తమ బ్రహ్మచర్య

గార్హస్థ్యవాసప్రస్థసన్యాసాశ్రమావలంబనముచేత సంపాదించఁదగిన పురుషార్థము మఱెద్దియు న్నాదుకాదు. తనతోడిపాటిజనులు హాయిగా నుంట చూచుటకన్న మనుష్యజీవితమునందు సుఖ మింకొకటి లేదు లేదు. తన పొట్టనించుకొని సుఖించుటకల్ల, అనిత్యమగు సుఖము కల్ల గాని తనతోడిపాటి వారలకుఁ గడుపునిండ నన్నము పెట్టి యవ్వారలు హాయిగా నుంట చూచుటయే వాస్తవనిత్యసుఖము, సత్వరజస్తమో గుణాత్మకమై దేహస్మృతిరూపకమైన మనుష్యుని జ్ఞానము వ్యావ హారికము పారమార్థిక మనియును రెండువిధములై దేహదార్థ్య మున్నంతవఱకును మఱి పంచేంద్రియశక్తి కొఱత వడకున్నంత వఱకును బాల్యయావనదశలందు వ్యావహారికరూపమై లోకోప కారకమగును, మఱియును వార్ధకదశయందు దాజ్ఞానమింద్రియ పాట వము తగ్గుటచేత లోకోపకారముగా పనియోగించలేక కాయక్లేశ మునఁ గట్టపడి కూడు కూర్చుకొని తామనుభవించి పరులను బోషింపఁజాలకున్న ముదునళ్ల కాజ్ఞానము పారమార్థికముగా మఱి యీ లోకవ్యవహారమున కెంతమాత్రమును బనికి రాకుండును. “సతాంహి సం దేహపదేషు వస్తుష్క పమాణ మంతఃకరణ ప్రవృ త్తయః” అను విధమున మనుష్యులు బాల్యయావన దశలందు ద్రింద్రియ పాటవము కలవారై కట్టపడి నిద్రహారవిహార సౌఖ్యోపయోగ మగు పదార్థములు కూర్చుకొని తాము సుఖపడి తమ తోడిపాటి వారిని సుఖపెట్టి తమ బ్రతుకును సార్ధకము కావించుకొనెదరు. వార్ధకభరముచేత నింద్రియశక్తి న్నొకఁతపడి ముసలివారుగాని లేకొరుల కష్టముపై బ్రతుకనెంచిన సోమరిపోతు బూకరితనపు యావనవంతులుగాని కేవల శాస్త్రదృష్టమై వ్యవహారమునకు ఁ వంతయును బనికిరాక పరమార్థజ్ఞాన చర్చలో వృథాముగాగొట్టు కొనుచుందురు.

ఒక తులం బంగారులోని కోటి యవభాగము కరిగించుట కెంత మూసకావలెను? మూసను బట్టుకొను కారెంత యండవలెను? కనుతెప్పపాటు కాలము పలము. పలములోని వేయి యవభాగము తత్పరము తత్పరకాలములోని వేయి యవభాగము లగ్న మాలగ్న ముంగనిపెట్టిజాతకము ప్రవాసినచో ఫలములు తప్పిపోవు. ప్రాణాయామ ప్రత్యాహారధ్యానధారణ సమాధులచేత నాకసము బ్రద్దలుచేయు నట్లు చిత్తము న్మాసి బీగము వేయవలయును. భిక్ష కుదిరినఁగాని నిష్ఠ కుదురదు? పారమార్థికజ్ఞానము కేవలాత్మైకవేద్యము నీశ్వరై కగమ్యమతీంద్రియముగాని నిక్కముగా లౌకికమును వ్యావహారికము కాదు. అవాఙ్మనన గోచరము వేదశాస్త్రములచేతను మఱి జగద్గురు శంకరాచార్యుని పరమహంసల గ్రంథములచేతను స్థూలారుంధతీ న్మాయామున విధితేక బోధ్యమైన త్సౌప్యకొనక తీటక పనికిమాలిన వృద్ధులు కాలక్షేపమునకై కాక దంతపరీక్ష చేయుచున్నను దేహేంద్రియశక్తి కల మనుష్యులందఱును విదాహారవిహారసౌఖ్యసంపాద నమునకుఁ దగిన వ్యావహారిక జ్ఞానమును సద్గురూపదేశము సత్సహ వాసము శీతము సంపాదించుకొని బుద్ధిమంతులై యొరులను సుఖపెట్టి తా సుఖపడు నడివయస్సు గల మనుష్యులే చెఱువ నడిమి భాగము వలె దమ బ్రతుకు సఫలము కావించుకొనెదరు.

తమతిండి తాము సంపాదించు కొనక పిశాచములవలె యొరులం బీడించి యన్నమడుగుకొనుచు యావసమున సోమరులై తాము శ్రాహ్మణులనియును సన్యాసులమనియును సిగ్గులేని వేసము లూని “ఉదర నిమిత్తం బహుకృత వేషః” అను తీరున నేమియో తెలిసీ తెలియని యధిక శ్రాసంగములు చేయుచుం దమ సోమరిపోతు బ్రతుకును హెచ్చరించుచు లేనిపోని వ్యాఖ్యానములు మున్యపదిష్ట గ్రంథములకు చేయుచుండు రుజాజరామరణముల దోడుగా మనుష్యు

లకు మ్మిలి తఱుచుగాఁ నగులు నొక విధమగు నంటుతేవులీ మెట్ట
 వేదాంత చర్చ. పరస్పర ప్రేమానుకూలములతోఁ గలసి మెలసి
 హాయిగా నిద్రాహారవిహార సౌఖ్య సంపాదనోపాయముగా విద్యా
 బుద్ధులు సంపాదించుకొని బ్రతుకుం బొడిగించుకొనుటయే సకల వేద
 శాస్త్రముల ముఖ్య తాత్పర్యమని సిద్ధాంతీకరింపవలయును వలయును.
 నిర్గుణమగు సున్న యను సంకేమువంటి యభావపదార్థ మెట్లు
 హెచ్చించిన న్దగించినను విభాగి చినను సున్నయే యభావమేమగును
 గాని సగుణమగు భావ పదార్థ మెన్నటికి న్నాశరదని యేమాత్రము
 బుద్ధికలవారికై సం దెలియక మానదు. జాగ్రద్దశలోనున్న వివేక
 వంతులకు యధార్థ వస్తు జ్ఞానము కలుగక తీటదు గాని సహజముగా
 సత్త్వరజ స్తమోగుణాత్మకమగు శరీరస్మృతియే భ్రమగాని ప్రమకాదా.
 యధార్థజ్ఞానమునకీ దేహస్మృతి ప్రతిబింబము యధార్థజ్ఞానము కల
 బుద్ధిమంతులకు “భిద్యతేహృదయ గ్రంథిశ్చిద్యస్తే సర్వసంశయాః”
 అను భగవద్వాక్యాను వారముగా సంపూర్ణ మనస్సంతుష్టి న్నెలితి
 పడక యెందున స్పందేహపడక క్రుంగక పొంగక యహంకార మమ
 కారములు లేక కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే త్రికరణ
 శుద్ధిగాఁ బాటుపడుచుంట మనఃస్ఫులనఁదగిన పరమ భాగవతుల
 సహజలక్షణము. అహంకార మమకారములతో న్నృపరభేద మెంచి
 స్వార్థపరులై ధూరులై న కుక్షింభరు లెల్ల త్రాఁగు బోతులవలె
 వివరీత దృక్కులగుటచేత వారికిఁ గల శరీరస్మృతి వాస్తవమగు
 దివ్య దేహస్మృతి యొక్క భ్రాంతి మూలక ప్రతిబింబమే.

వేదమూత యగు గాయత్రీ మాత్రము యొక్క తాత్పర్యము
 మేము సంపూర్ణమగు బుద్ధిసంపద నొందుటకై త్రికరణ శుద్ధిగాఁ
 బాటుపడక తీటదు అని-కాఁదల మేమనఁగా బుద్ధియొక్క లక్షణము
 చెడని సంశోషము. ఇపుడు మేము మిక్కిలి బుద్ధిహీనుల మగుటచే

భ్రాంతులమై కోరికలు తీర్చగలిగి మా బాధలం బోగొట్టఁజాలి
 మాకు శాశ్వత సంతృప్తిని, వాస్తవముగా మాకు మేలుచేయ దగిన
 యధార్థ విహిత వస్తువుల నగపర్చు సరియైన మార్గమును దప్పి తప్ప
 త్రోవల న్నడిచి దుఃఖపడుచున్నాము. మాకోర్కెలు తీరకున్నవి.
 మామనసులోని వెలితిపోకున్నది. కలనై సం జిత శాంతి లేకున్నది.
 నానాటికి మాతాపత్రయానలము క్షణక్షణమును బ్రజ్వరిల్లుచునది.
 కాబట్టిబుద్ధి యెట్లు వచ్చునో యందుకఁ దగిన వేదశాస్త్రము లభ్య
 సించెదము. నిత్యసంతోషులయిన పరమభాగవత సహవాసము తృప్తి
 యైనం దప్పక చేసికొనెదము. మా బ్రతుకంతయును లోకోపకార
 ముకైమాత్రమే ధారపోసెదము. దృఢవ్రతులమై శాశ్వత మన
 స్సంతోష లక్షణ మగు బుద్ధిని సంపాదించుకొనుటకై ముఖ్యమైన
 త్రోవ పరోపకారముచేయుటకై త్రికరణ శుద్ధిగాఁ బాటుపడుట
 తప్ప మఱి యాశ్రమము న్నాదుకాదని వేనోళ్ళఁజాటి చెప్పెదము. మా
 పూరుషోద్యమమందు కసితయుం బొరపాటు రానీక కేవల లోకోప
 కారముగా మా బ్రతుకుం గొనసాగించి మాతోడిపాటి జనులందఱును
 హాయిగా నున్న సమయమున నోకర్మసాక్షి! యోజగజ్యోతి!
 యోలోకబాంధవా! యోజగచ్ఛత్నా! యోసకలజగదుద్భవస్థితిలయ
 మూలకారణమా! యోసకలజన నిత్య పత్యక్ష దేవతా! సూర్యనారా
 యణా! “జ్యోక్స సూర్యం దృశేనవితుః వరేణియఁభర్గో దేవస్య
 ధీమహి” అని సద్బుద్ధి యోగ మిమ్మని భగవంతుని వేడుకొనుటకన్న
 గాయత్రీమంత్ర తాత్పర్య మింకెద్దియు న్నాదు. భ్రాంతులకు న్నాన్వి
 ర్థపర ధూర్తులకును గాయత్రీమంత్ర మహిమము గ్రుడ్లగూబలకు
 బగటి వెల్లువలె నిష్క్రమియోజనము. నిత్యనైమిత్తికవిధి నిషిద్ధ
 కామ్యకర్మముల కీతిగుణాత్మక శరీరస్మృతియే కారణము ఈశరీరస్మృతి
 కేవలము పురుష ప్రయత్నమూలమును బురుష ప్రయత్న

స్వరూపమును గాఁబట్టి ఇంద్రియదృష్టముగా నీయింద్రియాతీతముకానీ తోఁచఁబడిన పదార్థమంతయుం బురుష ప్రయత్నాత్మభావపదార్థమే గాని దైవమున పురుష ప్రయత్న స్వరూపముకాని భావ పదార్థ మెద్దియును లేదు. “పురుష ఏవేదగ్ం సర్వం యద్భూతం యచ్ఛ భవ్మ” కాఁబట్టి దేవానాం ప్రియత్వమున్నాని వృధా పిష్ట పేషణ మవలఁ బెట్టి యాకాశపంచాంగముంచగంతరేఖ యొక్క హద్దువలె ప్రభాంతికరముగుటచే తెలిసీ తెలియని నిర్గుణాద్వైత వస్తు విచారణ ముకై బంగరుపంటి ప్రాయముఁ ద్రితపుచ్చక లోకోపకారముగా బ్రతుకను వినియోగించుకొని బుద్ధిని సంపాదించుకొని బుద్ధికసాధ్యము లేదు కనుక వేదశాస్త్రముల న్గురు ముఖమున సభ్యసించుచు నిదా హారవిహార సౌఖ్యము నకై సోమరిపోతులయి పరులం బీడింపక కాయ కేశముల భూమినిఁ బండించుకొని గాలి యెండ వానలనుండి తప్పించు కొనజాలిన యిరవుల స్ఫుర్దిసాహాయ్యము నేర్పర్చుకొని యణిమాద్య పైశ్వర్యములం బొందుటకును వేయెల పురుషప్రయత్నమున సకల జగదుద్భవస్థితి ప్రలయ మూలకారణమగు దేవుఁడేతా నగుటకుఁ దేట తెల్లముగాఁ బరమాపురుగు గౌతమ వ్యాసాదికవీశ్వరులు వేదశాస్త్ర ముల ద్వారమున రాజమార్గము నేర్పియే యున్నారు. మీపారుష ముపయోగపర్చుకొని పట్టుదలతోఁ దగిన విద్యాబుద్ధుల నారి తేటి ధర్మార్థకామమోక్షములను పురుషార్థములను ప్రహ్లాదాది పరమ భాగవతులవలె సంపాదించుకొనుఁడు.

“అథాతో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా” అను వ్యాస సూత్రమందలి బ్రహ్మ శబ్దమున కర్థము కేవల పురుషప్రయత్న సాధ్యమగు వ్యవ హార యోగ్యమగు యదార్థ జ్ఞానాత్మకబుద్ధిగాని నిర్గుణ మతీంద్రియ మగ్రాహ్య మలౌకికమగు పదార్థ మెంతమాత్రము న్నాదు. “ప్రమితి విషయాః పదార్థాః” అను న్యాయసూత్ర తాత్పర్యము ప్రమి

యనఁగా మనుష్యుఁడు తన పురుషప్రయత్నముచేత సంపాదించుకొనఁ
 గలిగిన బుద్ధి యను నణిమాద్యష్టైశ్వర్య కారకమగు నొక సుగుణ
 విశేషము. బుద్ధి క్రగాహ్యముగాని యసాధ్యముగాని నిర్గుణాద్వైత
 బ్రహ్మపదార్థ మొకటి యతీంద్రియమై యతొకకమై యున్నదని
 “తత్తు సమన్వయాత్” అని వ్యాసర్షి యుపదేశించుట యందలి
 తాత్పర్యము మనుష్యుఁడు తన బుద్ధినిఁ దన పురుషప్రయత్న బలము
 కొలంది స్వీకరింపఁ జేసికొని త్రిగుణమయ శరీరస్మృతిరూపక సమస్త
 ప్రపంచమును దానేయై తనకు వేటుగానక సుఖదుఃఖాత్మక సంసార
 భ్రాంతి నొరంగి “సాక్షిచేతాః కేవల నిర్గుణశ్చ” అను రీతిగా జీవన్ము
 క్తుఁడు కాఁగల సామర్థ్యమును సంపాదించుకొనుటయే పరమ పురుషా
 ర్థమని “ఆత్మారే దప్టవ్యోమనవ్యః శ్రోతవ్యో విజిజ్ఞాసితవ్యో
 నిదిధ్యాసితవ్యః” అను ప్రాచీనులను “అథాత్మో బ్రహ్మజిజ్ఞాసా”
 అను తన మీమాంసను లోకోపకారముకై మొట్టమొదటిసూత్ర
 ముపదేశించెను. నిత్యనైమిత్తిక విధి నిషిద్ధ కామ్యాది నానాకర్మముల
 కాలవాలము పౌరుషేయమగు జాగ్రదవస్థయేకదా పురుషప్రయత్న
 మునఁ గావించు నెట్టికర్మముచేతనైన సంపాదించుకొనఁ దగినది బుద్ధి
 కదా? బుద్ధిని వికరింపఁ జేసికొన్నవాఁడు నిత్య మనస్సంతోషాత్మక
 కైవల్యపదవిం జూటకొనుచున్నాఁడు “బుద్ధి భ్రంశాద్విసశ్యతి” అను
 శ్లోమతిభిష్టు తాఁజెడి యొరులఁ జెఱచు చున్నాఁడు. బుద్ధికలవాఁ
 డొరులను సుఖపెట్టితా సుఖపడును. నిద్రాహారవిహార సౌఖ్య
 సంపద నోపయోగముగాఁ ద్రికరణశుద్ధిగాఁ గష్టపడి విద్యాబుద్ధుల
 న్వెల్లడికావించి లోకోపకార మొనర్చుగల్గు మంచి నడువడి తప్పక
 తా నడిచి యొరుల కట్టి మంచినడక మప్పెడుజనుఁడు మనుష్యుఁడు.
 నిక్కపు మానిసికాని సోమరియై పనిపాట్లెండవేసి బూకరితనమున
 భేదరించి యొరుల కష్టేష్టము లిసుమంతయు గ్గనిపెట్టక కేవలము

స్వార్థపరుడై చేసే దొకటి చెప్పేది వేటొకటిగా మోసకాడైన
మనుష్యుడు చెడుమానిసికవ్వపడి యొరులను సుఖ పెట్టితా
సుఖముగా బ్రతుకు నుపాయములే సకల వేద శాస్త్రముల
ముఖోద్దేశము. శరీరజ్ఞప్తి యున్నవఱకు నిద్రాహారవిహార సౌఖ్య
ముల యందు కోరిక యున్నంతవఱకుం బాంచభౌతిక ప్రపంచ మంత
యును మఱి సర్వలోక వ్యవహారములను యథార్థములేగాని మిథ్యలు
కావు కాంతమీఁదియాస కనకంబుపై నాసలేనివాఁడు పుడమిలేని
వాఁడు” జీవితేచ్ఛ యున్నవాఁడెల్ల పురుషప్రయత్నమునఁ బాటు
పడి నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యకరములగు నుపకరణములను శక్తికొలం
దిని సంపాదించుకొని లోకసమ్మతముగా నడవకతీరుదు.

“నాద్వైతవతః కర్మాణివిధీయన్తే” అనఁగా సహంకార
మమకారములు లేక బొత్తిగా దేహస్మృతియే లేకున్న సుషుప్తుఁడు
పురిటిపిల్లఁడు గాఢమూర్ఛ స్మృద్ధివాఁడు యూపిరితీయుటకుఁ దప్ప
మఱియింద్రియశక్తియును లేనివాఁడు తన మంచిచెడ్డ లెఱుఁగఁజాలని
యున్నాదరోగముచేతఁ బీడితుడైన వాఁడును మాత్రమే యన్న
పాపములచేఁ గాపాడఁదగినవారు. సమలోష్టకాంచనుడై సర్వజన
సముఁడై యేకోర్కెనైన నెల్లడింప కే యూహయు న్లేక గాలి
వశమున నెల్లాడు పండుటాకువలెఁ దనశరీర మెట్లు కదలుచున్నను
బ్రాణిహింసనుండి మాత్రమే తన యింద్రియమున నదంభుడై
మళ్ళించుకొనుచుఁ జిలునగవును గనికరంబు పల్కును లోకోపకార
వర్తనము బ్రత్యుపకార మొక్కింతయు కోరకే బ్రతికెడి పరమ
భాగవతుని వర్తన మంతయును శాస్త్రీయమే కావున సట్టి నుద్వైత
మూర్తి కెట్టికర్మము నియమింప నవసరములేదు. మఱి యన్ముహూను
భావుని గూర్చియే “యోగరతో వా భోగరతోవా” అను న్యాయ
ముద్దేశింపఁబడెను. కాయక్లేశమున నొసటి చెమ్మట మాడ్చుకొనుచు

నెవ్వరి నొప్పింపఁబోక తనబుద్ధిబల సాహాయ్యముచేత మాత్రమే
 కష్టించి యేవిధముగానైనం బశుహింస యొక్కింతము నెన్నఁదైనఁ
 జేయబోక సర్వభూతదయయు స్సత్యము మూర్తిభవించినట్లు తోడి
 వారితోఁ గలసిమెలసి యందఱి ప్రేమనురాగములకుఁ బాత్రుఁడై
 యెవ్వరి న్వేషింపనొల్లక “సర్వేజనాః సుఖినోభవంతు” అని సంత
 తము జపించుచు లోకోపకారమునకై మాత్రమే తనబ్రతుకు పొడి
 గించుమని భక్తవత్సలుఁడైన భగవంతునిఁ దన యంతరాత్మలో
 ధ్యానించుచు సకలలోక జీవనోపయోగ కరములగు క్రొత్తక్రొత్త
 యంత్రముల న్ననిపెట్టఁదగిన విద్యాబుద్ధుల నేర్చుకొనుచుం బండితజన
 సహవాసమున దినదిసప్రవర్ధమానమగు పాండిత్యముతో నలరారుచుఁ
 దన పోరపాటు లొప్పుకొనుచు జాగరూకతతో వ్యవహరించుటకు
 మిక్కిలి నిష్కపటముగాఁ బూనుకొనుచుఁ బురుషార్థ చతుర్వర్గ
 సంపాదకసాధనము మిక్కిలి విద్యాబుద్ధు లుపయోగించి త్రికరణ
 శుద్ధిగాఁ జేయు పురుషప్రయత్నముకన్న నితరమార్గమే లేదు. మఱి
 యట్టి సజ్జనునకు దప్పక దైవము తోడ్పడునని చాటి చెప్పుచున్న
 వాఁడే మనుష్యులలో రాజనిగాని మహాత్ముఁడనిగాని పండితుఁడని
 గాని చెప్పఁదగి సమస్తజనులు గారవింపఁదగినవాఁడు “జటిలోముండి
 లుంఛితకేశః కాషాయాంబర బహుకృతవేషః, పశ్యేన్నపిచ సపశ్యతి
 మూఢోహ్యుదరనిమిత్తం బహుకృతవేషః” అను జగద్గురు హాక్యాను
 సారముగా ధంభుఁడై స్వార్థపరుఁడై సోమరియై జనులతోఁ గలసి
 మెలసి సర్వలోకోపకారముగాఁ బాటుపడ నొల్లక మొండికూటి
 వేషముతో బండతనముఁ గొందరు తామే యగజాతివార మనియుం
 దక్కినవా రన్నృశ్యులు పంజీబాహ్యు లధమజాతులనియు నిర్విపరీత
 ములగు కట్టు బొట్టు జాట్టులతో నీరు నిప్పు కప్పును మడి తడి పొడి
 భేదము తెంచుకొని గొంగళిం దినియెవ్వియో లెక్కించుకొను తీరునఁ

దన తప్ప లరయ కొరులకు లేనిపోని తప్పలు పట్టుచు “పరుల సుఖమునకు విద్యాపరిణతికిం దేదమునకు బలమునకు మనం, బెరియంగ నసహ్యపడు నన్నరుడు తెవులులేని వేదనంబడు నధిపా” అనునట్లు కులజాతి మతముల నఖిల మనుష్యులలోఁ దామే శ్రేష్ఠులమని విజ్ఞప్తి గుచు బ్రహ్మ ముఖమునుండి తామే యూడిపడినట్లు సకల వేద శాస్త్రముల కపార్థ వ్యాఖ్యానములం బ్రచురపర్చి పామరులం బెదిరించుకొని బ్రతుకు ధూర్తులకు నిక్కముగా బుద్ధిచెప్పక తీరుదు.

దేహస్మృతి యొక్క వికారమేగాని నిక్కముగా నీ స్మృతి రూపముగాని జగత్తే లేదనుచున్నావుగా? యోయద్వైతీ! యెవ్వరి కొఱ కిట్లు తెలిసి తెలియని గోలపెట్టెదవందువేని నీ కొఱకే నాయీ గోలయో భ్రాంతద్వైతీ! యద్వైతమన నేమో తెలియక ప్రచ్ఛన్న బాధుఁడే యద్వైతి యననుఁ జుల్కనఁ జూడకు. స్వార్థత్వ్యాగ మొనర్చి కేవలము పరోపకారముగాఁ ద్రికరణ శుద్ధిగాఁ బాటు పడుచుం దసతోడిపాటి మనుష్యులందఱితోఁ బొత్తుగా బ్రతుకు నిష్కపట మానవుఁడే బుద్ధిమంతుఁడైన యద్వైతి. జనులకు బరస్పర ద్వేషముం గల్పించి పోమరియై యాకాశపంచాంగములు చెప్పచుం బామరులం బెదిరించి స్వార్థైక పరాయణుఁడై జాతికుల మతాభిమానముచే లోకులను దిట్టి లోకులచేతఁ దిరస్కరింపఁబడు నీవాటి బుద్ధిహీనుఁడే ద్వైతి. సరియే విచ్చి నన్నాసేవి నీతో నేమి గాని నిక్కముగా లోకోపకారముగాఁ బ్రయోగింపఁ దగు చతుర్విధాభినయములలో మొదటిదగు వాచికాభినయము-?

అద్వైతమతము తెలిసిన మొట్ట-విశిష్టాద్వైత మతము తెలిసీ తెలియని మొట్ట-ద్వైతమతము తెలియని మొట్ట, సత్త్వగుణము చేత నొదవు జాగ్రదవస్థాత్మక మద్వైతము. రజోగుణముచేతఁ గలుగు స్వప్నావస్థారూపము విశిష్టాద్వైతము. తమోగుణముచేత

నొడవు గాఢ మూర్ఛాత్మక సుఖప్రవృత్త్యాదు ద్వైతము, నిలంబ
మధ్య ద్రుత లయలం గ్రమముగా మందమధ్యతార స్థాయి స్వరూప
ముల శబ్దరూపమున సత్త్వరజ స్తమోగుణములు మూర్తిభవించును.
సత్త్వగుణాత్మకాద్వైత మతముచేత మందస్థాయియును, రజోగుణా
త్మక విశిష్టాద్వైత మతముచేత మధ్యస్థాయియును, తమోగుణాత్మక
ద్వైతమతముచేత దారస్థాయియు, నొడవుచున్నవి. సత్త్వమునఁ
బశ్యన్తియును రజస్సున మధ్యమయుం దమస్సున వైఖరియును గ్రమ
ముగా మంద మధ్య స్థాయి లగుచున్నవి. సత్త్వరజ స్తమోగుణ
సమ్మిశ్రణ విశేష సంఘాత జాగ్రత్స్వప్న సుఖప్రవృత్త్యాత్మకా ద్వైత
విశిష్టాద్వైత మత స్వరూపక మంద మధ్య తారస్థాయి రూపక
శబ్దములకుఁ దురీయావస్థాత్మక సచ్చిదానంద లక్షణమగు నిర్గుణ
నాదబ్రహ్మ స్వరూపమే పరయనుపేరఁ బరఁగుచుం గేవల యోగి
హృద్ధ్యావైక గమ్యమై నిత్యనిరవయవళాంత పరమాత్మ స్వరూపమై
యున్నది. సత్త్వరజ స్తమోగుణాత్మక శరీర స్మృతియును కార్య వృక్ష
మునకు స్థూలకారణదేహాభిమానము గల జీవాత్మ మఱి యా
జీవాత్మకు “నాక్షిచేతాః కేవలోద్గుణశ్చ” అను సీరుసఁ బరమాత్ముఁ
డగు వాసుదేవుఁడు సూక్ష్మకారణము. నాదబ్రహ్మ స్వరూపుఁడగు
వాసుదేవుని లీలావేశమే యాకాశోపాధి న్వేలువడు శబ్దగుణము.
పరమాత్ముని గుణము నిత్యము. జీవాత్ముని గుణ మనిత్యము. పర
మాత్ముని బుద్ధి నిత్యము. జీవాత్ముని బుద్ధి యనిత్యము. గుణమును
బట్టి గుణి తత్త్వము తెలియంబడును. కాబట్టి పరమాత్ముఁడు కేవల
బుద్ధిగమ్యుఁడు. బుద్ధిగల స్వహృదాది పరమభాగవతు లేకాంతభక్తులకుఁ
దప్ప వాసుదేవ పరబ్రహ్మ సాక్షాత్కార మల్ప బుద్ధులకు నితరజీవుల
కెన్నఁడు స్థభిచమ లభించమ “క్షీయన్తే చాస్య కర్మాణి తస్మిన్మమే
పరావరే” అనుటచేతఁ కేవల లోకోపకారమునకు మాత్రమే మనో

వాక్యాయ కర్మములం బ్రతుకు ధారపోయి పరమ భాగవతులకు నైష్కర్మ్య సిద్ధాంతముగ నై పముకన్న వేలుగతి లేదు. మఱి యల్ప బుద్ధులకు స్వకర్మాత్మక పారుపముకన్న యపేక్షింపఁ దగిన యుపాయమేలేదు.

విశ్వకల్యాణ సత్యసంకల్పము

“అశరీరమాత్మా” అనుటచేత సర్దుణఁడై యుండుట యాత్మకు బ్రకృతిరూపమగు మరణాపస్థగాని సగుణఁడై యుండుట వికృతిరూప మగు జీవితాపస్థ సుఖదుఃఖములు రెండుం బ్రకృతి నైనగాని సుఖ దుఃఖములు రెండును సగుణాత్మక వికృత్యవస్థ యగు బ్రతుకు నందు కలదు. సుఖదుఃఖములు వాస్తవములు కావు కాబట్టి దుఃఖములేని దుఃఖ మనుభవించు నష్టమున్నప్పటికి లేని సుఖమనుభవించు లాభము కలదు గనుక లాభముగల యనిత్య వికృత జీవితము లాభనష్టములు రెండును లేని నిత్య బ్రకృతి మరణము కంటె మేలు. కాబట్టి జీవునకు జీవితాశ వదలకుంట స్వభావము.

జడము చేతనము లన్నియును గుణవిశేషములం బట్టి పుంస్త్రీ నపుం లింగములం బేర్కొనం బడినవి నపుంలింగమగు బ్రహ్మము వలెనే నపుంలింగములం బేర్కొనం బడిన వస్తువులు లోక వ్యవహార మునకుం బనికిరావు. శబ్దము గూడ పుంస్త్రీ నపుంలింగములం బేర్కొనఁ బడినవి కేవల మానసిక మయిన వేదమంత్రములు “అహం బ్రహ్మస్మి” మొదలగు నపుంలింగము లగు కేవల శాంతరస ప్రధానమంత్రము లాత్మైకగమ్యము లగుటచేతఁ బరివ్రాట్టులకుఁగాని సంసారులకుఁ బనికిరావు. “యచ్చిద్ధితే విశోయధాప్రదేవ వరుణ వతం, మినీమసిద్య విద్యవి” అని కేవలము దైవప్రార్థనాత్మకములగు మంత్రములు, “పశు మాలభేత” అని కామ్యకర్మపరములగు మంత్ర

ములును పుంస్త్రీ రూపములై శృంగార వీర కరుణ బీభత్స రాద్ర
హాస్యాద్భుత భయానకరసాత్మకములై చతుర్విధాభినయ విశేషముల
నోకమున వ్యవహార యోగ్యములగుచున్నవి. అభిప్రాయ విశేషాను
సారముగా వైఖరి స్వరకాల స్థాన ప్రయత్న విశేషముల న్వెలువడు
చున్నది. అనాది సంప్రదాయ నియతిం దప్పక వేదము లుచ్చరించని
యెడలఁ బ్రత్యవాయము కలుగును కాబట్టి వేదములను సరిగానుచ్చ
రించు సామర్థ్యము బ్రహ్మకే లేదని నారదమహర్షి నిర్దేశించెను.
కనుక ప్రాకృత మానవు లుచ్చరించు శబ్దములు వేదములు కానే
కావు కాని యపారపేయ వేదవాక్కులకు మోటుగా నున్న నిర్జీవ
కృత్రిమ శబ్దములు కాబట్టి లోకు లుచ్చరించు వేదమంత్రములు
యధార్థముగా కాకున్నను సాహిత్యప్రాప్తి కక్షరాభ్యాసమువలె
పరమార్థసాధనము లని ఔద్దలచే సిద్ధాంతీకరింపబడెను. కాబట్టి
వేదమంత్రములను జూస్త కములపై లిఖించుకొని చతురక్షరసంయోగ
మాత్రమున నియతైక సాహాయ్యముల నాపాదించ వలసినదేగాని
పరింప పసాధ్యములు. తాకిక శబ్దములు యధేష్ట స్వరకాల స్థాన
ప్రయత్న విశేషముల చేత మనుష్యులు పరస్పరముం దమతమయాహ
లన్యధేష్ట చతుర్విధాభినయ విశేషములచేత నన్యోన్య చిత్తరంజనము
కావించుకొనుట సంగీత మనంబడును.

“గాయత్రీగాతారం త్రాయతి ఇతిగాయత్రీ వేదమాత
యగు గాయత్రీ మంత్ర శబ్దార్థము “గై న వనే- గై శబ్దే” అనుట
చేతను స్తవన మనఁగా లోకరంజనముగాఁ జతుర్విధాభి నయ మొన
ర్చుటలో ముఖ్యముగా వాచికాభినయ మొనర్చు వారిని రక్షించు
దేవతకు గాయత్రి యని పేరు. పాటపాడెడువారిని మాత్రమే దేవత
కాపాడును. మంత్రరాజమైన గాయత్రీ మంత్రమున కర్థము- మార్గి
యనఁగా ననాది సంప్రదాయ సిద్ధమై భరతాది మహామునులచేత

మాత్రమే ప్రయత్నమైన చతుర్విధాభినయ స్వరూపము- కాబట్టి “యచ్చిద్ధితే షిశో యథా ప్రదేవ వరుణ ప్రతమ్” అను ఋక్ నెట్లు పఠించవలెనో మునులకే యెఱుక “తే” అను పదమున నుదాత్తముగా ననఁగా మంద స్థాయితోను “మినీమసి” అను పదము నందలి “సి” యను నక్షర ముదాత్తముగా హెచ్చు స్థాయిగా నుచ్చరించునపుడు వడ్డము స్వరమున కుచ్చముగా నున్న ఋషభాది స్వరములతో “సి” యను నక్షరమును “తే” అను నక్షరము నిషాదాది తగు స్వరములతో నుచ్చరించవలెను.

“ఉదాత్తే నిషాదగాంధారావ నుదాత్తే ఋషభధైవతౌ స్వరితప్రభావా హ్యేతేషు వడ్డమధ్యమ పంచమాః” నిషాదగాంధార స్వరములచే నుదాత్తమును ఋషభధైవతముల చేతననుదాత్తము వడ్డ మధ్యమ పంచమస్వరములచే స్వరితము నుచ్చరించవలెను. “స-రి-గ మ-ప-ఞ-ని” సప్త స్వరములు, వడ్డ మధ్యమ గాంధారములను మూడు గ్రామములు. సందీ, విశాలా, సుమఖ, చిత్రా, చిత్రవశీ, సుఖా, బలాయను దేవతామూర్ఛనము లేడును ఆప్యాయనీ, విశ్వమృతా చంద్రా, హేమ, కపర్దినీ, మైత్రీ, బార్హతీయను పితృమూర్ఛనము లేడును భూలోకభువర్లోకములం బుట్టి వడ్డమధ్యమ గ్రామముల న్నెలువడి లోకవ్యవహారమందున్నవి. స్వర్గమునందు మాత్రమే గాంధార గ్రామమును ద్విజస్యములగు నేడు మూర్ఛనములు న్గలవు. సప్త స్వరములు, మూడు గ్రామములు, ఇరువదొక్క మూర్ఛనములు, నలువది తొమ్మిది తానములుం గలిపి స్వరమండలమును సంజ్ఞ బరఁగు చున్నది. కాబట్టి యీ స్వరమండలమునకు మార్గిసంగీతమని పేరు. ఈ మార్గిసంగీతమును ప్రయోగించుట కర్హులు భరతాది మహా మునులు మాత్రమే కనుక ఋగ్యజుస్సామములను త్రయీవిద్య కేవల మును భరతనారదాది మహర్షులకు మాత్రమే తెలియును కాబట్టి

మనుష్యులు శాస్త్రీయముగా వేదపఠన మొనర్చుట కెంతమాత్రముం బనికేరారు. మఱియును యథాశాస్త్రముగాఁ జతుర్విధాభినయాత్మక గాంధర్వవేదముం బ్రయోగింప సమర్థు లెంతమాత్రము న్నారు. ప్రస్తుతము లోకములో వేదములనంబడు “అగ్నిమిత్రే” మొదలగు శబ్దములు కృత్రిమములుం బౌరుషేయములు సనిత్యములుం గాని నిత్యము లపౌరుషేయములు వాస్తవములుం గానేకావు. సూర్యుఁడు చంద్రుఁడు శివుఁడు నారాయణుఁడు మొదలగు దేవతలపేర్లు గల మనుష్యుల దేవత లెట్లుకాఁగో ఋగ్యజుస్సామాధర్వములను పేర్లతో నీలోకమున వ్యవహరింపఁబడుచున్న వేదము లనిత్యములుం గృత్రి మములుగాని యపౌరుషేయ నిత్యశబ్దములు కానేకావు. సన్న్యాస మున కధికార్లు సాధనచతుష్టయ సంపదఁ గల యుత్తను మనుష్యుల వలె వేదశాస్త్రముల నైలిసికొని ప్రవర్తించుటకు భరతాదిమహర్షులు మాత్రమే యధికార్లుగాని మనుష్యు లెంతమాత్రము న్నానేకారు. కాబట్టి వేదశాస్త్రవేత్తలమని నటించు మనుష్యులందఱును మోస కాండ్రే. వేదవేదాంగములు కేవలమును స్వర్ణాపవర్ణములవలెఁ బార లొకికములు గాని పంచభూతములవలె నై హాలొకికము లెంతమాత్రము న్నావుకావు. కాబట్టి సక్కయేడ దేవలోకమేడ యన్నట్లు మనుష్యుఁ డేడ వేదవేదాంగము లేడ అమృతములగు వేద వేదాంగములు మర్త్యుల నోళ్ళ నెలువడుట యాకాశము బ్రద్దలగుటవలె మిక్కిలి యసంభవము. కాబట్టి లోకరంజకమైన చొప్పున వర్ణాత్మక ధ్వన్యా త్మక వాచికాభినయమును మఱి యాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయము లను బ్రయోగించువాడే గాతగాయకుఁడు ననఁబడును. మఱి యట్టి లోకరంజకుడై “ప్రేవపదేత్, వీవస్మత్యేత్” అను విధముగా నాడుచుం బాడుచు సకల లోకోపకారముగా జతుర్విధాభినయ ప్రచారకుఁ డగు విద్వాంసుని కాయుధారోగ్యైశ్వర్యముల నిచ్చి

కాపాడు దేవత గాయత్రి యనంబకుచున్నది. కాబట్టి గాయత్రి మంత్రోపాసకుఁ డనఁగా సకల లోకోపకారముగా సకలజనరంజకముగా మనోవాక్కాయ కర్మమున్ వ్యవహరించు సజ్జనుఁడు మఱి యట్టి సజ్జనుఁడే గాయత్రిమంత్రోపాసమున కిర్హుఁడైన ద్విజన్ముఁ డగును. “ప్రహీణః స్వరవర్ణాభ్యాం యోహిమంత్రః ప్రయుజ్యతే, యజ్ఞేషు యదమాసస్య, రుషత్యాయుః ప్రజాం పశూన” అనుటచేత యజ్ఞమందుమాత్రమే శ్రౌతకర్మమును గావించునపుడు వేదమంత్రోచ్ఛారణమునకు మాత్రమే స్వరకాలస్థాన ప్రయత్నములు మంత్రోచ్ఛారణమునకు విధింపఁబడెను గాని లోకమునందు వ్యవహరింపఁ బడెడు ధ్వన్యాత్మక వర్ణాత్మకశబ్దములకు దేశకాల పాత్రోచితరంజకముగా యథేచ్ఛస్వరకాలస్థాన ప్రయత్నము లుపయోగించుకొనక తీరదు. “ఎప్పటికెయ్యది ప్రస్తుత మప్పటికా మాటలాడ” అన్నట్లు పరులను రంజింపఁజేయు విధమున దేశకాల పాత్రోచితముగాఁ జతుర్విధాభినయముల నుపయోగించుకొనుట కన్న వేరే నియమము ననుసరింపవలసిన పనిలేదు. వేదశాస్త్రము లన్నియు సనాదికాలము నుండియుం దత్తదేశకాల పాత్రోచిత వ్యవహారమునే బోధించుచున్నవి. వర్తమాన కాలోచితముగాఁ బ్రస్తుత లోకరంజనము కావించు విధమున బూర్వాచారము లన్నియును మార్చుకొనుచు వ్యవహరించు చుండియును ధూర్తులు తాము పూర్వాచారపరాయణులమని దంభవేషములతో వర్తమాన కాలాచారము లనుసరించి బ్రతుకుచుండియును వర్తమానకాలమునఁ జెల్లనినాణెములవలె నున్న పూర్వచారముల నొనియాడుచు దంభవేషములతోఁదాముపూర్వాచారానుసారముగాఁ బ్రవర్తించుచున్నట్లు కట్టించుచుఁ బ్రస్తుతాచారములనా బట్టి నడుచుచుండియును గేవల పూర్వశిష్ట సామ్రాజ్యాదుల నాదుల నని బొట్టు కట్టు జుట్టులచేత మాత్రమే యెన్నాళ్ల నుండియో

సశించిపోయిన పూర్వజాతినీతిమర్యాదల న్నాపట్యమున వెల్లడించుచుం
దమవలె దంభ మొల్లక వర్తమాన కాలానుసారముగా సర్వరంజక
ముగా నొరులను సుఖపెట్టి తాము సుఖపడు భూతదయాపరులు నిష్క
పటులు సగు సాధుల న్నాస్తికులనియుం బాపండులనియు మ్లేచ్ఛ
లనియు సనాత్యులనియుం జాతిబాహ్యులనియుం బూర్వాచార
దూషకులనియును ద్వేషించుచు నొరులం జెఱచి తాము జెడు
చున్నారు. “బ్రతికిన దూరు మానినది మం” దన్నట్లు చేతివానిని
వదలి కాలువానిం బట్టుకొన నుంకించు సవివేకులవలె వర్తమాన
కాలోచిత ప్రవర్తనమునఁ దమ కోడిపాటివారల న్సుఖపెట్టి తాము
సుఖపడఁబోక, నేనాఁడో గతించినవారి నడువడి ప్రాత పంచాంగము
లకుఁ దెలిసీ తెలియని యర్థనిర్దేశము చేయుచు వెల్లునందలి కొయ్య
వలెఁ గోరితమలోఁ దాము గతించిన వీరు సాహేబుగడ్డము పొట్టిదని
కొందరు పొడువైనదని కొందఱు వృధావాదము లొనర్చుకొని
కాట్లాడి తన్నుకొని యన్యోన్య ద్వేషముతో సపమృత్యువు పాలగు
చుంట మిక్కిలి శోచనీయము. లోకములోని మనుష్యులందఱుం
బరస్పరమైత్రిం బ్రోత్సహించుకొను విధముగా దేశకాల పాత్రోచిత
ముగా నాచరించుకొను మనోవాక్కాయకర్మము లన్నియును విధ్యుక్త
ములే యని సకల వేదశాస్త్ర సమన్వయాభిప్రాయమని సిద్ధాంతీక
రింపక తీఱదు. జనులకుం బరస్పర ద్వేషమూలములగు నాచారము
లెంతమాత్రముం బరమకారుణికులు సర్వజ్ఞులు సగు మునులు
నియమించ నేలేదు. ఆదిమధ్యాంతరహిత మగు కాలము “కాలరూపీ
జనార్దనః” అను తీరున సర్వలోక హితమునకే ప్రవర్తిలుచున్నది.

మంచిచెడ్డలు మనః కల్పితములు, తెలిసినది మొదలు ప్రాణ
లందఱును దమతమహితమును గోరియే యభీష్టసుఖము నందుటకై
సహజముగా నుద్యమించుచున్నారు. బుద్ధిమంతులు సర్వజనసములై

యొరులను సుఖపెట్టి తాము సుఖపడుచున్నారు మఱియు హేయా
దేయము లెఱుంగని పసిపిల్లలును స్వార్థపరులైన ధూర్తులును స్వప
రోపకారకమగు మార్గమున నడిపించబడవలసి యుందురు. బుద్ధి
తెలియని పిల్లలను మఱియు బుద్ధులు ముదిరిన దుర్జనులను లోకోప
కారకమగు మంచితోవను నడిపించి హాయిగా బ్రతుకుతెన్ను
మవ్వటకై భూతభవిష్యత్కాల విదులయిన పెద్దలు చతుర్విధాభి
సయవిశేషముల స్సకలలోక విహితముగాఁ బ్రకటించు చున్నారు.
లోకోపకార పరాయణులలోఁదమతమ సామర్థ్యముకొలఁది కొందఱు
కవులయి, కొందఱు గాయకులయి, కొందఱు నానావిధ శిల్పులయి,
కొందఱు దేశకాల పాత్రానుసారముగా సకలజనరంజకాచార
ప్రవర్తకులయి పరుల సుఖపెట్టి తాము సుఖపడుచున్నారు. సకల
వేదశాస్త్రములును దేశకాల పాత్రానుసారముగా సర్వజనసాధారణ
హితమగు ధర్మము సే బోధించుచున్నవి. నాతోడిపాటి జనులు యను
గ్రహమును నేను నాబ్రతుకును హాయిగాఁ గడుపుకొనుటలో నల్ప
జ్ఞుఁడ నల్పశక్తిని నేను గనుక నల్పజ్ఞుఁడవు నల్పశక్తికిఁదయైన యో
దేవుఁడా నాకోర్కె కొనసాగించుమను తన పడుదేశమును బిట్టకె న
నెన్నఁచు నైలియనీక తన పాపము న్మఱి తన యశక్తిని బ్రతిక్షణము
లోకు లందఱికి బట్టబయలు కావించుకొనఁచు నిష్కపటుఁడై తన
నేరము బహిరంగముగా నొప్పుకొనుచు కేవల లోకోపకారపరుఁడై
నిత్యసంతుష్టిన్ జీవన కాలక్షేప మొనర్చుకొన వలసివదనియే సకల
వేదశాస్త్ర సాధారణ సమ్మతాభిప్రాయము. జనుల కన్యోన్య ద్వేషము
దుఃఖమూలక సంసారబంధము. మఱియుం బరస్పరమైత్రీసుఖమూలక
మోక్షము. “అవశ్య ముఖభో క్తవ మి క్షణే క్మ శుభాశుభమ్, నా
భుక్తి క్షీణతే కష్టే క్షుణ్ణి క్షుణ్ణి శత్రై రహి విత్తొ క్షిప్త వేసిక జెట్టొకటి
మొలవదను చందమున నొరుండు మేలుకావించెనవాఁడు మేలు చెప్పక

పొందును. మఱి యెరులకు కీడొనర్చినవాఁడు తప్పక కీడు పొందునని సర్వజనసాధారణ ప్రత్యక్షానుభవమేకదా? జీవుఁడు నిత్యుఁడు కనుకఁ బురాకృత జన్మకర్మానుసారముగా నొకప్పుడు మేలునకు బదులు కీడు, కీడునకు నూలుగా మేలు కలుగుచుంటచేత మును లుపాధివశ మున జీవుఁడు జననమరణ ప్రవాహరూపకమగు జన్మపరంపర లెత్తుచుం దత్తత్కర్మానుసారఫల మనుభవించుచున్నాఁ డనుట యుక్తియుక్త మనుకొనవచ్చును.

భూతభవిష్య జ్జన్మము లున్నను మఱియు లేకున్నను జీవుఁడు నిత్యుఁడయ్యును గాకున్నను దొంబదితోమ్మిది వీసము లీబ్రతుకులోఁ బోరునష్టము పొందులాభమునుట సకలజన ప్రత్యక్షానుభవమేకదా? “మనుజులతోఁబొందు పొసఁగి మనుటొప్పవృషా” అన్నట్లు మొత్త ముపై మేలునకు మేలు, కీడునకుఁ గీడు కలుగుచుంట తెలిసికొన్న బుద్ధిమంతులు పరులకు మేల్చేసి పరుల యనుగ్రహమును సంపాదించు కొని సుఖముగాఁ దమబ్రతుకు గడపుకొందురు. ఒరులను ద్వేషించి కష్టముల పాలగుచున్న యవివేకులు పసిపిల్లలకన్న స్థనికరింపఁ దగిన వారును మంచిమార్గమున నడిపింకఁదగినవారును గనుక నట్టితెలియని వారికి మంచిబుద్ధినివలె నుపదేశింపక తీరుదు. కనుక నే యనాదిగా వేదశాస్త్రములు చతుర్విధాభి సయాత్మకముగా జగద్రూపమునఁ ప్రవర్తిల్లుచున్నవి పరోపకారమును యజ్ఞము స్వర్గదాయకమని వేదమును మఱి యైహిక సౌఖ్యదాయకమని శాస్త్రమును బోధించు చున్నవి. ఆకలి దప్పికలు బాధపడుచున్న తనతోడి జీవుల కన్న పానము లిచ్చుటయే యజ్ఞ మొనర్చుట యని సకల శ్రౌతవిధానముల కర్థము నిదాహరవిహార సౌఖ్యము దనతోడిపాటి వారలకు కలిగించుట స్మార్తకర్మ విధానమున కర్థము. సకలశ్రౌత స్మార్త కర్మము లన్నియుం దనతోడిపాటి జీవులకు నిదాహరవిహారసౌఖ్యము

న్దావించునుని మనుష్యునకనాదికాలము నుండియును జతుర్విధాభినయ
రూపము సహజ కృతిమరూపముల నెలయుచు బోధించుచున్నవి.

దేవమునియగు నారదమహర్షి వేదపఠనమునందు స్వర
ప్రమాదమును డప్పించుకొనుటకై తన శారీరమునకు సాక్ష్యము
గా దా నోటఁబల్కినది సరిగా వీణమీద వాయించుచు వీణానాద
ముతోఁ గలిపి “వీణాముకగాయని” అను శ్రుతిప్రకారము సాను
వేదమును బఠించువాఁడు. వీణాది తతవాద్య సహాయములేక “ఇత్యే
తచ్ఛరితం సర్వంస్వరాణాం సార్వవైదికమ్” అను శిక్షాశాస్త్ర
మనుసరించక పడ్డాది సప్తస్వరజ్ఞానము రహితయు న్నేక వేదములు
గతానుగతికులై “శతాంధాః కూపం ప్రవిశన్తి” అను విధమాన
బొంతకాకులవలె సప్తస్వరముగా వేదపఠనముచేయుచుఁ బామరుల
న్దాము వేదపఠనమునఁ బండితులమని మోసముగా నమ్మించి స్వార్థక
పరాయణులైన ఛాందసమ్మన్యులు సకల జనాన్యోన్యమైతిం జెఱచు
చున్నారు. అపౌరుషేయమగు “అగ్నిమీశే” అను వైదికశబ్దము
నిత్యము సప్తర్షి మండలమువలె సర్వత్రాక ప్రత్యక్షమయినప్పటికి
సక్షత తత్త్వము ప్రాకృతుల కెట్లు దురవగాహమో యట్లే మంత్ర
బ్రాహ్మణ శబ్దార్థ తత్త్వము మున్యైక గోచరముగాని ప్రాకృత
మానవులకు గ్రాహ్యము కాదుకాదు. “పద్మపత్రప్రభః పద్జోఽముషభ
శ్శుక పింజరః కనకాభస్తు గాంధారో మధ్యమః కుండ సంప్రభః”
పద్జ స్వరమునకుఁ బద్మకాంతి ఋషభము యొక్క వర్ణము చిలుక
వన్నె బంగరురంగు గాంధార స్వరమునకు మధ్యమ స్వరమునకు
మల్లెపూవు వన్నియ శాస్త్రమునఁ జెప్పఁబడెను గాని మానులకుఁ
దప్పనాయాయి స్వరతత్త్వము గ్రాహ్యమగు టెట్లు? పంచమ స్వరము
సలుపఁట దై వతము పశ్చనిదఁట నిషాదము చితవర్ణముకలదఁట ఆయా
యి స్వరము లుచ్చరించినపుడు గాలియు దాయాయి రంగులు గనఁ

బడునట, స్వఃమూకు మును తేర్పరచిన నవరస విశేషములు వర్ణములు భోజన భోజన విశేషము లాకారములు సడువడులు మఱియు నధి దేవతలు మనుజులు తెలిసికొని యానప్రస్వరముల నెల్లడింపఁగలుగు తెట్లు! కాబట్టి వేదశబ్దము లుచ్చరించుటకుఁగాని వేదశబ్దార్థ తత్త్వము తెలుఁగుటకుఁగాని వేదముల నోబ్బింపుటకుఁగాని మునులు మాత్రమే శక్తులు మనుష్యులు కారు. అతీంద్రియ తత్త్వమును మునులు ముని మతము నాచార్యులు నాచార్యమతమును బండితులు లోకమున నెల్లడించుచుండిరి కాని కేవల పరమార్థబోధకములగు వేదశాస్త్రములతో సంసాదులగు మనుష్యులకుఁ బ్రయోజన మెంతమాత్రము న్నేడునత్యంతకల్పాల. కామరూపులునర్వశక్తులునర్వజ్ఞులతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మహామనులు తరు యోగద్విప్తిచేత పడ్డాది సప్రస్వరము లుచ్చరింపఁబడినపుడు పంచభూత మయమైన యుచ్ఛ్వాసమునందలి నామరూప విశేషములం కనిపెట్టి లోకానుగ్రహపరులై స్వరకాలస్థాన ప్రయత్న జన్యమగు ధ్వన్మాత్మక వర్ణాశ్మకశబ్దశాస్త్రము న్గావించిరి. ఆకసమం దాకస్మికముగా నలముకొన్న మబ్బునందు నానా విధములగు నులుగులు మెఱపులు వాసయుం శాంచభౌతిక గుణవిశేషముల నెల్లువడునట్లు వైశిఖీ విశేషములందు శబ్దస్పర్శ రూపరసగంధ విశేషములం దని యోగసూక్ష్మగ్రహిణి మహామనులు కనిపెట్టి లోకానుగ్రహ తత్పరులై వస్తుతత్త్వమును వేదశాస్త్రములం బ్రకటించిరి.

ఆప్తవాక్య ప్రమాణముచేతనే కదా నకలవస్తు తత్త్వముల నూహ తెలిసినకొలదిం బుట్టి పెరుఁగుచున్న జీవులు తెలిసికొని హేయా దేయవస్తువులం గుర్రెఱిగి వ్యవహరించు చున్నారు తన తలిదండ్రులు తన కన్నం బెద్దలయిన తన తోడినాటి జీవుల ననుకరించుచుం బిన్నులు పెద్ద లగుచున్నారు. కాబట్టి యనాది కాలము

బడునట్లు, స్వయంగా మును శేర్పరచిన సవరన విశేషములు వర్ణములు భోజన భోజన విశేషము లాకారములు సడువడులు మఱియు సభిదేవతలు మనుజులు తెలిసికొని యాగప్రస్వరముల నెల్లడింపఁ గలుగు టెట్లు? కాబట్టి వేదశబ్దము లుచ్చరించుటకుఁగాని వేదశబ్దార్థ తత్త్వము లెఱుఁగుటకుఁగాని వేదముల నోబ్ధించుటకుఁగాని మునులు మాత్రమే శక్తులు మనుష్యులు కారు. అతీంద్రియ తత్త్వమును మునులు మని మతము నాచార్యులు నాచార్యమతమును బండితులు లోకమున వెల్లడించుచుండిరి కాని కేవల పరమార్థబోధకములగు వేదశాస్త్రములతో సంసాగులగు మనుష్యులకుఁ బ్రయోజనమెంతమాత్రము న్లేడునత్యంతకల్పాలు కామరూపులునర్వశక్తు లునర్వజ్ఞా అతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మహామునులు తమ యోగద్వైపిచేత వడ్డాది సప్రస్వరము లుచ్చరింపఁబడినపుడు పంచభూత మయమైన యుచ్ఛ్వాసమునందలి నామరూప విశేషములం కనిపెట్టి లోకానుగ్రహపరులై స్వరకాలస్థాన ప్రయత్న జన్యమగు ధ్వన్యాత్మక వర్ణాత్మకశబ్దశాస్త్రము న్గావించిరి. ఆకనమం దాకస్మికముగా నలముకొన్న మబ్బునందు నానా విధములగు నుఱుసులు మెఱపులు వానయుం శాంచభౌతిక గుణవిశేషముల నెల్లుచడునట్లు వైశిత్తి విశేషములందు శబ్దస్వర రూపరసగంధ విశేషములం దను యోగసూక్ష్మగృహిచేత మహామునులు కనిపెట్టి లోకానుగ్రహ తత్పరులై వస్తుతత్త్వమును వేదశాస్త్రములం బ్రకటించిరి.

ఆప్రవాక్య ప్రమాణముచేతనే కదా సకలవస్తు తత్త్వముల నూహ తెలిసినకొలదిం బుట్టి పెరుగుచున్న జీవులు తెలిసికొని హేయా దేయవస్తువులం గుర్రెఱిగి వ్యవహరించు చున్నారు తన తలిదండ్రులు తన కన్నం బెద్దలయిన తన తోడిసాటి జీవుల ననుకరించుచుం బిన్నలు పెద్ద లగుచున్నారు. కాబట్టి యనాది కాలము

నుండియు వేదశాస్త్రములం బుట్టి వస్తు తత్త్వమును దెలిసి వ్యవహరించు పెద్ద లావులు మఱి యట్టి యాప్రవాక్యములే వేదశాస్త్రములు. సద్గురు ముఖమున వేదశాస్త్ర తత్త్వమెఱిగి నపుడు గాని యెట్టి బుద్ధినుంతుల కై నన్దురూపదేశము లేనిచో యథార్థవస్తుజ్ఞానము కలుగనేరదు. మొదట దను తలిదండ్రులు పితకుఁ దనతోడిసాటి జనులతో భూత దయాపరులై న పరోపకార పరాయణులగు లోకులు తన గురువులుగా నెంచుకొని పిన్నలు హేయాదేయ వస్తువు లెఱిగి వ్యవహరించవలెను. మఱి యట్టి పెద్దల యుపదేశములకును వేదశాస్త్రములకును రవంతయు స్పృహము లేనేలేదు. వేదశాస్త్రాభిప్రాయము ననుసరించియే తమ తలిదండ్రులు గురువు లావులు మొదలగు పెద్దలు తనకుఁ గర్తవ్యాకర్తవ్యము లెఱిగించెదరు. తనకుఁ దన సౌఖ్యము కోరుకొనుట యెట్లు సహజగుణమో యట్లే తన తలిదండ్రులు మొదలగు పెద్ద లావులు మొదలయిన సుజనులకుఁ దన కిహపర సౌఖ్యసంధాయక మగు తెన్నున వేదశాస్త్ర తత్త్వమును బోధించుట స్వభావము. సర్వభూతధయో పరులై తమ సౌఖ్యమును మఱచి కేవల లోకోపకార పరాయణులగు గౌతమ శంకరాచార్యాది మనుష్యులకన్న వేతే మునులు మఱివ్వరు న్లేరు. స్వార్థపరత లేక కేవలలోకోపకారమునకై మాత్రమే జీవించు పుణ్యాత్ములకు మాత్రమే వేదశాస్త్రములు సరిగా బోధపడును. వేదశాస్త్రము లన్నియును సర్వజన సాధారణోపకారైక ప్రయోజనమయిమాత్రమే యనాదిగాఁ బ్రవర్తిలుచున్నవి. తనకుఁ దన శరీరావయవము లన్నియు నొక్క పోల్కి ప్రయమగునట్లు వేదశాస్త్ర రూపుడగు వాసుదేవునకు సర్వజనులును బ్రియులే, కర్మసాక్షియై సూర్యునివలె నాదేవుడగు సత్కర్మ మాచరించు పుణ్యాత్ములను దనతో సమానులని మెచ్చుకొనుచు దుష్కర్మమునుండి తెమలలేక బాధపడు నవివేక జీవులకు

సహృద్ధి నొసఁగి కాలక్రమానుసారముగా నెన్నటికైనఁ దయా
మయుఁడు గావఁ దల్లి చంటిపాపల స్వలె రక్షించకమానడు. అనాదు
లగు జీవుల కనాదికర్మముకూడ స్వభావము. జీవులకు దత్తతత్కర్మాను
సారఫలము నిచ్చుట కాలరూపియు నర్మసాక్షి యగు భగవంతుఁడు
సహజగుణము. వెఱియను భగవంతుఁడు స్వతంత్రుఁడు కనుక
“కర్తుమకర్తు మస్యథా కర్తుం శక్యతే భగవాన్” అనునట్లు సత్క
ర్మాచరణ మొనర్చు తన భక్తులను సంసారబంధము నుండి తొలం
గించి నిసర్గ దయామయుఁడు పరమాత్ముఁడుగావఁ సూర్యుఁడు స్వప్రకా
శముచేతఁ జీకటి న్మొనింగిన జగముం బ్రకాశింపఁజేయునట్లు వివేక
మునఁ మునింగిన దుష్టాత్ముల న్నూతన బ్రహ్మయావసరము వేచి దుఃఖ
బంధవిముక్తుల న్నొవించి తనకంటె వేఱెఱుంగక తానొక్కఁడే సుధా
పయోధిన్యోగనిద్రం జెందును. ఈ పరమార్థము న్గురుకటాక్షముచేత
భక్తివిశ్వాసములు గల యా స్తికులగు పరమభాగవతులు బోధించు
చున్నారు. స్వార్థపరత మాని కేవల లోకోపకార పరాయణులగు
పరమ భాగవతులే పరమ మునులును శిష్టులు ననఁదగిన మానవులు.
“తృప్తోదరాదీని యథోక్తద్విష్టమ్” అను వాణిని సూత్రముచేత శిష్టు
లుచ్ఛరించిన దెల్ల సుశబ్దమే. కాబట్టి శిష్టులగు పరమభాగవత జను
లాడినఁ దాట పాడినది పాట శిష్టవాక్యము నమస్త వేదశాస్త్రసమ్మ
తము. కావునఁ గేవల లోకోపకార పరాయణు లుపదేశించిన విధ
ముగా వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయము లొనర్చి లోకరంజ
కులై భగవ దనుగహమునకు మనుష్యులండఱు బ్రాతులై సంసార
దుఃఖబంధ విముక్తులు కాఁదగినది కాఁదగినది. “నాద్వైతవతః
కర్మాణివిధీయన్తే” అను రీతిగాఁ గేవల లోకోపకార పరాయణులు
సర్వ భూతదయాపదులు సర్వజనసములు. “వెఱి కుదిరికఁగాని పెండ్లి
కాదు పెండ్లనఁగాని వెఱి కుదురదు” అన్నట్లు స్వార్థపరత లేనివాఁడు

సంసరించఁడు. సంసారికి స్వార్థపరత యుండకతీతము. గనుక జగమున
సంచరించుచు స్వార్థపరత లేక కేవల పరోపకారపరాయణులుం
బరమభాగవతులు నయిన సద్గురువులు సంవారులకు లభించి సదుప
దేశము చేయు భాగ్యము జనుల కబ్బుట మిక్కిలి ముర్ఖభము.

మునులచే నుపదిష్టములయిన వేదశాస్త్రవాక్యములలో ననాది
సంప్రదాయసిద్ధము లయినవెన్నో యుదాధునికులచేత నమనదుమఁ
దోపఁబడిన ప్రక్షిప్తము లెన్నో మఱి యా వేదశాస్త్రములకు నానా
ముఖముల భాష్యము లొనర్చిన యాచార్యాభిప్రాయము లన్నింటికిని
సనుస్వయ మెట్లు చేయ వీలగునో యాసంగతి స్వార్థపరులైన విద్వ
న్మన్యుల యహంభావముచేతం బరస్పర ద్వేషముచేత నిర్ణయంప
నలవికాదు కాఁగా “త్రిపాదస్యామృతం దపి, ద్వాసుపణ్ణా” అను
శ్రుతులం బట్టి దేవుఁడు నిజలీలచే విశ్వరూపుఁడై సగుణుఁడై బంధ
మును, నిర్గుణుఁడై కైవల్యానందము ననుభవించు రహస్యమును
యుక్తిచే గ్రహింపఁ బ్రాకృతబుద్ధులు శక్తులు కారుగాని, దైవకృప
వలనఁ బరమ భాగవతుల నాదేవుఁడు కరుణాచయుఁడును భక్తరక్షణ
దీక్షాపరుఁడును “సర్వధర్మాన్సరిత్యజ్యమామేకం శరణం వ్రజ, పరే
బ్రహ్మణోఽపినసక్తః” అనుచున సంసారము నిస్సారము దుఃఖాంత
నాటకముని నిశ్చయించి స్వార్థపరత మాని సర్వమును నారాయణ
స్వరూపమే యను నాప్తవాక్యప్రమాణమును మాత్రము విశ్వసించు
కొని భూతదయాపరులై కేవల లోకోపకార మొనర్చుటకు మాత్రమే
తమ జీవనముం గొనఁబొగించుచుండు అను యతిరాస్మిలఁడు మాత్రమే
యహర్దివమున్నగపఱతుని నిష్కపటులై ధ్యానించు పరమభాగవతుల
స్తవ్పకా వాసుదేవుఁడు ధర్మింపక మానఁడు మానఁవని నిఖిలలో కాపుఁ
డగు వేదశాస్త్రమున పురాణములం జూటిచెప్పెను.

“అర్చికం గాథకం చై వసామికంచ స్వరాంతరమ్, కృతాంతే
 స్వరశాస్త్రాణాం ప్రయోక్తవ్యం విశేషతః” ఋగ్యజుస్సామ వేదము
 లకుఁ బ్రత్యేకముస్వరములు సంగవిన్యాసమును నియమింపబడినవి
 “ఏకాంతరస్వరోహ్యోర్ఘాగాధా సుద్వన్తరఃస్వరః, సామసుత్ర్య
 స్తరం విద్యాదేతావత్స్వరతో స్తరమ్” ఒకస్వరమునువిడిచి యొక
 స్వరముచేత ఋగ్వేదమును రెండుస్వరములందాటుచు యజుర్వేదమును
 మూఁడుస్వరము లతిక్రమించుచు సామవేదమును బంపించవలెను.
 “సగరిసి” యని ఋక్కును “సమగని” యని యజుస్సును “సపమని”
 యని సామము నుచ్చరించినపుడు గ-మ-ప-లు హెచ్చుస్తాయిగాను
 ‘సి’ తగ్గుస్థాయిగా నుచ్చరింపవలయును. మరియు గ్రమముగా ‘రి-
 రిగ-రిగమ’లు హెచ్చుస్తాయియందు ‘స-రిస-గరిస’లు తగ్గుస్థాయి
 యందు నుచ్చారణమున లోపించుటచేత నాంతరస్వరములగును.
 మూరెడు-రెండుమూరలు—మూఁడుమూరలు నెడముగా ముందు
 వెన్నలకు గంతులిడిన విధముగా ఋగ్యజుస్సామ మంత్రస్వరాంత
 రములుండును. మఱియును హస్తాంగుశ్యాద్యాంగికాభినయముకూడ
 నీమూఁడువేదములకు భేదించుచుండును. వేదమంత్ర పఠనమును వేద
 శబ్దార్థవిజ్ఞానవైదిక కర్మాచరణమును బ్రాహ్మోపరాహ్మ మధ్యాహ్న
 సాయాహ్నాశ్రమ సమర్థతయు సూర్యనకువలె మునులకుమాత్రమే
 కలదు. ప్రకాశవిశేషమాత్రములచేత మాత్రమే మింటిచుక్కలపాల
 జాడయున్నినైలిసికొను చందమున మేఘగర్జనాదిభౌతికానిత్య శబ్ద
 శ్రవణమాత్రముచేతనే నిత్యవేద శబ్దస్థితినిమఱియు ననిత్యమర్త్యబుద్ధి
 గుణముచే నిత్యేశ్వర బుద్ధివిలాస మహిమము స్థూలార్కుధతీ న్యాయ
 ముగా నూహింపవలసినదేకాని కూలంకషముగా వేదశాస్త్రముల
 యొక్కగాని దేవునియొక్కగాని యధార్థతత్త్వమును గేవల విజ్ఞాన
 మూర్తులగు గౌతమవ్యాసాది మహామునులుతప్పఁ బ్రాకృతమానవు

లెఱుంగ నేమాత్రమునుశక్తులు కారుకారు. ప్రాకృతులగు మనుష్యు
 లందఱును స్వార్థపరులై వేదశాస్త్ర తత్వమెఱిగినట్లు వృథాలాభ
 ములుచేయుచు నబద్ధపువ్రాతలు వ్రాయుచున్నారు. స్వార్థపరులై
 పరస్పర విద్వేషణ కారకులైన సంసారులుచ్చరించునవి వేదమంత్ర
 ములుకావు. వేదశాస్త్రములు కేవలాత్మైక వేద్యములతీర్చిదియములు
 గాని ప్రత్యక్షములుకానేకావు. పల్కబడవుకనుపడవు. వేయే "నేతి
 నేతి" అనునట్లు దేవునివలెనీలోకములోగ్రాహ్యములుకానేకావు. తుచ్చ
 మర్తులతో సంబంధించిన జ్ఞానమంతయును దుచ్చమును మర్త్యమే
 కాకతీరదు. విత్తోకటివైచిన మొక్కొకటి మొలచునా? కాబట్టి
 స్వర్గాపవర్గములంగూర్చి తమకుఁదెలిసినట్లు కన్నులు మిటకరించు
 దేహధారులందఱును మోసకాండ్రే రామకృష్ణాద్యవతారములును
 గౌతమవ్యాసాదిమహామునులు బుద్ధశంకరాద్వాచార్యులును చిత్తోప
 శాంతికై పెద్దలచేతఁ బ్రతిపాదింపఁబడిన విజ్ఞానశరీరులుగాని వాస్తవ
 ముగా మర్త్యులవలెఁ బాంచభౌతిక దేహధారులెంతమాత్రమున్నారు
 కారు. జీవచ్ఛక్తులు పరమహంసలు సర్వజననములు సర్వభూతదయా
 పరులు సకలలోకోపకార పరాయణు లహంకార మమకార విముక్తు
 లగు పరమ భాగవతులు రామకృష్ణ గౌతమ వ్యాసబుద్ధ శంకరాచార్య
 సంజల ననాదిగా నొప్పుదుమతముల నవలంబించి కేవల లోకోప
 కారమునకై యెక్కాలమందైనను దేహధారులై జగద్గురువులై
 సంచరించుచుంటయాయామతము లవలంబించిన లోకోపకారపరాయ
 ణులగు సుజనుల కందఱికింబ్రత్యక్షానుభవమే. వేయే జనులకుఁ
 బతస్పర ప్రేమానురాగము కలిగించు నడువడియును యజ్ఞ మొనరించి
 తమతోడిపాటి వారియకుగ్రహమునకుఁ బ్రాణులై సుఖముగా బ్రతు
 కుటకన్న స్వర్గమును యదృచ్ఛాత్మలాభ సంతుష్టికన్న నపవర్గమును
 మనుష్యులకు మఱివేఱే లేదు లేదన్నదశ వేద్యులన్నియును సమస్వ

యము చేయఁగాఁ దేలిసముఖ్యాభిప్రాయ మొరులను సుఖపెట్ట
మనుష్యుఁడు తా సుఖచుటయనియే సకలవిద్యత్సిద్ధాంతము. మూఁడు
పంతులు వేదములందును శాస్త్రములందును స్వార్థపరులైన ధూర్త
పండితులు పామరులందఱు వశముచేసికొని తమతోడిపాటివారికన్నఁ
బాటుపడకయే యెక్కువ, భోగములు తాములంకించుకొనుటకై
దోషిప్రక్షిప్తము లున్నప్పటికి నాదికాలమునుండియునుఋతువులవలె
సహజముగా లోకోపకారములై యష్టాదశ విద్యలు చతుర్విధాభి
సయ స్వరూపముగా శిష్టప్రవర్తనమూలములై యీలోకమునఁబరగు
చున్నవని నిరూఢిగా ననుమాన ప్రమాణమున విద్వాంసులు సిద్ధాంతి
కరించుచున్నారు కాబట్టి యనాది సంపదాయానుసారముగా స్వర
కాల స్థానప్రయత్న విశేషములచేత ద్విజులు పఠనపాఠనములం
బ్రచురించువేదశాస్త్ర ప్రవృత్తి యిహపరసౌఖ్యదాయకమని యొప్పు
కొనకతీతము. వేదమంత పఠనమాత్రముచేతను వైదికకర్మముల
చేతను స్వర్గకారణమగు పుణ్యమును మఱియుఁ దదర్థబోధనమునం
బొడము వైరాగ్యముచేత నపవర్గమును దప్పక కలుగును. అఖిలబుద్ధి
మేధలుకల ప్రతిభావంతులయిన పండితులచేతఁ బఠనపాఠనముల
నుపదేశింపఁబడినపు డెక్కువగొద్దిఫలమునుమఱి, కించిజ్ఞులపఠనపాఠ
నోపదేశములచేతఁ గొద్దిఫలము వేదశాస్త్రములు లోకుల కిచ్చు
చుంటకు సంశయములేదు.

వేదశాస్త్రములు నిత్యా పౌరుషేయములైనను మఱి యనిత్య
పౌరుషేయములయినను సంస్కృతమయినను మఱి యప్రభంశము
లయినను లోకోపకారపరాయణులగు సజ్జనులకు భక్తి శ్రద్ధలం
బ్రోత్సహించి స్వర్గాపవర్గదాయము లగుట నిస్సందేహము. సర్వజ్ఞు
లగు మునులచేత యథావిధిగా వేదము లుచ్చరింపఁబడును. మఱి
సమగ్రముగా నెఱుంగఁ బడును. కించిజ్ఞులగు ప్రాకృత మానువులచేత

నోవ భూయష్ఠముగా నుచ్చరింపఁబడి కొంచెముగా బోధితములగును. “చెఱుగునెఱవకబోతేమి చెడునెఱిపి” అను కథమున పఠించినను, మఱెట్లు గ్రహింపఁబడినను వేదశాస్త్రములు సన్మానవులకు, సత్ఫల మొసంగక మానవు. కాబట్టి యథాశక్తిగా మనుష్యులు సద్గురూప దేశమున వేదశాస్త్రము లభ్యసించి లోకోపకార సత్కర్మమాచరణము కావించుకొని యహపరముల దరించవలెను. నిష్కపట మానవు లభ్యసించిన విద్య యట్టి సుజనుల హపర సౌఖ్యసంధాయకము కాక మానదు. విద్య లభ్యసించిన ఫలము విషయము విషయముచేతఁ దన తోడిపాటి వారి యనుగ్రహమును మనుష్యుఁడు సంపాదించుకొని యొరుఁడు సుఖపెట్టి నిస్సంశయముగా దా సుఖకడఁ గలఁడు.

“ఏకశబ్దః సమ్యక్ జ్ఞాతః సుష్ఠు సంప్రదాయక్తః స్వర్గేలోకే కానుధుక్ భవతి” అను మహాభాష్యోక్తిం బట్టి సద్గురూపదేశమున విద్య నెఱింగి లోకోపకారకమగు నడువడి కలవాఁడాచార్యుఁడనఁబడును. మఱి యట్టి యాచార్యోత్తములగు శంకరాచార్యాదులు లోకమం దచ్చటచ్చట యుగానుసార వేషములతో జనులకుఁ గర్తవ్యమును బోధించుచుందురు. జనుల కన్యోన్య ప్రేమానురాగములతో బ్రతుకుటకన్న ననన్య కర్తవ్యమిం కెద్దియు న్నాదు. వేదశాస్త్రాభ్యాసము- వర్ణాశ్రమోచిత ధర్మాచరణము- దేశకాల పాత్రనుసార ప్రవర్తనము ముఖ్యముగా నిష్కపటులగు పరమభాగవతులతోడి సహవాసము- స్వధర్మాచరణమున నాకస్మికముగాఁ దటస్థించు ప్రమాదములనుండి తప్పించుచుఁ బశ్చాత్తాప మొదవించుచుండుదకుఁదప్పక నిశ్చేయమును గలిగించక మానదు మానదు.

వేదవైదికవిజ్ఞానగానము

దేశకాల పాత్రోచితముగా జనులకు వారివారి యభిరుచి కనుకూలముగా నానావిధరూప్రచారమువలె వేదశాస్త్రములు

నానాదేశముల న్నానావిధములయి ప్రవర్తిల్లుచుండును. కొందఱికి స్వరములు తారస్థాయి యందు మఱికొందఱికి మధ్యస్థాయి యందును మఱికొందఱికి మంద్రస్థాయి యందును రుచించును. ప్రాచీనులకు సల్లని కొప్పును సల్లనికన్నులును రమ్యమగును, బాహ్యత్యుల కెట్లని కొప్పును బిల్లికన్నులు రుచించును. “లోకోభిన్నరుచిః” అని తెలిసిన విద్వాంసులు సమరసులై సర్వలోక రంజనముగాఁ బ్రవర్తించెదరు గాని యెరులను నొప్పించరు, మఱి తాము నొవ్వరు. తాకిక స్వరమునకు వైదిక స్వరము కారణమైనప్పటికి దేవుఁడు జగత్తునకుఁ గారణమైనప్పటి కెట్లతీంద్రియ గ్రాహ్యుఁడో యట్లే యతీంద్రియము ముక్తకృపిదితమేగాని లోకవేద్యముగాఁ బోదు. మఱి మానవులచేఁ బ్రయోగింపఁబడ సాధ్యముకాదు. జనరంజకము కాని వేదస్వరము సకై మనుష్యులు తంటాలు పడుట సూర్య బింబముం జొరఁ బ్రయత్నించుటవలె మిక్కిలి వ్యర్థము. శావునఁ దత్తద్దేశకాల పాత్రోచితములుగా నామరూప విశేషములఁ జతుర్విధాభినయములం బ్రయోగించి లోకరంజన మొనరించి యెరుల స్సంతోషపర్చి వివేకవంతులొరుల మన్ననకుఁ బాత్రులగుచున్నారు.

“తస్మాద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ - వీవస్వత్యేత్ - దాన కామా అస్మై ప్రజాభవతి” అను విధమున విద్వాంసుఁడు జనరంజకముగాఁ జతుర్విధాభినయ ప్రయోగముచేత లోకులచేత గారవింపఁ బడు

చున్నాడని శ్రుతినుడువు చున్నది... “ద్యుత ద్యామానం బృహతీ

మృతేనఋతా వరీ మరుణప్పు విభాతీమ్, దేవీమువసం స్వరా

వహంతీం ప్రతివిప్రా సోమతి భిర్జరంతే” ఇందక్షరములమీద (1)

గీత - లుదాత్తమును గ్రింది (-) గీత లనుదాత్తమును దెల్పు

చున్నవి. సత్యయజ్ఞముచేతఁ బ్రకాశించు పెద్ద రథము నడుపుచు నెట్టిని వన్నెతో నలరుచు సూర్యునియనుచున్న మహానుభావ యగు నుషాదేవిని బుద్ధిమంతులు కొనియాడుచున్నారని పై బుక్కునకర్థము. ఒకస్వరము నెద్దియైన నాధారపు గ్రామముగా నేర్పర్చుకొని యా స్వరమునే మధ్యస్థాయిగాఁ గావించుకొని యా స్థాయికంటె హెచ్చుగా ఋషభ గాంధార మధ్యమ పంచమధైవతనిషాద స్వర సమ్మేళనముగా నుచ్చరించుటలో కేవలము హెచ్చుస్థాయి మాత్రమే తెల్పుట యుదాత్త స్వర మగును. మఱియు హెచ్చు తగ్గు స్వరములు స్థాయి నెల్పునపుడు స్వరితస్వరము, నగును. వీర శాంత కరుణ రస ములు సత్త్వగుణప్రధానములు గనుకఁ ద్రదసానుకూలముగా నుదాత్తా నుదాత్తస్వరిత స్వరములం దెల్పుచు స్వార్థము తలంపక కేవల లోకోపకారులగు నుత్తముల చిత్తము రంజిల్లు విధమునఁ గోమల మృదుమధురములగు నామరూపములం బ్రకటించుచుఁ జతుర్విధాభి నయము కావింపవలయును. తమ సౌఖ్యముఁ గోరి పరులయెడ మంచిగా నడుచు రజోగుణప్రధానుల రంజించు విధమున శృంగార హాస్యాద్భుతరసము లగపర్చుచుం దీవకోమలస్వరము లుపయోగిం చుచుం ద్రివిధస్వరముల సభినయించవలయును. తమోగుణప్రధానులు రంజిల్లువిధముగా రాద్రబీభత్స భయానకరసము లుప్పతిల్లువిధమునఁ గేవల తీవ్రశ్రుతుల సభినయించవలసినది. ఉదాత్తానుదాత్తస్వరిత స్వరోచ్ఛారణమునం బరించు శబ్దార్థ రసానుకూలముగా నాంగికా హార్యసాత్త్వికాభినయము లొనర్చుచు “తస్మాద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ వీవస్మత్యేత్ ” అను శ్రుతిప్రకారము నామరూపాత్మక మగు జగము నందుఁ దన తోడిపాటి జంతువుల కుపకారమగు విధమున నుత్తమ మనుష్యులు ప్రకటించు మనోవాక్కాయకర్మములన్నియును మఱి యట్టి సజ్జనులు తమ బ్రతుకునఁ జేయు ఫనులన్నియును శాస్త్రీయ

మగు చతుర్విధాభీనయాత్మక యజ్ఞస్వరూపమై సకలపురుషార్థ సాధకము తప్పకగును.

“స్వరస్యకంపాగమకః” అను తీరున సామవేదపాఠమున స్వరము గమకము తప్పక విలంబలయతో నుండును. ఋగ్యజుర్వేదము లందు గమక ప్రాధాన్యములేని ద్రుతనుధ్యలయలచే స్వరము లుచ్చరించఁబడును. కేవలము దై వప్రార్థనమందు మాత్రమే ఋగ్యజుర్మంత్రము లుపయోగింపఁబడునపుడు గమకస్వరములు విలంబలయతో నాంగికాహార్య సాత్త్వికాభీనయముల సాహాయ్యమున నుచ్చరింపఁబడి సామగాన మనంబడును. సామగానముయొక్క ముఖ్యప్రయోజనము దై వానుగ్రహసంపాదనమును మఱియును సకలజనరంజనమును గాబట్టి “తస్మాద్విద్వాన్ ప్రేవవదేత్ వీవన్మత్యేత్ దానకామా అస్మైప్రజాభవంతి” అను శ్రుతిచేత సకలజన రంజకముగా మనోవాక్కాయకర్మముల బ్రకటించువాడై విద్వాంసుఁ డనియును మఱి యట్టి విద్వాంసునకు సకలజను లన్నవస్తువుములిచ్చి పరిచర్య నేయుదురనియును దాత్పర్యమగుచున్నది. కాబట్టి యష్టాదశవిద్యారహస్యము సర్వజనసముదై సర్వభూత దయాపరుడై సకలజన రంజకుడై మనుష్యుఁ డిహపరములం దరించుననియే. “స్వతోరంజయతి శ్రోతృచిత్తం నస్వరఉచ్యతే” సకలజన రంజకమగు ప్రవర్తనమే సకల శ్రుతిస్మృతి శాస్త్రసమ్మతమని సకలముని ముఖ్యమతము. “నాద బ్రహ్మ ముపాస్మహే అతోనాదాత్మకం జగత్” అనుటచేత శబ్ద బ్రహ్మముకన్న మఱియొక వేఱుపదార్థమే లేదనియు నిజగమంతయం జతుర్విధాభీనయాత్మక శివస్వరూపమే యనియును భరతాది మహామునుల మతమే మిక్కిలి సయుక్తికమును సప్రమాణమని పెద్దలందఱైకకంఠ్యముగా నుడువుచున్నారు. “వీణావాదన తత్త్వజ్ఞ శ్రుతిజాతి విళారదస్తాశ్చ శౌచ ప్రయాసేన మోక్షమార్గం నియచ్ఛతి” అను

సకలబ్రహ్మచిచ్ఛిరో మణియగు యాజ్ఞవల్క్యుని స్మృతి యద్వోషించు
 చున్నది. అనఁగా యాజ్ఞవల్క్యుమహాముని ముఖ్యాభిప్రాయము సకల
 జనచిత్తరంజః ప్రవర్తనము గల మనుష్యుఁడు మాత్రమే యిహ
 పరములం దరించఁగల్గునని- కాబట్టి లోకరంజకుఁడు కాని స్వార్థపరుఁ
 డాఁడుఁ డెంతమాత్రము న్నాఁడు మఱి యట్టి యొంటిగొట్టురాకాసి
 కేవల స్వార్థపరుఁడై పఠించు వేదముగాని నల్పు యజ్ఞముగాని
 బూడెదనోప్పసిన పన్నీరువలె వృథమును మఱి శ్రుతిస్మృతి విరుద్ధముని
 చాటి చెప్పవలయును. సర్వజనరంజకుఁడైనవాఁడే నిక్కముగు
 శ్రోత్రియుఁడు, విద్యాంసుఁడు, బ్రాహ్మణుఁడు మఱి యాఁడు డనఁ
 దగువాఁడు తన తోడిపాటివారితో విరోధపడువాఁడు మిక్కిలి పనికి
 మానియెద్దియో క్రూరజంతువగును గాని మనుష్యుఁ డెంతమాత్రము
 న్నానేకాఁడు. “షడ్జః ప్రీణాతివై దేవాన్ ఋషీన్ ప్రీణాతి చర్షభః
 పితౄన్ ప్రీణాతి గాంధారో గంధర్వాన్ మనశ్శవః స్వరః దేవాన్
 పితౄన్ ఋషీన్ శ్చైవ స్వరః ప్రీణాతి పంచమః యక్షాన్ శిషాదః ప్రీణాతి
 భూత్రామచర్షైవ తిమ్” అనుటచేత షడ్జాదిసప్త స్వరజ్ఞానము లయ
 జ్ఞానమును మఱి చతుర్విధాభినయ జ్ఞానమును గలిగి సర్వజనసమ్మత
 ముగా బ్రతుకువాఁడే మనుష్యుఁడు. వేయేల, శ్రుతిలయజ్ఞానములు
 లేనివాఁడు మాతాపితృ ద్రోహియును లోకద్రోహి యగునొక
 క్రూరజంతువగును గాని నిక్కముగా మనుష్యుఁడు కానేకాఁడు.
 “శ్రుతిర్మాతా లయః పితా” అనుచందమున శ్రుతిలయజ్ఞానము గల
 పితృభక్తుఁడు నిక్కముగా లోకారాధన తత్పరుఁడే బుద్ధుఁడో యే
 శ్రీరామచంద్రుఁడో మఱి శంకరాచార్యుఁడో మఱి మహాత్ముఁడో
 గాని లోకములోఁ దక్కిన మనుష్యులందఱు నేవల స్వార్థపరులు
 వంచకులు పితృద్రోహులై యుద్ధముగు భగవత్స్పృహకి దిష్టిబొమ్మల
 వలె బుట్టుచుం గిట్టుచున్నారు.

ఋగ్వేదము కేవల వాచికాభినయప్రధానము. యజుర్వేద మాంగికాభినయప్రధానము. సామవేద మాహారాభినయప్రధానము. తతానద్ధఘనసుషిర వాద్యాలంకృతము మఱి యథర్వవేదము, నవ రసాత్మసాత్త్వికాభినయప్రధాన మాటచేతను కేవలము దైవానుగ్రహమును సంపాదించి స్వర్గపవర్గాములను సంపాదించుకొనుటకై మాత్రమే వేదవేదాంగాభినయ విధాన మేర్పడినది. “స్వరావై సార్వవై దికాః” అనుటచేత శాస్త్రీయముగు మనోవాక్కాయ కర్మ స్వరూపములగు చతుర్విధాభినయ విశేషములు కేవలము పరమార్థ సంపాదకములువై దికములు సాధనచతుష్టయసంపన్నులగుముముక్షోపయోగముల గాని సంసారుల కెంతమాత్రముం బనికిరావు - సంసారులకు దేశకాల పాత్రోచితముగా జిత్రరంజకము లగుటకన్న మనోవాక్కాయకర్మాత్మకమును జతుర్విధాభినయాత్మకముగు సర్వజనప్రియవర్తనము వేదశాస్త్రవిరుద్ధమై వైదికధర్మప్రతికూలమైనప్పటికిని సకల వేదశాస్త్రసమ్మతమే యనియు “అనంతా వై వేదాః” అనుటచేత శాస్త్రీయమే యనియు సకలజనగ్రాహ్యమని మునికృతసిద్ధాంతము. పాలజాడలో చుక్కలొండొంటి కెంత డవ్వు మఱి యని యెన్నో లెక్కించుచుంటున్నఁ డనతోడిపాటివారి కష్టములం దీర్చు ప్రయత్నము లోకోపకారకము, ప్రస్తుతజీవనోపయోగమని యెల్లరికి స్వానుభవమేకదా! కాఁబట్టి దేశకాలపాత్రోచితము లగు కర్మములను మాత్రమే బుద్ధిమంతులు లోకోపకారపరాయణులు చేయుచుందురు.

“ఉదాత్తే నిషాదగాంధారా వసుదాత్తే ఋషభధైవతౌ, స్వరితప్రభవాహ్యేతే షడ్జనుషుధ్యను పంచమాః, ఏతే విశేషతః ప్రోక్తాః స్వరావై సార్వవై దికాః, ఇత్యేతచ్ఛరితం సర్వం స్వతాణాం సార్వవై ఓకం” అనుటచేత నుదాత్తానుదాత్తస్వరిత సంజలం బరఁగు

షడ్జాది సప్తస్వరాత్మక స్వరమండలి ఋగ్వజుస్సామవేద పఠనము నందు మాత్రమే విధింపఁబడెను. మఱియు శిక్షావ్యాకరణచ్ఛందో జ్యోతిష నిరుక్తకల్పములను వేదాంగము లాఱుచు కేవలము స్వర్గ సాధకములగు త్రయీవిద్యకే విధింపఁబడెను. “భద్రం కర్ణేభి శృణుయామ” అను శ్రుతియందు “కర్ణైః” అని శావయం దుండఁగా “కర్ణేభిః” అని వేదము చున్నది. కాబట్టి కేవల పారతాకికార్థ మాత్ర ప్రయోజనములగు వేదములతోఁ గాని వేదాంగములతోఁ గాని తాకికభావకుఁగాని దీక్షితులుకాని మనుష్యుల ప్రవర్తనమునకుఁ గాని సంబంధమేమియును లేదు. యజ్ఞదీక్ష వహించిన మనుష్యులు యజ్ఞదీక్షితులతోనే సహవాసము చేయుచు వేదవేదాంగవేత్తలై కేవల మోక్షసాధకులగు వైదికు లనిపించుకొనుచు సంసారులగు తాకికుల నంటక తాకిక నివాసములకు వేరుగు నిరణ్యముల సంచరించె దరు. కాబట్టి వేదవేదాంగవేత్తల మనియును యజ్ఞదీక్షితులమని యును ద్విజులచునియును జెప్పకొనుచు బత్త సములం బల్లెల నినసించి దంభవేషముల సంచరించు మనుష్యులందఱును మోసకాండగు తాకికులే గాని వైదికు లెంతమాత్రము న్నారు, కామ క్రోధ లోభ మోహ మద మత్సరగ్రస్తులయి యైహిక భోగములం దన్ని చెంద కీషణత్రయపాశబద్ధమగు మనుష్యలోకమునకు న్వేదవేదాంగ ధర్మము నకు, వైరాగ్యమునకు స్సంసారమునకువలె సంబంధము లేనేలేదు. కాబట్టి మనుష్యుఁడు తన తోడిపాటివారిని సంతోషపర్చు తీరున మనోవాక్కాయ కర్మములం బ్రవర్తించుట తప్ప వేదశాస్త్రపద్ధతు లేవియునవలంబించినసంసారముచేయఁగూడదు. సన్న్యాసిపెద్దలుతోఁ గాఁపురము చేయు శక్యమగునా? వైరాగ్యమునకు సంసారమువలె నేనవేదాంగధర్మ కిహలోకము కిట్టదు. యజ్ఞదీక్షవహించి యరణ్య ముననున్న సాధనచతుష్టయ సూపదిగల మనుష్యులకు మాత్రమే

“నమోచ్చితవై నాపభాషితలై, యజ్ఞేకర్మణి నానృతం వదేత్”
అనుటచేత సంసారులకు వేదవేదాంగ నియమములతోఁ బనిలేదు.
సంసారము చేయుచున్న మనుష్యుల కవసరమైనది ముఖ్యముగాఁ
దమ తోడివారికి సంతోషకరమగు తీరున మనోవాక్కాయ కర్మ
ములం బ్రవర్తించుటకన్న వేదశాస్త్రసమ్మతమైన విధి మతెద్దియును
లేనేలేదు.

“గాయనస్యతు దశవిధాగుణ వృత్తిస్తద్యథారక్తం పూర్ణ
మలక్యతం ప్రసన్నం వ్యక్తం వికృప్తం శ్లేష్ణం సమం సుకుమారం
మధురమితి గుణాః” పాటపాడెడివానికి పదిగుణములు తప్ప కుండ
వలయును. తన కంతధ్వనిం దత ఘనసుషిరానద్ధవాద్య విశేషముల
ననుసరించి యుండుట రక్తగుణము. ఈరక్తి వైదికగానమునకును
తాకికగానమునకును ముఖ్యముగా నుండకతీరదు. శాస్త్రీయనియమ
ములు నుతేవియు ననుసరించి తాకికగానమున కంత ముఖ్యము కా
నప్పటికీ “శ్రుతిలేని పాట సమ్మతిలేని మాట” రక్తిహీనమై జనరంజ
కము గాని పల్కు వైదికులకుఁ గాని తాకికులకు గాని బొత్తుగాఁ
దగదుతగదు. కాబట్టి “గీతంవాద్యంచ వృత్త్యంచ లయశ్చ చతుష్కం
సంగీతముచ్యతే” అను గాంధర్వవేదానుసారముగా “సమ్యగీతం
సంగీతమ్ సభారంజకం సంగీతమ్” అనుట బట్టి జనుల చిత్తరంజన
మగు తీరున గీతవాద్యస్మృత్యలయాత్మకముగానాటపాటమాటలందత్త
దేశకాలపాత్రోచితముగా తాకికులు చతుర్విధాభినయము లొసర్చు
వలసినది. గోడ నాధారము చేసికొన్నఁగాని యందుపైఁ జిత్రములు
లిఖింపఁబడనేరవు. వీణాది వాద్యముల శ్రుతిలయల నాధారము చేసి
కొన్నఁ గాని జనరంజకముగా నాట పాట మాట లుపయోగింప
నెవ్వరికిం దరముకాదు. మనుష్యు లందఱికిం బ్రస్పరప్రేమానురక్తు
లచే వ్యవహరించుచు హాయిగాఁ దమ బ్రతుకుఁ గొనసాగించుకొంట

కన్న సవస్యకర్తవ్యమి కెద్దియు న్లేదు. ఏర్పర్చుకొన్న వీణాది
వాద్య శ్రుతికంటెఁ దక్కువ గాని యెక్కువాగాఁగాని భిన్నశ్రుతిగాఁ
బల్కుక కేవలము శ్రుతిలోఁ దన కంతస్వరమును లీనము కావించు
కొని స్పష్టముగా నక్షరము లుచ్చరించు గుణము పూర్ణము. మంద్ర
మధ్య తారస్థాయి స్వరము లొండొండు స్థాయి భేదములతోఁ గ్రోత
రుచి శ్రోతల కొదవించుట యంతకృత మగు గుణము సశ్చల చిత్త
ముతోఁ బాడుట ప్రసన్న గుణము. పదపదార్థములు సువ్యక్తముగా
శ్రోతలకు మిక్కిలి స్పష్టముగాఁ దెలియునట్లు పలుకుటయే వ్యక్త
గుణము. దూరశ్రావ్యముగాఁ బల్కుట వికృష్టగుణము. దేశకాల
పాత్రోచితముగా జనరంజకమగు విధమునఁ బ్రకృత మర్యాద ననుస
రించుటయే సమగుణము. దౌడతానము రాసీక క్రింది మీఁది
దంతముల పరస్పర ఘట్టనము కలుగనీక స్ఫుటముగా గొంతు విప్పి
పాడుటయే సుకుమార గుణము. సహజముగా నున్న మృదుమధు
రాక్షరముల స్థితిసముగాఁ బల్కుట మధుర గుణము. ఈ దశవిధ
గుణములతోఁ గంతధ్వని నుపయోగించుట వైదికలకును మఱియు
తాకికులకు నుభయులకును దప్పని విధియే కారణ మేమన గుణహీన
మగు నభినయము లోకరంజనము కాదు, నుఱి లోకరంజనము కాని
పలుకు పల్కుట మిక్కిలి వ్యర్థమగుటయే గాక లోక విద్వేషకర
మగును. దేవతలను రజింపఁజేయుటకు యథాశాస్త్రముగా వైదిక
గానమును తనతోడిపాటి జనులు రంజిల్లు విధమున యథేష్టముగా
శ్రుతిలయలు మాత్రము తప్పకరక్తి ప్రధానముగా తాకికగానమును
ప్రకటింపవలయును. సంసారుల కందఱికి న్దమలోఁ దాము పరస్పర
ప్రేమానురాగములు సంపాదించుకొనఁ గలిగిన తెన్నున దేశకాల
పాత్రానుసారముగా నిద్రాహారవిహార సౌఖ్యము పొందుటకన్న
లోక విద్వేషములైన ప్రస్తుత వేదశాస్త్రపద్ధతులవలంబించఁగూడదు.

హృదయరంజనకారణ పదార్థము రస మనఃబడును, “రసోవై సః” అను శ్రుతి ప్రకారము “ఆత్మా సరత్యస్తి” అను రీతిని దేవుడే రస స్వరూపుడై “అంతః పూర్ణం బహిః పూర్ణం మధ్యే పూర్ణమ్” అను తీరున “ఆనందా ద్యేవమాని భూతానిజాయంతే తేన జాతానిజీవంతి ఆనందమేవాభి విశంతి” అను చొప్పున ఆనందరస స్వరూపుడగువాను దేవపరమాత్ముని కన్న నిత్య సత్య పదార్థము వేతేదియు నేనే లేదు.

విశ్వరూపుడగు భగవంతుని శరీరమందు బ్రాహ్మణులు ముఖము, క్షుత్రియులు బాహువులు, వైశ్యులూరువులు, శూద్రులు పాదములు, మ్లేచ్ఛులుపాయువు, ఇట్లు పంచజనమయమగు విశ్వరూప ముతో రసస్వరూపుడై పరమాత్ముడు నిజలీలచే సత్త్వరజస్తమోగుణములం దాల్చి తనకుఁదా విశ్వాకారుడై “లేలాయతీవ ధ్యాయతీవ” అను సట్లు సృష్టిస్థితిలయముల న్నీడించుచున్నాఁడు ఈ సృష్టి స్థితిలయములు సంకల్ప మూలములయి యాకాశమునం దేర్పర్చుకొన్న హద్దుకొలతవలె సంకల్ప జన్యములు గాని వాస్తవములు కావు కావు. “మాయామాత్ర మిదం విశ్వమద్వైతం పరమార్థతః యచ్ఛక్తిం చి జగత్సర్వం దృశ్యతే శ్రూయతేఽపివా అంతర్బహిశ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః” అను తీరున నాత్మకంటె నితరమైన పదార్థములన్నియును స్వప్న జగమువలె మృషలే గాని సత్యములు కానేకావు. ఆత్మయందు రజ్జువునందు సర్పమువలె నీ విశ్వమంతయు సద్యస్తమై మఱి యారోపితమునై యెండమావులందు నీటివలె విభ్రాంతిజన్యమై యున్నది గాని సత్యము కాదు. సత్యము కాని పదార్థమును సత్యముగా జీవాత్మునకుఁ దోచించునది నిత్యసత్య మగు పరమాత్ముని సహజలీలామయ త్రిగుణాత్మక ప్రకృతి. తేజస్వి ర్ములవలె సన్యోన్య మంటకుండ్లియును నిత్య సమృద్ధములై తేజము

వంటి యాత్మయును చీకటి నీడవంటి యాత్ముని త్రిగుణమయ సహజ
 లీలయును సల్లకలువయందలి కలువయును నల్పురంగువలె మంటి
 కుండయందలి మన్నును ఘటాకారమవలె సర్పకుండలమందు
 పాము చుట్టయను వస్తు ఒక్కటియయ్యును భిన్నరూపములం దోచు
 విధమున భగవంతునకును భగవంతుని త్రిగుణాత్మక సహజలీలా మయ
 మగు జగమునకు నేభద మెద్దియును లేకున్నను మఱియు భగవంతు
 నకును భగవల్లీలామయ విశ్వమునకుం దేజస్తిమిరముల మాడ్కినత్య
 సంబంధ ముండుటయు లేకుంటయును రెండును నిత్యములే. అనఁగా
 నసంగుఁ డగు నాత్ముఁడు నిత్యుఁడే మఱి యాత్మునకు సహజలీల
 యగు త్రిగుణాత్మక ప్రకృతియు నిత్యమే “ఇచ్ఛామాత్రం ప్రభోః
 సృష్టిః” యనుటచేత సత్త్వరజ స్తమోగుణములచేఁదనకుఁ దా వేఱుగా
 భావించుకొని స్వప్నజాగర సుషుప్త్యవస్థలం బద్ధుఁ డగుచు ట దురీ
 యుఁడై స్వప్నజాగర సుషుప్త్యవస్థలసంటియు సంటక విశుక్తుఁ డగు
 చుంటయు నాత్మునకు సహజలీల యను వేదవ్యాస మతము సప్ర
 మాణము న్నిక్కిలి శ్రేష్ఠమగు మతమ నకల వేదాంత సమన్వయ
 ఫలిత సిద్ధాంతము. ప్రతిక్షణకాలమునందుం బ్రతిలగ్నమందున్నవ
 గ్రహము లున్నప్పటికిఁ బ్రతివస్తువునందుం బంచభూతము లున్నప్ప
 టికిఁ బ్రతిపదార్థము న్నవరసమయమైనప్పటికిం బ్రతిశబ్దాది సంజ్ఞా
 యం దెద్దియో యర్థమున్నప్పటికిం బ్రతివస్తువునం దాత్మయున్నప్ప
 టికిఁ బరమాత్ముని సంకల్పముచేతఁ బంచభూతాత్మలుం బంచభూతా
 త్మల సంకల్పప్రవృత్తి చేత జీవాత్మలుం ద్రిగుణబద్ధు లగుచు గ్రహ
 గతుల ననుసరించి మర్త్యలోక క్రియలును దైవసంకల్పము ననుసరించి
 గ్రహములుం బ్రవర్తిల్లుచున్నవి. బంధముక్తులు రెండును పరమా
 త్ముని సహజలీలాకృతములే, జీవాత్మునకు ద్వైతదృష్టి స్వరూ
 పములగు స్వప్నజాగరములు రెండును బంధావస్థలు, సుషుప్తిముక్తా

వస్థ, “నచ బంధో నవాముక్తి రిత్యేషా పరమార్థతా” అను నాత్మజ్ఞాన బంధమోక్షములు రెండును పేక్షించిన తురీయావస్థ మఱి స్వప్నజాగర సుషుప్తులం బరగు గుణమయలీలయును తురీయావస్థ సలరు నిర్గుణలీలయు నాత్మునకు నహజలీలలే. రేవగళ్యవలె జీవాత్మకు బంధమోక్షములు జననమరణములు నిద్రాజాగరములు సుఖదుఃఖములు నొకదానివెంట నొకటి సర్వకాలము న్నలుగక తీరదు. నేవకుఁడు జీవుఁడు నేవ్యుఁ డీశ్వరుఁడు. జీవాత్మ బంధమోక్షములను కష్టసుఖములను దుడమొదళ్ళులేని యెల్లకాల మొకదాని వెంబడి నొకటి యనుభవించక తీరదు. పరమాత్ముఁడు తురీయుఁడై నిర్గుణుఁడై స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్తుల సాక్షియై పద్మపత్రాంబువువలె సంసార మంటి యుటక యాశ్రితవాత్సల్యము స్వసంకల్పజనితలోకదుఃఖ నివారణ శక్తియుం గల్గి సంసార ఖిన్నులై విరాగులై యిహభోగములు తుళ్ళములని యెంచి స్వార్థపరతమాని సర్వలోకోపకారపరాయణులై న పరమభాగవతుల న్దశలోఁ జేర్చుకొని కై వల్యానంద మొదవించును.

“పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యామృతం దివి” అనుట చేత మూడుపాదముల తనశక్తిని నిర్గుణనిత్యామృతపదవి సలరుచుఁ దనలోని యొకయంశము నీ సకల ప్రపంచము గావించి యందుఁ ద్రిగుణములం దాల్చి తనకుఁ గా సృష్టిస్థితిలయము లొనర్చుకొనుచు జీవాత్ముఁడై సంచరించుచుఁ గ్రమక్రమముగాఁదన నిత్యామృత త్రిపాదశక్తిరూపము స్సేవించి యవల తురీయుఁడై కల్పాంతమున శేషించుచున్నాఁడు. విశ్వతైజసప్రాజ్ఞాత్మరూపములం ద్రిగుణమయుఁడై నేవకుఁడై బంధమోక్షములం గల్పాంతముదనుక నాటాడు కొనుచు నిర్గుణతురీయాత్మస్వరూపుఁడై నిత్యత్రిపాదామృత తత్త్వమనుశేషశయ్యన్యోగనిద్ర నైవల్యానందమున నోలలాడుచుండును. అవఁగా నాత్మలో మూడుపాళ్ళునిత్యనిర్గుణామృతపరమాత్మతత్త్వము

మఱొకపాలు లీలాగుణమయజీవాత్మతత్త్వము. సర్వశక్తి పరమాత్మ-
యల్పశక్తిజీవాత్మ-దేవుఁడు తనకుఁదా జీవాత్మయై లీలచేఁ ద్రిగుణ
మయఁడై సంచరించుచు సేవకుఁడై సిద్ధుణామృతపరమాత్మస్వరూప
మున సేవ్యుఁడై “అహమన్న మహమన్న మహమన్న మహమ
న్నాదోఁన్నాదోఁన్నాదః” అనుశ్రుతి చొప్పున నిజలీలచేత సగు
ణుఁడై సంచరించుచు సిద్ధుణుఁడై ముక్తుఁడగుచున్నాఁడు. పరమా
త్మునియంశము జీవాత్మ. జలకణము జలరాసియందు లీనమగునట్లు
జీవాత్మపరమాత్మలో లయమగుచున్నాడు. సర్వమును పరమాత్మయే
యని భావించుచు స్వార్థపరతలే కహంకార మమకారములుడిగి
సర్వజననముఁడై సర్వభూతదయాపరుఁడైన జీవాత్మ పరమభాగ
వతుఁడై లోకోపకారపరాయణుఁడై పరమాత్ముని యనుగ్రహము
నకుఁ బాత్రుఁడై పరమాత్మలోఁగలిసి నిత్యసంతుష్టామృత కైవల్యా
నందపదవి నోలలాడుచుండును.

“యచ్ఛిద్ధితే విశోయథా ప్రదేవవరుణ వ్రతమ్ | మి నీ మ సి
ద్యవీద్యవి | సానీసనీ సతీసనీ సరీససస సాససా నిసాని సాని నీస రీససా |”
ఈపై నుదహరించిన స్వర్గప్రకారము గమకయుక్తముగా నుదాత్తా
నుదాత్ర స్వరితాక్షరముతో నాఋగజ్యోత్రమును మిశ్రజాత్యటయను
దేశీతాళమువేసికొని వీణతోఁగలిపి పాడుచు “ఓవరుణదేవుఁడా లోక
మం దెట్లు ప్రజలొకప్పుడుపొరపాటుపడుచుందురో యట్లుమేముగూడ
నిన్ను గూర్చి చేయు వ్రతమునందు ప్రమాదముచేసెదమేని యాదోష
మును నివారించి ప్రతిదిన మావ్రతకర్మము న్దుప” ముట్టించుచుని ఈ
ప్రార్థనమును శాంతికరుణరస ముప్పతిలునట్లు వాచికాంగికాహార్య
సాత్త్వికాభినయము లొనర్చుట విధ్వన్నత్యము. “తస్మాద్విద్వాన్వీప
సృత్యేత్” లోకోపకార వ్రతమును గొనసాగించి నడునడుమవచ్చు
ప్రమాదములం దప్పించి సకల జనరంజకముగాఁ దను నడిపించమని

పరమభాగవతుడైన విద్వాంసుఁ డిట్లు గీతవాద్య నృత్యములచే శ్రీహరిం భజించి యొరులం దరింపఁజేసి తాఁదరించును.

సత్త్వగుణ మిశ్వరుఁడు తమోగుణము ప్రకృతి. రజోగుణము జీవుఁడు, పరమాత్మ తత్త్వమందు స్వతంత్ర తత్త్వము మూడుపాఁ శృమృత తత్త్వము. తక్కినపాలు, పంచభూతములున్ జీవుఁడును, నిత్యుఁ డీశ్వరుఁడు నేవ్వుఁడు సర్వస్వతంత్రుఁడు సర్వశక్తియు సర్వాంతర్యామి యున్నత్య సంకల్పుఁడు నశరీరుఁడు - ఈశ్వర సంకల్పమున సృష్టిస్థితి లయములంబరఁగుజడములు పంచభూతములు పృథివ్యాపస్తేజోవాయా కాశములు - పంచభౌతికస్థూలసూక్ష్మ కారణోపాధుల సనాది యనంత వత్తగు స్వకర్మఫల మనుభవించుచు నస్వతంత్రుడై రజస్తమోగుణ ములచే “సుఖస్యానంతరం దుఃఖం దుఃఖస్యానంతరం సుఖమ్” అను విధమున సుఖదుఃఖాత్మక సంసార తాపత్రయమున నీశ్వరానుగ్రహము కల్గువఱకును గ్రాఁగు నీశ్వర పతివింబ రూపుడైన నేవ తుఁడు జీవుఁడు. ఈశ్వర ప్రకృతి జీవతత్త్వముల న్నిడించుచుంట పర మాత్మకు సహజలీల. ఇదే సర్వవేదశాస్త్ర సమన్వయము నిశ్చ యింపఁబడిన పరమసిద్ధాంతము. భూతదయతోఁ దనతోడిపాటి జను లతోఁ బొందుపొసఁగిస్వార్థత్యాగియై దుష్టుల నుపేక్షించి సాధు సం రక్షణముచేయుచుండనకు సంసారతాపత్రయమును దప్పించి రక్షించు మని సర్వశరణ్యుఁడగు నీశ్వరుని సంతతము వేడుకొను పరమభాగవతు నీశ్వరుఁడు తనలో లయముచేసికొనును.

శబ్దము పరాపశ్యంతి మధ్యమావైఖరులని నాల్గువిధముల శరీరమునన్వ్యాపించియున్న దాదు పరాపశ్యంతి మధ్యమశబ్దము లతీం ద్రియములై కేవల యోగిజన్మ కవేద్యములయినవి. వైఖరియే ధ్వన్యాత్మకమును వర్ణాత్మక మని రెండువిధములు. కేవల ధ్వన్యాత్మకశబ్దము శుత్రులయల ననంతవిధములయి నవరసము లుప్పతిలంజేయుచు నానా

విధ జంతువులచే నాలింపబడుచున్నది. కంతనాశము లిరువదిరెండుగా నిశ్చయింపబడుటచేత నిరువదిరెండు శ్రుతులుగా వైఖరి పరిణమించుచున్నది. “చతుశ్చతుశ్చతుశ్చైవ వడ్జమధ్యమపంచమాః! ద్వేద్వే నిషాద గాంధారౌతిస్త్రిభువభధైవతౌ” అను మునివచనముంబట్టి యాయురువదిరెండుశ్రుతులు సప్తస్వరాత్మకమైస్వరమండలి యగుచున్నది. కేవల ధ్వనివిశేష శ్రవణమాత్రముచేతనే హేయాదేయ వస్తుతత్త్వము న్గ్రహింపఁగల జీవులు ప్రాజ్ఞులు. వర్ణాత్మక శబ్దరూప మగు సంస్కృతాపభ్రంశాది భాషల వినుటచేతఁ గర్తవ్యాకర్తవ్యములు గ్రహింపఁదగిన జీవు లల్పజ్ఞానులు. భగవంతుని మనస్సులో ధ్యానింపఁగల యోగులవంటివారు కేవల స్వరమండలీ విశేషశ్రవణ మాత్రముచేతనే హేయాదేయ వస్తుతత్త్వాన మలరు పండితమానవులు. మఱియుం బ్రతిమార్చనమూలముగా దేవునిం భజించు పామర మనుష్యులు కేవల వర్ణాత్మక ధ్వనిరూపములగు సంస్కృతాపభ్రంశాది భాషలమూలమునఁ గర్తవ్యాకర్తవ్యములం దెలిసికొనువారు “వాతాయ కపిలావిద్యుత్” అను శాస్త్రమెఱిగినవారు మెఱపు రంగునుజూచినమాత్రముననే కాఁగలసంగతిన్నిశ్చయించిచెప్పఁగలరు. తగిలినగుండు తప్పినగుండు న్దుపాకుమోత విన్నమాత్రముచేతనే పండితుఁడు గ్రహించును, కనుక గీతవాద్య నృత్యలయ విశేషముల రసము న్గనిపెట్టఁగల సంగీతవేత్త మనుష్యులంబండితుఁడు, మఱి శ్రుతి లయజ్ఞానములేని సంగీతకుఠారము మనుష్యులలోఁ బరమపామరుఁడని సిద్ధాంతీకరింపక తీరదు. శ్రుతి లయాత్మకమగు కేవలధ్వని స్ఫుటమ గారసమును వెల్లడించి హేయాదేయనస్తుజ్ఞానము కలిగించఁగలిగినతీరున నానార్థములయి సంశయకారణములయి ప్రత్యేకజనప్రగాప్యామాత్రము లయిన సంస్కృతాపభ్రంశాది భాషలు నేవతావిగ్రహముల వలెఁ బామరజనులకై మాత్రమే యేర్పడిన సంజ్ఞలుగాని శ్రుతి

లయలవలెఁ బండితుల కేర్పడిన యేకాంత భక్తిమార్గములు కావు.

అనంత మృపమేయమగు నాకాశమందలి పాంచభౌతికవిశ్వ మంతయును మిక్కిలి సూక్ష్మమగు సూదిమొనవంటి మచ్చవంటిది. ఈశ్వరప్రకృతి జీవాత్మక పాంచభౌతిక విశ్వము సృష్టిస్థితి నాశము లగుచున్నచోటు “పరమేవ్యోమన్” అను తందమున నిత్యనిర్గుణ సచ్చిదానందామృత పరమాత్మనియు దతని యచింత్య లీలామహి మముచే స్వప్న జగమువలెఁ బుట్టుచుఁ గిట్టుచున్నట్లు వివేకజీవులకు బొడగట్టుచు వారల నోమోహింపఁజేయుచుండును. అనాద్యవిద్యా వశ మున సుఖదుఃఖాత్మక సంసారబంధ మచుభవించుచు జీవులు పర మాత్మని నిష్కారణ ప్రేమచేత సంసారబంధముక్తు లగుచుందురు. ఇచ్చాశక్తి క్రియాశక్తి జ్ఞానశక్తి యను మూఁడు శక్తులచే సహజ ముగాఁ గ్రీడించుచు “ఎవ్ క్రీడాయమ్” అనుటచేత దేవుఁడను సజ్జ నొప్పారు పరమాత్ముఁడు తనంతఁ దాబంధ మోక్షములం బిల్లకాయ వలె నాటలాడుకొనుచున్నాఁడు. కాబట్టి పాలనముదమున వటపత్ర శాయియగు ముకుందుఁడని భగవంతుఁడు పురాణములం బ్రతిపాదింపఁ బడెను. “తనుచ్చిత్తిః పరమపురుషార్థః” అను సాంఖ్యసూత్రాను సారముగా నిర్గుణతత్త్వమే యాత్మకు యధార్థ స్వరూపము. మఱియు సహంకార మనుకారము లుడుగుటయే జీవుఁడు నిర్వాణపదవియను పరమపురుషార్థమును సాధించుకొంట. సహజముగా నిచ్చాక్రియా జ్ఞానశక్తులం బరఁగు దేహస్మృతి స్వప్న జాగ్రత్సుషుప్తితురీయములను శాలుగవస్థల స్థాటిమాటికిం బొందుచున్న పరమాత్మని యచింత్య లీలయై బంధమోక్షము లెడతెగ కనుభవించుచున్నది. పరమాత్మ తత్త్వమిట్టిదని ధ్యానైకవేద్యముగాని జిజ్ఞాసితవ్య మెంతమాత్రము న్నాదు. “యోగశ్చిత్తవృత్తి నిరోధః” అనువిధమున నిర్వాణ దీపశిఖ వలె నిశ్చలమగు మనఃస్థితిధ్యాన మనఁబడును. ఇతి యట్టి ధ్యాన

సమాధివంతులు సంసారబంధవిముక్తులు జితేంద్రియు లతీంద్రియ
ద్రవ్యలగు వ్యాసాదిమహర్షులు మాత్రమే కలరని యాప్తవాక్యప్రమా
ణముచేత మాత్రమే యాస్తికులు నమ్ముచున్నారు.

కృధివ్యప్తేజో వాయువులు లేక వెలితిగనున్న యాకాశ
ప్రదేశమును పూర్తిగావించుటకై యా నాల్గు భూతములు సహజ
ముగాఁ బ్రవర్తించుచుండును. సూర్యునిచేతఁ బృథివ్యప్తేజోవాయు
కుడమాణువు లాకర్షింపఁబడఁగా వెలితిపడి మిగిలిన యాకాశ ప్రదే
శము పల్లమునీటి నాకర్షించుకొనునట్లు నాల్గుభూతముల సత్యంత
వేగమున నాకర్షించుకొనుటచేత నా నాల్గుభూతములుం దొల్ల
మేఘాకారములయి క్రమక్రమముగాఁ బృథివ్యప్తేజో వాయు
రూపంబుల నిర్విజృంభించి యదివఱ కొక్కటన్ ఘనీభవించిన తమ
తత్త్వము మెండుకొనియున్న భూగోళముచే నాకర్షింపఁబడుచు మఱల
మఱల నాకాశప్రదేశముల న్గలయు చెడయుచుండును. పృథివ్యప్తేజో
వాయువులు దసలో నొక్కొక్క సూక్ష్మప్రదేశమునం బ్రతిక్షణము
నిండుకొని వెలితి యగుచుండుట యాకాశతత్త్వమునకు దైవనిర్మిత
సహజపద్ధతి. “ఆత్మన ఆకాశః సంభూతః” అనుటచేతం బ్రజ్ఞాన
స్వరూపమగు వాసుదేవపరమాత్ముని లీలచేతం పృథివ్యప్తేజోవాయు
వులవలె నాకాశముగూడ నుపచయాపచయాంతరాళావస్థలం
బ్రాపించుచున్నది. తాఁజేయుపని తప్పొప్పులం దాఁ గనిపెట్టుచు
“సాక్షిచేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ” అనునట్లు సాక్షియై నిర్గుణుడై
తూరీయావస్థతోఁ బరమాత్ముఁడు నిత్యానందపదవి నుండియు నటుని
వలె సవరసావిష్టుఁడగుచుఁ దనకుఁ దా వేతై క్రీడించుచున్నాఁడను
నద్వైతసిద్ధాంత మొక్కటియే వాస్తవము న్మఱి యుక్తిసాధ్యమునై
సంసారదుఃఖ విమోచనోపాయమును ప్రబుద్ధశాంకరమతముమాత్రమే
ఫండితాదరణీయ మాదరణీయము. “సంసారోయమతీవ విచిత్రః”

అను శంకరాచార్యోక్తి సనుసరించి యీ సంసారము నిందజాలము వలె నెండమావుల నీటిచందమున భ్రాంతిజన్యము మిథ్య యని నిశ్చయించి యరూఢజ్ఞానులయిన పరమభాగవతులు స్వార్థపరతమాని సర్వజనసములయి సర్వభూతదయాపరులై సర్వలోకోపకారపరాయణులై సంతతవాసుదేవధ్యానపరవశులై తాము సంసారము న్దరించి తమసహవాసముచే నొరులం దరింపఁజేయుచున్నారు. కనుక సట్టి పరమభాగవతులే ప్రత్యక్ష భూదేవతఃనిసమ్మి “తస్మాద్విద్వాన్ వీవ సృత్యేత్” అను సట్లహంకార మమకారము లెడసి భగవద్భక్తి పరవశులై సకల లోకోపకారమునకై మాత్రమే తమ జీవితకాల మంతయును వినియోగపర్చు సర్వపరమభాగవతు లన్నేవించి సంసారముం దరించవలయును.

“అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్-ఆత్మై వేదగ్ం సర్వమ్” అని నేను నాది యను స్మృతి బంధములేక కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే బ్రతుకుచున్న దేహధారికన్నఁ బ్రత్యక్ష దైవ మింకెవ్వడు న్లేడు “ఉర్ధ్వమూల మథ శ్శాఖ మశ్వత్థం ప్రాహు ర్మవ్యయమ్” అనుట అతీంద్రియామృత త్రిపాత్రత్వము - వేద వృక్షము - ఇంద్రియ దృష్టమై సర్వరమగు విశ్వమంతయు నా వేద వృక్షము యొక్క శాఖ-మొత్తముపై దృగ్దృశ్య తత్వములు రెండు నొక్క యాత్మపదార్థమే దృగ్వికారము దృశ్యప్రపంచమంతయును “శాచారంభణం వికారో నామధేయం మృత్తికై వేతి సత్యమ్” “ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మ” అను శ్రుతుల సనుసరించి యొక్క వాసుదేవ పరమాత్మ తత్త్వమే బంధమోక్షస్వరూపముల న్గ్రీడించుచున్న డిది మొత్తముపైఁ దేలిన సకల వేదాంతసార మిట్లెఱింగిన మనుష్యుఁడే పరమభాగవతుఁడై సర్వలోకోపకారక ప్రవర్తనమునఁ దరించి తన్నాశ్రయించిన సంసారుల న్దరింపఁ జేయును.

సున్నము-పసుపు-సున్నము-పసుపు కల పడగిన ప్రదేశము-
 కలుపు కర్త-అట్లు కలుపఁగా సాధనము - సున్నము పసుపు గలు
 పఁగా వచ్చిన యెఱ్ఱవన్నెగల పారాణ - ఆపారాణ న్నిపెట్టు దగిన
 సాధన దృష్టి-ఆదృష్టిగల దృక్కు - ఇన్నిటి కాధారము ప్రకృతి
 పురుషుడు-ఆయుధయుల గలుపు నాకాశప్రదేశము - కలుపు
 దైవము-కలుపు సాధనకాలము - ప్రకృతిపురుష సమావేశమునఁ
 బుట్టిన జగము - ఆ జగము న్నిపెట్టు జీవాత్మ కనిపెట్టు సాధనముగు
 నేత్రము. అందఱికి మూలకారణము బ్రహ్మము. సూర్యుఁడు,
 చంద్రుఁడు, కుజుఁడు, బుధుఁడు, గురుఁడు, శుక్రుఁడు, శని, రాహువు
 కేతువు- ఈ తొమ్మిదిగ్రహములు తొమ్మిది భిన్న పదార్థములు. ఇట్లు
 పృథివ్య ప్రేజోవాయాకాశ చిత్కాలాత్మ మనస్సులను కేవలదవ్య
 ములు నవగ్రహములు- ఇందు స్వభావము, బ్రహ్మము, కేతు
 గ్రహము, మనస్సు నీ నాల్గునూత్రము పర్యాయపదము లొక్క
 యర్థమునే తెల్పుచు నిత్యములయి యపరిమితము లయియున్నవి.
 తక్కిన యెనిమిది పదార్థములనువలె యనిత్యములయి నానావిధముల
 నుద్భవ స్థితినాశము లందుచున్నవి. స్వభావ బ్రహ్మకేతు గ్రహాపర
 నామములం బరఁగు మనస్సే సవిషయ ప్రవృత్తిచేతంబై బేర్కొనఁ
 బడిన యెనిమిది పదార్థములం భావించి సంసారబద్ధ మగుచున్నది.
 మఱి యీ మనస్సు నిర్విషయవృత్తిచే గేవలమై శాంతించి తనకు
 వేఱు గనుక సంసారబంధ విముక్తమగుచున్నది.

ఇంతకు నాప్తవాక్య ప్రమాణము నిర్వశ్యసించి సంతుష్టుఁ
 డయిన మనుష్యునకుఁ దప్ప దత్త్య జిజ్ఞాసపరునకు సంసార దుఃఖ
 విముక్తి లేనేలేదు. భక్తిచేత తప్ప జిజ్ఞాసచేత సంతుష్టిరూపక
 కైవల్యానందము కలుగదు. కావున గౌతమ వ్యాసాద్యాప్తవాక్యము
 న్నమ్ముకొని లోకోపకార ధర్మాచరణ ప్రతనిష్ఠ న్నొని తన్ను

దరింపఁజేయుమని లోకబాంధవుఁడయి ప్రత్యక్షదేవుఁడైన సూర్యుని
గాయత్రీమంత్రజపముచే నారాధించుచుంట తప్ప మనుష్యుఁడాచ
రింపఁగనిన యిహపరసాధన మింకెద్దియున్నేదు. వెట్టికి వేవిధాలన్నట్లు
శాస్త్రచర్చ కంతములే దెన్ని మఱుటలో యన్ని తుఱుటలన్న టైన్ని
శకలో యన్ని సమాధానములు, వాచికాంగికాహార్యసాత్వికాభి
సయముల స్తోత్రులనంజింపఁజేసి లోకానుగ్రహమున మనుష్యుఁడు దా
హాయిగా బ్రతుకు కోర్కెను గొనసాగించుమని భక్తిపరాధీనుఁడైన
భగవంతుని వేడు చిహపరములం దరించనలెను.

ఏదో వివరింపఁజాలని తెలిసీతెలియనికారణమది యవిద్యకానీ
స్వభావము గానీ ప్రకృతి గానీ భ్రాంతి గానీ దైవసంకల్పము గానీ,
యనిర్వచనీయమాయ గానీ యేకారణ మెఱుంగునను శరీరస్మృతి
యున్నవఱకుం బ్రాపించు కష్టసుఖముల సనుభవించుచుం దన కోరిన
పదవి నందుటకై చెల్లీ చెల్లని పురుషప్రయత్నముచేత సాధ్యముకాని
సంపదకై దైవమును ప్రార్థించుచు నభీష్టసుఖము నందుటకై ప్రతి
జనుఁ డూపిరి యున్నంతవఱ కుపాయము వెదకుచుంట ప్రతిపురుష
న్యాయముగదా! తన కోరిక చెల్లినప్పుడు తన సామర్థ్యము న్బాహు
ముగాఁ జాటుకొనుచుం దన యిష్టము నెఱవేఱనపు డితరులమీఁదను
మఱి దైవముమీఁదను నింద మోపుచు నెవనిముక్కు వానికిఁ దిన్న న
యన్నట్లు తనమట్టుకుఁ దా మిక్కిలి న్యాయముగా నున్నట్లు తన్ని
జెండుకున్న నెవ్వఁడును బ్రతుకలేడుకదా! తన పొరపాటుచేతఁ
దన ప్రయత్నము సాఁగలేదనియుం దనపైఁ గిట్టనివారు తన కార్య
ముల కడ్డు తగులుచున్నారనియుం దన లోపము ర్థవంతయైన న్నేదనియుం
దన యూహయే సరియైనదనియుం దనకుఁ దప్పఁ దక్కినవారికిఁ దన
కష్టములు మంచిచెడ్డలు మఱెవ్వరుం గనిపెట్టఁజాలరనియు “నమ్మి
భనువారి నొల్లరు తమ్ములనివారివెంట దగులుదు రధికత్వమ్మోటిఁగి

యెఱిగి తొడరుదు రిమ్మెఱుగక మూర్ఖజనములు “అన్నట్లు రజ
స్తమోగుణ దూషితమయి దుర్విషయకమైన మనస్సు శనిగహాధీన
మయి యరిషడ్వర్గములకు లోపగుచు సరకవేదన మనుభవించు
చుండును. మఱి లోకుల సుఖము తన సుఖముగాను లోకుల కష్టము
తన కష్టముగాను భావించుచుఁ దన్నుఁ దా మఱచి షరోపకారమునఁ
దస్మయమైన మనస్సు సత్త్వగుణ భూషితమై నిత్య సంతృప్తి కైవల్యా
సందమున నోలలాడుచుండును.

అ రి ష డ్వ ర్గ క థ న ము

సత్త్వరజస్తమోగుణ విశేషాత్మకమయిన శరీరస్మృతి రూపక
మగు మనస్సుకన్న యథార్థవస్తు వింకెద్దియు న్లేనేలేదు కనుకనే
“మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః” అని మునులు
సిద్ధాంతీకరించిరి. “మనో బ్రహ్మేతి వ్యజనాత్” అను శ్రుతి ప్రకా
రము మనస్సుకంటె నిత్యసత్య వస్తు వింకొకటి లేదు. వాసు
దేవ సంకర్షణానిరుద్ధ ప్రద్యుమ్న పూహాత్మకమై యా మనస్సే
సత్త్వగుణ ప్రశస్తమై- యహంకార మమకార శూన్యమై సచ్చిదా
నంద స్వరూపమై- “సాక్షి చేతాః కేవలో నిర్గుణశ్చ” అనునట్లు
వాసుదేవ పరబ్రహ్మాత్మకమై యాత్మారామమై త్రిపాదస్యామృతం
దివి” అను విధమున నిత్య శుద్ధ బుద్ధ ముక్త తురీయ స్వరూపమై
యుండియును రజోస్తమోగుణములచేతఁ దనకుఁదా వేతై సుఖదుఃఖా
త్మక బంధమోక్ష సంసారస్వరూపక విశ్వతైజస ప్రాజ్ఞ భేదంబుల
న్నిజలీలచే ననిత్య సృష్టి స్థితి నాశాత్మక విశ్వవికారము లనుభవించు
చున్నట్లు తనలోఁ దా నాటాడుకొను సంకర్షణానిరుద్ధ ప్రద్యుమ్న
పూహములం బ్రపర్తిల్లుచు యథేచ్ఛనిత్యవాసుదేవ పరబ్రహ్మమై
మిగులుచున్నది. కాబట్టి తాఁబట్టినట్లు పెరుగుచున్నట్లు నశింపఁ

బోవుచున్నట్లు తనకు వేటుగా నానావిధవిశ్వమున్నట్లు తనకుఁ దాప
 త్రయమున్నట్లు త్రిగుణముల స్థిలకై తాల్చి యావాసుదేవుఁడే
 తనకుఁ దానాటాడుకొనుచు దృగ్దృశ్యములు జ్ఞాతృజ్ఞేయములుకారణ
 కార్యములు భోక్తృభోజ్యములు రెండును దానె యా వాసుదేవుఁ
 డగుచున్నాఁడు. కనుకనే “వాసుదేవః సర్వమితి సమహిత్యా సు
 దుర్లభ” అనుటచేత సహంకార మమకారము లుడిగి జగన్మయుఁ
 డైన పరమభాగవతుఁడు మిక్కిలి యరుదని భగవద్వాక్య ప్రవృత్తి
 కల్గెను. “యాదృశీ భావనా యత్రసిద్ధి ర్భవతి తాదృశీ” అను
 నార్యోక్తి ననుసరించి యీ జగమంతయు న్భావనారూపముగాని
 మద్యవికారమువలె వాస్తవము కానేకాదు. నిర్విషయిక మయిన
 తురీయావస్థ యొక్కటి మాత్రమే నిత్య సత్య శుద్ధ బుద్ధ ముక్త
 వాసుదేవపరబ్రహ్మము. కాబట్టి లోకములో మనుష్యునకుఁ జేయ
 వలసిన పనిగాని మానవలసిన పనిగాని హేయముగాని యాదేయము
 గాని కర్తవ్యముగాని యకర్తవ్యముగాని మతే కర్మముగాని యే
 గుణముగాని భావనయందుఁ దప్ప వాస్తవముగా లేనేలేదు “సాక్షి
 చేతాః కేవలౌ నిర్గణశ్చ-సచబంధో నవా ముక్తి రిత్యేషా పర
 మార్థతా” అను శ్రుతి మత మొక్కటియే సయుక్తికము సత్రమా
 ణము సమంజసము న్వాస్తవమైన దని యాధిగాఁ దెలసికొని నిత్య
 కై వల్యానందమున దనివి నోలలాడఁ దగినవాఁడు కేవల లోకోపకా
 రము నల్పుచు సహంకార మమకారములం దొఱఁగు పరమభాగ
 వతుఁడు మా తమే యని పరమాప్త మును లుపదేశించిరి కావున
 సంసారులందఱుం భాగవతులై సంసారముం దరించుటయే యవశ్య
 కర్తవ్య ధర్మకార్యము ధర్మకార్యము. నిత్య శుద్ధబుద్ధముక్త తురీయ
 స్వరూపుఁడైన యాత్మకు సత్త్వ రజస్తమోగుణాత్మక స్వప్నజాగ్రత్
 సుషుప్త్యవస్థానుభూతి నీడవంటి యనిత్య సహజలీల గాని వాస్తవము

కాదు. వాస్తవముగా సచ్చిదానంద రక్షణుడైన యాత్మనకుఁ ద్రిగుణాత్మక మనస్సు ప్రతిబింబమువలె మిథ్యగాని యధార్థముకాదు కాదు. కాబట్టి బంధమోక్షములు మాయామయమనోగుణములు గాని యాత్మనకు లేనేలేవు.

విద్యోపాధితో స్వతంత్రుఁడు పరమాత్ముఁ డగువాను దేవుఁడు నిర్గుణుఁడు సిద్ధసంకల్పుఁడున్ నిత్యము క్తుఁడున్ సచ్చిదానందస్వరూపు డున్ సేవ్యుడై యవిద్యోపాధిగుణమయనివలెం ద్రిగుణబద్ధులై సంసారులై భేదమోదము లనుభవించు జీవాత్ములను బొమ్మలవలె జగన్నాటక సూత్రధారియై నిజలీలకై యాడించుచుం బ్రహ్మకల్పాంతముదనుకఁ గ్రీడించుచుండును. కావున దూషణభూషణ తిరస్కారంబులు కష్టసుఖములు బంధమోక్షములు జాగత్స్వీకృత సుమప్త్యవస్థలు వేయేల కేవలము మనోవిభ్రాంతి మూలములగు నీ జగత్కార్యములతోఁ బరమాత్మనకువలెఁ బరమాత్ముని యంశమయిన జీవాత్మనకుఁ గూడ నెట్టి సంబంధమును లేదులేదు. కాబట్టి పరమ భాగవతుఁ డగు మనుష్యుఁడు “వాసుదేవః సర్వమితి” అను తీరున సర్వము న్నారాయణుడే యని దృఢముగా భావించి తన్నుఁ దామఱచి యహంకారమమకారము లెడసి జీవన్ముక్తుఁ డగుచున్నాఁడు. వాచికాంగికాహార్యసాత్త్వికాభినయములచేతఁ దన తోడిపాటి జనులను నిరంతరము స్సంతోషపర్చగల విద్వాంసుడే పరమభాగవతోత్తముడై జీవన్ముక్తుడై యొరులఁ దరింపఁజేసి యిహపరముల న్నాదరించుచున్నాఁడు. బ్రహ్మచర్య గార్హస్థ్య వాప్రపథసన్న్యాసాశ్రమములు నాఱునొండొంట నాశ్రితములై నానావిధవర్ణములు చవులు గలసియున్నప్పటి కెద్దియో యొక రంగు నొక్క చవి న్నొర్రును ముఖ్యముగా వెల్లడించు పాంచభౌతిక పదార్థమువలెఁ బ్రత్యేకము కన్పట్టుచున్నవి. కనుక దేశకాల పాత్రోచితమయి కేవల

ధ్వనితోను మఱియు స్వర్ణాత్మక భాషాధ్వనులతో నలరు శ్రవ్యాభి
 నయమును దక్కిన దృశ్యాభినయమును కేవల లోకోపకారమును
 లోకరంజనమును మాత్రమే యుద్దేశించి పరమభాగవతుఁ డగు
 విద్వాంసుఁడుతన బ్రతుకున వెల్లడించును. లోకోపకారకప్రవర్తనము
 ధర్మము. లోకులం బాధించు నడువడి యధర్మము. ధర్మమార్గమున
 సంచరించుచు మఱి యా మంచిదారిలోఁ గంటకములవలె నడ్డు
 దగులు దుర్జనుల కోసరిలుచుఁబ్రమాదము న్దప్పించుమని సర్వేశ్వరుని
 వేడుకొనుచుంట మనుష్యకర్తవ్యము. లోకులం బాధించుట రాక్షస
 కృత్యము. తా సుఖపడి తన తోడిసాటి జనులు స్సఖపెట్టువాఁడు
 మనుష్యుఁడు. మఱి యెరులం బాధించి కోరి చేటు తెచ్చుకొనువాఁడు
 రాక్షసుఁడు. “దేవాసురాః సంయత్రా ఆసనన్” అనుటచేత నజ్ఞు
 లకు దుర్జనుల కెన్నఁడు స్పరిపడదు. కేవల లోకోపకారపరులు
 నజ్ఞులు. కేవల స్వార్థపరులు దుర్జనులు. మనుష్యుల నందఱి నజ్ఞులఁ
 గావించుటకై మాత్రమే నమస్త వేదశాస్త్రము లనాదిగాఁ బ్రవ
 ర్తిలుచున్నవి. సుఖజీవనముం బ్రతిజంతు వాసించి ప్రవర్తించుట
 సహజగుణముకదా? జగత్కారణ మేది యెట్లున్నను భూతభవిష్య
 జ్జన్మములసంగతినీ గూర్చి యాలోచన మప్రస్తుతము కనుక నట్టిచింత
 యాహార ని దావిహారసౌఖ్యమునకై మాత్రమే దేవుఁగాడు సంసారు
 లకు వండనియింటి కగ్గిగండములె నసంభవముకదా! గతించినవారలు
 స్వర్గనరకవర్ణనము ప్రత్యక్షముగా వచ్చి చెప్పినపుడుగాని నజీవులగు
 మానవులు నిస్సంశయముగా నమ్ముకొని ప్రవర్తించరుగా! వేదశాస్త్ర
 ములు తెలిసికొని నడుచుట కధికారులు, పండితులు మాత్రమేకదా!
 ఎక్కాలమందైన మనుష్యులలోఁ గోటి కొకఁడు పడితుఁడౌట!
 మిక్కిలి యరుదు కాదా! మొత్తముపై లోకములోని మనుష్యు
 లందఱు స్వార్థపరులే కుక్షింభరులే యవివేకులే యని

సిద్ధాంతకరింపక తీరిదుగా! వేదశాస్త్రములు పిక్కబెట్టి వల్లించి కంత
పాఠ మొసరించినవారిలో నైతము యుగమున కీలోకములో నొకఁ
డైన బండితుఁ డౌట మిక్కిలి యసాధ్యముగా! పండితుల మనుకొని!
సంసరించువారు కృత్రిమరత్నములవంటి పండితమ్మన్యులు గాని పండి
తులుకారుగదా! వివేకము సహజసిద్ధముగాను చదువుకొనుటచేఁ గలు
గదుగా! మంటియొక్క వికారములు ఘటక పాలాదు లయినట్లు
ప్రత్యక్ష ప్రమాణాంతరూపతములే తక్కిన యనుమానాది ప్రమా
ణము లన్నియు నని నిశ్చయింపకతీరిని యంశముగాఁ బ్రాజ్ఞులకుఁ
దోచకమానదుగా! పౌరుషసాధ్యములు కేవల దైవనిర్మితములయి
రెండువిధముల న్లోకములో సకలక్రియలు జరుగుచుంట్ల సర్వజ్ఞ
ప్రత్యక్షానుభవమే కదా! దైవకల్పిత పంచభూతోప ద్రవములం
దప్పించుకొన నెంతమాత్రముం బ్రాణులు సమర్థులు కారుగా!
పురిటి బిడ్డమోము క్షణక్షణము వికసించుచు ముణుంగుటవలె కను
తెప్పల ప్రతి క్షణోన్మేష నిమేషములవలె నొకదానివెంట నొకటిగాఁ
గట్ట సుఖములు బ్రతుకున ననుభవించుకొనక తీరని సంసారబంధము
ప్రతిదన ప్రత్యక్షానుభవమేకదా! తన తోడిపాటివారు తన చెడ్డకై
తను శిక్షించుటయు మఱియుం దన మంచికై తను నాదరించుట నెల్ల
రెఱిగిన సంగతియేకదా! కాబట్టి దేశ కాలపాత్రనుసారంగా!
దన తోడిపాటి జనుల కింపగు నడువడి నెవలంబించి యిహసౌఖ్య
మును దన బ్రతుకు హాయిగాఁగొనసాగించుమని వేడుకొని యిహపర
సౌఖ్యమును బాల్యము గడచిన ప్రతిమహజుడును సంపాదించుకొనఁ
దగినదని పిన్నలకుం బామరులకు న్నాలము గడిపిన పెద్దలు నేర్పుగాఁ
దల్లిదండ్రులు పిల్లలకు బ్రతుకుతెన్ను మప్పిసట్లు మప్పుచుంట్ల కూడా
చనాది సజ్జనస్వభావమేకదా! సుఖసంపల్లాభముకై బ్రతుకను యుద్ధ

రంగమనఁ బెనగువాడు ప్రాణులలో సద్గురుశిక్షితులయినవారిలోననా
దిగా వచ్చుచున్న కాలములోనిప్పటికి “శుకోవా వాసుదేవోవా”
అనుతీరున కడతేరిన పరమభాగవతుఁడు శుకమునియో, వాసుదేవ
మునియో అనఁగా వేదవేత్తలగుట మునులకే దుర్లభమైనపుడు సంసా
రులంజెప్పనేల? “మహాగజాః పలాయంతే నుశకానాంతుకాకథా” కాబట్టి
శాస్త్రీయుముగా బ్రతుకు నడుపుకొనుట సంసారుల కెంతమాత్రము
స్వక్ష్మము కానేకాదు. వేదశాస్త్రములు సాధన చతుష్టసంపదగల
మహాత్ములకై మాత్రమే యుద్దిష్టము లయినవిగాని కామక్రోధ
లోభమోహ మదమత్సర గ్రస్తులయిన సంసారుల కెంతమాత్రము
న్దానేకాదు. కాబట్టి తమపురుషప్రయత్నముచేత దేశకాల పాతాను
సారముగాఁ బూర్వార్వాచారములను మూర్ఛకొని మనుష్యు లన్యోముం
గలసిమెలసి పరస్పర ప్రేమానురాగ మభివృద్ధి చేసికొని యన్యోస్య
సాహాయమునం బొందు పొసఁగి మఱియుఁ దమ బ్రతుకు హాయిగా
గొనసాగించుమని దైవము సహర్దివము నేఁడుకొనుచుంట యవశ్య
కర్తవ్య మింకెద్దియు న్లేదు. చతుర్విధాభినయ ప్రయోజన మెదుటి
వారి సంగతిఁదాఁ దెలిసికొని తన యూహ యెదుటివారికి స్పష్టముగా
వెల్లడించి యెదుటివారి నుల్లాసపర్చి పరస్పర ప్రేమానురాగములచే
నెదుటివారు న్దానుగూడా హాయిగా బ్రతుకుటకదా? సుఖసంపల్లా
భమునకై జీవితమును రణరంగమానందన్నెదుర్కొను కామక్రోధ లోభ
మోహ మదమత్సరములను శత్రువుల నివ్వవేళ యుధమానఁ బరిమార్చి
“శూరవీర విక్రాంతౌ” యనునట్లు ప్రతిమానవుఁడును వీరుఁడుం
బుత్తుఁడని వేదముల స్వక్కాణింపబడు చున్నాడు. అంత శత్రువుల
జయించినవారికి బాహ్యశత్రువు లుండనే యుండరు.

అంతశ్శక్తువులం దా జయించినగుఱుతు తన తోడిపాటిజనుల
 పేమానురాగములకుఁ దా శాశ్వతఁడగుటయే మఱియుఁ దనమనస్సు
 నిత్య సంతృప్తమగుటయే. మనుష్యునకుఁ దనతోడిపాటివారి యను
 గ్రహము సంపాదించుకొనుటకన్న వేతే పొందఁదగిన స్వర్గము లేదు.
 మఱియు నిత్యమనస్సంతృప్తికన్నఁ శ్రాపింపఁదగిన యపవర్గము లేదు.
 ఆగిషడ్స్వర్గముం జయించినవాఁడు “శుకోవా వామదేవోవా” అనుట
 చేత మానవు లిరిషడ్స్వర్గోపాధిలోనే వుట్టిరి కదా! మఱియు వారి
 స్వరూపమే యిరిషడ్స్వర్గముకదా! శశవిషాణముపలె నరిషడ్స్వర్గజయ
 కథనము శబ్దమాత్రమేగాని యనుభవవిరుద్ధ మనెదవేమో? అందు
 కొఱకే వేదశాస్త్రము లనాదిగాఁ దెలిసిన పెద్దలచే జగమున బోధింపఁ
 బడుచున్నవి.

దై వాధీనం జగత్స్వర్వమ్

సర్వజనసముఁడు సర్వలోకోపకారవరాయణుఁడు సర్వభూత
 దయాపరుఁడై యవాంకార మమకారములం బురుషవ్రతయత్నముచే
 నెడసి జీవిత రణరంగమున దైవభక్తి సాధనముచే నరిషడ్స్వర్గమును
 జయింపఁగలిగినవాఁడే శుకునివలె వామదేవునివలె యధార్థముగా
 లోకమునందున్నాఁడని నమ్ముకొని యూపిరియున్నంతవఱకు వెను
 కంజ వేయనివాడే వుత్త్రుడనియు వీరుఁడనియు బాహుటముగా వేద
 ములు బోధించుచున్నవి.

వాచికాభినయమందు “శంకితంభీత ముద్భవ మవ్వక్త మను
 నాసికిమ్ । కాకస్వరం శిరసిగతం తథాస్థాన వివర్జితమ్ । విస్వరం విరసం
 చై న విశ్లిష్టం విషమాహతమ్ । వ్యాకులంతాలు హీనంచగీతి దోషాశ్చ
 తుర్దశ” అను పదునాల్గును దోషములు. ఎవనియందైన గుణముల
 ప్రయోజనము జనరంజనము కావించుట దోషములున్న ఫల మాపని

యందు జనుల కసహ్యతకలుగుట మాటాడునపుడుగాని పాటపాడు
 నపుడుగాని సం దేహపడుట-భయపడుట-ద్వేషముతోనుంట-విస్పృహ
 లేకుంట-ముక్కుపాట-అపశ్రుతిగాఁ గాకివలె శ్రుతికంటె న్యూనాధిక
 ములుగానఱచుట-తారస్థాయిపల్కుటకై పీండుకొనుట-మృదనుధ్య
 తారస్థాయిలలో నెద్దానిలోనైన నిల్కడ లేకుంట-షడ్జాది స్వరముల
 స్పృహలేకుంట-దేశకాల పాత్రోచితరసానుకూలముగాఁ బ్రయోగము
 చేయనేరకుంట-నాదమును జెడరకొట్టుచు న్యూనాధికశ్రుతులన్ సడలి
 పోవుచున్న తంత్రీనాదమువలె రక్తిహీనముగాఁబల్కుట-మృదువుగాఁ
 బల్కువలయుచోటఁ దీవస్వరము తీవస్వరమునకు బదులు కోమల
 స్వరములం బ్రతికూలరస మమర్చుట - యేడ్పుమోముతోఁబల్కుట-
 పీకపిసుకుకొన్నట్లు సరిగా గొంతు తెఱవక-చాడలు గజిమల మినుగుల
 బొక్కుచున్నట్లు మాటనమలుట యీ పదునాల్గుం బల్కుదోష
 ములు శ్రోతృరంజకమై జనానురాగకరమైన ధ్వనియంతయును గుణ
 భూయిష్ఠమే, కర్ణకఠోరమై ద్వేషము ససహ్యతంగల్గించు శబ్దమంత
 యును దోషభూయిష్ఠమే- వైదికశబ్దములకుఁగాని తాకికశబ్దములకుఁ
 గాని పైనుదాహరించిన గుణము లాదేయములు దోషములు హేయ
 ములు. వైదిక శబ్దోచ్ఛారణమునకుఁ బై నుదాహరించిన గుణములే
 గాక శాస్త్రీయములగునియమములు గలవు వైదికశబ్దములు యథా
 విధిగా నుచ్చరించివుడు దేవతాప్రీతి జనకములై స్వర్గమునిచ్చును.
 మఱి నియమములేప్పినపుడు ప్రత్యవాయము కలిగించును. కాబట్టి
 ప్రమాదమునకు సహజముగా లోబడు సంసారులు వేదములు పఠింప
 నెంతయుం దగరు తగరు. వేదపఠన పాఠములు కేవలము జితేం
 ద్రియు లతీంద్రియదృష్టలగు మునుకుమాత్రమే నిర్దేశింపఁబడినవి.
 తాకికగానమునకు దేశకాల పాత్రోచితముగా శ్రోతృరంజక మగుట
 కన్న మఱియు శాస్త్రనియమముం బనికిరాదు. జనరంజనముకై యథే

వస్తుముగా శాస్త్రీయపద్ధతుల నుల్లంఘించుటపైతము తాకికదేశీగాన
మున కొకయలంకారమే-బ్రహ్మ క్షత్ర వైశ్య శూద్రాదిజాతి నియ
మములు శ్రౌతవిధులుం గేవల వైదికు ల్లేతీందయద్రవ్యలు జితేంద్రి
యులగు ఋషులకే యుద్దేశింపబడెను. నిద్రాహారవిహార సౌఖ్య
తత్పరులయిన , పాశ్వత సంసారిజనులకుఁ దగదు తగదు. కాఁబట్టి
మనుష్యులందఱికి న్నేతకాల పాత్రోచితముగాఁ బరస్పర ప్రేమాను
రాగములు సంపాదించుకొని హాయిగా బ్రతుకుటకంటె వేదశాస్త్ర
ములచే విధింపబడిన చాతుర్వర్ణ నియమము లెవ్వియు నాచరింపఁ
గూడదు. సంసారులు వైదికాచారము లలి చినయెడ నందిం
జేయఁబోయి పందిం జేసినట్లు లోకరంజనమునకు బనులు జనద్వేష
ముం దప్పక కలిగించి మానుష జీవనసుఖముంబోగొట్టి “ఇహోబ్రహ్మ
స్తోభవ్యః” అన్నట్లు వైదికనిష్ఠ కలవారమని స్వార్థపరులై యీషణ
త్రయమునఁ దగులు మానవు లిహపరములకు రెండింటికి న్నాము
చెడుటయేగాక తమతోడిపాటి వారలఁగూడఁ జేతచుచున్నారు.
బ్రతికినదూరు మానినదిమం దన్నట్లు తనతోడిపాటిజనుల ప్రేమాను
రాగములు సంపాదించుకొన్న వాడే కులవంతుఁడు నిక్కపుమానిసి
జనవిద్వేషమునకుఁ బాత్రుఁడు తా నధికుఁడననియు యథాశాస్త్ర
ప్రపర కుఁడననియుఁ గులగోత్రములఁగలవాడననియు శిష్టాచార
పరుఁడననియు దీక్షితుఁడననియు నెక్కడినుండియో యూడిపడ్డా
డనియు ధంభుడై చాటుకొనుచు నీషణత్రయమునఁ దగిలి తనగుట్టు
తెలియనీక దొంగయై మనుష్యునివలె నటించు దుష్ట రాక్షసుఁడెంత
మాత్రము న్నా నేకాదు మఱియట్టి యెంటుగొట్టురాకాసి కన్యోన్య
ప్రేమానురాగములతో మెలఁగు మనుష్యులు తమసంఘములోఁ
జేర్చుకొనఁగూడదు. తనతోడిపాటి జనులకన్నఁ గులగుణగోత్రము
లలో దా నెక్కువని చెప్పుకొనువాఁడు మనుష్యరూపముననున్న

రాక్షసుడుగాని మనుష్యుడెంత మాత్రమున్నానేకాదు. సర్వజన సముదయ సకల భూతదయాపరుడయి కేవల లోకోపకారమునకు మాత్రమే బ్రతుకు పరమభాగవతుఁ డొక్కడే మనుష్యుడనందగిన వాఁడు తగినవాడు. మహర్షులందఱు బరమ భాగవతులే యుత్తమ పురుషులే-యతీంద్రియద్రవ్యలు కేవల వైదికులు వారి సంగతి తెలియ నసాధ్యముగాని ప్రాకృత తాకిక జనులందు బుద్ధ శంకరాచార్యాదులు పూర్వులలోను నవీనులలోఁ దత్తుల్యులు కొందఱును మనుష్యులకుఁ బుట్టినారు. సర్వజనసమతలేని స్వార్థపర ధూర్తులు “అమ్మకు రెం డబ్బకు రెం” డన్నట్లు తమ కల్లిదండ్రులన్నాడ నధోగతి పాల్గొవించు చున్నారు. పుట్టిన జను లెట్లైన విధినియమితమైన సహజ మృత్యువు నకు లోబడిక తీరదుగదా! ఈ లోపుగా నెందుకు వ్యర్థముగాఁ గోరి కోరి పరస్పరముం ద్వేషపడి తమలోఁదా మెక్కువని కాట్లాడి తన్ను కొని యకాల మృత్యువు వాతఁ బడుచున్నారు? మనుష్యులమని విజ్ఞ పీగు దుర్జనుని కన్న నాహా మఱే జంతువైన మేలుగా! మూర్ఖులగు పిన్నులకు నయ భయములం బెద్దలు మంచి నేర్పుట యవసరము గనుకను “ఆత్మావాచరే శ్రోతవ్యః” అనునట్లు జనులకుం బరస్పర ప్రేమాను రాగములం బుట్టించుమార్గ మెఱిగించుట బోధనశక్తియున్న సామర్థ్య ముకనుకను మఱి పామరులకుఁ గర్తవ్య మెఱిగించుట పండిత స్వభా వము కనుక భూతభవిష్య ద్వర్తమాన దేశకాల పాత్రోచితముగా యతీంద్రియద్రవ్యలు పరమ కారుణికులయిన మునులు వేదశాస్త్రము లుపదేశించిరి. మునులయభిప్రాయ మెఱిగి సర్వజన సమ్మతముగాఁ బ్రస్తుత పయోగముగా నాచారములను మార్చుకొని సుజనులు కాలక్షేపము చేయుచున్నారు.

పంచమ మధ్యమ షడ్జన్వరములు బ్రాహ్మణులు ఋషభ ధైవతములు క్షత్రియులు, గాంధార విషాదము లుచ్చం బొందు

నవి గనుక వైశ్యులు న్యూనాధికములగాఁ బల్కెడు స్వరములు శూద్రులు. కనుక మనుష్యులయందలి జాతులు స్వరములు జాతుల వలె మునులకు మాత్రమే గోచారములు గాని యబ్బజులగు మనుష్యులు తమ తమ జాతు లెవ్వియో కనిపెట్టఁజాలనప్పటికిఁగూర్తులు కులమునకై గ్రుద్దులాడెదరు. ప్రాకృత మానవులకుఁ దమ సంగతియే తాము తెలియనేరకుండియు నొరుల సంగతి “ఇదమిత్థమ్” అ నిశ్చయించి చెప్పట యెంత దుశ్చేష్ట! వుట్టుట పెరుఁగుటగి ట్టుట నిద్రాహార విహార సౌఖ్యాభిలాషము పంచభూతముల వలనఁ గలిగెడు మంచి చెడ్డలు తాపత్రయము బాల్యయాచన వార్ధకములు భేద మోదము లీతిబాధ లాఁకలి దప్పికలు సర్వజన సాధారణములే కనుక మనుష్యులలో నొకరికొక రేగుణముల చేతనైన గొప్పకారు కొద్దీకారు “లక్షాధికార్తైనా లవణమన్నమె కాని మెఱుగు బంగారంబు మ్రింగఁబోడు” అన్న ట్లహంకార మనుకార విద్యంభణమే గాని గొప్పవారమని విట్టివీగు ధూర్తజనులందు మతే యెక్కువయు తక్కిన కొద్దివార మనుకొని యడకుఁవఁ జూపు సాధులకన్న నగపడదు. మెడం బంగరుపట్టెడ నలంకరింపఁబడిన కుక్క కుక్కయే గాని సింహమగునా? స్వార్థపరులై వేదశాస్త్రములు పిక్కవేసి కట్టుబొట్టు జుట్టు మడి మైలం దడిపొడిబట్టలం గా లెత్తెత్తివైచువైదిక మృన్యుఁడు గాని హంస తూలిఁలం బాలివ బల్లివలె సుఖమారించిన సోమరిపోతు ధనవంతుఁడు గాని చావువుట్టువులకు లోనగు తక్కిన జంతువులకన్నఁ గొన్ని గుణములం గొఱవడిన దురదృష్టవంతులుం ధూర్తులగు మనుష్యాధములే గాని సర్వజన సములై సర్వభూత నయాపరులై లోకోపకార పరాయణులగు పరమభాగవతులెన్నఁడు న్నానేరరు కానేరరు. ఈ దంభ మానవులకన్నఁ బశువులు నయము చెట్లు నయము రాలు నయము. పాలుపడు గుణము శూద్రజాతి, సంగ్రహముచేయు గుణము వైశ్య

జాతి. సంపాదించు గుణము క్షత్రియజాతి. ఉపాయ మెఱిగించు గుణము బ్రాహ్మణజాతి ఈనాల్గు జాతులుచేరి స్థూల సూక్ష్మ శరీర ప్రకృతి సృష్టి స్థితియ నిమిత్తకారణ మాళ్మ ఉత్పత్తి స్థితిలయ లందు పాంచభౌతిక స్థూలసూక్ష్మోపాధి ప్రవృత్తి నివృత్తులయెడ గుణములు జాతులు కలవుకాని యనంగుఁ డగు పరమపురుషునకు గుణములుగాని జాతులుగాని లేనేలేవు అవిద్యగానీ మాయగానీ సదసద్విలక్షణ నిర్వచనీయ ప్రకృతిగానీ ప్రధానముగానీ మిథ్యావస్తువుగానీ యీ పాంచభౌతికోపాధికి మాత్రమే గుణములనుజాతులుంటును బ్రహ్మణ మున్నది గాని యతీంద్రియమై యుక్తి కందక పురుష ప్రయత్న ప్రవృత్తి నివృత్తులకుఁ గూడ హేతువై యెద్దియో స్వతంత్రముగాఁ దన యిచ్చానుసారముగాఁ జగత్క్రియలఁ గావించు దైవము యొక్క యున్ని దేహస్మృతి రూపకాలోచన శక్తిగల ప్రతిదనునకుం బ్రత్యక్షానుభవ సిద్ధమేకదా! సూర్యచంద్రాది ఖగోళములు ప్రత్యక్షము లయినప్పటికి దానియధార్థ తత్త్వముం దెలిసికొని మనుష్యు లెట్లు శక్తులుకారో యెద్దియో దైవము జగత్క్రియలకు మూలమై యున్నట్లు స్ఫురించియు నాదైవము యొక్క తత్త్వమును “ఇదమితీష్” అని యతీంద్రియ దవ్వలగు ఋషులే నిర్దేశింపఁజాలకున్నపుడు వేదవాక్కులే జగత్సృష్టికారణమగు సప్తరమాత్మ తత్త్వమెఱుంగ దమశక్యము కాదని యనాదిగాఁ జాటుకొనుచున్నపుడు దైవముతోఁ బ్రతిఘటించి పౌరుషము కొనసాఁగు లెట్లు?

“దైవాధీనం జగత్స్వం మౌతాధీనంతు దైవతం తస్మంతం బ్రాహ్మణాధీనం బ్రాహ్మణో మమదేవతా” అను శ్లోకమందు దైవమును శబ్దమునకు జగత్కారణమని యర్థము. మంత్రశబ్దమునకు సర్వజనులు పరస్పర ప్రేమామరాగములతో నేకీభవించి హాయిగా బ్రతుకఁ దగిన యుపాయమని యర్థము బ్రాహ్మణ శబ్దమునకు స్వార్థపరుఁడు

గాక తనతోడిపాటి జనుల సౌఖ్యమే తన సౌఖ్యముగా సంతోషించు ప్రాణి యని యర్థము. దేవతా శబ్దమునకు మంచిమార్గము పడేశించు గౌతమ వ్యాసాది వేదపురుషుడని యర్థము కాబట్టి మంచి యుప దేశించు గురువు బ్రాహ్మణుడు. ఉపదేశమును సఫలము కావించు వాడు క్షత్రియుడు. మంచినిఁ బోగొట్టుకొనక సంగ్రహించుకొన్న వాడు వైశ్యుడు. మంచి యను సస్యము ఫలించుటకై పాటుబడు వాడు శూద్రుడు. శుద్ధములయిన యీ నాల్గు జాతుల గుణములతో నిత్యుడైఁ సచ్చిదానందలక్షణుడై శివుఁ డున్నాడు. జనులం దొదవు పరస్పర ప్రేమానురాగసంపదయను మంచి జెఱచువాఁడు పంచమజాతిఁవాడు. అసంగుడు నిర్గుణుడు దయామయుడు సర్వ జ్ఞుడు సర్వజగత్కారణమగు నారాయణుడు తప్ప నీలోకమందలి చేతనాచేతన పదార్థములన్నియును బంచమవర్ణములోఁ జేరినవియే. పదార్థసాంకర్యమునఁ బొడమిన యుపాధులం జననమరణము లనుభవించు ప్రాణులందఱును సంకరులే, కావుననే వేదములందు మనుష్యులు పంచ జను లను ప్రతీతి కలిగినది.

అచేతనము లందు వజ్రాదిమణులు వడ్డాదిస్వరములు, సచేతనములందు సకల జంగమస్థావర ప్రాణు లన్నివస్తువులును బ్రహ్మ క్షత్ర వైశ్య శూద్రజాతి సాంకర్యమునఁ బంచమజాతి యగుటచేత పరస్పర ప్రేమానురాగముల నేకీభవించుటవలనఁ గల్గు నిత్య కై వల్యానంద మనుభవించనేరక యపార ఘోరసంసార తాపత్రయ దానాగ్ని దండహ్యమానము కానాసి వచ్చెను. వేదపురుషునకు ఋక్కు బ్రాహ్మణజాతి, యజుస్సు క్షత్రియజాతి, సామము వైశ్య జాతి, యథర్వము శూద్రజాతి. ప్రవృత్తి స్వభావముచేత ఋగ్యజుస్సామాధర్వానోన్యన్య సాంకర్యమునఁ బొడమిన యీ జగముల యును బంచమజాతి, నివృత్తి మార్గమునం బంచమజాతి శూద్రజాతి

యందు శూద్రజాతి వైశ్యజాతియందు వైశ్యజాతి క్షత్రజాతియందు
క్షత్రజాతితుదకు బ్రాహ్మణజాతియందు జగమధర్వవేదమం దధర్వము
సామమందు సామము యజుస్సునందు యజుస్సు ఋక్కునందు ఋక్కు
వేదపురుషుడగు పరమాత్మునియందును విలీన మగుచుండును.
ప్రవృత్తిదశయందు నారాయణుడు త్రిగుణమయ జగత్స్వరూపుడై
నివృత్తిదశయందు నిర్గుణ వేదపురుషుడై కైవల్యానంద స్వరూపుఁ
డగుచున్నాడు. తురీయావస్థ బ్రహ్మజాతి-జాగ్రదవస్థ క్షత్రియజాతి,
స్వప్నావస్థ వైశ్యజాతి, సుషుప్త్యవస్థ శూద్రజాతి ఈనాల్గవస్థల
న్నిల్కడ తేని సంసారావస్థ పంచమ సంకరజాతి, శుద్ధజాతి కల జనులు
పరస్పర ప్రేమానురాగములతో హాయిగా దీర్ఘాయువులై బ్రతికెదరు.
సంకరులు పరస్పర ద్వేషముతో బాధపడుచు నల్పాయువులై పుట్టుచుం
గిట్టుచుందురు. వడ్డ మధ్యను పంచమము లను మూడు స్వరములు
బ్రాహ్మణజాతి వై నప్పటికి బ్రాహ్మణజాతి స్వభావమగు తెలుపు
మధ్యమస్వరమునకు మాత్రమే “మధ్యమః కుంద సన్నిభః” అని
చెప్పబడెను. బ్రాహ్మణజాతికిఁ దెల్లని వన్నె క్షత్రియజాతి యొక్క
వన్నె యెఱుపు-పచ్చని వర్ణము వైశ్యజాతికి-నల్పు శూద్రజాతికిస్వభా
వములు. తెల్పు నానావిధములుగా నుండునట్లే తక్కిన రంగులు కూడ
నొక్కొక్కటి యనంత విధములుగా నుండును, పాల తెల్పు- కొంగ
తెల్పు-మల్లియ తెల్పు- వెన్నెల తెల్పు, పిల్లి తెల్పు- బొల్లి తెల్పు
కల్లు తెల్పు- కల్వ తెల్పు మొదలగు తెక్కింపరానన్ని విధముల
తెల్పు లున్నట్లే యెఱుపులుం పచ్చని వన్నెలు నల్పులును గలవు,
కాని లోకములో వర్ణసంకరముకాని కేవలము శుద్ధమగు తెల్పుగాని
యెఱుపుగాని పసుపుగాని నల్పుగానిలేదు గుణసాంకర్యమేగాని యచ్చ
ముగా సత్త్వ గుణముగాని రజోగుణముగాని తమోగుణముగాని యే
యపాధి న్నానరాని చందమున జాతి సాంకర్యములేక లోకములోఁ

యందు శూద్రజాతి వైశ్యజాతియందు వైశ్యజాతి క్షత్రజాతియందు క్షత్రజాతితుదకు బ్రాహ్మణజాతియందు జగమధర్వవేదమం దధర్వము సామమందు సామము యజుస్సునందు యజుస్సు ఋక్కునందు ఋక్కు వేదపురుషుడగు పరమాత్మునియందును విలీన మగుచుండును. ప్రవృత్తిదశయందు నారాయణుడు త్రిగుణమయ జగత్స్వరూపుడై నివృత్తిదశయందు నిర్గుణ వేదపురుషుడై కైవల్యానంద స్వరూపుడగుచున్నాడు. తురీయావస్థ బ్రహ్మజాతి-జాగ్రదవస్థ క్షత్రియజాతి, స్వప్నావస్థ వైశ్యజాతి, సుషుప్త్యవస్థ శూద్రజాతి ఈనాల్గవస్థలన్నిక్కడ లేని సంసారావస్థ వంచమ సంకరజాతి, శుద్ధజాతి కల జనులు పరస్పర ప్రేమానురాగములతో హాయిగా దీర్ఘాయువులై బ్రతికెదరు. సంకరులు పరస్పర ద్వేషముతో బాధపడుచు నల్పాయువులై పుట్టుచుం గిట్టుచుందురు. వడ్డ మధ్యను వంచమము లను మూడు స్వరములు బ్రాహ్మణజాతి వై నప్పటికి బ్రాహ్మణజాతి స్వభావమగు తెలుపు మధ్యమస్వరమునకు మాత్రమే “మధ్యమః కుంద సన్నిభః” అని చెప్పబడెను. బ్రాహ్మణజాతికిఁ దెల్లని వన్నె క్షత్రియజాతి యొక్క వన్నె యెఱువు-పచ్చని వర్ణము వైశ్యజాతికి-నల్పు శూద్రజాతికిస్వభావములు. తెల్పు నానావిధములుగా నుండునట్లే తక్కిన రంగులు కూడ నొక్కొక్కటి యనంత విధములుగా నుండును, పాల తెల్పు- కొంగ తెల్పు-సుల్లియ తెల్పు- వెన్నెల తెల్పు, పిల్లి తెల్పు- బొల్లి తెల్పు కల్లు తెల్పు- కల్వ తెల్పు మొదలగు తెక్కింపరానన్ని విధముల తెల్పులున్నట్లే యెఱువులుం పచ్చని వన్నెలు నల్పులును గలవు, కాని లోకములో వర్ణసంకరముకాని కేవలము శుద్ధమగు తెల్పుగాని యెఱువుగాని పసుపుగాని నల్పుగానిలేదు గుణసాంకర్యమేగాని యచ్చముగా సత్త్వ గుణముగాని రజోగుణముగాని తమోగుణముగాని యే యుపాధి న్నానరాని చందమున జాతి సాంకర్యములేక లోకములోఁ

జేతనా చేతన నస్తువు లెన్నియైనా లేనేలేవు ఎన్నియో వన్నెయుం జాతిగుణము ప్రాముఖ్యముగా చున్నపుడూ వన్నెయు నాజాతియు నచ్చముగానున్నట్లు కేరొ-వెంటనూ, సత్త్వగుణ ప్రధానులు బ్రాహ్మణులు, సత్త్వరజోగుణప్రధానులు క్షత్రయులు- రజస్తమోగుణ ప్రధానులు వైశ్యులు, తమోగుణ ప్రధానులు శూద్రులు. చపలగుణము కలవారు సంకరులని యనిపించుకొందురు. ఏదో యొక గుణము నిక్కుడగా నుండువారు చునుష్యులలో బ్రహ్మర్షి రాజర్షి వైశ్యమని-శూద్రముని యని లోకపూజ్యులయి పరరుచి వికృతమార్కుండు- భట్టి- భర్తృహరులవలె లోకోత్తరులగుచున్నారు. స్వార్థ పరతమాని కేవలలోకోపకారపరాయణులగునట్లను లేయాకారముతో నున్నప్పటి కెట్టిజాతివారని పిల్వంబడి నప్పటికినివన్నె వేఱయినప్పటికిం దేజస్సున నొక పోల్కినలరు విద్యజాతి రత్నములవలె గణనీయులే. కేవల స్వార్థపరులైన ధూర్తమానవులు వినిభవర్ణకాంతులం బామరుల న్మోసపుచ్చు కృత్రిమరత్నములవలెం బండితాదరణీయులు కానేరరు. స్వార్థపరతలేక కేవల లోకోపకారమునకై మాత్రమే బ్రతికెడువాడు తన జాతిగల బ్రాహ్మణుడు సంపూర్ణ సత్త్వగుణ ప్రధానుడు. సగము సత్త్వగుణము కలవాడు క్షత్రియుడు, మూడవ వంతు సత్త్వగుణము కలవాడు వైశ్యుడు. నాల్గవపాలు సత్త్వగుణము కలవాడు శూద్రుడు. సత్త్వగుణ మొతమాత్రము స్తేక కేవల రజస్తమోగుణముల స్లోకేకంటకుడౌ ననామ్యుడౌ వంచముడు సంకరుడు కులహీనుడనెంబడును.

స్వ ర త త్వ ము - ఆ త్మ

వడ్డస్వర ముచ్చరింపబడినపు డాకసమునం బృథివ్యప్రేజో వాయు సమ్మేళన విశేషముచేత పద్మరాగకాంతి జ్ఞాన చక్షువులగు

యోగులు కనిపెట్టిపడ్డస్వరము పద్మమువలె నెఱుసిరంగు గలదని శాస్త్ర మొనర్చిరి. పడ్డస్వర మొక విధమైన ధ్వని విశేషమని మాత్రమే పండితులు మాత్రము గుఱుతింప గలరుగాని మునులవలె నా స్వరముయొక్క తత్త్వవిశేషముల నెఱుంగఁజాలరు. కాఁబట్టి గౌతమ వ్యాసాది మహామును లొనర్చిన శాస్త్రము లాప్తవాక్య ప్రమాణ మట్టి యాప్తవాక్య ప్రమాణము న్నమ్ముకొన్నవాఁడాస్తి కుఁడు. మఱియట్టి యాస్తికుఁడు మాత్రమే స్వర్గనరకాది లోకము లున్నవని శ్రద్ధాభక్తులు కలవాఁడై స్వార్థపరతమాని సర్వజన సముఁడై భ్రమత కీటన్యాయముగా నాపులగు మునుల న్దన గురువులం గావించుకొని తాఁగూడ మునియై సకల ప్రాణుల కుపకారియై పరమ భాగవతుఁడై నిక్కపుమనుష్యుఁడనిపించుకొనుచున్నాడు. స్వార్థపరుఁడు కుతర్కముచేతఁ దన సౌఖ్యమును మాత్రమే సంపాదించుకొననెంచి వంచకుఁడై లోకకంటకుఁడై మనుష్యత్వము న్దొఱఁగి కూళరక్కసి యనిపించుకొని జన గర్హితుఁ డగుచున్నాడు.

“నై నం ఛిందంతి శస్త్రాణి నై నం దహతి పావకః” అను నట్లు పరమాత్మునిలో మూఁడుపాళ్లమృతత్వము తురీయస్థితి, తక్కిన పాలు తనకుఁ దానే విశ్వరూపమున నానావస్తు భేదములగుచు సృష్టి స్థితి లయములం ద్రిగుణాత్మకమై బంధమోక్షము స్సంకల్ప వికల్ప స్వభావముల నాటాడుకొనుచుండును. నివృత్తి చక్షుష్కులగు యోగులు తమ హృదయాకాశమునం దేజోరూపమగు స్వస్వరూప మును ధ్యానించుచు రాగద్వేషము లంటక యమృత కైవల్యపదవి న్దురీయులై యానందించెదరు, ధ్యానవంతులకు మధ్య నల్లని యాకా శము మఱియూకాశము చుట్టుం బ్రకాశించు జ్యోతిశ్చక్రము మాత్రము తప్ప మఱెద్దియుం దోచ దన్మహాత్ము లాకాశమే జగత్సృష్టి లయ్య

ముల కాధారమయి సంకల్ప వికల్పాత్మకమగు నాది మధ్యాంతరహిత
మగు విష్ణుమాయ యనియును మఱి యా కాశముం జుట్టుకొన్న తేజస్సే
పరమాత్మయనియును మఱి యావిష్ణుమాయయే దృగ్దృశ్యాత్మకమై
యహంకార మమకార జనకమై నానావిధ విశ్వరూపమునం దా
బొత్తిగా నవా స్తవ మయ్యును వా స్తవమువలెం బరమాత్ముని శక్తి
చేత సూదంటురాయి శక్తిచేత సూది చేతనముకలదానివలెఁ జలించి
నట్లు వా స్తవముకాని యహంకార మమకారములతోఁ దనకు వేఱుగా
నానావిధ జగత్క్రియల స్వప్నమందలి మనస్సువలె భావించుకొని
రజ స్తమోగుణములన్ పేదమోదములందుచు సత్త్వగుణముచేతం
బరమాత్మలో లయమయి యోగనిద్రం జెంది విశ్రాంతి నిర్వృతి నను
భవించుచుండును. ఆత్మకుఁ దురీయదశయే వా స్తవము. స్వప్నజాగ్ర
త్సుషుప్తి దశలాత్మ జ్యోతిలోని సంకల్ప వికల్పాత్మక మాయామయా
కాశాత్మకములగు హుళక్కి నీడ వెండమావులవలె మిథ్యలుగాని
వా స్తవములు కానేకావు.

“ఏకమేవా ద్వితీయం బ్రహ్మం” దేవుఁడు తిప్పసత్యమైన
వస్తువు లేనేలేదు. మఱియు నీ జగత్తునకును దేవునకును గల భేదము
మృత్తునకు మృద్వికారమగు కుండకున్నట్లే, “వాచారంభణం వికారో
నామధేయం మృత్తికై వేతి సత్యమ్” అను తెఱంగున దేవుఁడే వా స్తవ
మీ జగమంతయు నివికారము. నానావికార వికారము లుత్పత్తి
స్థితినాశముల మాఱుచుండును. “పునరపి జననం పునరపిమరణమ్”
అనునట్లు పరమాత్ముఁడు నిజలీలచే విశ్వరూపుఁడై బంధమోక్షముల
న్ముకుంద శైశవక్రీడల నాటాడుకొనుచుండును. “యజ్ఞేన స్వర్గ
మకురుత” లోకోపకారముగాఁ నొనర్చు యజ్ఞమనఁగా మనో
వాక్కాయ కర్మము కాఁబట్టి యజ్ఞము కేవల పురుషకారమేగాని
దైవచోదిత మెంతమాత్రము న్నాదు. దేవతాప్రీతికై సకల లోకోప

కారముగా దేహధారులు త్రికరణశుద్ధిగాఁ గానించు మంచిపని యజ్ఞ మనందగును. “యజపూజాయామ్” అనుటచేత యజ్ఞము బూజించుట యనంగా సంతృప్తి కావించుట యని తాత్పర్యము కనుకను జంతు హింస యెతమాత్రమును జేయక కేవలము పాయసము పండ్లు మాత్రము సర్పించి విష్ణుదేవుని యజించవలయును యజ్ఞార్థమై జంతు హింస చేయు మనుష్యులకు ఘోరపరకము తప్పదని నునుస్మృతి శాసించుటచేతను మర్త్యులు స్వర్గసౌఖ్యముం దమకు యజ్ఞమమ వేదచోదిత కర్మమును జేసికొనుటకై విధింపఁబడుచున్నారు. “దేవా యజ్ఞ మతస్వస్త, రాక్షసావై యజ్ఞమకుర్వస్త, యజ్ఞేన యజ్ఞమయ జన్తదేవాః” ఈ మొదలుగా ననేక మంత్రములచే సశరీరులగు మర్త్యులుగాని యశరీరులుం గానుకూపులగు దేవాసురుఁ గాని తమ సౌఖ్యమును దాము కష్టపడి చోదనా లక్షణముగు ధర్మకర్మము నాచరించి యపూర్వముగు స్వర్గసౌఖ్యముం బొందవలయునుగాని యజ్ఞకర్మముం బురుషప్రయత్నముచే నాచరింపని సోమరిపోతు జీవు లకు దైవము స్వర్గసౌఖ్యము దైవంతఁ గలుగఁజేయదు. “ఉద్యమే నవినారాజన్న సిద్ధ్యన్తి మనోరథాః” అను నీతివాక్యము చేతను తాకిక సుఖము సంపాదించుకొనుటకై పురుషప్రయత్న మంతగా ముఖ్యము కాదుగాని పరమార్థమును సంపాదించుకొనుటకై మనుష్యుల పురుష ప్రయత్న మత్యవశ్యకము. పురుషప్రయత్నము లేక పరమార్థము సిద్ధింపనే సిద్ధింపదు. పరమార్థమే దైవస్వరూపము కనుక బరమార్థ స్వర్గసౌఖ్యము కేవల పురుషప్రయత్నైక సాధ్యమేయని శంకరాచార్యవచనముం బట్టియును “దైవం హిమూలమితి కాపురుషా నదన్తి” అని కష్టపడకయే నిత్యస్వర్గసౌఖ్యము పొందనాసించు సోమరి పోతులు దైవమే స్వర్గసౌఖ్యము దమ కిచ్చు మూలమని యవివేక నుగాఁ బల్కుచున్నారను పండితోక్తిం బట్టియుం గోర్కి కలజీవులు

తమ కోరిన పదార్థము న్నమకూర్చుకొనుటకై పురుషప్రయత్నము చేసికొనుచుంట సర్వలోక ప్రత్యక్షానుభవ మగుట చేతను స్వర్గసౌఖ్య దాయక దేవతారాధనమును విధ్యుక్త వేదచోదిత ధర్మముచేతఁ ద్రికరణశుద్ధిగా మర్తుః లాచరించి కృతార్థులు కావలయు న్నావల యును. “సర్వేజనాః సుఖినోభవన్తు” అని సంతతము న్నోరుచుంట మానసయజ్ఞకర్మము. సర్వజనరంజకముగాఁ బల్కుట వాగ్యజ్ఞ కర్మము. తన తోడిపాటి ప్రాణుల కందఱికి నాహార విహార నిద్రా సౌఖ్యము న్గలిగించుటకై పాటుపడుచుంట శరీర యజ్ఞకర్మము, “కర్మణా యంమభిప్రేతిన సరిప్రదానమ్, విప్రాయగాం దదాతి” అనుట చేత సత్పాత్రము యజ్ఞ మనఁదగినది. “సతాం కేనాపి (యత్నేన) కార్యేణ లోకస్యారాధనం వ్రతమ్” అను మహాకవి వాక్యానుసారముగా లోకోపకారక మగు మనోవాక్కాయకర్మము నాచరించుట మర్త్యులకు విధ్యుక్తధర్మము.

“రూపగ్ం రూపం ప్రతిరూపమ్” అన్నట్లు నాబ్రహ్మము యొక్క యాద్యప్రతిబింబము “అగ్నిమితే” యను ఋగాదిత్ర యీవిద్యావాక్కులు-శబ్దమున కకారాది ప్రాణములుగాని కకారాది వ్యంజనములుగాని యర్థదాయకములు కానేకావు. షడ్జాది సప్తస్వ రాత్మకో దత్తాను దాత్తస్వరితోచ్ఛరణ విధియే యభీష్టార్థసిద్ధి దాయకము వేదవాక్చరీరమునకుం జైతన్యమయిప్రవర్తిల్లుచున్నది. “యథేంద్రశత్రుః స్వరతోఽపరాధాత్” అనుటచేత “ఇంద్రశత్రుః” అనుపదమునందలి “ఇంద్రశ-త్రుః” అనునాల్గక్షరములు విధ్యుక్త షడ్జాది స్వరములచే నుచ్చరింపఁబడకున్నయెడల నా “ఇంద్రశత్రుః” అనుపదము నిర్భక్త మగుటయేగాక ప్రత్యవాయజనకమున్గూడఁగాక మానదు మానదు. కాబట్టి షడ్జాది సప్తస్వరజ్ఞానము లేని మనుష్యుఁడు తాఁజెడుటయేగాక లోకులకుఁగూడ నపకారియై మాటల

స్వయంపర్చకమానఁడు “సంగీత సాహిత్య రసానభిజ్ఞః సాక్షాత్పశుః
పుచ్చవిషాణ శూన్యః” అనువాక్యమునందలి పశుశబ్దమునకుఁ గ్రూర
జంతువని యర్థముగనుక జననీజనక సరూపములగు శ్రుతిలయలను
గనిపెట్టని దుష్టు పితృనిరోధియై యుభయలోక భ్రష్టగుచున్నాఁడు.
తలిదండ్రులన్దని పెట్టువాఁడు లోకసమ్మతుఁడై నట్లు శ్రుతిలయానుసార
ముగాఁబల్కు పండితుండు సకలలోక రంజకుఁడై యిహపరసౌఖ్య
ముం జూఱగొనుచు, ఎవ్వనిపల్కు సకల జనరంజనము కావించునో
యట్టి పల్కు శ్రుతిలయానుసారనుని సిద్ధాంతీకరింపక తీరదు కావున
లోకరంజకనుగు వాక్కే వేదము. జనరంజకముగాని శబ్దమెటువంటి
యక్షరములతో నుండినను మతెంత ప్రాచీనమైనను వేదమంత్రసం
జకుఁడగుదు. తనతోడిపాటి జనులను రంజింపఁజేయనేరని కూళ
మర్త్యుఁడు దేవతల నెట్లు రంజింపఁ జేయఁగలఁడు.

“అఋణశ్శుచిః బ్రహ్మచర్యేణ ఋషిభ్యః ప్రజయాపితృభ్యః
ఇద్యయా దేవేభ్యః” అని సుస్వరోచ్ఛారణముచేత ఋషులను
ప్రేమానురాగములచేతఁ దనతోడిపాటి జనులను భక్తిచేత దేవత
లను సంతృప్తిచేసినయెడల నే మువ్వురు తన పరమార్థ సాధన దేహ
ధారణమునకుఁగారణ భూతులొ యట్టి పితృషిదేవతల ఋణము
తీర్చినవాఁడగును. కాఁబట్టి మర్త్యుఁడు కేవల పురుషప్రయత్నము
చేతనే త్రికరణశుద్ధిగా సకల జనరంజనమును యజ్ఞము నిర్విధిగా నాచ
రింపవలయును. అవిద్యాబద్ధుఁడై సంసరించుచున్న జీవుఁడు విభ్రాంత
మనస్సునందు స్వప్నజాగ్రద్దశలం దద్దమునఁ బర్వత మగుపట్టుచంద
మున కరాంగుళి చాటున సూర్యబింబము మరుగుపడిన తీరున జగ
ద్రూపమున వివర్తించుచున్న యాత్మను గనుగొనుచున్నాఁడు. అద్ద
కుందలి కొండయు చేతిచాటున సూర్యబింబము మరుగుపడుటయు
స్వప్నజాగ్రద్దశలమదు జగద్రూపమున వివర్తమగు నాత్మయు యథా

రముగా న స్తితామాత్రములై యున్నప్పటికి మృత్తునిత్యమును సత్య
 మునై యున్నప్పటికిని మృద్వికారమగు ఘటాకారము మాత్రము
 గృతమమనః కల్పితమొనట్లు రజ్జువివర్త రూపమగు పామువలె
 భ్రాంతికల్పితాకారముగాని వాస్తవముకాదు. “మాయామాత్ర
 మిదం విశ్వమద్వైతం పరమార్థతః-మృదేవసత్యం-అహంబ్రహ్మ...
 తత్త్వమసి శ్వేతకేతో-ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ” స్వస్వరూప
 జ్ఞానము జీవునకు నిత్యము ప్రత్యక్షానుభూతమగు చున్నప్పటి కనిర్వ
 చనీయ మాయాబద్ధుడగుట చేతఁ దనచేతిచాటున సూర్యుఁడు మరుగు
 పడినాఁడనియు-నాకసము నల్లరంగుకలదనియుఁ జీకటినీడలు పొడ
 వుగా పొట్టిగాఁ బెఱుగుచుం దఱుగుచుం బాఱుచున్నవనియు స్వప్న
 జగమాదశయందు యధార్థమనుకొన్నట్లు “సాక్షిచేతాః కేవలో
 నిర్గుణశ్చ” అని నిత్యనిర్గుణాత్మ స్వరూపముం దెలిసియుం దెలియక
 నిత్యశుద్ధ బుద్ధముక స్వరూపుఁడయ్యును సుఖదుఃఖాత్మక బద్ధునివలె
 సహజముగా నటించుచున్నాఁడు. సత్త్వరజస్తమో గుణాత్మకుఁడై
 సృష్టిస్థితిలయములను జాగ్రత్స్వప్నసుషుప్తిదశ లనుభవించుచుబ్రహ్మ
 విష్ణు శివాఖ్యలం బరగుచు విశ్వ తైజస ప్రాజ్ఞ సంజ్ఞలస్వహించి
 యనాద్య విద్యాబద్ధుఁడై “ఏకః స్వాదు పిప్పలమత్రి” అనునట్లు
 విభ్రాంతుఁడై సంసరించుచుండియు “అన్యోఽనన్యస్మభిచాకశీతి”
 అనునట్లు తురీయసంజ్ఞ నిర్గుణుఁడైవిద్యోపాధి నొక్కయాత్ముఁడై
 కైవల్యానందమందుచు సహజలీలచేఁ దనకుఁదా వేతై భోజ్యమును
 భోక్తయున్ దృశ్యమును దృక్కును బద్ధుఁడును ముక్తుఁడున్దానేయై
 శృంగారాది నవరసా స్వాదమొనర్చుచు నాటాడుకొనుచున్నాడు,
 అద్దమునఁదోచు కొండవాస్తవమయ్యును వాస్తవముగా గ్రహింపఁ
 బడనిచందమున జగద్రూపమున వివర్తించు నాత్మవాస్తవమయ్యును
 వాస్తవముగా స్వస్వరూపమును రసపరపశుఁడగు వేసగానివలె

గ్రహింపనొల్లక సంసార రంగమున నటించున్నది. “నచబంధోఽవా ముక్తి రిత్యేషా పరమామతిః” అనునట్లు కొండయద్దమం దిమడలేదు. సూర్యుడు చేతిచాటున మరుగుపడలేదు, ఆత్మునకు సంసారము లేనేలేదు. ఆత్మునకుఁ బ్రవృత్తి నివృత్తులు సహజలీలలు, ప్రవృత్తి చేతఁ దనకుఁ దావేతై సంసరించుచు నివృత్తి స్వభావముచేతఁ దన కంటె నొండుగనక కేవలుఁడగుచు “లేలామతీవ ధ్యాయతీవ” అను నట్లు తనకుఁ దాబద్ధుఁడైనట్లు ముక్తుఁడైనట్లు పసిపాపవలె నాటాడు కొనుచున్నాఁడు. కాబట్టి “ఆత్మైవేదగ్ం సర్వమ్” అనువిధమున రాముండుకాని పదార్థ మింకెద్దియున్నేదు లేదు లేదు.

పరాపశ్యంతీ మధ్యమా వైఖరులు

“రమ క్రీడాయామ్” అనునట్లు సమస్తజగమును జతుర్విధాభి నయాత్మకమగు నాట్యమే, “తస్మాద్విద్వానీవ సృత్యేత్” అను విధి ప్రకార మహంకార మమకారము లున్నట్లు తనకంటె వేతేలోక మున్నట్లు లీలకై భావించుకొని యాటాడుకొనుట నిక్కముగా విద్వాంసుని లక్షణము. ఆటయే యాట యాయాట కొక పద్ధతి కలదు “లేడికి లేచినదే ప్రయాణ ముహూర్తము” అన్నట్లు “యోగరతోవా భోగరతోవా సంగరతోవా సంగవిహీనః యస్య బ్రహ్మణిరమతే చిత్తం నందతినందతి నందత్యేవ” అనునట్లే విశ్వ మంతయు న్నాట్యరంగము కావించుకొని యాటాడుకొనుచున్న యాత్మరామున కా దేయహేయములు విధినిషేధములు స్లేనేలేవు. సాహిత్యముమ్రముదిరిన దనుకనేకదా యక్షరాభ్యాసము గుణింతము న్నావ్యపఠనమును శాస్త్రశిక్షయుం గావలయును, ఉత్తీర్ణు డయిన వాఁడు మఱల నోన్నమాల బుగ్గి యంటించుకొనునా? “వాసుదేవః సర్వమితి న మహాత్మా నుదుర్లభః, నపునరావర్తతే, బ్రహ్మ విద్య

హైవ భవతి” అను చందమున యధార్థ మెఱిగినచిమ్మట నెఱుంగ నట్లు నటించుట యదొక యానందలీలాకీడగాని సుఖదుఃఖాత్మక సంసారబంధము కానేకాదు. సరియే, సాహిత్యము కుదిరినవాఁడెవ్వఁడైన సంసారాక్షరాభ్యాస మొనర్చు చున్నాఁడా యని ప్రశ్నించిన యెడ సాహిత్యాంకుర మున్న వానికే యక్షరాభ్యాసము చేసినకొలంది నా సాహిత్యపాండిత్యము కొనసాగుచు బ్రహ్మవిదుఁడు విద్వత్తరుఁడు విద్వద్వరేణ్యుఁడు నగుచు సంసార మంటియంట కాటాడుకొను నేర్పరి యగు విద్వాంసుఁ డగుచున్నాఁడు. సంపూర్ణ విద్వాంసుఁడు శివుఁడొకడే, సచ్చిదానందలక్షణుఁడై ప్రకాశించుచున్నాఁడు. సరియే యహంకార మమకారాత్మకమై సంకల్పప్రవృత్తితో దేహస్మృతి యున్నంతవఱకు సంసార వ్యవహారము తప్పదు. మఱి సంసార వ్యవహారముచేత! నే పురుషప్రయత్నముచేత “క్షణశః కణశః శ్చైవ విద్యామర్థంచ సాధయేత్” అను రీతిని మనుష్యుఁడు తన తోడిపాటి వారితోఁ బొంది పొసఁగి మైత్రితో నుండఁగల నేర్పును మఱియుం దన నిద్రాహార విహారసౌఖ్యమును సంపాదించు కొనక తీరదుగా! అన్నివిధములచేత నిహలోక సౌఖ్య మున్న వానికే పరలోకసౌఖ్యము కూడ లంభించును, ఇహలోకమునఁ దిన్నఁబడనివాఁడు పరలోకమునఁ దిన్నఁబడఁడు తిన్నఁబడఁడు, కాబట్టి మనుష్యుఁ డీ యాప్తవాక్య రూపములగు వేదశాస్త్రముల స్మరుముఖముగాఁ దెలిసికొని “విద్యవలని ఫలము వినయము” అను రీతిని వినయముతోఁ దనతోడిపాటి జనుల యనుగ్రహమును సంపాదించుకొని యిహపరములం దరింపఁగలిగిన పరమభాగవతుఁడై తన జన్మమును సార్థక మొనర్చుకొనవలయును.

“తత్సృష్ట్యా తదేవానుప్రవిశ్య” భగవంతుఁ డీజగము సహజ లీలచేత సృజించి జగమంతటను “అంతఃపూర్ణం బహిఃపూర్ణం మధ్యం పూర్ణం సమస్తతః” దా నిండుకొని “ప్రయోజన మనుద్దిశ్య సమం దోఽపి ప్రవర్తతే” అను తీరున సర్వశక్తి సర్వజ్ఞుఁ డౌట చేత నా

నారాయణః డఖిలవస్తువులను సకల లోకోపకారముకొఱకై
 యుపయోగపడునట్లు సృజించెను. ఈజగమునం దనుపయోగమై
 వ్యర్థముగా నేపదార్థమైనను సృజింపబడలేదు. ఆ భగవంతుఁడు
 సర్వచరాచరములం దుండి “లోక కావ్యాద్యవేక్షణాత్” అను
 తీరున బెద్దయై తెన్ను మప్పుచుఁ బిన్నయై కర్తవ్యా కర్తవ్యముల
 నేర్చుకొనుచున్నాఁడు. నుందున్న గొట్టయే తెన్నున నడుచునో
 వెనుకనున్నదికూడ యట్లే వెంబడించును. సహవాసముం బట్టి
 సహజముగా ననాదిగాఁ జతుర్విధాభినయవిశేషములం బెద్దలు
 పిన్నలకుం దెన్ను మప్పరీతి వేదశాస్త్రములు బ్రవర్తిల్లుచున్నవి.
 దేవుఁడు వాన కురిపించుచున్నాఁడు. మఱి యానీటి న్బాడిపంట
 లకును స్నానపానములకు నెట్లుపయోగించుకొనవలయునో వర్తమాన
 భవిష్యత్కాలోప యోగముగా నెట్లు నిర్వచేసికొనవలయునో పెద్దల
 సహవాసమునఁ బిన్న లనాదిగా నేర్చుకొనుచున్నారు. కాని విష్ణు
 మాయాబద్ధులై సంసరించు జీవులు కాలానుక్రమముగాఁ బ్రమాద
 మున దారితప్పి యేవస్తువు నెట్లుపయోగించుకొనవలెనో తెలియక
 రుజాజరావశు లొటచేతను బుద్ధిపౌరపాటుచేతను బెద్దల సహవాసము
 దైవవశమున లభించకుంటచేతను జననమరణ సుఖదుఃఖ పరవశులై
 యెడతెగని యపార సంసారసముద్రమునఁ దాపత్రయోగ్ని సంతప్తు
 లయి యరిషడ్వర్గ ఝంఝానిలముచే నెగురఁగొట్టఁబడి నిల్కడ
 లేకుంటచేతను భ్రాంతులై విపరీతదృష్టులై పెద్దల బోధ నెలియనేరక
 వేదశాస్త్రముల స్మరిగా నస్వయించుకొనఁజాల కహంకార మమకార
 మదోన్మత్తులై కృత త్రేతా ద్వాపర కలియుగములు రానురాను
 బిదపకాలమున జాతినీతుల న్వావివరుసలం బిన్న పెద్ద తారతమ్యముం
 గడింపక కేవల స్వార్థపరులై జ్ఞానలవదుర్విదగులై పండితమానులై

క్రూరులై తమ తోడిపాటి జనులం బాధించి తాము సుఖపడ
దలంచుచుం గ్రిందుమీదు లెఱుంగక ధనాశచేత దంభవేషములతో
లోకవంచకులై భూతద్రోహులై జంతు హింసాపరాయణులై కలి
కాలమున శనిగ్రహవశులై పెద్దల మర్యాదం బాడుచేసి తమ తోడి
పాటివారలం జెఱచి తా ముభయలోకభ్రష్టు లగుచున్నారు.

కృతయుగమున జనులకుఁ జెక్కు చెదరక నిల్కడగా ధర్మ
బుద్ధి స్వర్గమున్నుట్టినంతవరకుం బెరిఁగి త్రేత ద్వాపరయుగములం
దగ్గుచుం గలియుగమున నడుగంటినది, తనతోడి వారితోఁ బ్రేమాను
రాగములం బొత్తుగలిగి తన జీవితమును మనుష్యుఁడు కొనసాగించు
కొనఁగలిగిన సమయము కృతయుగము “స్వయం తీర్ణాః పరాం స్తార
యన్తి” అను తీరున సంసారజలధినుండి తనతోపాటు తనతోడి
పాటి జనుల నొడ్డెక్కించిన బుద్ధిమంతుఁడు మనుష్యులం బరమగురుఁడు
మఱి యొరులఁ జెఱచి తాఁ జెడువాఁడు శనిగొట్టు, గ్రహములందు
గురునివంటి శుభుఁడు శనివంటి పాపియు న్నేడుగా! పరోపకారపరా
యణుఁ డగు మనుష్యుఁడు స్వర్గమేలించు గురుఁడు. తనతోడిపాటి
జనులన్ హింసపెట్టు దుష్టు సరకమునఁ ద్రోయుశని. గురునివలె సర్వ
లోక శుభదాయకుఁడు కావలసినదనియు శనివలెఁ గూళ కాకూడ
దనియు తప్పదారి తప్పించి మంచిమార్గమున నడిపించుచు జతు
ర్విధాభిసయ విశేషాత్మకములై యనాదులై యపారుషేయములై
సకల వేదశాస్త్ర పురాణేతిహాసములు దైవ స్వరూపములయి ప్రవ
ర్తిల్లుచున్నవి.

సచ్చిదానందలక్షణమగు నాద్రబహ్మము పాంచభౌతిక జగ
ద్రూపమున వివర్తమైనయది. కాబట్టి రజ్జువునందలి వివర్తరూప
మగుసర్పమువలె నాద్రబహ్మమందునివృతమగుచతుర్విధాభిసయాత్మక
పాంచభౌతికజగమంతయును మిథ్యారూపమై యెండమావులయందలి

నీటివలె స్వప్నప్రపంచమునీతి హుళక్కిగాని వాస్తవ మెంతమాత్రము
 న్నానేకాదు, ప్రతిబింబము యథార్థవస్తువు కాకున్నను వాస్తవబింబము
 నెఱిగించు సాధనము గనుక మిథ్యాభూతమైనప్పటికిం బాంచభౌతిక
 జగత్స్పృష్టి నిష్ప్రయోజనము కాక నిక్కముగా సప్రయోజనమై తాకిక
 త్రేతాగ్నిహోమపూర్వపారతాకిక స్వర్గసాధనమైనట్లు “శరీర
 మాద్యం ఖలు ధర్మసాధనమ్” అను రీతిని మర్త్యజీవితము పరమార్థ
 సాధనమైనట్లు వాచికాంగికాహార సాత్త్వికాభినయాత్మకమై తాకిక
 వ్యవహారమయ్యమై పరమార్థసాధనమై బ్రహ్మనందఫలక మగు
 చున్నది. వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయములు “యస్యభాసా
 విశ్వమిదం విభాతి” యనురీతిని సచ్చిదానంద లక్షణమగు నాదబ్రహ్మము
 తేజముచేత నామరూపాత్మక ప్రపంచముగాఁ దోచుచున్నది, “అహ
 మన్న మహమన్నాదః అనునట్లు “కర్తాభోక్తాజనార్దనః” అనుతీరునఁ
 జతుర్విధాభినయ స్వరూపమును జతుర్విధాభినయ ప్రయోక్తయును
 మఱియుం జతుర్విధాభినయరసీకుఁడును నిక్కముగా వాసుదేవపరబ్ర
 హ్మ మొక్కటియే, ద్రష్టృదృష్ట్యశ్యములును సత్త్వరజస్తమోగుణము
 లును జాగ్రత్స్వప్న సుషుప్త్యవస్థలును భూతభవిష్యద్వర్తమానకాల
 ములును స్వర్గసుర్వపాతాళములును స్పృష్టిసితినాశములును నాదబిందు
 లును ప్రదేతాగ్నులును వేయేల ముల్లోకములును సకలేంద్రియ
 దృష్టములు మఱి యింద్రియాతీత పదార్థములన్నియును “పురుష ఏ
 వేదగ్ం సర్వమ్” అనునట్లు “ఏకోనారాయణః పరః” అను విధమున
 దేవునిన్న నితర వస్తు వైదియు న్లేనేలేదు. నేనకుఁడును నేవ్యుఁ
 డును బద్ధుఁడును ముక్తుఁడును దేవుఁడే మఱి యా పరమాత్ముఁడు
 దప్ప మఱి యే పదార్థమును లేదు. ఇట్లెఱింగిస యోగి పరావశ్యస్తీ
 మధ్యమాశబ్దవేత్తయై యాత్మానందమున సలరారును. నాదబ్రహ్మ
 మునకుఁ బరయను శబ్దము బర్హాశబ్దమునకుఁ బశ్యంతియగుం బశ్యస్తీ
 శబ్దమునకు మధ్యమయను శబ్దమును మధ్యమా శబ్దమునకు వైఖరి

యనంబడు కంఠధ్వనియుం గ్రమముగాఁ బ్రతిబింబములు, స్వయం ప్రకాశమగు నాదబ్రహ్మమే యీ చతుర్విధాభినయాత్మక సకల జగత్తుగా రజ్జువునందు సర్పము భాతిభావనమగుచున్నది. ఈ యధ్యా రోపాపవాద సిద్ధాంతాద్వైతమత మొకటియే నిశ్చయముగాఁ బర మార్థసత్యము సత్యము. నాదబ్రహ్మముయొక్క వికారము కేవలధ్వని. కేవలధ్వనియొక్క వికారమువర్ణాత్మకధ్వని. నైఖరీవిశేషవేత్త మనుష్య గంధర్వుఁడు. మఱియును మధమాపశ్యన్తీ పరాశబ్దతత్వవేత్త దేవ గంధర్వుఁడు “బ్రహ్మవిద్యబ్రహ్మైవ భవతి” అను తీరున నాదబ్రహ్మ వేత్త నాదబ్రహ్మగంధర్వుఁడే యనఁగా సంగీతజ్ఞుఁడగు మనుష్యుఁడు మూర్తీభవించిన బ్రహ్మమని సిద్ధాంతీకరింపక తీరదు.

“శబ్దసంప్రయోగాత్” అను పూర్వమీమాంసాశాస్త్రాను సారముగా శబ్దమనఁగా వేదమని యర్థము. “అనంతానై వేదాః” అనుటచేత శబ్దము అనంతవిధములు “ధాతూనా మనేకార్థత్వా దవ్య యానామనేకార్థత్వాత్” అనుటచేత ననంత సంఖ్యాకములయిన శబ్దములందుఁ బ్రతిశబ్దమున కనేకార్థములు కలవు. “యథా నామ తథా గుణాః” రూపమేవాస్య మహిమానం వ్యాచక్షే” అను ప్రాచీ నోక్తులం బట్టి చతుర్విధాభినయస్వరూపక నామరూపములచేత జగ ద్రూపమున విన ర్తితమయిన యతీంద్రియకాతణాత్మక నాదబ్రహ్మ తత్త్వమును బ్రత్యక్షకార్యాత్మక జగత్తుంబట్టి యనుమానప్రమాణము చేత సర్వజ్ఞులయిన మునులు తెలిసికొని వేదశాస్త్రము, ములన్ లోకోపకారముకై కించిజ్ఞులగు శాఖరయనుష్యులకుబోధించి యుభయ లోకముల నిష్కారణ ప్రేమచే దరింపఁజేయుచున్నారు. శ్రవణేంద్రియ విదితమయినదెల్ల నామము, చక్షుర్భాణ జిహ్వత్వగ్వేదితము లయిన పదార్థములన్నియును రూపము నామరూప ప్రవర్తకము మనోరూపక శరీరస్మృతి-ఈస్మృతికే మాయ యనియుం బ్రధాన

మనియు నవిద్యయనియుం బ్రకృతి యనియును భగవల్లీలయనియును సహజగుణ మనియుం బర్యాయపదములు. కేవల భృన్యాత్మక శబ్దముయొక్క వికారము వర్ణాత్మకశబ్దము. నైఖరి యనంబడిన కంఠ ధ్వని నాదబ్రహ్మముయొక్క - తుట్టతుది ప్రతిబింబము. మఱియు నా నాదబ్రహ్మముయొక్క తుట్టతుది యాకారప్రతిబింబములు స్వర్గరూప రసగంధములు. ఇంద్రియదృష్టములగు శబ్దస్వర్గరూప రస గంధములను సనిత్య జగత్కార్యములంబట్టి యతీంద్రియ నిత్యజగత్కారణమగు నాదబ్రహ్మ నును మానముచే మునులు తెలిసికొని లోకోపకారమునకై వేదశాస్త్రముఖములం బ్రచురించుచున్నారు.

నాదబ్రహ్మము - మానవప్రవర్తన

షడ్జాది సప్తస్వరముల శ్రుతులు హెచ్చుతగ్గు స్థాయిలంబట్టి కోమలములయ్యు దీప్తములయ్యుం గెండు తెలుగులగుటచేతం బదు నాల్గు శ్రుతులని నారదుఁడును షడ్జనుధ్యమ పంచనుములు ప్రతిస్వరము న్నాల్గువిధము లగుటచేతను నిషాదగాంధారములు రెండేసి యగుట చేత నాల్గును ఋషభధైవతములు మూడేసి శ్రుతులగుటచేత నాల్గును మొత్తముపై $12+4+6=22$ ఇరువదిరెండు శ్రుతులని భరతముని యును ఒక్కొక్కవిధమై షడ్జపంచను స్వరములు రెండు శ్రుతులు ఋషభధైవత గాంధార నిషాదములు నాల్గు ప్రతిస్వరమును మూడేసి విధములై పన్నెండును మధ్యమము రెండై రెండువిధము లగుటచేతను మొత్తముపై దేశీయస్వరములు $2+12+2=16$ పదాలు విధములయి దేశీసంగీతమున వాడఁబడుచున్ననని యాధునికమతమును జగము లోని చేతనాచేతనముల న్గలిగెడు నానావిధ ధ్వనులు శ్రుతిభేదములే కనుక శ్రుతు లనంత సంఖ్యాకమునియుం గొందఱి మతమునై శ్రుతుల స్థూర్చి వివిధాభిప్రాయము లున్నవి. “అనంతావై వేదాః”

అనుటచేతను వేదముల ననుసరించి “ధాతాయధాపూర్వ మకల్పయత్, యథాలోక స్తథా వేదః” అను వచనములం బట్టి స్వరస్థానకాల ప్రయత్న విశేషములనల్గులు శబ్దమునకు వేదమందుఁగానిలోకమందుఁగాని మతభేదముండుటచేత నొక నియమ మెద్దియు నేర్పర్చ వీలు లేదు. దేశకాలపాత్రానుసారముగా నాయా జనులకు రంజకమైన నామరూపములు దేశీసంగీతము, దేవతాప్రీతికై ప్రయోగింపఁబడు నామరూపములు మార్గిసంగీతమనియును వాడంబడుచున్నవి, దైవ శక్తిచేత ప్రయుక్తములయిన నామరూపములు వైదికములు మార్గి సంగీతము, జనరంజకములుగాఁ బ్రయోగింపఁబడు నామరూపములు తాకికములు దేశీసంగీతము. మార్గిసంగీతమున కెద్దియో యొక నియమముననుసరించుట స్వభావము. దేశకాల పాత్రోచిత రంజనము కావించుటకన్న దేశీసంగీతమున మతే నియమమైన నవసరములేదు. మానినది మందు బ్రతికిన దూరు-జనరంజకమైనది సంగీతము. వేద శాస్త్రపద్ధతు లెఱిగి లోకులు చతుర్విధాభినయము లొనర్చ నెంత మాత్రముస్సమర్థులు కారుగాని లోకులు వ్యవహరించు చతుర్విధాభినయాత్మక నామరూపములన్నియును వేదశాస్త్ర పద్ధతుల ననుసరించియే శ్రవర్తిల్లక తీరదు. జగత్కార్యమంతయును మిథ్యయు ననిత్యమైనప్పటికి నిత్యమునువాస్తవమైన దివ్యకారణమునఁబ్రవర్తిల్లక తీరునా? వర్ణాత్మకమైన సంస్కృతాపభ్రంశభాషాశబ్దమునకు బ్రయోజనము ప్రాణులు తమతమ యూహలం బరస్పరము తెలిసికొనుట యుం దెలుపుటయునై నట్లు శ్రుతి లయాత్మక షడ్జాది స్వరముల ప్రయోజనము ప్రాణులు పరస్పరము రంజిల్లి రంజింపఁజేయుటయే.

వేదశాస్త్రములంబట్టి యనాదిసంప్రదాయసిద్ధనియమము గాను దేవతాప్రీతికై ప్రకటింపఁబడు నామరూపములు వైదికములు. దేశకాల పాత్రోచితముగాఁ గేవల జనరంజనప్రయోజనమాత్ర

ములై యశేష్ఠముగాఁ బ్రకటింపబడు నామరూపముల తాకికములు. వైదిక సంప్రదాయమితిగి దేశకాల పాత్రోచితముగా నర్హాత్మక ధ్వన్యాత్మక శబ్దప్రయోగము చేయువాఁడు పండితుఁడు. దేశకాల పాత్రోచితములయిన వేషభాషలం జనరంజనముగాఁ బ్రయోగింప నేరనివాఁడు పామరుఁడు. నియమనామరూపాత్మక వైదికమార్గి సంగీతముచేత దేవతలను, మఱియ శేష్ఠముగా జను న్దేశకాలపాత్రోచితముగా తాకిక దేశి సంగీతముచేత ముర్తులను నిల్లుభయులన్పాడ వేషభాషల న్స్వాధీనపర్చుకొనువాఁడే పండితుఁడగువాఁడు. పడమర సగ్ని - ఋషభస్వరమును బ్రహ్మయు - గాంధారముం జలమ్రుండు - మధ్యమ స్వరమును విష్ణువును - పంచమస్వరమును నారదముహర్షియును - ధైవత నిషాదస్వరముల రెండింటిని హంబులుగా ను బొడుచుచుండురు. పడమరసకు బ్రహ్మయు - ఋషభమునకగ్నియు - గాంధారమునకు గోవును - బ్రహ్మణులకు రాజై న సోముఁడు పంచమధైవత స్వరములకు రెండింటికీ - నిషాదమునకు సూర్యుఁడును - మధ్యమమునకు విష్ణువునధిదేవతలు, పడమరభగాంధార మధ్యమ పంచమధైవత నిషాదములను గ్రమముగా పయూరము - గోవు - మేఁద - కౌంచపక్షి - కోకిల - గుఱ్ఱము - కుంజరమును గ్రమముగాఁ బల్కు పాణులు. పయూరాది శబ్దము లెట్టి యుపాశ్శులుగల జంతువులో ముర్తు లెఱుంగనేరరు. సామవేదమునకై నియమింపఁబడిన సప్తస్వరముల నీనఁగా పడ్డాది సంజ్ఞలుగల వైదికస్వరముల కెంతమాతమును సరిగముపధని సంజ్ఞలుగల తాకికస్వరములతో సంబంధము లేనేలేదు. వైదికసంగీతమునకు తాకికసంగీతమునకు వైదిక వేషభాషలకు మఱి నామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయనములకును తాకిక వేషభాషలకును మఱినామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయనములకును సంబంధము పారిమార్థిక వ్యావహారికములకువలె సత్యాసత్యములకువలె బ్రహ్మజగత్తులకువలెబొత్తుగా

లేనేలేదు. అతీంద్రియములైన పరాపశ్యస్తీ మధ్యమాశబ్దములు వైదికములు వైఖరీశబ్దము తాకికము. కాబట్టి తాకిక నామరూపములు కార్యములు వైదిక నామరూపములు కారణములు. నెమలి కంఠధ్వని వడ్డమును బల్కుననియు శగ్ని వడ్డస్వరమును బాడుననియు వడ్డస్వరమున కధిదేవత బ్రహ్మయనియును వడ్డస్వరము కేందామరవలె నెఱ్ఱగా నుండుననియు “స్వరావై సార్వవైదికాః” అనుటచేతను పరాపశ్యస్తీ మధ్యమాశబ్దముల వ్యక్తధ్వను అతీంద్రియములు నైఖరీ కారణములుం గేవల పారతాకికములుగాని యైహతాకికములు కానే కావు. వైఖరీసంజ్ఞికమగు మర్త్యకంఠధ్వని కారణరూపమైన నాదము యొక్క ప్రతిబింబమైన మిథ్యాకార్యముగాని వాస్తవము కానేకాదు. కాబట్టి “అగ్నిమితే వురోహితమ్” అను మొదలగు సమస్త వర్ణాత్మక వేదశబ్దములు దేవతల సంతోషపర్చుటకై శ్రద్ధాభక్తుచేత ననాద్యాచార్యగురు సంప్రదాయసిద్ధము లయిన చతుర్విధాభినయపద్ధతు లెఱయక ప్రయోగింపవలయును. కేవల వర్ణాత్మక తాకిక శబ్దములను ధ్వన్యాత్మకమగు తాకికశబ్దమును మంద్రమధ్యతార స్వర భేదముచేత శ్రుతిలయల న్దేశకాల పాత్రోచితముగా జనరంజకమగు తీరున యధేష్టముగా నవరసాత్మకముగాఁ బ్రయోగించుకొనవచ్చును. వైదికవైఖరీ ప్రయోజనము దేవతలను భక్తిశ్రద్ధలతో సంతోషపర్చుకొని పరమును సాధించుకొనుటయును తాకికవైఖరీ ప్రయోజనము జనరంజనము కావించుకొని జీవససౌఖ్యమును సంపాదించుకొనుటయును, తాకిక చతుర్విధాభినయములస్సకలరంజనము కావింపఁజాలిన పండితుఁడు మాత్రమే వైదికసంగీత ప్రయోగదక్షుఁడై దేవతలను సంతోషపర్చి పరమును సాధింపఁగల పరమభాగవతుఁడు కాఁగలఁడు. ఇహమును దరించలేనివాఁడు పరమునెంత మాత్రమును సాధింపనేరఁడు తన తోడిపాటి జనులను ద్వికరణశుద్ధిగా సంతోష

పెట్టజాలని దుష్టజనుఁడు వేదముల నుచ్చరింపఁగూడదు. వైదికకర్మ
లాచరింపఁదగదు. జనకంటకుఁ డైనవాఁ డిహపరముల రెండింటికిం
జెడకమానఁడు. ప్రతిబింబితముం బట్టి బింబస్థితి స్థనిపెట్టఁగాలిగినట్లు
దేవతల పాత్రానుసారముగా సకల జనరంజకముగాఁ గార్యరూపము
లయిన మనోవాక్కాయ కర్మములగు నామరూపములం బ్రకటింపఁ
గల విద్వాంసుఁడు మాత్రమే కేవల మానిసికములై ధ్యానాత్మకము
లయిన కారణాత్మకములగు వైదిక నామరూపముల న్దేవతలను
వశపర్శుకొను పరమభాగవతుఁడు కాఁగలఁడు. అనాదికాలము
నుండియును ద్వికరణశుద్ధిగాఁ జతుర్విధాభినయములచేతఁ దన తోడి
పాటి జనుల స్సంతోషపర్చిన జనుఁడే వైదిక సంగీత విశేషములగు
ధ్యానధారణ సమాధులచేతను సాధనచతుష్టయసంపదలచేతను సకల
వస్తుతత్త్వజ్ఞానము చేతను యమాదియోగ విశేషములచేతను “బ్రహ్మ
విద్యైష్ట్యైవ భవతి” అనునట్లు కపిలాదిమునులయి యణిమాదిసిద్ధు
లంది పరమభాగవతులయి నిత్యకైవల్యానందమున నోలలాడుచుం
ధర్మార్థకామమోక్షములను పురుషార్థముల న్నాధించి యిహ
పరములం దరించిన మహాత్ములు సకల భూతమయులై పరమ
కాదుణికులై సకలలోక బాంధవులై వేదశాస్త్రస్వరూపముల స్థైర్య
కర్తవ్యములన్ హేయాదేయముల నిత్యానిత్యవస్తుతత్త్వము నిహపర
సంతరణమార్గము స్సకలజనులకు స్సంతతము బోధించుచున్నారు.
దేశకాల పాత్రోచితముగాఁ జతుర్విధాభినయములం బ్రయోగించి
జనరంజనము కావింపఁజాలినవానికే వేదశాస్త్రములు బోధపడును
గాని జనరంజనము కావింపఁజాలనివాఁడు నిక్కముగా విద్వాంసుఁడు
కానేకాఁడు. ప్రజారంజకమగు నడతకన్న నేర్పుకొనఁదగిన విద్య
యింకెద్దియు న్నానేకాదు. జనరంజకుఁడుకానివాని విద్య గ్రుడ్డికంటి
కిడిన కాలుకవలె వృథమగుటయేగాక హాస్యాస్పదమును మోస

కార్యముం గూడనయి యట్టి ధూర్తు నిహపరభ్రష్టుఁ గావింపక
మానదు. విద్యుఁకు దగినలక్షణము సకలజనరంజక మగుట మాత్రమే.
కేవల ధ్వనిని దేశకాలపాత్రోచితముగా సకలజనరంజకమగు తీరున
శ్రోత్రీయుల యథేష్టనియమముతో యథేష్టదాతానుదా త్రమృద
మధ్యతారస్థాయిలతోఁ జవులుట్టుతీరున వర్ణాత్మక శబ్దారముల నెల్ల
డించుచు నాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిసయములం బ్రకటించు విద్వాం
సుఁడు క్రమక్రమముగా సర్వలోకరంజకుఁడై యాత్మానందముతో
సర్వభూతమయుఁడై నిత్యసంతుష్టుఁడై యానందమయకోశమాత్రావ
శిష్టుఁడై పరమభాగవతుఁడై కపిలాచిపరమమునులవలెం గృతార్థుఁడై
తాఁదరించి యొరులం దరింపఁజేయుఁగలఁడు.

నిత్యాపేరుషేయ కారణాత్మక వేదనాద్రబహ్మముయొక్క
ప్రతిబింబముగాని యీ జగమంతయును వాస్తవము కానేకాదు.
మఱియును “అశకీరమాశ్మి” అనుటచేత మిథ్యాభూత మగు పాంచ
భాతక దేహసంబంధమగు కోర్కె యెట్టియున్నేని బ్రహ్మస్థితి నందుటయే
పరమపురుషార్థము గనుక నట్టి పరమభాగవతపదవి కెక్కించు మెట్టు
సకలలోకరంజకమగు నడత, అట్టి జనరంజకమగు నడతను ద్రికరణ
శుద్ధిగా జనరంజకముగా మనోవాక్కాయ కర్మరూపక నామ
రూపాత్మక వాచికాంగికాహార్యసాత్త్వికాభిసయములం బొరుషమునఁ
బ్రకటించుచు సకలలోకరంజకముగాఁ దన బ్రతుకు న్నొససాగించుమని
సర్వేశ్వరు సహర్షిశముఁ బ్రార్థించు పరమభాగవతులగు విద్వాంసుల
నాశ్రయించి పామరు లిహపరములం దరించవలెం దరించవలెను.
గోడలేక చిత్రరచనము కలుగనేరకుకదా! “శ్రుతిః మాతా లయః
పితా” అను విధమున నెద్దియో యొక యాధార మొక పాదేర్పర్చు
కొని జనరంజకమగు తీరుననొక తెప్ప నానుకొని యీతాడు వాఁడు
ప్రవాహానుసారముగాఁ దన తెప్పం ద్రిప్పుకొనుచు నొరులఁ దరింపఁ

జేసి తాఁదరింపఁగలిగిన టైది యో యాప్త వాక్యము నూతగాఁ జేసి
కొని బ్రాహ్మణాది పంచజనజాతిమర్యాద నెదియో యాశ్రయించి
తన తోడిపాటి దనుల ప్రేమానురాగముల స్సంపాదించుకొను తీరున
నేయెండ కాగొడుగు పట్టుచు దేశకాలపాత్రానుసారముగా నడుచు
కొనుచు సుభయలోకములం దరింపఁజేయుమని దైవమును సంతతము
నిర్మలాంతరంగభక్తితో వేడుకొనుచు నొరుల సుఖపెట్టి తా సుఖ
పడుట మర్త్యవిహిత ధర్మము. జనకకంటకుడైన దుర్బుద్ధి వేసముంత
ములు పఠించి ముసిడిపండువలె నింపుగాఁ గన్పట్టినప్పటికి సకల
శాస్త్రార్థము చేయఁగలిగినప్పటికి జాతినీతి మర్యాదలం బ్రవర్తించు
నేర్పు కలిగినప్పటికి నూరునోము లొక అంకుతో సరియన్న టైన్
నిష్ఠలు తాల్చినప్పటి కుభయలోక భ్రష్టుఁడు కాకమానఁడు
మానఁడు. “సర్వేజనాః సుఖినోభవన్తు” అనుకోర్కెతోఁ ద్రికరణ
శుద్ధిగా బ్రతుకువాఁడు మాత్రమే నిజముగు మనుష్యుఁడు గాని
స్వార్థైకపరుడైన లోకకంటకుఁడు “బుద్ధిభంజాద్విసశ్యతి” అనభగవ
ద్వాక్యానుసారముగా సకల వేదశాస్త్ర పండితుఁడుగా నీలోకోత్తర
బలశాలిగానీ చక్రవర్తిగానీ మత్తేయైహిక విభవములందనీ యెన్నాళ్లు
బ్రతుకనీ సకలలోక గర్వితుడై వెట్టికొక్కవలె నొరుల బాధించి
యొరులచే బాధింపఁబడక తీరదు తీరదు.

“వస్త్రేణవపుషావాచా” అనుతీరునఁ దనతోడిపాటివారికిరంజక
మగు విధమునఁ దొడవులు దాల్చవలెను. దేహమును బాగుపర్చు
కొనవలయును. త్రికరణశుద్ధిగాఁ బ్రవర్తించవలయును. “అస్వర్గ్యం
లోక విద్విషంధర్మమపినాచరేత్, వేగవేదాంగ వేత్తాపి లోకాచారం
సలంఘయేత్” అను తీరున శకాదేల పాత్రోచితముగా జనరంజనము
చేయఁజాలని మనోవాక్కాయకర్మములు వేదశాస్త్రచోదితధర్మము

లయినప్పటికి స్వతంత్రించి చేయఁగూడదు. సకల వేదశాస్త్రములను దేశకాల పాత్రానుసారముగా సకలజనరంజకముగా మనోవాక్కాయ కర్మముల న్నడిపించిన జనులే యిహపరములం దగిలఁగలరని ముఖ్యాభిప్రాయ మిచ్చుచున్నవి. వడ్డరథ గాఢారమధ్యమ పంచమ ధైవత నిషాదసర్వాయములగు సప్తస్వరములతో నార్చికాది సంజ్ఞలతో నుదాతానుదాత స్వరిత ప్రచిత నిఘాతసంజ్ఞలతోను మృదు దీప్తాది శ్రుతి జాతుల న్వలయు స్వరమండలియంగుళీ వీణాదిన్యాసములతో ఋగ్యజుస్సామవేదపఠన మనాది సంప్రదాయపద్ధతులతో నియమింపఁబడెను. దీప్తాయతా కరుణామృదుమధ్యలను శ్రుతిజాతుల న్వలయు సప్తస్వరములును ఋగ్యజుర్వేద పఠనమునందును సామవేద గానమునందును జెప్పఁబడిన వడ్డాది సప్తస్వరోచ్ఛారణ పద్ధతులును వేదసంజ్ఞంబరఁగు నుప్తిగంత పదరచనా విశేషోచ్ఛారణ పద్ధతులును కేవల పారతాకికా పూర్వస్వర్గ ప్రాపకకారణము లగుటచేత వేదములకు మాత్రమే శిక్షావ్యాకరణచ్ఛందో నిరుక్త జ్యోతిషకల్పవిధు లేర్పడినవిగాని సంస్కృతాపభ్రంశాదిభాషలకై దేశకాలపాత్రోచిత రంజక మార్గములు తప్పమతే నియమములుంబనికిరావు.

వేదములయందలి సప్తస్వరాత్మకోదాతానుదాతస్వరిత ప్రచిత నిఘాత పద్ధతులుగాని యాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయ విశేషనియమములుగాని వ్యావహారిక భాషలకుఁగాని కేవల ధ్వన్యాత్మ శబ్దమునకుఁగాని యాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయ విశేషములకుఁగాని పనికిరావు. ఏదేశమం దేశకాలమం దెట్టి జనులలో నే యాచారము జనరంజకమగునో యా యాచారానుసారముగా నామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయములం బ్రయోగించి యొరుల సుఖపెట్టు నేర్పరి యొరులచేఁ దా నాదరింపఁబడుటకన్న బ్రతుకునకు నుతి వేతేనియమము లక్కరకావు. వైదిక పద్ధతి లోకవ్యవహారమునకుఁ బనికిరాకుండు

టయే గాక జనులకుఁ బరస్పరద్వేష జనకమై కేవలము పరిహాసాస్పదము కాకమానదు. “ఊరికి జోగి వెట్టి జోగి కూరు వెట్టి” అను సామెతగా గేవల పారమార్థికములయిన వైదిక సంప్రదాయములై హతాకిక వ్యవహారముల నవలంబింప శక్యముగాదు. సూర్యచింబమును మండలో దాచుకొన నెనరితరము ? వైదికుల మనియు శ్రోత్రియుల మనియు వేదపాఠకుల మనియుఁ గులగోత్రములు కలవారమనియు శ్రౌత స్మార్తక్రియానిష్ఠుల మనియు నీషణత్రయ వశులై సంసరించు ధూర్జనులు పశుహింసాపరులై స్వార్థక తత్పరులై పరస్పర జనద్వేష ముఖ్య హేతువులై పరులం జెఱచి తాము భయలోక బ్రష్టులగు దుష్టులుగాని నిక్క ముగా శిష్టు లెంతమాత్రము న్నారు. వేద శాస్త్ర విహిత ధర్మాచరణమున కధికారులు సాధన చతుష్టయ సంపన్నులగు మునులు గాని సంసారు లెంతమాత్రము న్నగరు. సంసారుల కన్యోన్య ప్రేమానుగాగములం బుట్టించుకొను విధమున దేశ కాల ప్రాతాను సారముగా నడుచుకొనుటకన్న వేతే యిహపరసాధక పద్ధతి మాటలందుఁ గాని పాటలందు గాని పనులందుగాని మతే నడతల యందుఁగాని యే వ్యవహారమందుఁ గాని కూడదు.

నిత్యము లపౌరుషే యము లనంబడు “అగ్నిమితే” . అను మొసలగు వైదిక శబ్దముల నుచ్చరించుటలోను వ్యుత్పత్తి యేర్పర్చుటలో నర్థము వివరించుటలోఁ దన్విహిత కర్మాచరణము గూర్చియు మఱి యా వైదిక శబ్దములకుఁ జరణము లేర్పర్చి లయకాలానుసారముగా నడిపించుట విషయమై పౌరుషేయములుగాఁ బ్రవర్తిలు శిక్షావ్యాకరణ నిరుక్త కల్పచ్ఛందో జ్యోతిషములు కూడఁ గేవల వైదికములు గావుననే వేదాంగము లనంబడినవి. కాబట్టి శాస్త్రీయ నియమము లేవియును సంసారులకు వ్యవహార దశయం దేమాత్ర మవలంబ్యములు కారాదు. సన్న్యాసికి గార్హస్థ్య ధర్మ మెట్లు పనికి

రాదో వేదశాస్త్ర పద్ధతులు సంసారమున కట్లు తగదు “మనుష్యావా
 ఈడేన్యాః” వా శబ్దముం బట్టి స్తోత్రమునకుఁ దగినవారు ప్రియు
 లగుట మిక్కిలి న్యాయమేగాని నిక్కముగా స్తోత్రమున కెంత
 మాత్రము న్దగని మనుష్యులు కూడ స్తోత్రప్రియులని తేలుచున్నది.
 స్తోత్రమనఁగా స్వాధీనము చేసికొనుటకై సల్పెడు ప్రియాచరణము.
 తేని సుగుణము లున్నట్లు పొగడినప్పటికి మనుష్యు లుల్లసిల్లెదరు.
 కాబట్టి మనుష్య ప్రవర్తక మశాస్త్రీయముం బ్రమాదకరమైనప్పటికి
 నేదశాస్త్ర సమ్మతమనియును బొరపాటులేని నడతయని యొక్కం
 దొకనిం గొనియాడనవచ్చు డా మనుష్యుఁ డుల్లసిల్లి తనతోడిపాటి
 జనులు తా సుగుణశాలియని పొగడుకీతిగా నకలలోక సమ్మతముగా
 నడుచుకొనుట మనుష్య స్వభావమని తెలిసిన సర్వజ్ఞులగు మనులు
 మనుష్యులం దనాదికాలమునుండియును దేశకాల పాత్రానుసార
 ముగా వివిధజాతి మర్యాదలున్నూ లోకరంజక ప్రవర్తన పద్ధతు
 లేర్పర్చి పిల్లలకుఁ బెద్దలు బాగుకడు తెన్నగపర్చునట్లు వేదవేదాంగా
 ద్యప్రాదశ విద్యలుపదేశించిరి.

సూర్యుఁడు భూగోళము నంటియంటక లోకబాంధవుఁడై
 వెలయునట్లు వేదశాస్త్రములు సంసారల నంటియంట కనాదిగా
 మనుష్యలోకమునద్ధరించుటకై యహపర సంతారక మార్గ భోధ
 కములగు నామరూపాత్మక చతుర్విధాభిషయ విశేషముల సహజ
 ముగా నడిపించుచున్నవి. సూర్యబింబము నీటికుండలోఁ బ్రతిబింబించు
 నట్లు మనుష్యులందు వేదశాస్త్రములం బేర్కొనఁబడిన జాతి నీతులు
 స్ఫటికమందలి జపావుష్పచ్ఛాయవలెఁదోచుచున్నవి. కాని వాస్తవ
 ముగా నీ లోక వ్యవహారము స్వప్న జగమువలె మాయాకల్పితము
 గనుక నిత్యులగు జీవాత్ములందు బ్రాహ్మణాది జాతులుశ్చౌత స్మార్త
 క్రియాకలాపము న్నావి షరుసలు శ్రీపురుష విభేదము న్నామరూప

విశేషము లన్నియుం గృతిమములు నిధ్యలు న్నాని వాస్తవములుకావు నిశ్చయముగా వేదపురుషాత్మకమగు నాదబ్రహ్మముకన్న సత్యపదార్థము మఱి లేనేలేదు. కావునఁ దనకు లేని భావనాశ్వము బ్రతికున్నను మఱేనుయినను దన కేమి కొడువ ? విష్ణుమాయాబద్ధులై జీవులహంకార మనుకార విమూఢాత్ములై తమకు లేని గుణములు తమకున్న ట్లారోపించుకొని రాగద్వేషములు స్సఖి దుఃఖములందు చనాదికాలము నుండియు నెడతెగని సంసారతాపత్రయ సంతపు లగుచుం బరమకారుణికులయిన మునుల యనుగ్రహమునఁ దత్వజ్ఞాన బోధితులయి వైరాగ్యమంది “త్రిపాదస్యామృతం దివి” యని పేర్కొనఁబడిన విష్ణుపదమందు లయముం బొంది కైవల్యానందమందుచున్నారు. “నియమాబుగలచోట నిలుచును సిరులు” అను నీతి చొప్పున జాతి నీతులుకల మనుష్యులు లోకోపకారము చేయఁగలిగి యొరులఁదరింపించి తాము తరించగల “సహవాసతో దోషగుణాభవన్తి సహవాసతః పుణ్యగుణాభవన్తి దేశాటనం పండితమిత్రతాచ వారాంగనా రాజసభాప్రవేశః” అను తీరున సహవాసమునుం బట్టి మంచిచెడ్డలు తప్ప కలవడకతీరదు. కాఁబట్టి తమతోడిపాటి జనుల స్సఖిపెట్టి తాము సుఖముగా బ్రతికెడివివేకవంతులగు పెద్దల నడత ననుసరించి పిన్నులు తాముగూడ నిహపరములం దరింపవలయును.

శిష్టాచారము - మానవోచిత ధర్మము

“పిక-నేమ-తామరస” అను శబ్దము లార్యభాషయందు కన్నట్టక మ్లేచ్ఛభాషితములయినప్పటి కార్యజన గ్రాహ్యములయిన విధమున వేదశాస్త్రానుసార ధర్మములందు సంసార వ్యవహార ధర్మములు చేరనప్పటికి లోకోపకారకము లయ్యేనేని యట్టిసంసార

వ్యవహారప్రవర్తనకు జాతిమతాచారానుసారప్రవర్తనముగూడ సకల
 మునిసమ్మతమై యుభయలోక సంతారకము తప్పకగును. శంకరా
 చార్యుఁ డాజన్మసిద్ధుఁడై ద్వైతబ్రహ్మమూర్తియైనప్పటికి లోకసంగ్ర
 హార్థమై పద్మతిస్థాపకుఁడయ్యెను. కాబట్టి వేదశాస్త్ర విహితధర్మా
 చరణము మనుష్యు లతిక్రమింపగూడదు. కూడదు. దేశకాలపాతాను
 సారముగాఁ బెద్దలు నియమమున నడిచినజాతి నీతులబిన్న లనుస
 రింపక తీరదు. మఱియు నాస్తికులై శ్రద్ధాభక్తులన్నాని వితండవాద
 ముతో విపరీతజ్ఞులై జనకంటకులై దురభిమానమున స్వతంత్రించి
 ప్రాచీన శిష్టాచారములన్నాని యనాది సంప్రదాయ సిద్ధములగు జాతి
 నీతులన్నాని తప్పి మెట్ట వేదాంతములు బల్కుచుఁ జెడగొట్టులు కా
 గూడదా. జనులం బరస్పరప్రేమానురాగములు పుట్టించు విధమునఁ
 బూర్వు లే వేదశాస్త్ర పద్ధతు లనుసరించి తరించిరో యట్టి ధర్మమార్గ
 మునం బిన్నలు నడువక తీరకు. కాబట్టి యే దేశమునం దేకులము
 నందుమనుష్యుఁడు పుట్టెనో యామనుష్యుఁ డా దేశ కుల సంప్రదాయ
 ము లనుసరించి తనతోడిపాటిజనుల కనుకూలముగా నర్వభూతదయా
 పరుడై యొరులసుఖము తనసుఖముగా నొరులకష్టము తనకష్టముగాఁ
 ద్రుకరణశుద్ధిగా భావించుకొని స్వకులాచారముం దప్పక ప్రవర్తించి
 యిహపరముల న్నాధించి క్రకృత కాలమునకుఁ దగునట్లు దేశకాల
 పాత్రోచితముగాఁ జనరంజకముగాఁ జతుర్విధాభినయ విశేషముల
 నొరుల సుఖపెట్టి తా సుఖపడుటమేలు. ఏజంతుహింసయు నెట్టినెప
 మునైనఁ జేయకెట్లు తనతోడిపాటి జనుల తన్నానందించెదరో
 యన్ని విషయములందుఁ దా నట్లు మంచిగ నడువవలయును.

వేదశాస్త్రపద్ధతులు లోక వ్యవహార కార్యకారణముల
 వ్యక్తములు భగవత్సంకల్పములవలె సకలలోక వ్యవహారములము

మఱి నిషాదస్వర మనునాతము. కాబట్టి వడ్డము మంద్రస్థాయిగా నాధారముచేసికొని వడ్డ శుభికంటె హెచ్చుగా ననగా దారస్థాయిగా ఋషభస్వరమును మఱియు నావడ్డస్వరముకంటె దగ్గుగా ననగా మంద్రస్థాయిగా నిషాదస్వరముం బల్కవలయును “అన్నమ...ధపతి యగు నడితియను దేవత యీ దేవతలయొక్క పుట్టువులను గొల్మి తిత్తి నూఁదువానివలె బద్వలింపజేసెను. సృష్టికిముందు నామరూప ములులేని పస్తువునుండి నామరూప విశేషములుగల జగము కలిగెను.” అని యీ ఋగ్వాక్యమున కర్థము గదా! అర్థపంతములయిన వడ్డాది సప్తస్వరాత్మ కోదాత్రానుదాతస్వరిత ప్రచయసేఘాతసంజ్ఞక మయిన యవ్యక్తనాదము పరాపశ్యన్తీ మధ్యమా సంజ్ఞల స్థూలరూప ముగా వ్యక్తీకరించి వర్ణాత్మక ఋగ్వాక్య రూపముగా వినంబడెను. మఱి యతీంద్రియద్రవ్యము సర్వజ్ఞులు నగుమునులు లోకరక్షారమై మనుష్యులకా ఋక్కులు విన్పించిరి కనుక ననాదికాలమునుండియు నాఋగాది వేదమంత్రములు పారంపర్యముగా గురూపదిష్టమలయి మనుష్యలోకమున వర్ణక్రమమును బదసందర్భము నొకింతయును మాటక యథాపూర్వ శ్రుతముగా నొక్కరీతిగాఁ బఠనపాఠముల నుస్థిరములయిప్రపవర్తిల్లుచున్నవి. నానావిధములుగా వికారమందు చున్న పృథివ్యపేజో వాయుసమ్మిళిత పదార్థముల కాధారమై నిర్వికారమైన యాకాశమువలె నానావిధములుగా ధ్వన్యాత్మక వర్ణాత్మక శబ్దముల యుత్పత్తిస్థితి నాశముల కాధారమై నిర్వికారమైన నాదబ్రహ్మము వెలయుచున్నది. సకలలోక వ్యవహార బోధకమయిన యపౌరుషే యావ్యక్తనాదబ్రహ్మముయొక్క వ్యక్తదశ ఋగాది వేదత్రయమై శ్రవణ గ్రాహ్యముగా ననాది సంప్రదాయానుసారముగా గరు

పారం పర్యముగా నుపదిష్టమగుచున్నది. కాఁబట్టి యపారపేయ వేద మంత్రార్థములంబట్టి సర్వజ్ఞ లతీంద్రియద్రవ్యలు నునుమ్యులకు హేయాదేయములం దేశకాలపాతానుసారముగా స్మృతిముఖముల ననాదికాలమునుండియు నెల్లడించిరి.

కాఁబట్టి యేదేశముల నేకాలమం దే సంప్రదాయమున నే యేకర్థము లెట్లెట్లున్నవో యాతీతి స్మృతుష్టు లవలంబించిన న్నాని వారిలో వారికిఁ బొందు పొనఁగదు మన్యుపద్రవ్య సంప్రదాయాను సారముగ నడుచుకొన్న జనుల కన్యోన్యకలహము లుండవు వేద శాస్త్రానుసారముగా నడువని విపరీత ద్రవ్యజనులు పరస్పర ప్రేమాను రాగము లెడని యన్యోన్యముం గొప్పవారమనుకొని యహంకార మమకారబద్ధులై కాట్లాడి తన్నుకొని యిహాపరములకుం జెడియదరు. తల్లిదండ్రులు గురువు లాప్తులగు తెలిసిన పెద్దలు కేవల లోకోపకార పరులై యుపదేశించిన మార్గముంబట్టి భక్తిశ్రద్ధలతో నడుచుకొను బుద్ధిమంతులు సకలలోకరంజకులై మనోవాక్కాయకర్మము లాచ రించి యొకలన్సుఖపెట్టి తాముసుఖపడియుభయలోకములందరించెదరు కుతర్కముచేయు పండితమృన్ములై స్వార్థపరులై యనాదిసంప్ర దాయాను సారముగా వంశపారంపర్యముగావచ్చుచున్న పూర్వా చారములు జగతుహింసాపరములు కానిచో మఱియుం జనులకుఁ బరస్పరద్వేష మొనరింపకున్నచోఁ దమయిష్టానుసారముగా మార్చి పూర్వాచారపరాయణులగు పెద్దల న్నిందించు దుష్టు లుభయలోక భ్రష్టులై చెడెదరు. కాఁబట్టి యేదేశమం దేయాచారములు ప్రాణి హింసను విధింపక జనులందఁ బరస్పర ద్వేషమును కల్పింపక కుల క్రమాగతములై వచ్చుచున్నవో యట్టి శిష్టాచారములంబట్టి యిహ పరిసౌఖ్యము న్నాధించుకొనట మానవోచిత ధర్మము జనులకుం

బరస్పర కలహముగాని జంతుహింసనుగాని వేదశాస్త్రములు రవంత
యు నోబ్ధింపనేభోధింపవు. సకల వేదశాస్త్రములయొక్క ముఖ్య
సమస్యయాభిప్రాయము సకలభూతదయ న్నలిగి జను లన్యోన్యరాగ
ములతో హాయిగాఁ దమబ్రతుకుం గొనసాగించుకొనుటకుఁ బ్రయ
త్నించవలయును. మఱియుం దమపూరుషోద్యమము నృల్లింపఁజేయు
టకై నిర్మలాంతఃకరణముతో భక్తనస్సలుడగు పరమేశ్వరుం
భజించుచుంట యనియే.

షడ్వర్ణము కేంద్రమ్మివంటి చాయగలిగినదయి మిక్కిలి జగదా
హ్లాదకరముగాఁ బాడుచుం ద్రిభువనవంద్యయగు స్త్రీదేవతయనిసర్వజ్ఞు
లయిన మును లుపదేశించిరి. అతీంద్రియద్రష్టలు సర్వజ్ఞులు సకల
లోకబాంధవులగు ఋషులు నిక్కముగా యథాదృష్టములు శ్రుతము
లగు వివిధ స్వానుభవములను కేవల లోకోపకారపరాయణులై
యపదేశించిన శాస్త్రమునుట తస్వగానేరదు. పృథివ్యప్రేజోవాయ్వా
కాశములను పంచభూతములు పరస్పరముం గలిసియున్నవిగాని దేని
మట్టుకు దానికిఁ బ్రత్యేక స్థితి లేదు. పరమాణువులను కొలత పృథి
వ్యప్రేజోవాయువులకుఁ దార్కికులు శిష్యబోధకై చేసిన యేర్పాటు
గాని యాకాశమవలెఁ దక్కిన నాల్గు భూతములు ప్రభువులే యంత
టను వ్యాపించియున్న యనియే. మఱియు నొక్క యాకాశమే
మహాభూతమై పృథివ్యప్రేజోవాయురూపములనింద్రియ ప్రత్యక్షమగు
చున్నదనఁగా నాదబ్రహ్మమునుండి పరాశక్తిని మధ్యమలను స్వర్గ
మర్త్యపాతాళాకాశము లొదవి శబ్దమును గుణమును శ్రవణేంద్రియ
గ్రాహ్యముగా వెల్లడించుచున్నవి. గంధ రసరూపస్పర్శగుణములతోడి
పృథివ్యప్రేజోవాయువు లాకాశమందు మఱి యాకాశము నాద

బ్రహ్మమునందును లయమగుచున్నది. వాస్తవముగా నాదబ్రహ్మమే
 సత్త్వరజస్తమోగుణములం దాల్చిన కాలమందు సర్వజగద్రూపమునఁ
 దన్నుఁదా వేటుగాఁ జూచుకొనుచు మరొకప్పుడు త్రిగుణమయ నిజ
 లీలా విలాసము స్వమాధి స్వభావమునం జూలించుకొని కైవల్యస్థితి
 నందుచున్నది. శబ్దస్పర్శరూపరసగంధముల నెల్లయు నాకాశ
 వాయుగ్ని జలప్యధ్వలన్నియు న్నాదబ్రహ్మముయొక్క త్రిగుణాత్మక
 లీలా విశేష ప్రవృత్తములుగాని నిక్కముగా స్వప్న జగత్కార్యముల
 వలె మిథ్యతగాని వాస్తవము లెంతమాత్రము న్నానెకావు. “మాయా
 మాత్రమిదం విశ్వమద్వైతం పరమార్థతః” అనెడు నాత్మజ్ఞానాను
 భవానంద మందుటకై వేద శాస్త్రోపదిష్ట ధర్మమార్గ గమన క్షేపము,
 చల్లని చెట్టునీడ సుఖమనుభవించుట యెండలోఁదిరిగెడి కష్టమువలెఁ
 గారణమగునని యతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మునులు పామరజన బోధకై
 వేదశాస్త్రములద్వారమున నాదబ్రహ్మమును జగద్రూపమున జీవాత్మ
 లయి తమకుఁ దామే గురుశిష్యరూపముల త్రిగుణమయలీలతోఁ
 జూచ భౌతికోపాధుల నుద్భవస్థితి నాశములంగుచుఁ జతుర్విధాభినయ
 విశేషముల న్న పరసాస్వాదన మొనర్చుచుం గ్రీడించుచున్నారు.
 ఎద్దియోయొక విశ్వాసముచేతఁదనకు సహజముగాఁదోఁచిన తత్త్వముం
 బ్రతిమానవుఁడు ప్రమాణ ప్రమేయాది పదార్థ కల్పన మూహించు
 కొని “ఇదమిత్థమేవ” అని నిశ్చయించుకొని సంతుష్టుడై బ్రహ్మనంద
 మనుభవించుచున్నాఁడు. అహంకార మనుకారము లుడిగి పరవశుఁ
 డై నపుడుగాని జీవుఁడు సంసారము నొఱుగి కైవల్యానంద మనుభవించ
 నేరఁడుకదా !

అహంకార మనుకారములుడిగించి పరవశత వుట్టించు శబ్ద
 స్పర్శరూపరసగంధము లన్నియునుం బరమాత్ముని గుణమయ లీలా

స్వరూపక నామరూపాత్మక చతుర్విధాభినయ స్వరూపమై మూర్తిభ
 వించిన గాంధర్వవేదమే. కాఁబట్టి నామరూపాత్మకము లగునమస్త
 జగత్కార్యములు న్వాచికాంగికాహార్య సాత్త్వికాభినయ విశేషముల
 నొప్పారుచున్న మహానటుఁడగు శివునియొక్క తాండవవిశేషములై
 యాకాశ మొకప్పు డాకస్మికముగాఁ గారుమబ్బుల నలమిఁకొని శబ్ద
 స్పర్శరూపరస గంధవిశేషము లుప్పతిల వర్షించు చందమున నాద
 బ్రహ్మము శబ్దస్పర్శ రూపరసగంధ విశేషము లొప్పారు వడ్డాదిస్వర
 ములం బంచేంద్రియ ప్రత్యక్షమగుటకు సందేహమేమి? కాఁబట్టి
 వడ్డస్వరము కెందామరవలెనెఱునిదను మునికృతాశాస్త్రముకల్లగాదు
 ఆ నాదబ్రహ్మము “శ్రోతవ్యో మంతవ్యో ధ్యాతవ్యో నిధిధ్యాసి
 తవ్యః” అను రీతిగా పంచేంద్రియ ప్రత్యక్షమై వెలయుచున్నది.
 కేవల శ్రవణగ్రాహ్యమైనప్పటికిం దక్కిన యింద్రియములచేతఁగూడ
 ననుభవింపఁబడును. ఆకసము శబ్దించును. గాలివిసరును, వాన
 గురిపించును, నేల న్దావిపుట్టించును, పాంచభౌతికము కానిపదార్థమే
 లేదు. గుణమయములై సమ్మిళితములైన పంచభూతములలో సహజ
 కాలసిద్ధమైయే భూతగుణము ప్రకోపించి స్థూలదశ నందునో నాయా
 గుణ మాయాయుంద్రియ దృష్టమగును. నామరూపాత్మక జగత్తుగా
 నాదబ్రహ్మము నిజలీలచేసవి..... శ్చములయి తనకుఁదా వేతై
 జీవాత్ముఁడై కించిజ్జత నాటాడుకొనును. పరమాత్ముఁడై, సర్వజ్ఞతఁ
 దనకంటె నస్యమెఱుఁగక కైవల్యానంద మందుచుండును. కాఁబట్టి
 పరబ్రహ్మ సాగరతరంగముయొక్క యుద్భవస్థితి నాశాత్మక సంసారా
 నంద దశ క్షణికబుద్బుదము వంటిది.

కాన “పాదోన్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యామృతందివి” అను
 శ్లోతి ప్రవర్తిల్లును. అనాంకార మమకారాత్మక జగదవస్థలుపర

మాత్ముని బ్రహ్మసంద సముద్రమునందలి తరంగ బుద్బుదములవలె
క్షణికవికారములు కనుకనే “యేన భూతాని జాయంతే యేనజాతాని
జీవన్తియం ప్రతి సంవిశన్తి” అనుటచేతి బుట్టుటయు నిల్చుటయు గిట్టు
టయును బ్రహ్మసంద విశేషములేకనుక “రసోవై సః” అనుటచే
శృంగారాది రసము లన్నియుం బ్రహ్మసందాస్వాదన యోగ్యము
లయిన రసములని యానందించుట ఒక్కబ్రహ్మమే నవబ్రహ్మలయి
లోకముల సృజించినట్లు ఒక్కరసమే శృంగారాది సవరసములై జీవు
నకుం బారవశ్యసుఖము బుట్టించుచున్నది. నిద్రాహారము ల్మఱచి
స్త్రీపురుషు లొందొరు సహచారముం గోరుకొనుట తన యనుకొనని
యాకస్మికాపదవస్థకై నవ్వుకొనుట తప్పిపోయిన పిల్లలు ఊచుచు గా
దొరికినతోనే కన్నీరు వంచుకొనుట ఆపదనన్దాపాదుమను చర్మపాణము
అర్పించుకొనుట-స్వప్న జగమువలె నసంగుడగు నాత్మునికి మిథ్యా
ప్రపంచ మెట్లు వాస్తవముగాఁ దోచుచున్నదో యని యబహుత,
సజ్జనులన్విడిపించు దుర్జనుల యాపుమాపఁ గనులెఱుఱచేయుట-నాలోని
కామకోధలో భమోహమదమత్సరములను సంతశ్శత్రువుల నోర్చ
లేని యసమర్థుఁడు స్లోకులకే నెట్లు పచరింపఁగలనయ్యో యెంతపనికి
మాలినవాఁడనని జాగుప్పపడుట నాపౌరుషము దైవముపట్ల నొక
గ్రుడ్డిగవ్వకై న మాటునా? విధి నెదిరింపనాతరమాయని దేవునకు
వెఱచుట-నా యహంకార మమకారములేకదా నన్నీ సంసారతాప
త్రయ సంతపునిగావించుచున్నవి. “సుఖస్యాసంతరం దుఃఖిందుఃఖిస్యా
సంతరం సుఖమ్” అనునట్లున్న యీసంసార సుఖదుఃఖములు రెండును
నాకు వలదువలదు “పురుష ఏవేదగ్ం సర్వం యచ్ఛాతం యచ్ఛ
భవ్యమ్” అని దృఢభావనాభ్యాసమున పరవశుడగుటయు నిట్లుశృం
గార హాస్యకరుణ వీరాద్భుత రాద్రవీభత్సభయానక శాంతరసా
స్వాదనపరవశుడై నిత్యుడై యద్వితీయుడై నిర్గుణుడై నిష్కాముడై

జీవుఁడీశ్వరున కభిన్నుఁడై యున్నాఁడని జగద్గురుఁడగుశంకరాచార్యుఁ
డనవరత విశ్వలాద్యైతాదిత్యరూపమున సకలజనప్రత్యక్షుఁడై
లోకలోచనుఁడగు పరంజ్యోతియై వెలుంగుచున్నాఁడు. నామరూపా
త్మకమగు నీజగత్తు వాస్తవముగ యశీంద్రియముగనుక శాహ్వా
దృక్కులగుసంసారులందరింకఁజేయుటకై వేదశాస్త్రముఖముల స్థూల
తత్త్వరూపమును, మునులవ్యక్తతత్త్వమును వ్యక్తపర్చుచున్నారు.
ఆ-ఇ-మొదలు...హల్ మొదలగు హల్లులు ప్రత్యేకముగా ప్రాస్వ
దీర్ఘప్లుతాది కాలజ్ఞానముతో నుదాత్తానుదాత్త స్వరములతోను...
స విశేషములతోను బ్రయత్న విశేషములతో నొక్కటి వ్యవహార
యోగ్యముల ననంతమయగుయిన కొలత కనంత సంఖ్యాకభేద
ములుగాను విగియింపవలయును. ప్రత్యేకముగాగాని, నానావిధములం
గలిసిగాని, నానావిధార్థము లిచ్చు సంస్కృతాద్య నిర్వచనీయవైఖరీ
శబ్దమయానంత సంఖ్యాకభావలై, మనుష్యులచే వ్యవహరింపఁబడును
.....లువున నానావిధాంగ విన్యాస విశేషాభి నయవిశేషములతో
డను మఱియు వివిధ రూపానంతవిధసాత్త్వికాభిసయ విశేషములతో
డను వాచికాంగికా హార్యాద్యభి నయాత్మకమై మనుష్యులనుండి
వెలుపడుచుండును స్వరకాలస్థాన ప్రయత్నములం బట్టి బోధరూపకా
...ది విధములుగా నచ్చుగాని హల్లుగాని వ్యవహరింపఁబడుచు నచ్చు
హల్లురూపములు గలిసిగాని యాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిసయ
విశేషములతోఁగూడిగాని వివిధమాత్ర గ్రాహ్యములై గాని
దేశకాలపాత్రములం బట్టి ధ్వన్యాత్మకములయి భాషావిశేషములయి
మనుష్యులచే వ్యవహరింపఁబడును. ఈ రీతిగ ననాదికాలము
నుండియును మారుచువచ్చుచున్నవి. పరాపశ్యన్తీ మధ్యమశబ్దముల
హెచ్చుతగ్గుల స్మృదమధ్య తారస్థాయిలతో తీవ్రకోమల తమ
విశేషములన్నిలంబ్రదుతము ... "స్వవరరములన్ గీతవాద్యముల

స్వేలువడి యాంగికాహార్య సాత్త్వికాభిషేకప్రవృత్తి విశేషజనక
 మయి ... కేవలముగాను మఱివర్ణాత్మకముగాను వ్యసిహృత
 మైనా...తౌర్యత్రికమనియు సంగీతమనియును ఛందోభాషాత్మకమయి
 పరగుచున్నది. వడ్డాది...యిలంబరగుచున్నది. ఋగ్వేదాస్సామ వేద
 మంత్రాక్షరములుచ్చరించుటలోనియమిత ... స్వరకాలస్థానప్రయత్న
 విశేషములు కేవల మతీంద్రియ ద్రవ్యలగు మునులకు మాత్రమే
 విదితము.

ఇది శ్రీమదజ్ఞా డాదిభట్ల నారాయణదాస విరచితమగు జగజ్ఞోతి
 యందు దైవపౌరుష నిర్ణయ విచారణ నిర్వచనము

జగజ్జ్యోతి

ఎనిమిదవ ప్రకాశము

నిత్యశుద్ధ బుద్ధిముక్త బ్రహ్మస్వరూపము

ఏవస్తు “వందైనను రాగపడ కుండుటచేతను మతేభోగమైనఁగోర
కుండుటచేతను మనస్సు క్రమక్రమమున నలవాటుచే చిత్తమున వశ
మయియుండును.” అను వచనములఁ బట్టి యింద్రియములను బురుష
ప్రయత్నముచేత జయింపవచ్చును. సూర్యచంద్రాది గ్రహచారము
చేతను నక్షత్రగతులవల్లను రేలుంబవల్గు బుతువుల మాటువు
మొదలగు కాలభేదములచేతను పంచభూతమయములగు దేహము
లందుఁ గలుగు నుద్భవస్థితినాశములు పురుషప్రయత్నముచే యధే
ష్టానుకూలములుగాఁ గొంతవఱకు జేసికొనఁజాలినప్పటి కెండవాసల
కిండ్లు గొడుగులచేతను శీతబాధ నగ్నిగొడుగులచేతను మఱి యాఁకలి
దప్పికల నన్నపానములచేతను రోగము నౌషధములచేతను మఱి
కొన్ని బాధలను మఱికొన్ని యుపాయములచేతను గొట్టకొనకు సుఖ
దుఃఖాకర మగు మనస్సు సభ్యాసవై రాగ్యములచేతను సకలేంద్రియ
ప్రవృత్తిని దపస్సుచేత నడ్డుకొని చిన్నప్పటినుండియు సత్సహవాసమున
కలవడి పరోపకారము చేయుటకు మాత్రము తప్ప మతేకోర్కె
యును లేక జీవించు పుణ్యాత్ములు సర్వజ్ఞులై సర్వభూతసములై
శాశ్వత కై వల్యానందపదవిని జూరఁగొనెదరు, లోపల వెలుపల
మఱియు సంతటను స్వప్నజాగ్రత్సుమవులను సవస్థాత్రయ
మందును భూతభవిష్య ద్వర్తమాన కాలములందును సచ్చిదానంద

లక్షణస్వరూపమగునాత్మ యొక్కటియే నిర్గుణమై నిత్యమై సత్యమై శాశ్వతమై స్వభావముగఁ దగుణాత్మకములగు స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్తుల నాటాడుకొనుచుండి జగన్నాటక మాడించుచుండును. లోకోపకారమునకు మాత్రమే జీవించు పుణ్యాత్ములు తన్నాటకంబు జూచుచు నీ జగమంతయును జిత్రభ్రమకల్పితముగాని వాస్తవము కాదని యభ్యాస నిశ్చితాత్ములై వైరాగ్యముగాని కైవల్యాసంద మందుచున్నారు. ఈ జగమంతయును మనోమూలముగాని మనస్సు కంటె వేతే వస్తువేలేదు. మఱి యీ మనస్సు స్వప్నజాగ్రత్సుషుప్తులను మూడవస్థలను సత్త్వరజస్తమోగుణమయమై పొందుచుండును. మనస్సుగూడ నాత్మయొక్క సంకల్పము ఆత్మ తన లీలకై త్రిగుణాత్మకమగు మనస్సుం దాల్చి జగదదృశ్యవస్థితినాశము లొనర్చును. మఱియును లీలచేఁ దనకు నేసంకల్పములేక తనకన్న వేతెద్దియు న్ననక నిర్గుణమై కైవల్యాసందమున నుండును. మేల్కొన్నపిదప స్వప్నమబద్ధ మనుకొన్నట్లు స్వలాభపదులుగాక యహంకార మమకారములఁదొలఁగి లోకోపకారమునకు బ్రతుకుట కలవడినపుణ్యాత్ములకు మనస్సు నిర్విషయము కాఁగా నిర్గుణమగు నాత్మకన్న దోచు గుణమయ ప్రపంచమంతయు నుత్త కల్లయనియును మనోభ్రమకృతమనియును కేవల సచ్చిదానందలక్షణమగు బ్రహ్మ మొకటియే సత్యమని యీ జగమంతయు సబద్ధమని నిరూఢి కాక మానదు.

“తదా సంపన్నోభవతి” అప్పుడు బ్రహ్మముతో జీవుఁడేకమగు నను వాక్యానుసారముగా సుషుప్తియందు భేద బుద్ధి నొంది నానా విధద్వైత ప్రపంచదృష్టిలేక స్వపర భేదంబులేక అహంకార మమకారములఁదొలఁగి కేవలాసందమయడగుచున్నాడు. “పురుషవ వేదగ్ం సర్వం యదృభతం యచ్ఛభవ్యమ్- అసంగోహ్యాయం పురుషః- నేహ నానా స్తి కించన- అయమాత్మా బ్రహ్మ- సత్యం జ్ఞానమనంతం

బ్రహ్మ" భూత భవిష్యద్వర్తమానకాలములనుండు సమస్తమును
 బురుషుఁడే- పురుషుఁ డెద్దియు నంటడు- అత్మ తప్ప నిచట మఱే
 వస్తువును లేదు- మాఱనిదియు తెలివియె స్వరూపమైనదియు వాద్దు
 లేనిదియు సంతట నిండుకొన్నదియు నగు వస్తువు బ్రహ్మ మనఁబడు
 చున్నది. గాఢనిద్ర మూర్ఛమత్తలు గల దశలం దహంకార మమ
 కారములు గాని మఱేవస్తు జ్ఞానముగాని లేకుంటయును స్వప్నమం
 దును మద్యమదఃపనఁగాఁ గొంత మీఱి మనద్రవ్య సేవచేసినప్పుడు
 పిచ్చైత్తినప్పుడును దాఁగన్న వికారములు మేల్కన్న పిదపను
 మత్తు నిశ్శేషము తగ్గిపోయినప్పుడును వెఱ్ఱి సరిగా శాంతించిన తరు
 వాతను స్వప్న మదోస్మత్త దశల దాఁ గాంచిన దెల్లఁ చిత్తభ్రమ
 గాని వాస్తవము కాదని యెట్లునుకొనునో స్వలాభపరతిమాని కేవల
 మును లోకోపకారమునకు మాత్రమే బ్రతికెడు పుణ్యాత్ములు సర్వ
 భూతసములై యహంకార మమకారములతో జూచిన జగమంతయును
 మనోభ్రమగాని వాస్తవము కాదనియును యధార్థదృష్టి కాత్మ తప్ప
 నితరవస్తు వెద్దియును దగులకుండుననియును గామక్రోధలోభ మోహ
 మదమత్సరములు పిపరీత దృష్టిచేత మద్యగుత్తునకు బొమ్మలవలెఁజి త్త
 భ్రమచేఁ గల్పితంబులనియు నిర్గుణమగు నాత్మను నానావిధ జంగమ
 స్థావరాత్మకమగు జగముగా మాఱనిదని దెలిసికొని జీవన్ముక్తులై
 బ్రహ్మసంద స్వరూపులగుచున్నారు. పురాణవాక్కు లటుండనీ తన
 తోడి జనులకు మేలె చేయుచు బ్రతికెడు లోకోపకారపరాయణులకు
 మనస్సే సంతుష్టి. "సంతుష్టుఁడే మూడు జగములఁ బూజ్యుఁడు"
 అన్నట్లు తమ మనస్సంతుష్టికైకదా యందరు జనులను దేవులాడు
 చున్నారు. సంతుష్టాంతరంగమే సచ్చిదానంద లక్షణమగు బ్రహ్మము-
 లోకోపకారపరాయణులకుఁ దప్ప మనస్సంతుష్టి కలుగనేరదు. తాఁ
 గోరి యొప్పుకొన్న స్థితి యెట్టిదెనను జనుఁ డద్దానిని దన హితముగాఁ

కై కొని సంతుష్టి పడక మానఁడు. తావాంఛించినది తనకు నిత్య
 సంతుష్టి కలిగించునో లేక తొలుత సుఖముగా దోచి పినప దుఃఖ
 ముగా మాటునో యాసంగతి తన బాల్యము మొదలుకొని యిది
 నీకు మేలు మఱి యిద్ది కీడునకగునని మంచిచెడ్డలు వివరించు లోకోప
 కారపరాయణులు పత్యక్ష దేవతలు సకల విద్యాస్వరూపులు లయి
 తల్లిదండ్రులు గురు లాప్తులయి శ్రోవ గన్పర్చుచున్నారు. “అశరీర
 మాత్మా- అభయ మమృత మాత్మా” ఆత్మకు శరీరములేదు. ఆత్మకు
 భయములేదు. మఱియుఁ జావును లేదు. లోకోపకారములగు అష్టా
 దశ విద్యల నార మెఱిగిన లోకోపకారపరాయణులు కేవలాత్మ
 స్వరూపులై కై వల్యా సందమందుచున్నారు. అనాదిగా నానావిధ
 జంగమస్థావర ప్రాణులు జగమునఁ బుట్టుచు గిట్టుచుఁ దమ శరీరావ
 యవములచేతఁ జేయు క్రియలన్నియు అష్టాదశ విద్యాంతర్భూతములే-
 సకల జంతువులలో మనుష్యుల గుణములు మనుష్యులే యధికముగాఁ
 దెలిసికొనఁ గలరు. మఱియు నేదేశమందలి యే సంఘములో నే
 జాతిలోనేభాష యే కుటుంబమే వయస్సీతి యందలి వారాదేశ
 మాసంఘ మాజాతి యాభాషయాకుటుంబ మావయస్సాస్థితి విశేషము
 లెక్కువగాఁ గనిపెట్టగలరు. పదార్థ విజ్ఞాన మఖిలవిద్యల యెఱుక
 వలనఁగల్గును. మనుష్యులందున్న సకలవిద్య లెఱిగినవారికి జగము
 నందలి సకలపదార్థములు వివిధత త్వము లెఱుఁగఁబడును. పదార్థ
 తత్త్వజ్ఞానమువలన మనస్సునకెద్దియో యొకనిశ్చయమేర్పడును. మఱి
 యట్టి నిశ్చయమువలన మనస్సెదో యొకమార్గమునుమాత్రమే యవ
 లంబించును. మఱియొకదానియందుమాత్రమే తప్పక నడిచెడు మనస్సు
 సంతుష్టిపొందును. తమ మనస్సంతుష్టికొఱకైకదా సకల జీవులును
 స్వభావముగా విశ్వ ప్రయత్నములు చేయుచున్నారు! ముఖ్యముగా
 మనుష్యులు తమ మనస్సంతుష్టికై సకలరాజ భోగములన్గోరు

చున్నారు! చక్రవర్తిభోగము దేవేంద్రభోగముకూడ నాసించు
 చున్నారు! భోగేచ్ఛ యెంతమాత్రమును జితశాంతికలిగించనేరదు!
 భోగములకు మేరలేదు. తనతోడివారికెల్ల సంతోషకరముగు వినయ
 ముతో సకలజన సమ్మతముగు కష్టపాటున ధనసంపాదన మొనర్చి
 జనులందఱ కంగీకారముగా భోగభాగ్యముల గొప్పకైదు మాత్రమే
 మనస్సు నిర్మలమై చెడనిసంతుష్టిపొందును. కోరికెద్దియులేక సంతృ
 ప్తిగా మనసున్న సమయమున మృత్యుచెందుటయే మోక్షమందుట.
 దేహముపువ్వువంటిది. మనస్సు వాసనవంటిది. దేహమునమనస్సును రెం
 డును, బాంఛభౌతికములే. పువ్వునశించినన్మాడనాపరిమళము మిగులును
 దేహమును జీవమెట్లొ మనసునకు గోరికట్లు జీవమున్నంతవఱకు స్థూల
 దేహము నశించదు. కోరికయున్నంతవరకు సూక్ష్మదేహమగు
 మనస్సు నశించదు. ఆధారములేనివా రాధారమునకై దేవులాడునట్లు
 సజీవమగు స్థూలదేహమును నాధారమునువిడిచినకోర్కితోడి మనస్సు
 మఱల స్థూలదేహమును నాధారమునొంది తనకోరిక తీర్చుకొనుటకై
 వేసఁగి యందాకసమున లయమైతిరిగి భూమికివచ్చుటకు స్వభావ
 ముగాఁ బ్రవర్తిలు నీరువలె దేహమందు జొచ్చుటకై యల్లాడుచుం
 డును. కోరికతోనున్న మనస్సే జీవుఁడనబడుచు. కోరికే కర్మమన
 బడును. కర్మానుసారముగా జీవుఁడు ఫలమనుభవించుటకై సహజ
 ముగా నానాశరీరములుదాల్చుచు బొత్తిగా కర్మస్వరూపమగు కోర్కి
 నశింపఁగా నిత్యసంతుష్టుఁడై నిర్బాధకమగు శాశ్వతకై వల్యానంద
 మున నుండును. కోరికయే దేహధారణమునకు మూలకారణము.
 కోర్కి లేని మనస్సు దేహధారణ మపేక్షింపక సచ్చిదానంద లక్షణ
 మగు నాత్మలో లయము చెందును.

“పాదోఽస్య విశ్వాభూతాని త్రిపాదస్యా మృతం దివి” పుట్టుట
 ప్లెరుగుట నశించుటలు కల పాంచభౌతికమగు నీ సమస్త జగమును

పరమాత్మయొక్క యొక మిక్కిలి సూక్ష్మాశక్తి. ఈ సమస్తజగము కన్న లెక్కింపశక్యము కాని యిన్ని రైల్వేసభాగము నిత్య శుద్ధ బుద్ధ ముక్త స్వరూపము అను వాక్యానుసారముగా సంకల్పేచ్ఛాప్రవృత్తి లేకాత్ముడు.....స్వయుగములుండును. ఆత్ముడు సంకల్పేచ్ఛాప్రవృత్తితోనున్న తృటికాలము మర్త్యులకు వేయి బ్రహ్మ కల్పములుగా లెక్కకు వచ్చును. మహాసముద్రము శరిమితిలో నొక నీటి తుంపురు పరిమాణము గణింపఁబడక యలక్ష్యము కాఁబడినట్లు మహా సముద్రమువంటి యాత్మయందు పనికిరాని యత్యంత సూక్ష్మమగు నీ సర్వజగమును నీటితుంపురువలె గణింపఁబడక యుపేక్షింపఁబడఁ దగినది. మఱియును సంపూర్ణముగా దాహించిని జేయఁజాలకున్న ప్పటికిని దాపమును జల్లార్చగల నదియున్న తెన్ను నెఱిగించు నీటి గాలివలె దేహధారణ యాపకమగు బ్రతుకుదాహత్రయశాంతి నొసర్చ గలయాత్మదిక్కు దెలుపఁదగిన గుఱుతెయున్నది. సుఖజీవితేచ్ఛయే తీరినదప్పి - “అహమిన్న మహమన్న మహమస్మమ్-అహమన్నాదోఽన్నాదోఽన్నాదోఽన్నాదః నేనే ముమ్మాటికన్నమునై యున్నాను. నేనేముమ్మాటికి నన్నము భుజించువాడను అను వాక్యానుసారముగా నాత్మయే తనకుఁ దా నన్నమును భోక్త యునై యున్నది. “యోఽస్యాధ్యక్షః పరమేవోమన్సోఽంగ వేదయది వానవేద” ఈసమస్త జగత్సృష్టికి నధ్యక్షుడై మరి యీసృష్టికి వేఱుగానున్న పరమాత్మ పకుగూడ నీసమస్త జగత్సృష్టి యెట్లగుచున్నదో యాసంగతి తెలియునో తెలియదో అను వాక్యానుసారముగా నిజగముయొక్క మూలమునుదెలిసి వాస్తవమిదియని రూఢిగఁజెప్పు నెవరికిని దరము కాదు. కాని-రోగమెట్లుకలిగెనో యని రోగకారణము తెలిసికొనుటకై చింతించుటకన్న రోగముపశమింపఁజేసికొని సుఖపడుటకై యత్నింపకతీరదు. యేదుఃఖమును లేక శాశ్వతమగు సంతోషము

పొందుటకై కదా బ్రతుకునఁ గావలసినకోరిక! కరకర 'యాఁకలియగు
 చుంటయును వింతవింత కోరిన చవులతోఁ గడుపునిండఁ దినుటయును
 మఱి యిచ్చవచ్చినట్లు భోగించుటయును హాయిగ నిదురించుటయును
 దేహమునకుఁగాని మనస్సునకుఁగాని యే నొప్పియును లేక యథేచ్ఛ
 ముగా శాశ్వతముగా నే యడ్డులును లేక జీవించుచుంటయు నిదికదా
 బ్రతుకుకోరిక! సరియె-ఈకోరికల కన్నింటికిని గారణము దేహస్మృతి
 కదా! ప్రతిజనుఁడును బ్రత్యక్షముగానేకోర్కీగాని మఱి స్మృతియుగాని
 తనకుఁదోఁజనీనిగాఢని దననుభవించుచునేయున్నాఁడుగదా! బ్రతుకులో
 నెట్టికలలుగాని మఱి బాధలును గాని లేని గాఢనిద్ర యొక యవస్థ-
 మఱియును నెల్ల కోరికలతో మేలుకొనియుంట యింకొక యవస్థ-కనుక
 నిద్రాస్వరూపమగు విస్మృతియును జాగత్స్వరూపమగు స్మృతియును
 బ్రతుకునందు రెండవస్థలు-సహజసిద్ధములు- బాధనుండి తప్పించు
 కొనుటకు సుఖమునఁ బ్రవర్తించుటకును బ్రతిజీవుని స్వభావము-
 మఱియును సకల ప్రయత్నములకును దేహస్మృతియే కారణము-
 కాఁబట్టి స్మృతిచే బంధమును మఱియు విస్మృతిచే ముక్తియును బ్రతి
 జీవుఁ డనుభవించుచుంటయే రూఢి. విస్మృతివశనుండి స్మృతినందుటకు
 దనునకుఁ దన ప్రయత్నమున్నట్టు లనుభవములేదు గానిస్మృతితోలఁగి
 మత్తునందు మొదలగు సాధనములచేత విస్మృతిచెందుట తనప్రయత్న
 సాధ్యమగుట యనుభవములో నున్నది. కాఁబట్టి సుఖదుఃఖాత్మకముల
 స్మృతి రూపమునగు బ్రతుకు సంసారమున సహజమును దైవికమును-
 విస్మృతి రూపకమగు ముక్తి పురుషప్రయత్న సాధ్యము. లోకోప
 కారులగు ధర్మాత్ములు తమ పౌరుషముచేఁ గలిగించుకొను విస్మృతి
 రూపకమగు ముక్తి శాశ్వతము-లోకదోహులగు పాపాత్ములు మత్తు
 మందులచే కలిగించుకొను విస్మృతి రూపకమగు ముక్తి క్షణికము,
 నేను నాది యను సహంకార మమకారములు దొలఁగి లోకోపకార

ముసకై మాత్రమే జీవించు సజ్జనులకుఁ జిత్త మేకాగ్రత చెంది తమ దేహమును మఱిపించి శాశ్వతము కిన్గలిగించును మఱియును లోకోపకారపరాయణులకు మాత్రమే యీ సంసారరోగము శాంతించి నిత్యసుఖారోగ్యము కలుగును.

సంగీత సాహిత్య సంబంధ గంధము

సకల దుఃఖ విముక్తికై జనులు చేయుదగిన కార్యములఁ గురించియే యష్టాదశ బ్రహ్మసాత్మకములగు నానావిద్యలును మనుష్యులయం దనాదిగఁ బ్రవర్తిల్లుచున్నవి. సంగీత సాహిత్యాత్మకమై విద్య రెండు విధముల నున్నది. సంగీతము పని మఱియు సాహిత్య మాపని నొనర్చు తెలివి, దృశ్యము సంగీతము దృక్కు సాహిత్యము. సంగీతము జగమును సాహిత్య మాత్మయును-సంగీతము పోరుషము. సాహిత్యము దైవము- సంగీతము భోజ్యము- సాహిత్యము భోక్త- లోకోపకారము సంగీతము- లోకోపకారము నలుపు నేర్పు సాహిత్యము-సంగీతము ప్రకృతి-సాహిత్యము పురుషుఁడు- సంగీతము తాకికము- సాహిత్యము- పారమార్థికము- సంగీతము జగత్తు - సాహిత్య మీశ్వరుఁడు- జాగ్రత్స్వప్నములు- సంగీతము వికృతి- సాహిత్యము ప్రకృతి-సంగీతముజీవితము-సాహిత్యముమరణము-సంగీతముమిథ్యయు సనిత్యమును-సాహిత్యము వాస్తవమును శాశ్వతమును, సంగీతము సగుణము-సాహిత్యము నిర్గుణము.

విద్యా ప్రకాశిక

విద్య యనఁగా సహజముగా జీవులు తమకుఁ గలిగి తెలివితే నెల్లవస్తువుల నెలిసికొని యుండొరులకుఁ దెలుపు నేర్పు, విద్యవలన ఫల మన్నివిధములచే జీవుఁడు తా సుఖపడ్డి యొరుల సుఖపెట్టుట.

సుఖదుఃఖము లెల్ల జీవులకు సహజములు. నొప్పి బోగొట్టునది సుఖము. నొప్పించునది దుఃఖము. స్థిరజీవులయిన చెట్లు చేమలకన్నఁ జరజీవులలోఁ బశుపక్షికీటములు, వానికన్న మనుష్యులు స్థిర దుఃఖము పోగొట్టుకొను నుపాయములు వెదకుట కన్నట్టును దుఃఖము పోగొట్టుకొని శాశ్వతసుఖ మనుభవింపఁజేయు సాధనసామగ్రి కల వారు మానవులలో విద్వాంసులు. మనస్సుచే గ్రహింపఁబడి శరీరావయములచేఁ దెలుపఁబడు సుఖానుభవము విద్యయన జ్ఞానమన నొప్పును. తనకును బరులకు నసహ్యమును వేదనమిచ్చు కర్మము దుఃఖ ముద్దియే యజ్ఞానము నవిద్యయనఁదగును. సమాభేదదృష్టివిద్యయనియును భిన్నవిషమదృష్టియే యవిద్యయనియుం జెప్పవచ్చును. వెలితిపడుట విద్యాహీనుని లక్షణము. కేవల పరోపకారమునకు మాత్రమే జీవించు చెట్లు మొదలగు స్థావరప్రాణు లుత్తమ విద్యాబుద్ధులు గలవి. పశుపక్షి మృగాది తిర్యక్ జంతువులు మధ్యమబుద్ధిగలవి. మానవు లధమబుద్ధులు గనుకనే విద్వాంసుల మనుకొని తప్పని సహజదుఃఖములకుఁ దోడుతెలిసియు న్గోరి తేనిపోని దుఃఖములు తగిలించుకొనుచున్నారు. ఈవిద్యాబుద్ధులు నిత్యములనియు సనిత్యములనియు న్నెండు తెఱఁగులు, పరమాత్మాశ్రయ మగు బుద్ధి నిత్యమౌకేకము న్యధార్థమును స్వతంత్రమును జీవుల బుద్ధి లౌకికము న్యథార్థాభాసమును బరతంత్రమును, అనిత్యబుద్ధులగు దేహధారులకు నిత్యసిద్ధిబుద్ధి యగు పరమాత్మ తెలియఁబడుట చెవిచే దివ్య నోబ్బుటవలన ససంభవము సర్వప్రాణులందు ముఖ్యముగమనుష్యులు విపరీతబుద్ధులు, తేని దున్నట్లు మఱి యున్నది తేనట్లు భావించి సుఖదుఃఖము లందుచున్నారు. నిత్యబుద్ధుఁ డగు పరమాత్మునిలో నమదర్శనులగు జీవన్ముక్తులు మాత్రమే కలిసి నిత్యానందు లగుచున్నారు. విద్యచే వై రాగ్యము వైరాగ్యముచేఁ గై వల్యానందము న్నిద్దించును.

అవిద్యచే రాగద్వేషములు నందుచే సంసారదుఃఖము న్నలుగుచున్నవి. దైవానుగ్రహమున యథార్థజ్ఞాన ముబ్బిన జీవులకు భ్రాంతిజన్యమగు సంసారదుఃఖము లంటనేరవు. పరోపకారపరులకు మాత్రమే దైవానుగ్రహము చేకూరును. పరోపకారమునకుఁ బ్రోత్సాహపచ్చు దైవానుగ్రహమే విద్యాస్వరూపము. విద్యాఫలము సత్కర్మాచరణ మపిద్యాఫలము దుష్కర్మప్రపత్తరకము. సత్కర్మమన సర్వభూతవయయు స్వార్థత్యాగము పరోపకారము వైరాగ్యమున దైవధ్యానమును దుష్కర్మమన స్వార్థపరతయు హింస యౌనర్పుటయుం బరులకు ద్రోహ మాచరించుటయుం దుచ్చవిషయభోగేచ్ఛయును.

బుద్ధి స్వరూపము

విద్యలు పరాపరములని రెండు విధములు. పరమాత్మునిలోఁ జేర్చి నిత్యానందదాయకమగు విద్య పరవిద్య. పరవిద్యాప్రాప్తి సాధన మపరవిద్య. వైరాగ్యమునఁ బుట్టిన పరమాత్మైకధ్యానము పరవిద్య. వైరాగ్యసాధన మపరవిద్య. పరవిద్యయతాకికము. అపరవిద్య తాకికము. పరవిద్య యథార్థజ్ఞానమున లభించును. అపరవిద్య భ్రాంతిమూలము. పరవిద్యచేఁ గర్మబంధవిమోచనము నపరవిద్యచేఁ గర్మబంధప్రాప్తియుం గలుగుచున్నవి. పరవిద్యావంతుని లక్షణము సమాధి. అపరవిద్యావంతుని చిహ్నము సంసారప్రవృత్తి. విద్య యనఁగా తెలివి. మఱి యా తెలివి తెలిసికొన్నవిధమునఁ బ్రవర్తిల్లుటచేఁ గలుగు నేర్పని ముఖ్యతాత్పర్యము. ఈ తెలివి సర్వ దేహ ధారులకు మఱియుం గొన్ని యచేతనము లనుకొన్నవానియెడ న్నూడ జూపట్టెడు. కొన్ని సహజవృద్ధతుల ననుసరించి తమంతటఁ దాముగాని యితరవస్తువుల వశమునఁ గాని శబ్దస్పర్శ రూపరసగంధ ప్రచారము నలిపించు నవయవవిశేషముల కదిలిక తీవ్ర మందావస్థలఁ

జేతనాచేతనముల క్రియాపశేషణముఁ బట్టి యీపదార్థములు జ్ఞాన
వంతములు మఱి యివి జ్ఞానవిహీనములని యెఱుఁగఁబడుచున్నవి.
స్థిరసుఖావాప్తికై తోఁతెంచు మైకవలిక చుచితెలివి. అల్పసుఖాధిక
దుఃఖకారముగు చేష్ట నిర్బుద్ధిచేతను బ్రవర్తించుచున్నది. ఆకాశము
గాలి, యగ్ని, నీరు, మఱియు మఱియు వీని స్థితిగతి విశేషములు కనిపెట్టిన
కొలఁది మనము జడములని యనుకొన్నవానియెడలఁ గూడ సహజ
ముగాఁ గాని యాగంతుకముగాఁ గాని స్వతంత్రముగా గాని పర
తంత్రముగాఁ గాని చేతనాంశ మున్నట్లు కన్నట్లు చున్నది. జంగమ
స్థావర ప్రాణివిశేషములందుఁ గూడఁ బంచభూతవశముననే చైతన్య
ప్రవృత్తి నివృత్తులు తోఁచుచున్నవి. సహజపాంచభౌతిక సంపద
లేనిచో దృఢారోగ్యము గల జంతువులందుఁ గూడఁదెలివి చూపట్ట
నేరదు. కాబట్టి తెలివి కాధారము పంచభూతముల పరస్పరసంయోగ
వియోగావస్థా విశేషముగానియొండు గాదు. ఆకాశము దన్ని పదార్థ
ములును మఱి సర్వపదార్థములం దాకాశ మున్నట్టి తెలివితెల్ల
లోకములు మఱి యెల్లలోకములందుఁ దెల్పియు నెడతెగకున్నవి.
మన మెద్ది యాకాశ మనుకొనుచున్నామో యద్దియో యాత్మ
దైవము విద్య సత్యము ప్రకృతి నిత్యము ఆనందము చైతన్యము
తెలివి యనదగును. మఱి యేపదార్థములను మన మాకాశముకన్న
భిన్నము లనుకొనుచున్నామో యాపదార్థ సమూహమే యవిద్యా,
మాయ, జగము అవిద్య యవాస్తవము వికృత యనిత్యము దుఃఖము
జడము నెఱుకలేమి యనదగును. తమ యంతరాత్మలచే నెఱింగియు
న్దిక్కు మాలిన నాస్తికులు తమ బాహ్యేంద్రియ ప్రత్యక్షముకాని
కారణమాత్రముచే నాకాశము లేదని యాస్తికుల న్నాదనుట కహంక
రించి పైకిమాత్రము విఠొడవాదము చేయుచున్నారు.

పృథివ్య పైజో వాయువులు నాల్గు భూతముల నాధారముగ నొక
 దానియందొకటి యుండియుండుట కాకాశము లేనిచో నవకాశ
 మెట్లు? మఱియా నాల్గింటికీ బరస్పరాధారము కలదన్న యెడల నొక్క
 భూతమే కాలవశమున నాల్గురూపులఁ గన్పట్టునని చెప్పక నాల్గు
 చిన్న భూతములకాకాశావకాశములే కన్యోన్యసంయోగవియోగము
 లభించుటెట్లు? కాఁబట్టి యాకాశమును ద్రవ్యములేదనుట మొండి
 వాదమదలుండనీ, ఆకాశమునందే వివిధపదార్థసృష్టి స్థితిలయము లగు
 చుంట కన్పట్టుటచే బట్టబయలుగు నీయెఱుకయే సర్వజగత్స్వరూపమని
 కాని యనిత్యములగు నమస్తచరాచరోద్భవస్థితి వినాశముల కీబట్ట
 బయలు తెల్వి యేయాటపట్టనికాని చెప్పకతీరదు. కాఁబట్టి యాత్మైక
 వేద్యమై స్వప్రకాశమై నిరాకారమై నిర్గుణమై కేవల సచ్చిదానంద
 స్వరూపపరమాత్మయే బట్టబయలునియుఁ దెలివియనియు నూహకందు
 చున్నది. ఎద్దానిఁబట్టి జంగమస్థావరప్రవృత్తి నివృత్తులగపడుచున్నచో
 యెద్దియీజాగ్రత్స్వప్నసుషుప్తులంగనిపెట్టుచున్నదోయద్దియేనిత్యసత్య
 శుద్ధబుద్ధము క్తస్వరూపకము విద్యయాత్మ చైతన్య మానసులకునయిన
 మానసేంద్రియప్రత్యక్షానుభవముకాకమానదు. చైతన్య స్వరూపిణి
 యగు విద్య స్వప్రకాశమగు తెలివియని నిరూపింపబడియెనుగదా.
 ఆయెఱుక బయలంతటనిండి శరీరమ శేషంబులందు మందతీవ్రావస్థల
 న్నెలువడుచు నవయవ సంచలనము కావించుచు వాచికాంగికాహార్య
 సాత్త్వికాభినయప్రయోగ హేతువగుచున్నదనఁగా శబ్దస్పర్శరూపరస
 గంధానుభవద్యోతకమై నామరూపవిశేషములఁ గాన్పించుచున్నది.
 పృథివ్యపైజో వాయ్వాకాశములు న్దత్తద్గుణములును గటకకుండల
 వికారములు బంగరున పేఱుకానట్లు తెల్వికంటె భిన్నములుకానేరవు.
 నామరూపభేదంబు లుపేక్షించినప్పుడు మిగిలినదంతయు బ్రహ్మస్వ
 రూపమగు బట్టబయలు తెల్వితప్ప మఱెద్దియున్నదని విశదపడును.

సహజముగాఁ బెరుగుట తఱుగుట వికసించుట వాడుట చలించుట
 వుప్పించుట ఫలించుటయు డప్పితీర్చుకొంట గాలికావలసియుండుట
 యెరువారగుచుట మొదలగుచినెల్ల స్థావరజీవులందును, తిరుగాడుట
 భయపడుట యపాయము తప్పించుకొని ప్రయత్నించుట నిద్రాహార
 విహారవిశేషముల జూపుట - భేద మోదములఁ గాయచేష్టలగపర్చుట -
 భయపెట్టుట క్షాంసించుట - దొంగతనము మోచములఁ బ్రవర్తిల్లుట
 మచ్చికపడుట - యలవాటందుట మన్వబడుట - కట్టుబాటులకు
 లొంగుట నరసంబులనదలికచేత మఱియు నెల్లుచేత నగపర్చుట
 మొదలగు చేష్టలు పశుపక్షులయందు సూక్ష్మదృష్టిచే నరసినకొలంది
 కీటములందు న్నాన్పించుచున్నది. జడములనుకొన్న వస్తువునూడ
 శోధింపఁగాఁ గొంత చైతన్యముసూచింపబడుటచే ఆకసమంతయున్
 జైతన్యమే - చైతన్యము నెఱుఁకయుంగాని పదార్థమేలేదని ఫలితము
 తేలుచున్నది. తేనెటీగలకు సంగ్రహశక్తి - భ్రమరములకు లాతి
 పురుగులన్ భ్రమరములుగఁజేయు నుపాయము - సాలెపురువులకు
 బట్టలునేర్పు చీమల కన్యోన్యభిప్రాయమెఱింగికొనితిరుగునేర్పు - నల్లు
 లకుఁ గఱచి చేతికందక దాఁగుకొను దొంగతనము - కప్పలు గుంపు
 గూడి బృందగాన మొనర్చుట - పాములు నాగస్వరమునకుఁ జొక్కి
 యాడుట మఱియుం బలువిధముల తిర్వగ్జంతువుల మఱికొన్ని చమ
 త్కారములు నిద్వ్యావిశేషములన్ సూక్ష్మదృష్టిచే గనిపెట్టినకొలంది
 “సర్వం విష్ణుమయంజగ” త్తనియు “సర్వంఖల్విదం బ్రహ్మ”
 యనియుం “బురుష ఏవేదగ్ంసర్వ” మనియుం బల్కువాక్కులు ప్రత్య
 త్తానుభవ మొనరించుచున్నవి. స్థూలదృష్టిచే జంగమస్థాపర విభాగ
 మొనర్చుటయును సూక్ష్మదృష్టిచే బరమాత్మవిద్యాస్వరూపముతప్ప
 మఱివేఱు పదార్థము లేనేలేదనియును స్పష్టపడుచున్నది. కావునఁ
 బరిపూర్ణవిద్యాంసుఁడు నిత్యతృప్తుడై భ్రాంతిన్విడనాడి యానందించు

చుండును. సుతీయు సల్పవిద్వాంసులు భేదబుద్ధిచే భ్రాంతులై కర్మ
 వశమున నై హికసుఖదుఃఖము లనుభవించుచున్నాను. సర్వజగద్రూ
 పిణియుగు విద్య పలుతెఱంగుల జ్ఞప్తి - భ్రాంతి-మఱపు - మందత-
 వివేకము - విచక్షణత - నై పరీత్యము - యథార్థజ్ఞానము - ఎఱుఁ
 గమి - కామక్రోధలోభమదమత్సరములు - సహంకార మమకార
 ములు - రాగద్వేషములు - స్వప్న జాగృహ్మయ్యలు - శౌర్యగాంభీర్య
 ధైర్యాదార్స చాతుర్యము - నవరసములు - దొంగతనము - మో
 సము - చమత్కారము - నవ్వుసిగ్గులు - తెగనీర్గులు - దంభము -
 విఱ్ఱవీగుట - దయాదాక్షిణ్యములు - సుఖోషము - దుఃఖము -
 దైన్యము - వదాన్యత - ఆర్తి - క్రొవ్వు - శోష - బాల్యయావన
 వార్ధక వయోవిశేషములు - కల్మిలేములు - సింహువెల్లులు - చీకటి
 వెల్లులు - సైర్యచాపల్యములు - జపతపంబులు - పుణ్య పాపములు -
 సుఖదాఃములు - జనన మరణములు - స్పష్టిసిథిలయములు - జంగమ
 స్థావరవిశేషములన్నియుంజేరి సప్త సదార్థములనెఱుఁగ - షోడశపదార్థ
 ములనియుం జతుర్వింశతీతత్త్వములనియుం బ్రకృతియనియుం బురుషుఁ
 డనియు నీశ్వరుఁడనియుం ప్రజ్ఞానమనియు న్మాన్యమనియు బ్రహ్మమని
 యు సవాజ్మానసగోచరమనియు సతీతమనియు నామరూపవిశేషముల
 వివిధమతంబులం బరఁగుచున్నది.

విద్యాశబ్దము యథార్థజ్ఞానమునకు బుద్ధికి న్వర్తించును, పర
 మాత్మయందలి ప్రకాశగుణము బుద్ధి సర్వస్వసహారముల కారణ
 మగు జ్ఞానము - అంతఃకరణ స్వరూపమనియు - అంతఃకరణ భిన్న
 మనియు - నిరాకారము నిశ్చయాత్మకమనియు బుద్ధి స్థూర్చి వివిధవిధ
 ములం బల్కుచున్నాగు. నిత్యము సనిత్యమనియు న్బుద్ధి రెండు విధ
 ములు. పరమాత్మబుద్ధి నిత్యము. అది ప్రత్యక్ష ప్రమాణస్వరూపమై
 సాక్షాత్కారమనబరఁగును. చరాచరజీవుల బుద్ధి యనిత్యము.

అనిత్య బుద్ధి స్మృతియనియు యనుభవముని రెండు తెఱఁగులు. స్మృత్యనుభవములు రెండును యథార్థములనియు సయథార్థములనియు రెండేసి విధములందు స్మృతి యొక విధమే- ప్రత్యక్షము ఉపమితి యను మితి శాబ్ద బోధచుని యనుభవము నాల్గువిధములు. అందు యథార్థానుభవము ప్రమ యనియు సయథార్థానుభవము భ్రమ యనియుం జెప్పఁబడుచున్నవి. ప్రత్యక్షము సవికల్పకమనియు నిర్వికల్పకమనియు ద్వివిధము. అందు నిర్వికల్పకము ప్రమయం గాదు భ్రమయుం గాదు. సంశయ ప్రత్యభిజ్ఞోపసీతభానాదికములు సవికల్పక ప్రత్యక్షమునందే యంతర్భూతములు నిత్యానిత్య భేదముచేఁ బ్రత్యక్షము రెండు విధములు. పరమాత్మాశ్రయమగు ప్రత్యక్షము నిత్యము స్యథార్థమును జీవసంబంధమగు ప్రత్యక్షము యథార్థమున యథార్థము కూడ నగును. జీవాత్మమాత్రసమవేతములగు సనుమిత్యుకమితి శాబ్దబోధములను మూఁడు సనిత్యములే యని యొక మతము- విద్య యనియు సవిద్యయనియు బుద్ధి రెండు తెఱఁగులు. అందుఁ బ్రత్యక్ష లైంగిక స్మృత్యార్థ లక్షణ భేదముల నాల్గు విధములు అవిద్యగూడ సంశయ విపర్యయ స్వప్న సద్యవసాయ భేదముల నాల్గు విధములు యెద్ది లైంగికమో యది యనిందీయజము. ఇందీయజము కూడ సర్వజ్ఞీయ మసర్వజ్ఞీయమని రెండు విధములు అందు సర్వజ్ఞీయము యోగజధర్మలక్షణ ప్రత్యాసత్తిచే నాయాపదార్థసార్థ జ్ఞానము అసర్వజ్ఞీయప్రత్యక్షము సవికల్పకమనియు నిర్వికల్పకమనియు రెండు తెఱఁగులు అందు సవికల్పక జ్ఞానము ప్రమాణము కాదని కొందఱి మతము. ఇది యొక మతము. మొట్టమొదట బుద్ధి యనుభూతి యనియు స్మృతియనియును రెండు విధములు అనుభూతి కూడ నొకరి మతమునఁ బ్రత్యక్షము సనుమితి యని రెండు విధములు ప్రత్యక్షము కూడ ఘూణజాది భేదముచే నాల్గు విధములు కలదై సవికల్పక నిర్వి

కల్పక భేదముచే రెండు తెలుగులై లాకికా లాకిక భేదముచే ద్వివిధము. అనుమితి కూడఁ గేవలాస్యయి కేవల వ్యతిరేక్యస్యయవ్యతిరేకిరూప త్రివిధానుమానజస్య మాట మూఁడు విధములు. ఇది యొక మతము. ప్రమాప్రమారూపములు బుద్ధి రెండు విధములు. అది మఱియును సంశయ నిశ్చయభేదముచేఁ గూడ రెండువిధములు ఈ మతము నందు సాదృశ్యవిలోకనస్థలనుండుఁ బదజ్ఞాన స్థానండుఁ గూడఁ దఱువాత లింగపరానుశ్చిత్త త్రియే ప్రత్యక్షానుమానాతిరిక్తప్రమాణాంతర మొప్పుకొనకుంటచే ననుమితి యగుచున్నది. ఇది యొక మతము. సాత్త్వికరాజసతామస భేదములచే బుద్ధి మూఁడు విధములు అందుఁ బ్రవృత్తి నివృత్తులుఁ గార్యాకార్యములు, భయాభయములుం బంధమోక్షములు నెద్ది తెలిసికొనుచున్నదో యది సాత్త్వికబుద్ధి ధర్మాధర్మములు కార్యాకార్యములుం బొరపాటుగా దేనిచేఁ దెలియఁ బడునో యది రాజసబుద్ధి. అధర్మము ధర్మమని మోహమున మున్నియుంటచే విపరీతముగా నకలార్థముల నెది యెన్నుచున్నదో యది తామసబుద్ధి, ఇష్టానిష్ట విపత్తి వ్యవసాయసమాధిసంశయ ప్రతి కత్తులని బుద్ధి గుణము లైదు. శుశ్రూషాశ్రవణ గ్రహణ ధారణోహాపోహార్థ విజ్ఞానతత్త్వజ్ఞానములని బుద్ధి కేడు గుణములు. ప్రమాణ విపర్యయ వికల్ప నిద్రాస్మృతులని బుద్ధి కైదు వృత్తులు. మానస మలములైన శోక క్రోధ లోభ కామమోహ కరానుత్సేర్వ్యామానవిచికిత్సాహింసాసూయాజగుప్సలని బుద్ధి నాశహేతువులు పన్నెండు. ఇది యొక మతము. చేర్పు చెంతల నున్న వస్తువును గూర్చి యది యనియు దూరముగ నున్నదని కదియనియు క్రియా స్వతంత్ర కర్తంగని నీచేతననియు, కరణవ్యాపారము ననుసరించి చేయఁబడెననియుఁ గర్తృప్రయోజకత నపేక్షించి యిమ్మనియు నియోజ్య నియోక్తృవ్యాపార మనుసరించి భీని ననియు నీమొదలుగా బుద్ధ్య

పేక్ష్యమూహనీయము. నిరాకారనిశ్చయము లాత్మ బుద్ధి మనోబుద్ధి
చిత్తాహంకారము లస్తవకరణమనియు శంకయనిశ్చయ గర్వస్మరణ
ములు తద్విషయములనియు నిటు బుద్ధి గూర్చి న్యాయ నైశేషిక
సాంఖ్య వేదాంతశాస్త్రములం దెలియఁబడుచున్నది. గాలవాది
ఋషుయొక్క యతీతానాగతాజ్ఞాన మార్ష మనఁబడుచున్నది.
విజాతి జ్ఞానహేతువు విద్య.

న్యాయశాస్త్రము వేదములు నీతిశాస్త్రము. సర్థశాస్త్రమని
విద్య నాల్గువిధములసిగౌతమహమర్షి యు-నాల్గువేదము లాఱువేదాంగ
ములు ధర్మశాస్త్రము పురాణము తర్కము స్థలిసి పదునాల్గు విద్య
లని మనువును. షడంగములతోఁ గూడిన నాల్గువేదములుం బురాణ
న్యాయమిమాంసా ధర్మశాస్త్రము స్థలిపి పదునాల్గు విద్యలని
యాజ్ఞవల్క్య మహర్షి యు. ఈ పదునాల్గి టి కాయుర్వేద ధనుర్వేద
గాంధర్వ వేదార్థ శాస్త్రముల నాల్గిటి స్థలుపఁగాఁ బడునెన్నిది విద్యలని
విష్ణుపురాణమును- బ్రహ్మము నైలిసికొనినది పరయనియును ఋగ్వే
దాది లక్షణి యపరయనియు నివిద్య రెండు విధములు శ్రుతియుం
బల్కుచున్నది.

తెల్వియొక్క కార్యరూపము విద్య. ఆ కార్యముసేకుం బని
ముట్టు లింద్రియములుం బాహ్య పాంచభౌతికవస్తువులును. సహజ
కృత్రిమభేదముల విద్య రెండువిధములు స్థావరములు తిర్యగ్జంతువులు
స్వయముగా నొసర్చు కార్యములు సహజవిద్యలు, మనుష్యులలో
ఋషులుగాక తక్కువారొసర్చుచున్న కార్యములన్నియుం గృత్రిమ
విద్యలు, ఆహారనిద్రాభయ సంభోగకాంక్షముల సర్వప్రాణిసామాన్య
సహజవిద్యలు. సహజవిద్య వాస్తవము. కృత్రిమవిద్య వాస్తవము
న్దా దవాస్తవము న్నాదు. ఆఁబెయ్యయున్ గేదెపెయ్యయు న్నాని
దిక్కుమాలినపెయ్య. జగదుపకారకరులగు మునులు తప్పఁ దక్కిన

మనుజులుతిర్యగ్గంతులవలె నిద్రాహారవిహారముల న్నలుగుచుఁ బుట్టుచు
గిట్టుచున్నారుగాని తమ కృత్రిమవిద్యావిశేషముచేఁ దాము దుఃఖము
నొప్పించుకొని యితరప్రాణుల స్పృహపెట్టఁజాలకుంటుకుఁ దోడుగా
స్వార్థపరులై సర్వభూత ద్రోహ నూచరించి నూటియు నితరప్రాణుల
కన్న నూటింతలెక్కు దుఃఖము నభించుచున్నారు.

తిర్యగ్గంతువులలోఁ గూడఁ బశువులలో మానుమంతుఁడు.
పక్షులలో నులూకుఁడు, పాములలో బలెందలి మొదలుగా ననేకులు
ఋషులున్నారు. ఈ మహర్షులందఱు సత్యవ్రతప్రవృత్తిలై జగదుప
కారమునకు స్వయంప్రకాశమగు బ్రహ్మజ్ఞానము పరసిద్యాయాపమని
తెల్పిరి. ఆ ఋషులకట్టి తెల్వి సహజము. అస్మదాది సామాన్య
మనుష్యుల కట్టి విద్యలం దెలిసికొని యట్లు బ్రవర్తిల్లి యుభయ
తారకముగా నడువఁగల సహజశక్తి కాలవశముననో గ్రహచారము
ననో మత్తొడుచేతనో గాని పొడజూపకుంటు శోచనీయము. మానవు
లలో వేదశాస్త్రాచారమున జరిగినపనియొక్కయు స్పహజ సాద్యా
ధర్మము. సద్గుణముఖమున వేదశాస్త్ర రహస్య మెఱిగి భక్తిశ్రద్ధలం
బ్రవర్తిల్లు విద్వాంసులు మాత్రమే తాము తరించి యితరులం
దరింపఁజేయఁగలరు. అన్నివిద్యలలో గొప్పవిద్య యీ ప్రవాక్యము
న్నమ్మకొని యాప్రకారము బ్రవర్తిల్లుట మునులందఱు నావుతే
కాని వారిలో గౌతమమహర్షి వ్యాసమహర్షియుం బరమావులు.
గౌతముఁడుపదార్థత్వ జ్ఞానముచే నిశ్చేయసము లభించుననియును
వ్యాసుఁడు బ్రహ్మజ్ఞానముచేఁ గైవల్య మబ్బుననియుం దెల్పిరి.
గౌతమునివలన సత్కర్మాచరణమును వ్యాసునివలన స్వార్థసన్న్యాస
విధియు నేర్చుకొనవలసిన యంశములు. ఈ సంసారచక్రమునఁదిరుగు
వారలకు నేవ్యములుగా సకలశుతిస్మృతీతిహాసపురాణములందు
ధర్మార్థ కామమోక్షములను నాల్గు పురుషార్థములు వర్ణింపబడు

చున్నవి. కాలజ్ఞుడైన పండితుడు కాలము స్పృశించుకొని ధర్మార్థ కామములను నేపించవలయునని భారతమును, నిత్యసుఖాభిలాషులకు మోక్షమే కోరఁదగినదని స్మృతియుం దెల్పుచున్నవి. ఈనాల్గు పురుషార్థములలోనిరతిశయానందలక్షణము ని శ్చేషముగా దుఃఖమును బోగొట్టునదియు నిరూపాధీచ్ఛావిషయ మాటచే ముఖ్యముగా గోరదగిన పురుషార్థము మోక్షమే.

ధర్మార్థకామములు మోక్షము న్సాధించుటకుఁ దగిన సాధనములు. ముఖ్యముగాఁ బ్రవృత్తినివృత్త్యాత్మక ద్వివిధధర్మమే పురుషార్థములు సాధించుట కవశ్యసాధనము. ప్రవృత్తి యను ధర్మమున కత్యంత శుభాభ్యుదయమును నివృత్తియను ధర్మమునకుఁ గై వల్యమును ఫలములని స్కాందపురాణమును ధర్మమువలన సుఖమును జ్ఞానమును సిద్ధించును గనుక విద్వాంసుఁ డన్నిటినఁ బరిత్యజించి ముఖ్యముగా ధర్మమునే యాచరింపవలయునని భారతమును, ధర్మాచరణముచేఁ బాపము నోబ్బగొట్టుచున్నాఁడని శ్రుతియు నిట్లు శ్రావ్యశ్చిత్రాదిధర్మముచే దురితక్షయము కాఁగా దుఃఖము నశించునని సకలశ్రుతి స్మృతీతిహాసపురాణాదుల స్వక్కాణింపఁబడుచున్నది. అర్థముగూడ దుఃఖము నోబ్బగొట్టునని యందఱి యుభవముచేతను సువర్ణాద్విదవ్యదాతలు దీర్ఘాయువులై స్వర్గాపవర్గములందెదరని మంత్రవర్ణమును సువర్ణదానము చేయువాఁడు తత్తణమే పరిశుద్ధుఁ డగునని స్మృతియు నుడువుచున్నవి. కామముకూడఁ బురుషార్థమే. అర్థమును గోరి ధర్మమాచరించును. కామార్థమై యర్థమును గోరును. కామము తిఱిసవెస్క నెద్దియుం గోరఁడు. విషయభోగములందు సంచరించువారల కెట్టి ప్రీతి కల్గుచున్నదో దానికే కామమని పేరదియే కర్మములయొక్క శ్రేష్టఫలమని భారతము. కామమనఁగా నిహలోకసుఖము. ఈ సుఖమునకు నాశము

కలదు గాన నిట్టి కామము ముఖ్యపురుషార్థము కాదని వ్యాసమహర్షి తాత్పర్యము.

ఈ పురుషార్థసర్వజ్ఞత్వము యథావిధిగా వేదాధ్యయనము చేయువారికిఁదప్ప నితరులకుఁ గలుగనేరదు.

విద్యాశబ్ద నిర్వచనము

వేదమున కిట్టి మాహాత్మ్య మెట్లువచ్చెననఁగా మనుష్యుల వలనఁగాక కేవలేశ్వర ప్రకాశితము తాటచే నపౌరుషేయములు గనుక వేదములకు స్వతఃప్రమాణ్యము సిద్ధించెను. ఋగ్వేద యజుర్వేదము లీశ్వరుని నిశ్శ్వాసములు - ఎవ్వఁడు బ్రహ్మను సృజించెనో మఱియాబ్రహ్మకు వేదములెవ్వఁడు నేర్పెనో - సర్వవిద్యలను శాసించినవాఁడు అవిశ్రుతులును - వేదములకుఁ గర్తయెవ్వఁడున్లేఁడు వేద మీశ ప్రకాశితమని స్మృతులును బురాణమును వందలకొలది బల్కుచున్నవి గనుకను, కార్యము కారణమునుగడియే కార్యము వెంటనే పుట్టుటవేఱుగాఁగాదు - జగత్కారణమగు నీశ్వరునికంటె నితరమైన మఱియెవ్వఁడైన సపూర్వవేదప్రకాశకుఁ డిది వఱకును లభించుకుంటచేత నయ్యది వేదమందు సంభవించుచున్నది. వేదముల కపౌరుషేయత్వమైనచో నిదియిట్లుకానిట్లు - కాని యనట్లు కానేరదేలననగా - వాక్యములొకటచే మహాభారతాది వాక్యముల వలె వేదవాక్యములు పౌరుషేయములు - ఈ యనుమానముచేఁ బౌరుషేయత్వసిద్ధి కలుగుటచేతను - పౌరుషేయమనఁగా స్వతంత్ర పురుషపూర్వకత్వమే, ఆ హేతువుచేఁ గ్రమవంతములగు వర్ణములు పదము క్రమవంతములైన పదములు వాక్యము - క్షణోపలబ్ధవర్ణము లందుఁ గ్రమము నై జముగా సంభవింపదుగనుక సుచ్ఛారణ కమనిబంధ నమే - యుచ్ఛారణ కమము పురుషప్రయత్నసాధ్యమే. ఇట్లుగుటచేఁ

(గమముకలవగుటవలన వేదవాక్యములు పురుష పయత్న నిష్పాద్యములేకాబట్టి వానికిఁ బౌరుషేయత్వము సిద్ధించెనన్నయెడల నిట్లు సమాధానము చెప్పబడుచున్న దెట్లనఁగా, వేదములకుఁ గృతకత్వ మొప్పుకొని తత్కర్త కల్పించఁబడుచున్నాఁడుకదా యట్టి పురుషునకు శరీరమున్నదా లేదా - శరీరముండుటయే సంభవించ దఁతటన్ జతురాదీంద్రియ జన్యములగు నాయాపదార్థవిశేషవిషయకమగు పరస్పర విలక్షణక్షణిక జ్ఞానముకలవాడై వృద్ధవ్యవహారముచేఁ బదపదార్థ సంబంధమెఱిగిన శరీరవంతునకుమాత్రమేస్వతంత్రకర్తృత్వముండునని చెప్పఁబడిన వాక్యత్వము తాదృశకర్తృత్వముచే వ్యాప్తమగుచు నట్టి కర్తృత్వమే స్వవ్యాపకమైనచో నశరీరకర్తృత్వాసిద్ధినుండి యొకపక్షమున సాధించుచున్న యశరీరకర్తృత్వమరికట్టుచున్నది - పోనీ యచట న్నూడ ననిత్యజ్ఞానేచ్ఛగఁశరీరవంతునకే కర్తృత్వముకానీ - కాని - బుద్ధియున్నికి బాధకానేరదు. చిరవృత్తిగఁకర్తయంద బుద్ధిపాప్తియే కాదనినయెడల నిద్రి చతురబుద్ధుల చిత్తమునకు జమత్కారముం దోఁపింపదు. వేదవాక్యములకు శరీరకర్తయైనచో నట్టివానికిఁ జిరవృత్తిత్వముచే నుపలబ్ధియొక్క యభావమందుఁగూడ నెవ్వనికో నిశ్చయముగానది స్మృతికిరాకమానదు. అట్లెవనిచేనై నను స్మరింపఁబడలేదు. కాబట్టి వేదమునకుఁగర్త లేఁడనియునిత్యస్వభావసిద్ధమ వేదమనియును నిశ్చయింపఁబడుచున్నది - ఇదీలాగుకానీ - నిత్యత్వమునకుఁ గారణమెవ్వనిచేతనో యొకనిచే స్మరింపఁబడకుంటాయా? లేకందఱచేతనూడ స్మరింపఁబడకుండుటయా? మొదటిదికాదు. దేవదత్తుని స్మృతిలో లేని ఘటము విష్ణుమిత్రునింట నున్నదిగనుక - రెండవదికూడకాదు - జైమినీయులచే స్మరింపఁబడకున్నను కణాదాక్షపాదాదిమునులచే స్మరింపఁబడుటచేతను - ఇట్లనినయెడల నదట్లుకాదు - వారల సంబంధులచేఁ గూడ వృద్ధవ్యవహారముచేఁ దెలియఁబడిన పరార్థసంబంధముకలిగి

తదర్థవిషయకమైన విలక్షణక్షణిక చక్షురాదీంద్రియజన్య వేదనతోఁ గూడితలిదండ్రులచేఁబొడమినపాంచభౌతికశరీరిఁగూర్చి స్మృతిబొత్తిగా నెవ్వరియెడన్దుగకుంటచేత సశరీరుఁడగు పరమేశ్వరునిచే వేదప్రకాశితత్వమందుఁ బర్యవసాన హేతువుచేతను వారెట్టి వేదకర్తనుస్మరించు చున్నారో యట్టి కర్తృత్వముయొక్క వాక్యత్వము నిత్యత్వసిద్ధాంత శత్రుత్వముచే విరోధకముకానేరదు. సర్వశాస్త్రములలోఁబురాణము మొట్టమొదట బ్రహ్మచేస్మరింపఁబడెను. పిమ్మట వాని నలు మొగములనుండి వేదములు వెలువడియె నని పురాణస్మృతిచేతను లోలుతఱుగ్వేదము కలిగెను. వాయువునుండి యజుర్వేదము నాదిత్యునివలన సామవేదముం బుట్టెనని యైతిరేయబ్రాహ్మణముచేత నాయజ్ఞమునుండి ఋక్సామము లుద్భవించెనని మంత్రవర్ణముచేతను వేదములకుఁ బౌరుషేయత్వము సిద్ధించుచున్నదని చెప్పఁగూడదు. ఆ ప్రమాణములకుఁ బరస్పరవిరుద్ధములగుటచేతను బ్రమాణాంతరబాధితము లౌటచేతను, గనుక ప్రజాపతి తన వపయను ప్రేగును బెకలించెను - ఈ మొదలగు సర్థవాదముల యుపపత్తికి స్వార్థతాత్పర్యములేదుగనుకను-సత్కార్యవాద సిద్ధాంతమునందు సృష్ట్యాదిన్ బ్రహ్మముఖములనుండి వేదావిర్భావ మాత్రమే కాని యసత్తుల యుత్పత్తియని యంగీకరించుటలో నేకమూల కల్పనాలాఘవముచే నవిచ్ఛిన్న ధారావాహికచే ననాది సిద్ధినుండి కాదు:-?

పు రు షా ర్థ స ర్వ జ్ఞ త్వ ము

అట్లైనచోఁ గాతకము కౌఠునుము తైత్తిరీయక మని యీ మొదలగు తత్తద్వేద విషయక సమూఖ్య లోకమం దగపడుచున్నది కదా-తద్ధిత మను ప్రత్యయము “వానిచేఁ బ్రోక్తమను” నీయర్థ

మందు వర్తించుచున్నది. అట్లైనచో వ్యాసునిచేఁ బ్రోక్తమయిన భారతము వె యాసికమన్నట్టుల్ ప్రకారముగా వేదములకుఁ జారుషేయ త్వము తోఁచుచున్నది. మఱియును “వేదవాక్యము వాది ప్రతివాదు లకు వివాదావిషయము, కాళిదాసాదికః పి వాక్యమువలెనేవాక్యమగుట చేతనని” యిట్లు తెలుపఁబడినయనుమానమునుబట్టియపారుషేయత్వము సిద్ధింపదన్నచో నట్లుకాదు. అధ్యయన సంపర్కప్రవర్తకత్వముచే సమాఖ్యోప్రతి పత్తి కనుక కఠకౌఠుమాంకితమని యొప్పుకొనుటశాఁ బూర్వోక్తావిర్భావమాత్ర బోధకముచే నా యజ్ఞమునుండి కలిగెనను మొదలయిన వాక్యముచే విరోధముయొక్క దాష్పరీహారముం బట్టి ఒక మునికృతమం దితర ముని కప్రమాణ్యము తోఁచినయెడలఁ జారినీన్యాయముచే సర్వవేదశాఖలకు నప్రమాణ్యాపత్తియ దు బ్రహ్మదివ్యాసపర్యంత మంగీకరింపఁబడిన ప్రమాణ్యమున కసతిభవా పత్తిహేతువుం బట్టియును యాజ్ఞవల్క్యశాకల ప్రభృతి మునీశ్వరు లకు విషయాంతరములందు విరుద్ధార్థ ప్రతిపాదకవాక్యము లున్నవి కాని వేదపారుషేయత్వమందు కాదు. ఇంతియేగాక కాళిదాసాది కవిగ్రంథముల నాయాసర్గల తుదియం దాయాగ్రంథకర్తల పేర్లు దొరకుచున్న వాతీరుగనే వేదము పారుషేయమైనచో నాయా యధ్యాయ సమాప్తియందుఁగాని గ్రంథసమాప్తియందుఁగాని కర్త లెవరో వెల్లడికాఁదగినది. అటుల వేదకర్తలపేర్లు చిక్కలేదు. కావున వాక్యత్వహేతువుచేఁ బ్రతికూలతర్క పరాహతత్వముచేత వేద మపారుషేయమని జైమినీయులచే సాధింపఁబడెను. కాని వేదాధ్యయన సామాన్యముం బట్టి యిప్పటి యధ్యయన మెట్లో యట్లే సర్వవేదాధ్యయనము స్వర్వధ్యయనపూర్వకమే. ఈ హేతువు చేత వేదాపారుషేయత్వము నిశ్చయింప శక్యమగుటచేతను యథా పూర్వముగ ధాత కల్పించెనను శ్రుతింబట్టి యేది కల్పమో యది కల్పపూర్వకమే యను న్యాయముచేత సంసార మనాదియగుటచేత నీశ్వరుఁడు సర్వజ్ఞఁ డౌటచేతను గతకల్పీయమగు వేదము నీశ్వరుఁ

డీకల్పమం దుఃఖదేశించుచున్నాడని యింతమాత్ర ముపట్టి యందుఁ
 బ్రమాణాంతరముచే సర్థము నొందికచేసి కల్పనానుబంధ పత్తి చేతను
 నైదికశబ్దముల కనాదిత్యము సిద్ధించుచున్నది. కాని యిది విశేష
 మేమనఁగా, ఏ హేతువుచే లోకసిద్ధపదములకుఁ బౌర్వాపర్యనియమ
 మొప్పక యథేష్టముగాఁ గవిశ్వరులు వాక్యములం బ్రయోగించు
 చున్నారో యాలాగుననే వృద్ధిసంజ్ఞాసూత్ర మహాభాష్యమందు
 సంస్కరించి సంస్కరించి పదములు విరచింపఁబడుచున్నవి. వాని
 కిష్టమువచ్చిన ట్లభిసంబంధము కలుగుచున్న దెట్లునఁగాఁ దెమ్ము
 పాత్రముం బాత్రముం దెమ్మున్నట్లు వేదముం దో పౌర్వాపర్యనియ
 మము తప్పదు. ఆ నియమ మెవ్వరు న్నాటశక్యముకాదు. కనుకనే
 వేదమర్యాదా సంరక్షణముకొఱకై భిన్నభిన్న ప్రాతిశాఖ్యలు ప్రతిఁ
 శాఖమున నాయామునులచేఁ జేయఁబడినయవి. కావుననే తాకిక
 శబ్దములకంటె విలక్షణార్థ ప్రతిపాదకములుగా మాత్రమే వేదస్థ
 శబ్దములు నిఘంటు సీరుక్తిగ్రంథములందు యాస్కమునిచే నిరూపిత
 ములు కాఁబడినవి. వేదము మనుష్యకృతమైనచో నుర్త్యబుద్ధి
 దోషశంకా కలుషితత్వముంబట్టి వేదప్రామాణ్య మెవ్వగిచేతనైన
 సంగీకరింపఁ బడకుండుఁగదా! ఈ హేతువుచేతనే మీశ్వరప్రకా
 శితములయిన మంత్రాయుర్వేదములందుఁ బ్రవృత్తి సామర్థ్యమును
 బట్టి యర్థవ్యభిచార వినిశ్చయముచేతఁ బ్రామాణ్యము సిద్ధము.
 పౌషధబేధముల యొక్కయుం దత్సంయోగ విశేషములయొక్కయు
 నాయా వర్ణావాపోద్ధారణముచేఁ బదివేలేండ్ల జీవితముచేతనైన సప్పటికిని
 సస్వయవ్యతిరేకము చేయుటకు తాకికవ్యవహారి సమర్థుడుఁ కాఁడని
 యోగవాచస్పత్యమునందు వక్కాణింపఁబడియెను. కల్పాంతరీయ
 మైన వేదానుపూర్వీభేదము కానేరదను సభిప్రాయముతో వేదములు
 శబ్దప్రధానములని మమ్మటభట్టు సూచించెను. ఇంతేగాక, కర్తృలపేర్లు
 కన్పట్టని యితరగ్రంథము లనేకము లుండును. వానికిఁ గూడ నిత్య
 త్వేశ్వర ప్రకాశితత్వాద్యాపత్తి కలదని చెప్పఁజనదు. వానికి వేదము

వలెఁ బ్రసిద్ధి లేమిచేతను మఱి యిటువంటి పురుషార్థ సాధనత్వా
భావముచేతను శిష్టు లంగీకరింపఁజేతను, బామరులుకూడ నదియ
నుపాదేయములని చెప్పఁగలరు. కావునను మఱి యీ హేతువు
చేతనే వేదమంతయున్ ధర్మమూలమను మనువచన వ్యాఖ్యానావస
రమున వేదముయొక్క ధర్మమూలత్వము మన్వాద్యుపదేశ సమధి
గమ్యము కాదుగాని యబాధిత పిషదాప్రతిత జనకత్వముచేతను
బురుష సంసర్గదోషములచేఁ గూడ మిథ్యాభిధానా శంకాభావము
వల్లను నై జముగా శబ్దాదుష్టత్వముంబట్టి ప్రత్యక్షసత్స్వతః ప్రామా
ణ్యము సిద్ధియగుచున్నదని మేధాతిథిప్రభృతులచే నుడువఁబడు
చున్నది యీ హేతువుచేతనే సాంఖ్యాద్వాస్తీ కదిర్చినకారులకందటి
కిని జగత్కారణవిషయమై పరస్పరభేద మున్నప్పటికి వేద
ప్రామాణ్యము విషయమై లేశమైనను విప్రతిపత్తి లేనేలేదు. వేదోది
తానుష్ఠానముయొక్క ఫలావశ్యం భావనిశ్చయమువల్లనే దేవతలే
యజ్ఞము నేసిరో యద్దియే యసురులుగూడ నొసర్చిరను మొదలు
వేదవాక్యములం దసురులుగూడ గూడ వేదమందుఁ బ్రవృత్తి యగపడు
చున్నది. ఈ సంగతి కొంచెమైనం దెలిసికొనక తమకుఁ దోచిన
కుతర్కముచేతనే వేదము లప్రమాణములని తెల్పుటకై యవి
మనుష్యకల్పితములని తప్పఁబల్కుచున్నారాహా ! వీరు నన్ను
నిష్కారణము దూషించుఁగదాయని యబ్బవిద్వాంసునకు వేదము
జడియుచున్నదను సర్వశిష్టాంగీకృత స్మృతాదివచనములచేత నట్టి
యబ్బవిద్వాంసులు వేదాధ్యయమునకుఁ గాని వేదవిమర్శకుఁ గాని
యధికారులు కారా దాస్తికు లాయబ్బవిద్వాంసుల కల్పన లంగీక
రించుట కేవల మచుచితము. పైఁజెప్పిన ప్రకారము వేదము లపౌరు
షేయములు స్వతఃప్రమాణములని సిద్ధాంతము.

ఆకాశము నిత్యము భూమి నిత్యము మఱియు నీ జగమంతయు
న్నిత్యమనిన ప్రకారముగా వేదములు ధ్రువములనియు నీశ్వరప్రకా
శితములనియు సర్వజ్ఞులగు తత్త్వవేత్తల సిద్ధాంతమునకు బాధక మెం
తయున్నఁబోదని విద్వాంసులు బాగుగ నాలోచించి నిశ్చితులు కావ

లయును. ఇంతేగాక యాధనికులుగూడఁ బాణిన్యాదిమునుల బుద్ధి
 చాతుర్యము నెన్నికచేసి యావాక్కులు ప్రమాణమనుచున్నారు.
 “తదిశిష్యం సంజ్ఞాప్రమాణాత్వాత్” అని యీ మొదలగుసూత్రము
 లచే శబ్దార్థసంబంధముల కనాదిత్వము పాణిని సూచించెను. “సిద్ధే
 శబ్దార్థసంబంధే - ఛందసిదృష్టానువిధిః” అని కాత్యాయనుఁడు పాణిని
 వల్కినది స్పష్టపర్చెను. “సిద్ధశబ్దోనిత్యపర్యాయ వచనః” అని మహా
 భాష్యక రయగు పతంజలి వ్యాఖ్యాన మొనర్చెను. “చోదనా లక్ష
 ణోధర్మః” ఇట్లు పల్కి భగవానుఁడైన జైమిని వేదనిత్యత్వము న్నాని
 ప్రామాణ్యము నివేశదపర్చుచు శబ్దమున కర్థముతో న బంధమాత్పత్తిక
 మనియు నవ్యతిరేకోపదేశము తజ్జ్ఞానమనియు ననపేక్షంబట్టి యను
 వలబార్థమందు బాదరాయణున కది ప్రమాణమని సూచించెను.
 ఔత్పత్తిక మనఁగా నిత్యము-లక్షణచే నుత్పత్తిభావమని చెప్పఁబడు
 చున్నదిగనుక శబ్దార్థములయొక్క భావము సంబంధముగాని యది
 వఱకేపుట్టిన రెండువస్తువులకు వెనుకసంబంధముకలిగెననుట యుక్తము
 కాదు. అర్థముతో శబ్దమునకు సంబంధ మాత్పత్తికము. ప్రత్యక్షాది
 ప్రమాణములచేఁ దెలియఁబడని యగ్నిహోత్రాదిలక్షణముగల యా
 వేదధర్మమునకు నిమిత్తముపదేశ మెట్లు కాఁగలదు? ఉపదేశ మనఁగా
 జ్ఞానావ్యతిరేకవిశిష్టశబ్దోచ్ఛారణము అందువలనంబుట్టినజ్ఞానమువిపర్య
 యము కానేరదు. విపర్యయముకాని జ్ఞానమిట్టిదని చెప్పశక్యముకాదు.
 అదిటువంటిదని తెలిసికొన్నట్లుగాని యీవిధముగా నది తెలియఁబడ
 దన్నట్లుగాని యది యుండదు. మనస్సునం దొకవిధముగానున్న వాక్కు
 నం దింకొక్కవిధముగానున్నది వాక్కునం దింకొక్కవిధముగాఁబయ
 ల్విడును. ఇట్లనెడువారి కున్నదిగాని యద్దితేదనిగాని యెట్లుతెలియఁ
 బడును? కాఁబట్టి యనపేక్షత్వమునుండి యద్దిప్రమాణము. ఇది
 యిట్లుండఁగాఁ బ్రత్యయాస్తరముగాని పురుషాస్తరముగాని యపే
 క్షింపఁదగదు. ఈ ప్రత్యయమేయిది, బాదరాయణుని గారవించుటకై
 తస్మత్తము కీర్తింపఁబడెను. తనమతము చెప్పటకుఁగాదని స్వయ
 ముగా వ్యాఖ్యానావసానమున వృత్తికారుఁడన్యవిధముగానీ గంధము

“తస్యనిమి తపరీప్తిః” యని యీ విధముగా వర్ణించినాడు. కారణముంబరీక్షింపరాదు. ప్రత్యక్షాప్రమాణములు ప్రసిద్ధములే. ఆప్రమాణాంతర్గతము శాస్త్రము - కాబట్టి యాశాస్త్రమునుగూడఁ బరీక్షింపఁ గూడదు. ఇందునుగురించి చెప్పబడుచున్నది. వ్యభిచార హేతువు నుండి పరీక్షింపఁబడవలసినది - ముతైవుచిప్ప వెండివలె మెఱయుచున్నది. ప్రత్యక్ష మందాచే వ్యభిచరించుచున్నది. దానికారణము ననుమానాద్రిప్రమాణములఁ గూడ వ్యభిచారదోషము కలుగుచున్నది. అందుఁగూర్చి పరీక్షింపకయే ప్రవర్తించువాఁ డనర్థముబొందును. అనర్థ మెట్లైనఁ బొందకఁజూడఁ-ఇదిట్లుకాదు. ఎద్దిప్రత్యక్ష మో యద్ది వ్యభిచరించును. మఱియు నెద్దివ్యభిచరించునో యద్ది ప్రత్యక్షముకాదు. సరిగాని, ప్రత్యక్షమననేమి? పురుషుని యింద్రియము తత్సంప్రయోగమున బుద్ధిజన్మమెద్దియో యద్దిప్రత్యక్ష మనఁబడును. ఇంద్రియమనో రసన్నికరమైనదే సమ్యక్జ్ఞానహేతువు దుష్టమాలయెడల జ్ఞానము మిథ్యయాను, అదెట్లు తెలియుననఁగా - దోషము తొలఁగినపేమ్మట సంప్రతిపత్తి యగపడును కనుక - దుష్టాదుష్టావగమ మెట్టిదనఁగాఁ బ్రయత్నముతో నన్విచ్ఛయించుచున దోషము తెలియకుంటిమేని ప్రమాణభావమున నదుష్టమని తలంచెదము. కాబట్టి దేనికిఁ గరణముదుష్టమో యెచట మిథ్యయను సమ్మకమో యద్దియే యవిశ్వాస మగుఁగాని యితరముకాదు. సరిగాని-అందఱియెడ స్వప్నమువలె నిరాలంబన ప్రత్యయము కలదు. స్వప్నమందు బుద్ధికే నిరాలంబన స్వభావము కాన్పించుచున్నది. మేల్కొన్నవానికి స్తంభమనికాని గోడయనికాని తప్పక బుద్ధిపొడముచున్నది. కాబట్టి యదికూడ నిరాలంబన మనఁబడుచున్నది. మేల్కొన్నవానికి స్తంభమను సుపరి నిశ్చితబుద్ధి యెట్లు విపర్యయమగునో మేల్కొనకముందు స్వప్నమునఁ గూడ నీతీరుగనే సుపరి నిశ్చితముగా బుద్ధియుండును. అచట విశేష మెద్దియు నేదనిన నట్లుకాదు. స్వప్నమున విపర్యయదర్శనమగునుగనుక, సామాన్యముగానది యితరమందు గూడఁనవిపర్యయముగానుండుటచే నన్యస్థితియందు నట్లే యుండుననినచోఁ బ్రత్యయత్వముచే స్వప్నప్రత్య

యము మథ్యాభావముగుటవలన జాగత్ప్రత్యయమునకుఁగూడ నట్లే కాఁదగినది. అప్పుఁ డాభావమునకు హేతువును ప్రతిప్రత్యయత్వమును బట్టి యది యితరముని చెప్పఁబడ శక్యముకాదు - ఇతరస్థలమున స్వప్న ప్రత్యయముఁచెట్లే మిథ్యాభావము విపర్యయమునుండి తెలియఁబడినది.

కారణ మేమిటగో నిదించుచున్నవానియొక్క మనో దౌర్బల్యముచే మిథ్యాభావమునకు నిద్ర హేతువు. స్వప్నాదియందు స్వప్నాంతమందును విపర్యయమువలన నుష్మపిక భావమే-బొత్తిగాఁ దెల్పి తప్పినపుడేసుష్మపుఁదని చెప్పఁదగును గనుక మేల్కొన్నవానికిఁ బ్రత్యయము మిథ్యకాదు- గాని-మేల్కొన్నవానికిఁ గూడ నింద్రియ దోష ముండవచ్చును. అట్లున్నయెడలఁ దెలియఁబడవలసినది-స్వప్న దర్శకాలమందుఁ గూడఁ దెలియఁబడదన్నచో దానినుండి మేల్కొన్నవాఁ డాసమయమున నామనసు నిద్రాకాంత మయ్యెనని తెలిసికొనుచున్నాఁడు. అజ్ఞానాకార భేదము శూన్యవాదము నట్లు పొందకుందుము. మన బుద్ధి ప్రతిక్షమొసది. కావునఁ దద్భిన్నమైన యద్ధి రూపమన్న దెద్దియుం గొఁచెమొసప్పటికి లేదని తెలిసికొనుచున్నాము ఇదిట్లు కానీ-అర్థాకారము బుద్ధియొస యెడల నిరాకారమొసది బుద్ధి కానేరదు-బాహ్యార్థ మార్థముకలది - బహిర్యేషసంబద్ధమై యది ప్రత్యక్షముగాఁ బొందఁబడుచున్నది. ప్రత్యక్ష బుద్ధి యర్థ విషయము గాని బుద్ధ్యంతర విషయము కాదుగదా? అది క్షణికమేకదా-బుద్ధ్యంతరకాలమువఱకుండ దీ విధముగా నది పుట్టఁగానే దివ్యవలె సర్థాంతరముం దెలిసికొనును. చుటయుఁ దెలియునన్నచో నదట్లుకాదు- అజ్ఞాతార్థమం దెవ్వనికైనం బుద్ధి ప్రవర్తించదు. జ్ఞాతార్థ మనుమానముతోఁ దెలిసికొనుచున్నాఁడు. ఏకకాలమునందే తెలిసీ తెలియకుంట యసంభవము-సరేకాని- బుద్ధి పొడమిసప్పడే వస్తు వెఱుఁగఁబడె ననఁబడు న్గాని బుద్ధియే ప్రవర్తించనియప్పు డట్లు కాదుగా? కావున మొదటం బుద్ధి పొడమును బిమ్మట వస్తువు జ్ఞాత మగును. నిదమే-తొల బుద్ధి పుట్టును గాని తొలనే వస్తు వెఱుఁగఁబడనేరదు.

ఇతరుగా నొకప్పుడగును-వస్తువు-తెలియఁ బడుచుం దెలియఁబడె
సనఁబడును-కాని-అర్థవ్యపదేశము లేకయే బుద్ధికి యాపోపలంభనము
కాఁబోదు-కావున బుద్ధి వ్యపదేశము కాదు-అవ్యపదేశ్యమే ప్రత్య
క్షము-కనుక-బుద్ధి యప్రత్యక్షము- ఇంతేగాక- కేవల మేకరూపత్వ
మందు బుద్ధికే యభావమగును. బ్రత్యక్షముకానున్న వస్తువునకు
మాత్ర మట్లభావము కానేరదు. ఏకరూప్యముకాదు. బుద్ధి యనా
కారమనియే యనుమానించెదము. ప్రత్యక్షవస్తువు సాకారమని తెలిసి
కొనుచున్నాము. కాఁబట్టి యర్థాలంబనము ప్రత్యయము- మఱి
యును-ఉపాదేయమానతంత్రువులందే పటప్రత్యయము నియత నిమి
త్తము. ఇంకొకరీతిని తన్వాదానమందు పైత్య వికలేంద్రియనకు
ఘటబుద్ధి యొకానొకవేళఁ గలుగును. అవీతీరిగా లేదు. కావున
బ్రత్యయము నిరాలంబనము కాదు. కనుక ప్రత్యక్షము వ్యభిచరిం
చదు. జ్ఞాతసంబంధముయొక్క యేకదేశ దర్శనమువల్ల నేక దేశాం
తరమందు సన్నికృష్టార్థమునందలి బుద్ధి యనుమానము. ఆ యను
మానము ప్రత్యక్షముగఁ జూడబడిన సంబంధము న్నామాన్యముగఁ
జూడఁబడిన సంబంధమని రెండు విధములు. ధూమాకృతి దర్శనము
నుండి యగ్నికృతి దర్శనము మొదటిది.

వేదపౌరుషేయప్రమాణత్వము

దేవదత్తుఁడు వెల్చిన దేశాంతర ప్రాప్తి నెఱిగిన పిదపనాదిత్య
గతి స్మరించుట రెండవది. ధ్వనిం బట్టి దూరముగా నున్న యర్థము
నెలిసికొనుట శబ్దము (ఎ) దగ్గరలేని వస్తువునందు బుద్ధి ప్రసరింపఁ
జేయు సాదృశ్య ముపమానము. గవయదర్శనముచే గోస్మరణము.
చూడఁబడినది. వినఁబడినదియు నగు వస్తు వితరముగా నుప
లభ్యము కాదను పర్థకల్పన మర్థాపత్తి-యెట్లనఁగా- జీవించియున్న
దేవదత్తుఁ డింటలేమంట తెలిసికొని చూడకయే యితర స్థలముల
నుగ్నాడగుట. మార్గమున మృగము లేదగుట ప్రమాణ భావము

గనుక దాని హేతువు కరీక్షింపఁ బడిరాదు సరిగాని, ప్రత్యక్షాది ప్రమాణము లన్యములుండనీ శబ్దము మిత్రము ప్రమాణము కానేరదు. ఏల యసంగ - విద్య మానోపలంభనమువలన నిమిత్తము, అనిమిత్తమైన శబ్దప్రమాణము కాదు. ఉపలభ్యము కాని యుపలంభన విషయము కుఁడేటికొమ్మవలె లేనేలేదు. కళ్యాదులయొక్క యింద్రియము లుపలంభకములు బహుకామేష్టిలేరువారఁ బశువు లుపలభ్యములుకావు గనుక-ఇష్టి బహుఫలముకాదు. కర్మ కాలమున ఫలముతోఁ గాఁదగినది. ఏ సమయమున మర్దనమగు చుండునో యపుడేకదా మర్దన సుఖము. కాలాంతరమున నిష్టిఫలము కాఁబోదు. కారణ మేమన నెపు డెఱవఱుగుటచే నొంతవఱ కిష్టి ఫలమునీఁ బోదు. మఱి యెపుడు ఫలము కలుగునో యపు డిష్టియే లేదు. లేని దెట్లు ఫలమిఁగలదు? ప్రత్యక్షము నితర ఫలకారణము తెచ్చుకొనుచున్నాము దృష్టకారణముగాఁగా నదృష్టకారణము తెచ్చుకొనుట శక్యముకాదు. ప్రమాణము లేని గనుక, ఈ ప్రకారము దృష్టాపచారమైన వేదమునకు స్వర్గాది ఫలము సైతము కలుగదని తలంచెదము. కొంత వచనము కూడ దృష్ట విరుద్ధమగుచున్నది. పాత్రచయనము చేసి యజ్ఞాయధుఁడగు నాయజమానుఁడు వేగముగా స్వర్గమేగుచున్నాఁడు. అనిప్రత్యక్ష శారీరకమునువ్వ పదేశించుచున్నాఁడు. ప్రత్యక్షముగా నది తగులఁ బెట్టఁబడుచున్నది గాని స్వర్గలోకమునకు యజమానుఁడు పోతేదని విధిశబ్దము. ఈ ప్రకారముగాఁ బ్రమాణ విరుద్ధమైన వచన మప్రమాణము.

ఇది శ్రీమదజ్ఞా దాదిభట్ల నారాయణదాస విరచితమగు జగజ్జ్యోతి
యందు నిత్యశుద్ధ ముద్దముక్త బ్రహ్మస్వరూప నిర్వచనము.

